AENEIDIS
PUBLII VIRGILII MARONIS

EX LIBRIS XII. POSTREMI QUATUOR

IX —— XII.

ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ
ΠΟΥΒΛΙΟΥ ΟΥΙΡΓΙΛΙΟΥ ΜΑΡΩΝΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ. ΙΒ. ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΕΤΤΑΡΑ.

Θ —— ΙΒ.

AENEIDIS
P. VIRGILII MARONIS

LIBRORVM XII.

POSTREMI QUATUOR.

TOMUS TERTIUS CONTINENS LIBROS
IX —— XII.

PETROPOLI
In Academia Scientiarum
MDCCLXXXXII.

ΤΗΣ
ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ
ΠΟΥΒΛΙΟΥ ΟΥΙΡΓΙΛΙΟΥ ΜΑΡΩΝΟΣ
ΤΩΝ ΙΒ. ΒΙΒΛΙΩΝ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΕΤΤΑΡΑ.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΠΕΡΙΕΧΩΝ ΒΙΒΛΙΑ

Θ' —— ΙΒ'.

ΕΝ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΙ.

Ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν.

Ἔτει 1792.

P. VIRGILII MARONIS AENEIDOS LIBER IX.

Π. ΟΥΙΡΓΙΛΙΟΥ ΜΑΡΩΝΟΣ ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ ΒΙΒΛΙΟΝ Θ.

ΤΟΥ Θ. ΤΗΣ

ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Αἰνείᾳ παρὰ Τυῤῥηνοῖς ἐπὶ συμμαχίᾳ αἰτήσει διατρίβοντος, Ἥρα διὰ τῆς Ἴριδος προτρέπεται Τύρνον, ἀπεύσαντα τῷ ἐπάνοδον προκαταλαβέσθαι καὶ διαπορθήσασθαι Τεύκρους, τὸ Ἡγεμόνος ἤδη χηρεύοντας· ὁ δὲ πειθεὶς παραυτίκα, καὶ τῷ δώματιν προσαγαγὼν, ἐπεὶ κατὰ χώραν τὰς πολεμίας ἑώρα ἐντὸς τοῦ ὀχυρώματος μένοντας, μηδὲ προελθεῖν ὅλως τῶν ἐπάλξεων ἐπιθαῤῥοῦντας, (τοῦτο σφίσιν ὑπὸ Αἰνείου δηλονότι προενταλθὲν) ἐπὶ τὰς νῆας τραπόμενος δῃοῦ ἐπεχείρει, ἀλλὰ μάτην. Ταύτας καὶ γὰρ, ὡς ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς Ἴδης δρυμώνων ξυλουργηθείσας, τῇ τῶν Θεῶν Μητρὶ πάλαι προεντευξαμένη Ζεὺς χαρισάμενος, καὶ τοῦ ἐμπρησμοῦ περισώσας, εἰς Νύμφας πελαγίας παραδόξως μετήμειψε. Τύρνος δ' ἐν σμικρῷ θέμενος τὸ τερατουργηθὲν, μᾶλλον δὲ καὶ οἱ σωτελέσειν αὐτῷ κρίνας τὸ πρᾶγμα, ὡς οὕτως ἐντὸς ἀρκύων τοὺς δυσμενεῖς ἕξοντι, τῷ τε διαδράσειν ἐλπίδα ἤδη ἀφῃρημένους τὸ τέως νυκτὸς ἐπιγενομένης, περὶ τῷ ἐκείνων χαράκωσιν φυλάκους καθίζησι, τοὺς ἐπ' αὐτοῖς ἀγρύπνως πολυωρήσοντας, τάχει τῆς ἐφόδου καὶ ἐκπορθήσεως ἀναβάλλων ἐπὶ τῷ ἄριον. Τῶν οὖν Τρώων ὧδε πολιορκουμένων, καὶ παρεῖναι μὲν σφίσιν Αἰνείαν ἐποιγνωμένων, ὅπως ὅ ἄν ᾖ τάχος μεταπέμψαιντο βουλευομένων, Νῖσος τε καὶ Εὐρύαλος οἱ νεανίαι, οὓς Φιλίας ἔρως ἰσχυρὸς ἀλλήλοις σωῆπτεν· αὐτεπάγγελτοι τῷ ὑπεργίαν ἀναδεξάμενοι, ὡς Αἰνείαν παραγενέσθαι ἑκόντες εἶναι αὐτοὶ ὑπέσηαν. Νύκτωρ δὲ τοῦ χάρακος ἐξελθόντες, καὶ τῶν φυλάκων συχνοὺς ἀνελόντες τῶν περὶ Ῥαμνήτῃ, καὶ αὐτὸν δὲ τοῦτον, οἴνῳ τε βαρυμένους καὶ ὕπνῳ σωεχομένους βαθεῖ· ἐν ᾧ κινδύνῳ ἤδη ἐκτὸς ἔσεσθαι προσεδόκων, ἱππέων περιπίπτουσιν ἕλῃ τῶν ὑπὸ Ὀυόλσκεντος Τύρνῳ προσαγομένων. Ὑφ' ὧν Εὐρύαλος μὲν πρῶτον ἁλοὺς σωελήφθη, ἔπειτα δὲ καὶ Νῖσος, ἐπ' ἐκείνῳ τε καὶ ὑπὲρ ἐκείνου ἀγωνιζόμενος, θνήσκει· οὐκ ἀποινέγεμιν, ὡς καὶ αὐτὸν Ὀυόλσκεντα φθάσας προαποκτεῖναι. Ἀμφοτέρων οὖν τῶν νεανίσκων αἱ κεφαλαὶ ἐπὶ δοράτων προτεθεῖσαι, μέγα τι καὶ πολύθρουν τοῖς ἐν τῷ ὀχυρώματι Τεύκροις ἐνήγειραν τὸ πένθος· τῆς Εὐρυάλου μάλισα μητρὸς, ἀπ' αὐτῶν τῶν ἐπάλξεων, πρότης τοῦ ἡοῦ κεφαλῆς πλεῖον ὡς εἰκὸς τὸν γόον παρατεινούσης, καὶ ὀδυρμοῖς καὶ

θρίνοις

θριῶοις ἀπλέτοις ἐπιβωμένης ἀπαραμύθητα. Ἐν τέτοις Τύρνος τὸ Τρώων Ἄξυ διαπορθῆσαι ὅλαις δωάμεσιν ἀναβάλλεται, καὶ χαλεπή τις ἐντεῦθεν συρρήγνυται τειχομαχία, τῶν μὲν τὸ ἔρκος ὑπερβῆναι ἐυτόλμως προθυμουμένων, τῶν δὲ αὐτόθεν ἐκ τᾶ θριγκᾶ καρτερῶς προσαμυνομένων· ἔπιπτον δ' ἑκατέρωθεν ἐκ ὀλίγοι ἐυψύχως, ἔργα ἐπιδεικνύμενοι ἀνδρῶν. Ὅτε καὶ Ἀσκάνιος ὁ τᾶ Αἰνείω ἀρισεύσας ὤφθη τὸ τρῶτον, Νυμάνον ἕνα τῶν πολεμίων, ἀγερώχως ὑπερφρονᾶντα τε, κὴ πρὸς ὕβριν λίαν μεγαλαυχώμενον, τοξεία καταβαλὼν. Ἐν τέτοις δὴ Πάνδαρος καὶ Βιτίας οἱ κασίγνητοι, τολμητίαι ὑπὲρ τὰς ἄλλας γενόμενοι, τιὼ τᾶ ὀχυρώματος ἀναπετάσαντες πύλιω σιὼ πολλοῖς κὴ ἄλλοις ἐξέθορον, καὶ ἀνῄρουν ἐκ τῶν πολιορκέντων ἐπιφερομένως συχνὰς. Τύρνος δ' ἐπαισθόμενος καὶ ἐπιδραμὼν, Βιτίαν μὲν ἀνεῖλε τὸν ἕτερον τῶν ἀδελφῶν, θάτερον δὲ καὶ τὰς λοιπὰς σωεξελθόντας Τρῶας τρεψάμενος, σιὼ αὐτοῖς ἔλαθεν ἔσω τᾶ ἔρκως μόνος τῶν ἰδίων σωεισπεσὼν. Ἐνταῦθα δὲ ἐκ ὀλίγως ἀποκτείνας τῶν πολεμίων, ὡς πλείως ἔτι πανταχόθεν καὶ ἄλλως κατ' αὐτᾶ ἀθρόως ἔγνω συρρέοντας, ὑποχωρῶν τῷ πλήθει, ἅτε δὴ καὶ ἀποκεκμηκὼς, ἀπ' αὐτῶν τέως τῶν ἐπάλξεων, καθ' ὃ μέρος ὁ ποταμὸς ἐτύγχανε παραῤῥέων ἑαυτὸν, ἐνόπλως ὡς εἶχε, κατενεγκὼν, καὶ ἐπὶ τὰς οἰκείως διανηξάμενος, διασέσωσται.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Τῆς Θ'. τᾶ Μάρωνος Ῥαψῳδίας.

Τρώων εἰργομένων, εἰς Νύμφας νῆες ἀμεῖφθεν.

P. VIRGILII MARONIS
AENEIDOS
LIBER IX.

ATque ea diversâ penitus dum parte geruntur,
Irim de cœlo misit Saturnia Juno
Audacem ad Turnum. Luco tum forte parentis
Pilumni Turnus sacratâ valle sedebat.
Ad quem sic roseo Thaumantias ore locuta est:
Turne, quod optanti Divûm promittere nemo
Auderet, volvenda dies en attulit ultro.
Æneas, urbe, & sociis, & classe relictâ,

Sceptra

❁ ❁ ❁

Στίχ: 2. Ἶριν ἀπ' Οὐρανόθεν, ... Ἥρης γὰρ ἰὼ Ἄγγελος ἡ Ἶρις, ὡς καὶ Διὸς ὁ Ἑρμῆς, καθάπερ εἴρηται (Δ Αἰν: στίχ. 760.) τοῦτο δὲ τυχόν, ὅτι ἐκ τοῦ ἀέρος, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ὑδατίων ψεκάδων παρίσταται· Ἡδ' Ἥρα δι' ἀναγραμματισμοῦ ὁ ἀὴρ· Ἀλλὰ γὰρ καὶ αὐτῷ Ζηνὶ τὰ τοῦ ἀγγέλου ἡ Ἶρις καθυπουργεῖ· Ἰλ: Θ. στίχ. 397.

„Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν . . . . . .
„Ἶριν δ' ὦτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν.

Καὶ Ἰλιάδ. Ο. στίχ. 174

„Ἀγγελίην τινά τοι . . . . . .
„Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο.

Μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσι τοῖς οὐρανίωσιν εἴρηται γάρ· Ἰλ: Ο. στίχ. 144. ἡ Ἶρις

„. . . . . Θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι.

Εἰ μὴ τοῦτο λέγοιτο πρὸς ἓς πέμπεται. Ἀλλ' ἔτως ἂν εἴη μετάγγελος καὶ θνητοῖσιν, ὡς ὧδε Τύρνῳ.

Στίχ:

ΠΟΥΒΛΙΟΥ ΟΥΙΡΓΙΛΙΟΥ ΜΑΡΩΝΟΣ

ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ Θ'.

Μέσφα δὲ ταῦτ' ἰδίᾳ γ', ἀπάνευθε τελείετο πάντα,
Ἶριν ἀπ' ὐρανόθεν, θυγάτηρ προέηκε Κρόνοιο,
Τύρνον ἀνὰ θρασιὼ. Ἐν δ' ἄλσει Τύρνος γενέταο
Πιλέμνε τῆμος τυχὸν, ἱερὸν ἧσο κατ' ἄγκος.
Τῷ δ' ἄρα οἳς ῥοδέοις Θαυμαντὶς χέλεσιν ἤυδα:
Τύρνε, τὸ, σὸι ποθέοντι Θεῶν ὐδὲις κατανεῦσαι
Τολμήσαι κεν, ἔκητι ἐνέκατ' ἐύζροφον ἦμαρ.

❀ ❀ ❀

Στίχ: 3. ΤΥΡΝΟΝ ΑΝΑ ΘΡΑΣΥΝ . . . . . Ὁμηρικὸν τὸ ἐπίθετον, (φησὶν Ὀυρσῖνος ἐν ταῖς Παραθέσ:) οὕτω γὰρ καὶ Ὅμηρος θρασιὼ Ἕκτορα ἀπεκάλεσε. Θρασὺς δὲ ὁ γενναῖος ἐκ ἐυτυχῶς, ὐδὲ μετ' εὐβουλίας.

Στίχ: 4. ΠΙΛΟΥΜΝΟΥ . . . . Γενέθαι γὰρ Τύρνος ἀπὸ Διὸς διὰ Πιλέμνε ἔρηται· Καὶ ἔρα Ζ. Αἰν: στίχ. 393. 398. 437. καὶ Η'. Αἰν: στίχ. 152. Ἦν γὰρ Τύρνος Δαύνε· ὁ δὲ Πιλέμνε· ὁ δὲ Διός. Πιλέμνος δὲ καὶ Πιθέμνος παρὰ Ῥωμαίοις ἀδελφὼ ἦσιν. Οἱ δὲ τέτους ἀυτὸς εἶναι φασὶ τὸς Διοσκόρες, Κάστορα καὶ Πολυδεύκιν· ὃς καὶ Θεὸς ἔταξαν εἶναι. τὸν μὲν Πιθέμνον ἐπὶ τῶ κοπρισμῶ τῶν ἀγρῶν, τὸν δὲ Πιλέμνον ἐπὶ τῆς Ἀρτοποιίας.

Στίχ: 5. . . . . ΘΑΥΜΑΝΤΙΣ . . . . Ἡ Ἶρις, ὡς θυγάτηρ ὖσα τῶ Θαύμαντος. (Δ. Αἰν: στίχ. 760.)

Στίχ:

Sceptra Palatini, ſedemque petit Evandri.
Nec ſatis: extremas Coryti penetravit ad urbes,
Lydorumque manum, collectoſque armat agreſtes.
Quid dubitas? nunc tempus equos, nunc poſcere currus:
Rumpe moras omnes, & turbata arripe caſtra.
Dixit, & in cœlum paribus ſe ſuſtulit alis;
Ingentemque fugâ ſecuit ſub nubibus arcum.
Agnovit juvenis, dupliceſque ad ſidera palmas
Suſtulit, ac tali fugientem eſt voce ſecutus:
Iri, decus cœli, quis te mihi nubibus actam
Detulit in terras? unde hæc tam clara repente
Tempeſtas? video medium diſcedere cœlum,
Palantesque polo ſtellas: ſequor omina tanta,
Quiſquis in arma vocas. Et ſic effatus ad undam
Proceſſit, ſummoque hauſit de gurgite lymphas,
Multa Deos orans; oneravitque æthera voti.
Jamque omnis campis exercitus ibat apertis,
Dives equûm, dives pictaï veſtis, & auri.
Meſſapus primas acies, poſtrema coërcent
Tyrrhidæ juvenes: medio dux agmine Turnus
Vertitur, arma tenens, & toto vertice ſupra eſt.

Ceu

❁ ❁ ❁

Στίχ: 8. . . . . Τὸ ἔρκος λέγει, ὅπερ Αἰνείας μετὰ τῶν ἐπ' Ἰταλίας ἀποβάσιν αὐτοχειριάσας ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, τάφρῳ τε καὶ χώμασι κατωχύρωσεν, ὥστε εἶναι αὐτῷ εἰς ἀσφάλειαν τῆς παρεμβολῆς, εἴτις ὑπὸ ἐναντίων ἐπιγένηται ἔφοδος. (Ζ. Αἰν: στίχ. 166-168.)

Στίχ: 9 ΣΚΗΠΤΡΑ ΜΕΤ' ΕΥΑΝΔΡΟΙΟ κ: (Ζ. Αἰν: στίχ. 52-57.)

Στίχ: 10. . . . . ΚΟΡΥΤΙΟΥ . . . . ΑΣΤΕΑ . . . . (Γ. Αἰν: στίχ. 180. καὶ Ζ. Αἰν: στίχ. 222.)

Στίχ: 11. . . . ΛΥΔΩΝ ΧΕΙΡ' . . . . Λύδιον γὰρ ἦν ἔθνος τὸ Τυρρηνικὸν. (Η. Αἰν: στίχ. 498.)

Στίχ: 15. . . . . ΠΑΜΜΕΓΑ ΤΟΞΟΝ. Οὕτω δὲ τὸ τῆς Ἶριδος ἀπεκάλει, καὶ ἐν Δ. Γεωργ. στίχ. 435.

Στίχ: 18. ΙΡΙ κτ: Ὁμοία τῇ ἐνταῦθα καὶ ἡ Ἀχιλλέως ἐπιβόησις παρ' Ὁμήρῳ. Ἰλ: Σ. στίχ. 182.

„Ἶρι Θεὰ, τίς γάρ σε Θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε;

Στίχ: 19. . . . . ΠΟΘΕΝ ΑΙΦΝΗΣ ΗΔΕ ΔΕ ΑΙΘΡΗ. Ἦν οὖν ἐπάναγκες τῷ Ἶριν ἀποπτῶσαι καὶ ἀφανῆ γενέσθαι, ὥστε τῷ αἰθρίαν ἐπιλάμψαι· οὐ γὰρ σωνέναι θέλουσιν αἰθρίᾳ καὶ Ἶρις.

Στίχ: 20. ΟΥΡΑΝΟΝ ΑΥΓΑΖΩ κτ: Τὸν σωνεφῆ μὲν πρότερον ὄντα, νῦν δ' αἴθριον καθιζάμενον.

Στίχ: 21. ΤΕΙΡΕ ΑΛΩΜΕΝΑ Τ' . . . . Ὡς παρὰ τὸ εἰκὸς τὰ συμβάντα, ὅτι καὶ παρὰ καιρὸν τὰ ἄστρα εἰσάγεται ὀπταινόμενα θαῦμα δ' ὅτι καὶ οἱ Σχολιασταὶ σιγῇ τὸ θαῦμα παρῆλθον. Ἐπίσηθι γὰρ ὅτι νὺξ ἦν· οὐ γὰρ νυκτὸς γίνεται Ἶρις· εἰ δ' ἦν ἡμέρα, τὰ ἄστρα οὐκ ἔδει ὀπταίνεσθαι, ἔτε τὰ ἀπλανῆ, ἔτε τὰ πλανώμενα, οὐδ' αὐτὰ τῶν φασμάτων τὰ πυρσώδη, ἅπερ, Stellas cadentes, ἐνταῦθα Σκρεβέλιος (ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἐκδόσει) γενέσθαι ὑπέθετο. Ἀλλ' ὅμως ἅπαντα τὰ Τύρνῳ τότε ἐποφθέντα, φαίητις ἄν, παρὰ φύσιν. διὸ καὶ ὁ Ποιητὴς προσέθετο, ἰδόντα Τύρνον εἰρηκέναι:

„. . . . . Ἀλλ' ἐπὶ τόσσας ἕψομαι ὅσσας.

Στίχ: 27. ΜΕΣΣΑΠΟΣ κτ: Περὶ τούτε ὅρα Ζ. Αἰν: στίχ. 740.

Στίχ:

Αἰνείας ἄρυ προλιπὼν, ἑτάρους τε, νέας τε,
Σκῆπτρα μετ' Εὐάνδροιο, καὶ ἕδρια βῆ Παλατίνε.
Οὐδ' ἅλις· ἀλλ' ἔτι καὶ Κορύτε ἀνὰ Ἄρεα πρύμνα,
Καὶ Λυδῶν χεῖρ, ἠδ' ἀγρώτας τεύχεσ' ἀλίζε.
Τίπτ' ἐνδοιάζεις; νῦ ἵππους, νῦ ὄχε' ἀρτεῖν.
Μὴ σύ γε δηθύνειν ςρατὸν ἐκπέρσαι θραχθέντα.
Ἦ, καὶ ἀν' ἀρανὸν ἐν πτερύγεσσ' ἰθεῖα ἀέρθη,
Τμῆξεν δ' οἰχομένη νεφελάων πάμμεγα τόξον.
Αἰζηὸς δ' ἐνόησεν, ἐς ἄρα δὲ χεῖρας ἀνέχε,
Καὶ νὶν ἀφιπταμένιω φωνῇ ἐπιέπετο τοίᾳ·
Ἶρι Σὲ, ἀγλαΐη ὀυλύμπε, τὶς προέηκε
Γαίαςδ' ἐκ νεφέων; πόθεν αἴφνης ἦδε δὲ αἴθρη;
Οὐρανὸν ἀυγάζω δὴ ὠγνύμενον κατὰ μέσσον,
Τείρε' ἀλώμενά τ' ἀλλ' ἐπὶ τόσσας ἔψομαι ὅσσας,
Ὅς κεν ἕοις εἰς ὅπλα μ' ὀρίνων. Ὧδε δὲ εἶπας
Βῆ προτὶ ὕδωρ, ἐκ δίνης δ' ἀπαφύσσατο νᾶμα,
Πολλὰ Θεὰς δ' ἱκέτευ, ἐυχωλαῖς δ' αἰθέρα πίμπλη.
Ἤδη δ' ἀμπεδία ςρατὸς ἐυρέα σύμπας ἐχώρει
Ἀφνεὸς ἵπποισιν τ', ἠδ' ἐθῆτι, χρυσῷ τε.
Μέσσαπος ἦγε τὰ πρῶτα, τὰ δ' ἔχατα ἅργον ὄπιθεν
Υἷες Τυρρεΐδαι, μέσος ἅλης ἦρχε δὲ Τύρνος,
Ὅπλα φέρων, καὶ πάντας ὅλῃ κεφαλῇ ὑπεριχων.
Τὼς ἐξ ἑπτὰ ῥέων Γάγγης ποταμῶν βαθυδίνης
Ἠρέμα χέυεται· ἠὲθ' ὁ Νεῖλος πίοσι ῥείθροις,
Εὖ τ' ἀγρὸς προλιπὼν, κύτος εἴσισιν αὖθις ἀνάρρης.
Ἔνθ' ἀναειρομένιω δνοφερὸν νέφος ὣςε κονίλω
Λεῦσσον Τεῦκροι, καὶ σκότος ἄφνω πάντα καλύπτον.

Πρῶτος

❁ ❁ ❁

Στίχ: 28. ΥΙΕΣ ΤΥΡΡΕΙΔΑΙ . . . . . Οἱ Τυρρέως παῖδες τῇ βασιλικῇ ἀγελάρχῃ, ἀδελφοὶ δὲ Συλβίας, περὶ ὧν ἐλέγετο Ζ. Αἰν: στίχ. 520. 522. ἐν οἷς καὶ Ἄλμων ἐπρώτευεν, ἐπὶ τῇ ὑπὲρ τῆς τρωθείσης ἐλάφε, συμβολῇ πεσών. Λυτ: στίχ. 570. κξ:

Στίχ: 30. ΤΩΣ ΕΞ ΕΠΤΑ ΡΕΩΝ ΓΑΓΓΗΣ κτ: Περὶ τε ποτ: Γάγγε ἔρα Β. Γεωργ. στίχ. 159. Ἐξ ἑπτὰ δὲ ῥέων ποταμῶν ὁ Γάγγης λέγεται ἀορίςως· ὅτι οἱ ἐς αὐτὸν ἐσβάλλοντες πλείονες, φασὶ, τῶν ἑπτά. Περιττὸν ἀλλ' οἰῶ τὸ περὶ τῇ ἀριθμῇ διαμάχεθαι, εἴτε ἐννέα θέθαι δέοι τὰς δορυφορουῖτας τῷ Γάγγῃ τὰ ὕδατα ποταμὰς, κατὰ Σενέκαν, εἴτε δὴ ἑπτὰ τέτας κατάγε τὸν Μέλαν, καὶ ὧδε τὸν ἡμέτερον.

Στίχ: 31. . . . . ΗΕΘ' Ο ΝΕΓΛΟΣ. . . . . Τιῶ Νείλε περιγραφιῶ ἑυρήσεις, ἐν τῷ Δ. τῶν Γεωργ: στίχ. 355—363.

Στίχ: 33. . . . ΔΝΟΦΕΡΟΝ ΝΕΦΟΣ ΩΣΤΕ ΚΟΝΙΗΝ. Τῇ δ' εἰκόνι καὶ Ὅμηρος ἐχρήσατο ἐπὶ τῆς Ἱπποδρομίας, Ἰλ: Ψ. στίχ, 305.

„. . . . . Ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
„Ἴσατ' ἀειρομένη, ὥςε νέφος, ἠὲ θύελλα.

Καὶ Κόιντος ἐπὶ τῆς Τρώων τε καὶ Αἰθιόπων μετὰ τῶν Ἀργείων συμβολῆς, Παραλειπ: Β. στίχ. 668:

„. . . . . Κόνις δ' ὑπὸ ποσσὶν ὀρώρει
„Ἄχρις ἐς ἠρανὸν ἐυρὺ, ἐπεὶ μέγα κίνυτο ἔργον
„Εὖτ' ὀμίχλη κατ' ὄρεσφιν ὀρινομένε ὑετοῖο
„. . . . . .

Ceu ſeptem ſurgens ſedatis amnibus altus
Per tacitum Ganges, aut pingui flumine Nilus,
Cum refluit campis, & jam ſe condidit alveo.
Hic ſubitam nigro glomerari pulvere nubem
Proſpiciunt Teucri, ac tenebras inſurgere campis.
Primus ab adverſâ conclamat mole Caïcus:
Quis globus, ô cives, caligine volvitur atra?
Ferte citi ferrum, date tela, ſcandite muros.
Hoſtis adeſt: eja, ingenti clamore per omnes
Condunt ſe Teucri portas, & mœnia complent.
Namque ita diſcedens præceperat optimus armis
Æneas: ſiqua interea fortuna fuiſſet,
Neu ſtruere auderent aciem, neu credere campo:
Caſtra modo, & tutos ſervarent aggere muros.
Ergo, etſi conferre manum pudor iraque monſtrat,
Objiciunt portas tamen, & præcepta faceſſunt,
Armatique cavis expectant turribus hoſtem.
Turnus, ut ante volans tardum præceſſerat agmen,
Viginti lectis equitum comitatus, & urbi
Improviſus adeſt; maculis quem Thracius albis
Portat equus, criſtâque tegit galea aurea rubrâ.
Ecquis erit mecum, ô juvenes, qui primus in hoſtem?
En, ait: & jaculum intorquens emittit in auras,
Principium pugnæ, & campo ſeſe arduus infert.
Clamorem excipiunt ſocii, fremituque ſequuntur

Horriſo-

❋ ❋ ❋

„Ὡς τῶν ἀμφὶ πόδεσσι κόνις πεπότητ' ἀλεγεινὴ
„Ἠ ῥά τε καὶ φάος κατέκρυφεν ἠελίοιο
„Λιθέῃ ἐπισκιάσσα . . . . .

Στίχ: 35. . . . . ἘΠΑΫΣΕ ΚΑΪΚΟΣ· Σκοπὸς γὰρ ποῤῥωτέρω καθῆστο, ὡς ἐπὶ τῆς τῶν Ἁρπειῶν ἐπηρείας ὁ αὐλητὴς Μισηνος, ἐν Γ. Αἰν: στίχ. 254.

Στίχ: 37. ὯΚ' ἌΓΕΘ' ὅΠΛΑ, ΒΈΛΗ ΔΌΤΕ, ΡΊΜΦ' ἌΜΒΑΪΝΕΤ' ἘΠΆΛΞΕΙΣ. Ὡς ἐπιπερχές τε καὶ σευσικὸν τὸ ἔπος ἐπιτετήδευται, κατ' ἐκεῖνο τὸ τῆς Διδῦς: Δ. Αἰν: στίχ. 649.

„Φέρτ', ἴτε δὴ φλόγας· ἰσὶ ἄραθε· ἐρέσσετε ὦκα.

Στίχ: 38. . . . . ΕΊΑ . . . . Ἐπικελευσικὸν τὸ ἐπίῤῥημα, ἐκ σόματος πεοῖὸν Καΐκε τῦ σκοπέυοντος, ὃκ ἐκ τῶν σρατιωτῶν ἐπαλαλαξάντων, ὡς ᾤετο Σέρβιος· στικτέον τοίνυν ἐπὶ τῦ (εἶα.) ὃ βάλεται καὶ Κέρδης.

Στίχ: 40. . . . . ΦΈΡΤΑΤΟΣ ὍΠΛΟΙΣ. Χρῆθαι μὲν τοῖς παῤ ἑαυτῷ, φυλάττεθαι δὲ τὰ παρὰ τῶν πολεμίων· τὸ γὰρ ἐκ τῶν ἐναντίων ἔφοδον ἐν δυνάμει πλείονι προϊδὼν ὡς ἐνδεχομένιω, τὰ πρὸς ἀσφάλειαν τοῖς ἰδίοις φθάσας παρήγγειλε. Στρατηγῦ δὲ ἀρετὴ ἡ ἐν τῇ τοιᾷδε προνοίᾳ, τῆς ἐν τῇ χρήσει τῶν ὅπλων ἑτοιμότητος ἐδὲν ἐλάσσων.

Στίχ: 44. ΤΟΙΓΆΡ Κ' ἘΙ ΜΑΧΈΣΑΣΘ', Τὸ μὲν ἰδῖ τῆς γενναιότητος καὶ ἐυψυχίας, τὸ δὲ τῆς εἰς τὸ πειθαρχῶν προθυμίας καὶ ὑπακοῆς· ἑκάτερον δὲ εἰς ἔπαινον τῦ σρατιωτικῦ φέρον ἐξὶν ἐπίσης.

Στίχ: 48. ΈΙΚΟΣΙ ΣΎΝ ΛΕΚΤΟΓΣ ἽΠΠΕΎΣΙΝ. Εὐλόγως αὖ ὁ Ποιητὴς ἀνωΐ: (στίχ. 3.) Θρασιὼ τὸν Τύρνον προσηγόρευσε· πῶς γὰρ ὁ θρασύτητος ἐπιστήμε, τὸ μεθ' ἕτως ὀλίγων προς ὅλῳ σρατιᾷ παραβάλλεθαι; Εἴκοσι δὲ οἱ συνεπεξιόντες αὐτῷ, ὃχ ὅτι μόνον τοσῦτες ἐν ἁπάσῃ τῇ ὑπ' αὐτὸν δυνάμει

Πρῶτος δ' ἐκ σκοπιῆς ἄντίω ἐπάϋσε Κάϊκος:
Τὶς ξόφόεσσ' ἡμῖν εἴλη ἐφελίσσεθ' ἑταῖροι;
Ὤκ' ἄγεθ' ὅπλα, βέλη δότε, ῥίμφ' ἀμβαίνετ' ἐπάλξεις:
Δὴ πάρα δηΐοι, εἶα· μέγα κράξαντες δ' αἶψα,
Ἔσσαν ἔσω πυλέων Τεῦκροι, καὶ τείχεα πίμπλων.
Τὼς γὰρ ἀποιχόμενος τοῖς κέλετο Φέρτατος ὅπλοις
Αἰνείας· ἄϊ κέν τι ῥά δαίμων μέσφ' ἐπενείκοι,
Μὴ παρταξαμένυς αὐτὺς τολμᾶν ἐπὶ δῆριν,
Τόφρα δέ ἀσφαλέως ἐν χώμασιν ἔρκεα σώζειν.
Τοιγὰρ κ' εἰ μαχέσαθ' αἰδὼς, νέμεσίς τε ἀνώγεν,
Ἀλλὰ πύλας φράττον τε, ἐφημοσιώας τ' ἐπλήροων.
Αὐτὰρ δηΐυς κοίλοις πυργώμασι μίμνον.
Τύρνος ἐπεὶ δὲ πτὰς νωθρῆς στρατιῆς προβεβήκει
Εἴκοσι σὺν λεκτοῖς ἱππεῦσιν οἱ ἑπομένοισι,
Πρόσθ' ἔρκυς ἄΦνης πάρση ἐπὶ θρήϊκος ἵππυ,
Σήμασ' ἐπισίκτυ λευκοῖς ἔποχος μάλα γαύρυ,
Ἔν γε ἐρυθρολόφῳ τρυφαλείῃ χρυσεοπήληξ.
Τὶς κατὰ δυσμενέων ξυὶ μοι; τὶς πρῶτος ἐσεῖται;
Ἠνίδε· κἀμπεπαλὼν προΐει ἐὸν ἔγχος ἐς αὔρας,
Δήριος ἀρχιὼ. Θῦρος ἀτὰρ πεδιόνδ' ἐπόρυσε.

❁ ❁ ❁

δυνάμει εἶχεν ἱππεύοντας, ἀλλ' ὅτι τοσύτυς ἔχε τοὺς σωθρασωθέντας αὐτῷ καὶ συμπροπετεύσαντας· οὓς καὶ λεκτὺς ἐκάλεσεν ὁ Ποιητὴς τῶν ἄλλων ἐξυρηκὼς. Διὸ, εὐδὲ νωθρὸν ἐκάλεσε τὸν λοιπὸν στρατιὰν, ἀντιδιαξεύλας τὸν πεζικὸν τῆς ἱππάδος, καθάπερ ὑπέθετο Σέρβιος· ἀλλὰ παραθέσει τῆς τῶν περὶ Τύρνον παραβόλυ ἐρμῆς καὶ ἐξύτητος, τὸ νωχελὲς ἐπ' αὐτῇ ἐνθῖὸν ὑπολαπτέον, ὡς φησὶ Δονάτος. Comparatione Turni. οὕτω γὰρ αὐτὸς ἔπαυσε φθάσαι, ὡς τὺς ἀπολειφθέντας ὑπαυτίυς δόξαι νωθείας τε καὶ βραδύτητος.

Στίχ: 49. . . . . ΕΠΙ' ΘΡΗΙΚΟΣ ΙΠΠΟΥ. Οὕτω καὶν τῷ Ε'. τῆς Αἰν: στίχ. 592. Θρηίκιον τὸν τῦ τυτθῦ Πριάμου διεγνώριζεν ἵππον. Πωλοτρόφος γὰρ λῶ ἀγαθὴ ἡ Θράκη, ὡς ἐν ἐκείνοις σεσημείωται.

Στίχ: 52 ΤΙΣ ΚΑΤΑ ΔΥΣΜΕΝΕΩΝ ΞΥΝΜΟΙ; Ὁμοίως ἐκπέφρασαι τῷ: (Ἐξόδ. ΛΒ. 26.) τὶς πρὸς Κύριον; Ἴτω πρός με· εἰ θέμις τὰ βέβηλα τοῖς Ἱεροῖς παραβάλλειν. Ἀλλ' ἐνταῦθα, Φασὶν οἱ Σχολιασταὶ τῦ Μάρωνος, ἐκ ἔνι μὴ τῦ παρὰ Ὁμήρῳ μνηθῆναι Ἕκτορος, Ἰλ: Θ. στίχ. 172.

„Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας:
„Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
„Ἄνέρες ἐσθὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Ὅς καὶ αὐτοῖς (ἐνθεσιῶν ἦδη, Αὐτ: στίχ. 184.)

„ . . . . . Ἵπποισιν ἐκέκλετο, Φώνησέν τε:
„Ξάνθε τε, καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε, κτ:

Στίχ: 53. . . . . ΠΡΟΓΕΙ ΕΟΝ ΕΓΧΟΣ ΕΣ ΑΥΡΑΣ, Ἐν τέτοις, τὸ Ῥωμαίων ὁ Ποιητὴς ὑπαινίττεται ἦθος· παρ' οἷς, πρὶν ἢ πόλεμον κατ' ἔθνος τινὸς κινῆσαι, Φηκάλης περαπεμέλετο (Φησὶ Σέρβιος.) ὅς δόρυ ἐπὶ τῆς πολεμίας ἀφιεὶς, τὶω μάχιμω τάυτη γε ἀνεκήρυττε· τῦτο δ' ἦν ἰῶ τῶν „ἀρχαίων διαπημάτων, οἷς τὸ Ἑλλωικὸν ποτ' ἐχρήσατο . . . . ὁπό„τε γὰρ πολέμυ ἄρχοντες, ἢ τὺς ἐπιόντας ἀμυνόμενοι, στρατὸν ὑπὲρ τῶν „ὅρων ἀποστέλλοιεν, ἱερεῖ τινες ἄνδρες ἄνοπλοι, πρὸ τῶν ἄλλων ἐπ[1]ιόντες. (Διονύσ. ὁ Ἁλικ. Βιβλ: Α.) οἱ καλύμενοι Φετιάλιοι, οὗτοι δ' ἂν εἶησαν,

„κατὰ

Horriſono. Teucrûm mirantur inertia corda;
Non æquo dare ſe campo, non obvia ferre
Arma viros, ſed caſtra fovere: Huc turbidus atque huc
Luſtrat equo muros, aditumque per avia quærit.
Ac veluti pleno lupus inſidiatus ovili,
Cum fremit ad caulas, ventos perpeſſus, & imbres,
Nocte ſuper media; tuti ſub matribus agni
Balatum exercent; ille aſper, & improbus irâ
Sævit in abſentes: collecta fatigat edendi
Ex longo rabies, & ſiccæ ſanguine fauces:
Haud aliter Rutulo muros & caſtra tuenti,
Igneſcunt iræ, & duris dolor oſſibus ardet.
Quâ tentet ratione aditus, & qnæ via clauſos
Excutiat Teucros vallo, atque effundat in æquor.
Claſſem, quæ lateri caſtrorum adjuncta latebat,
Aggeribus ſeptam circum, & fluvialibus undis,
Invadit: ſocioſque incendia poſcit ovantes,
Atque manum pinu flagranti fervidus implet.
Tum vero incumbunt: urget præſentia Turni,
Atque omnis facibus pubes accingitur atris.
Diripuere focos: piceum fert fumida lumen
Tæda, & commiſtam Vulcanus ad aſtra favillam.
Quis Deus, *ô Muſæ, tam* ſæva incendia Teucris
Avertit? tantos ratibus quis depulit ignes?

Dicite:

❁ ❁ ❁

„κατὰ τὴν ἑλληνικὴν καλέμενοι διάλεκτον, εἰρινοδίκαι. (Αὐτ: Βιβλ: Β.) Τέτες δὲ Πλάταιχος καὶ ἱερεῖς ἱερεῖ γενέθαι, φιτιαλεῖς ὀνομάζων. (εἰς Βίον Καμίλλ.)

Στίχ: 55 . . . . ΘΡΩΪ Δ' ἘΦΈΠΟΝΤΟ. Καὶ Ἕκτωρ δὲ παῤ Ὁμ. Ἰλ: Μ. στίχ. 251.

„Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἄρ' ἕποντο
„Ἠχῇ θεσπεσίῃ . . . . . .

Στίχ: 55. . . . . ΝΩΧΕΛΙΗΝ ΘΑΎΜΑΖΟΝ. Ἀπιώτα γὰρ παρὰ τὸ δοκεῖν· διὸ καὶ ἠπόρεν εἰς ὅ, τι ἂν τὸ φαινόμενον ἀποδοῖεν.

Στίχ: 59. . . . . Ὁ Δ' ἜΚΦΡΩΝ ἜΝΘΑ ΚΑΙ ἜΝΘΑ. Ὡσαύτως καὶ Ἡρακλῆς πεποίηται κατὰ τὸ Κάκε, ἐν τῷ Η. τῆς Λίν: στίχ. 237.

„Ἐμμανέως πρέσσοδον παπταίνων ἔνθατ' ἰὸ ἐνθα.

Στίχ: 61. ὍΣΣ ΔΕ ΛΎΚΟΣ κτ: Γλαφυρώτατά τε δὴ, καὶ ἀκριβέστατα, τὸ λυσσαλέον τε καὶ μανικὸν τῆς Τύρνε ἐφόδε ἡμῖν παρέστησε διὰ τὸ λύκε, λιμῷ τε πιεζομένε, καὶ περὶ τὸν τὸ ποιμνίε σαθμὸν μάτην χαίνοντος. Ἐχρήσατο δὲ τῇ εἰκόνι τῇδε καὶ Ἀπολλών. Ἀργον. Βιβλ: Α. στίχ. 1243.

„ . . . . . Ἠύτε θήρ
„Ἄγριος, ὅν ῥά τε γῆρυς ἀπὸ πρόσθεν ἵκετο μήλων,
„Λιμῷ δ' αἰθόμενος μετανίσσεται, ἠδ' ἐπέκυρσε
„Ποίμνῃσι· πρὸ γὰρ αὐτοὶ ἐνὶ σταθμοῖσι νομῆες
„Ἔλσαν· ὁ δὲ σταχὼν βρέμει ἄσπετον ὄρθια κάμπτων.

Στίχ. 63. ΒΡΈΜΜΕΤ' ἘΝ' ἈΜΦΙΛΎΚΗι. Τὸ τῇ Μάρωνος ὧδε: Nocte ſuper media: (Νυκτὸς ὑπὲρ μεσάσης.) τὸ πρὸς τὸ πέρας τεῖνον τῆς νυκτὸς μέρος ἐστὶ, τὸ σκότος τε καὶ φωτὸς οἷον μεταίχμιον· τοῦτο δ' ἐστὶν ὃ σημαίνει παῤ Ἕλλησιν ἡ ἀμφιλύκη, ὡς Ὅμηρος ἐξέθετο Ἰλ: Η. στίχ. 433.

„Ἦμος δ' ἔτ' ἄρτι νὺς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ.

Καὶ

Κραυγὴ δ' ἐκδέχνωτο ἑταῖροι, θρῷ δ' ἐφέποντο
Φοικαλέῳ· Τεύκρων δ' ἄρ' νωχελίῳ θάυμαζον,
Τίπτ' ἄ τοι χώρῳ ὁμόσ', ὐδέ γ' ἐν ἔντεσιν ἄνδρες
Ἀντιβίῳ μέμασαν πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι·
Ἔρκος δ' ἤλιθα θάλπον· ὁ δ' ἔκφρων ἔνθα καὶ ἔνθα
Πάπταιν' ἱππάζων, οἴμῃ ἐυρέσθ' ἐπ' ἐπάλξεις.
Ὡς δὲ λύκος πλεῖον ποιμνήϊον ἀμφιλοχεύων,
Εὖτε περὶ θριγκοῖς ταλάσῃ ἀνέμῳς τε καὶ ὄμβρῳς,
Βρέμμετ' ἐν ἀμφιλύκῃ· σῶοι προτὶ μητράσι δ' ἄρνες
Βληχῶνται· μᾶλλον δ' ὀργαῖς αὐτὸς χαλεπαίνων,
Μαίνετ' ἐν ἀ παρεῦσιν· ἔ δ' ἄρ λιμοῖο πιέζει
Λύσσῃ, καὶ λύθρων ἐπιδευὴς λευκανίῃ γε,
Τῶς καὶ τῷ Ῥοτόλῳ, πύργῳς θ', ἔρκῃ θ' ὁρόωντι,
Ὀργαὶ τ' ἀμφλεγέθοντο, ἐν ἀχνύϊ δαίετο δ' ὀσᾶ.
Ἦτ' ἐφόδῳ πειρῶτο, ὅθεν τε χάρακος Τεύκρῳς
Εἰργνῶτος σεύῃ, αὖ' δ' ἄρ πέδον ἐυρὺ κεδάσσῃ·
Καὶ ῥ' ἐπὶ νῆας, ὅθι προσεχεῖς ταφρεύματι κύκλῳ
Χώμασι φραγνύμεναι, ποταμοῖο τε ῥέυμασι λῆθον,
Ἔμβαλεν, ἐυάζοντας ἑταίρῳς πῦρ δὲ ἀπῄτει.
Ἐκ ξείων δὲ χόλοιο πίτνω φλογόεσσαν ἀνῆπτεν·
Οἱ δ' ἐξῆς ἐπέκειντο· παρεσσὼς πέρχε δὲ Τύρνος·
Δαλοῖς ἐν δνοφόεσσ' ἤβῃ δ' ὡπλίζετο πᾶσα,
Πόρθῳ τ' ἐχαρεῶνας, ἀτάρ τι φάος πισσῶδες
Δὰς καπνηρὴ πέμπεν, ἐς ἄξρα δὲ αἰθάλη ἤρτο.
Τὶς ῥὰ Θεῶν, Μῶσαι, τρέψ' ἐμπρησμὸς ἀπὸ Τεύκρων;

Ἔασε-

❋ ❋ ❋

Καὶ ἐξ αὐτῆ σαφέστερον Ἀπολλ. Ἀργον. Βιβλ: Β. στίχ: 669.

„Ἦμος δ' ἔτ' ἄρτω φάος ἄμβροτον, ἔτέ τι λίλιω
„Ὀρφναίη πέλεται, λεπτὸν δ' ἐπιδέρομε νυκτὶ
„Φέγγος, ὅτ' ἀμφιλύκιω μὶν ἀνεγρόμενοι καλέουσιν.

Κατ' ἐκεῖνο γᾶν τὲ χρόνε, φασὶ, τὲς Λύκες πρὲς νομὶω ἐξιόντας τοῖς τῶν ποιμνίων ἐπιβελεύειν σαθμοῖς, ὅτε καὶ ἡ τὲ ἀέρος τυχὸν ὑπόφαυσις, τῇ φύσει τῶν λύκων πρόσφορος ἐστὶν, ὅθεν καὶ λυκαυγὲς προσέρηται τὸ ἐκ σκοτίας ἀπαύγασμα καὶ φωτὸς, τὸ δ' αὐτὸ καὶ λυκόφως· ἢ ὅτι (καθ' ἕλκες) καὶ ἡ λύκη ταυτόσημος ἐστὶ τῷ φωτὶ. (ἐξ ἧς καὶ Lux παρὰ Λατίνοις τὸ Φῶς.) Διὸ καὶ ἀμφιλύκη εἴρηται. οἷα τις λύκη ἅσα ἀμφίβολος. Σημειωτέον δὲ, ὡς ἀ μόνον τὸ περὶ δείλιω πρωΐαν, εἰς θήραν ἐξιέναι τοῖς Λύκοις εὔκαιρον, ἀλλὰ καὶ τὸ περὶ τλὼ ὀψίαν ἐπίσης, ὡς καὶ τῇ φωτὸς αὐτοῖς καὶ τῇ σκότες τὸ ἀκραιφνὲς, τῇ διαπλάσει τῆ ὀρατικοῦ ὀργάνε (ἢ ὄσκε) προσιζάμενον.

Στίχ: 73. . . . . ΕΤΑΙΡΟΥΣ ΠΥΡ ΔΕ ΑΠΗΤΕΙ. Ὁρᾶς τὸν Δαυνίδιω ἐνταῦθα Τύρνον, ὅμοια τῷ Πριαμίδῃ Ἕκτορι παρ' Ὁμήρῳ ὁρμαίνοντα; οὕτω γὰρ κἀκεῖνος: Ἰλ: Μ. στίχ. 439.

„Ἤυσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνὼς.
„Ὦρνυθ' ἱππόδαμοι Τρῶες· ῥήγνυθε δὲ τεῖχος
„Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ.

Καὶ Ἰλ: Ο. στίχ. 716.

„Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν, ἐπεὶ λάβεν, ἐχὶ μεθίει
„Ἀφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δ' ἐκέλευεν
„Οἰσετε πῦρ· ἅμα δ' αὐτοὶ ἀκλέες ὄρνυτ' ἀϋτὴν.

Dicite: priſca fides facto, ſed fama perennis.
Tempore quo primum Phrygiâ formabat in Idâ
Æneas claſſem, & pelagi petere alta parabat;
Ipſa Deûm fertur genitrix Berecynthia magnum
Vocibus his affata Jovem: Da, nate, petenti,
Quod tua chara parens domito te poſcit Olympo.
Pinea ſylva mihi, multos dilecta per annos,
Lucus in arce fuit ſummâ, quò ſacra ferebant,
Nigranti piceâ, trabibuſque obſcurus acernis:
Has ego Dardanio juveni, cùm claſſis egeret,
Læta dedi: nunc ſollicitam timor anxius angit.
Solve metus, atque hoc precibus ſine poſſe parentem;
Neu curſu quaſſatæ ullo, neu turbine venti
Vincantur: proſit noſtris in montibus ortas.
Filius huic contra, torquet qui ſidera mundi,
O Genitrix, quò fata vocas, aut quid petis iſtis?
Mortaline manu factæ, immortale carinæ
Fas habeant? certuſque incerta pericula luſtret
Aeneas? cui tanta Deo permiſſa poteſtas?
Imò, ubi defunctæ finem, portusque tenebunt
Auſonios, olim quæcunque evaſerit undis,
Dardaniumque ducem Laurentia vexerit arva,
Mortalem eripiam formam, magnique jubebo
Aequoris eſſe Deas: qualis Nereia Doto,
Et Galatea ſecant ſpumantem pectore pontum.
Dixerat: idque ratum Stygii per flumina fratris,
Per pice torrentes, atráque voragine ripas,
Annuit, & totum nutu tremefecit Olympum.

Ergo

❀ ❀ ❀

Στιχ: 81. ΑΡΧΑΙΪΚΗ ΠΙΣΤΙΣ κτ: Ὡς ἐν τοῖς ἐπ' αὐτῷ λέγων χρόνοις ὁ Ποιητὴς παλαιὰ μὲν ἦδε, φησὶ, μηδέποτι δ' ἐξίτηλος γενομένη παράδοσις.

Στίχ: 82. . . . . ΕΠΙ ΦΡΥΓΙΟΥ . . . . ΙΔΗΣ. Διὰ τῦ ἐπιθέτυ ἡ Τρωϊκὴ τῆς Κρηταίας ἐνταῦθα διέσαλται, περὶ ἧς ἐν τῷ Γ. τῆς Αἰν: στίχ. 111.

Στίχ: 84. . . . . ΘΕΩΝ ΒΕΡΕΚΥΝΤΙΑ ΜΗΤΗΡ. Αὕτη ἡ Κυβέλη (Γ. Αἰν: στίχ. 117. καὶ 118. καὶ 120.) Βερεκυντία δὲ προσείρηται ἀπὸ τῆς χώρας καὶ πόλεως ἐφ' ἧς ἐθεραπέυετο· ἢ ἀπὸ τοῦ Βερεκυντε ὄρυς. (Στέφ. Βυζ.) Καθ' Ἡσύχιον δὲ, Βερεκυντία πρότερον καὶ αὐτὴ ἡ Φρυγία ἐλέγετο. (ὄρα καὶ ς. Αἰν στίχ. 853.

Στίχ: 100. ΑΛΛ' ΕΥ̓Τ' ΑΝ ΤΕΛΈΣΩΣΙ ΠΈΡΑΣ κτ: Οὐκοῦν ἐξήρτυτο τῆς χάριτος, ἥτε Ὀρόντε ναῦς, ἢ πρὸ ὀφθαλμῶν Αἰνείᾳ αὐτῷ καταδῦσα ἐπὶ τῆς ἐν τῷ Λιβυκῷ πελάγει τρικυμίας. (Α. Αἰν: στίχ. 126—132.) καὶ αἱ ἐν Σικελίᾳ τέσσαρες, αἱ φλοξὶ πρὸς τῶν Αἰνειάδων παραδοθεῖσαι. (Ε. Αἰν: στίχ. 138.)

Στίχ: 104. . . . ΔΩΤΩ' Η' ΝΗΡΗΪΟΣ, Περὶ τῶν Νηρηίδων ὅρα Δ. Γεωργ. στίχ. 417. Ταύτας δ' ἐκ Νηρέως τε καὶ Δωρίδος τῆς ὠκεανῦ γενεαλογῶν Ἀπολλόδ. Βιβλ. Α. Κεφ: Β. καὶ ὀνομαστὶ καταλέγων, τὰς πάσας ἐξαριθμεῖ πέντε πρὸς ταῖς τεσσαράκοντα.

Στίχ:

Ἔσσετε, τίς νηῶν μαλερὸν πῦρ ὤσατο τῆμος;
Ἀρχαϊκὴ πίσις. Φάτις αἰὲν δ' ἔμπεδος ἦδε.
Ἦμος ἐπὶ Φρυγίη πρῶτον τεκτήνετο Ἴδης
Αἰνείας νῆας, μεμαὼς ἐλθεῖν διὰ πόντον,
Αὐτὴ, ὡς ῥὰ φέρεσι, Θεῶν Βερεκωτία μήτηρ,
Τοῖς δε Ζῆνα μέγαν μετέειπε· Δὸς ὦ τέκος ὅττι,
Οὐλύμπε μεδέοντα τεκοῦσα φίλη σ' αὐτῆται.
Ὕλη, τις Πιτύων ἐρατή μοι κάρτα ἔασα,
Ἦεν ἐπ' ἄκρης ἄλσος, ἐν ᾧ θαμὰ ἱρὰ τελεῖτο,
Δένδρεσσι σκιαρὸν πισσηροῖς, καὶ σφενδάμνοις·
Ταῦθ' ἥ, Δαρδανίῳ γε νεάνι νεῶν κατέοντι,
Πρόφρων δῶκα· δέος νῶϊ δ' ἀχθηρὸν με πιέζει.
Ἀλλὰ δέος λύε· δὸς τοὐδ' ἔχειν με λιτῆσι τεκοῦσαν.
Δῶρα τὰ, μή τι ῥύμης, μὴ λαίλαπος ἥσσονα εἴη.
Τοῖσι δ' ὄνειαρ ἔοι, τό γε ἄρεσ' ἐμοῖσι πεφύθαι.
Ὑιεὺς δ' ὣς φάτο, ὃς δινεύει τέρεα κόσμε·
Μῆτερ ὅποι Μοίρας καλέεις; τί δ' ὃ τοῖς δ' αἰτίζεις;
Θνητῆς ἔργα χερὸς θέμις ἔμμεν νῆας ἀκήρυς;
Ἀσφαλέως σφαλερὰς Αἰνείας βήσεται οἴμυς;
Τῷ ῥὰ Θεῶν πάντων τόσσον ποτὲ κάρτος ἐφέθη;
Ἀλλ' εὖτ' ἂν τελέσωσι πέρας, λιμένας τ' ἀφίκοιντο
Ἀυσονίης, ὅσσας πόντε τ' ἀλέωνται κῦμα,
Δαρδανίων τ' ἀγὸν ἐς Λωρεντὸ ἐσάξω· ἀγρὸς,
Τῶν δ' εἶδος θνητὸν παρελάμαι, καὶ γ' ἐπιτάξω
Δαίμονας εἶν' ἁλὸς, ἠΰ τε Δωτὼ ἡ Νηρῆος,
Καὶ Γαλάτεια, τμᾶν διὰ πόντε σήθεσιν ἄχνιω.
Ἦ, κατὰ δὲ Στυγίων ὑδάτων γε κασιγνήτοιο,
Καῤῥέιθρων πίσσῃ ζειόντων, καδδὲ βερέθρε
Νεῦσ' ὄχθων· ἐλέλιξε δ' Ὄλυμπον νεύσας.
Καὶ ῥὰ παριῶ ἦμαρ τακτὸν, καιρὸς δ' αἱ Μοῖραι
Πλῆσαν ἐν αἴσῃ, εὖ Τύρνοιο βίη ἀθέμιστος,
Μητερὸ ἄπο τροπίων ἱερῶν πῦρ μνῆσεν ἀπῶσαι.
Ἔνθα πρῶτον ἄφαρ τι σέλας νέον ὄψεσι λάμψεν,
Ἠῶθεν δέ νέφος μέγα ἀνδραμὸν οὐρανὸν ὦπται,
Ἰδαῖοι τε χοροὶ, καὶ αὐτὴ φρικαλέη τις
Ῥῆκτο, ἀταρ Τρώων λαὸς, Ῥοτόλων τε θράξε.

❀ ❀ ❀

Στίχ: 105. . . . . ΤΜΑΞΝ ΔΙΑ' ΠΟΝΤΟΥ ΣΤΗΘΕΣΙΝ ΑΧΝΗΝ. Spumantem pontum: (ἀφρουῶτα τὸν πόντον.) Ὅμηρος δ' ἁλὸς ἄχνιω ἀποκαλεῖ, τὸν ἐκ τῆς κινήσεως τῶν κυμάτων ἐπιπολάζοντα ἀφρὸν τῇ θαλάσσῃ.

Στίχ: 106. Ἦ, ΚΑΤΑ' ΔΕ ΣΤΥΓΙΩΝ ΥΔΑΤΩΝ κτ: Τὸ ὑποχεθὲν ὁ Ζεὺς τῇ μητρὶ προσεμπεδοῖ, ὅρκῳ τῷ παρὰ Θεοῖς φρικτοτάτῳ. (Δ. Γεωργ. στίχ. 580.) παρ' Ὁμήρῳ δὲ τιὼ αἴτησιν ἁπλῶς τῇ Θέτιδι ἐπινέυει ἄτερ ὅρκε. Ἰλ: Α. στίχ. 528.

„Ἦ, καὶ κυανέοισιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Στίχ: 111. ΜΗΤΕΡ'. . . . . Τιὼ Βερεκωτίαν.

Ergo aderat promiſſa dies, & tempora Parcæ
Debita complerant: cum Turni injuria matrem
Admonuit, ſacris ratibus depellere tædas.
Hic primum nova lux oculis effulſit, & ingens
Viſus ab aurorâ cœlum tranſcurrere nimbus;
Idæique chori: tum vox horrenda per auras
Excidit, & Troûm, Rutulorumque agmina complet.
Ne trepidate meas, Teucri, defendere naves,
Neve armate manus: maria ante exurere Turno
Quam ſacras dabitur pinus. Vos ite ſolutæ,
Ite, Deæ pelagi: genitrix jubet. Et ſua quæque
Continuo puppes abrumpunt vincula ripis,
Delphinumque modo demerſis æquora roſtris
Ima petunt: hinc virgineæ (mirabile monſtrum!)
Quot prius æratæ ſteterant ad littora proræ,
Reddunt ſe totidem facies, pontoque feruntur.
Obſtupuêre animis Rutuli: conterritus ipſe
Turbatis Meſſapus equis: cunctatur & amnis
Rauca ſonans, revocatque pedem Tiberinus ab alto.
At non audaci ceſſit fiducia Turno:

Ultro

❀ ❀ ❀

Στίχ: 118. . . . . Ὕμμες δὲ λέλυσθε. Αἱ ἐς τόδε μὲν Νῆες, τὸ δ' ἀπὸ τῶδε Νύμφαι.

Στίχ: 123. ΠΑΡΘΕΝΙΚΑΊ Γ' ΑΝΕΆΤΗΝ. Τὸ ξενίζον τῆς μεταμορφώσεως θεραπέυοντες, καὶ Ὅμηρον ἐπάγεσι τὸν περὶ τὰς Φαιάκων νῆας παραπλησίως τερατολογήσαντα, τῷ καὶ νοήμονας ἀποφῆναι, καὶ πηδαλίων ἄνευ ἰθὺ ἰέσας. Ὀδυσ. Θ. στίχ. 557.

„Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
„Οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ, τὰ τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν,
„Ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα, καὶ φρένας ἀνδρῶν κτ:

Στίχ: 128. . . . . ΘΡΑΣΟΣ Ὄυκουν Ἔικαθε Τύρνου. Προσηκόντως τοίνυν θρασὺς (ἀνωτ: στίχ. 3.) προσείρηται. Ὅπερ γὰρ καὶ Ῥοτόλοι πάντες, καὶ Μέσσαπος αὐτὸς, καί τοι Ποσειδῶνος υἱὸς πεφυκὼς· καὶ οἱ αὐτῷ ἵπποι δὲ, καὶ Τιβερῖνος πρὸς τοῖς ἄλλοις Θεός τις ὤν, ἐπὶ τῷ παραδόξῳ ἐξεπλάγησαν, μόνος ὁ Τύρνος ἐκ ἐνετράπη, ἀλλὰ τὸ συμβὰν ἀθεριζων, καὶ ὀλίγε, ἢ οὐδενὸς τιθέμενος, ἐθρασυύετο.

Στίχ: 133. . . . . ΤΟΙΣ ΤΩΝ Ὄντων ΘΑΤΕΡ' ΑΠΗΡΘΗ. Τὰ ἐκ θαλάσσης, εἴτις ἰὼν αὐτοῖς ἐκεῖθεν ἡ ὄνησις.

Στίχ: 136. Κ' Ἦν ΦΡΥΓΕΣ κτ: Πρὸς λοιδορίαν τὸ: (Φρύγες.) ἀντὶ τοῦ Τεῦκροι, ἢ Τρῶες. (ὅρα Α. Ἀιν: στίχ. 512. Καὶ Ζ. Λίν. στίχ. 621.)

Στίχ: 137. Ἡ Ἄλις Ο'Υ ΔΕΔΟΤΑΙ ΜΟΙΡΑΙΣ Τ' ΑΥΤΗΙ Τ' ΑΦΡΟΔΙΤΗι. Ἔσι δ' ὑποτωθασικὸν Μοιρῶντε δὴ, καὶ αὐτῆς Ἀφροδίτης τὸ ῥηθὲν, ὡς ἐν παιδιᾷ καθαπτόμενον.

Στίχ: 139. Κ'ΛΙΜΟΙ' ΜΟΙΡΙΔΙΟΝΠΕΡ κτ: Ὡσαύτως ἐπιθαῤῥῶν ἔλεγε καὶ Πάρις· Ἰλ: Γ. στίχ. 439.

„ . . . . . Πάρα γὰρ θεοὶ εἰσὶ καὶ ἡμῖν.

Καὶ Ἀχιλλεὺς, ἰωὶκα τὸ δεύτερον Ἕκτορα ἐκ τῶν αὐτῷ χειρῶν ἐξήρπασεν Ἀπόλλων· Ἰλ: Υ. στίχ. 453.

„Εἰπέ τις καὶ ἐμοιγε θεῶν ἐπιτάῤῥοθος ἐστὶ.

Καί τις τῶν Ἀχαιῶν παρὰ τῷ Καλαβρῷ, Παραλ: Λ. στίχ. 216.

„ . . . . . Οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς
„Νίσφι θεῶν Τρώεσσι μαχησόμεθ' ἤματι τῷδε.

Στίχ:

Μὴ δὴ σπεύδετ' ἐμῇσι νέεσσ', ὦ Τεῦκροι, ἀμωύειν·
Μὴ χέρα ὁπλίζειν· πάρος ἐμπρήσειε θαλάσσας
Τύρνος ὅδ', ἰρὰς ἠέ πίτυς. Ὕμμες δὲ λέλυσθε·
Βάσκεθ' ἁλὸς Θεαὶ. Ὡς Μήτηρ κέλετ', αἶψα δ' ἑκάστη
Νηῒ ἀπ' ὄχθων, τῶν ἐξείχετο πείσματα ῥῆχθεν.
Δελφίνων δὲ δίκῃσι ἐπὶ πόντε ῥύγχεσι δῦσαι
Βένθος ἐς ἶξαν· ἔπειτα, (τεράσιον ἔσκε ἐσιδέσθαι.)
Παρθενικαὶ γ' ἀνέδυσαν, νήχοντο δὲ λαῖτμα θαλάσσης,
Ὅσσαι ἐπ' ἀκτῇσι πρύμναι πρὶν χάλκεαι ἔσαν.
Θάμβεον οὖν Ῥοτόλοι, πτῆξεν δ' ἰδὲ Μέσσαπος αὐτὸς,
Ἵπποι δ' οἱ θράχθεν· ποταμὸς δήθυνε δὲ ῥεῦμα,
Βραγχαλέον μυκῶν, πόδα τ' ἄγκαμψεν Τιβερῖνος.
Τολμήεντος δὲ θράσος ἔκκυν ἔπαθε Τύρνε,
Ἤρεν ὁ δ' ἀλλ' ἔπεσιν μέγος, ἠδ' ἔτ' ἐχρέμπτετο τοῖα:
Ταῦτα κατὰ Τρώων τὰ τέρα· Ζεὺς Τρῶας ἀπηῦρεν
Ἠθαλέῳ χραύσμῳ. Ῥοτόλων βελέωντε πυρός τε
Οὔτις χρειώ. Ἠνὶ ῥὰ πόντος Τρώεσιν ἄπλης·
Φύξις ἄελπτος· τοῖς τῶν ὄντων θάτερ' ἀπήρθη,
Γαῖα γὰρ ἡμετέραις ἐν χέρσεσι, μυρία δ' ὅπλα
Ἰταλίη ὀρέγει. Μοιρήϊα ἔστι με θράττει,
Κῆν Φρύγες ἐυχετάοιντο Θεῶν τινα θέσφατα ἄλλως.
Ἦ ἄλις ἃ δέδοται Μοίρῃς τ', αὐτῇ τ' Ἀφροδίτῃ,
Ὅττι ῥὰ Αὐσονίης Τρῶες λιπαρῆς ἐπιθίξαν;
Κἀμοὶ μοιρίδιόν περ, ἀτάσθαλον ἔθνος ὀλέσσαι,
Οἵ γαμετίω μ' ἔλον· οὐδὲ γὰρ Ἀτρειδῶν τόδε οἷων
Ἄχνυθ', ὅδ' οἷαις θέμις αἰρέμεν ὅπλα Μυκίωσις.
Ἀλλ' ἄλις ἔσκεν ἅπαξ ἀλιτήσαντας διολέσθαι·
Ἀλλ' ἄλις εἶχεν ἅπαξ, πάρος ἤδη, τὰς δ' ἀλιτῆσαι,
Πᾶν δ' ἔνθεν φυγέειν γένος ἐξῆς θηλυτεράων.

Τοῖσι

Στίχ: 140. Οἵ ΓΑΜΕΤΗ'Ν Μ' ἝΕΛΟΝ . . . Τίω Λατίνε ἡ Ἀμάτης Λαβινίαν λέγει, ἣν περ ἐμνῶτο· ψευδόμενος δὲ γαμετίω ὀνομάζει, μήπω δὴ τοῦτο ὄσαν, μηδὲ μνηστίω τελείως, τῷ πατρὸς τῷ γάμῳ μὴ εὐδοκοῦντος. Ἀλλ' ἔτως ὑπέθετο, ὡς ἂν ὑπὸ Αἰνείε καὶ αὐτος ἐπισης ἀδικεῖσθαι δείξῃ, ὅσα καὶ ὁ τοῦ Ἀτρέως Μενέλαος περὶ τίω Ἑλένίω ὑπὸ Πάριδος, ὡς δῆλον ἐξ ὧν ἐχομένως προσίθησιν.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΟΥΔΕ ΓΑΡ ΑΤΡΕΙΔΩΝ ΤΟΔΕ ΟΙΩΝ. Ὥσπερ οὖν ἐκεῖνοι, φησὶν, ἠχθέσθησαν, ἐφ' οἷς ἀδίκως πάσχειν ἐνόμιζον, καὶ ὅπλα διὰ τοῦτο ἦραν κατὰ τοῦ ἀδικήσαντος· ἔτω κἀμοὶ τέτυς ζηλωτοῖτι ἐκ ἂν ἐπιγένοιτο νέμεσις· οὐ γὰρ Μυκίωσις μόνον τετὶ ἐφείθη· (τὸ δὲ Μυκήναις σωνεκδοχικῶς, ἀντὶ τοῦ, Μενελάῳ καὶ Ἀγαμέμνονι τοῖς Ἀτρείδαις,) καθὰ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ ῥηθὲν: Ἰλ: Ι στίχ. 340.

„Ἦ, μέγοι φιλέεσ' ἀλόχες μερόπων ἀνθρώπων
„Ἀτρεΐδαι; . . . . . .

Στίχ: 142. ΑΛΛ' ΑΛΙΣ ΕΣΚΕΝ ΑΠΑΞ κτ: Ἀνθυποφορὰ. Ἐκ τοῦ ἅπαξ δίκας τίσασθαι ἐφ' οἷς ἥμαρτον κατὰ τὸ Δὶς ἐπὶ τῷ αὐτῷ οὐκ ἐνδικήσεις.

Στίχ: 143. ΑΛΛ' ΑΛΙΣ ΕΙΧΕΝ ΑΠΑΞ κτ: Ἡ ἀπάντησις παρὰ πόδας: Ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ἔδει, φησὶ, καὶ δεύτερον ἀδικεῖν ἄλλες τὰ παραπλήσια ἐπιχειρεῖν. Οὐδὲ γὰρ ἔλαττον τετὶ τὸ ἀδίκημα, τοῦ προτέρου τοσούτῳ δ' ἔτι κρεῖττον

Vltro animos tollit, atque increpat ultro:
Trojanos hæc monſtra perunt: his Iuppiter ipſe
Auxilium ſolitum eripuit: non tela, nec ignes
Expectant Rutulos: ergo maria invia Teucris,
Nec ſpes ulla fugæ: rerum pars altera adempta eſt:
Terra autem in manibus noſtris: tot millia gentes
Arma ferunt Italæ. Nil me fatalia terrent,
Si qua Phryges præ ſe jactant, reſponſa Deorum.
Sat fatis, Venerique datum eſt, tetigêre quod arva
Fertilis Auſoniæ Troës: ſunt & mea contra
Fata mihi, ferro ſceleratam exſcindere gentem,
Conjuge præreptâ: nec ſolos tangit Atridas
Iſte dolor, ſoliſque licet capere arma Mycenis.
Sed periiſſe ſemel ſatis eſt: peccare fuiſſet
Ante ſatis, penitus modo non genus omne peroſos
Fœmineum, quibus hæc medii fiducia valli,
Foſſarumque moræ, lethi diſcrimina parva,
Dant animos. An non viderunt mœnia Trojæ,
Neptunî fabricata manu, conſidere in ignes?
Sed vos, ô lecti, ferro quis ſcindere vallum
Apparat, & *mecum invadit* trepidantia caſtra?
Non armis mihi Vulcani, *non mille carinis*

Eſt

❁ ❁ ❁

χεῖρον, ὅσῳ καὶ χαλεπῶς παιδευθέντας εἰς ὄλεθρον, ἔδει τῶν θηλέων αὐτὰς ἀπέχεσθαι, δι' ἅπερ ἔπαθον, ὡς ἀπὸ πυρός· Οἱ δὲ τῷ τρόπῳ ἐπιμένουσι, καὶ τὰ σωθῆν ἐπιτολμῶσι.

Στίχ: 145 ΤΟΪΣΙ ΧΑΡΑΞ ΪΟΔΕ κτ: Ἐπ' ἀθυμίᾳ (φησὶ) τοῖς βοηθήμασι τεθαῤῥήκασι. Τοιαῦτα δὲ Τύριος μεγαλαυχῶν, καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἐπαύξει τὸ πρόθυμον.

Στίχ: 146 . . . . ΆΒΛΗΧΡΑ ΤΑΪΔ' ΪΕΡΚΕΑ ΟΪΤΟΥ. Ὁ δ' Ἀχιλλεὺς παῤ Ὁμήρῳ μετάτινος σαρκασμὸ τῷ Ἀγαμέμνονι ἐπιτωθάζει τὴν ἐπὶ τοῖς τείχεσι ματαίαν πεποίθησιν. Ἰλ: Ι. στίχ. 349.

„Καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
„Εὐρεῖαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
„Ἀλλ' οὐδ' ὡς δύναται θέων Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
„Ἴσχειν . . . . .

Στίχ: 147. ἩΝ ΟΪΤ ΤΡΟΪΗΣ ΟΪΛΕ κτ: Εἰ γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα τὰ καρτερώτατα τείχη συνετέλεσεν αὐτοῖς εἰς τὸ μὴ ἐκπορθηθῆναι, τί ποτ' ἂν ἐλπίσειαν ἐκ τῶν αὐτοσχεδίων τούτων θρυγκῶν;

Στίχ: 148 . . . . ΚΑΙ ΕΪ ΧΕΙΡΩΝ ΠΟΣΙΔΑΩΝΟΣ ΪΕΡΓΑ; Ἡ γὰρ Τροία ὑπὸ Ποσειδῶνος Λαομέδοντι κτισθεῖσα μεμύθευται· διὸ καὶ Ποσειδήϊον Ἄσυ ἐκλήθη. (ὅρα Β Αἰν. στίχ. 675.)

Στίχ: 149 ΆΛΛ' ΪΤΜΕΣ, ΪΩ ΛΟΓΑΔΕΣ, κτ: Ὁμοίως τῷ παῤ Ὁμήρῳ Ἕκτορι, ὃς πρῶτος εἰς τὸ τεῖχος αὐτὸς ἐφορμῶν ἤυσε πρὸς τὰς ἰδίας: Ἰλ: Μ. στίχ. 440.

„Ὄρνυθ' ἱππόδαμοι Τρῶες· ῥήγνυθε δὲ τεῖχος
„Ἀργείων, καὶ νῆυσὶν ἐνίετε θοπιδαὲς πῦρ

Στίχ: 151 ΪΟΤΜΟΙ ΧΙΛΙΑΔΟΣ ΝΗΩΝ, ΪΟΠΛΩΝ Θ' ΗΦΑΪΣΟΥ, Τὸν πρὸς ἄλωσιν Τροίας χιλιοναύτιλον πλευσαντα στόλον ὧδε ὑποσκώπτων αἰνίσσεται (περὶ οὗ ὅρα Β Αἰν: στίχ 213) καὶ τὸ διὰ μεσιτείας Θέτιδος διαχαλκευθέντα τῷ Ἀχιλλεῖ ὅπλα ὑπὸ Ἡφαίστου, (Η', Αἰν: στίχ, 399.) περὶ ὧν τῆς κατασκευῆς, Ἰλ: Σ. στίχ. 468 - 612.

Στίχ:

Τοῖσι χάραξ ὅδε, ὅς μεσσηγὺς κεῖτ', ἰδὲ τάφρος,
Ψυχαῖς θάρσος ἐνῆκαν, ἀβληχρὰ τὰδ' ἔρκεα οἴτω.
Ἦ ῥ' Τροίης οἵδε ἐρυμνά γε τείχε' ἐσεῖδον
Φλοξὶ δαμέντα, καὶ εἰ χειρῶν Ποσειδάονος ἔργα;
Ἀλλ' ὔμες, ὦ λογάδες, σκόλοπας τὶς ῥῆξαι ἑτοῖμος;
Τὶς σὼ ἐμοὶ πρόφρων ἔρκη τρομέοντ' ἐσβάλλει;
Οὔμοι χιλιάδος νηῶν, ὅπλων θ' Ἡφαίστε
Χρειὼ κατ' Τεύκρων· σωαγέρθων πάντοθε πάντες
Ξύμμαχοι Ἑτρῶσκοι· ἑόφον, αὐταὶρ Παλλαδίοιο
Δειλὰς κλωπεύσεις, κτανθέντων ἄκριος ἔρων,
Μὴ ῥὰ δεδίθων· οὐκ ἐν γάστρῃ λήσομεν ἵππε.
Ἔυαδεν ἐμφανέως ἀμφ' ἔρκατα πῦρ προτιάψαι.
Δάξω μὴ Δαναοῖσι, Πελασγίῳ ἢ νεολαίῃ,
Αὐτοῖς ἔργον ἔμεν, δεκετὲς τὸς ἄββαλεν Ἕκτωρ.
Τοιγὰρ ἐπεὶ ἤδη ἦμαρ μέμβλωκε πλεῖον,
Ὅττι λέλειπται, δόρπον ἐφοπλίζεσθ', ὦ ἄνδρες,
Ἐξῆς τ' ἐσσομένῳ ἔλπεσθ' ἐπὶ δῆριν ἑτοῖμοι.
Ἐς τῆμος φυλάκας πολιορκεῖν Μέσσαπος ἶξε,

❁ ❁ ❁

Στίχ: 153. ΞΥΜΜΑΧΟΙ ΕΤΡΩΣΚΟΙ· Πρὸς οὓς Αἰνείας ἦν καταπεφευγὼς, ἐπικερίας τυχεῖν τῆς παῤ ἐκείνων δεόμενος. (Η. Αἰν. στίχ. 494..) Ὅρα δὲ ἐπὶ τὸ ἐν χερσὶ Βιβλ: στιχ. 9. 10. 11.

Στίχ: 154. ΔΕΙΛΑΣ ΚΛΩΠΕΥΣΕΙΣ κτ: Ὅρα Β. Αἰν: στίχ. 174. καὶ 176.

Στίχ: 155. . . . . ΟΥΚ ΕΝ ΓΑΣΤΡΗ ΛΗΣΟΜΕΝ ΙΠΠΟΥ. Τὸν διὰ τὸ ἐκδιεργηθέντος κατὰ Τροίας δορείου δόλον ὑποσημαίνει. ὅρα Β. Αἰν: στίχ. 15. κτ:

Στίχ: 157. ΔΕΙΞΩ ΜΗ ΛΑΝΑΟΙΣΙ κτ: Ἀνάνδροις δῆθεν, καὶ ἐδὲν γενναῖον δόλε ἄ ευ διαπράξαθαι δωηθεῖσιν· εἴρηται δὲ κατ' ἐκεῖνο τὸ τὸ Δαοκόωντος: Β. Αἰν: στίχ. 45.

„ . . . . . Τὼς δὲ δοκεῖτε
„Τὰν Δαναῶν ἄφολα; . . . . . .

Κἀκεῖνο δὲ τὸ ὑπὸ τὸ Ποιητὸ ὡς ἐξ Αἰνείε ῥηθὲν: Λύτ: στίχ. 112.

„Μηδ' Πελασγιεων μάλα ἴδρεις τεχνοσωσάων.

Στίχ: 178. . . . . ΛΕΚΕΤΕΣ ΤΟΥΣ ΑΒΒΑΛΕΝ ΕΚΤΩΡ. (Ὅρα Β. Αἰν: στίχ. 14.) Ἀλλὰ πῶς γὰρ Ἕκτορ, ὅπε γε καὶ τὸ Τρωϊκὸν ὅλον; Ἀλλ' εἷς ὁ Ἕκτωρ τοῖς λοιποῖς ἅπασιν οἷος ἰῶ ἀντιτάλαντος, Ὡς γὰρ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀναιρέσει θρῳωδεῖται ἔλεγεν ἡ ἄλοχος Ἀνδρομάχη: Ἰλ: Χ. στίχ. 507.

„Οἷος γὰρ σφιν ἔρυσο πύλας, καὶ τείχεα μακρὰ.

Ταύτῃ τοι καὶ παρὰ τῷ Καλαβρῷ ὁ γέρων Θυμοίτης: Παραλ: Β. στίχ. 10.

„Ὦ φίλοι, ἐκέτ' ἔγωγε περὶ φρεσὶν οἶδα νοῆσαι
„Ὅππως ἔσσεται ἄλκαρ ἀνιηρῷ πολέμοιο
„Ἕκτορος ἀγχεμάχοιο δεδαπότος, ὅς μέγα Τρώων
„Κάρτος εἶιν τὸ πάροιθε . . . . . .

Καὶ Παραλειπ. Ι στίχ. 387.

„Οὔνεκ' ἄῤ ἄοιστος εἶιν, καὶ ἐρύετο δέρατι πάτρην.

Ἀλλὰ παρίστη πως καὶ ἐν ἑνὶ τῷ Ἕκτορι ἑαυτὸν εἶναι Τύρνος μεγαλαυχῶν, ὡς ἐδέν τι χείρονα Ἕκτορος κατὰ Τρώων ἐσόμενον. Ἦ, καὶ τὸ Σερβίε εἰπεῖν ἐκ ἄσκοπον ἔοικεν, ὅτι διὰ τὸ Ἕκτορος αὐτὸν Αἰνείαν Τύρνος ἐξευτελίζειν ἐσκόπει, ὡς μηδὲν ἄξιον ἐν τῇ Τροίας πολιορκήσει διαπραξάμενον, καὶ ὅτιπερ ἐν πᾶσιν ἥττων αὐτὸς ἐκείνε ἀπελεγχθείη· Ἀλλὰ γὰρ ἄλλως, ἐδὲν εἰκὸς ἰσόνδε τι περὶ τὸ παῤ αὐτῷ Ἥρωος Αἰνείε ὑπαινίξαθαι θελῆσαι ὧδε τὸν Μάρωνα.

Στίχ:

Eſt opus in Teucros: addant ſe protinus omnes
Etruſci ſocios; tenebras, & inertia furta
Palladii, cæſis ſummæ cuſtodibus arcis,
Ne timeant: nec equi cæca condemur in alvo.
Luce palam certum eſt igni circundare muros.
Haud ſibi cum Danais rem faxo, & pube Pelaſga
Eſſe putent, decimum quos diſtulit Hector in annum.
Nunc adeo, melior quoniam pars acta diei,
Quod ſupereſt, læti bene geſtis corpora rebus
Procurate viri, & pugnam ſperate parati.
Interea vigilum excubiis obſidere portas
Cura datur Meſſapo, & mœnia cingere flammis.
Bis ſeptem Rutuli, muros qui milite ſervent,
Delecti: aſt illos centeni quemque ſequuti
Purpurei criſtis juvenes, auroque coruſci,
Diſcurrunt, variantque vices: fuſique per herbam
Indulgent vino, & vertunt crateras ahenos.
Collucent ignes: noctem cuſtodia ducit
Inſomnem ludo.
Hæc ſuper è vallo proſpectant Troës, & armis
Alta tenent: nec non trepidi formidine portas

Explo-

❖ ❖ ❖

Στίχ: 159. . . . . ΗΜΑΡ ΜΕΜΒΛΩΚΕ ΠΛΕΓΟΝ. Οὕτως Ὀδυσ. Κ. στίχ 190.

„Ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα
„Ἦμαρ . . . . . .

Στίχ 164. ΕΠΤΑ' ΔΙ' Σ ΑΡ' ΡΟΤΟΛΟΙ κτ: Ὥσπερ ἐκεῖ: Ἰλ: Ι. στίχ. 85.

„Ἑπτ' ἔσαν ἡγεμόνες Φυλάκων, ἑκατὸν δ' ἑκάστῳ
„Κῆροι ἅμ' ἕσπετον δολιχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες.

Στίχ: 169. ΠΥΡΑ' Δ' ΕΚΣΕΛΑΤΙΖΕΝ. Καὶ ἐν Θ Ἰλ: στίχ. 559. ὁμοίως:

„ . . . . . πυρὰ δὲ σφίσι καίετο πολλὰ

Καὶ μικρὸν κατωτέρω: Αὐτ: στίχ. 567.

„Τρώων καιόντων πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρὸ,
„Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· παρὰ δὲ ἑκάστῳ
„Ἥατο πεντήκοντα, σέλας πυρὸς αἰθομένοιο.

Στίχ: 170. ΟΥΡΟΙ Δ' ΕΓΡΗΓΟΡΤΙ κτ: Ἰλ: Κ. στίχ 182

„Ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σιὼ τεύχεσιν εἵατο πάντες.

Στίχ: 179. ΝΙΣΟΣ κτ: Περὶ τούτου δή, καὶ τῶ μικρὸν ἐφεξῆς (στίχ: 182) Εὐρυάλη, καὶν τῷ Ε. τῆς Λιν· μνεία ἐγένετο, ἔνθα περὶ τῦ δρομικῦ ἀγῶνος ὁ λόγος ἰῶ, στίχ. 307 μξ.

Στίχ: 180 . . . . . ΙΔΗ Κατὰ μὲν τινας ἡ ἐνταῦθα Ἴδη, τῦ Νίσα μήτης ὑποτίθεται εἶναι, γυνή τις ἔκδοτος, ἣ δοκεῖ, θήραις, ἡ τὸν υἱὸν δῦσα συστρατεύειν Αἰνείᾳ ἑπόμενον. Οἱ δ' ἄλλως τινὲς Ἴδιω τὸ ὄρος ὑπέλαβον, ὡς μεταφορικώτερον νοεῖσθαι τινὶ Ἴδιω οἷα πατρίδα, ἢ μητρίδα φάναι, τοιόνδε ἀπενέγκασθαι καὶ παραχεῖν Αἰνείᾳ τὸν Νίσον ὀπάονα· εἰ μὲν σιὼ τῦτο, Θηροφόρος, ἢ Θηροτρόφος μᾶλλον ἂν ἡ Ἴδη ζηθείη, καθὰ καὶ εἴρηται ἐν Ὕμν: εἰς Ἀφρ: στίχ. 68.

„Ἴδιω δ' ἴκανεν πολυπίδακα μητέρα θηρῶν.

Καὶ ἐχὶ Θηροβόλος. ὅτι μὴ κατὰ χῆμα Ἐναλλαγῆς τυχὸν· καθότι θηρευταὶ τὰ πλεῖσα ὑπῆρχον οἱ ταύτιν ἔχοντες· οὕτω καὶ Γ. Γεωργ: στίχ. 48. Πολοδάμνη Ἐπίδαυρος ἐλέγετο, ὅτι οἱ Ἐπιδαύριοι δαμνᾶν τὲς ἵππες ὑπῆρχεν ἄριστοι.

Στίχ:

Ταχθεὶς πρόσθε πυλῶν, πυρὰ τ' ἀμφί γε τείχεσι καίειν.
Ἑπτὰ δὶς ἆρ' Ῥοτόλοι φυλάκων ἔσαν ἡγεμονῆες
Λεκτοὶ, τοῖς δ' ἑκατόν γε νέοι παρέποντο ἑκάστῳ,
Χρυσῷ τ' ἐκπρεπέες, καὶ πορφυρέοισι λόφοισιν.
Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς θέον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Οἱ δὲ τ' ἐπὶ χλοίης καταχεύμενοι οἶνον ἄφυσσον,
Χαλκέας κρητῆρας τ' ἐκένων· πυρὰ δ' ἐκσελάγιζεν·
Οὖροι δ' ἐγρηγορτὶ ἀθύρμασι νύκτα διῆγον.
Πάντα ὑπὲρ τάφρον τάδ' ἐώρων Τρῶες, ἰδ' ὅπλοις
Αἰπὰ ἔχεσκον· ἄτερ δειμὸς δ' ἔμπης ἐκ ὄντες,
Εὖ ῥὰ πύλας, γεφύρας τε, ἐπάλξεσί τε προτὶ εἶχον
Σὺν βελέεσσιν, τὰς Μνεσθεὺς, ὀξύς τε Σερέστης
Ἄμφεπον· Αἰνείας γὰρ τὼδ', ἄκεν τι δείσῃ,
Ἄμφω ὁπλοτέροισιν ἐπέσησ' ἡγεμονεύειν.
Πρὸς τείχεσσιν ὅλη δὲ φάλαγξ λελαχυῖα φυλάσσειν
Εἵατ' ἀμειβόμενοι, μέρος ᾧκεν ἕκαστος ἀμωΐοι.
Νῖσος ἔσω ὄρνυς πυλεῶνος, καρτερὸς ὅπλοις
Ὑρτακίδης, (Τὸν πέμψ' Αἰνείᾳ ὀπάονα Ἴδη
Θηροβόλος, βέλεσιν ταχὺν, ἰοῖς τε πτερόεσσιν.)
Εὐρύαλος δ' ἔμπλειο αὐτῷ ἐπιέσσετο, εἶδος
Αἰνεάδων κάλλιστος, οἳ ὅπλα Τρώϊκα δῦτο.
Παῖς ὁ δ' ἐν ὥρῃ, πρῶτον ἴχλον τῆμος ἀμείβων.
Τοῖν δ' εἷς θυμὸς ἔσω, χάρμῃ δ' αἴσσετον ἶσοι.
Τόφρα δὲ καὶ ῥαθμῷ κοινῷ πυλεῶν' ἐφεώρων,
Νῖσος ἆρ' οὖν· ἦλον Θεόι, εἶπεν, τόν μοι ἐνῆκαν,

Εὐρύ-

❀ ❀ ❀

Στίχ. 184. . . . . ΠΡΩΤΟΝ ΪΟΥΛΟΝ . . . . Ora puer primâ signans intonsa juventâ. Τοῦτο δ' ἐστὶν, ὡς ἔγγιον πελάσαι τῇ τοῦ Μάρωνος λέξει:

„Ἄξυρον εἶδος ἔχων, ἐν πρώτῃ παῖς ἔτι ἥβῃ.

Ἐπεὶ δὲ σεσημείωται μήπω τὸ τηνικαῦτα τοῖς Ἡρωϊκοῖς τὸ τοῦ ξυρᾶσθαι ἔθος παρεισφρήσαι, τὸν δέ τοι Ποιητὴν κατὰ τὸ εἰωθὸς ἐπ' αὐτοῦ γίνεσθαι φθέγξασθαι, διὰτοῦτο ἕτως ἡμῖν ἔδοξεν ἀποδόναι, ὡς ἀπεδώκαμεν.

Στιχ. 185. ΤΟΪΝ Δ' ΕΙΣ ΘΥΜΟΣ ΗΝ, ΧΑΡΜΗ Δ' ΑΙΣΣΕΤΟΝ ΙΣΟΙ. Παραπλησίως Ἰλ. Π. στίχ. 219.

„Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες
„Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν . . . .

Στίχ. 187. . . . . ΖΗΛΟΝ . . . . ΘΕΟΙ . . . ΤΟΝ ΜΟΙ ΕΝΗΚΑΝ. Αὐτοκίνητον μὲν ἀνθρώποις εἶναι τινὰ θέλησιν, πάντες ὅσοι τινὰ ψυχὴν θεῖόν τι ἐν ἡμῖν εἶναι καὶ ἀμιγὲς ὕλης, ὀρθῶς πεφιλοσοφηκότες, ἐπέγνωσαν· τὸ γεμινὸν καὶ αὐτορρεπὲς πεφυκέναι, ἐκ ὁμοίως· ἀλλὰ τινὰ μὲν πρὸς τὰ καλὰ ῥοπὴν θεόθεν ἥκειν ἀνθρώποις, καὶ οἱ ἐν σκότει τῆς πολυθείας τυφλόττοντες ἔκριναν, ἰνὰ δ' ἐπὶ τὰ κακὰ, ἔκτε διαστροφῆς τοῦ ἐν ἡμῖν λόγου, ἢ ἐκ τῆς τοῦ πάθους ἐπιβολῆς ἢ ἰσχύος, τὰ πολλὰ κρατυνεύοντος, ἢ τὸν λόγον διαθολέντος, μᾶλλον ἠρτῆσθαι ὁμόλογον. Κακοῦ γὰρ πάντῃ τὸ θεῖον ἀμέτοχόν τε δὴ καὶ ἀναίτιον. Καὶ τοῦτ' ἄρα ἐστὶ, περὶ οὗ ὁ Μάρων τὸν Νῖσον ὧδε ποιεῖ ἐ καλῶς ἐνδοιάζοντα. Ἔγκειταί μοι φησὶν, Εὐρυάλῳ συνοαρίζων, διάνοιάτις, ὦ φίλε, πράξεώς τινος κατατολμῆσαι θρασυτέρας ἐυτόνως λίαν ἐπείγουσα· πότερον δὲ ἄρα, ἐκ Θεῶν μοι αὕτη, ἢ ἐκ τοῦ ἐν ἐμοὶ Δαιμονίου, ἤτοι ἐκ τῆς ἐμῆς ψυχῆς, τινὰ ἀρχὴν ἐστὶν ἔχουσα;

Explorant, ponteſque & propugnacula jungunt.
Tela gerunt: inſtant Mneſtheus, acerque Sereſtus;
Quos pater Aeneas, ſi quando adverſa vocarent,
Rectores juvenum, & rerum dedit eſſe magiſtros.
Omnis per muros legio, ſortita periclum
Excubat, exercetque vices, quod cuique tuendum eſt.
Niſus erat portæ cuſtos, acerrimus armis,
Hyrtacides (comitem Aeneæ quem miſerat Ida
Venatrix, jaculo celerem, levibuſque ſagittis)
Et juxta comes Euryalus, quo pulchrior alter
Non fuit Aeneadum, Trojana nec induit arma;
Ora puer primâ ſignans intonſa juventâ.
His amor unus erat, pariterque in bella ruebant:
Tunc quoque communi portâm ſtatione tenebant.
Niſus ait: Dine hunc ardorem mentibus addunt,
Euryale? an ſua cuique Deus fit dira cupido?
Aut pugnam, aut aliquid jamdudum invadere magnum
Mens agitat mihi, nec placidâ contēnta quiete eſt.
Cernis, quæ Rutulos habeat fiducia rerum:
Lumina rara micant: ſomno vinoque ſoluti
Procubuêre: ſilent latè loca. *Percipe* porro,
Quid *dubitem*, & quæ nunc animo ſententia ſurgat.
Aenean acciri omnes, *populuſque*, patreſque
Expoſcunt, mittique viros qui certa reportent.
Si tibi, quæ poſco, promittunt (nam mihi facti
Fama ſat eſt) tumulo videor reperire ſub illo

Poſſe

❁ ❁ ❁

Στίχ: 188. . . . . ΗΕ ΘΕΟΣ, ΔΕΙΝΟΣ ΠΟΘΟΣ ΕΣΚΕΝ ΕΚΑΣΤΩι. Κατὰ τὸ Μενάνδρειον ἐκεῖνο·

„Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῖν ἔστιν ἐν ἑκάστῳ Θεός.

Στίχ: 190. ΦΡΗΝ ΜΕΝΕΑΙΝΕΙ κτ: Οὕτω καὶ ἐν Ἕλλησι Διομήδης παρὰ Ὁμήρῳ, Ἰλ: Κ. στίχ. 220.

„Νέστορ, ἦ ὀτρυνέει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
„Ἀνδρῶν δυσμενέων διζήμεναι σχεδὸν ἐόντα
„Τρώων. . . . . .

Καὶ ἐν Τρωσὶν ὁ Δόλων. Αὐτ: στίχ. 319.

„Ἕκτορ, ἦ ὀτρυνέει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
„Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἦ κε πυθέσθαι.

Καὶ ὁ τοῦ Οἰλέως Αἴας αὖθις ἐν Ἀχαιοῖς, πρὸς τὸν Τελαμωνιάδην: Ἰλ: Ν. στίχ. 73.

„Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
„Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι·
„Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες. καὶ χεῖρες ὕπερθεν.

Στίχ: 200. . . . . ΠΑΛΛΑΝΤΙΑ ΤΕΙΧΗ. Ἡγνόει γὰρ Νῖσος τὴν Αἰνείου ἐκεῖθεν ἐξέλευσιν, εἰς Τυρρηνοὺς ἐπαφικομένην. (Η. Λίν: στίχ. 630.)

Στίχ: 206 ΑΡΓΟΛΙΚΟΓΟ ΔΕΟΥΣ ΜΕΣΟΝ, κτ: Ἐντεῦθεν Εὐρύαλον τῶν τηνικαῦτα ἐν παισὶν ἔτι ἐξεταζέσθαι Σέρβιος σωεβάλλετο. Τοῖς γὰρ δέκα τῆς Τρωϊκῆς μάχης ἔτεσιν, ἐν οἷς τραφῆναι λέγεται, τῶν ἑπτά τῆς μετὰ Αἰνείου πλάνης σωαριθμεμένων, μόλις πε ἑπτακαιδεκέτης ὁ μέραξ κατ' ἐκεῖνο γενέσθαι ἀναφαίνεται.

Στίχ:

Ἐυρύαλ', ἠὲ Θεὸς, δεινὸς πόθος ἔσπεν ἑκάστῳ;
Διὼ γὰρ ἐμοὶ μάρναθ', ἢ ἄξιον ἄλλο τι ῥέξαι,
Φριὼ μενεαίνει, ὀδὲ μ' ἐκήλως ἄρκιον ἦφαι.
Ἀθρεῖς ὡς Ῥοτόλης πισυρὸς μέγα κάλλαβε θάρσος;
Ὡς πυρὰ ταρφέα δ' ὀ ϛίλβει; οἴνῳ δ' ἠδ' ὕπνῳ
Δμιῶται; σιγὴ πάντα δ' ἔχει; σώες ὃ Φρονέωπερ,
Τίς τε φραζομένῳ ἰότης κατὰ νοῶ ἐπορίνθη·
Αἰνείαν ποθέουσιν ἅπας λαὸς τ' ἰδὲ πάτρες,
Ἄνδρας τ' ἐκπέμπειν τὰς οἱ πάντ' ἀγγελέοντας.
Ἦν σοι ὑποσαῖεν τὰ θέλοιμι, (ἐμοὶ τὸ γε τἔργω
Κῦδος ἀποχρήσει·) θρωσμῷ δοκέω ἐπ' ἐκείνῳ
Ἀτραπιτὸν κεν ἔχειν μάλα ῥηϊδίως ἐυρέσθαι,
Εἰς πύργους ἀγέουσαν, ἀτὰρ Παλλάντια τείχη.
Θαμβήσας δὲ μέγα κλείνης πολυήρατον εὖχος
Εὐρύαλος ξείοντι φίλῳ προσφθέγξατο τοῖα·
Ἦ ῥὰ σὺ μ' ἀργαλέων ἐχέμεν συλλήπτορ' ἀέθλων
Νῖσε ἀναίνεαι; ἐν κινδυίοις σ' οἷον ἐφήσω;
Οὐχ ὥς γεννήτωρ ἀρηΐφιλός με Ὀφέλτης
Ἀργολικοῖο δέους μέσον, ἰλιακῶν ἰδὲ μόχθων
Θρέψεν ἀνειληφὼς, τοῖος δ' ὀδ' ἔμμεν' ὀπάων
Ξυὼ γέ Σοι Αἰνέια, ὤφθω, πυμάτων Μοιρῶντε.
Ἐς' ἐμοὶ, ἔς' ἦτορ μοι, φῶς τόδε ῥᾶς' ἀθερίζον,
Ζωῆς τ' ἐυπριάτιω δόξαν τιθὲν, ἣν σὺ διώκεις.
Πρὸς δὲ τὰ Νῖσος ἔφη· οὐδὲν δέος ἀμφὶ σὲ τοῖον,
Οὐδ' ὑφορᾶσθ' ἑνί· αὖθ' ὡς μ' ἐυάζοντά σοι ἄξοι
Ζεὺς μέγας! ἢ ταῦθ' ὅς κ' ἐπ' εἴσοις ὄμμασι λεύσσει.
Ἀλλ' εἰ (συμβαίνει δὲ πλεῖσα ἐν ἔργμασι τοίοις·)

❀ ❀ ❀

Στίχ: 207. ΘΡΕΎΨΕΝ ΆΝΕΙΛΗΦὨΣ, ... Τυτέσιν ἀνέθρεψεν, ἐξεπαίδευσεν. Sublatum erudit, ὡς ὁ Ποιητὴς ἐπὶ λέξεως: (ἀναρθέντα ἐδίδαξεν.) τὸ γὰρ ἀποτεχθὲν ἔραζε οἷον πεσὸν, ὑπὸ τῆ Φωῦτος ἀνελαμβάνετο ἐν κόλποις, ὡς γνήσιον ἐπιγνωσθὲν, ὅπερ ἐπὶ τῶν ἀποβλήτων ὲ σωέβαινε. (Ταεβμάν.)

Στίχ: 210. ΖΩΗ̃Σ Τ' ̓ΕΥΠΡΙΆΤΗΝ ΔὈΞΑΝ ΤΙΘῈΝ κτ: Εὔωνον ἡγέμενον, ἣν ἄντις διὰ κινδυίων πρίαιτο τῆς ἀρετῆς ἕνκλειαν. Συχνὸν δὲ παρ' Ἕλλησιν εἴρηται: τὸ ψυχῆς τίω ἀρετίω ἐξωνεῖσθαι, καὶ αὐτίω αἵματος εἶναι ὤνιον, καὶ τὰ παραπλήσια.

Στίχ: 212. . . . . ΑΪΘ' ̓ΩΣ Μ' ̓ΕΥἈΖΟΝΤἈ ΣΟΙ ̓ΑΞΟΙ'! Ἐν ἐυχῆς εἴδει ὅρκος, δι' οὗ Νῖσος τῷ νεανίσκω Ἐυρυάλω, ἣν περὶ αὐτῷ δόξαν ἔχει δικαίαν διαπισῶται· τὸ δὲ (ἐυάζοντα) γεγηθότα, λέγει, ἐπὶ τῇ ἐυτυχεῖ κατορθώσει τῷ σκοπευμένῳ, καὶ μετὰ παιάνων ἐυχαριστηρίων ἐπανακάμπλοντα· ὅτι δὲ τὸ (ἐυάζειν) ἀπὸ ἐπιῤῥήματος παρῆκται τῷ μετὰ γήθους τε καὶ ἐνθεσιασμῷ εἰωθότος ἐπιφωνεῖσθαι, (ἐυοῖ, ἐυὰν·) εἴρηται, Ζ. Ἰλιν: στίχ. 415.

Στίχ: 213. . . . . ̓ΕΙ ̓ΣΟΙΣ ̓ΟΜΜΑΣΙ . . . . Δικαίοις, ἤτοι δικαίως τὰ πράγματα καθορῶσι καὶ κρίνουσι, καὶ τὰς τὰ δίκαια καὶ καθήκοντα διαπραττομένους ἀξίως ἐπιβραβεύουσι· ταύτῃ τοι καὶ ἐπόψιος ὁ Ζεὺς προσεἰρηται· Ἀπολλών. Β. Ἀργον. στίχ. 1133

„ —— Ὀδίπω καὶ ἐπόψιος ἄμμι τέτυκται.

Καὶ

Poſſe viam ad muros, & mœnia Pallantea.
Obſtupuit magno laudum perculſus amore
Euryalus, ſimul his ardentem affatur amicum:
Mene igitur ſocium ſummis adjungere rebus,
Niſe, fugis? ſolum te in tanta pericula mittam?
Non ita me genitor bellis aſſuetus Opheltes
Argolicum terrorem inter, Trojæque labores
Sublatum erudiit: nec tecum talia geſſi,
Magnanimum Ænean, & fata extrema ſequutus.
Eſt hîc, eſt animus lucis contemptor, & iſtum
Qui vitâ bene credat emi, quò tendis, honorem.
Niſus ad hæc. Equidem de te nil tale verebar,
Nec fas: non; ita me referat tibi magnus ovantem
Juppiter, aut quicumque oculis hæc aſpicit æquis.
Sed ſi quis (quæ multa vides diſcrimine tali)
Si quis in adverſum rapiat caſuſve, Deuſve,
Te ſupereſſe velim: tua vitâ dignior ætas.
Sit, qui me raptum pugnâ pretiove redemptum,
Mandet humo ſolitâ: aut, ſiqua id fortuna vetabit,
Abſenti ferat inferias, decoretque ſepulchro.
Neu *matri miſeræ tanti ſim* cauſa doloris,
Quæ te ſola, puer, multis è *matribus auſa*
Proſequitur, magni nec mœnia curat Aceſtæ.
Ille autem: Cauſas nequicquam nectis inanes,

Nec

❁ ❁ ❁

Καὶ Αὐτ: αὐτ: ϛίχ. 1179.
„Ζεὺς αὐτὸς τὰ ἕκας' ἐπιδέρκεται· ἀδὲ μιν ἄνδρες
„Δήθομεν ἔμπεδον, οἵ τε θεοῖδέες, ἠδὲ δίκαιοι.

Στίχ: 219 . . . . ΚΕΝΗ'ΡΙΟΝ . . . . Ἦν γὰρ καὶ τῷ θανάτῳ νομιζόμενον ἔτι χεῖρον, τὸ θανόντα ἄταφον καὶ ἀκήδευτον διαμεῖναι. (Δ. Αἰν: ϛίχ. 678. καὶ ϛ'. Αἰν: ϛίχ. 350.) περὶ δὲ τῷ Κενηρίῳ, ὅρα καὶ Γ. Δἰν: ϛίχ. 324 καὶ ϛ'. Αἰν: ϛίχ. 553.

Στίχ: 222 . . . . ΟΥΚ ΑΛΕ'ΓΟΥΣΑ . . . . . ΤΕΙ'ΧΕ' ΑΚΕ'ΣΤΟΥ. Ὅρα Ε'. Αἰν: ϛίχ.) Οὐ γὰρ τῶν ἀναγραφεισῶν ἐκεῖ παρουκῆσαι μητέρων (Αὐτ: ϛίχ. 794.) μία καὶ ἡ τῷ Εὐρυάλῳ ἠξίωσεν εἶναι, ὡς ὅρα τῷ ὑῷ συζῆν καὶ συνεπαλᾶσθαι προελομένη, ἢ ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀνέτει διάγειν ἐκείνῳ ἀπέχεσα.

Στίχ: 227. . . . . ΩΣ ΒΑΣΙΛΗ'Α . . . . Τὸν Βασιλέπαιδα Ἀσκάνιον. (ϛ'. Αἰν: ϛίχ. 32. καὶ 436.)

Στίχ: 228. ΗΔΗ Δ' ΕΜΒΙΑ ΠΑ'ΝΤΑ κτ: Παράθες τούτοις τὰ ἐν τῷ Δ. τῆς Αἰν: ϛίχ. 572—578.

Στίχ: 230. ΑΡΧΟΙ ΤΕΥ'ΚΡΩΝ Δ' ΟΙ ΠΡΩ'ΤΙΣΤΟΙ κτ: Τοῖς ἐν Τρωσὶν ὧδε προέχεσι, σωέβαινεν, ὡς εἰκὸς, παῤ ἀπεσίαν τῷ Ἄνακτος, ὅσα καὶ Ἀγαμέμνονι τότε, Ἰλ: Κ. ϛίχ. 1 κξ:
„Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες παναχαιῶν
„Εὗδον παννύχιοι μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ.
„Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
„Ὕπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
Ὥσπερ οὖν ὑπὲρ τῷ πλήθες ἐκεῖ κινδωνεύοντος τὸν ποιμένα τῶν λαῶν προσῆκεν ἄϋπνον μεριμνᾶν καὶ σφαδάζειν, οὕτω καὶ τῶν Τευκρων ἐνταῦθα ἴσς ἀρχηγὲς, καὶ τιὼ ἥβῳ ἔτι τιὼ ἐπίλεκτον.

Στίχ:

Εἴτις ἄρ' ἀντίξους πότμος μ' ἔλοι, ἠὲ ῥα Δαίμων,
Σώζεσθαί σ' ἐθέλω, ζώειν σιὼ δ' ἄξιον ἦβιω.
Εἰη δ' ὅς τε πεσόντα με λυσάμενος δι' ἀποίνων,
Ἢ χοὶ δῷ ἐθίμῳ, εἴτ', εἰ τόδε μοῖρ' ἀποείργει,
Εἰναγίσοι θανέοντι, κενήριον ἠέ τι τεύξοι.
Μὴ καὶ γειναμένη σ' ἄλγεα τόσα αἴτιος εἶιω,
Ἡ ῥά σοι ἐκ πολλῶν μητρῶν, ὦ παῖ φίλε, οἴη
Ἕσπεται, ἠκ ἀλέγεσα Ἄνακτος τέκος Ἀκέσω.
Ἀλλὰ γὰρ Εὐρύαλος· προφάσεις τὰς δ' ἤλιθ' ὑφαίνεις.
Οὐ τι μετατρέπομαι πάμπαν φρένας, ὅττικεν ἔποις.
Σπερχόμεθ' ὥκα ἔφη· ἔγρεθ' ἑπικέκλετο δ' ἄρεσ·
Τοὶ δ' ἐξεγρόμενοι φυλακὰς δέχνωτο ἀμοίβδιν·
Τὼ δ' ἄμφω βήτιν ἅμα ὡς βασιλῆα κιόντε.
Ἤδη δ' ἔμβια πάντα, ἐπὶ χθονὸς ὅσσα γε ναῖεν,
Ἔσκ' ἔξω μελεδῶν, μαλακῷ δεδμημένα ὕπνῳ·
Ἀρχοὶ Τεύκρων δ' οἱ πρώτιστοι, καὶ λογὰς ἦβη,
Λοίγια ἀμφὶ τά δε ξυνιόντες μητιόωντο,
Τίπτ' ἔρξειαν; τίς δ' Αἰνείᾳ ἄγγελος ἴξοι;
Ἔγχεσι κεκλιμένοι δ' ἵζαντο σάκη κατέχοντες
Μεσσηγὺς στρατιῆς. Νῖσος δ' ἅμα Εὐρύαλός τε,
Αἰφνιδίω ἐλθόντε ἐνεσαχθῆν' ἐδεέθλω,
Ὡς ὑποθησομένω πρῆξιν τιὼ σπεῦσαι ἀνάγκη.
Τὼ δ' ὥς ἐμμεμαῶτ' ἀποδέχνυτο πρῶτος Ἰάλος.
Αὐτικα δ' ἀρ Νίσῳ ἐπιτέλλετο αἶψα πιφάσκειν.
Τῆμος δ' Ὑρτακίδης· Αἰνειάδαι, ἔνδικα κλύτε,
Μηδ' ἅπερ ἐννέπομεν, νεοτήσια ὡς ἀθερίζειν.
Ἡνίδε δὴ Ῥοτόλοι δεδμημένοι ὕπνῳ ἰδ' οἴνῳ
Σιγῶσ'· οἱ δ' ἴδμεν μάλα χῶρον ἰδόντες ἐνέδρη,
Ἄμφο-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 233. ΕΓΧΕΣΙ ΚΕΚΛΙΜΕΝΟΙ . . . . Ἰλ: Γ. στίχ. 135.
„Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
Ἀλλ' ἡ θέσις ἰδ διαφέρεσα· οἱ μὲν γὰρ παρ' Ὁμήρῳ (Αὐτ: στίχ. 134.) ἐπὶ τῷ στρατοπέδῳ καθῖτο:
„Οἱ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ . . . . . .
Οἱ δὲ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ ἐντὸς τῷ ὀχυρώματος ἑστῶτες ὑπῆρχον ὄρθιοι τοῖς δόρασιν ἐρεισόμενοι.
Stant longis annixi haſtis.
Οἷαπερ καὶ παρ' ἐκείνῳ πε Ἕκτωρ, Ἰλ: Η. στίχ. 496.
„Τῷ (δόρατι) ἐρεισάμενος, εἰσάγεται. Καὶ Ἀλλαχῦ (Ἰλ: Χ. στίχ. 225.) Ἀχιλλεὺς:
„Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς.
Στίχ: 237. ΤΩ' Δ' ΩΣ ΕΜΜΕΜΑΩΤ' ΑΠΟΔΕΧΝΥΤΟ . . . Οὐιργίλιος ἔφη: Accepit trepidos: (Δέξατο τρομαλέως.) τὸ δ' ἐκλαβεῖν ἐκ ἔδει, ὡς περιδεεῖς τε καὶ περιφόβως· πῶς γὰρ, τὲς ἕτοιμος τιὼ πρᾶξιν ἑτοίμως; ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς τε καὶ ἰταμότητος, οἷον ὀργῶντας, καὶ ατρέμας ἔχειν ἐ φέροντας. Καὶ καλῶς ουὖ οἱ τὸ trepidos, ἐρμιωένσαντες Feſtinos, καθ' οὓς καὶ αὐτοὶ (ἐμμεμαῶτας) ἀπεδώκαμεν.
Στίχ: 243. . . . . Οἱ Δ' ΙΔΜΕΝ ΜΑΛΑ, ΧΩΡΟΝ ΙΔΟΝΤΕΣ ΕΝΕΔΡΗι.
Σημειωτέον ὧδε: ι. ὅτι αὐτὸς μόνος πρὸ μικρῦ ὁ Νῖσος, τιὼ ὁδὸν ἐφαίνε-

Nec mea jam mutata loco ſententia cedit.
Acceleremus, ait, vigiles ſimul excitat: illi
Succedunt, ſervant que vices: ſtatione relictâ
Ipſe comes Niſo graditur, regemque requirunt.
Cætera per terras omnes animalia ſomno
Laxabant curas, & corda oblita laborum.
Ductores Teucrûm primi, & delecta juventus,
Conſilium ſummis regni de rebus habebant;
Quid facerent, quiſve Aeneæ jam nuntius eſſet.
Stant longis adnixi haſtis, & ſcuta tenentes,
Caſtrorum & campi medio: tum Niſus, & una
Euryalus confeſtim alacres admittier orant.
Rem magnam, pretiumque moræ fore. Primus Iulus
Accepit trepidos, ac Niſum dicere juſſit.
Tum ſic Hyrtacides: Audite ô mentibus æquis
Aeneadæ, neve hæc noſtris ſpectentur ab annis,
Quæ ferimus. Rutuli ſomno vinoque ſepulti
Conticuêre: locum inſidiis conſpeximus ipſi,
Qui patet in bivio portæ, quæ proxima Ponto.
Interrupti ignes, aterque ad ſidera fumus
Erigitur: ſi fortunâ permittitis uti,
Quæſitum Aeneam ad mœnia Pallantea,
Mox hîc cum ſpoliis, ingentī cæde peractâ,

Affo-

❁ ❁ ❁

το παρατετηρηκέναι τιὼ εἰς τὸ Παλλάντιον ἄγουσαν. 2. ὅτι, καὶ ἐδ' ἰδεῖν τῷ ὄντι, καὶ μετὰ πληροφορίας εἰδέναι ἔφασκεν· ἔλεγε γὰρ: στίχ. 198.

„. . . . Θρωσμῷ δοκέω ἐπ' ἐκείνῳ,
„Ἀτραπιτόν κεν ἔχειν μάλα ῥηϊδίως εὑρέσθαι.

Νιῶ δὲ καὶ εἰδέναι ἀσφαλῶς, ἢ ὀφθαλμοῖς ἐπελθεῖν, φησὶ, καὶ μετ' αὐτῷ ἅμα καὶ τὸν φίλτατον Εὐρύαλον ὀπτῆρα γενέσθαι παρίστησι: Locum inſidiis conſpeximus ipſi:

„Οἱ δ' ἴδμεν μάλα χῶρον ἰδόντες ἐνέδρῃ.

Δι' ἀμφοτέρων δὲ τούτων τὸ πιστὸν ἐπιχειρεῖ τῇ ὑποκρίσει μνησεύσασθαι, καὶ τιὼ πρᾶξιν ἔτως ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων ῥᾴδιον ἐπιτραπῆναι.

Στίχ: 244. ΠΥΡΣΑΙ ΜΕΝ ΕΚΛΕΙΠΕΙ . . . . Εὐρυάλῳ μὲν, ἀραιῆσθαι τὰ πυρσὰ, Νῖσος ἀνωτέρω (στίχ. 192.) ἐδείκνυ τὰ τῶν πολεμίων· νιῶ δὲ τοῖς ἄρχουσιν ἀγορεύων, ἢ τὰ λοιπὰ κατὰ βραχὺ ἐκλείπειν προσίθησι, πλεῖον καπνῆ ἀποδιδόντα ἢ λάμψεως.

Στίχ: 245. . . . . ΑΛΛ' ΑΪΚΕΝ ΝΩΝ ΧΡΗ ΣΘΑΙ ΔΑΙΜΟΝΙ ΔΩΤΕ, Ἐὰν τῷ, εἴτε Θεῷ, εἴτε τῇ Μοίρᾳ, ἢ πόθῳ, τῷ ἐπὶ τιὼ πρᾶξιν ἡμᾶς ταύτιν ἄγοντι, (Ἀνωτ: στίχ. 186. 187) χρήσασθαι ἡμῖν ἐπιτρέψητε.

Στίχ: 246. . . . . ΤΕΙΧΩΝ ΑΠΟ ΠΑΛΛΑΝΤΕΙΩΝ· Ἐκεῖ γὰρ ἔτι τὰς περὶ Αἰνείαν διατριβὰς ἐδόκει. (Ἀνωτ: στίχ. 200.)

Στίχ: 248. . . . . ΟΔΟΣ Δ' ΟΥ ΤΟΙ ΝΩ ΛΗΣΕΙ. Ὁμοίλεκτον ἐν ἐχ ὁμοίᾳ τῇ ὑποθέσει τὸ τοῦ Ἀντιλόχε παρ' Ὁμ: Ἰλ: ψ. στίχ. 415.

„. . . . . νῷδὲ νοήσω
„Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, ἐδέ με λήσει.

Στίχ: 249. . . . . ΠΕΡΑΣ ΑΥΤΟΙ ΟΠΩΠΑΜΕΝ ΑΣΤΕΥΣ. Ἐπαναλαμβάνει τὸ ἐν στίχ. 242. ῥηθὲν, ἐκ ἄδηλον σοφισιν ἀμφοτέροις τιὼ ὁδὸν εἶναι καθ' ἣν βήσονται διαβεβαιούμενος, εἰδέναι γὰρ ἐξ αὐτῆς ὄψεως τιὼ χώραν, ἰῶ καταμαθεῖν ἔφθασαν περιόντες, καὶ τῇ θήρᾳ κολάζοντες.

Στίχ:

Ἄμφοδον ἔνθα πύλης, τῆς πόντῳ ἄγχι ἐάσης.
Πυρσὰ μέν ἐκλείπει, ζοφόεις καπνὸς δ' ἐπὶ ἄκρα
Αἴρεται· ἀλλ' ἄμπνευ νῶν χρῆσθαι Δαίμονι δῶτε,
Αὐτίκα Αἰνείαν, τειχῶν ἀπὸ Παλλαντείων
Τρέψαντ' ἀντιπάλας, πολλοῖς ἅμα σώ γ' ἐνάροισι
Λεύσσετε δὴ παρεόντα· ὁδὸς δ' ἔτοι νῶ λήσει.
Ἄγκεσ' ὑπαὶ σκιεροῖς πέρας αὐτὸι ὀπώπαμεν Ἄξευς
Θήρῃσ ἀσκήσαντες· Θύβριν ποταμὸν δ' ὅλον ἴδμεν.
Ἔνθ' ἔτεσι βριθων, φρένεσίν τε πεπων γε Ἀλήθης:
Πατρῷοι Θεοὶ, οἷς αἰὲν πέρι μέμβλεται Τροίης,
Οὐκ ἄρα Τεύκρους ἐξ ἄρδιν προέθεσθε ὀλέσσαι,
Ἐι ῥὰ νεηνίσκοιν τοῖον θυμόν τε μένος τε
Ἔνθεθ' ὡς δ' ἐνέπων, ὤμω τοῖν, χεῖρε τ' ἔχεσκεν
Ἀμφοῖν, δακρυόφιν θερμοῖς δ' ὑπεπίμπλατο ὄσσε:
Ἄττα ποθ' ὔμμιν, ὁποῖα γέρα τ' ἀντάξια, ἄνδρες,
Ἐκτίσειέτις; Ἀλλὰ γὰρ ὅσσα ἄρισα πρῶτον,
Υ̓́μμιν δὴ ὀπάσσσι Θεοὶ τ', ἀρετήτε· τὰ δ' ἄλλα,
Αἶψα μὲν Αἰνείας δῖος σφίσιν ἐγγυαλίξει·
Οὔποτε δ' Ἀσκάνιος τόσσα ἐπιλήσεται ἔργα.
Ἀλλ' ὥς σῶς εἶω παλινόρσα μοι γενετῆρος!
(Ἀσκάνιος φάτο) πρός τε Θεῶν πατρώων, Νῖσε,
Πρός τε δὲ Ἀσσαράκη, αὐτῶν τε τὰ Ἰξίη οἰκεῖ,
Λίσσομαι· ἤ κε δ' ἐμοί γε τύχη περιῇ τ', ἰδὲ πίστις
Τῶ σφετέροις τίθεμ' ἐν κόλποις· γενετῆρα καλεῖτε,

❖ ❖ ❖

Στίχ: 251. . . . ΦΡΈΝΕΣΊΝ ΤΕ ΠΈΠΩΝΓΕ ΄ΑΛΉΘΗΣ. Ὡς καὶ περὶ τῦ γηραιοῦ Ἀνέσε ἐν ἄλλοις (Ε. Αἰν: στίχ: 76.) ἔφασκε.

Στίχ: 256 . . . . ΔΑΚΡΥΌΦΙΝ ΘΕΡΜΟΙ̃Σ Δ' ΥΠΕΠΊΝΠΛΑΤΟ ΎΟΣΣΕ· Δάκρυσι, τοῖς αὐτοῖς χαρᾶς τε ἅμα καὶ λύπης: τὸ μὲν, ὅτι ἔτω προθύμως ἀμυνάσθαι περὶ τῆς πατρίδος ἑώρα· τὸ δ', ὅτι ἐν ἀκμῇ νεότητος εἰς πρᾶπτον τὸν κίνδυνον παραβαλλομένες· εἴδη δὲ δακρύων πολλὰ, ὥσπερ εἴρηται.

Στίχ: 259. . . . . ΘΕΟΙ̃ Τ', ΄ΑΡΕΤΉ ΤΕ . . . . Οἱ μὲν, ὡς ὄντες ἀρετῆς ἐπιβραβευταὶ καὶ μισθαποδόται· ἡδ' ἀρετὴ, ὅτι αὐτὴ ἑαυτῇ καὶ ἆεθλος ἅμα καὶ ἄθλον καθίσταται.

Στίχ: 261. ΌΥΠΟΤΕ Δ' ΄ΑΣΚΆΝΙΟΣ κτ: Τεχνικώτατα ὁ γηραιὸς Ἀλήθης, καὶ τὰς ἐκ τῆ Ἀσκανίε ἀντιδόσεις ,προϋπιχνεῖται τοῖς νεανίσκοις, ἅμα τε σωθέσθαι τὸν παῖδα Ἀσκάνιον ἐνάγων διαθέσει ἐυγνώμονι, (τεῦθ' ὅπερ αὐτίκα ὁ παῖς ποιήσει.) καὶ μονιμωτέραν δὲ ἔτως ἐσομένας τοῖς ἡλικιώταις ἐλπίζειν παρέχων τὰς ἐκ τῆ Ὁμήλικος χάριτας.

Στίχ: 262. ΄ΑΛΛ' ΄ΩΣ ΣΩ̃Σ ΕἸΗΝ κτ: τιλὼ τῆ γενέτε παρουσίαν, ὡς ἰδίαν ὁ παῖς σωτηρίαν τίθεται.

Στίχ: 264. ΠΡΌΣ ΤΕ ΔΕ΄ ΄ΑΣΣΑΡΆΚΟΥ . . . . Τοῖς πατρῴοις τε καὶ ἐφεσίοις Θεοῖς Ἀσκάνιος συγκαταλέγει καὶ τὸν Ἀσσάρακον, ὡς τῆ γένες ἐξάρξαντα (Ἰλ: Υ. στίχ. 231)

„Τρωὸς γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
„Ἶλος τ', Ἀσσάρακός τε, καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης

(Ὅρα καὶ ἐν Α. Αἰν: στίχ. 257. καὶ 308.)

Στίχ: 265. . . . . ΄ΗΚΕΝ ΄ΕΜΟΙ̃ ΓΕ ΤΎΧΗ ΠΕΡΙΗ̃ Τ', ΄ΙΔΕ΄ ΠΊΣΤΙΣ. Ἡ μὲν τύχη τῶν ἐκ ἐφ' ἡμῖν· ἡ δὲ πίστις, καθ' ἣν πλεκτέμεν τὸ βέβαιον

τῆ

Affore cernetis; nec nos via fallet euntes.
Vidimus obſcuris primam ſub vallibus urbem
Venatu aſſiduo, & totum cognovimus amnem.
Hic annis gravis, atque animi maturus Alethes:
Dî patrii, quorum ſemper ſub numine Troja eſt,
Non tamen omnino Teucros delere paratis;
Cùm tales animos juvenum, & tam certa tuliſtis
Pectora: ſic memorans, humeros, dextraſque tenebat
Amborum, & vultum lacrymis atque ora rigabat:
Quæ vobis, quæ digna, viri, pro talibus auſis
Præmia poſſe rear ſolvi? Pulcherrima primum
Dii, moreſque dabunt veſtri: tum cætera reddet
Actutum pius Aeneas, atque integer ævi
Aſcanius, meriti tanti non immemor unquam.
Imo ego vos, cui ſola ſalus genitore reducto,
(Excipit Aſcanius) per magnos, Niſe, Penates,
Aſſaracique Larem, & canæ penetralia Veſtæ
Obteſtor, (quæcunque mihi fortuna, fideſque eſt,
In veſtris pono gremiis) revocate parentem,
Reddite conſpectum: nihil illo triſte recepto.
Bina dabo argento perfecta, atque aſpera ſignis
Pocula, devictâ genitor quæ cepit Arisbâ:

Et

❁ ❁ ❁

τῷ τρόπῳ, καὶ ἀξιόπιστοι καθιστάμεθα τοῖς ἄλλοις, τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐσὶ· καθ' ἑκάτερον οὖν Ἀσκάνιος ἑαυτὸν φέρων τοῖς νεανίσκοις παρακατατίθησι, ᾗ οἷόν ἐγκολπίζων καθοσιοῖ.

Στίχ: 269 ΑΤΤΑ ΠΕΠΟΡΘΥΙΑΣ . . . . . ΑΡΙΣΒΗΣ· Ἀρίσβη, Τρωϊκὴ πόλις, Μιτυληναίων ἄποικος, Περκώτης μεταξὺ καὶ Ἀβύδου κειμένη παρὰ ποταμῷ τῷ Σελλήεντι, οὕτω, φασὶ, κληθεῖσα ἀπὸ Ἀρίσβης θυγατρὸς Τεύκρου τοῦ Κρητὸς, γυναικὸς δὲ Δαρδάνου. Περὶ ταύτης Στράβ. ἐν τῷ ΙΓ. τῶν Γεωγρ. ἐξ οὗ καὶ ὁ Συγγραφ: τῶν Ἐθνικ. Μέμνηται δὲ καὶ Ὁμήρου αὐτῆς ἐν τῷ Καταλόγῳ, ὡς συμμάχου τοῖς Τρωσὶν ἔσης. (στίχ. 836.) Πῶς οὖν ἐνταῦθα παρὰ Λίνειαν ἦν διαπορθηθείσης τὰ ἐξ αὐτῆς κύπελλα; Ἀλλ' ἡ Ἀρίσβης, φασὶν, ὑπὸ Τρώων ἐκπόρθησις πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ἦν ἐκείνη, τοῖς Τρωσὶν ἔπειτα φίλης τε καὶ συμμάχου γενομένης. Οἱ δ' ὅτι Ἀχιλλεὺς μὲν ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς αὐτίκα μάχης διέπερσε, τῶν δ' ἐξ αὐτῆς σκύλων Ἕλενος ὕστερον διὰ Πύρρου κληρονόμος ὀφθεὶς, τοῖς ἀμφ' Λἰνείαν παρ' αὐτῷ ξενισθεῖσι τὰ κύπελλα ἐδωρήσατο. Οἱ δ' ἄλλως, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ τιὼ Ἀρίσβιω ἰσόρησαν Ἀσυάνακτι εἰς κλῆρον πεσεῖν τῷ Ἕκτορος, Ἀσυάνακτα δὲ ὑπ' Ἀντιώρου ἐξελαθέντα, εἶτ' αὖ πρὸς Λἰνείου ἐπικατασταθέντα, ἄλλοις τε δὴ, καὶ διὰ τῶν κυπέλλων τούτων ἀμείψασθαι τὸν ἀποκατασήσαντα. Ἀλλὰ γάρ, ὁποῖον ἄντις τῶν δοξασμάτων τούτων προέλοιτο, ἐδ' αὐτὸς Σέρβιος οἶδε, τῶν Μάρωνος Σχολιαστῶν ὁ γενναιότατος.

Στίχ: 270. ΔΟΙΟΥΣ ΤΕ ΤΡΙΠΟΔΑΣ, ΧΡΥΣΟΙΟ ΔΥΩ ΔΕ ΤΑΛΑΝΤΑ. Περὶ τῶν τοιῶνδε Τριπόδων, ὅρα Ε. Λἰν. στίχ. 114. Καὶ περὶ τῶ Ταλάντου δὲ, Λὐτ: στίχ. 116. Ἡ δὲ τῶν τοιούτων δώρων ἐνταῦθα ὑποχεσις, τιὼ παρ' Ὁμήρῳ, ὑπὸ Ὀδυσσέως Ἀχιλλεῖ πρεσβεύοντος ἔπειτα ἀνακαλεῖται γενομένου, Ἰλ: Ι. στίχ. 263.

„Ὅσσα . . . . ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων
„Ἑπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα
„Λἴθωνας τε λέβητας εείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους κτ:

Στίχ:

Νὶν δότ' ἰδέσθαι· τῦ δ', ὐδέν δεινὸν, παρεόντος·
Ἀργύρεά σφιν δοιὰ κύπελλα ἀνάγλυφα δώσω,
Ἄττα πεποριυίας γεννήτωρ ἕλεν Ἀρίσβης·
Δοιύς τε τρίποδας, χρυσοῖο δύω δὲ τάλαντα.
Ὅν τε ἐμοὶ Διδὼ πόρε Σιδονιη κρητῖρα.
Αἰδέκεν Ἰταλίω θ' ἑλέμεν, καὶ σκῆπτρα καταχεῖν
Νικῶντας, καὶ σκῦλα παρῆ κλήρω δατέεσθαι,
Δέξαο τῷθ' ἵππω, τίσι θ' ὅπλοις Τύρνος ἐχώρει
Χούσεος; ἵππον, ἀτάρ σάκος, ἠδὲ λόφος τε ἐρυθρὸς,
Κλήρων ἐξαίρω· Σὰ γέρα τάδε Νῖσε ἐσεῖται.
Πρὸς δ' ἔτι μητέρας ἔξ δὶς σοι λεκτὰς ὁ γενήτωρ
Δώσει, δυριαλεῖς τε δὶς ἕξ σὼ τεύχεσι πάντας.
Πρὸς δ' αγορῶν τι μέρος, τῶν νῶ γε Λατῖνος ἐπάρχει.
Τὸν δ', ᾧ ὁμηλικίη βιοτῆτος ἐφέσπομαι ἄσσον,
Παῖ σύμοι αἰδοῖε, ϛέρνοισιν ὅλοισιν ἐγώ σε
Δέχνυμαι, αἰρόμαι τε ὀπηδὸν ἐν ἔργμασι πᾶσιν·
Οὐδὲν σεῖο δ' ἄνευ ἐπαρέσθαι μήσομαι εὖχος,
Εἴποτ' ἄῤ εἰρώω, ἔτ' οὐῦ χάρμω, τολυπέυσω·

Πᾶν

❖ ❖ ❖

Στίχ: 272. ΑΙ' ΔΕ'ΚΕΝ' ΙΤΑΛΙ'ΗΝ Θ' ΕΛΕ'ΜΕΝ κτ: Καὶ ἐκείνοις δὲ, Ἰλ: Ι. ϛίχ, 277.
„. . . . . Εἰ δέκει αὖτε
„Ἄξυ μέγα Πριάμοιο Θεοὶ δώωσ' ἁλαπάξαι,
„Νῆας ἅλις χρυσῷ καὶ χαλκῷ νήσασθαι
Εἰσελθών, ὅτε κεν δατεώμεθα λήϊδ' Ἀχαιοὶ κτ:
Στίχ: 274. ΔΕ'ΡΞΑΟ ΤΩΙ' Θ' ΙΠΠΩι κτ: Ὅρα ἀνωτ: ϛίχ. 49 51.
Στίχ: 275. . . . . ΙΠΠΟΝ ΑΤΑ'Ρ ΣΑ'ΚΟΣ . . . . . Ὁμοίας καὶ Ἕκτωρ παῤ Ὁμήρῳ ὑπιχνεῖτο Δόλωνι, ἀλλ' αἰτησαμένῳ τιὼ ἀντίδοσιν: Ἰλ: Κ ϛίχ. 322.
„Ἦ μὲν τὸς ἵππους τε, καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ
„Δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα
Στίχ: 276. . . . . ΣΑ' ΓΕ'ΡΑ ΤΑ'ΔΕ . . . ΕΣΕΙ'ΤΑΙ. Τῷ δὲ Δόλωνι Ἕκτωρ: Αὐτ: ϛίχ. 330.
„Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποιχήσεται ἄλλος
„Τρώων, ἀλλά σε φημὶ διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι.
Στίχ: 277. . . . . ΜΗΤΕ'ΡΑΣ ΕΞ ΔΙ'Σ ΣΟΙ ΛΕΚΤΑ'Σ . . . . Καὶν τοῖς Ἀχιλλεῖ δὲ πεοβαλλομένοις ὡς ἐκ τῦ Ἀγαμέμνονος δώροις: Ἰλιάδ: Ι: ϛίχ. 270.
„Δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας
„Λεσβίδας. . . . . .
Στίχ: 279. ΠΡΟ'Σ Δ' ΑΓΡΩ'Ν ΤΙ ΜΕ'ΡΟΣ κτ: Καὶκεῖσε: Ἰλ: Ι. ϛίχ. 573.
„Ὀππόθι πίότατον πεδίον . . . . . .
„ . . . . Τέμενος περικαλὲς . . . .
„Πεντηκοντόγυιον· τὸ μὲν ἤμισυ οἰνοπέδοιο,
Ἥμισυ δὲ ψιλιῶ ἄροσιν πεδίοιο ταμεσθαι
Στίχ: 280. ΤΟ'Ν, Δ', Ω' ΟΜΗΛΙΚΙ'Η . . . . ΕΦΕ'ΣΠΟΜΑΙ . . . . Πρὸς Εὐρύαλον ἐπιϛρέφει δῆλον δὲ, (ἐκ τῦ ἐφέσπομαι) ὡς βραχύτι ἐλάσσων ἰῶ τῇ ἡλικίᾳ Εὐρυάλε Ἀσκάνιος.
Στίχ. 281- ΠΑΪ ΣΥ' ΜΟΙ ΑΙΔΟΙ'Ε, Πότερον ἄλλοις αἰδῆς ἄξιε καὶ τιμῆς, φησὶ, δι' ἀρετιὼ τιὼ Σοὶ περιῦσαν; ἢ κατ' ἐνέργειαν αἰδοῖε, οἷον αἰδοῖ, φαναι, τῇ πρὸς ἄλλς, καὶ τρόπῳ σεμνότητι καλλωύμενε; ἢ ἑκάτερον; ἡ γὰρ αἰδὼς δι' αἰδῆς ὁμοίως ἀντιβραβέυεται, ἡ πρὸς τὰς ἄλλς τῆς παρὰ τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ τὸ Λατινικὸν, venerande, τιὼ πρώτιὼ αἰρεῖ σημασίαν.

Et tripodas geminos, auri duo magna talenta;
Cratera antiquum, quem dat Sidonia Dido.
Si vero capere Italiam, ſceptriſque potiri
Contigerit victori, & prædæ ducere ſortem:
Vidiſti, quo Turnus equo quibus ibat in armis
Aureus? ipſum illum clypeum, criſtaſque rubentes
Excipiam ſorti, jam nunc tua præmia, Niſe.
Præterea bis ſex genitor lectiſſima matrum
Corpora, captivoſque dabit, ſuaque omnibus arma:
Inſuper his, campi quod rex habet ipſe Latinus.
Te vero, mea quem ſpatiis propioribus ætas
Inſequitur, venerande puer, jam pectore toto
Accipio, & comitem caſus complector in omnes.
Nulla meis ſine te quæretur gloria rebus:
Seu pacem, ſeu bella geram: tibi maxima rerum,
Verborumque fides. Contra quem talia fatur
Euryalus: Me nulla dies tam fortibus auſis
Diſſimilem arguerit: tantum fortuna ſecunda,
Haud adverſa cadat. Sed te ſuper omnia dona
Unum oro: genitrix Priami de gente vetuſtâ
Eſt *mihi, quam miſeram* tenuit non Ilia tellus,
Mecum excedentem, non mœnia *regis Aceſtæ:*
Hanc ego nunc ignaram hujus quodcunque pericli eſt,
Inque ſalutatam linquo: (nox, & tua teſtis
Dextera) quod nequeam lacrymas perferre parentis.

At

❖ ❖ ❖

Στίχ: ⟨288. . . . . ΤΥ΄ΧΗ ΜΟ΄ΝΟΝ Α΄ΙΚΕΝ ΄ΕΠΕ΄ΛΘΟΙ
⟨289. ΔΕΞΙΤΕΡΗ΄, ΟΥ΄ ΣΚΑΙΗ΄ . . . . Διττή τις τῦ εἰρημένυ ἐνταῦθα ἔκδοσις φέρεται· τῶν μὲν aut: (εἴτε) ἀναγινωσκόντων κατὰ διάζευξιν:

„ . . . . . Fortuna ſecunda
„Aut adverſa cadat. . . . . .

Τῶν δὲ Haud: (οὐχί) κατὰ ἄρσιν: Secunda, haud adverſa. Εἰ μὲν οὖν ἐκεῖνος, ὁ νοῦς ἔσαι ὅτι ἔποτε ὁ ἐπιὼν χρόνος ἀλλοῖον με ὄντα τῆς νυῦ προθέσεως ἀπελέγξει, εἴτε δεξιάμοι τά ἐκ τῆς τύχης συνέλθοι, εἴ τ' οὖν σκαιά τε καὶ ἐπαρίσεσα. Εἰ δ' οὕτως, ἔτος: ὅτι ἀεὶ ἐγώ σοι ὁ αὐτὸς ἔσομαι, οἷος περ τὰ νυῦ· εἰ τῦτο μόνον, δεξιάμοι παρακολεθήσοι ἡ τύχη, μηδέ τι ἀπευκταῖον ἐξ ἀτυχίας ἐπιγένηται πταισμα, οἷον ὁ κίνδυνος ἐπαγαγεῖν ἔχοι ὃν νυῦ ἀναβάλλομαι. Κατὰ δὴ τόνδε τὸν δεύτερον νοῦν ἡμὶν ἐξείληπται τὸ λεγόμενον ἑρμίνευθὲν. Ἀλλ' εἴτις μᾶλλον κατὰ τὶν προτέραν ἔννοιαν ἐκλαβέσθαι ἔλοιτο, ἑρμίνευσαι ῥάδιον ὡς ἔξης:

„Δείξετ' ἐόντ' ἀλλοῖον, ὅπως ῥά τύχηκεν ἐπέλθοι,
„Δεξιὰ, ἢ σκαιή τις· ἐγὼ δέ σε δῶρ' ὑπὲρ ἄλλα, κτ:

Στίχ: 290. ΄ΕΝ ΤΟ΄ΔΕ ΛΙ΄ΣΣΟΜΑΙ· Ὁρᾶς τὶν τῦ ὑῒ εὐσέβειαν; τὶν τεζαμένιν πρὸ πάντων τίθεται· ταύτης μάλισα κήδεται.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΄ΕΚ ΦΥ΄ΤΛΗΣ ΠΡΙΑ΄ΜΟΥ Α΄ΡΧΑΙ΄ΗΣ, Οὐ μόνον καθ' ἑαυτὶν ἀρχαίης, ἀλλὰ καὶ καθ' ἣν ἡ μήτης πρὸς αὐτὶν ἀναφορὰν ἔχει, ἐκ ἀρτίως τῶ Πριάμυ ἀγχισεύσασα γένες, ἀνέκαθεν δὲ, καὶ ἐκ προγόνων ἐξ αὐτῦ κατιῦσα· ὅθεν καὶ συγγενὴς ὢν Ἀσκανίῳ Εὐρύαλος ἀναφαίνεται ὡς ἐκ τῆς μητρὸς, καθάπερ οὖν καὶ Ἀσκάνιος αὐτὸς ἐκ τῆς μητρὸς Κρεέσης εἰς Πρίαμον τὸ γένος ἀνέφερε· Θυγάτης γὰρ ἲν Πριάμυ ἡ Κρέσσα.

Στίχ:

Πᾶν δέ σοι ἔργον, ἔπος τε ἅπαν πιςῷ παραθήσω.
Πρὸς τά δε δ' Εὐρύαλος μετέφη τοιαῦτ' ἐπαμείψας·
Τᾶδε με ἰφθίμε τολμήματος ἄτι ποτ' ἦμαρ
Δείξεται ἀλλοῖον γε, Τύχη μόνον ἅμκεν ἐπέλθοι
Δεξιτερὴ, ἀ σκαιὴ· ἐγὼ δέ σε δῶρ ὑπὲρ ἄλλα
Ἔν τόδε λίσσομαι. Ἐκ φύτλης Πριάμε ἀρχαίης
Ἔξιν ἐμοὶ μήτηρ, τιὼ οἰκτρίῳ Ἴλιος αἶα
Οὐκ ἔχ' οἰχομένε με, ἀδέ τε Ἄξυ Ἀκέςε.
Τιὼ δ' ἐγὼ, ὅττι κ' ἔοι κινδώνε, ἀγνοέσσαν,
Ἀπροτιαύδητόν τε παρῆλθον· (Μάρτυροι ἔςων
Νὺξ, καὶ δεξιτερὴ σέο.) ὡς ἀχ οἷος ἄν εἴλω
Μητρὸς ὅλως ἡμῆς ἀνχέθαι δακρυχεέσης.
Ἀλλά μιν αὐτός μοι παραμυθεῖθαι καὶ θάλπειν
Λίσσομαι ἐυμενέως, χραίσμης ἄπορόν τε καὶ εὔνιν.
Δὸς μ' ἀπιόντα φέρειν τιὼ δ' ἐλπωρὶω παρὰ σεῖο,
Ὥς σοι τολμήεις μάλα πᾶν ἐπὶ ἔργον ὀρέσω.
Πληγέντες δ' ἐπὶ τοῖσι, τέρεν κατὰ δάκρυ ἅπαντες
Δαρδανίδαι χεῦον· πρὸ δὲ πάντων καλὸς Ἰᾶλος,
Εἰκόνος ἐυσεβίης ἐμπαζόμενος γενετῆρος,
Τοιοῖς δ' Εὐρυάλῳ ἔπεσι πτερόεσσι μετήυδα:
Πάντα ὑπιχνεῦμαι σοι ἐπάξια τοῖσιν ἀέθλοις.
Ἥ γε μὲν ἐσσεῖται μοι μήτηρ, καὶ κε Κρεέσης
Τεῦνομ' ἄπες· ὅιον· χάρις ἀ βαιὴ δ' ἐπιμίμνει
Τοῖον ἐνεγκαμένῃ, ὅ, τι δήποτε μέλλον ἐσεῖται.
Καὶ τόδ' ἐπόμνυμι ὡς πρόσθ' εἰώθει γεννήτωρ.

G 2 Ἄττ'

❁ ❁ ❁

Στίχ: 291. . . . : ΤΗΝ ΟΙΚΤΡΗΝ ΙΛΙΟΣ ΑΙΑ. Ὅσε πάθες κινητικὸν ὧδε τὸ (οἰκτρίῳ) ὑπὸ τε ὑὲ προφερόμενον!

Στίχ: 292. ΟΥΚ ΕΣΧ' ΟΙΧΟΜΕΝΟΥ ΜΟΥ κτ: Οὐδ' ἡ πατρὶς ἐπέχεν, ἐδ' ἡ συνοικιθεῖσα ἐπὶ Σικελίας ὕςερον Ἐγέςη, ἐκ τῶν τῇ μακρᾷ πλάνῃ ἐπαπηυδηκότων. (Ὅρα Ἄνωτ: στίχ. 222.)

Στίχ: 294. ΑΠΡΟΠΑΤΑΔΗΤΟΝ ΤΕ ΠΑΡΗΛΘΟΝ κτ: Σεσημείωται ἐνταῦθα τὸ ἦθος, οἷον καὶ παῤ Ὁμήρῳ, ἐν οἷς Τηλέμαχος ἀποδημήσων τῇ Εὐρυκλείᾳ παρήγγελεν, Ὀδυσ. Β. στίχ. 373.

„Ἀλλ' ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι
„Πρὶν γ' ὅταν ἑνδεκάτη τε, δυωδεκάτηε γένηται,
„Ἢ αὐτὴ ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος, ἀκέσαι·
„Ὡς ἂν μὴ κλαίεσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ.

Ὁμοίως δὲ καὶ Νεοπτόλεμος παρὰ τῷ Καλαβρῷ, τῆς Ὀδυσσέως τε καὶ Διομήδες ἐπιδημίας τιὼ πρόθεσιν σιγᾷ τῇ μητρὶ Δηϊδαμείᾳ. (Παραλ: Ζ. στίχ. 235.)

„Χρειὼ δ' ἦντιν' ἵκανον, ἐπέκρυφε μέχρις ἐς ἠὼ,
„Ὄφρα μὴ ἀχνυμένην μὶν ἔλῃ πολύδακρυς ἀνίη,
„Καί μιν ἐπεσσύμενον μάλα λισσομένη κατερύκῃ.

Στίχ: 309. ΚΑΡ ΤΟΔ' ΕΠΟΜΝΥΜ, ΩΣ ΠΡΟΣΘ' ΕΙΩΘΕΙ ΓΕΝΝΗΤΩΡ. Τ' ἐμὸν κὰρ, φησὶ, τετὶ ὄμνυμί σοι, ὡς πρὶν ὁ ἐμὸς πατὴρ τὸ ἑαυτᾷ εἰωθὼς ἰῷ ἐπομνύεν· οἷον εἰπεῖν, κατὰ μίμησιν τᾷ πατρὸς· οὕτως οἱ πλεῖσοι ἡμιλώευσαν. Τὶ δὲ τὸ πρόσθεν ὧδε βάλεται; ἢ ὅτι Αἰνείας ἀπιὼν; Ἀλλὰ ψυχρόν πως ἂν εἴη, ταύτῃ ῥηθὲν. Σώηθες δὲ ἄλλως καὶ τὰ ἀπόντα εἰς ὅρκον παραλαμβάνεθαι· ἢ ὅτι τυχὸν ὑπὲρ τᾶ πατρὸς, εἴπερ ἔτι ἐν ζῶσιν

At tu, oro, ſolare inopem, & ſuccurre relictæ:
Hanc ſine me ſpem ferre tui: audentior ibo
In caſus omnes. Perculſâ mente dederunt
Dardanidæ lacrymas: ante omnes pulcher Iülus;
Atque animum patriæ ſtrinxit pietatis imago.
Tum ſic effatur:
Spondeo digna tuis ingentibus omnia cæptis:
Namque erit iſta mihi genitrix, nomenque Creüſæ
Solum defuerit; nec partum gratia talem
Parva manet, caſus factum quicunque ſequetur.
Per caput hoc juro, (per quod pater ante ſolebat)
Quæ tibi polliceor reduci, rebuſque ſecundis,
Hæc eadem matrique tuæ, genericque manebunt.
Sic ait illacrymans: humero ſimul exuit enſem
Auratum, mirâ quem fecerat arte Lycaon
Gnoſſius, atque habilem vaginâ aptarat eburnâ.
Dat Niſo Mneſtheus pellem horrentiſque leonis
Exuvias: galeam fidus permutat Alethes.
Protinus armati incedunt; quos omnis euntes
Primorum manus ad portas, juvenumque ſenumque
Proſequitur vocis: nec non & pulcher Iülus,
Ante annos animumque gerens, curamque virilem,
Multa patri portanda dabat mandata: ſed auræ
Omnia diſcerpunt, & nubibus irrita donant.
Egreſſi ſuperant foſſas, noctiſque per umbram
Caſtra inimica petunt: multis tamen ante futuri
Exitio. Paſſim vino ſomnoque per herbam

Cor-

❁ ❁ ❁

σιν ἰῶ ἐκ πολλῆς ϛοργῆς ὑπενδοιάζων ὁ παῖς φαίνεται, ἐκ ἀξιοῖ δὲ τὸ ἀβέβαιον εἰς πίϛωσιν παραλαβεῖν; ἢ καὶ τὸ πρόθεν ἀντὶ τοῦ πάλαι; Ἀλλ' ἔχοι τις ἄν καὶ κατὰ νοῦν ἕτερον εἰπεῖν ὅτι καθάπερ ὁ πατὴρ αὐτὸ ἶϛο τὸ ἐμὸν κἀρ φθάσας πολλάκις διώμνυται· ὥϛ πε καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Τηλεμάχε. Ὅμ: Ἰλ: Β. ϛίχ. 260.

„Μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἶλω.

Στίχ. 312. . . . . ΑΜΑ ΔΕ ΞΙΦΟΣ ΕΛΚΕΤ' ΑΠ' ΩΜΟΙΝ. Ἐξυπακέεται δὲ τὸ ἑπόμενον, ὅτι καὶ δέδωκεν Εὐρυάλῳ χρῆθαι, ὥϛπερ οὗ καὶ Ἕκτωρ ἐπὶ τῆϛ αμοιβῆϛ τῷ Αἴαντι Ἰλ: Η. ϛίχ. 303.

„ . . . . . δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον
„Σοὶ κολεῷ τε φέρων, καὶ ἐΰτμητῳ τελαμῶνι.

Καὶ ἐπὶ τῆϛ νυκτεγερϛίαϛ τοῖϛ κατασκοπεύϛασιν (Ἰλ: Κ. ϛίχ. 256.) Θρασυμήδης μὲν Τυδείδῃ,

„Φάσγανον ἄμφηκες . . . . . .
„Καὶ Σάκος· ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκε
„Ταυρείην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον . .
„ . . . . . .
„Μηριόνης δ' Ὀδυσῆι δίδε βιὸν, ἠδὲ φαρέτρην
„Καὶ ξίφος· ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκε. κτ:

Στίχ: 313. ΧΡΥΣΟΥΝ κτ: Τὸ δωρηθὲν Εὐρυάλῳ παρὰ Ἀσκανίε ξίφος ὁ Ποιητὴϛ θαυμάζει, ἔκτε τῆϛ ὕλης, ὡϛ ἐπίχρυϛον, καὶ τῆϛ τέχνης, ὡϛ ἔργον Λυκάωνος τοῦ Κρητὸϛ· ἦϛαν δ' ἐν λόγῳ καὶ ἄλλως, τὰ ξίφη τὰ ἐν Κνωϛσῷ χαλκευόμενα. (Ε. Αἰν. ϛίχ. 318 319.)

Στίχ:

Ἄττ' ἐπανιξομένῳ εὖ τοι κατὰ αἶσαν ὑπέξιω,
Ἔμπεδα σοὶ μενέει, καὶ Μητέρι, καὶ γενεῇφι·
Ὡς φάτο δακρυχέων, ἅμα δὲ ξίφος εἷλετ' ἀπ' ὤμοιν
Χρυσᾶν, θαυμασίη τὸ ῥὰ τέχνῃ τεῦξε Λυκάων
Κνώσσιος, ἠδ' ἄρσεν τῷ κυλεὸν ἐξ ἐλέφαντος.
Νίσῳ δὲ Μνεσθεὺς πόρεν αὐνὲ δέρμα λέοντος.
Τῷ δὲ θ' εἰὼ κωφέω πιξὸς μεταμεῖψεν Ἀλήθης.
Αἶψα δ' ἄρ' ὁπλισθέντε κίον, καὶ πᾶσα κιόντε
Ἡγεμόνων ἄγυρις, γηραιῶν τ', αἰζηῶν τε,
Εὐχωλαῖς πρὸπεμπον, ἀτὰρ καλός τε Ἰᾶλος,
(Ὅς τε καὶ ἦδη παῖς, ἀνδρὸς φρένας εἶχεν ἰδ' ἦτορ.)
Πολλὰ ῥὰ πατρὶ φέρειν ἐπετέλλετο, ἅττα περ ἀὐρῃ
Πάντ' αὐτως κέδασαν, καὶ φρὸς δ' ἀνεμώλια δῶκαν.
Τάφρον ὑπερβήτην· ἀτὰρ ὀρφναίῳ διὰ νύκτα
Εἶλας δυσμενέων ἐσίτην, πολλὰς τ' ἐνάριξαν,
Πάντοσ' ἐπεὶ οἴνῳ ἅμα ἠδ' ὕπνῳ κατὰ ποίλῃ
Κεῖτο δαμέντα χύδην δέμας, ἀκταῖς δ' ἅρματ' ἀνεῖτο.
Ἄνδρες δ' ἐν μέσσοισιν ἰμᾶσι, τροχοῖσι τ' ἐνεῦδον.
Ἔνθ' ἅμα τ' ἔντεα, ἔνθ' οἰνηρά τε ἄγγεα κεῖτο.
Πρῶτος ἄρ' Ὑρτακίδης ὑποβάλλων φθέγξατο ἔπτως·
Τολμᾷν δεξιτερῇ νῶι, Ἐυρύαλε, κρατερῶς νὼ,
Αὐτ'

❁ ❁ ❁

Στίχ: 314. . . . . ΚΟΥΛΕΟΝ ἘΞ ἘΛΕΦΑΝΤΟΣ. Καὶ τὸ ξίφος δὲ, οὗπερ ὁ Φαίαξ Εὐρύαλος Ὀδυσσεῖ ἐδωρεῖτο: Ὀδυσσ. Θ. στίχ. 404. ἡ μὲν κώπη ἦν
„Ἀργυρέη, κολεὸς δὲ νεοπρίστῳ ἐλέφαντος.
Στίχ: 315. . . . . ΔΕΡΜΑ ΛΕΟΝΤΟΣ. Καὶ Αἰνείας δὲ ἐν τῷ Ε. Αἰν: στίχ. 367. Γέρας,
„ . . . . . Γαιτέλῃ βριαροῖο λέοντος δέρμα
„Δῶκεν ἔχειν Σαλίῳ, δασύ, βριθὺ τ' ὄνυξι χρυσοῖς.
Στίχ: 317—319. ΑΙΨΑ Δ' ΑΡ' ΟΠΛΙΣΘΕΝΤΕ κτ: Καὶ Ἰλ: Κ. στίχ. 272.
„Τὼ δ' ἐπεὶ ἓν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην
„Βὰν ῥ' ἰέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.
Στίχ: 322. ΠΑΝΤ' ΑΤΤΩΣ ΚΕΔΑΣΑΝ, κτ: Προαγγελία τις αὐτη τῆς ἐπισυμβησομένης τοῖς νεανίσκοις συμφορᾶς.
Στίχ: 323—328. . . . . ΑΤΑΡ ΟΡΦΝΑΙΗΝ ΔΙΑ ΝΥΚΤΑ κτ: Ὅρα μοι καὶ τὰ Ὁμήρου Ἰλ Κ. στίχ. 297.
„Βὰν ῥ' ἴμεν, ὥστε λέοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν
„Ἀμφόνον, ἀν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα.
Καὶ Αὐτ: στίχ. 469
„Τὼ δὲ βάτην προτέρω, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα.
„Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες·
„Οἱ δ' εὗδον καμάτῳ ἀδδηκότες· ἔντεα δέ σφιν
„Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο εὖ κατὰ κόσμον
„Τρισσοιχεὶ παρὰ δέ σφι ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι·
„Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὗδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι.
„Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο.
Στίχ: 330. ΤΟΛΜΑΙΝ ΔΕΞΙΤΕΡΗΙ ΝΥΝ κτ: Καὶ Ὀδυσσεὺς ὁμοίως ἐπὶ τῆς κατασκοπῆς παραθήγων Τυδείδῃ: Ἰλ: Κ. στίχ. 479.
„Ἀλλ' ἄγε δὴ πρόφερε κρατερὸν μένος.

Corpora fuſa vident; arrectos littore currus;
Inter lora rotaſque viros, ſimul arma jacere,
Vina ſimul. Prior Hyrtacides ſic ore loquutus:
Euryale, audendum dextrâ: nunc ipſa vocat res.
Hac iter eſt: tu, nequa manus ſe attollere nobis
A tergo poſſit, cuſtodi, & conſule longe.
Hæc ego vaſta dabo, & lato limite ducam.
Sic memorat, vocemque premit. Simul enſe ſuperbum
Rhamnetem aggreditur, qui ſorte tapetibus altis
Extructus, toto proſlabat pectore ſomnum;
Rex idem, & regi Turno gratiſſimus augur:
Sed non augurio potuit depellere peſtem.
Tres juxta famulos temere inter tela jacentes,
Armigerumque Rhemi premit, aurigamque ſub ipſis
Nactus equis, ferroque ſecat pendentia colla.
Tum caput ipſi aufert domino, truncumque relinquit,
Sanguine ſingultantem: atro tepefacta cruore
Terra, torique madent: nec non Lamyrumque, Lamumque
Et juvenem Serranum, illâ qui plurima nocte
Luſerat, inſignis facie, multoque jacebat
Membra Deo victus: felix, ſi protinus illum
Aequaſſet nocti ludum, in lucemque tuliſſet!
Impaſtus ceu plena leo per ovilia turbans
(Suadet enim veſana fames) manditque, trahitque
Molle pecus, mutumque metu; fremit ore cruento.
Nec minor Euryali cædes: incenſus & ipſe

Per-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 331. . . . . ΑΤΡΑΠΟΣ ΗΔΕ. Ἡ διὰ μέσων τῶν πολεμίων, δι' ὧν προελθεῖν δεῖ.

Στίχ. 333. ΣΟΝ ΡΑ ΦΥΛΑΣΣΕΙΝ κτ: Τιὼ ἐκ τῶν ὄπιθεν ἐπελευστομένων, εἰ τύχοι, παραφυλακὴ Εὐρυάλῳ ὡς ἀκινδυνοτέραν ὁ Νῖσος ἀπένειμε, τὰς τῶν πρὸ ὁδῶ ἐυρεθησομένων ἀνταναιρέσεις ἑαυτῷ ἀφορίσας.

Στίχ: 337. ΡΑΜΝΗΤΑΟ ΚΑΘΗΛΑΤ' ΑΓΗΝΟΡΟΣ, κτ: Ἀδελφὸν τὸ ἐνταῦθα δρᾶμα, τῷ περὶ τὸν Θρᾶκα Ῥῆσον παρ' Ὁμήρῳ, (Ἰλ: Κ. στίχ. 495.) ὃν ὁ τῦ Τυδέως,

„. . . . . μελιηδέα θυμὸν ἀπήυρα
„Ἀθμαίοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη.

Στίχ: 339. ΚΡΕΙΩΝ Α'ΥΤΟΣ ΕΩΝ κτ: Ἐπισκωπτικὸν δεόντως ὧδε, ἀντιπαρατεθὲν τὸ (Κρείων) πρὸς τὸ (ῥέγκων.), διὰ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο: Ἰλ: Β. στίχ. 24.

„Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν κτ:
Αὔξει δὲ τῦ σκώμματος τιὼ δριμύτητα προσεθὲν καὶ τὸ: (Μάντις.)

Στίχ: 340. ΑΛΛ' ΟΥ ΜΑΝΤΟΣΥΝΗ ΑΠΛΕΥΑΤΟ κτ: Καθάπερ οὡ καὶ Ἔννομος, Ἰλ: Β. στίχ. 858.) οἰωνιστὴς μὲν ἦν τιὼ ἐπαγγελίαν,

„Ἀλλ' ἐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν.

Ὡσάυτως δὲ καὶ παρὰ τῷ Ἀπολλωνίῳ ἐν Ἀργον. Β. στίχ. 815.

„. . . . . Ἀβαντιάδιω πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα
„Ἰδμονα, μαντοσυνῃσι κεκασμένον· ἀλλά μιν ὅτι
„Μαντοσυνὴ ἐσάωσαν, ἐπεὶ χρεὼ ἦγε δαμῆναι.

Στίχ: 341. . . . . ΑΥΤΩΣ ΚΕΙΝΤΟ . . . . . Ἐκεῖ καὶ ὡς ἔτυχε χαμευνάντες, ὡς ὕπνῳ κατακώχιμοι.

Στίχ:

Αὐτ' ἄμφω καλέει τὰ πράγματα· ἀτραπὸς ἥδε.
Μὴ νῶν ἐξοπίσω τις χεὶρ ἀρθεῖσ' ἐπιβρίσῃ,
Σὸν ῥὰ φυλάσσειν, εὖ μάλα τηλόσε δὲ προτιΐχειν.
Ταῦτα δὲ ῥηϊδίως σοι πάντ' ἐγὼ ἔνοδα θήσω,
Καί σε δι' εὐρείης ὦκ' ἀτραπιτοῦ προτιάξω.
Ὣς ἔπας σίγα, ξίφος ὀξὺ δὲ ἴφι ἐρύσσας
Ῥαμνήταο καθήλατ' ἀγλώορος, ὃς ῥὰ τάπησιν
Ἔυδεν ἐφ' ἁβροτέροισιν, ὅλῳ δὴ σήθεϊ ῥέγκων·
Κρείων αὐτὸς ἐὼν, καὶ Τύρνῳ κρείονι μάντις.
Ἀλλ' ὃ μαντοσύνῃ ἀπαλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Τρεῖς δ' ἀγχοῦ θεράποντας, οἳ ἄντως κεῖντο ἐφ' ὅπλα.
Ὁπλοχον δὲ Ῥέμοι ἕλεν, ἰωλοχόν τε παρ' ἵπποις,
Ὡς δὴ καμπαλέον τὸν δ' εὕρατο, δειροτομήσας·
Δεσπότῃ αὐτάρ ἔπειτα κάρη ἐξῆς ἀπὸ κέρσεν,
Αἵματι δ' ἄρ' κορμὸν λύζοντα λίπεν· καὶ φύρδιν
Γαῖα τε καὶ σιβὰς, ἐν χλιαροῖσιν δεύετο λύθροις.
Αὐτὰρ πρὸς τέτοις ἔτι, καὶ Λάμυρόν τε Λάμον τε
Πέφνε, καὶ ἠΐθεον Σερανὸν, πολὺ ὃς διὰ νυκτὸς
Ἔπλετο τῆς δ' ἀθύρων, καλὸς δὲ διέπρεπεν εἴδει,
Ἐξαπογυιωθεὶς δὲ Θεῦ ὑπὸ πάγχυ παρεῖτο·
Εὐποτμος δι' ὅλης εἰ νυκτὸς παῦσεν ἐς ἠώ.
Ὡς τε Λέων τις ἄπαξος ἰὼν πυκνὰς ἀν' ἐπαύλεις
(Ἀργαλέος λιμὸς γὰρ ἐπέγει·) πάντα ταράσσων
Μῆλα ἄγει τε φέρει τε· τὰ δ' ἐννεὰ ἔσθ' ὑπὸ δείους.
Λυθρώδει σόματι βρέμεται δὲ σπλάγχνα λαφύσσων.
Οὐδ' ἀνδροκτασίης ἦν ἧσσων Εὐρύαλος γε.

Η 2 Μαίνε-

❋ ❋ ❋

Στίχ: 342. ΟΠΛΟΤΥΧΟΝ ΔΕ' ΡΕΜΟΥ ΕΛΕΝ, ΗΝΙΟΧΟΝΤΕ . . . . .
Οὕτως, ὡς καὶ Αἴνυλον Διομήδης. Ἰλ: Ζ. στίχ. 17.
„ . . . . . ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα
„Αὐτόν τε θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τόθ' ἵππων
„Ἔσκεν ὑφηνίοχος· τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
Στίχ: 344. . . . . ΚΑΡΗ ΕΞΗΣ ΑΠΟΚΕΡΣΕΝ. Ὁμοίως καὶ παρ' Ὁμήρῳ, (Ἰλ: Ν. στίχ. 202.) τὴν Ἰμβρίου
„ . . . . . κεφαλὴν ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
„Κόψεν Ὀϊλιάδης . . . . . .
Στίχ: 345. ΑΙΜΑΤΙ Δ' ΑΡ ΚΟΡΜΟΝ ΛΥΖΟΝΤΑ ΛΙΠΕΝ. Δόλωνος δὲ Διομήδης, Ἰλ: Κ, στίχ. 455.
„ . . . . . Ὁ δ' ἀυχένα μέσσον ἔλασσε
„Φασγάνῳ αἴξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε.
„Φθεγγομένε δ' ἄρα τε γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
Στίχ: 346. ΓΑΙΑ ΤΕ ΚΑΙ ΣΤΙΒΑΣ κτ: Κἀκεῖ δ' ὡσαύτως: Ἰλ: Κ. στίχ. 483.
„Κτεῖνε δ' ἐπισροφάδιον· τῶν δὲ σφέων ὦρνυτ' ἀεικὴς
„Λοιγὸς θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.
Στίχ. 350. . . . . ΘΕΟΥ ΥΠΟ . . . . Τῷ Βάκχῳ, ἢ τῷ Μορφέως, ἢ καὶ ἑκατέρῳ.
Στίχ: 352. ΩΣ ΤΕ ΛΕΩΝ ΤΙΣ ΑΠΑΣΤΟΣ . . . . Τέτοις παράθες τὸ Ἰλ: Κ. στίχ. 485
„Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,

„Λοιγε-

Perfurit; ac multam in medio ſine nomine plebem,
Fabumque, Hebeſumque ſubit, Rhœtumque, Abarimque,
Ignaros; Rhœtum vigilantem, & cuncta videntem;
Sed magnum metuens ſe poſt cratera tegebat:
Pectore in adverſo totum cui cominus enſem
Condidit aſſurgenti, & multâ morte recepit.
Purpuream vomit ille animam, & cum ſanguine miſta
Vina refert moriens. Hic furto fervidus inſtat.
Jamque ad Meſſapi ſocios tendebat, ubi ignem
Deficere extremum, & religatos rite videbat
Carpere gramen equos; breviter cum talia Niſus:
(Senſit enim nimiâ cæde, atque cupidine ferri)
Abſiſtamus, ait; nam lux inimica propinquat:
Pœnarum exhauſtum ſatis eſt: via facta per hoſtes.
Multa virûm ſolido argento perfecta relinquunt,
Armaque, crateraſque ſimul, pulchroſque tapetas.
Euryalus; phaleras Rhamnetis, & aurea bullis
Cingula; Tyburti Remulo ditiſſimus olim
Quæ mittit dona, hoſpitio cum jungeret abſens
Cædicus: ille ſuo moriens dat habere nepoti.
Poſt *mortem bello Rutuli*, prædâque potiti.
Hæc rapit, atque humeris nequicquam *fortibus* aptat:
Tum galeam Meſſapi habilem, criſtiſque decoram
Induit. Excedunt caſtris, & tuta capeſſunt.
Interea præmiſſi equites ex urbe Latinâ,
Cætera dum legio campis inſtructa moratur,
Ibant, & Turno regi reſponſa ferebant,
Tercentum, ſcutati omnes, Volſcente magiſtro.

Jamque

❀ ❀ ❀

„Αἴγεσιν, ἢ ὀΐεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορέσῃ.
Καὶ τὸ Ἰλ: Μ. στίχ. 299
„Ὡς τε λέων ὀρεσίτροφος, ὅς τ' ἐπιδευὴς
„Δηρὸν ἔοι κρειῶν, κέλεται δὲ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ
„Μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν, κτ:
Ὅρα δέ μοι καὶ τὰ ἐν τῷ Β. τῆς Αἰν: στίχ. 379. Σημειωθέντα.

Στίχ: 359. . . . . ΑΓΝΩΤΑΣ. Ἐν σημασίᾳ τῇ κατ' ἐνέργειαν· ἀμέλειτοι ἀγνοοῦντας, ὡς ὕπνῳ σωεχομένους.

Στίχ: 360. ΑΛΛ' ΑΓΡΥΠΝΟΝ ΡΟΙΤΟΝ. . . . . Ἀναυδὸν γεμιὼ ὑπὸ φόβε συναλέντα, μηδὲ γεύξαι ὅλως τολμήσαντα.

Στίχ: 361. . . . . ΚΡΗΤΗΡΟΣ ΚΕΥΘΕΤ' ΟΠΙΣΣΩ. Εἰμὴ τὸ φρονεῖν ὅλως δι ὑπερβολὴ δειλίας ὁ Ῥοῖτος παρακέκοπτο ὑπὸ τῷ ἰδίῳ, ὅ φασι, δακτύλῳ κρυβίως ἔχειν οἰόμενος· ἔντι πάντως τῶν μειζόνων ὀνοδόχων σκευῶν γοητεῖον εἶναι τὸν κρατῆρα τοῦτον, οἷον ἀμφιφορέα, ἢ τι τοιόν δε, ὥστε αὐτῷ ὀπίσω ἐλπίσαι κρυβήσεσθαι. Κρατῆρες μὲν ὡῶ εἴρηται καὶ πάντα τὰ κοῖλα ἐξ ὧντι ἀφύσσεται, ἢ ἀπορρεῖ· οἷον καὶ οἱ τῆς Αἴτνης Κρατῆρες. Ὀδυσ. δὲ Ν. στίχ. 105.
„Ἐν δὲ κρητῆρες τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι
„Λάϊνοι . . . . . .

Στίχ:

Μαίνετο δ' ὥσαύτως μενεαίνων, ἐμμεμαώς τε
Πέφνεν νωλεμέως πελώ καὶ ἀνώνυμον ὄχλον,
Φάσον ἰδ' Ἤβησον, Ῥοῖτον τ', Ἄβαρίν τε ἀγνῶτας·
Ἀλλ' ἄγρυπνον Ῥοῖτον, ὁρῶντα τε ὄψεσι πάντα.
Τοῦ γὰρ, ἐπεὶ πτώσσων κρητῆρος κεύθετ' ὀπίσσω,
Ἄντα δὶ ἀμπερέως ἐτόρησε ξέρνα ἐλάσσας·
Ψυχὴν πορφυρέην ὁ δ' ἀπήμεσεν αὐτίκα δειλὴν,
Ἀμμικτον δὲ μεθυ θνήσκων ξυὸ θ' αἵματ' ἀνοῖσεν.
Εὐρύαλος δ' ἄθων ἐν λαθριδίοισι Φόνοισι,
Σπευδ' ἤδη χωρεῖν, καὶ πρὸς Μεσάπιον ἑταίρους,
Ἔνθ' ἄρα ἐκλιπέμεν πῦρ ἔχατον εἶδε, καὶ ἵππους
Χόρτον ἐρεπτομένους ἐνιδέσμους. Ῥίμφα δὲ Νῖσος
(Ἤιθετο γὰρ μάλα τᾶδ' ἀνδροκτασίαις ὀργῶντος.)
Στωμεν, ἔφη· φάος ἠέλιον ἄρτι πελάζει,
Ποιμένων αὐτὰρ ἄλις· τὰ δὶ ἐχθρῶν ἔυδα δ' ἔσκε.
Πολλὰ μὲν ἀργύρεα σκεύη ἀνδρῶν ἀπολείπον,
Ὅπλα τε, κρητῆρας, καὶ δαιδαλέους τε τάπητας·
Ἀλλά γε Ῥαμνήτου φάλαρα, χρυσέας τε ξώνας

Ἄττα

❖ ❖ ❖

Στίχ: 361. ΨΥΧΗΝ ΠΟΡΦΥΡΕΗΝ Ὁ Δ' ΑΠΗΜΕΣΕΝ . . . . Νόει μοι αὐτο τὸ αἷμα. Εἰμὴ γὰρ αὐτόχρημα ἡ ψυχὴ τὸ αἷμα, ὅτινες ὑπέλαβον τῶν παλαιῶν, καὶ Κριτίας, (παρὰ Ἀριστ. Βιβλ: Α. τῶν περὶ ψυχ.) ἀλλ' ἡ ζωὴ πάντως ἀνθρώπω οὐκ ἄνευ αἵματος.

Στίχ: 364. . . . . ΜΕΘΥ . . . . ΞΥΝ Γ' Αἵμασ' . . . . Ἦν γὰρ διὰ τῆς νυκτὸς ὅλης κραιπαλῶν τε καὶ μεθυσκόμενος. (ὅρα ἀνωτ: στίχ. 325 — 328.) ὃς ἄρα καὶ ἐξ ὑπογυίου τὸν κρατῆρα ἐπαρκοῦντα ἔχων ἐτύγχανεν. (στίχ. 361.)

Στίχ: 365 ΕΥΡΥΑΛΟΣ Δ' ΑΙΘΩΝ . . . . . Fervidus: ὑπερζέων, φλεγμαίνων

Στίχ: 370 ΣΤΩΜΕΝ . . . . ΦΑΟΣ Ο'Υ ΦΙΛΟΝ κτ: Τὸ τῆ Ὀδυσσέως πρὸς Τυδείδην εἰς ταυτὸν ἥκει (Ἰλ: Κ. στίχ 251.)

„Ἀλλ' ἴωμεν. μάλα γὰρ νύξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
Τὸ γὰρ φῶς τοῖς λάθρα τι ποιεῖν ἐπιβαλομένοις προσίσταται· ὅθεν καὶ τιὼ Ὁμήρος, (Ἰλ: Γ. στίχ. 11.) ἐφασκε:

„Ποιμέσιν ἔτι φίλιον, κλέπτη δέ τε νυκτὸς ἀμείνω.

Στίχ: 374—379. ἈΛΛΑ'ΓΕ ῬΑΜΝΗ'ΤΟΥ ΦΑ'ΛΑΡΑ κτ: Καίδικός τις, ἀνὴρ πλέτω κομῶν. τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος, φάλαρα, Ῥεμύλω Τυβέρτε υἱῶ, ξένιά ποτε δεδώκει ὁ δὲ Ῥεμύλω τῶ ἐκγόνω, καὶ (ᾗ δοκεῖ) ὁμωνύμω, θνήσκων εἰς κλῆρον καταλελοίπει. Ἐκ τότε δ' οἱ Ῥότολοι ἔλαχον αὐτὰ σκυλεύσαντες, ἐν τῆ πρὸς αὐτὸς μάχη πεσόντος. Ἐκ δὲ Ῥοτόλων Ῥαμνήτης (περὶ ὃ ὧδε) Ῥοτόλος καὶ αὐτὸς ὑπάρχων, ἦν εἰληφὼς· οὗ δὴ κῆ τούτε ἀναιρεθέντος, Εὐρύαλος ὡς ἔναρα ἀνηρεῖτο. Καὶ ταῦτα μὲν, ὁ Σχολιαστὴς τῆ Μάρωνος Σέρβιος ταύτη· ὃς καὶ τὸν τόπον, ἐν τοῖς παρὰ τῶ Ποιητῆ ἀσαφεστέροις, ἵνα τοῦτον εἶναι φησὶν. Ὁ δέτοι Κέρδης, καὶ σιὼ αὐτῶ Κλάρκιος, καὶ ἄλλοι, καλῶς ἐν τούτοις σιωπῶσιν τιὼ τῆ Ὁμηρικῆ τύπε ἐκμίμησιν, ἐν οἷς περὶ τῆς κωπης Ὅμηρος διέξεισιν, ἣν Ὀδυσσεῖ Μηριόνης παρείχετο ἐπὶ τιὼ κατασκοπιὼ ἐξιόντι, Ἰλ: Κ. στίχ. 261. κξ.

„ . . . . . Ἀμφὶ δὲ οἱ κωπῆϊ κεφαλῆφιν ἔθηκε
„Ῥινῆ ποιητιὼ . . . . . .
„ . . . . . Μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει·
„Τὸν ῥά ποτ' ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
„Ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας.

Jamque propinquabant caſtris, muroque ſubibant;
Cum procul hos lævo flectentes limite cernunt:
Et galea Euryalum ſubluſtri noctis in umbrâ
Prodidit immemorem, radiiſque adverſa refulſit.
Haud temere eſt viſum: (conclamat ab agmine Volſcens,)
State, viri, quæ cauſa viæ? quive eſtis in armis?
Quove tenetis iter? Nihil illi tendere contra;
Sed celerare fugam in ſylvas; & fidere nocti.
Objiciunt equites ſeſe ad divortia nota,
Hinc atque hinc, omnemque aditum cuſtode coronant.
Sylva fuit late dumis, atque ilice nigrâ
Horrida, quam denſi complêrant undique ſentes;
Rara per occultos ducebat ſemita calles.
Euryalum tenebræ ramorum, oneroſaque præda
Impediunt, fallitque timor regione viarum.
Niſus abit: jamque imprudens evaſerat hoſtes,
Atque lacus, qui poſt Albæ de nomine dicti
Albani; tum rex ſtabula alta Latinus habebat.
Ut ſtetit, & fruſtra abſentem reſpexit amicum;
Euryale infelix, qua te regione reliqui?
Quâve ſequar? rurſus perplexum iter omne revolvens

Falla-

❁ ❁ ❁

„Σκαιδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι.
„Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήιον εἶναι·
„Λυταρ ὁ Μηριόνῃ δῶκεν ᾧ παιδὶ Φορβῶντι.
„Δὴ τότ' Ὀδυσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.

Στίχ: 380. ΕΙΫΤΑ ΚΟΡΥΝ ΜΕΣΑΠΟΥ κτ. Οὗτοι ἐναρον ταύτιω· ζῶν γὰρ ὑπῆρχε Μέσαπος, ὃς δὴ καὶ ἐξῆς πολεμῶν ὀφθήσεται· ἀλλ' ἐκεῖπε ἑυρὼν κειμένιω. (Σέρβ.)

Στίχ: 383. . . . . ΛΕΓΕΩΝ . . . Εἴρηται δὲ ἡ λεγεὼν παρὰ τὸ λεκτὸς ἄνδρας εἶναι τὸς αὐτιῶ συγροτεῖνταϛ· τὸ δὲ τάγμα ἐκ πεζῶν μὲν ἦν σωεσηκὸς 3000. καὶ Ἱππέων 300. ἢ ἐξ ἑκατονταρχιῶν ἑξήκοντα, ὡς ἰδεῖν ἐϛὶ παρὰ Διον· τῷ Ἀλικαρν· Βιβλ: Θ. τῶν Ἀρχαιολ. Κατὰ δὲ Ἡσύχιον, 666. τιὼ Λεγεῶνα πληρῶσι.

Στίχ: 388. ΤΡΙΣ Γ' ΕΚΑΤΟΝ κτ: Σημείωσαι, ὅτι τρεῖς πάλαι παρὰ Ῥωμαίοις κατέϛησαν αἱ Φυλαὶ. ἐξ ὧν καὶ ἡ Φυλὴ Tribus παρ' αὐτοῖς ἔλαχε λέγεσθαι· τῦτο δ' ἐϛὶ Τριττύς. Καὶ Τριβῦνος δ' ὠνομάσθη ὁ Φύλαρχος. Ἑκάϛη δὲ τῶν Φυλῶν εἰς Φατρίας δέκα διήρητο· ὅθεν αἱ Φατρίαι πᾶσαι εἰς τριάκοντα ἀριθμέμεναι· ἐπ' αὐτῶν δὲ οἱ Curiones, Φατριάρχαι, ἢ Λοχαγοί· Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ ξηθεῖσαι, ἢ Φράτραι, ἢ λόχοι, εἰς δεκάδας ὑποδιήρωντο, Ἡγεμὼν ἐξ αὐτῶν ἑκάϛιω ἑκόμει, Decurio καλέμενος· (ὁ Δεκαδάρχης.) οὐχ ὅτι δέκα ἄνδρες, ἀλλ' ὅτι ἑκάϛης ἐκεῖνο ἰῶ τὸ τῆς Φατρίας δεκατημόριον. Τριακοσίϛς οὖν ἕπεται εἶναι τὸς Δεκαδάρχας. (ἱερα τὸν Ἀλικαρν. Βιβλ τῶν Ἀρχαιολ. Β. καὶ Πλὲτ. εἰς Βίον Ῥωμύλε.) Κατὰ τοίνυν τὸν ἐκτεθέντα τύπον, τριακόσιοι ἦσαν καὶ οἱ ἀπὸ τῦ Αἐεες Λατίνε ὡς Τύρνον ἀποϛελλόμενοι, οἷον ἐξ ὅλε τῦ Δήμε, ἤτοι ἐκ τῶν Δεκαδαρχιῶν ἁπασῶν αὐτοὶ ἀπολῃΦθέντες, ὥϛε Φθάσαι τιὼ τῦ ὁλοκλήρε ϛρατῦ παρασκευιώ τε καὶ ἄΦιξιν προμιυύσαΦθαι.

Στίχ: 387. . . . . ΣΤΡΑΤΙΗ͂Σ, ΧΑΡΑΚΟΣ ΤΕ. Τῆς μὲν, τῶν πολιορκέντων Ῥοτόλων· τῦ δὲ, Τρώων τῶν πολιορκεμένων.

Στίχ:

Ἄτται ῥὰ πάντα πάλαι πολύολβος Καΐδικος αὐτὰ,
Ξείνια μὲν Ῥεμύλῳ Τιβερτίῳ ὤπασε δῶρα,
Αὐτὰρ ὁ ἡνιόχῳ θνήσκων ἐξῆς προλελοίπει,
Τῷ δὲ μετ' ἄν πότμον Ῥοτόλοι κάτα λημία ἔχον·
Ταῦθ' ἕλεν Εὐρύαλος, θεναροῖς μάψ σάξατο δ' ὦμοις.
Εἶτα κόρων Μεσάπη λοφόεσσάν τ', εὖτ' ἀραρῖαν
Δῦτο· σάω δ' ἄμφω ἐκ στρατοπέδοιο ἐβήτην.
Τετάκει δ' ἱππῆες Λωρεντόθεν ἐκπροϊόντες,
Μέσσα ῥὰ ἀμπεδίον λεγεὼν δήθω ἐν τάξει,
Ἀγγελίῳ Τύρνῳ πρὸβαν βασιλεῖ κομιῶντες.
Τρὶς δ' ἑκατὸν πάντες μενεδήϊοι ἀσπιδιῶται,
Ἵππαρχος δὲ ἄγων ἐπὶ τοῖσι τέτακτ' Οὐόλσκης.
Καὶ δὴ ἄσσον ἰόντες ἔσαν στρατιῆς, χάρακός τε,
Εὖτε ῥὰ τηλόσε τῶ κάμπτοντ' ἐς λαιὰ κατεῖδον.
Εὐρύαλον κωμέη, νυκτός τι ὑπαιφωσκούσης,
Λήσμονα δὴ πρὸδωκε σελασφορέουσα κατάντιω·
Οὐ μάψ δ' ὤπτας· ἄϋσε γὰρ Οὐόλσκης ἐξ ἄλης:
Ἄνδρες, στῆτε· ὁδῆ ὅ, τι αἴτιον; ὅττι δ' ἐν ὅπλοις;
Ποῖ δὴ σπεύδετε; οἱ δ' ἄντιω ὐδὲν προσαπιώτων,
Γάνασι λαιψηροῖσι δὲ, ὕλη, νυκτὶ τ' ἐθάρρουν.
Ἀμφοδα γοῦ ἱππεῖς προκαταχόντες σφίσι δῆλα,
Τῇ καὶ τῇ κείνοις πᾶσαν διὰ ἔξοδον εἶργον.
Εὐρὺ δρίος τι ἔιω, λάσιον πρίνοισι μελαίνας,
Λόχμη πεφρικός γε ἀκανθῶν τε τριβόλων τε:
Ἀτραπιτῶν δὲ μόγις δὶ ἀδήλων ἦγε πορείη·
Κλῶνες δ' Ἐυρυάλῳ ξοφεροὶ, λητίς τε βαρεία
Ἐμποδὰ γίγνετο· καὶκ δείους δ' ἀπατύζετο οἴμης.
Φθὰς δ' ἀῤ ἀντιβίης Νῖσος τότ' ἀλέυατο νηΐς.
Ὡς δ' ἐπὶ λίμναις (ἐξ Ἄλβης ταὶ δ' ὄνομα ἔχον
Ἀλβάνιοι τότ' ἔσαν δὲ ἄνακτι Λατίνῳ σαθμοὶ.)

I 2 Ἔση

Fallacis ſylvæ, ſimul & veſtigia retro
Obſervata legit, dumiſque ſilentibus errat.
Audit equos, audit ſtrepitus, & ſigna ſequentum.
Nec longum in medio tempus; cum clamor ad aures
Pervenit: ac videt Euryalum, quem jam manus omnis
Fraude loci & noctis, ſubito turbante tumultu,
Oppreſſum rapit, & conante plurima fruſtra.
Quid faciat? qua vi juvenem, quibus audeat armis
Eripere? an ſeſe medios moriturus in hoſtes
Inferat, & pulchram properet per vulnera mortem?
Ocius adducto torquens haſtile lacerto,
Suſpiciens altam Lunam, et ſic voce precatur:
Tu, Dea, tu præſens noſtro ſuccurre labori,
Aſtrorum decus, & nemorum, Latonia, cuſtos.
Siqua tuis unquam pro me pater Hyrtacus aris
Dona tulit; ſi qua ipſe meis venatibus auxi,
Suſpendive tholo, aut ſacra ad faſtigia fixi:
Hunc ſine me turbare globum, & rege tela per auras.
Dixerat: & toto connixus corpore ferrum
Conjicit: haſta volans noctis diverberat umbras,

Et

❀ ❀ ❀

Στίχ: 409. . . . . ΑΝΑΥ'ΔΟΙΣ . . . . ΑΚΑ'ΝΘΑΙΣ. Οὕτω πως ἐνεψύχωσε τὰς ἀκάνθας ὁ Ποιητὴς, ἐπιμεμφόμενος αὐταῖς ὡς μὴ φωνὴν ἀφιείσαις, ῥᾷξα δηλᾶσαν τὴν πρὸς τὸν κινδυνεύοντα ἑταῖρον ἐπάνοδον.

Στίχ: 414. . . . . ΗΛΙΘΑ ΙΦΙ. Τί γὰρ ἂν καὶ ὁράσειε, πρὸς ἄλλῳ ἄλλῳ Εὐρύαλος, καί τι γενναῖος ἀγωνισάμενος;

Στίχ: 415. ΤΙ'ΠΤΕΚΕΝ ΑΡ 'ΡΕ'ΞΑΙ; Τὴν Νίσε παρίστησιν ἀμηχανίαν, ὅ, τι ἄρα ἐπὶ τῷ παρόντος χρὴ δρᾶν, περιπαθῶς διαλογιζομένου.

Στίχ: 419. . . . . ΑΝΑΣΤΕΙ'ΛΑΣ κτ: Ἀνδρὸς τὸ χῆμα, ὀπίσω τὸν βραχίονα ἀναφέροντος ἐν τῷ ἀφιέναι μέλλειν τὸ δόρυ, ὡς ἂν τῇ μείζονι τῷ πήχεος ἀνατάσει βάλοι σφοδρότερον.

Στίχ: 420. . . . . ΛΙ'ΣΣΕΤΟ ΩΔΕ: Ὁμηρικὸς ὁ τρόπος, τῷ πρὸ τῆς τῷ βέλους ἀφέσεως τινὰ παρὰ τῶν Θεῶν τινος ἀντίληψιν ἐπικαλεῖσθαι πρὸς εὐτυχίαν· οὕτω καὶ Πάνδαρος, πρὶν ἢ κατὰ Μενελάου τοξεύσῃ, Ἰλ: Δ. στίχ. 119.

„Εὐχετο Ἀπόλλωνι λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ
„Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτῷ ἑκατόμβῃ.

Καὶ Τυδείδης, μετὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Πανδάρου τρωθῆναι ἀντεπεξιὼν τοῖς πολεμίοις, Ἰλ: Ε. στίχ 114.

„Δὴ τότ' ἔπειτ' ἠρᾶτο . . . . . .
„Κλῦθι μοι Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
„Εἴποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
„Δηΐῳ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτε με φίλαι Ἀθήνη,
„Δὸς δέ τε μ' ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὀφθαλμὸν ἐγχεος ἐλθεῖν,
„Ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ με φησὶ
„Λήρων ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.

Καὶ ὅτε δ' ἐπὶ τὸν Εὐφορβον ὤρνυτο χαλκῷ· Ἰλ: Ρ. στίχ. 46.

„Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διΐ πατρὶ κτ:

Καὶ Αὐτομέδων δὲ κατὰ Χρομίου καὶ Ἀρήτου· Ἰλ: Ρ. στίχ. 498. ὁμοίως ἔχων.

» . . . . . εὐξάμενος Διΐ πατρὶ.

Στίχ:

Ἔσπ, καὶ ῥὰ Φίλον πάπταινεν μᾶψ ἀπεόντα.
Εὐρύαλ', οἵμοι! ὅποι ποτ' ἐγὼ δειλὸς σ' ἄπο λεῖπον;
Οἵ δ' ἔπι ἔψομαι; ἆυ δὲ περίπλοκον οἶμον ἐλίσσων,
Ἐν σφαλερῇ ὕλῃ διζήμενος ἄυθι μετῆει
Ἴχνια τὰ πρόσθεν, καὶ ἀναύδοις πλάζετ' ἀκάνθαις.
Καὶ ῥ' ἵππων μὲν ἄκουεν, ἄκουε δὲ θρῷ τ' ἐπιόντων.
Οὐ πολὺ τὼν μέσσῳ, κραυγὴ προτὶ δ' ἄασι βάλλε·
Δέρξατο δ' Εὐρύαλον, σίφεος τὸν ὅλῃ χεὶρ ἤδῃ,
Χώρης τ' ἐξαπάτῃ, νυκτὸς θρῷ τ' ἐξαπιναίῳ,
Δμηθέντα ἐξήρπαξ, ἐνέχοντά περ ἤλιθα ἶφι.
Τίπτε κεν ἆρ ῥέξας; τίνι δ' ἀλκῇ; οἷς τισι δ' ὅπλοις,
Τολμήσειε νεᾶν' ἀπερύσσειν; ἦέ θ' ἑ αὐτὸν
Δήϊον ἐμβαλέοι καθ' ὅμιλον, ἐκεῖ τεθνήξων,
Σπεύσοι τ' ἀντιόων καλῷ διὰ τρώματα οἴτῳ;
Ὦκα δ' ἀνασείλας βριαρῇ χερὶ ὄμβριμον ἔγχος,
Αὐγάζων καλιῷ τε Σελιήϊῳ λίσσετο ὧδε·
Αὐτή μοι ξωάροιο, Θεὰ, προσάσα ἀγῶνος,
Ἄρρων ἀγλαΐῃ, Λητῴϊε, οὔρε νεμῶν τε!
Εἴποτε σοῖς βωμοῖσι γενήτωρ Ὕρτακος οἷσε
Δῶρα ἐμοῖο χάριν, κ' εἰ δήποτ' ἐγὼ προτιθῆκα
Ἡμῆς ἐξ ἄγρης, ἐκ δ' ἤρτησ' ἀψίδος ἄκρης,
Δὸς θρᾴξ εἴλιῳ τιῷ δε, βέλεμνά τ' ἔμοι γ' ἰθυίας!
Ἦ, καὶ ἐρεισάμενος προΐηλε σιδήρεον ἔγχος,
Ὀξὺ δὲ νυκτερίης δόρυ πέπτηὸς διὰ ὄρφνας,
Ἄντιῳ Συλμῶνος κατὰ νώτων ἶκτο, ἰὸ ἔνθα

Κλάσ-

Στίχ. 423. ΕΙΠΟΤΕ ΣΟΙΣ ΒΩΜΟΙΣΙ κτ: Καὶ ταῦτα δὲ ὅμοια τοῖς τῆ Χρύσῃ ἐκείνοις, καί τοι ἄλλως τὰ παρὰ τῆ Θεῶ βέλη ἐκείνῃ ἐπικαλεμένῃ· Ἰλ: Α. στίχ. 38.

„ . . . . . Εἴποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
„Καὶ εἰ δήποτε κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα
„Ταύρων, ἠδ' Αἰγῶν, τό δε μοι κρήηνον ἐέλδωρ,
„Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσιν.

Στίχ: 426. ΔΟΣ ΘΡΑΞ ΕΙΛΙΝ κτ: Μὴ ὅλιω ἐλπίζων τιῶ πολεμίαν εἴλιω τοῖς αὐτῆ ἔχειν δαμάσασθαι βέλεσι, τὸ γὰν σωταράξαι φησὶ, δὸς, καὶ συγχέαι, εἴπως διασκεδασθείσης, τῶν περισιχέντων ἀπαλλαχθῆναι δυνηθείη Εὐρύαλος·

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΒΕΛΕΜΝΑ Τ' ΕΜΟΙ Γ' ΙΘΥΝΑΙΣ! Ἥδει δὲ ἄρα ἐκεῖνο· Ἰλ: Ρ. στίχ. 631.

„Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται, ὅς τις ἀφείη,
„Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθὸς, Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύει.

Ταύτῃ τοι κατὰ Πανδάρῳ Τυδείδης μὲν προέηκεν, (Ἰλ: Ε. στίχ. 290.)

„ . . . . Βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη
„Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμὸν, λευκὸς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας κτ:

Τὸ δέ τοι αὐτῆ πρότερον Πανδάρῳ κατὰ Μενελάῳ, (Ἰλ: Δ. στίχ. 132.) μονωχὶ καὶ ἑτώσιον πεπτώκει.

„Αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
„Χρύσειοι σώεσχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ· κτ:

Στίχ: 429. ΑΝΤΗΝ ΣΥΛΜΩΝΟΣ ΚΑΤΑ ΝΩΤΩΝ κτ: Ὀυϊργίλιος μὲν ἔφη: Adversi in tergum Sulmonis: ὅπερ ἐπὶ λέξεως ἐσὶν: (Ἐπισρέψαντος κατὰ νώτῳ Συλμῶνος.) Τὸ δ' ὕτω ῥηθὲν πράγματα τοῖς ἐξηγηταῖς παρέχειν, ὡς ἔν καὶ τῆτο ἀριθμεῖσθαι τῶν παρὰ Μάρωνι ἁπαντώντων ἀνεπιλύτων

Et venit adverſi in tergum Sulmonis; ibique
Frangitur, ac fiſſo tranſit præcordia ligno.
Volvitur ille, vomens calidum de pectore flumen
Frigidus, & longis ſingultibus ilia pulſat.
Diverſi circumſpiciunt. Hoc acrior idem
Ecce aliud ſummâ librabat ab aure.
Dum trepidant, iit haſta Tago per tempus utrumque
Stridens, trajectoque hæſit tepefacta cerebro.
Sævit atrox Volſcens, nec teli conſpicit uſquam
Auctorem, nec quo ſe ardens immittere poſſit.
Tu tamen interea calido mihi ſanguine pœnas
Perſolves amborum, inquit: ſimul enſe recluſo
Ibat in Euryalum. Tum vero exterritus, amens
Conclamat Niſus; nec ſe celare tenebris
Amplius, aut tantum potuit perferre dolorem.
Me, me: adſum qui feci: in me convertite ferrum,
O Rutuli: Mea fraus omnis: nihil iſte, nec auſus,
Nec potuit: (cœlum hoc & ſidera conſcia teſtor:)
Tantum infelicem nimium dilexit amicum.
Talia dicta dabat: ſed viribus enſis adactus
Tranſadigit coſtas, & candida pectora rumpit.
Volvitur Euryalus letho, pulchroſque per artus

It

❁ ❁ ❁

ἀπορημάτων, καθὰ Σέρβιος σεσημείωκε· πῶς γὰρ, φασὶν, ἐπιστρέψαντος (ὅπερ ἐστὶ τὸ πρόσωπον τῦ Συλμῶνος τετραμμένον πρὸς Νῖσον ἔχοντος) κατὰ νώτων αὐτῦ ἀφεθὲν τὸ βέλος ἐπάγη; ἔδει γὰρ, εἴπερ, Averſi φάναι, ὐκ adverſi· (ἀποστρέψαντος, ὐκ ἐπιστρέψαντος.) Τινὲς οὖν τιὼ δυχέρειαν ἐκ μέσε πεποιηκέναι δοκῦσι, τὸ tergum (τὸν νῶτον), ἐξειληφότες ἀντὶ τῦ tergus, (τῆς ἀσπίδος) ἣν καὶ τὰ νῶτα δὲς ὁ Σύλμων, ὄπισθεν εἰς ἔρυμα τῷ ἐκηβόλῳ περιβάλλετο. Καὶ ταύτῃ δὴ τῇ διερμιώυσει καὶ ὁ Ἰταλὸς ἀπεχρήσατο Κάρος:

Egli volando (τιτέσιν il dardo: (τὸ βέλος).
Fende la notte, e giunſe ove a rincontro
Era Sulmone, e l'inveſti nel tergo,
La' ve pendea la targa . . . . . .

Ἀλλὰ μήπω ἄμεινον τὸ adverſi, τῷ λόγῳ τῆς ϛάσεως ἐκλαβέσθαι, καὶ μὴ τῆς θέσεως, ὥστε νοεῖσθαι τὸν ἀπ' ἄντικρυ μὲν ἐξῶτα, ὑπὸ φόβε δὲ ἐπειτα εἰς φυγὴν τραπόμενον; Κατὰ δὴ ταύτιν καὶ ἡμῖν τιὼ ἔννοιαν ὑπετέθη τὸ (Ἄντιω.) ἐπίρρημα, δηλοῦν τὸν ἀπ' ἐναντίε μὲν ἐσηκότα Συλμῶνα τὸ πρῶτον, κατὰ νώτε ἔπειτα ἀποστραφέντα τὸ τραῦμα δέξαθαι.

Στίχ: 431. . . . . ΘΕΡΜΟ'Ν ἘΜΩ'Ν . . . .
Στίχ: 432. ἘΚ ΔΕ' ΨΥΧΟΜΕΝΟΥ . . . . . Οὐχ ὑπεναντίον τῦτο ἐκείνῳ, ἀλλ' ἔστιν ἑπόμενον.
Στίχ: 434. . . . . ἌΚΡΟΥ ἈΠΟ' ἘΩΤΟ'Σ . . . . Διατυποῖ τὸ χῆμα τῦ τιὼ βελῦχον δεξιάν, ἧς γ' ἐπὶ τὸ ἓς ἄραντος, ἵνα βάλῃ σφοδρότερον. (Ὧρα καὶ ἀνωτ: στίχ. 419.)
Στίχ: 435. . . . . ΚΡΟΤΑ'ΦΟΙΣΙ . . . . . ΔΙΑΜΠΑ'Ξ κτ: Ἀναλόγισαίμοι ἐνταῦθα Δημοκόωντα τὸν Περιάμε νόθον. Ἰλ: Δ. στίχ. 501.

„Τὸν ῥ' Ὀδυσεὺς ἑτάροιο χολωσάμενος βάλε δερὶ
„Κόρσιω, ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
„Ἀιχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε ἐκάλυψε.

Καὶ

Κλάθη· ϛῆ δὲ παγὲν περικάρδια ἔμμυχα δῦρον.
Καὶ ῥ' ὁ κυλίνδετο θερμὸν ἐμῶν ἐκ ϛήθεος αἷμα,
Ἐκ δὲ ψυχομένυ πυκινὴ λύγξ ἀλεὸν ἔχε.
Πάπταινον πέρι δ' ἄλλοι, ἀτὰρ Νῖσος μενεαίνων,
Στάθμις αὖτ' ἄκρυ ἀπὸ ὠτὸς δεύτερον ἔγχος,
Τῶν δ' ἐπὶ σευομένων κροτάφοισι Τάγοιο διαμπὰξ
Σῖϛον ἔβη δόρυ, ἐκ δ' ἄρα ἐγκεφάλοιο λιάνθη,
Μαίνετο δ' Ὀυόλσκης αἰνῶς, ὡς ὄτιν' ὁρᾶτο
Βάλλοντ' ἀδαμόσ', ἀδ' ὅθι ἐμμεμαὼς ὄγε βάλλοι.
Ἀλλὰ τέως σὺ, ἔφη, θερμῷ μοι ἐν αἵματι τίσεις
Ποινὰς ἀμφοτέρων· κολεῷ δ' ἅμα ἄορ ἐρύσσας,
Ἄλτο κατ' Ἐυρυάλυ. Ὑπὸ δείους τόφρα δὲ ἔκφρων,
Νῖσος μακρὸν ἄϋσεν, (ἐπεὶ ἀ διὼ ἐδωάθη,
Λήθων ἐν σκοτίῃσι τοσῦτον τλήμεναι ἄλγος.)
Ἀυτὸν ἔμ', αὐτὸν ἐμ'· ὧδε ὁ ῥέξας· ἔς με βάλοιτε.
Ἡμὸς πᾶς ὁ δόλος Ῥοτόλοι· τόλμησ' ὅδε δ' ἀδὲν,
Τολυῆσ' ἀδ' ἔχεν· ὄιδεν ὅδ' ἀρανὸς, ὄιδε τὰδ' ἄϛρα.
Ἤ ὅτι δύϛηνόν με φίλον μάλα ἰὼ ἀγαπάξων·
Τοιάδ' ἐβώϛρεεν· ἀλλὰ βίη περ φάσγανον ὀξὺ,
Πλευρὰ διήλασσεν, διὰ δ' ἀγνὰ ϛήθεα ῥῆξεν.
Εἱλύετ' Εὐρύαλος, περὶ δ' ἀντῦ κάλλιμα γυῖα
Αἷμα ῥέεν· κλινθὲν δὲ κάρη ἐπερείσατο ὤμοις.

❋ ❋ ❋

Καὶ τὸν ὑπ' Ἀντιλόχυ δὲ τρωθέντα Θαλυσιάδιω: Ἰλ: Δ. ϛίχ. 459.

„Τὸν ῥ' ἔβαλε πρώτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,
„Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀϛέον ἔϊσω
„Αἰχμὴ χαλκείη. . . . . .

Ὁ μὲν οἰῶ Σερβιος τὸ μεταξὺ τῶν κροτάφων νοεῖ· τῦτο δ' ἂν εἴη τὸ μέτωπον, κατα τὸ Β. τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων, τῶν ἐξ Ὁμήρυ· ὁ δὲ τοι Κάρος κατὰ τὸ Λ.

E per l'aura ronzando in una tempia
Si confica di Tago, e passa all' altra.

Στίχ: 436. ΣΓΖΟΝ ΕΒΗ ΔΟΡΥ. . . . . Διὰ τῦ ἀέρος συριγμόν τινα ἀποτελῶν· οὐχ οἷον τὸν ἐκ τῆς τῦ πεπυρακτωμένυ σιδήρυ ἐν ὕδασιν ἐμβάψεως ἐλέγομεν· (Η. Αἰν: ϛίφ. 469.) οὐχ ὕτω γὰρ ὑπερθερμανθὲν ὧδε νοητέον τὸ δόρυ, ὥϛε καὶ τιὼ περὶ ἧς ἐκεῖ σίξιν παθεῖν, ἀλλὰ μόνον ὅτι ποιόν τινα ἦχον ἀπέδωκε μετὰ ῥύμης διὰ τῦ ἀέρος ἰὸν, καὶ ῥοιβδῆσαν, ἢ ὅτι ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἐχλιάνθη· τῦτο δ' ἦν ἢ τὸ κατὰ τὸν Ἰταλόν: Ret l'aura ronzando

Στίχ: 444--447. ΑΥΤΟΝ ΕΜ', ΑΥΤΟΝ ΕΜ' κτ: Δαιμονίως ἡ φράϛις ἐνταῦθα τῇ ψυχῇ τῦ Νίϛυ συνεκτετάρακται καὶ συμπαρακέκοπται, τῦ ζωῆς ἀφειδεῖτος, καὶ ἀντίψυχον τῷ φίλῳ ἑαυτὸν προβάλλοντος. Ὅμοια δ' ἀνέκραγε καὶ Ἑκάβη παρ' Εὐριπίδῃ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς ἀπαγομένης εἰς σφάγιον, ὡς ὁ Κέρδης ἄριϛα σεσημείωκε.

„Κεντεῖτε (με) μὴ φείδεϛ': ἐγὼ τέκον Πάριν,
„Ὃς παῖδα Θέτιδος ὤλεσεν τόξοις βαλών.

Στίχ: 449. ΠΛΕΥΡΑ' ΔΙΗΛΑΣΣΕΝ . . . . Ὑπ' ὀφθαλμοῖς ὁ Ποιητὴς ἔϛηϲεν Εὐρύαλον τιτρωϛκόμενον, πίπτοντα, χαμαὶ κυλιόμενον, αἵμαϲι φυρόμενον, καρ ἐπ' ὦμῳ κλίνοντα, ἐκπνέοντα.

Στίχ:

It cruor, inque humeros cervix collapſa recumbit.
Purpureus veluti cum flos ſucciſus aratro
Langueſcit moriens, laſſove papavera collo
Demiſêre caput, pluvia cum forte gravantur.
At Niſus ruit in medios, ſolumque per omnes
Volſcentem petit, in ſolo Volſcente moratur.
Quem circum glomerati hoſtes, hinc comminus, atque hinc
Proturbant. Inſtat non ſegnius, ac rotat enſem
Fulmineum; donec Rutuli clamantis in ore
Condidit adverſo, & moriens animam abſtulit hoſti.
Tum ſuper exanimem ſêſe projecit amicum
Confoſſus, placidâque ibi demum morte quievit.
Fortunati ambo! ſi quid mea carmina poſſunt,
Nulla dies unquam memori vos eximet ævo;
Dum domus Aeneæ Capitoli immobile ſaxum
Accolet, imperiumque pater Romanus habebit.
Victores prædâ Rutuli, ſpoliiſque potiti,
Volſcentem exanimem flentes in caſtra ferebant.
Nec minor in caſtris luctus, Rhamnete reperto
Exſangui, & primis unâ tot cæde peremptis,
Sarranoque, Numâque: ingens concurſus ad ipſa
Corpora, ſemineceſque viros, tepidumque recenti

Cæde

❁ ❁ ❁

Στίχ: 452. ΩΣ ΌΤΕ ΠΟΡΦΎΡΕΟΝ κτ: Τῇ δ' αὐτῇ καὶ Ὅμηρος εἰκόνι, τὸν ὑπὸ Τεύκρου ἀναιρεθέντα τῶ Πριάμου υἱὸν ὑπέγραψε Γοργυθίωνα. Ἰλ: Θ. στίχ. 306.

„Μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἥ τ' ἐνὶ κήπῳ
„Καρπῷ βριθομένη, νοτίῃσί τε εἰαρινοῖσιν,
„Ὣς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν.

Στίχ: 455. . . . . ΌΙΟΝ ΈΝ ΆΛΛΟΙΣ. Ὡς ἄνισος ὁ ἀγών· Νῖσος μὲν Ὑσόλσκεντα τὸν ἕνα μετῆει ἀποκτενῶν, Νῖσον δ' οἱ πάντες.

Στίχ: 458. . . . . ΆΟΡ ΣΤΡΟΜΒΏΝ. . . . . Ὡς τὸς περισιχῆντας κύκλοθεν ἀμυνόμενος.

Στίχ: 459. . . . . ΡΟΤΌΛΟΥ . . . . Τῷ Ὑσόλσκεντος, τότῳ γὰρ ἐτύγχανε μάλιστα Νῖσος προσέχων. στίχ 456.

Στίχ: 465 ΕΥ̓ ΔΌΜΟΣ ΑἸΝΕΙΟΥ ΚΑΠΙΤΏΛΙΟΝ κτ: Ἄχρις οὗ οἱ τῷ Αἰνείᾳ ἀπόγονοι, τὰ ἐπὶ τῷ Καπιτωλίῳ λόφῳ, (περὶ οὗ ὅρα Η. Αἰν. στίχ. 362.) ἱδρυμένα οἰκῶσιν Ἀνάκτορα. Ἠνίξατο δὲ διὰ τότων ὁ Μάρων, τὸ Αὐγέσῳ κληρωθὲν οἷον γέρας, καὶ τῷ γένει αὐτῷ, ᾧ μόνῳ κατ' ἐξοχὴν δέδοτο ἡ ἐκεῖ οἴκησις, ἢ μηδενὶ πρότερον τῶν ἄλλων πατρικίων ἐπιτραπεῖσα.

Στίχ: Λύτ: . . . . . ΆΣΤΕΜΒἨ ΛἈΝ Ἤτοι τὴν κατὰ τὸν δὲ τὸν λόφον Ταρπείαν ἄκραν, ξυζιμαίαντε Πέτραν καὶ ἀνίντων ὅλως ἄσαν νοητέον, ὡς σύμβολον τῷ σεβεῖν τε καὶ ἐς ἀεὶ ἀκραδάντε σησομένε κράτες Ῥωμαϊκῷ. Ἢ γοῦν. ἐφ' ἧς ἵδρυτο ὁ Θεὸς Ὅρος, ἡ πέτρα, κατὰ τὴν παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Σερβίῳ τερθρείαν. Τῷ γὰρ Ναΐ, φασὶ, τῷ Διὶ μέλλοντος ἐπὶ τῷ Καπιτωλίῳ οἰκοδομεῖσθαι, πάντες μὲν, οἷς ἐκεῖ Ναοὶ ἵδρυτο, οἱ λοιποὶ Θεοὶ ὑπεχώρησαν· ὁ δὲ Θεὸς Ὅρος ἐκλιῶναι οὐκ ἤνεγκεν, ἀλλ' ἔμενε κατὰ χώραν· ἔνθεντοι κατὰ τὸ αὐτὸ, σωάμα Διὶ, καὶ τὸν Ὅρον ἔδοξεν ἵσασθαι ἐφ' ἑνός τε καὶ τῷ αὐτῷ τεμένους τιμώμενον· ὡς ἐντεῦθεν δὴ Ῥωμαίοις παρεῖναι πείθεσθαι, πέρας ἤδη καὶ ὅρον ἀμετακίνητον εἶναι τῆς ἐπιγείᾳ ἀρχῆς τὸ Ῥωμαϊκὸν Κράτος, μηδαμῆ μηδέποτε μετασησομένης.

Στίχ:

Ὡς ὅτε πορφύρεον τετυπυένον ἄνθος ἀρότρῳ
Λύεται ἐκθνῆσκον· καὶ Μήκων δ' ἀυχένι χαύνῳ,
Καὶρ καθίησ' ἑτέροσ', ὅτε λάβρῳ βρίθεται ὄμβρῳ.
Νῖσος δ' ἐς μέσσας ἐπορώσας, οἷον ἐν ἄλλοις
Ὀυόλσκενται μετῆεν, ἐπ' Οὐόλσκεντι δ' ἔχεσκεν.
Ὀυόλσκεντ' ἤλαυν', Ὀυόλσκεντι προτὶ δ' εἶχε.
Τὸν δ' ἐλελιχθέντες πέρι δῆϊοι ἔνθεν ἰδ' ἔνθεν
Θράττον, ὁ δ' ἐσήκει ἄορ ϛρομβῶν ϛεροπᾶον.
Εἰς ὅκε δὴ Ῥοτόλα ϛόμ' ἀϋτεῦντος διαπῆρε,
Καὶ θνήσκων ἐχθρὸ ἔφθη ψυχὶω ἀφελέσθαι.
Τόφρα δ' ἆρ' ἀτάμενος παρὰ νεκρὸν ἐπήρατον ἄγχι
Ἀυτὸν ἐπιῤῥῖψας, οἵτε ὣς ἔμμορ ἐκήλα.
Ὀλβίω ἄμφω, αἴ τις τοῖς δ' ἐπέεσσιν κίκυς,
Οὔτι ποτ' ἦμαρ ἔοι, ὅτε κῦδος σφοῖν ἐπιλέψει,
Εὖ δόμος Ἀινέα Καπιτώλιον, ἀϵεμβῆ λᾶν
Ναίῃ, εὖτε πατὴρ Ῥωμήϊος ὧδ' ἐπιάρξει.
Τάδε δ' ἐπεὶ Ῥοτόλοι πεπτωκότε ἐξενάριξαν,
Ὀυόλσκενται γόοισι μετὰ ϛρατὸν ἔκφερον ἄπυν.
Πένθος δ' ἄτι ἔλαττον ἐκεῖθι τελέμενον ἔπλε,
Ῥαμνήτα πέρι, ἠδ' ἄλλων, κταμένας τὰς τέτμον,
Σερράνεω, Νομᾶ, πολέων τ' ἀνδρῶν ὄχ' ἀρίϛων.
Ξιὼ γὰρ ἀγηγέρατ' κεῖνον πολλοὶ περὶ χῶρον,
Ἔνθ' ἔρρωτο δέμας τε, καὶ ἀνερες ἠμιθανῆες.
Γῆ δ' ἀρτικτασίῃσι λιαίνετο, δεῦτο τε πᾶσα,
Πλέοις δ' ἐν ῥυάκεσσιν ἀφρώδεα αἵματα χεῦτο.
Τόφρα μετ' ἀλλήλοις οἵδ' εἰσορόωντες ἐπέγνων
Ἔι ἀρα τὰι Μεσάποιο, κόρω τ' ὄχα αἰγλήεσσαν,
Καὶ φάλαρ ἄλλα, τὰ ἐν πολλῷ ἰδρῶ ἀνερύθη.
Ἠὼς δ' ὡς πρώτη νεαρὸν φῶς χεῦ' ἐπὶ γαίας,
Τιθωνῦ πόσιος κροκοεν λεχος ἐκπρολιπὸσα,
Λάμψε

❋ ❋ ❋

Στίχ: 470. ΡΑΜΝΗΤΟΥ ΠΕΡΙ . . . . . Ῥαμνήτα δηλονότι, καὶ Σερ-
471. ΝΕΡΡΑΝΕΩ, ΝΟΥΜΑ . . . . . ράνεῦ, ἐν πλείοσις ἄλλοις ὧν τὸς μὲν αὐτος ὁ Νῖσος, τὸς δὲ ἐν τῷ μέρει καὶ Εὐρύαλος, Φθάσαντες πρεσανεῖλον. Ἀλλὰ τῶν μὲν δύο ὁ Ποιητὴς ἀνωτέρω ἐμνήθη, τὸ δὲ Νομᾶ ἀδόλως κινεῖ δὲ μᾶλλον εις ἀπορίαν, ὅτι καὶ Νομᾶς τις ὄνομα ἐν τῷ ἑφεξῆς δεκάτῳ Βιβλίῳ ἡμῖν ἀπαντήσει ὑπὸ Αἰνείᾳ ἐλαυνόμενος, ὃν ἐπάναγκες ἕτερον γενέσθαι, τῷ ἐνταῦθα ὁμώνυμον.

Στίχ: 472—478. ΞΥΝ ΓΑΡ ΑΓΗΓΕΡΑΤΑΙ κτ: Ὁμοίως καὶ παρ' Ὁμήρῳ, μετὰ τινῶ τῶν περὶ Ῥῆσον Θρακῶν νυκτοφονίαν, Ἰλ: Κ. στιχ. 520.

„Ὡς ἴδεν (Ἱπποκόων) χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἕσασαν ὠκέες ἵπποι
„Ἀνδρας τ' ἀπαίροντας, ἐν ἀργαλέῃσι φονῆσιν,
„Ὤμωξεν τ' ἄρ' ἔπειτα. Φίλον τ' ἐνόμηνεν ἑταῖρον.
„Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμός
„Θωυκτων ἄμυδις θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα,
„Ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Στίχ: 479. ΗΩΣ Δ' ΩΣ ΠΡΩΤΗ κτ Ἰλ: Λ. στίχ. ά.

„Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυῦ Τιθωνοῖο
„Ὄρνυθ' ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι, ἠδὲ βροτοῖσιν.

Cæde locum, & plenos ſpumanti ſanguine rivos.
Agnoſcunt ſpolia inter ſe, galeamque nitentem
Meſſapi, & multo phaleras ſudore receptas.
Et jam prima novo ſpargebat lumine terras
Tithoni croceum linquens Aurora cubile;
Jam ſole infuſo, jam rebus luce retectis,
Turnus in arma viros, armis circundatus ipſe,
Suſcitat: æra aſque acies in prælia cogit
Quiſque ſuos, variiſque acuunt rumoribus iras.
Q in ipſa arrectis (viſu miſerabile) in haſtis
Præfigunt capita, & multo clamore ſequuntur,
Euryali & Niſi.
Æneadæ duri murorum in parte ſiniſtrâ
Oppoſuêre aciem, (nam dextera cingitur amni)
Ingenteſque tenent foſſas, & turribus altis
Stant mœſti: ſimul ora virûm præfixa videbant,
Nota nimis miſeris, atroque fluentia tabo
Interea pavidam volitans pennata per urbem
Nuncia fama ruit, matriſque allabitur aures
Euryali; ac ſubitus miſeræ calor oſſa reliquit.
Excuſſi manibus radii, revolutaque penſa.
Evolat infelix, & fœmineo ululatu,
Sciſſa comam, muros amens, atque agmina curſu
Prima petit. Non illa virûm, non illa pericli,
Telorumve memor: cœlum dehinc quæſtibus implet.
Hunc ego te, Euryale, aſpicio? tune ille ſenectæ
Sera meæ requies? potuiſti linquere ſolam
Crudelis? nec te ſub tanta pericula miſſum,

Affari

❖ ❖ ❖

Ὅρα καὶ ἐν Λ. Γεωργ στίχ. 514.
„Κλειτὲ Τιθωνοῖο λέχη κροκόεντα λιπῶσα.
Καὶ ἐν Δ. τῆς Ἀλεισάδος: στίχ 640.
„Ἦος Τιθωνοῖο λέχος προλιπῶσα κροκόχρων.

Στίχ: 482. ΤΥΡΝΟΣ ΕΦ ΟΠΛΑ ΚΑΛΕΙ. ΑΥΤΟΣ Τ ΕΝΕΔΥΣΑΤΟ ΠΡΩΤΟΣ. Οὕτω καὶ Ἀγαμέμνων παρ' Ὁμήρῳ. Ἰλ: Λ στίχ. 15.
„Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθε ἄνωγεν
„Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.

Στίχ: 483 ΧΑΛΚΟΦΟΡΟΥΣ Δ' ΕΙΛΑΣ Χαλκοφόρους, ὅτι τοῖς παλαιοῖς προτέρα τε μᾶλλον καὶ σωνήθης ἦν ἡ τῶ χαλκῶ χρῆσις ἐν ὅπλοις, ἤπερ ἡ τῶ σιδήρω, ὡς μαρτυρεῖ καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἔργοις:
„Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεος δέ τε οἶκος,
„Χαλκῷ τ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καὶ Παυσανίας δ' ἐν τοις Λακωνικοῖς παράγεται ἱστορῶν, ὅτι, ἐπὶ τῶν Ἡ-
„ρώων, τὰ ὅπλα ὁμοίως χαλκᾶ ἦν πάντα. Ἀλλὰ περὶ τούτου Φείτιος πλείονα σωείρας παρέθετο, ἐν τοῖς περὶ τῶν καθ' Ὁμηρον Ἀρχαιοτήτων. Βιβλ: Δ Κεφαλ: Γ

Στίχ: 485. . . . . ΔΟΡΑΤΩΝ ΕΠΙ ΑΚΡΩΝ . . . . Οὐχ' ὡς θρίαμβον ἐκπομπεύοντες οἱ Ῥῶτολοι ἐπὶ δοράτων τὰς κεφαλὰς ἐπεδείκνυον τοῖς πολιορκουμένοις, πολλῷ γὰρ πλείους οἱ ἐξ ἐκείνω ἦσαν πεσόντες· ἀλλ' ἵνα τῇ θέᾳ τῶν οἰκείων, τούτοις τὸ φρόνημα καταξείλαντες, τλιῶ εὐψυχίαν κολὲ

Λάμψε δὲ τ' ἠέλιος, κνέφαὸς τ' ἀπελύετο πάντα,
Τύρνος ἐφ' ὅπλα κάλει, αὐτὸς τ' ἐνεδύσατο πρῶτος.
Χαλκοφόρυς δ' ἕιλας ὤτρωεν ἕκαστος ἑταίρων,
Σεύων ἐς χάρμιν, ὀργάς τε θρόοις ὑποθήγων.
Πρὸς δ' ἔτι καὶ δοράτων ἐπὶ ἄκρων (οἰκτρὸν ἰδέσθαι.)
Ἀυτὰ πεπηγυῖα ὕψι ἄραντες δοιὰ κάρηνα,
Νῖσα, Εὐρυάλυ θ' ὁμάδῳ πολλῷ προτιβαῖνον.
Ἄντιον δ' Αἰνεάδαι ταλακάρδιοι, ἐξ ἄρα λαιῶν
(Δεξιὸν ἦν γὰρ ὕδωρ,) εἰληδὸν παρταχθέντες,
Εὐρείας τάφρους, πύργοις τ' αἰπεῖς ἐπιέσαν
Σφόδρα κατηφιόωντες, ἐπεὶ ἅμα ὄψιας ὥρων
Τὰς σφὶν ἀριγνώτυς, λύθροις οἰκτροῖσι ῥεούσας.
Μεσφα φάτις πτερόεσσα ἐσέπτη χέτλιον Ἄξυ.
Ἀγγελίη τε φθᾶσα ἐνήχησ' ἅασι μητρὸς
Εὐρυάλυ· ὀξᾶ τῇ δ' ἄΐφνης ψύχθε ταλαίνῃ.
Ἔκπεσε δ' οἱ χειρῶν κερκὶς, καὶ νήμαθ' ὑφώσῃ,
Πτῆ δ' ἄρ δειλαίῃ ὀλολυγαῖς θηλυτέρῃσιν,
Ἐκτίλωσα κόμιω, ἀνὰ τείχεα, ἠδ' ἀνὰ ἕλας
Ἄϊξε πρώτη, ἀνδρῶν τ' ἀλογῶσα βελῶν τε.
Εἶτ' ὀλοφυρομενη ἀέρα κραυγαῖς ἀνεπίμπλα:
Τοῖον σ' Εὐρύαλ' ὦ τεκος, ἡμοῖς ὄμμασι λεύσσω,

❁ ❁ ❁

κολύσωσι. Καὶ προσφυῶς ὁ Κέρδης ἐνταῦθα τὸ Παρθυαίων στρατήγημα παρατίθησιν: οἱ τῶν Ποπλίυ κεφαλῶν (τῶ Κράσσυ παιδὸς) ὑπὲρ αἰχμῆς „ἀναπεπηγυῖαν ἐγγὺς προσελάσαντες ἀνέδειξαν . . . . τῦτο (γαρ) τὸ θέαμα Ῥωμαίων, ὑπὲρ ἅπαντα τ' ἄλλα δεινὰ, τὰς ψυχὰς κατέκλασε καὶ παρέλυσε. (Πλάτ: εἰς Βί. Μ. Κράσσυ.)

Στίχ: 496. ΕΚΠΕΣΕ Δ' ΟΙ ΧΕΙΡΩΝ ΚΕΡΚΙΣ . . . . Ὡσαύτως καὶ ἡ Ἕκτορος Ἀνδρομάχη ἀναιρεθέντος, ἐν ᾧ ἰσὸν ἴφαινε μυχῷ δόμυ ὑψηλοῖο: Ἰλ: Χ. στίχ. 447.

„Κωκυτῆ δ' ἦκεσε, καὶ εἰμωγῆς ἀπὸ πύργυ,
„Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, καμαὶ δὲ οἱ ἔκπεσε κερκὶς.

Στίχ: 497. ΠΤΗ Δ' ΑΡ ΔΕΙΔΙΗ κτ: Καὶ ἡ Ἀνδρομάχη: Αὐτ: στίχ. 460.

„. . . . . Μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴση
„Παλλομένη κραδίῃω . . . . . .

Ὅ δὴ καὶ πρότερον αὐτὴ πεποίηκει: Ἰλ. Ζ'. στίχ. 388.

„Ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει
„Μαινομένῃ εἰκυῖα . . . . . .

Στίχ: 499. . . . . ΑΝΔΡΩΝ Τ' ΑΛΟΓΟΥΣΑ, ΒΕΛΩΝΤΕ Μήτ' αἰδεμένη ὡς θῆλυς ἀνδρῶν ὁμίλω συναναχρώννυθαι, μήτε πτήσσυσα. Εἰρήκει δὲ τὸ αὐτὸ καὶ Ὅμηρος περὶ Ἀνδρομάχης εἰπὼν Ἰλ: Χ: στίχ. 462.

„Λυτάρ ἐπὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἶξεν ὅμιλον.

Στίχ: 500 ΕΙΤ' ΟΛΟΦΥΡΟΜΕΝΗ κτ: Οὐδὲν ὁ Ποιητὴς παρέλιπε, τῶν ὅσα εἰς πάθος οἷά τε κινῆσαι ἰῶ, ψυχὶω μητρὸς ἐπὶ τοιᾶδε τῇ περιστάσει ἀπολοφυρομένης, ἦλθε δὲ διὰ πάντων τεχνικώτατα Ἐγὼ γοῦν τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔπη τὰ ἐφεξῆς, διελθεῖν εὐδέποτε ἔχον μὴ παθηνάμενος.

Στίχ 501 ΤΟΙΟΝ . . . . ΛΕΥΣΣΩ, Ἐκ τῆ παρ' ἐλπίδα συμβάντος, ὃ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχει, τὸ πάθος.

Affari extremum miſeræ data copia matri?
Heu, terrâ ignotâ, canibus data præda Latinis,
Alitibuſque jaces! nec te tua funera, mater
Produxi, preſſive oculos, aut vulnera lavi,
Veſte tegens: tibi quam noctes feſtina dieſque
Urgebam, & telâ curas ſolabar aniles.
Quò ſequar? aut quæ nunc artus, avulſaque membra,
Et funus lacerum tellus habet? hoc mihi de te,
Nate, refers? hoc ſum terrâque, marique ſequuta?
Figite me, ſi qua eſt pietas; in me omnia tela
Conjicite, ô Rutuli: me primam abſumite ferro.
Aut tu, magne pater Divûm, miſerere, tuoque
Inviſum hoc detrude caput ſub Tartara telo:
Quando aliter nequeo crudelem abrumpere vitam.
Hoc fletu concuſſi animi, mœſtuſque per omnes
It gemitus: torpent infractæ ad prælia vires.
Illam incendentem luctus Idæus, & Actor,
Ilioneï monitu; & multum lacrymantis Jüli,
Corripiunt, interque manus ſub tecta reponunt.
At tuba terribilem ſonitum procul ære canoro
Increpuit: ſequitur clamor, cœlumque remugit.
Accelerant actâ pariter teſtudine Volſci,
Et foſſas implere parant, ac vellere vallum.
Quærunt pars aditum, & ſcalis aſcendere muros,
Quà rara eſt acies, interluceteque corona
Non tam ſpiſſa viris. Telorum effundere contra

Omne

❁ ❁ ❁

Στίχ: 502. . . . . ΠΑΡΜΥ'ΘΙΟΝ 'ΟΨΙΟΝ . . . . Ἐκ τῦ ἀπ' ἐλπίδος ἦν γὰρ ὁ ἰὸς αὐτῃ, τὸ μόνον καὶ ἔχατον, ὧν ἄν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν ἀπολαίσειε, ὡς μηδὲν ἐξῆς ἕτερον ἐπελπίζειν παρὸν εἰς παραμυθίαν.

Στίχ: 503 'ΕΣΧΕΣ . . . . ΝΗΛΗ'Σ . . . . Καταφορικῶς, δι' ἐπιπλήξεως ἀσεργίαν οἷον κατηγορεῖ τῦ ἰέος, ὡς εἰ δεινότερα ἦν, ἂν αὐτὸς πεπόνθει, ἄττα αὐτῷ ἐδρασεν.

Στιχ. 505 ΛΟΙ'ΣΘΙ' 'ΕΠΙΦΘΕΊΞΑΣΘΑΙ . . . . Καὶ ὧν ἀδὲν ἂν ἦν ὄνειαρ ἀποδύρεται 'Ομικα τα Ανδρομάχης ἐφ' 'Εκτορι: Ἰλ: Ω. στίχ. 743.

„Οὐ γάρ τοι θηήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὀρέξας,
„Οὐδέ τι μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, ἔτε κεν αἰεὶ
„Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα.

Στίχ: 506. . . . . ΚΥ'ΝΕΣΣΙ ΛΑΤΙ'ΝΟΙΣ
507 . . . . 'ΟΙΩΝΟΊΣΙ Θ 'ΕΛΩΡ. . . . . Συχνὴ παρ' 'Ομήρῳ ἡ χρῆσις: Καὶ γὰρ Ἰλ: Α στίχ. 4

„ . . . . . Αὐτὰρ δ' ἔλωρια τεῦχε κυσὶν

„Οἰωνοῖσί τε πᾶσι . . . . . .

Καὶ Ἰλ: Ν. στίχ. 831.

„ . . . . . Ἀτὰρ Τρώων κορέσεις κυνας, ἠδ' οἰωνούς.

Καὶ Ἰλ: Ρ. στίχ. 241

„Ὅς κε τάχα Τρώων κορέσεις κυνας, ἠδ' οἰωνούς.

Καὶ Ἰλ: Σ στίχ 271.

„ . . . . . Πολλοὺς δὲ κυνες, καὶ γύπες ἔδονται.

Καὶ Αὐτ στίχ. 253.

„ . . . . . Πρὶν μὲν κυνες ἀργοὶ ἔδονται.

Στίχ:

Ὅς τὲμὲ γήρως παρμύθιον ὄψιον ἔσκες;
Ἔχες καλλιπέμεν μέν'ιω, νηλὴς, με ἐρήμιω;
Οὐδ' ἄρα παρβάλλοντ' ἀκμὶὼ κινδώνε ἐπ' ἄκρε,
Λοίθὶ ἐπιφθέγξαθαι ἔἶω οἰκτρῶς σε τεκόσῃ;
Οἴμοι! ἐπ' ἀγνώτῳ γαίῃ σὺ κώεσσι Λατίνοις
Κάσεαι, οἰωνοῖσι θ' ἕλωρ, ὐδ' ἡ σὴ Μήτηρ
Κήδευσ', ἣ πίεσ' ὄσσε τεὼ, ἣ Τρώματα λῦσα,
Φάρεϊ ἠὲ κάλυψα, τὸ 'γώ τοι νύκτα καὶ ἦμαρ
Σπεῦδον, μείλισσόν τε ὑφῇ λυγρὰ κήδεα γήρως.
Πᾷ βῶ; νωῖ δ' ἄναπας ἄρα τίς ποτε γαῖα σὰ γυῖα,
Καὶ δέμας ἀμφίδρυπτον ἔχει; τόδ' ἐμοὶ γ' ἀπὸ σεῖο
Τέκνον ἐνεῖκας; τῷ ῥ' ἑπόμιω διὰ γῆς, διὰ πόντε;
Τιὼ δ' ἐμὲ ὑπᾶτ', αἶκε τις οἶκτος ἐμὲ κατὰ πάντες
Ἰθὺ

❀ ❀ ❀

Στίχ: 508 ΚΗΔΕΥΣ', Ἦ ΠΙΕΣ' ὌΣΣΕ. . . . . Τὸ γὰρ τῷ θνήσκοντος ἁβλέφαρα καθαιρεῖν, καὶ τ' ἄλλα τῆς κηδείας ἐπιμελεῖσθαι, τοῖς οἰκειοτάτοις καθῆκον μάλιστα ἐνομίζετο, ἥ τε τῆς ἐπιμελείας ταύτης ἀπότευξις, εἰς συμφορὰν τιὶὼ ἐχάτιω ἐτίθετο τοῖς ἀκηδεύτως ἀποιχομένοις. Διὸ καὶ ἐν ταῖς συχαδὸν μάχαις, τῦτο τοῖς ἀντιπαριζαμένοις εἰώθεσαν ἀπειλεῖν, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς Σώκω τῷ Ἱππασίδη. Ἰλ: Λ. στίχ. 452.

„Ἆ δειλ', ἦ μέν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
„Ὄσσε καθαιρήσεσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοί
„Ὠμησαι σ' ἐρύσσασι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.

Ταύτῃ τοι καὶ Ἀγαμέμνων ἐν Ἅιδε ποτνιώμενος κατα τῆς ὁμολέκτρε εἰσάγεται: Ὀδ. Λ. στίχ. 423

„. . . . . Ἡ δὲ κιωῶπις
„Νοσφίσατ', ὐδέ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Ἄϊδαο
„Χερσὶ κατ' ὀφθαλμὲς ἑλέειν, σιὼ τε στόμ' ἐρεῖσαι.

Καὶ Λαέρτης δὲ τὸν ὑὸν, ὡς τῦτε μηδαμῶς τυχόντα οἰκτείρει: Ὀδυσ. Ω. στίχ. 291.

„. . . . . Οὐδὲ ἑ μήτηρ
„Κλαῦσε περισείλασα πατὴρ θ', οἳ μὶν τεκέμεθα'
„Οὐδ' ἄλοχος πολίδωρος ἐχέφρων Πιωελόπεια
„Κώκυσ' ἐν λεχέεσσι φίλον πόσιν, ὡς ἐπέοικεν,
„Ὀφθαλμὲς καθελεῖσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

Στίχ: 509. ΦΑΡΕΙ' ΗΕ' ΚΑΛΥΨΑ, ΤΟ' ΓΩ ΝΥΚΤΑ ΚΑΙ' ΗΜΑΡ Οὕτω καὶ Ἀνδρομάχη πενθῆσα τὸν αὐτῆς Ἕκτορα, ὡς γυμνὸν δῆθει κειτόμενον: Ἰλ: Χ. στίχ. 510.

„. . . . . Ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέοντα.
„Λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
„Ἀλλ' ἤ τοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
„Οὐδὲν σοὶ γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς

Ἡ δὲ Πιλελόπη καὶ τῆ Ἐκυρῆ ἔτι προμηθεμένη καὶ πρὸ τελευτῆς: Ὀδυσ. Β. στίχ: 97:

„. . . . . Εἰς ὅκε φάρος (ἔλεγε)
„Ἐκτελέσω . . . . . .
„Λαέρτῃ Ἥρωϊ ταφήϊον. . . . . .

Στίχ: 511. . . . . ΤΙΣ ΠΟΤΕ ΓΑΙΑ ΣΑ' ΓΥΙΑ, Καὶ δεύτερον ἐπαναπεμπάζεται ὅπερ ἤδη ἔφθη εἰπῆσα: στίχ 506. 507. ψυχῆς γὰρ ἴδιον καθ' ὑπερβολιὼ ἀχαλέσης, τὰ αὐτὰ πολλάκις ἐπανείρειν.

Στίχ: 512. . . . . ΤΟΔ' ΕΜΟΙ Γ' ΑΠΟ' ΣΕΙΟ. Ἐκ τῆ παῤ ἐλπίδα αὖθις, ὡς ἀνωτ: στίχ. 501.

Στίχ: 514.—518. . . . . ΤΗΝ Δ' ΕΜΕ' ΟΥΤΑΤ' κτ: Ὑπὸ τῆς τῆ πάθες σφοδρότητος περαιτέρω τὸ ζιῶ ἀπολεγομένη, τὸ παρὰ τῶν πολεμίων κταν-

Omne genus Teucri, ac duris detrudere contis,
Aſſueti longo muros defendere bello.
Saxa quoque infeſto volvebant pondere, ſi quà
Poſſent tectam aciem perrumpere: cum tamen omnes
Ferre libet ſubter denſâ teſtudine caſus.
Nec jam ſufficiunt: nam quà globus imminet ingens,
Immanem Teucri molem volvuntque, ruuntque;
Quæ ſtravit Rutulos late, armorumque reſolvit
Tegmina. Nec curant cæco contendere Marte
Amplius audaces Rutuli; ſed pellere vallo
Miſſilibus certant.
Parte alâ horrendus viſu quaſſabat Etruſcam
Pinum, & fumiferos infert Mezentius ignes.
At Meſſapus equûm domitor, Neptunia proles,
Reſcindit vallum, & ſcalas in mœnia poſcit.
Vos, ô Calliope, precor, aſpirate canenti;
Quas ibi tum ferro ſtrages, quæ funera Turnus
Edid.rit; quem quiſque virûm demiserit Orco:
Et mecum ingentes oras evolvite belli
Et meminiſtis, enim, Divæ, & memorare poteſtis.
Turris erat vaſto ſuſpectu, & pontibus altis,

Oppor-

❀ ❀ ❀

κταν θιῶαι ὡς χάριν αὐτεῖται, ἢ παρὰ τῦ Διὸς ἐκταρταρωθιῶαι, ὡς ἔλεγν. Πολλὼ δὲ τλὼ ἔμφασιν ἔχει, ἐπὶ μὲν τῦ στίχ. 515 προσεθὲν τὸ (πρώτλω) ἐπὶ δὲ τῦ 517. τὸ (συγγερὸν κάρη) Διὰ μὲν γαρ ἐκείνου δηλῦται, ὅτι τὰ τῶν Τρώων ἤδη ἐξεργάσθαι δοκῦντα, καὶ πέρας ἔχειν, τῦ ὑέος αὐτῦ εἰκτρῶς ἅτω πεπτωκότος, ἑαυτῦ πρώτη, τετέσι προ τῶν ἄλλων ἁπάντων, αἰρεῖται τὸν ὄλεθρον· διὰ δὲ τῦ δευτέρυ δυσμενεύειν πως καθ' ἑαυτῆς ποτνιᾶται τὸν Ζῆα, καὶ τοι τοῖς ἄλλοις ἐυνοῦντα, καὶ μέγα ἄριστον πατέρα τυγχάνοντα Σημειώδης δ' ἐνταῦθα. καὶ ἡ τῦ (ἐλέαιρε) πρὸς τὸ (ὑπὸ τάρταρα νέρτατ' ἀπώσαις) ἀντίθεσις· βαρυτέρα γαρ τῇ γυναικὶ τίθεται ἡ ἐισκήψασα συμφορὰ καὶ αὐτῆς τῆς ἐκταρταρώσεως.

Στίχ: 52. . . . . ΑΓΗΜΑΤΙ ΤΩΙ ΡΑ' ΧΕΛΩΝΗΣ Τὰ περὶ τῆς ἐν πολιορκήσεσι κατὰ σωματισμὸν σχηματιζομένης χελώνης, καὶ εἰδῶν τῶν αὐτῆς, καὶ χρήσεων, ὅρα ἐν Β. τῆς Αἰν. στίχ. 470.

Στίχ: 530. ΤΕΙΧΕΑ Τ' ΑΜΒΑΙΝΕΙΝ κτ: Ὥσπερ καὶ Τρῶες ἐκεῖ: Ἰλ: Μ. στίχ. 443.

„Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα
„Κρασσάων ἐπέβαι ον, ἀκαχμένα δόρατ' ἔχοντες.

Στίχ: 532. . . . . ΕΠΙΧΕΥΝΤΕΣ. Τλὼ πυκνότητα τῶν ἀπὸ τῦ τείχυς ἐπαφιεμένων βελῶν, σημαίνει διὰ τῆς ἐπιχύσεως. Συνήθης δ' ἡ μεταφορὰ Ὁμήρῳ. Ἰλ: Ε. στίχ. 618. Οἷον κατὰ Αἴαντος ἐπιδραμόντος τὰ Ἀμφὶς τεύχη συλήσαι·

„. . . . . Τρῶες δ' ἐπὶ δόρατ' ἔχευαν
„Ὀξέα παμφαίνοντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πάλλα.

Καὶ Ἰλιὰς Μ. στίχ 156, κτ:

„. . . . Νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε,
„Ἅς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
„Ταρφειας κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ·
„Ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλε' ἔρρεον, ἠμὲν Ἀχαιῶν,
„Ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων . . . . . .

Στίχ:

Ἰθὺ τιτύσκεθ', ὦ Ῥοτόλοι· τιὼ κτείνατε πρώτιω.
Ἦ σὺ, Θεῶν μέγ' ἄριστε πάτερ, σύμε νιῶ ἐλεαιρε,
Καὶ ϛυγερὸν τὸ κάρη ὑπὸ τάρταρα νέρτατ' ἀπώσαις,
Ὁππότε ἠκ ἄλλως αἰνὸν βίον ἔξ' ἀποριῆξαϛ.
Ψυχαὶ τοῖς δε γόοισι δόνηθεν, ἀτὰρ διὰ πάντων,
Πένθος ἐχώρει· ἅπας θραυσθεὶς δ' ἐπὶ δῆριν ἐνάρκει.
Τιὼ δ' ὀλοφυρομένιω, ὑπὸ τ' ἐξάπτησαν θριώης
Ἄκτωρ τ, Ἰδαῖος τε ἐφετμῇσ' Ἰλιονῆος,
Πολλά τε καὶ αὐτὸ καταδακρυχέοντος Ἰάλε,
Χερσὶν ἀειραμένω φοράδιω ὑπὸ δώμασι θέντο.
Ἀμφὶ δὲ χαλκείη δεινόντι ἐπήχεε σάλπιγξ·
Ὦρτο δὲ δὴ ὅμαδος, βράχε δ' ἀντίον ἠρανὸς εὐρύς·
Σπεῦδον ὁμῶς δ' Οὐόλσκοι, ἀγήματι τῷ ῥὰ χελώνης
Τάφρης πιμπλᾶν, πᾶν δέ τε ἔρκατον ἐμμεμαῶτες·
Οἱ δ' εὑρεῖν πάροδον δίζον, καὶ κλίμακας ἆρσαν,
Τείχεά τ' ἀμβαίνειν λόχος ἦχι μανώτερος ἔσκε,
Κρόσσαϛ τ' ἐνδιαχαῖνον, ἐπεὶ ϛίχες ὄτι θαμειαὶ.
Τοῖς δὲ βελῶν Τεῦκροι παντοῖα γένη ἐπιχεῦντες,
Ἶφι ἀνερομένως ταναοῖς κοντοῖς ἀποσεῦον,
Ἠθάδες ἐν πολέμῳ δηρὸν δὴ τείχεσ' ἀμυνειν.
Πρὸς δ' ἐπὶ καὶ βριθει μάλ' ἀναιδεὶς λᾶας ἐκυλίνδων,
Αἰκὲν πως χοΐεν διαρῆξαϛ ὑπόσεγον ἔλιω.

❁ ❁ ❁

Στίχ: 533. . . . . ΤΑΝΑΟΙΣ ΚΟΝΤΟΙΣ ΑΠΠΟΣΕΥΟΝ Σεσημείωται Εὐσταθίῳ, ὅτι κοντὸν, ὅπλον οἷδε ναυτικὸν Ὅμηρος, ἐμοὶ πολεμικὸν· τοιοῦτον δὲ ὅπου ὑπῆρχεν, ὅπερ ἐχρήσατο Ὀδυσσεὺς πετροβολοῦντος κατὰ τῶν νηῶν τὸ Κύκλωπος. Καὶ γάρτοι (I. Ὀδυσ ϛίχ. 487.)

„ —— Χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν,
„Ὦσε παρὲξ. . . . . .

Ἀλλ' ὁ Μάρων ἀντὶ τοῦ πολεμικοῦ ἐξείληφεν ὧδε, ἤτοι τοῦ δόρατος, ὃ καὶ ἄκων, ἢ ἄκαϛ λέγεται, καὶ ἀκόντιον· τῷ γοῦν ἀκοντι καὶ Ὅμηρος κέχρηται ὡς πολεμικῷ· Ὀδ. Ξ ϛίχ. 531.

„Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.

Ἡ δ' ὕϛερον χρῆσις καὶ πολεμικὸν κοντὸν ἔγνω, καὶ τοῦτον διττὸν (ὡς Στράβ. ἐν Γ. τῶν Γεωγρ. φησὶν.) ὃν τε πόρρωθεν ὁ ὁπλίτης ἀφίησι, καὶ „ᾧ χρῆται σαδίας. Κοντὸς γὰρ ἀμφοτέρας τὰς χρείας ἀποδίδωσι, καὶ „γὰρ συσάδην χρώμεθα, καὶ κοντοβολοῦντες.

Στίχ: 534. . . . . ΕΝ ΠΟΛΕΜΩι . . . . Τῷ Τρωϊκῷ δηλονότι εἰς δεκαετίαν αὐτοῖς παρατεινάντι.

Στίχ: 535. . . . . ΛΑΣ ΕΚΤΑΙΝΔΩΝ. Ὁμοίως καὶ Ἀχαιοὶ μὲν κατὰ Τρώων παῤ Ὅμ: Ἰλ: Μ. ϛίχ. 154

„ . . . . . Εὐδμήτων ἀπὸ πύργων
„Βάλλον ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν, καὶ κλισιάων,
„Νηῶν τ' ὠκυπόρων . . . . . .

Καὶ Τρῶες κατὰ Ἀχαιῶν, παρὰ τῷ Καλαβρῷ, Παραλειπ. ΙΑ'. ϛίχ. 367.

„ . . . . . Καθύπερθε δὲ Τρῶιοι ἶες
„Βάλλον χερμαδίοισι τὰ δ' ὡς ϛυφελὴς ἀπὸ πέτρης
Ἴαινεν ἐπὶ τραφερὴν ἐκυλίνδετο.

Στίχ: 536. . . . . ΥΠΟΣΤΕΓΟΝ ΕΙΛΗΝ. Τιὼ ἐν χήματι χελώνης διὰ τὸ συνασπισμὸν, Ἀνωτ: ϛίχ. 527.

Στίχ:

Opportuna loco: ſummis quam viribus
Expugnare Itali, ſummâque evertere opum vi
Certabant: Troës contra defendere ſaxis,
Perque cavas denſi tela intorquere feneſtras.
Princeps ardentem conjecit lampada Turnus,
Et flammam affixit lateri; quæ plurima vento
Corripuit tabulas, & poſtibus hæſit adeſis.
Turbati trepidare intus, fruſtra que malorum
Velle fugam. Dum ſe glomerant, retroque reſidunt
In partem, quæ peſte caret; tum pondere turris
Procubuit ſubito, & cœlum tonat omne fragore.
Semineces ad terram, immani mole ſequutâ,
Confixique ſuis telis, & pectora duro
Transfoſſi ligno veniunt: vix unus Helenor
Et Lycus elapſi; quorum primævus Helenor,
Mæonia regi quem ſerva Lycimnia furtim
Suſtulerat, vetitique ad Trojam miſerat armis;
Enſe levis nudo, parmâque inglorius albâ.
Iſque, ubi ſe Turni media inter millia vidit,
Hinc acies, atque hinc acies aſtare Latinas:
Ut fera, quæ denſâ venantum ſepta coronâ

Contra

❀ ❀ ❀

Στίχ: 540. Ὃς Ῥοτόλους τ' ἔστρωσε, Ὡσαύτως καὶ ὁ ἀπὸ τῶν Περιάμου Ἀνακτόρων, ὑπὸ Τεύκρων τοῖς ἐφορμήσασι Δαναοῖς ἐπαφεθείς, Β. Αἰν. στίχ. 599.

..Σιὼ δ' ἅπω μεγάλω δὲ, μέγας κατὰ ἤριπε πίργος
„Καδδὲ πεσων ἀθρόας κατὰ ἤλοιπσε φάλαγγας.

Στίχ: 541 . . . . ΤΥΦΛΟΝ ΚΑΤΑ' ΑΡΕΑ. . . . . Τυφλὸν ἀποκαλεῖ, ὃν ἐπολέμων οἱ Ῥοτόλοι ταῖς ἀσπίσι σκεπόμενοι πόλεμον.

Στίχ: 544 . . . . ΜΕΖΕΝΤΙΟΣ . . . . Περὶ ὃ Αἰν. Ζ στίχ 696. Τυρρίλωῦ δὲ Τύρανος ὤν, Τυρρηνίλω καὶ τίλω πίτιω ἐπισείων εἰσάγεται.

Στίχ: 546. ΜΕΣΣΑΠΟΣ . . . . Περὶ τέτε Ζ Αἰν: στίχ. 740

Στιχ: 548 — 552. Ὕμμες ΚΑΛΛΙΟΠΕΙΑ κτ: Ἐπικαλεῖται καὶνταῦθα τὰς Μέσας ὁ Ποιητὴς, ὡς καὶ ἐν Ζ. Αἰν: στίχ. 688 Ὁμήρῳ παρακολεθῶν, Ἰλ: Α. στίχ. 484

„Ἔσπετε νῦν μοι Μῶσαι, ὀλύμπια δώματ' ἔχεσαι,
„Ὑμεῖς γὰρ Θεαὶ ἐστὲ, πάρεστέ τε ἴστε τε πάντα.

Καὶ Ἰλ: Ξ στίχ 508.

„Ἔσπετε νῦν μοι Μῶσαι κτ:
„Ὃς τις δὴ πρῶτος βρῶτέντ' ἀνδράγρι Ἀχαιῶν
„Ἦεατ' . . . . . .

Ὅτι δ' ὑφ' ἑνὶ τῷ τῆς μιᾶς Καλλιόπης ὀνόματι, ἐπὶ πάσας ἁπλῶς τὰς Μέσας ἰθυίει τίλι ἱκεσίαν. (Ὕμμες Καλλιόπεια . . . . πνεῖτε) ὁ μὲν κατὰ χῆμα συλλήψεως τὸ ἔτω ῥηθὲν ἐξεδέξαντο, διὰ τῆς τῦ Ἡσιώδε μέτρε Εὐρέτιδος Καλλιοπείας. καὶ τὰς λοιπὰς γὰρ Φασὶ συνεπινεῦθαι ᾠδαῖς ἠξίωσεν. ὡς δὲ ἅμα παρέσας ἔθεν καὶ Μῶσαι προσείρωται ὡς ὁμῦ ἔσαι· οἱ δὲ καὶ ἄλλως. τίλι τοιάν δε ἀπὸ ἀριθμῦ εἰς ἀριθμὸν μετάπτωσιν τῆς συντάξεως, συνίθη ἐνιοτε εἶναι Φωνῇ τῇ Ἑλλάδι Φασὶ, καὶ τῦ τρόπε δείγματα προχειρίζονται ἐξ ἄλλων τε δὴ, καὶ ἐξ αὐτῦ Ὁμήρε, παρ' ᾧ Ἰλ Ρ στίχ 385 Δαναῶν τε καὶ Τρώων περὶ τὸν Πατρόκλε, ἤδη κειμένε, νεκρὸν διαμαχομένων,

„ . . . . καμάτῳ τε καὶ ἱδρῶ νωλεμὲς αἰεὶ

Γένα-

Οἱ δ' ὁτιῦν τλᾷν καὶπερ ἑτοῖμοι, νέρθεν χελώνης,
Ἄρκιοι ἠν ἔσαν· ἔνθα γὰρ ἄλης πίλνατο τάρφος,
Προπροκυλινδῦντες Τεῦκροι μέγαν ὄγκον ἀφῆκαν,
Ὅς Ῥοτόλης τ' ἔρρωσε, τέγος τε κεδάσσατο ὅπλων.
Οὐκέτι δ' ἄρ Ῥοτόλοι τυφλὸν κατὰ ἄρεα τόλμων,
Ὡς πρὶν δηριάαν· χρῆθαγ γ' ἐξῆς δ' ἐπιέγνων
Τεύχεσι τηλεβόλοις, καὶ Τεύκρης ἕρκεος ἔλσαγ.
Ἔκπαγλος δ' ἐσιδεῖν Μεζέντιος ἄλοθεν ἴξας,
Τυρρίωιὼ ἐπέσευε πίτνω, καὶ πῦρ προτιῆγε.
Μέσσαπος Ἱππόδαμος δέγε, Ποσσειδήϊον ἔρνος,
Θριγκὸν ἀναρρήξας, ἐπὶ τείχεσι κλίμακας ἧπτει.
Ὦτμες Καλλιόπεια, ἀοιδῷ λίσσομαγ πνεῖτε,
Τὰς ἄρ Τύρνος ἐκεῖσε κατακτάνε τόφρα σιδήρῳ·
Ἀνδρῶν θ' ὅς τις δ' ὄντινα εἰς Ἀΐδω προΐαψε·
Ξωύ τε δ' ἐμοὶ πολέμω μακρὰς ἀνελίξατε ὦας.
Ὦτμες γὰρ μέμνηθέ τε, καὶ μνῆσαγ τὲ δυάσθε.
Ἦν πύργος μεγέθει ἐπιόψιος ὑψερεφής τε
Ἐιν ἐπικαίρῳ, ὅνπερ ἀολλέες Ἰταλιῶταγ,
Ἧΐ σφίσιν ἰῷ οἷον τε διεκπέρσαι μενέαινον,
Τρῶες δ' ἀντιβίῳ ἐρίδαινον κάρτ' ἐπαμυέειν,
Ἐκ κοίλων θυρίδων ταρφειὰ βέλη ἀφιέντες.
Τῷ Τύρνος πυρόεντα ἐλὼν δαλὸν προτιρίψεν,
Ἧψε δὲ πῦρ πλευρῇ πύργω, τὸ, βίῃ ἀνέμοιο,
Ἰκρία μὲν μάρπτεν, νέμετο ϛαθμὸς δ' ἀναλίσκον.
Οἱ δ' ἐλέλιχθεν ἔσω θραχθέντες, μάψ δ' ἐπὶ φύζαν
Τρέφθεν· ἐπεὶ δ' οἰῷ ἄψ πειρηδὸν ὄρθαν ἅπαντες,
Ἔνθ' ἀ πῦρ παρέιω, πύργος πολλᾷ ὑπὸ βρίθος
Ἤριπε καὶ πατάγῳ ὅλος ἀρανὸς ἐσμαράγησεν,
Αὐτοὶ δ' ἡμιθανῆες ὑπαὶ ῥ' ἀνύπόϛατον ὄγκον,
Κέατο ἀτάμενοι βελέεσσί γε οἱ μὲν ἔοῖσιν,
Οἱ δὲ πεπαρμένοι ἐν τρηχύσσι ϛήθεα δόροις·

Εἷς

❋ ❋ ❋

„Γένατά τε, κνῆμαι τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάϛε,
„Χεῖρες τ', ὀφθαλμοί τε, παλάσσετο μαρναμένοιϊν. (ἢ σιν.)

Καὶ Ὀδυσ: Μ. στίχ. 82.

„Νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθυίετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.

Στίχ: 558. . . . . ΠΥΡΟΈΝΤΑ . . . . ΔΑΛΟ'Ν . . . . Ardentem Lampada: (Λαμπάδα καιομένην, φλογόεσσαν.) Εἰκὸς γεμὴν, μὴ ἁπλῶς τὸν πυρίφλεκτον δαλὸν, ἢ τὴν λαμπάδα ὧδε σημαίνεθαι· ἀλλὰ σκεῦός τι πίσσης πλῆρες, καὶ θείε, καὶ ὑλῶν τοιούτων, ὃ πῦρ ἐναπτοντες κατηκόντιζον κατὰ τῶν ξυλίνων πυργωμάτων πόρρωθεν τὸν ἐμπρησμὸν ἐπιφέροντες. Σωλιὼ τις ἦν (φησὶν ὁ Des-Fontaines) σιδηρᾶς, προμήκης, ἔτοι μάλα βαρὺς, ἔσωθεν μὲν θείε τε ἔμπλεως καὶ ἀσφάλτε, ἔξωθεν δὲ πίσσῃ τε καὶ ῥητίνῃ ἐπίχρισος, ἀκίσι τε πυκαζόμενος καὶ ἀρπεδόναις, ὡς ἂν, οἷς ἐπισκήψας προσεμπλακείη, ἰσχυρῶς ἐνέχοιτο καὶ δυσαποπάτως.

Στίχ. 561. . . . . ΜΑ'Ψ Δ' ἘΠΙ' ΦΥ'ΖΑΝ, Μάτιω· τὸ γὰρ πῦρ φεύγοντες, ὑπὸ τῷ κατηριπότι διεφθάρησαν πύργῳ, τῶν δύο μόγις διεκσωθέντων, ὡς ἑξῆς δηλῶται. στίχ. 568.

Contra tela furit, ſeſeque haud neſcia mortis
Injicit, & ſaltu ſupra venabula fertur:
Haud aliter juvenis medios moriturus in hoſtes
Irruit, & quâ tela videt denſiſſima, tendit.
At pedibus longe melior Lycus, inter & hoſtes,
Inter & arma, fugâ muros tenet; altaque certat
Prendere tecta manu, ſociûmque attingere dextras.
Quem Turnus pariter curſu teloque ſequutus,
Increpat his victor: Noſtraſne evadere, demens
Speraſti te poſſe manus? ſimul arripit ipſum
Pendentem, & magna muri cum parte revellit:
Qualis ubi aut leporem, aut candenti corpore cygnum
Suſtulit alta petens pedibus Jovis armiger uncis;
Quæſitum aut matri multis balatibus agnum
Martius à ſtabulis rapuit lupus. Undique clamor
Tollitur: invadunt, & foſſas aggere complent.
Ardentes tædas alii ad faſtigia jactant.
Ilioneus ſaxo, atque ingenti fragmine montis,
Lucetium portæ ſubeuntem, igneſque ferentem;
Emathiona Liger, Chorinæum ſternit Aſylas:
(*Hic jaculo bonus, hic longe fallente ſagittâ*)
Ortygium Cæneus, victorem Cænea Turnus;
Turnus Itym, Cloniumque, Dioxippum, Promulumque,
Et Sagarim, & ſummis ſtantem pro turribus Idam:
Privernum Capys: hunc primo levis haſta Themillæ
Strinxerat: ille manum projecto tegmine demens.

Ad

❁ ❁ ❁

Στίχ: 569. ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ . . . . ΤΟΝ ΜΗΙΩΝΙ κτ· Οὐκᾶν ἀδελφὼ ἦσιν· καὶ τέτων ὁ μὲν γνήσιος, ὁ Λύκος, ὁ δὲ Σκότιος ὁ Ελιώνε, καὶ δᾶλος ὁ αὐτὸς, καὶ προγενέτερος, ὡς ἐκ δαλίδος τῆς Λικυμνίας τῷ Μήονι πρὸ τῶν νομίμων γάμων λάθρα καὶ τεχθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς, διὸ καὶ ἀθεμίτοις ὅπλοις τρατεύσας, ὡς μὴ ἐξὸν, εἰμὴ τοῖς ἐλευθέροις, ἐν καταλόγοις τοῖς τρατιωτικοῖς ἀναγράφεθαι. Οὗτος οὖν ὑπὸ τῆς τενέτης ἦν πεμφθεὶς ἐπὶ Τρολας, ἐλαφρὸς τὶν ὅπλοιν, ξίφος μόνον φέρων καὶ πελτάριον, ἐφ' ᾧ παράσημον ἐδὲν ἐπεγέγραπτο, δεῖγμα προλαβέσης ἀριτείας ἔτ' ἰδίας, ὡς ἀρτίως τρατεύσας ἔτε προγονικῆς, ὡς διὰ τὶν νοθείαν μηδ' εἰπεῖν ἔχων ἐξ ὧν ἐγένετο.

Στίχ. 575. ΗΥ ΤΕ ΦΗΡ ΠΟΛΛΟΙΣ κτ: Τοιαῦτα καὶ Ὅμηρος περὶ Ἕκτορος Ἰλ: Μ. στίχ. 41.

„Ὡς δ' ὅταν ἔν τε κυέσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσι
„Κάπριος, ἠὲ λέων τρέφεται, θένει βλεμεαίνων,
„Οἱ δέ τε πυργηδὸν τφέας αὐτὲς ἀρτιάαντες
„Ἀντίοι ἵτανται, καὶ ἀκοντίζεσι θαμειὰς
„Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν τῆ δ' ἔποτε κυδάλιμον κῆρ
„Ταρβεῖ, ἐδὲ φοβεῖται, ἀγλωρίη δέ μιν ἔκτα·
„Ταρφέα τε τρέφεται, τίχας ἀνδρῶν πειρητίζων
„Ὅππη τ' ἰθύσει, τῇ τ' εἴκυτι τίχες ἀνδρῶν. κτ:

Στίχ: 587. ΩΣ ΟΤΕ Η ΠΤΩΚ' . . . . Παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ: Χ. στίχ. 308.

„Οἰμησεν δ' ἀλεὶς ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις
„Ὅς τ' ἔσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν
„Ἁρπάξων, ἢ ἄρν' ἀμαλὸν, ἢ πτῶκα λαγωὸν.

Στίχ:

Εἷς μόλις ἤλυξεν Λύκος, ἠδ' ἕτερός τε Ἐλιώωρ.
Πρεσβύτερος δ', ὅδε. Τὸν Μήωνι ἄνακτι θεράπνη
Θρέψε Λυκίμνια λάθρα, καὶ ἀ θεμιτοῖσι δὲ ὅπλοις
Πέμψεν ἐπὶ Τροίης ἐν γυμνῷ ἄορι κῶφον,
Ἠδ' ἀκλειῇ ἐν πέλτῃ ἀργῇ καὶ ἀσήμῳ.
Ὡς δ' ἄρ' ὅ χιλιάδων μέσον ἑξὼς ἤθετο Τύρνα,
Δέρξατο δ' ἔνθα ἰδ' ἔνθα Λατίνων κύκλοθεν ἴλας,
Ἠΰ τε φὴρ πολλοῖς ὅς ἐπακτῆρσι ξιφεέρχθη
Μήνατο κατ' βελέων· ὁ δὲ ἔμπας πρῶπτον ἐς οἶτον
Ἔμβαλεν αὐτὸν ἑ, ἰθὺ ὑπὲρ θήρατρα δ' ἐπᾶλτο·
Οὐκ ἄλλως αἰζηὸς ὅδ' αὐταῖς ἐν δηΐοις
Τεθνήξων ἐνόρασ', ὅθι ταρφέα τόξα ἐσεῖδεν.
Ὠκύτερος δὲ πόδεσσι Λύκος διὰ δήϊα ὅπλα
Ἐκδρὰς τείχε' ἐφῖκτο, ἐπιφθὰς πευῦδε δ' ἐρέψεις
Χειρὶ καταχέμεναι, καὶ δεξιτερὰς δε ἑταίρων·
Τύρνος ὁμῶς δὲ ὄπιθε θεῶν ποδὶ ἠδὲ βελέμνῳ
Τὸν δ' ἐνέκιπτεν ἔπει: Ἦ ῥ' ἡμὰς νήπιε χεῖρας
Ἔλπεαι ἐκφυγέειν; ἅμα δ' αὐτῷ δράσσετο ἀπρὶξ
Ἐκκρεμέας, πολλῷ δ' ἑ ξυγκαταπάσατο τείχει.
Ὡς ὅτε ἢ πτῶκ', ἢ κύκνον τινὰ ἀργινόεντα,
Ἥρπασεν ὑψιπέτης ὄρνις Διὸς ἀγκυλοχήλης,
Ἢ μητραίτητον πυκνοῖς βληχήμασιν ἄρνα,
Αἱμοχαρὴς λύκος ἐκ ϛαθμῶ ἔλεν. Ἴφι δ' ἄϋσαν
Πάντες, ὀράσαντες τάφρας δ' ἐν χώμασι πίμπλων.
Οἱ δὲ πυριφλεγέας δᾷδας κορυφώμασ' ἐρίπτεν.
Ἰλιονεὺς τῆμος δὲ ἀναιδεῖ τμήματι ἄρευς
Βάλλε Λυκήτιον, ὄφρ' ὅγε πῦρ πυλεῶνι ὑφῆπτεν.
Ἡμαθίωνα Λίγηρ, Χοριναῖον Ἀσύλας δ' ἕκτα·
Ἔγχος ὁ μὲν τ' εἰδὼς, ὁ δὲ τόξον τῆλ' ἀπαφίσκον.
Καινεὺς δ' Ὀρτύγιον, νικῶντα δὲ Καινέα Τύρνος.
Τύρνος Ἴτων, Κλόνιόν τε, Διόξιππον, Πρόμυλόντε.
Καὶ Σάγαριν δὲ, καὶ, ὅς πύργον ὑπερίϛατο, Ἴδαν.
Πρίβηνον δὲ Κάπυς δορὶ πρὶν νυχθέντα Θεμίλλῃ.
Ὡς γὰρ ὁ ἄββαλ' ἄνας σάκος, ἐκδὺς τρώματι χεῖρα
Πτηνὸς οἰϛὸς τῇ διὰ λαιῆς πλευρῆς ἦχθη,

❁ ❁ ❁

Στίχ: 589. Ἦ ΜΗΤΡΑΙΤΗΤΟΝ . . . . ΑΡΝΑ Ἰλ: Ε. στίχ. 161.
„Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θοῶν ἐξ αὐχένα ἄξει
„Πόρτιος, ἠὲ βοὸς, ξύλοχον καταβοσκομενάων.

Στίχ: 592. ΟΙ ΔΕ, ΠΥΡΙΦΛΕΓΕΑΣ ΔΑΔΑΣ κτ: Οὕτω καὶ Τρῶες κατὰ τῶν Πριάμε ἀνακτόρων ἐν τῷ Β. Λίν. στίχ. 512.
„Ἴθυσαν τ' ἀθρόοι, καὶ πῦρ ὀρόφοισιν ἐφῆκαν.

Στίχ: 594. ΒΑΛΛΕ ΛΥΚΗΤΙΟΝ κτ: Καὶ Ἰλ: Ο. στίχ. 419 Ὁμοίως:
„Ἔνθ' ἅ γα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας
„Πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ ϛῆθος βάλε δουρὶ.

Στίχ: 602. . . . . ΔΙΑ ΛΑΙΗΣ ΠΛΕΥΡΗΣ . . . . Τὰ γὰρ λαιὰ τῶ ὁπλίτε, ἀπαχθέντος τῶ Σάκες, ἀσκεπῆ παρελείφθη.

Στίχ:

Ad vulnus tulit: ergo alis allapſa ſagitta,
Et lævo infixa eſt lateri manus, abditaque intus
Spiramenta animæ lethali vulnere rumpit.
Stabat in egregiis Arcentis filius armis,
Pictus acu clamydem, & ferrugine clarus Iberâ,
Inſignis facie: genitor quem miſerat Arcens,
Eductum Martis luco, Symethia circum
Flumina, pinguis ubi & placabilis ara Palici,
Stridentem fundam poſitis Mezentius armis,
Ipſe ter adducta circum caput egit habenâ:
Et media adverſi liquefacto tempora plumbo
Diffidit, ac multâ porrectum extendit arenâ.
Tum primum bello celerem intendiſſe ſagittam
Dicitur, ante feras ſolitus terrere fugaces,
Aſcanius; forteſque manu fudiſſe Numanum.
Cui Remulo cognomen erat, Turnique minorem
Germanam, nuper thalamo ſociatus, habebat.
Is primam ante aciem, digna atque indigna relatu
Vociferans, tumiduſque novo præcordia regno
Ibat, & ingentem ſeſe clamore ferebat.
Non *pudet obſidione* iterum valloque teneri,
Bis capti Phryges, & morti *prætendere* muros?
En qui noſtra ſibi bello connubia poſcunt.
Quis Deus Italiam, quæ vos dementia adegit?
Non hic Atridæ, nec fandi fictor Ulyſſes.
Durum àb ſtirpe genus: natos ad flumina primum

De-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 605. . . . . ΑΛΟΥΡΓΙΔΙ ΛΑΜΠΡΟΣ ΙΒΗΡΩι, Κατὰ λέξιν ὧδε ὁ Μάρων: Ferrugine clarus Ibera Λατινιστὶ δὲ Ferrugo ἐστὶν ὁ τῆ σιδήρῳ ὁμοῖος· μετείληπται δ' ἐνταῦθα εἰς σημασίαν ἄνθους, ἤτοι χρώματος τῆ ἰοειδῆς, οἷον τὸ ἀλφιτῶδες, τὸ τῆς ἐπὶ τὸ μελάντερον δηλονότι ἀποκλινούσης πορφύρας χρῶμα, ὥσπερ ἡ τῆ νεανίσκη χλαμὺς κατηγλάϊσε. Ἴβηρος δὲ, ὅπερ ἐστὶν Ἰβηρικὴ ἡ τοιάδε πορφύρα, ὡς τῆ Ἰβηρίδι Ἱσπανίᾳ, ἢ τῆ Κολχικῆ ἐπώνυμος· τοῖς περὶ τούτῳ διαφερομένοις τῶν Λατίνων Σχολιασταῖς παραλείψομεν, ἄλις ἔχειν ἡγούμενοι τὴν τῆς χροιᾶς διὰ τῆς ἀλφιτώδους ἀπόδοσιν.

Στίχ: 607. . . . . ΑΝΑ ΡΕΓΟΡΑ. ΣΥΜΑΙΘΟΥ. Ποταμὸς ἐστὶν ὁ Σύμαιθος τῶν ἐπὶ Σικελίας ὁ μέγιστος, Κατάνης μεταξὺ καὶ Λεοντίνων ἐκβάλλων· ὁ καθ' ἡμᾶς Jaretta. Σύμαιθα δὲ (κατὰ Στέφανον τὸν Βυζ.) Πόλις Θετταλίας, εἴτε Ὁμώνυμος τῆ Σικελικῆ, εἴτε τῆς Θετταλίας τυχὸν παραγραφείσης ἀντὶ τῆς Σικελίας.

Στίχ: 608 . . . . . ΠΑΛΙΚΟΥ. Τοῦτον ἕνα μὲν ὁ Μάρων τίθεται Σικελικὸν γενέσθαι Θεὸν οἱ δὲ δύο φέρουσι τοὺς Παλικοὺς Δαίμονας, Διὸς υἱοὺς καὶ Θαλείας τῆς Ἡφαίστου, ἤ (ὡς ἄλλοι) Αἴτνης τῆς ὠκεανοῦ, καὶ Ἡφαίστου Παλικοὺς δ' ἐπικληθῆναι. διὰ τὸ καὶ ἐξ ἀνθρώπων γενομένους, εἰς ἀνθρώπους πάλιν μετὰ τὴν τελευτὴν παλινόρσους ἰκέσθαι. Ἡνεῶχθαι δὲ ἐκεῖ, φησὶ Μάρων, τῷ Παλίκῳ νεὼν ἱλασμοῦ χάριν τοῖς προσιοῦσιν ἰδιαιτερόνπως, ὅτι ἀνθρωποθυσίαις ἀρεσκόμενος τὰ πρῶτα, εἰς τὸ ἀγαπᾶν ὕστερον ταῖς ἐκ τῶν ἄλλων ζώων ἐξιλεωθεὶς κατένευσεν· οἱ δὲ ἄλλως, ὅτι ἄσυλος ἦν ὁ ναὸς ὥστε τοῖς ὡς αὐτὸν καταφεύγουσιν.

Στίχ:

Πληγῇ κηρυλικῷ δ' ἔνδον διὰ πνεύμονα ῥῆξεν.
Ἴσατο παῖς δ' Ἄρκεντος ἀριπρεπέεσσιν ἐν ὅπλοις,
Ἐν χλαμύδι φρυγίῳ καὶ ἀλυργίδι λαμπρὸς Ἰβήρῳ,
Ἀγλαὸς εἶδος, τὸν ῥ' Ἄρκης ἑ πατὴρ προπεπόμφει,
Ἄρεος ἐν τεμένει ἀχθέντ' ἀνὰ ῥεῖθρα Συμαίθι,
Ἦχι νεὼς πίων, ἱλασκομένοισι Παλίκοις.
Αὐτὸς δ' ἄρ' κατθὰς Μεζέντιος ὅπλα χαμᾶζε,
Τριττάκι δὴ σφενδῶνα λιγύθρων κὰρ πέρι ἧξεν,
Ἀντία δ' ἱσαμένα κόρσας ταπερῷ γε μολύβδῳ
Ἤλοισε μέσας, πολλῆς ἑ δ' ἐτάννυσ' ἐπ' ἄμμα.
Πρῶτα τότ' ἐν πολέμῳ βέλος ὠκὺ ἀφεῖναι Φέρται,
Φῆρας φυζακινὰς πάρος εἰωθὼς ἀνασεύειν,
Ἀσκάνιος δαμάσας βριαρόν χέρεσσι Νυμάνον,
Τὰπίκλιν Ῥεμύλον, κάσις ᾧ Τέρνα ἦ μείων,
Ἐν γαμικοῖς θαλάμοισιν ἀκόιτη ἄρτι σωῆπτο.
Ὅς προμολῶν μάψ ῥητάτε ἠδ' ἄῤῥητα πιφάυσκειν,
Βάξεν ἐπεσβολέων, γαῦρος καινῇ βασιλείῃ.
Οὐκ αἰδὼς Φρύγες, οἱ δὶς ἁλόντες χώμασιν αὖθις

Καὶ

❁ ❁ ❁

Στίχ: 609. . . . . ΟΠΛΑ . . . . Δῆλον ὅτι τὸ δόρυ καὶ τὴν ἀσπίδα. Οὐδὲ γὰρ ἰῷ τῷ Μεζέντῃ δορυφορεῖντι τε καὶ ἀσπιδοφοροῦντι, ἐυπετῶς ἅμα καὶ μετὰ θέσεως ἐκσφενδονήσαθαι.

Στίχ: 610 ΤΡΙΤΤΑΚΙ . . . . . Ἡ τριττὴ τῆς σφενδόνης περιαγωγὴ πρὸ τῆς ἀφέσεως, σφοδροτέραν πάντως τῆς βολίδος τὴν ὁρμὴν ἀπεργάζετο.

Στίχ: 611. . . . . ΤΑΚΕΡΩΙ ΓΕ ΜΟΛΥΒΔΩι. Ἀρις. περὶ Οὐραν. Βιβλ. Β: Κεφ: Ζ. Πέφυκε γὰρ ἡ κίνησις ἐκπυρεῖν καὶ ξύλα, καὶ λίθους, καὶ σίδηρον· „εἰον καὶ ἐπὶ τῶν φερομένων βελῶν· ταῦτα γὰρ αὐτὰ ἐκπυρεῖται ὥστε τήκεσθαι τὰς μολυβδίδας.

Στίχ: 612. ΗΛΟΙΗΣΕ ΜΕΣΑΣ . . . . Ἔτυχεν ἄρα ἡ βολὶς τῷ μετώπῳ, αὐτὸ γὰρ τῶν κροτάφων ἐστὶ τὸ μεσαίτατον.

Στίχ: 614 ΦΗΡΑΣ ΦΥΖΑΚΙΝΟΥΣ ΠΑΡΟΣ κτ: Ἡ γὰρ περὶ τὰ κωνηγέσια ἄσκησις, ἡ φαύλητις ἐστὶ πρὸς τὰ πολεμικὰ προκαταβαλλομένη μελέτη τε καὶ προγυμνασία.

Στίχ: 615. . . . . ΒΡΙΑΡΟΝ ΧΕΙΡΕΣΣΙ ΝΥΜΑΝΝΟΝ, Ἡ τῷ πεσόντι ἀπονεμομένη βριαρότης, θαυμαστὸν ὅσον τὸν τοῦ καταβαλόντος παιδὸς Ἀσκανίου ἐξαίρει ἄεθλον.

Στίχ: 619. . . . . ΓΑΥΡΟΣ ΚΑΙΝΗΙ ΒΑΣΙΛΕΙΗι· Ἐπὶ τῇ ἀρτίως πρὸς τὸν βασιλεύοντα Τύρνον, διὰ τῶν γάμων τῶν μετὰ τῆς ἐκείνου ὁμαίμονος, ὡς δηλῶσαι. (στίχ. 616. 617.)

Στίχ: 620. ΟΥΚ ΑΙΔΩΣ ΦΡΥΓΕΣ, κτ: Ἐντεῦθεν τὸν Νυμάνον ὁ Ποιητὴς εἰσάγει ἀφρόνως διακομπάζοντα καὶ μεγαλορρημονοῦντα, διὰ τῶν ἑξῆς ἐπῶν δύο πρὸς τοῖς εἴκοσι· τὸ δέ τοι Φρύγες αὐτίκα πρῶτον ἐπιτετόξευται τοῖς Τρωσὶ πρὸς ἐξευτελισμὸν. Ὅρα Αἰν: Ζ. στίχ. 621.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΔΙΣ ΑΛΟΝΤΕΣ κξ: Ὁ μὲν Κέρδης Κέκλῳ ἀντεπάγει τρὶς λέγοντα: Α. ὑπὸ Ἡρακλέους, Β. ὑπὸ τῶν Ἀμαζώνων, Γ. δὲ ὑπὸ Ἑλλήνων. Ὁ δὲ Σέρβιος τῷ ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ ῥηθέντι στοιχῶν, δὶς φησὶ, πλὴν ὑπὸ τῶν Ἀμαζώνων παρατρέχων ἅλωσιν. Οἱ δὲ τελευταῖον τὸ δὶς οὕτως ἐξειληφότες εἰσὶν, ὡς τὸ μὲν πρόσθεν ὑπὸ τῶν Δαναῶν γεγενῆσθαι ἐπὶ τῆς Ἰλίου ἐκπορθήσεως γεγονὼς, τὸ δὲ τετὶ δεύτερον τὸ ὑπὸ τῶν Λατίνων κατὰ τῆς Τρωϊκῆς ταύτης ἀποικίας, ὅσον ἔπω ἐσόμενον. Κατὰ γοῦν τὴν ἐκδοχὴν τὴνδε οὐδὲν ἂν εἴη ἐπιεικῶς ἀσειότερον, εἰς ἔνδειξιν τῆς τοῦ Νυμάνου μεγαλορρημοσύνης, ἢ θρασυνομένης μᾶλλον εἰπεῖν κυφότητος, τοῦ ὡς ἥδη ἑαλωκό-

Deferimus, fævoque gelu duramus, & undis:
Venatu invigilant pueri, ſylvasque fatigant:
Flectere ludus equos, & ſpicula tendere cornu.
At patiens operum, parvoque aſſueta juventus,
Aut raſtris terram domat, aut quatit oppida bello.
Omne ævum ferro teritur, verſâque juvencûm
Terga fatigamus haſtâ: nec tarda ſenectus
Debilitat vires animi, mutatque vigorem:
Caniciem galeâ premimus: ſemperque recentes
Comportare juvat prædas, & vivere rapto,
Vobis picta croco, & fulgenti murice veſtis;
Deſidiæ cordi; juvat indulgere choreis,
Et tunicæ manicas, & habent ridimicula mitræ.
O verè Phrygiæ, (neque enim Phryges) ite per alta
Dindyma, ubi aſſuetis biforem dat tibia cantum.
Tympana vos, buxuſque vocant Berecynthia matris
Idææ: ſinite arma viris, & cedite ferro.
Talia jactantem dictis, ac dira canentem

Non

❁ ❁ ❁

λωκότας αὐτῷ τὺς Τρῶας ὑποτιθεμένυ, καὶ πρὸ τῆς νίκης τὸ τρόπαιον καταγέλασα παιανίζοντος.

Στίχ: 622. ΗΝΙ Δ' ΟΙ ΗΜΕΤΈΡΟΥΣ . . . . ΓΆΜΟΥΣ . . . . Ἰδὲ δὴ, οἱ τίνες, καὶ τίνων τοῖς γάμοις ἐπιβελεύοντες καὶ ςφετεριζόμενοι! Ἀναγνωτέον δὲ θαυμασικῶς· τὸ δὲ τὺς ἡμετέρυς, τὺς μετὰ τῆς Λαουινίας δῆλον ὅτι σημαίνει, τὺς Τύρνῳ δῆθεν ἀνήκοντας. Ὡς δὲ κέρτομος, ἡ διὰ τὲ κατ' ἐπιςροφὴν χήματος ὑπὸ τὲ ἠπεροπευτὲ ὧδε Νυμάνυ καταχεομένη τῶν Τρῶων χλεύητε καὶ διαμυκτήρισις.

Στίχ: 624. . . . ΑΤΡΕΙΔΑΙ, ΛΟΓΟΔΑΙΔΑΛΟΣ . . . . ΟΔΥΣΣΕΥΣ. Καὶ ὑπὲρ τὺς Ἑλλήνων ἀρίςυς Νυμάνος ἑαυτὸν τίθησι. Κακείνων γὰρ, φησὶν, ἥσσονες ὑμεῖς ὀφθέντες, μὴ δὴ ἐλπίσητε ἀντιςῆναι ἡμῖν δυνήσεσθαι τοῖς ἐκείνων κρείττοσιν. Ὁ δὲ λογοδαίδαλος, ἄλις ἔδοξεν ἐκφέρειν τὸ κατὰ Μάρωνα (Fandi fictor:) ἐπιτεθὲν τῷ Ὀδυσσεῖ γνώρισμα.

Στίχ: 625 — 635. ΗΜΕΙΣ ΕΚ ΡΙΖΗΣ κτ: Τλὺ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἀγωγλὺ ἴδε ἰδίᾳ ἔθυες, εἰς τε Φερεπονίαν, καὶ τλὺ ἐν πολέμοις προαπαιτεμέλειν ἄσκησιν καὶ τριβλὺ, Νυμάνος καυχητιῶν διὰ λεπτὲ περιγράφει.

Στίχ: 626. ΒΑΠΤΟΜΕΝ ΑΤΤΙΚΑ κτ. Ἀρις. ἐν Η. Πολιτ. Παρὰ πολλοῖς (ἰςό-„ρησε) τῶν βαρβάρων ἔθος, τοῖς μὲν εἰς ποταμὸν ἀποβάπτειν τὰ γινό-„μενα ψυχρὸν, τοῖς δὲ σκέπασμα μικρὸν ἀμπίχειν, οἷον Κελτοῖς. Οἱ δὲ „Λάκωνες, ἔδε ὕδατι τὰ βρέφη, ἀλλ' οἴνῳ περιέλουν αἱ γυναῖκες, βάσανόν „τινα ποιέμεναι τῆς κράσεως αὐτῶν· λέγεται γὰρ ἐξίςαθαι τὰ ἐπιλημ-„τικὰ καὶ νοσώδη, πρὸς τὸν ἄκρατον ἀποσφακελίζοντα· τὰ δ' ὑγιεινὰ, μᾶλ-„λον ςομῶθαι καὶ κρατιώεθαι τλὺ ἕξιν. Ἦν δὲ περὶ τὰς τροφὰς ἐπιμέ-„λειά τις μετὰ τέχνης, ὥςε ἄνευ παραγάνων ἐκτρεφόσας τὰ βρέφη, τοῖς „μέλεσι καὶ τοῖς εἴδεσιν ἐλευθέρια ποιεῖν. κτ: Καὶ τῆς ἡλικίας δὲ προερ-„χομένης ἐπέτεινον αὐτῶν τλὺ ἄσκησιν, ἐν χρῷ τε κείροντες, καὶ βαδίζειν „ἀνυποδήτυς, παίζειν τε γυμνὺς ὡς τὰ πολλὰ σωεθίζοντες. Γινόμενοι δὲ „δεκαετεῖς, ἄνευ χιτῶνος ἤδη διετέλυν, ἓν ἱμάτιον εἰς τὸν ἐνιαυτὸν λαμ-„βάνοντες, αὐχμηροὶ τὰ σώματα, καὶ λετρῶν, καὶ ἀλειμμάτων ἄπειροι. (Πλέτ: ἐν Βίῳ Λυκέργυ.)

Στίχ: 627. . . . . ΣΟΒΈΕΙΝ ΘΉΡΑΣ ΚΑΤΑ' ΛΌΧΜΑΣ. Ἡ γὰρ διὰ τῶν κωηγεσίων ἄσκησις προπαίδειά τις ἐςὶν οἷον πρὸς τὰ πολεμικὰ· ὥσπερ εἴρη-ται ςίχ. 614.

Στίχ:

Καὶ πύργοις ϑαρσεῖτε μέλαιναν κῆρ ὑπαλύξειν;
Ἠνὶ δ' οἵ ἡμετέρης σφίσιν ὧδε γάμης αἰτῆνται!
Τὶς Θεὸς Ἰταλίῳ δ', ἢ τὶς ῥὰ ἀπόνοια ἐσῆξεν;
Οὐχ ὧδ' Ἀτρεΐδαι, λογοδαίδαλος ἦτ' ἄρ' Ὀδυσσεύς.
Ἡμεῖς ἐκ ῥίζης σκληρὸν γένος· ἀρτιτόκης γὰρ,
Βάπτομεν αὐτίκα ἐν κρυεροῖς ῥείθροις ϛομόωντες.
Παισὶ μὲν ἀχολίη σοβέειν· ϑῆρας κατὰ λόχμας·
Καὶ πώλης δὲ ἄθυρμα δαμᾶν, καὶ τόξα τιταίνειν.
Τλησίπονος δ' ἦβη, ὀλιγαρκὴς κάρτα πέλεσα,
Ἢ βῶλον λίϛροις, ἢ τεύχεσι τείχεα σεύει.
Πᾶς δ' ἡμῖν τρίβεται βίος ὅπλοις· ἠδ' ἀροτῆρων
Νῶτα βοῶν ἔγχει ἐπινύσσομεν· ὄψιον ὐδὲ
Γῆρας σφὶν λύει ϑυμοῖο μένος τ' ἀλκιὼ τε.
Κὰρ πολιὸν κωλεῇ δ' ἐγκεύϑομεν, ἄλλα τ' ἐπ' ἄλλοις
Λάφυρ' ἄγειν ἡδύ σφιν, ληΐδι τ' ἐμβιοτεύειν.
Ὑμῖν γραπτὰ κρόκῳ δέ, καὶ ἀγλαὰ εἵματα κόχλῳ
Ἡδέα, ῥαϛώνητε, χοροιτυπίῃσί τ' ἀνεῖϑαι.

O 2 Χλαῦ-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 628. . . . . ΘΥΡΜΑ . . . . Τὸ καθ' αὑτὸ ἄλις ἐπίπονον, καὶ ὐδὲ κινδυνώδη πάντη ἀπηλλαγμένον, εἰς παιδειὰν τῆ σωηϑείᾳ μεταβάλλει, καὶ διατριβὴ καθίϛαται τέρψιν ἐπάγουσα.

Στίχ: 629. . . . . ΟΛΙΓΑΡΚΗΣ ΚΑΡΤΑ Διὰ τὸ περὶ τε τὸν ἱματισμὸν καὶ τὴν σίτησιν ἁπλῶν καὶ ἀπέριττον.

Στίχ: 632. . . . . ΕΓΧΕΙ ΕΠΙΝΥΣΣΟΜΕΝ . . . . Ἔτι καὶ περὶ τὴν γεωργίαν πονοῦντες πολεμικόν τι διαπραττόμεθα, τοὺς ἀροτῆρας βοῦς τῷ δόρατι κατεπείγοντες. Τῆς γὰρ εἰς πόλεμον παρασκευῆς ἀπείϛ ἐχομένοις, ὐδὲ τότε ἡ χεὶρ ἡμῖν ἄοπλος.

Στίχ: 633. . . . . ΘΥΜΟΙΟ ΜΕΝΟΣ. . . . . Τὸ ὀψὲ ἡμῖν ἐπιὸν, φησὶ, γῆρας, τὴν μὲν τοῦ σώματος ῥώμην ὑποκολέει, τὴν δὲ τῆς ψυχῆς ἀκμὴν ὐδαμῶς παραλύει.

Στίχ: 634. ΚΑΡ ΠΟΛΙΟΝ. . . . . Ἤδη γὰρ καὶ πολιωθέντες ἔτι αὐτοὶ ϛρατευόμεθα.

Στίχ: 635. ΛΑΦΥΡ' ΑΓΕΙΝ . . . . Οὐ γὰρ ὁ ληϊϛικὸς βίος ὄνειδος προσέτριβε τοῖς ἀρχαίοις, ὡς ὐδὲ τοῖς ἐφ' ἡμῶν βαρβάροις. Σπαρτιάταις δὲ, καὶ εἰς ἀρετὴν πολιτικὴν ἐτάσσετο ἡ τῶν παίδων περὶ τὰς κλοπὰς δεξιότης, καὶ ἡ κατὰ τῶν εἱλώτων κρυπτία τῶν Εἰρένων· ὅπερ ὐδὲν ἦν ληϊϛείας τε καὶ λαφυραγωγίας ὑπῆρχε γυμνάσιον. (Πλάτ: εἰς Βι: Λυκέργ.)

Στίχ: 636. ΥΜΙΝ ΓΡΑΠΤΑ· ΚΡΟΚΩι κτ: Ἐντεῦϑεν ἡ ἀντιπαράϑεσις τῶν Τρωϊκῶν ἐϑῶν, ἃ πρὸς τὸ ϑηλυπρεπὲς καὶ γυναικῶδες ἦν ἀποκλίνοντα. (Ὅρα καὶ· Ἰάρβαν τοῖς περὶ Αἰνείαν προσετριφότα τὰ ὅμοια. Δ. Αἰν: ϛίχ. 234.) τῷ ὄντι δὲ ἡ περὶ τὴν ἐσθῆτα χλιδὴ τε καὶ ποικιλία τοῖς Φρυξὶ μάλιϛα ἀπενέμετο. (Γ. Αἰν: ϛίχ, 508.)

Στίχ: 637. . . . . ΡΑΙΣΤΩΝΗ ΤΕ, ΧΟΡΟΙΤΥΠΗΙΣΙ Τ' ΑΝΕΙΣΘΑΙ. Παραπλήσι' ἄττα καὶ Πρίαμος παῤ Ὁμήρῳ τοῖς Τοῖς ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο, Ἰλ: Ω. ϛίχ. 261.

„Ψεῦϛαι τ' ἐρχηϛαί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριϛοι.

Καὶ Ἀλκίνοος δὲ τοῖς αὐτῷ Φαίαξιν ἀπεδίδα ταῦτα οἷον πλεονεκτήματα:

„Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαὶς τε φίλη, κίθαρίς τε, χοροί τε,
„Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε ϑερμὰ, καὶ εὐναί.

Στίχ:

Non tulit Aſcanius: nervoque obverſus equino,
Intendit telum: diverſaque brachia ducens,
Conſtitit, ante Jovem ſupplex per vota precatus:
Juppiter omnipotens, audacibus annue cœptis.
Ipſe tibi ad tua templa feram ſolemnia dona,
Et ſtatuam ante aras auratâ fronte juvencum,
Candentem, pariterque caput cum matre ferentem:
Jam cornu petat, & pedibus qui ſpargat arenam.
Audiit, & cœli Genitor de parte ſerenâ
Intonuit lævum: ſonat unâ ſatifer arcus:
Effugit horrendum ſtridens elapſa ſagitta,
Perque caput Remuli venit, & cava tempora ferro
Trajicit. I, verbis virtutem illude ſuperbis:
Bis capti Phryges hæc Rutulis reſponſa remittunt.
Hoc tantum Aſcanius: Teucri clamore ſequuntur,
Lætitiâque fremunt, animoſque ad ſidera tollunt.
Ætheriâ tum forte plagâ crinitus Apollo
Deſuper Auſonias acies, urbemque videbat,

Nube

❁ ❁ ❁

Στίχ: 638. ΧΛΑΪΝΑΙ ΧΕΙΡΙΔΟΤΑΪ, ΚΑΪ ΤΑΙΝΙΑΙ ΆΜΦΙ ΓΕ ΜΙΤΡΑΙΣ. Εἴτις τὰς χειριδωτὰς καλυμένας χλαίνας, πρὸς τὰ Κολόβια λεγόμενα ἀντιπαραβάλοι, εὑρήσει δήπου τοῖς ῥαιωτευομένοις τε καὶ ἀργοῖς ἐκείνας εἶναι προσφυεστέρας, ὥσπερ ἰαῦτα ἰοῖς ἐργάζεσθαί τι ἐπιβαλλομένοις ἐσὶ προσφορώτερα. Διὸ καὶ Ῥωμαῖοι τὸν ἀρχαῖον ἱματισμὸν ἀμείψαι ἰσόρλωται τρυφᾶν ἐναρξάμενοι· τὰς γὰρ ἐθήτας τὰς χειριδωτὰς προείλοντο ὕστερον, δέλεαρ κολοβίοις χρῆσθαι ἐάσαντες, ὡς ἑτοιμοτέρους ἐν τούτοις ἐσομένους ἐπὶ τὰ ἔργα. Αἱ δέ τοι Μίτραι πίλοι ὑπῆρχον ταινίαις ὑπὸ τὸν ἀνθερεῶνα, ἤτοι σειραῖς τισι συνεχόμενοι· ἔχαιρον δὲ Μίτραις τοιαύταις κοσμεῖσθαι οἱ πάλαι Μήονες, τετέσιν οἱ Λυδοὶ. (Δ. Αἰν: στίχ. 235)

Στίχ: 639. Ὦ ΦΡΥΓΙΆΔΕΣ κτ: Φρυγίδας ἀποκαλεῖ ἐν ὀνόματι θηλυτέρῳ· ὡς εἰ μικρὸν ἦν τὸ Φρύγες, ὅπερ εἰς περίψημα φθάσας ἀνωτέρω (στίχ. 620.) αὐτὸς ἐξωνόμασεν. Εἰρηται οὖν, κατὰ τὸ ὑπὸ Θερσίτου παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ: Β. στίχ. 235.)

„Ὦ Πέπονες, κακὸ ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοὶ.

Καὶ Ἰλ: Η. στίχ. 96. ὑπὸ Μενελάου:

„Ὤμοι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιΐδες οὐκέτ' Ἀχαιοὶ.

Στίχ: 640. ΔΙΝΔΥΜΑ . . . . Ὄρη Τρωάδος, ἀφ' ὧν Δινδυμιὴν ἐκαλεῖτο ἡ Ῥέα (Στεφ: Βυζ.) ὡς ἐν αὐτοῖς τιμωμένη καὶ ἐνικῶς τὸ Δίνδυμον (παρὰ Στράβ. Γεωγρ. ΙΒ.) Ἡδὲ Ῥέα καὶ Δινδυμένη, καὶ Δινδύμιος· καὶ Δίνδυμον δὲ τὸ ὄρος, ἢ παρὰ τὸ εἰς δύο κορυφοῦσθαι μαστούς, ἤτοι ἄκρας· (οἷον Δίδυμον εἰπεῖν·) ἢ παρὰ τὴν τῶν θεοφορουμένων δίνησιν, καθότι πρῶτον ἐκεῖσε ἤρξαντο Θεοῖς κατοχοι γίνεσθαι ἄνθρωποι, ὡς ἄλλως ἐτυμολόγηται· ἢ καὶ κατὰ μῦθον, ὅτι Αὔρα τις ὑπὸ Βάκχε ἐπ' ἐκείνε διακορευθεῖσα τῷ Ὄρει, καὶ συλλαβοῦσα, δίδυμα τέτοκεν.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΔΙΘΥΡΟΝ ΜΕΛΟΣ ΑΥΛΟΣ ΕΠΗΧΕΙ· Δίθυρον, ὡς διὰ δυοῖν αὐλῶν ἐμπνεομένων, τὸ μὲν βαρύτερον ἀποδιδόντος τὸν ἦχον, τὸ δὲ ὀξύτερον. Τοιοῦτω δὲ μάλισα Φρύγες αὐτῇ ἐχρῶντο τῇ τῶν Θεῶν μητρὶ ὀργιάζοντες· τό τε ἐξ αὐτοῦ μέλος ἐκ ἠθικὸν ἰώ, ἀλλ' ὀρχισικὸν, ὡς Ἀριστ. φησὶν ἐν Η'. τῶν Πολιτικῶν, διὸ καὶ τῷ τοιούτῳ αὐλησιν ἐδοκίμαζε τὸς παῖδας διδάσκεσθαι, ὡς πάθος μὲν ὑπεγείρουσαν τῇ ψυχῇ, ἦθος δὲ μὴ ἔχουσαν.

Στίχ:

Χλαῖναι χαριδοταὶ, καὶ ταινίαι ἀμφί γε μίτραις.
Ὦ Φρυγίδες· (Φρύγες ἃ γάρ πα') ἴτε, βάσκετ' ἀν' αἰπὰ
Δίνδυμα, ἔνθ' ἐθάσιν δίθυρον μέλος αὐλὸς ἐπηχεῖ.
Τύμπανα, καὶ πυξὸς Βερεκυντίου Ἰδαίης σφᾶς
Μητρὸς κικλήσκει· ἐκχωρεῖτ' ἄνδρεσιν ὅπλων.
Τὼς μεγαλιζόμενον, βάλλοντά τ' ὀνειδείοισιν,
Οὐ φέρεν Ἀσκάνιος, νευρῇ δ' ἄντιον ἱππείῳ
Τόξον ἐπεντείνας, καὶ βραχίονας δ' ἀνερύσσας,
Στῆ ῥὰ πρὸς Διὸς, ἠδ' ἱκέτης προτιήυξατο τοῖα:
Ὦ Ζεῦ παγκρατέων, ἔργοις τολμήεσι νεῦσον!
Σοῖσιν ἐγὼ νηοῖσιν ἑόρτια δῶρα ἀνόισω,
Στήσω πρὸς βωμοῖσι δὲ μόχον χρυσομέτωπον,
Λευκὸν, μητέρι κρὰς τ' ἄροντα ἑῆπερ ἐπίσης,
Καὶ

❁ ❁ ❁

Στίχ: 641. ΤΥΜΠΑΝΑ, ΚΑΙ ΠΥΞΟΣ ΒΕΡΕΚΥΝΤΙΟΣ ΙΔΑΙΗΣ . . . . .
Τύμπανα μὲν, τὰ ἐκ βύρσης τεταμένης καὶ τὸ ὑγρὸν ἀποθεμένης, ἢ δακτύλοις χειρὸς, ἢ ῥαπίσι κατακροτέμενα. Πυξὸς δὲ Βερεκυντίου, τὸ ἐκ τῆ Βερεκυντα τῆ ὄρες ξύλον, ἐξ ἃ τὲς παῤ αὐτοῖς αὐλὲς οἱ Φρύγες, ὡς οἱ Ἀφροι ἐκ τῆ Λωτῆ ἐτεκταίνοντο. Ταῦτα τοιγαροιῶ (Νυμάνος ἔφασκε) τὰ πρὸς τὰ ὄργια τῆς τῶν Θεῶν Μητρὸς, τὲς Φρύγας ὑμᾶς ἐκκαλέμενα, τῆς ἐξ Ἴδης, τῆ Φρυγίας ὄρες, οὕτως ἐπιλεγομένης. Τὰ γὰρ ὄρη, τό τε Δίνδυμον, καὶ ὁ Βερέκυντος, καὶ ἡ Ἴδη, ἱερὰ ἐπίσης ὑπῆρχε Κυβέλη, ἐξ ὧν, Δινδυμιὼη τε (ὡς εἴρηται) καὶ Βερεκυντίου, καὶ Ἰδαίη, ἄλλοτε ἄλλως προσηγορέυετο.

Στίχ: 642. . . . . ΕΚΧΩΡΕΙΤ' ΑΝΔΡΕΣΙΝ ΟΠΛΩΝ. Οὐ γὰρ ὑμῖν ὁπλίταις σοβεῖν προσήκει τοῖς ἐκτομίαις, ἢ θλαδίαις, καὶ γυίσιν.

Στίχ: 644. . . . . ΝΕΥΡΗΙ Δ' ΑΝΤΗΝ ΙΠΠΕΙΩι. Τῇ ἐκ τριχῶν ἱππείων πεπλεγμένη.

Στίχ: 645. . . . . ΒΡΑΧΙΟΝΑΣ Δ' ΑΝΕΡΥΣΣΑΣ, Ὡς οἷον τε ἰᾷ ἀπ' ἀλλήλων τὲς βραχίονας διαςήσας, τὸν μὲν ἐπ' εὐθείας πρὸς τὸν σκοπὸν διατείνας, τὸν δ' ἀνελκύσας ὡς ἔγγιςα τῆ ςήθες, ἐφ' ᾧ σφοδρότερον τὸ βέλος ἀφεῖναι.

Στίχ: 646. ΣΤΗ ΡΑ ΠΡΟΣ ΔΙΟΣ . . . . Τί δ' ἐχὶ μᾶλλον πρὸς τῆ ἑκατηβόλε; ἢ, διὰ τὸ φθάσαν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαι: ςίχ. 613.
„Πρῶτα τότ' ἐν πολέμῳ βέλος ὠκὺ ἀφεῖναι φέρται.
Ἐκ Διὸς δὲ, φασὶν, ἀρχόμεθα. Ἐπαίνε δὲ καὶ μιμήσεως ἅμα ἄξιον τὸ παρὰ τοις παλαιοῖς ἔθος, οἳ πρὸ παντὸς ἐπιχειρήματος Θεὸν ἐπευδον ἐπικαλεῖθαι, καὶ τιὼ ἄνωθεν αἰτεῖθαι ῥοπὴν, τὸ πυθαγορικὸν ἐκεῖνο τηρῆντες:
„Ἔρχευ ἐπ' ἔργον Θεοῖσιν ἐπευξάμενος.
Καὶ γὰρ καθ' Ὅμηρον, Ὀδυς. Γ. ςίχ. 48.
„. . . . . Πάντες Θεῶν χατέεσιν ἄνθρωποι.
Ἐξ οὗ καὶ Ἄρατος ἐν Φαινομ. ςίχ. 4.
„, ... Πάντως δὲ Διὸς κεχρήμεθα πάντες.
Μετὴ δὲ τῶν τοιέτων παραδειγμάτων ἡ Ποίησις. Ὅρα Φεὼθ· περὶ τῶν καθ' Ὅμηρ. Ἀρχαιοτ: Βιβλ: Α. Κεφ: Ζ. πολλὰ προβαλλόμενον.

Στίχ: 649. ΣΤΗΣΩ ΠΡΟΣ ΒΩΜΟΙΣΙ κτ: Ὅμοιον τῷ ἐπὶ τῆς ἐυχῆς τῆ Νέςορος, Ὀδ. Γ. ςίχ. 382.
„Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, ἐυρυμέτωπον,
„Ἀδμήτιν, ἣν ἔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ.
„Τιὼ τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.

Nube ſedens, atque his victorem affatur Jülum:
Macte novâ virtute puer: ſic itur ad aſtra,
Diis genite, & geniture Deos: jure omnia bella
Gente ſub Aſſaraci fato ventura reſident:
Nec te Troja capit. Simul hæc effatus, ab alto
Æthere ſe mittit; ſpirantes dimovet auras,
Aſcaniumque petit. Formam tum vertitur oris
Antiquum in Buten: hic Dardanio Anchiſæ
Armiger ante fuit, fiduſque ad limina cuſtos.
Tum comitem Aſcanio pater addidit: ibat Apollo
Omnia longævo ſimilis; vocemque, coloremque,
Et crines albos, & ſæva ſonoribus arma;
Atque his ardentem dictis affatur Jülum:
Sit ſatis, Æneide, telis impune Numanum
Oppetiiſſe tuis: primam hanc tibi magnus Apollo
Concedit laudem, & paribus non invidet armis;
Cætera parce, puer, bello. Sic orſus Apollo,
Mortales medio aſpectus ſermone reliquit,
Et procul in tenuem ex oculis evanuit auram.

Agno-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 651. . . . . ΠΟΔΕΣΙΝ ΚΟΝΙΩΝΤΑ. Κονιορτὸν αἴροντα, ὅτε εἰς ἀλκὴν τρέποιτο· οὕτως ἐν Γ. Γεωργ. στίχ. 272. περὶ Ταύρε εἰς μάχην παρασκευαζομένε, ὁ Μάρων ἔφασκε:

„Ψάμμον ἀτὰρ κεδανὺς χεδιάζει τὰ πρὸ ἀγῶνος.

Στίχ: 652. ΚΑΥΤΩΝ Δ' ΟΥΡΑΝΟΘΕΝ κτ: Κατ' ἐκεῖνο: Ἰλι: Ο στίχ. 377.

„Ὣς ἔφατ' ἐυχόμενος, μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς
„Ἀραῶν αἴων Νηληϊάδαο γέροντος.

Στίχ: Αὐτ: , . . . ΈΞ ΑΪΟΘΡΗΣ . . . . Ὅρα καὶ Αἰν: Ζ. στίχ. 150. καὶ Η, Αἰν: στίχ. 545.

Στίχ: 653. ΒΡΟΝΤΗΣ ΈΝ ΛΑΙΟΓΣ Περὶ τῆς λαιόθεν βροντῆς, εἰρηταίτι καὶ Β. Αἰν: στίχ. 748 Ἦν δ' ἄρα σημεῖον Ῥωμαίοις μὲν αἴσιον τὸ λαιόθεν ἀστράψαι, Ἕλλησι δὲ τἐναντίον τὸ δεξιόθεν. Ὀδυσσεὺς γὰρ πρὸς Ἀχιλλέα πρεσβεύων, περὶ Τρώων φησὶ, τῶν κατὰ τῶν νηῶν τιὼ ἔφοδον μελετώντων: Ἰλ: Ι. στίχ. 236.

„Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
„Ἀστράπτει . . . . . .

Ἔστι δ' ὁ πραγματιώδης, ὀνοματικὴ δ' ἁπλῶς ἡ ἐναντιότης, ὡς ἐκ τῆς τῶν παρατηρέντων θέσεως τιὼ ἀρχιὼ ἔχουσα. Ἕλλησι μὲν γὰς πρὸς Ἄρκτον βλέπουσι, δεξιὰ πίπτει τὰ πρὸς ἡλίε Ἀνατολὰς, ἀριστερὰ δὲ τὰ πρὸς Δύσεις. Ἰλ: Μ. στίχ. 239.

„Εἴτ' ἐπὶ δεξιὰ ἴωσι πρὸς ἠῶτ' ἠέλιόν τε,
„Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἠερόντα.

Ῥωμαίοις δ' ἐπιστρεφομένοις πρὸς Νότον, τὰ Ἀνατολικὰ λαιὰ γίνεται. Κατὰ γὰρ Οὐάρρωνα Βιβλ: Ε. τῶν Ἐπιστολ. Ζητημ. Cum in meridiem ſpectes ad ſiniſtram ſunt partes mundi exorientes. Διὸ καὶ παρὰ Πλιν: Βιβλ: Β. Φυσ. Ἱστορ. Κεφ: ΙΔ. Læva proſpera exiſtimantur, quoniam lævâ parte mundi ortus. Ἄλλως τε δὲ, καὶ εἴτις πρὸς Ἀνατολὰς τρέψει τὰς ὄψεις, λαιὰ τέτῳ ἔσαι τὰ ἐπὶ τιὼ πρὸς Ἄρκτες κλίσιν συμβαίνειν παρατηρέμενα, καὶ γίνεται καὶ ἔτως αἴσια τὰ σημεῖα, ὡς ἀπὸ τῦ κρατιστέρε (φασὶ) τῶν ἐν τῷ παντὶ μέρες ἥκοντα· περὶ τέτε μέτιθι καὶ Πλέτ: περὶ Ῥωμ. Ζητημ. ΟΖ. Καὶ πρὸ πάντων Διονύσ. τὸν Ἁλικαρν; ἐν τῷ Β. τῶν Ἀρχαιολ: τιὼ φαινομένιω ταύτιω διαφορὰν συμβιβάζοντα· ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐφεξῆς ἀποσπάσαι ὧδε ἀδαμῶς κατοκνήσω τεμμάχιον, ὡς καὶ τῦ ἐνταῦθα

Καὶ κερατιζὼ ἄρτι τε, καὶ πόδεσιν κονιῶντα.
Κλύων δ' ἀρανόθεν γ' ἐξ αἴθρης Ζεὺς ἐρίδηπος
Βρόντησ' ἐν λαοῖς, βιὸς ἄλοσς αἶψα δὲ λίγξε,
Δεινὸν δὲ πτερόεις διασίζων ὤχετ' οἰζὸς,
Καὶ διὰ καὶρ Ῥεμύλε, κοίλας κροτάφως τε τόρησε. 655
Νωῦ ἴθι νεικείειν, ἀτὰρ ἰωρέιω μωκᾶθαι.
Τὼς ἐπαμείβονται Ῥοτόλας Φρύγες οἱ δὶς ἁλόντες.
Τόσσα μὲν Ἀσκάνιος: Μέγα τόφρα δ' ἄϋσαν Τεῦκροι,
Γηθεῦντες θ' ὁμάδησαν, ἐς ἄστρα δὲ ἦτορ ἐπῆραν.
Τῆμος ἀπ' αἰθερίε κλίτεός γε κομῆτα Ἀπόλλων, 660
Ὑψόθεν Αὐσονίας ἔλας θηεῖτο καὶ Ἄσυ,
Ἥμενος ἐν νεφέλῃ δ' ἐπιῆνεσεν ὧδε Ἰὰλον:
Ἠνορέης, παῦ, ὄναιο· ὅδ' οἶμος ἀν' ἄστρα ἀγινεῖ,
Θειογενὲς σὺ, Θεὸς τε γενήσων· ἦ ῥ' ὑπὸ φύτλῃ

P 2 Ἀσσα-

❁ ❁ ❁

Θαι συμβάντος Ἀσκανίῳ μνείαν ποιέμενον. „Καθέδρα μὲν οὖν (φησὶν) ἀρίστη τῶν οἰωνοῖς μαντευομένων ἡ βλέπουσα πρὸς Ἀνατολὰς . . . . „τέτοις δ' ἀριστερὰ μὲν γίνονται τὰ πρὸς τὴν Ἄρκτον ἐπιστρέφοντα μέρη, „δεξιὰ δὲ τὰ πρὸς Μεσημβρίαν φέροντα· τιμιώτερα δὲ τὰ πρῶτα πέφυ„κε τῶν ὑστέρων. . . . . εἰκὸς δὲ κράτιστα τῶν μεταρσίων καὶ ὑρανίων „σημείων ὑπάρχειν ὅσα ἐκ τῆ κρατίστε γίνεται μέρες . . . . Ὡς δέ „τινες ἱστορέσιν, ἐκ τῆ παλαιῆ τε, καὶ πρὶν ἢ παρὰ Τυρρίλων μαθεῖν, „τοῖς Ῥωμαίων προγόνοις αἴσιοι ἐνομίζοντο αἱ ἐκ τῶν ἀριστερῶν ἀστραπαί. „Ἀσκανίῳ γὰρ τῷ ἐξ Αἰνείε γεγονότι, καθ' ὃν χρόνον ὑπὸ Τυρρίλων, ἔς „ἦγε βασιλεὺς Μεζέντιος, ἐπολεμεῖτο, καὶ τειχήρης ἦν, περὶ τὴν τελευ„ταίαν ἔξοδον, ἣν ἀπεγνωκὼς ἤδη τῶν πραγμάτων ἔμελε ποιεῖσθαι, μετ' „ὀλοφυρμῆ τόν τε Δία καὶ τὰς ἄλλας αἰτεμένῳ Θεὰς, αἴσια σημεῖα δέ„ναι τῆς ἐξόδε, φασὶν, αἰθρίας ἄστης, ἐκ τῶν ἀριστερῶν ἀστράψαι τὸν ὑρα„νὸν· τῆ δὲ ἀγῶνος ἐκείνε λαβόντος τὸ κράτιστον τέλος, διαμεῖναι παρὰ „τοῖς ἐγγόνοις αὐτῆ νομιζόμενον αἴσιον τόδε τὸ σημεῖον.

Στίχ: Λύτ: . . . . ΒΙΟΣ . . . . ΔΕ ΛΙΓΞΕ. Ἰλ: Δ. στχ. 125.
„Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' οἰζὸς.

Στίχ: 655. ΚΑΙ ΔΙΑ ΚΑΡ ΡΕΜΥΛΟΥ κτ: Προσφυῶς ἐπέτυχε τὸ τραῦμα τῆς κακῆς κεφαλῆς, τῆς τοιαῦτα φρονέσης τε, καὶ ἐητὰ καὶ ἄρρητα (στχ. 617.) φθεγγομένης.

Στίχ: 657. . . . . ΦΡΥΓΕΣ ΟΙ ΔΙΣ ΑΛΟΝΤΕΣ. Σαρκασμὸς, πρὸς τὸν Ῥεμύλε τωθασμὸν (στχ. 620.) αὐτολεξεὶ ἀντιτοξευθεὶς.

Στίχ: 660. . . . . ΚΟΜΗΤΑ ΑΠΟΛΛΩΝ, Αἱ γὰρ ἀκτῖνες τῷ Ἀπόλλωνι, (ὅς ἀλληγορέμενος ἐστὶν ὁ ἥλιος·) καὶ οἰζοὶ εἰσὶν, οἷς πόρρωθεν βάλλει τοξεύων, ὅθεν ἑκατηβελέτης ἀκέε, καὶ κόμη ἅμα, ἤτοι τρίχες μηδέποτε ἐπιλείπουσαι, ἐν αἷς καλλύνεται διαπρέπων, δι' ἃς καὶ ἀκερσεκόμης προσείρηται.

Στίχ: 662. . . . . ΕΠΙΗΝΕΣΕΝ ΩΔΕ ΙΟΥΛΟΝ: Οὐκ εἰς ἀκολὶ ὠτίε αὐτῷ προσεφθέγξατο προσιὼν, ἀλλ' ἐπευφήμησεν ἀφ' ὑψες ἰδὼν, καὶ οἷον ὡς θεατὴς αὐτῆ καὶ πόρρωθεν ἐπεκρότησε τῇ ἀριστείᾳ, ἐπευδοκήσας τῷ κατορθώματι, καὶ ἐπαινέσας. Αὐτὸς γὰρ ταῦτα εἰπὼν ἔπειτα Ἀπόλλων, καταβὰς ἀφ' ὑψες, ἐνέτυχε τῷ νεανίσκῳ, τὸν γηραιὸν Βάτιν πλασάμενος, καὶ τὰ δέοντα παρήνεσεν.

Στίχ: 664. ΘΕΙΟΓΕΝΕΣ ΣΥ, ΘΕΟΥΣ ΤΕ ΓΕΝΗΣΩΝ: Τὸ μὲν, ὅτι εἰς Ἀφροδίτιν καὶ αὐτὸν Δία τὸ γένος ἀνέφερε· τὸ δὲ, διὰ τὰς ἐξ αὐτῆ ἐσομένας ἔπειτα, καὶ Ἴλιον ἐπὶ πᾶσι τὸν Καίσαρα, οὓς Θεοῖς ἐναριθμίες Ῥωμαῖοι ἔμελλον κατατάξειν. Ἔστι δὲ καντεῦθεν ἡ τῆ Μάρωνος θωπεία, τῆ ἐκθεῖν Καίσαρα ἐφιεμένε, ἀρίδηλος. (Ὅρα καὶ Α. Γεωργ. στχ. 25.)

Στίχ:

Agnovêre Deum proceres, divinaque tela
Dardanidæ, pharetramque fugâ ſenſêre ſonantem.
Ergo avidum pugnæ, dictis ac numine Phœbi,
Aſcanium prohibent: ipſi in certamina rurſus
Succedunt, animaſque in aperta pericula mittunt.
It clamor totis per propugnacula muris:
Intendunt acres arcus, amentaque torquent.
Sternitur omne ſolum telis; tum ſcuta, cavæque
Dant ſonitum flictu galeæ: pugna aſpera ſurgit.
Quantus ab occaſu veniens pluvialibus Hædis
Verberat imber humum: quam multâ grandine nimbi
In vada precipitant, cum Juppiter horridus Auſtris
Torquet aquoſam hyemen, & cælo cava nubila rumpit.
Pandarus & Bitias, Idæo Alcanore creti,
Quos Jovis eduxit luco ſylveſtris Hiera,
Abietibus juvenes patriis, & montibus æquos:
Portam, quæ ducis imperio commiſſa, recludunt
Freti armis, ultroque invitant mœnibus hoſtem.
Ipſi intus dextrâ, ac lævâ pro turribus aſtant

Arma-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 665. ΑΣΣΑΡΑ΄ΚΟΥ, ΠΟΛΕ΄ΜΩΝ . . . . ΠΕ΄ΙΡΑΡ . . . . Ὑπὸ τὸ Ἀσσαράκης γένος, τὸ τῶν Αἰνειαδῶν σημαίνει. (Ὅρα Γεωργ. Γ. στίχ. 39.) Καὶ ὁ τῦ Ἀσσαράκης δὲ οἶκος ἅπαντας ἁπλῶς παρίστησι, τὰς ἐξ ἐκείνε κατιόντας ἐκ διαδοχῆς, ἕς γ' ἐπὶ τὸν Καίσαρα Ἰέλιον, καὶ τὸν ἐκ τέτε υἱοθετηθέντα Αὔγεσον, ἐφ' οὗ καὶ πέρας ἤδη ληψομένων Ῥωμαίοις τῶν τε πρὸς ἀλλήλες ἐμφυλίων δυσοσασιῶν, καὶ τῶν πρὸς τὰς ἔξω πολέμων, εἰρηναῖα τὰ ἐπὶ γῆς ἔμελλεν ἔσεσθαι· ὡς Ἀπόλλων τε ὧδε προκαταγγέλλει τῷ Ἰέλῳ σωτυχὼν, καὶ αὐτὸς Ζεὺς ἀνωτέρω (Α. Αἰν: στίχ. 280—323.) τῇ Κυθήρει πλατύτερον φθάσας προαπεφήνατο.

Στίχ: 666. ΟΥ' ΧΑ΄ΔΕ ΣΕ ΤΡΟΙ΄Η κτ: Τουτὶ δ' ὅμοιον τῷ ὑπὸ τῦ Μακεδόνος Φιλίππε πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν υἱὸν εἰρημένῳ (παρὰ Πλετ: εἰς Βί: Ἀλεξ:) „Ζήτει σεαυτῷ βασιλείαν ἴσην, Μακεδονία γάρ σε ἐ χωρεῖ.

Στίχ: 668. ΗΝΤΑ Δ' ΑΣΚΑΝΙ΄Ω κτ: Οὕτω καὶ παρ' Ὁμ: Ἰλ: Π. στίχ. 715. Ἕκτορι

„ —— Παρίστατο φοῖβος Ἀπόλλων
„Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε
„Ἀσίῳ, ὅς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.
„Αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος.

Στίχ: 669. ΒΟΥ΄ΤΗΝ ΈΣ ΓΗΡΑΙΟ΄Ν κτ: Τὸν Βέτιν τόνδε εἰς ὃν Ἀπόλλων μεμόρφωται, ἐδαμῆ πλέον, ἢ ἅπαξ ὧδε ὁ Ποιητὴς ἀναφέρει (φησὶ Σέρβιος·) ὥσπερ τῦ Ναύτε δῖος ἐμνήσθη· γνωρίζει γεμὶν παλαχόθεν τὸν ἄνδρα ἐκ τε τῦ γήρως, καὶ τῶν διαφόρων, ὧν μετῆλθεν ἄλλοτε ἄλλων ἐπισασιῶν, καὶ τῦ χήματος, καὶ τῦ ὁπλισμῦ· ὁμώνυμος δὲ τῷ Τρωὶ τῷ δε ἐγένετο ὕσερον ἐν Ἕλλησι Βέτης, ὁ Ἀθήνησιν ἱερᾶσθαι λαχὼν, ἀφ' οὗ καὶ οἶκος περιώνυμος οἱ Ἐτεοβετάδαι κληθέντες, εἰς λόγον εὐγενείας ἐπισήμε παρὰ Ἀθηναίοις τεθρύλληται.

Στίχ: 671. . . . . ΟΠΕ΄ΩΝΑ ΓΕΝΗ΄ΤΩΡ ΤΑ΄ΞΕ. Ὥσπερ καὶ Πηλεὺς Ἀχιλλεῖ τὸν Φοίνικα, Ἰλ: Ι. στίχ. 438.

„ —— Σοὶ δὲ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς·

Στίχ: 672. ΤΩΙ΄ ΡΑ' ΑΠΟ΄ΛΛΩΝ ΠΑ΄ΝΤΑ . . . . ΑΔΙΓΚΙΟΣ . . .
673. ΑΤΔΗ΄Ν ΤΕ, ΧΡΟΙΗ΄ΝΤΕ κτ: Ἰλιάδ: Β. στίχ. 57.

„ . . . . Μάλισα δὲ Νέσορι δίῳ
„Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυλὴ τ' ἄγχισα ἐῴκει.

Στιχ:

Ἀσσαράκῳ, πολέμων μοιραίων πεῖραρ ἐσεῖται.
Οὐ χάδε σε Τροίη· ἐξ ὕψους, ὦδε δὲ ἔπας,
Βῆ κατὰ αἰθερίῳ, διὰ δ' αὔρης τμῆξεν ἀήτας,
Ἤντα δ' Ἀσκανίῳ μορφώσιος εἶδος ἀμείψας
Βάτιω ἐς γηραιὸν, ὃς ὁπλάχος ποτὲ ἔσκε
Δαρδανίῳ Ἀγχίσῃ, ἀτὰρ πυλέων ἐπίουρος·
Τετάκει δ' Ἀσκανίῳ ὀπέωνα γενήτωρ τάξε.
Τῷ ῥὰ Ἀπόλλων πάντα γέροντι ἀλίγκιος ὤφθη,
Ἀυδιώτε, χροιῇ τε, κόμης πολιὰς δέ τε χαίτας,
Αἰνά τε ἠδ ἔκπαγλα σιδήρεʼ ἐρίβρομα ὅπλα.
Τοίοις δ' ἄρ μετέειπεν ὑπερξείουλα Ἰάλον:
Ἔνθ' ἄλις Αἰνεάδη, ὅτι νηποινεὶ σὺ Νυμάνnον
Δέδμηκάς γε βέλεϊ πρῶτον τόδε, φοῖβος Ἀπόλλων,
Κλεῖος ἐφῆκε σοι, ὀδ' ἴσοις βασκήνατο ὅπλοις.
Ἀλλ', ὦ παῖ, πολέμου νῦν πάυεο. Ὡς ἐκάεργος
Φὰς, τὸ μεταξὺ λέγων ὄψεις θνητῶν παραλεῖπε,
Τῆλε τε ἐξ ὄσσοιν ἐς λεπτὰς ὤχετο ἄυρας·
Δαρδανίδαι δ' ἔγνων, ὡς ῥεῖα Θεὸς ἀπιόντος,
Κλαγξάντων βελέων ἐπὶ δ' ἤθουτ' ἐν ῥὰ φαρέτρῃ.
Δαίμονι δ' ἄρ πίσυνοι Φοίβῳ, ἄτον πολέμοιο,
Ἀσκάνιον μὲν ἔεργον, ἀγώνεσιν οἱ δ' ἐπεσῆλθον,
Ψυχὰς κινδυνίοις παρβαλλόμενοι ποτιόπτοις.
Αὐτίκα δὲ κραυγὴ ἀν' ἐπάλξεις ἦρτο προπάσας.
Ῥίμφ' ἔντεινον τόξα, ἀνεσρόφεόν τε ἰμάντας·

Στόρ-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 677. . . . . ΠΡΩΤΟΝ ΤΟ' ΔΕ κτ: Προσεπαγγέλλεται τοίνυν αὐτῷ κλέος, παρὰ τοῦτο, καὶ ἐξῆς ἄλλα ὁ Ἀπόλλων, ὑπομιμνήσκων ὅτι καὶ τὸ παρὸν, αὐτοῦ τέτε δῶρον ἐστὶ, τοῦ ἐνδεδωκότος παραπλησίοις αὐτῷ τοῖς ὅπλοις κεχρῆσθαι, καὶ ἐξ αὐτῶν κλείζεσθαι. Ἐξ αὐτοῦ γὰρ ὡς ἑκατηβόλε ἀνθρώποις ἡ περὶ τοῦτο τοξεία δεξιότης καὶ εὐδοκίμησις.

Στίχ: 679. . . . . ΠΟΛΕΜΟΥ ΝΥΝ ΠΑΥΕΟ. Καίτοι κατὰ νοῦν ἕτερον, ἀλλ' ἐκπέφρασαι κατ' ἐκεῖνο: Ἰλ: Λ. στίχ. 422.

„ —— Πολέμε δ' ἀποπάυεο πάμπαν.

Στίχ: 681. . . . . ἘΣ ΛΕΠΤΑΣ ΩΧΕΤΟ ΑΥΡΑΣ. Ὅμοιον τὸ Ὀδυσ. Δ. στίχ. 838.

„Ὡς εἰπὼν σαθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάδη
„Ἐς πνοιὰς ἀνέμων . . . . . .

Στίχ: 683. ΚΛΑΓΞΑΝΤΩΝ ΒΕΛΕΩΝ . . . . Κατὰ τὸ Ἰλ: Α. στίχ. 46.

„Ἔκλαγξαν δ' ἄρ οἰστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο
„Αὐτοῦ κινηθέντος . . . . . .

Στίχ: 686. ΨΥΧΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟΙΣ ΠΑΡΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ . . . . Ὁμοιόφρασεν τὸ Ἰλ: Ι. στίχ. 322

„Αἰεὶ ἐμῷ ψυχῷ παραβαλλόμενος πολεμίζειν.

Στίχ: 688. . . . . ἈΝΕΣΤΡΟΦΕΟΝ ΤΕ ΙΜΑΝΤΑΣ. Λῶρα δέ τινα ὑπῆρχον οἱ ἱμάντες ἔτοι, περὶ τὰ ἀκόντια φερόμενοι, ὅθεν κατεχόμενα σφοδρότερον ὑπὸ τῶν ἀκοντιζόντων ἀφίεντο. Εἰρηται δ' αὐτὰ καὶ ἀγκύλαι, ἢ ἄμματα, τὰ Λατίνοις Amenta, παρ' οἷς καὶ telum amentatum: οἷον βέλος, ἔτω φάναι, ἀμματωτὸν, ἢ ἱμαντόδετον, οἷον τὸ παρ' Εὐριπ. ἐν Ἀνδρομ. „Μεσάγκυλον. Καί τοι ἄλλως κατὰ τὸν Εὐριπίδε Σχολιαστὴν, Ἀγκύλαι „λέγονται καὶ αὐτὰ τὰ Ἀκόντια παρὰ τὸ ἐπηγκυλίσθαι· ἢ διότι ἀπὸ τῆς „κατὰ μέσον ἀγκύλης λαμβανόμενοι ῥίπτεσιν.

Armati ferro, & criſtis capita alta coruſci.
Quales aëriæ, liquentia flumina circum,
Sive Padi ripis, Atheſim ſeu propter amœnum,
Conſurgunt geminæ quercus, intonſaque cœlo
Attollunt capita, & ſublimi vertice nutant.
Irrumpunt, aditus Rutuli ut videre patentes.
Continuo Quercens, & pulcher Equicolus armis,
Et præceps animi Tmarus, & Mavortius Hæmon,
Agminibus totis aut verſi terga dedere,
Aut ipſo portæ poſuere in limine vitam.
Tum magis increſcunt animis diſcordibus iræ:
Et jam collecti Troës glomerantur eodem,
Et conferre manum, & procurrere longius audent.
Ductori Turno diverſa in parte furenti,
Turbantique viros, perfertur nuncius, hoſtem
Fervere cæde novâ, & portas præbere patentes.
Deſerit inceptum, atque immani concitus irâ
Dardaniam ruit ad portam, fratreſque ſuperbos:
Et primum Antiphaten, (is enim ſe primus agebat)

The-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 690. ΒΑΛΛΌΜΕΝΑΙ ΚΌΡΥΘΕΣ ΚΟΝΆΒΟΥΝ. Ὥσπερ καὶ Ἰλ: Μ. στίχ. 160.

„ . . . . Κόρυθες δ' ἀμφ' αὖσιν ἀΰτευν,
„Βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.

Καὶ Αὐτ: στίχ. 338.

„Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, ἀϋτὴ δ' ἐρανὸν ἶκε
„Βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τευφαλειῶν.

Στίχ: 691. ΟΣΣΟΣ ΕΠ' ΟΜΒΡΟΦΌΡΩΝ ΕΡΊΦΩΝ ΠΈΡΔΥΣΜΌΘΕΝ ΗΚΩΝ. Περὶ τῶ τῶν Ἐρίφων ἀσεριαμῶ τῶδε, Ὄρα Γεωργ. Α. στίχ. 229. τὸ δὲ (δυσμόθεν ἥκων) ὁ μὲν Ποιητὴς ἐνταῦθα περὶ τῶ ἀνέμω λέγειν ἔοικε τῶ ἀπὸ τῶν ἑσπερίων πνέοντος, οἷον εἰπεῖν τῶ Ἀργέστε. Ταύτῃ δὲ καὶ ὁ Ἰταλὸς Κάρος οὕτως ἠρμήνευσε:

Con quella furia, che di pioggia un nembo
Vien dell' occaſo, allor che d' oriente
Fan ſorgendo i Capretti a noi tempeſta.

Ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ Γάλλοι: Telle eſt une pluie orageuſe, qui venant du couchant ſous la Conſtellation des Chevreaux. etc: Εἰσὶν ἀλλ' οἱ καὶ οἱ τὸ ἑσπέριον τῶ κλίματος ἅλως, ἐκ ἐπὶ τῆς πνοῆς τῶ ἀνέμω, ἀλλ' ἐπὶ τῆς δύσεως αὐτῶν τῶς Ἐρίφων ἐκληπτέον εἶναι ὑπέλαβον. Εἰσβάλλει δ' ἔτω ἡ ἐκ τῶν Ἀράτε Φαινομένων ὁ Ἐξηγητὴς λέγων: Ὅτι ἡ Αἶξ, καὶ οἱ Ἔριφοι „κατὰ τὸν χεῖρα τῶ ἡνιόχε σημεῖα χειμῶνος φέρεσιν, ὅταν Ἑσπερίαν δύσιν ποιῶνται. Ὁ δὴ καὶ Θεόκριτος ἔφη: Ἐν Εἰδυλ: Ζ.

„Χ' ὥταν ἐφ' Ἑσπερίοις Ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
„Κύματα . . . . . .

Ἀλλὰ γὰρ ὁ Σέριος, καὶ τότω σωάδων ὁ Κέρδης, καὶ τὰς τῶν Ἐρίφων Ἀνατολὰς ἀδέντι ἦττον, ἀλλ' ἐπίσης ταῖς Δύσεσιν ὀμβροφόρες εἶναι ἀντιβάλλεσιν: Et ortus, et occaſus graviſſimas tempeſtates faciunt. In ortu et occaſu pluvij ſunt Hœdi.

Στίχ: 693. . . . . ΤΡΗΧΎΣ ΖΕΎΣ ΕΎ ΤΕ ΝΌΤΟΙΣΙ. Καὶ Ὅμηρος δὲ, Ἰλ: Κ. στίχ. 5.

„Ὡς δ' ὅταν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠϋκόμοιο
„Τεύχων ἢ πολλὼ ὄμβρον ἀθέσφατον, ἠὲ χάλαζαν,
„Ἢ νιφετὸν, ὅτε περ χιὼν ἐπάλωεν ἀρούρας

Στίχ

Στόρνυτο πᾶν δ' ὄδας βελέεσσι, σάκη δ', ἰδὲ κοίλας
Βαλλόμεναι κόρυθες κονάβην· αὐτὴ δ' ἔρις ὦρτο.
Ὄσσος ἐπ' ὀμβροφόρων Ἐρίφων περ, δυσμόθεν ἥκων,
Γῆν ὑετὸς τύπτει· ὀπόσῃ δὲ νέφῃ ῥὰ χαλάζῃ
Ἀΐσσσ' ἀγροῖς, τρηχὺς Ζεὺς ἔυ τε νότοισι
Χεῖμ' ὑδαρὸν σρομβεῖ, νεφέλας χαύνας τ' ἐκρήσσει.
Πάνδαρος Ἰδαίδ, Βιτίας τ', Ἀλκάνορος ἔγε,
Τῶ Διὸς ἐν τεμένει τέκεν ὑλαίῃ Ἰήρα
Ὁπλοτέρω, πατρίῃσ' ἐλάτῃσι, κῃ ἄρεσιν ἴσω,
Ἀμπετάσαντε πύλιω φυλάκω τῆς ἔμμεν ἐτάχθεν,
Τεύχεσ' ἐπὶ σφετέροισιν ἄγαν πισώω, δηΐῳς
Ἔντοσε εἰσδῶαι τειχῶν κέκλεθον ἔκητι.
Δεξιτερὸς μὲν ὅ, λαιὸς ὁ δ' ἔξη, πρόπροθι πύργων,
Κατφραχθέντε σιδήρῳ, ἰδ' αἰπὰ κάρη λοφόωντε.

Q 2 Ἠλι-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 695—706. ΠΑΝΔΑΡΟΣ ΙΔΑΙΟΥ κτ: Ἐν τέτοις ἀδεὶς ἐςὶν, ὃς μετὰ Μακρόβιον (Βιβλ: Ε' Κεφ: ΙΑ.) ἐ σωσρᾷ, Πολυποίτιω κῃ Λεοντέα, τὸς παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ τῆς τῶν Τρώων κατὰ τὸ τῶν Δαναῶν τείχες ἐφόδε, πρὸ Ἰῶν ἀναπεπταμένων πυλῶν τὸ Ἔρκες ἑσαμένες τε κῃ ἀμιωμένες ταῖς νήεσιν. Ὅρα Ἰλ: Μ. ςίχ. 127—136.

Στίχ: 696. . . . . ΤΕΚΕΝ ΥΛΑΙΗ ΙΗΡΑ. Κεῖται παρὰ Μάρωνι, eduxit: ὅπερ ἀντὶ τὸ educavit (ἀνεθρέψατο') τινὲς ἐξειλήφασι, τῇ Τυρσέβε ὑπονοίᾳ ςιχοῦντες, ὃς ἐν Βιβλ: ΚΒ. Κεφ: Ζ. ἀντὶ τῆς Ἰήρης, τὶω Ὕαιναν φησίπε ἀναγινώσκεθαι· ὡς εἴπερ οἱ δύω ἦτοι Πάνδαρός τε κῃ Βιτίας αὐτίκα τεχθέντες ἀπερρίφθησαν ἐπὶ τῆς ὕλης, κῃ ὑπὸ θηρὸς ἐκεῖ τὶω θηλιῶ παραχόσης ἐτράφησαν, ὅ δὴ κῃ ἄλλοις συμβεβηκέναι ἱςόρηται.

Στίχ: 697. . . . . ΠΑΤΡΙΗΙΣ' ΕΛΑΤΗΙΣΙΝ ΙΣΩ. Ταῖς τὸ ὄρες τῆς Ἴδης, ἥτις ἰῶ αὐτοῖς ἡ πατρὶς. Σημειώσαι δὲ κῃ τὸ προςιθέμενοι (κῃ ἄρεσιν), ὡς εἰ μικρὸν ἦν εἰς λόγον ὑπερφυὲς ἀναδρομῆς ἀνδρικῆ ἀναςήματος, τὸ ἐλάταις παρεξισᾶθαι. Οὕτω δέ τοι κῃ Ὅμηρος περὶ τὸ Κύκλωπος λέγων: Ὀδυσ: Ι. ςίχ. 190.

„Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον, ἀδὲ ἐώκει
„Ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι
„Ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται ὄιον ἀπ' ἄλλων.

Οὐδεὶς γᾶν τοῖς περὶ τὶω πόιησιν ὑπερβολῆς ὅρος· Φίλον δ' αὐτοῖς ὑπερβολιὰ ὑπερβολῆ προσεπιφορεῖν κατὰ τὸς ὑὸς τὸ Ἀλωέως, τὸς ὄρη ἔρεσιν ἐπιτιθέντας, ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, κῃ βαθμηδὸν προϊόντας ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐπὶ τὰ μείζονα. Δεῖ μέντοι τὶω ὑπερβολιὼ προβαίνειν κατ' αὔξησιν, ὡς ὁ Φαληρεὺς ἐπεσημειᾶτο. (ἐν τοῖς περὶ Ἑρμίω. § 52.) Ἀεὶ γαρ, καίτοι μεγάλα ὄντα τὸ πρότερον, ἧττονα φαίνεται, μειζόνων αὐτοῖς τῶν „μετὰ ταῦτα ἐπιφερομένων.

Στίχ: 701. ΔΕΞΙΤΕΡΟΣ ΜΕΝ Ὅ, ΛΑΙΟΣ Ὁ Δ' ΕΣΤΗ, ΠΡΟΠΡΟΘΙ ΠΥΡΓΩΝ. Ὁ μὲν Μάρων ἔχει Pro turribus: ὁ δὲ Σέρβιος ἑρμιωύεσθαι τετὶ ἔφη δισσῶς: Aut vice turrium, aut pro defenſione. (ἤτοι δίκιω πύργων παραβολικῶς, ἢ τῶν πύργων ἔμπροσθεν εἰς ἄμιναν.) τέτων τὶω μὲν προτέραν ἐκδοχλιὰ, ὁ Ἰταλὸς Κάρος ἠπάσατο:

à due pilaſtri
ſembianti, anzi à due torri

Καθ' ὃν κῃ ὁ Γάλλος Lallemand: ſemblables a deux tours. Ὁ δὲ τῶν Γάλλων ἕτερος: Des-Fontaines, πρὸς τὶω δευτέραν ἔοικε νεύειν ἀποδεδωκώς: Vis-à vis de tours, dont elle etoit flanquée. Αὐτὸι δὲ τὶω καθ' ὑπεραπισμὸν ἔννοιαν προειλόμεθα· ἡ γὰρ καθ' ὑπερβολιὼ τὸ λοιπὸ περιττὴ δόξειε, μετὰ

Thebanâ de matre nothum Sarpedonis alti,
Conjecto ſternit jaculo: volat Itala cornus
Aëra per tenuem, ſtomachoque infixa ſub altum
Pectus abit: reddit ſpecus atri vulneris undam
Spumantem, & fixo ferrum in pulmone tepeſcit.
Tum Meropem, atque Erymantha manu, tum ſternit Aphydnum,
Tum Bitian ardentem oculis, animique frementem;
Non jaculo, (neque enim jaculo vitam ille dediſſet)
Sed magnum ſtridens contorta phalarica venit,
Fulminis acta modo: quam nec duo taurea terga,
Nec duplici ſquammâ lorica fidelis, & auro
Suſtinuit: collapſa ruunt immania membra.
Dat tellus gemitum, & clypeum ſuper intonat ingens.
Qualis in Euboico Bajarum littore quondam
Saxea pila cadit, magnis quam molibus ante

Con-

❁ ❁ ❁

μετὰ τὰς ἔκ τε τῶν ἑλατῶν καὶ τῶν ὀρέων προληφθείσας. (στίχ. 697.) Καὶ τιὼ ἔτι ἐφεζῆς (στίχ. 703.) ἐκ τῶν παραποταμίων δρυῶν προσεθεσομένιω. Σημειωτέον δὲ τιὼ εἰκόνα πᾶσαν ἐκ τῆς Ὁμηρικῆς ἀπεξέθαι; ὡς ἀνωτέρω δεδήλωται. (στίχ. 695–706.) Οὕτω γὰρ Ὅμ: Ἰλ: Μ. στίχ. 131.

„Τῶ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
„Ἔσασαν, ὡς ὅτε τε δρύες ἔρεσιν ὑψικάρηνοι,
„Αἴτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα
„Ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέσσ' ἀραρυῖαι.

Στίχ. 703. . . . . ΛΙΚΒΗ΄ΤΙΑ ΄ΑΜΦΙ΄ ΡΕ΄ΘΡΑ, Κατὰ παραλλαγὴν τῶν φερομένων Κωδίκων, οἱ μὲν ἀναγινώσκεσιν ἐπιθετικῶς: Liquentia flumina: (ὑγρὰ ῥέεθρα.) οἱ δὲ κυριωνυμικῶς: Liquetia: (Λικβήτια·) ποταμὸν εἶναί ἔτω καλέμενον ἐκδιδάσκοντες τὸν Λικβήτιον, ἀπὸ τῶν Ὀπιτεργίνων ὀρέων ῥέοντα, οὗ καὶ Πλίνιος μέμνηται (Φυσικ. Ἱστορ: Βιβλ: Γ. Κεφ: ΙΗ.) Καὶ Κλαυδέριος Ἰταλ: Βιβλ: Α. Κεφ: 18.) Καλεῖται δ' ὁ ποταμὸς καθ' ἡμᾶς, Livenza. Οἱ μὲν οὖν Γάλλοι τιὼ διαφορὰν παριδόντες, τὸν ποταμὸν ἐπίσης καὶ τὰ ὑγρὰ ῥεύματα ὑπερνήχονται. ὁ δὲ Ἰταλὸς κυριωνυμεῖ καὶ τόνδε τὸν ποταμὸν συναριθμῶν τοῖς ἐφεζῆς δυσὶν:

In cotal gvisa nate
Ne le ripe si veggon di Liquezio,
De l' Adice, e del Po due quercie altere;

Στίχ: 704. . . . . ΗΡΙΔΑΝΟ΄Υ. . . . . ΄ΑΘΗ΄ΣΙΟΣ . . . . Περὶ τῦ Ἠριδανῦ, ὃς ὁ Παδος ἐστὶν ἐνταῦθα τῷ Μάρωνι, ὅρα ἐν Α. Γεωργ: στίχ. 155. ὁ δ' Ἄθησις Ἐνετῶν ἐστὶ ποταμὸς ἀπὸ τῶν Ῥαιτικῶν προχεόμενος Ἄλπεων, καὶ εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον ἐκβάλλων, τῦ Ἠριδανῦ βορειότερος: οὗτος ὁ νιῦ Adige.

Στίχ: 719. . . . . ΚΑ΄ΣΙΑΣ . . . . Πάνδαρόν τε καὶ Βιτίαν.

Στίχ. 721. ΘΗΒΑΙ΄Σ ΄ΟΝ ΄ΡΑ΄ ΝΟ΄ΘΟΝ ΣΑΡΠΗΔΟ΄ΝΙ . . . . Τῆς Ἀντιφάτα μητρὸς πατρὶς ἦν ἡ Θήβη, ἡ τετάρτη τῶν (παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ.) καταλεγομένων ἐννέα πόλεων ὁμωνύμων, ἡ ἐν Κιλικίᾳ τῇ ἐγγὺς Τροίας, ἧς περ καὶ Ὅμηρος μέμνηται: Ἰλ: Ζ. στίχ. 397. Θήβιω καλέσας ὑποπλακίαν· λέγονται δὲ καὶ Θῆβαι πληθυντικῶς, ἅς, ὁ μὲν τῦ Μεγάλυ Ἐτυμολογικῦ Συγγραφεὺς αὐτὸ παρέδωκεν εἶναι τὸ νιῦ Ἀτραμύττειον, ὁ δὲ Στράβων, σαφ. ὀγδώκοντα τῦ Ἀτραμυττείυ διέσησε. Νόθον δὲ ἡ Θηβαΐς αὕτη τεκεῖν εἴρηται Σαρπηδόνι τὸν Ἀντιφάτιω, ἐκ Σκότιον (φησὶ Σέρβιος) κατὰ Βεκολίωνα τὸν τῦ Λαομέδοντος, περὶ ὃ Ὅμηρ. Ἰλ: Ζ. στίχ. 24. —— Σκότιον δὲ ἔ γείνατο μήτης. ἤτοι ἐκ λαθραίας μίξεως. λάθρα γεγεννημένον, ὡς περὶ τούτυ ὁ Σχολιαστὴς εἶπεν· ἡ γὰρ τῦ νόθυ μήτηρ ὁμολογυμένη ἐστὶ, κἂν μὴ ὡς ἄλοχος ἔννομος τέκτυσα.

Στίχ:

Ἠλίκαι αἰθέριοι Λικβήτια ἀμφὶ ῥέεθρα,
Ἠὲ παρ' Ἠριδανῦ, τερπνῦ ἦ Ἀθήσιος ὄχθας,
Ἄνσανται δοιαὶ δρύες, αἳ τ' ἄρσαν ἄκαρτα
Ὕψι κάρηνα, κόμας νέυσι μετήοροι ἄκρας.
Ὦρσαν Ῥοτόλοι πόρον ὡς δέρξαντ' οἰχθέντα.
Αὐτίκα Κέρκης, ἠδ' Ἐκβίκολος ἀγλαὸς ὅπλοις,
Καὶ θυμῷ δ' ἴτης Τμάρος, αὐτὰρ ἀρήϊος Αἴμων,
Ἦτοι φυξακινοὶ προτὶ ἕλας νῶτα γε τρέψαν,
Ἡ ἑδὲ πρὸ πύλης ψυχίῳ αὐτῦ ἀποθέντο.
Τόφρα νεμεσσώσας φρεσὶ μᾶλλον ἀέξετο μῆνις.
Σιὼ δ' ἐλελιχθέντες ἀειρηδὸν Τρῶες ἄγερθεν,
Χεῖρα τε συμβαλέμεν, προτέρω χωρεῖν τ' ἀπετόλμων.
Μαινομένῳ δ' ἄντίω ἑτέρωσ' ἡγήτορι Τύρνῳ,
Ἠδ' ἄνδρας κυκόωντι πιφαύσκων τις γ' ἐπαφῖκτο,
Ἄρξαι δηΐης χάρμης τε, πύλας τε πετάσσαι.
Λεῖπε δ' ὁ τὰν χείρεσσιν, ἀταὶρ δεινὸν χαλεπῆνας,
Δαρδανίῳ τε πύλιω, κάσιὰς τ' ἐπὶ θεῦσ' ἀγερώχας.
Πρῶτον δ' Ἀντιφάτιω, (ὅδε γὰρ πρῶτος προτιήντα.)
Θηβαΐς ὃν ῥὰ νόθον Σαρπηδόνι γείνατο μήτηρ,
Βάλλεν ἄκοντι, κράνεια δὲ ἔπτη Ἰταλιῶτις
Ὑγρῷ εἰν ἀέρι· ϛομάχῳ ἐντὸς δὲ παγεῖσα,
Ἔμμυχος ἦτορ ἔδυ· μέλανος δ' ἄρ' τρώματος ἄντρον,
Ἀφρόεν αἷμ' ἀποδῶκεν· ἀτὰρ τε σίδηρος ἄκοντος
Ἶφι πεπαρμένος, ἐν πνεύμωνι λιαίνετο μείνας.
Εἶτα δὲ καὶ Μερόπιω ἐνάριξεν, καὶ γ' Ἐρυμάνθιω,
Συϛαδὸν· αὐτὰρ Ἄφυδνον, ἀταὶρ Βιτίαν ἐπὶ τοῖσιν,
Ὄμμασι μὲν φλογόεντ', αἰνῶς θυμῷ δὲ βρέμοντα.
Οὐχὶ βέλει τὸν δ' (ἰὼχ ὁ βελέμνῳ ῥᾳϛα δαμείη·)
Ἀλλ'

❁ ❁ ❁

Στίχ: 722. . . . . ΚΡΑΝΕΙΑ . . . . . ΙΤΑΛΙΩΤΙΣ. Κράνεια τὸ ἐκ κρανείας δόρυ. (Σείδ.) καθὰ δὴ καὶ Μελία τὸ ἐκ Μελίας· Ἰταλικὴ δὲ ἡ Κράνεια, ὡς ἐκ τῶν Ἰταλικῶν Ἄλπεων τμηθεῖσα. Οὕτω καὶ Γαισὸς ἀλκαχῆ Ἀλπείας καλεῖ, (Λίν. Η. στίχ. 687.) διὰ τὸ τῶν ξύλων ἔντονον, καὶ σφενδάμνινον.

Στίχ: 724. . . . . ΜΕΛΑΝΟΣ . . . . ΤΡΩΜΑΤΟΣ ΑΝΤΡΟΝ. Διὰ μὲν τὸ ἄντρον, τὸ τῆ ὑπὸ τῆς πληγῆς γενομένη κοιλώματος ὑπεσημήνατο βάθος· ἤτοι τὸ βαθὺ παράγραμμα. Εἰ γὰρ καὶ ἄντρον μὲν τὸ αὐτοφυὲς κοίλωμα, σπήλαιον δὲ τὸ χειροποίητον, Ἀμμώνιος ὑπέθετο διαφέλας, ἀλλ' Ἡσύχιος τιὼ διαϛολιὼ ὑπερεῖδε, τὸ ἄντρον σπήλαιον ὀνομάσας, ἢ σπήλαιον σκοτεινὸν τῆ δὲ τραύματος τιὼ μελανίαν αὐτὸς ἡμιώυσεν ὁ Ποιητὴς, προθεὶς τὸ: (Ἀφρόεν αἷμ' ἀποδῶκε.) διὰ τὸ, καθ' Ὅμηρον, (μέλαν αἷμα.)

Στίχ: 726. . . . . ΕΝ ΠΝΕΥΜΩΝΙ ΛΙΑΙΝΕΤΟ . . . . Καθὰ καὶ Ἰλ: Π. στίχ. 303. εἴρηται:

„Πᾶν δ' ὑποθερμάνθη ξίφος αἵματι . . . .

Στίχ: 728. ΣΥΣΤΑΔΟΝ . . . . Τὲς μὲν γὰρ ἀνωτέρω, πόρρωθεν βάλλων δὶ ἀκοντίϛ ἀνεῖλε, Μερόπιω δὲ καὶ Ἐρυμάνθιω, ἐγγύθεν τέτοις συμβαλὼν διὰ ξίφες.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΒΙΤΙΑΝ ΕΠΙ ΤΟΙΣΙΝ, Τὸν ἕτερον τῶν δύο, τῶν τιὼ πύλιω τῆ ἔρκες ἀναπτυξάντων.

Conſtructam jaciunt ponto: ſic illa ruinam
Prona trahit, penituſque vadis illiſa recumbit:
Miſcent ſe maria, & nigræ attolluntur arenæ:
Tum ſonitu Prochyta alta tremit, durumque cubile
Inarime, Jovis imperiis impoſta Typhœo.
Hìc Mars armipotens animum vireſque Latinis
Addidit, & ſtimulos acres ſub pectore vertit;
Immiſitque fugam Teucris, atrumque timorem.
Undique conveniunt; quoniam data copia pugnæ,
Bellatorque animo Deus incidit.
Pandarus, ut fuſo germanum corpore cernit,
Et quo ſit fortuna loco, qui caſus agat res,
Portam vi multâ converſo cardine torquet,
Obnixus latis humeris, multoſque ſuorum
Mœnibus excluſos duro in certamine linquit:
Aſt alios ſecum includit, recipitque ruentes:
Demens! qui Rutulum in medio non agmine regem
Viderit irrumpentem, ultroque incluſerit urbi,

Im-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 731. . . . . ΦΑΛΑΡΙΚΟ῎Ν ῎ΕΓΧΟΣ . . . . Εἶδος τόδ' ἦν βελέμνε, ἐν ξύλῳ ἐντόρνῳ παχυτέρῳ τε καὶ προμήκει, διπηχυαίαν, ἢ τριποδιαίαν τῷ αἰχμῷ προβάλλοντι σιδηρᾶν, ἐπὶ βάσεως τετραγώνε σηριζομένῳ, σύππῃ περιειλημμένης ἐπιχρίσῳ μίγμασιν ἐυκαταφλέκτοις· οἷον πίσσῃτε καὶ θείῳ, καὶ τοῖς τοιούτοις· ὧν ἐξαφθέντων, ἀφεθὲν τὸ βέλος, ποτὲ μὲν ἐκ μηχανῆς, ποτὲ δὲ καὶ ἀπὸ χειρὸς κρατερᾶς ἐξακοντιζόσης, διήει μὲν διατετραῖνον τὸ προσυχόν, καὶ προσαγὲν οἷς ἂν ἐμπέσοι δυσαποσπάστως ἔἰχετο καὶ κατεπίμπρα, εἰς τέλος καταναλίσκον· τοῦτο δὲ Φαλαρικὸν εἰρῆθαι, φασὶ, τὸ βέλος, ὅτι κατὰ τῶν ξυλίνων τὰ πολλὰ ἀφίετο πύργων, ἃς Φάλας ὠνόμαζον.

Στίχ: 732. . . . . ΤΑΎΡΕΑ ΔΈΡΡΑ,
Στίχ: 733. . . . . ΔΈΠΕΙ ΧΡΥΣΩ̃ . . . ΔΊΠΛΑΚΙ ΘΏΡΗΞ Οὗ δ' ὁ ἑπταβόειος θυρεὸς ἀπαντήσας ὄνησέ τι πρὸς ἀτρωσίαν, ἔθ' ὁ θώραξ ὁ λεπιδωτὸς· περὶ ὧν ὕστερα Ζ. Λίν: στίχ. 679. 680. Λεπιδωτοὶ δ' ἦσαν οἱ θώρακες, οἱ ταῖς ἐπαλλήλοις σιδηρέαις λεπίσιν ἰχθυοειδῆ παρέχοντες ὄψιν, οἵους ἐν χρήσει γενέσθαι μάλιστα τοῖς Πέρσαις φησὶν Ἡρόδοτος. Ἐν Ζ. Μέσ.)

Στίχ: 734. ῞ΗΜΥΣΕ ΠΡΗΝΗ῍Σ Δ' ᾽ΗΡΕΙΠΌΤΑ ΓΥ῍Ι᾽ ᾽ΑΠΈΛΕΘΡΑ
735. ΓΑ῎ΙΑ Δ' ῾ΥΠΕΣΤΟΝΆΧΗΣΕ κτ: Ἰλ: Μ. στίχ. 395.
„ . . . . . Ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ
„Περιφὴς, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Καὶ Δ. Ἰλ: στίχ. 504.
„Δέπησεν δὲ πεσὼν ἀράβησε δὲ τεύχεὲ ἐπ' αὐτῷ.

Στίχ: 736. . . . . ΒΑΙ῎ΩΝ . . . . ᾽ΕΥΒΟΙ῎ΚΗ῍Σ ᾽ΕΠΙ' ᾽ΑΚΤΗ῍Σ. Πόλις ἦν Ἰταλίας αὐ Βαΐαι, ἐ πρῴρω τῆς Ἰταλικῆς Καμπανίας, ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς κατ' Εὔβοιαν Χαλκίδος μεταναστάντων ἀποικισθεῖσα, καὶ τῇ ἀκτῇ ἐφ' ἰῷ μετέσησαν, Εὐβοϊκῇ διὰ τοῦτο λέγεσθαι παρασχόντων. Καλλίστη δ' ἡ χώρα ἅσα, διά τε τῆς θέσεως τὸ ἐπίχαρι, καὶ τὸ εὐκρανὲς τοῦ ἀέρος, καὶ τῷ τῶν ὑδάτων διαφίλειαν, ἡδυτάτων μὲν πιεῖν, εἰς ὑγίειαν δὲ προσφορωτάτων, καὶ δὴ καὶ διὰ τῷ τῶν ἐκ γῆς ἅμα καὶ θαλάσσης παντοίων ἀγαθῶν εὐφορίαν, τοῖς παροικοῦσιν ἡδίστην τινὰ παρεῖχε τῷ διατριβῷ. Ταύτῃ τοι, καὶ τῶν ἐκ Ῥώμης λογάδων ἐμφιλοχωρῶντες συχνοὶ, καὶ οἰκήσεις ἑαυτοῖς παρὰ τῇ ἀκτῇ δομοῦντες, κ᾽ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἔτι διελάμβανον μέρος, πετρῶν τε μεγάλων ἐμποντώσεσι, καὶ ταῖς ἐκ φορυτοῦ γῆς προχώσ-

Ἀλλ' ἔ μέγα τρύξον γε Φαλαρικὸν ἔγχος ἐφῖκτο
Εὖ τε σκηπτὸς, τῷ δύο ὀδ' ἄρ ταύρεα δέρρα,
Οὐδὲ λέπει χρυσῷ ἀντέση δίπλακι θώρηξ·
Ἤμυσε πρηνὴ δ' ἠρειπότα γυῖ ἀπέλεθρα.
Γαῖα δ' ὑπεσονάχησε, πελώριος δ' ἔβραχεν ἀσπὶς.
Οἵηπερ Βαϊῶν ποτὲ Εὐβοϊκῆς ἐπὶ ἀκτῆς,
Πίπτει λαϊνέη ϛήλη, μεγάλοις ἰῶ ὄγκοις
Ἄρσαντες ῥιπτῆσι θαλάσσῃ, καδδὲ πεσῆσα,
Τοῖς κεν ὑπαντήσειεν ἐρείπια σύρατο ἄρδιν,
Πυθμένα ἠδ' ὑδάτων προτί γ' ἀῤῥάξασ' ἀγκλίνθη·
Μίχθε δὲ δὴ πελάγῃ, ἦρθεν δὲ μέλαιναι ψάμμοι.
Τηνίκα τετρομέει δ' αἰπὴ Προχύτη ὑπὸ δῆπε,

R 2 Εὐ-

❁ ❁ ❁

προχάσεσιν, ἀμφιβιοίπως διαφιλονεικοῦντες εἶναι τὰς διαίτας, καὶ χερσαῖοι καὶ πόντιοι. Παρίϛησιν οὖν ὁ Ποιητὴς ἐνταῦθα, ὡς ἐν εἰκόνι, τὸν διὰ τῶν ἐκεῖ εἰωθότων ῥίπτεσθαι ὄγκων, τῇ θαλάσσῃ συμβαίνοντα δῆπον, ἵνα τινὶ τῷ καταβληθέντος Βιτίᾳ πτῶσιν διατυπώσειεν· ἢ γοῦν τυχὸν καὶ τῇ εἰκόνι τῇδε ὁ Μάρων ἐπίτηδες προσεχρήσατο, ἀνακινῶν τινὶ μνήμην τῆς περὶ τὸν Λακρῖνον λάκκον μεγαλεργίας, ἣν, Ἰάλιος μὲν ἀνεβάλλετο ὁ Καίσαρ τὸ πρῶτον, μετ' αὐτὸν δὲ ὁ Αὔγουϛος καὶ εἰς πέρας ἠνέγκατο. Ἦν δ' ὁ Λακρῖνος Βαϊῶν μεταξὺ καὶ Πατεόλων. (Ὅρα Γεωργ. Β. ϛίχ. 186.)

Στίχ: 737, ΠΙΠΤΕΙ ΑΛΙΝΕΗ ΣΤΗΛΗ κτ: Τὲς ἐν χάρμαις μεγαλωϛὶ πίπτοντας, καὶ ἐπ' αὐτῇ τῇ πτώσει φιλεῖσιν οἱ Ποιηταὶ μεγαλωίειν, πύργοις παρεικάζοντες καταβαλλομένοις· Οἷον Ὅμηρος τὸν Θαλυσιάδιν Ἐχέπωλον ὑπὸ Ἀντιλόχε τρωθέντα· Ἰλ: Δ. ϛίχ. 462.

„Ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος . . . . . .

Καὶ ὁ τοῖς Ὁμήρε ἴχνεσιν ὡς οἷός τε ἦν φιλοτιμέμενος ἀεὶ βαίνειν Καλαβρὸς, Παραλειπ: Γ. ϛίχ. 63. Τὸν Ἀχιλλέα ποιῶν ἐτηθέντα ὑπ' αὐτῆ Φοίβε·

„ . . . . Ὁ δ' ἀνετράπετο ἠΰτε πύργος.
„Ὅν τε βίη Τυφῶνος ὑποχθονίη ϛεροφάλυγι
„Ῥήξῃ ὑπὲρ δαπέδοιο, κραδαινομένης βαθὺ γαίης.

Καὶ τὸν αὐτὸν δὲ Ἀχιλλέα, Αὐτ: ϛίχ. 176.

„Ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν ἀλίγκιος ἔρεϊ μακρῷ,
„Γαῖα δ' ὑπεπλατάγησε, καὶ ἄσπετον ἔβραχε τεύχη
„Πηλείδαο πεσόντος ἀμύμονος . . . . . .

Στίχ: 742. . . . . ΑΙΠΗ ΠΡΟΧΥΤΗ . . . . Οὐ καλῶς ὁ τῶν ἐθνικῶν Συγγραφεὺς Προχύτιν (τινὶ παρ' Ἰταλοῖς Procida·) πρὸ τῆς Σικελίας τίθησιν, εἰ μὴ ταύτιν ἐξ ὁ μετρίε τῦ διαϛήματος λέγειν ἀξιοῖ ἀπέχεσαν ἀντικρυ. Κεῖται γὰρ ἡ Νῆσος εἰσπλέοσι τὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Νεαπόλεως κόλπον, μέσον τῦ Μισινῦ Ἀκρωτηρίε, καὶ τῆς νήσε Αἰναρίας, ἀφ' ἧς καὶ διὰ σεισμῦ, φασὶν, ἀποσπασθεῖσαν οἷον προκεχύσθαι εἰς νήσε ἑτέρας πρόχωσιν, ἐξ ὃ καὶ Προχύτη ἤκασεν. Ὁ δὲ Μάρων (αἰπινὺ) προσείρηκεν, εἰ καὶ χθαμαλιὺ τὰ νῦν ὁρωμένιν, διὰ τὸ προλαβὸν ὕψωμα, πρὸ τῦ κατασεισθεῖσαν διασκεδασθῆναί τε καὶ ταπεινωθῆναι τινὶ ἀφ' ἧς προκέχυται· τινὶ πάλαι, ἤτοι Αἰναρίαν, παρὰ τινὶ ἐπ' αὐτῆς τῦ Αἰνείε ϛάσιν, ἢ γῶν Ἐναρίαν, ἀπὸ τῶν ἐπιπολαζόντων Πιθήκων: Enaria ab Enaribus ſimijs: (Πλίν: Φυσ. Ἱϛορ. Βιβλ: Γ. Κεφ: ϛ.) Enares γὰρ Λατίνοις οἱ Πίθηκες, διὰ τινὶ σιμότητα τῆς ῥινὸς, οἷον ἄρινες.

Στίχ:

Immanem veluti pecora inter inertia tigrim.
Continuo nova lux oculis effulsit, & arma
Horrendum sonuêre: tremunt in vertice cristæ
Sanguineæ, clypeoque micantia fulgura mittit.
Agnoscunt faciem invisam, atque immania membra
Turbati subito Æneadæ. Tum Pandarus ingens
Emicat, & mortis fraternæ fervidus irâ
Effatur: Non hæc dotalis regia Amatæ,
Nec muris cohibet patriis media Ardea Turnum.
Castra inimica vides; nulla hinc exire potestas.
Olli subridens sedato pectore Turnus,
Incipe, siqua animo virtus, & confere dextram:
Hîc etiam inventum Priamo narrabis Achillem.
Dixerat: ille rudem nodis, & cortice crudo
Intorquet summis adnixus viribus hastam.
Excepêre auræ vulnus: Saturnia Juno
Detorsit veniens; portæque infigitur hasta.
At non hoc telum, mea quod vi dextera versat,
Effugies: neque enim is teli, nec vulneris autor.
Sic ait, & sublatum alte consurgit in ensem,

Et

❀ ❀ ❀

Στίχ: 743. . . . ΕΙΝ ΑΡΙΜΟΙΣΙ. Τὰ Ἄριμα καὶ οἱ Ἄριμοι, (παρὰ Στεφ: τῷ Βυζ.) Ἄριμα δὲ καὶ ὄρη τινὲς εἶναι φασὶ, (περὶ ὧν ὁ Στράβων Γεωγρ. Βιβλ: ΙΓ.) Ἄριμα δὲ, καὶ τὴν κατακεκαυμένην Φρυγίας χώραν ἔνιοι τις ἂν κληθεῖσαν, παρ' Ἡσυχίῳ· οἱ δὲ πλεῖστοι τὴν Νῆσον αὐτὴν εἶναι βέλονται, τὰ Ἄριμα, τὴν Αἰναρίαν, περὶ ἧς ἀνωτέρω, ἣν Ἰναρίμην ὧδε ὁ Μάρων ὠνόμασε, καὶ μετ' αὐτὸν κοινῇ πάντες ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς οἱ Λατίνων. Εἶναι δὲ αὐτὴν μίαν ἐν ταῖς λεγομέναις Πιθηκέσαις Νήσοις, ταῖς παρὰ Τυρρηνοῖς, παρ' οἷς καὶ τὰς Πιθήκας, φασὶν, Ἀρίμας (ἴσ: Ἀρίνας) καλεῖσθαι, ὅ μέντοι Πλινίῳ ἐκ ἄρεσεν, (Βιβ: Γ. Κεφ: ε'.) Οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν Πιθήκων, φησὶν, (ὅτινες ὑπέλαβον.) Sed à doliorum figlinis, (ἀπὸ τῶν κεραμίων δὲ πιθακνίων τῶν ἐκεῖ πλαττομένων, παρήχθη τὄνομα. Ὅπως ἄν σοὶ ἔχοι τὸ περὶ τούτε, ἐκεῖνο δῆλον, ὅτι ἐν τοῖς προκειμένοις ἔπεσιν ὁ Μάρων τὰ Ὁμήρε ἐκεῖνα μετήνεγκεν: Ἰλ Β. στίχ. 781.

„Γαῖα δ' ὑπεσονάχιζε, Διῒ ὡς τερπικεραύνῳ
„Χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ
„Ἐν Ἀρίμοις, ὅθι Τυφωέος ἔμμεναι ἐυνὰς.

Πῶς δὲ τὲς Ὁμηρικὲς Ἀρίμες, ἤ γοιῶ τὰ Ἄριμα, μετωνόμασεν Ἰναρίμην; τετὶ πράγματα τοῖς φιλολογῆσι παρέχειν, ὡς καὶ Οὐσσῖνον ἐν ταῖς Παραθέσεσιν ὁμολογῆν εἰλικρινῶς μὴ εἰδέναι: Ego certè fateor me nescire. Ἀλλ' ὅ δοκεῖ τινος ἔχεσθαι πιθανολογίας, ἐκ τῆ ἐν σωτάξει Ὁμήρῳ ἐηθέντος, (Εἰν Ἀρίμοις) εἰς τὸ ἐν σωθέσει ἡ φράσις παρενεχθεῖσα, εἰς τὰ Εἰναρίμα καὶ τὴν Εἰναρίμην ἐνβεβαρβάρωται, ὅθεν ἡ Λατινικὴ Ἰναρίμη, τὸ ἀρκτικὸν Ι) ἀντὶ τῆς διφθόγγε (ΕΙ) προσενεχθὲν, ἀπεμήκυνεν.

Στίχ: 744 ΚΕΪΤΑΙ ΥΠΕΡ ΤΥΦΑΩΝΑ κτ: Καὶ ταύτην ἄρα τὴν Νῆσον (τὰ Ἄριμα, ἢ τὴν Ἰναρίμην) τὴν ἐπιτεθεῖσαν εἶναι ὑπὸ Διὸς Τυφάωνι, φασὶν, ἐκ τῶν ἀναδιδομένων ἐξ αὐτῆς φλογῶν πλάσαντες, πιεζομένε τε καὶ καταφλεγομένε διὰ τὲκῶς αὐτόθι τῆ Τυφωέως, ὡς καὶ ἐν τῇ Σικελικῇ Αἴτνῃ μεμύθευται περὶ τῆ Ἐγκελάδε. (Ὅρα Ἀιν: Γ. στίχ. 602.) Καίτοι γε κατὰ τὸν Γεωγρ. Στράβωνα Βιβλ: ΙΒ. ἄλλοι μὲν ἐν Κιλικίᾳ, ἄλλοι δ' ἐν Συρίᾳ τὸν μῦθον πλάττεσιν.

Στίχ:

Ἐννὴ τε τρηχεῖ', ἥτις πάρος ἐν Ἀρίμοισι
Κεῖται ὑπὲρ Τυφάωνα, Διὸς γε τεθεῖσα κελεύσει.
Ἔνθα ὑπερμενέτης Ἄρης σθένος ὦρσε Λατίνοις,
Ἄλληκτον κραδίῃ πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι·
Φύζαν δ' ἔμπαλιν ἠδὲ δέος μέλαν ἔνθετο Τεύκροις.
Πάντοθεν ἦν ἀγέροντο, ἐπεὶ πέρι ἄνδανε χάρμη,
Καί σφιν καρτερόχειρ ψυχαῖσι Θεὸς γ' ἐπὶ ἆλτο.
Πάνδαρος ὡς δ' ἄτω πως ὃν κάσιν εἶδε πεσόντα,
Ὄπποι θ' ἡ Δαίμων ῥέπεν, οἵ τε τὰ πράγματα Φέρτο,
Στρέψασκ' αἶψα πύλιω σροφέας κρατερῶς περιάξας,
Ὦμος τ' εὐρέας ἄντ' ἀπερείσας· τῶν δ' ἄῤ ἑταίρων,
Οὓς μὲν ἄπο κλεῖσεν τε ἔρκος δῆριν ἐπ' αἰνὴν,
Οὓς δ' οἱ συγκλείσας ἅμα, εἴσω δέκτο ῥυέντας.
Νήπιος, ὃς Ῥοτόλων σίφεος κρείοντ' ἐνὶ μέσσῳ
Οὔτοι γ' εἰσελάσαντα νόησ' ἐπὶ Ἄξυ μετ' ἄλλοις,
Οἷην ὠμοτάτιω βληχροῖσιν οἴεσι Τίγριν.
Αὐτίκα τόφρα φάος νέον ὀφθαλμοῖς ἐπὶ λάμψε,
Δεινὸν δ' ἔβραχεν ὅπλα, λόφος τρέμε δ' οἱ κεφαλῇφι
Αἱμόχρως· ἀσπὶς δὲ σέλα σεροπῶν προΐαλλε.

Γνόν-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 745. . . . . ΣΘΈΝΟΣ Ὦ́ΡΣΕ ΛΑΤΊΝΟΙΣ. Ἰλ: Β'. σίχ. 451. Αὐτε-
λεξεὶ:
„ . . . . Ἐν δὲ θένος ὦρσεν ἑκάστῳ
„Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Καὶ Ἰλ: Ε. σίχ. 507.
„Θέρος Ἄρηος . . . . μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγων.
Καὶ Ἰλ: Θ. σίχ. 335.
„ . . . . Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὦρσεν.
Καὶ Ἰλ: Ν. σίχ. 59. Ἐννοσίγαιος τὸς Αἴαντας τῷ σκηπανίῳ:
„Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο.
„Γυῖα δ' ἔθηκεν ἑλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Καὶ Ἰλ: Τ. σίχ. 37. Ἡ Θέτις Ἀχιλλεῖ τῷ υἱῷ:
„Ὣς ἄρα φωνήσασα, μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε.

Στίχ: 748. ΠΆΝΤΟΘΕΝ ΟΥ̓́Ν ἈΓΈΡΟΝΤΟ, ἘΠΕἸ ΠΈΡΙ ΆΝΔΑΝΕ ΧΆΡΜΗ.
Ἰλ: Β. σίχ. 453.
„Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι.

Στίχ: 750. ΠΆΝΔΑΡΟΣ, ὭΣ . . . . ΌΝ ΚΆΣΙΝ ΕἼΔΕ ΠΕΣΌΝΤΑ Ὦ́ωσε
καὶ Ἰλ: Υ. σίχ. 419.
„Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον
„Ἕντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ.

Στίχ: 760. ΔΕΙΝΌΝ Δ' ἜΒΡΑΧΕΝ ὍΠΛΑ . . . . Ἰλ: Δ. σίχ. 420.
„Δεινὸν δ' εβραχε χαλκὸς ἀπὸ σήθεσσιν ἄνακτος
„Ὀρνυμένυ . . . . .
Στίχ: Αὐτ: . . . . ΛΌΦΟΣ ΤΡΈΜΕ . . . . Οὕτω καὶ Ἀχιλλεὺς
παῤ Ὁμήρῳ Ἰλ: Χ σίχ. 314.
„ . . . . Κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ
„Τετραφάλῳ, καλαὶ δὲ περισείοντο ἔθειραι
„Χρύσεαι κτ:

Et mediam ferro gemina inter tempora frontem
Dividit, impubeſque immani vulnere malas.
Fit ſonus: ingenti concuſſa eſt pondere tellus.
Collapſos artus, atque arma cruenta cerebro
Sternit humi moriens: atque illi partibus æquis
Huc caput, atque illuc humero ex utroque pependit.
Diffugiunt verſi trepidâ formidine Troës.
Et, ſi continuo victorem ea cura ſubiſſet,
Rumpere clauſtra manu, ſociosque immittere portis,
Ultimus ille dies bello, gentique fuiſſet.
Sed furor ardentem, cædiſque inſana cupido
Egit in adverſos.
Principio Phalarim, & ſucciſo poplite Gygen,
Excipit: hinc raptas fugientibus ingerit haſtas
In tergum: (Juno vires animumque miniſtrat.)
Addit Halyn comitem, & confixum Phegea parmâ:

Igna-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 762. . . . . Ἄσπετα γυῖα, Ἦν γὰρ τῳ̃ ἀναδρομῳ̃ πελώριος ὁ Τύρνος, ὡς ἀνωτ: στίχ. 29. ἐλέγετο:

„ . . . . Πάντας ὅλῃ κεφαλῇ ὑπερίσχων.

Στίχ: 765. Οὔτοι σοὶ βασίλεια ἐέδνια κτ: Οὔκ' ἐν τοῖς Λατίνοις Ἀνακτόροις ἐνταῦθα Σὺ παραγεγονὼς τυγχάνεις, ἔνθα ἂν ἀποίσαιο τὰ ὑπὸ Ἀμάτης τῆς ἐκείνου δάμαρτος (οὐ γὰρ ὑπ' ἐκείνου) ἐπὶ τῳ̃ γάμῳ τῆς θυγατρὸς παρασκευασθέντα σοι ἕδνα, ἕτε Ἀρδέας ἐντὸς τῆς σῆς πόλεως, ὥστε σώζεσθαι ἐλπίσαι, ὦ Τύρνε.

Στίχ: 767. Δηΐα Ὤδ' Ἔρκη κτ: Ἐντὸς ἀρκύων ἐγένου, ἃ σοι διαφυγεῖν οὐκ ἐνέσται.

Στίχ: 768. Τῶ̃ δ' ὑπομειδιόων κτ: Ὡς ἄγαν θαρσῶν, οὐχ ὅπως ὁ πτήσσων Τύρνος ἐν μέσῳ τῶν πολεμίων μονωθεὶς, ἀλλὰ καὶ ὑπομειδιῶν ἐν ἀταράχῳ ψυχῇ τολμᾷ προκαλεῖσθαι εἰς μάχην τὸν ἐπιόντα Πάνδαρον.

Στίχ: 770. Καὶ ντα῀θα Πριάμῳ ἐρέεις κτ: Ὡς ἤδη νικήσας μεγαλορρημονῶν, Ἄγγελον εἰς Ἅιδε ὁ Τύρνος Πάνδαρον παραπέμπει, καὶ Πριάμῳ εἰπεῖν κελεύει, ὡς ἄρα καὶ ὧδε αὐτὸς ἄλλον εὕρατο Ἀχιλλέα. Τετὶ δ' ὅμοιον τᾷ ὑπὸ τῆ Πυῤῥᾳ τὸ πρὶν εἰρημένῳ σαρκαστικῶς πρὸς αὐτὸν Πρίαμον: Β. Λὶν: στίχ. 590.

„ . . . . Ὁ δ' οὔ γε πιφαύσεαι ἄγγελος ἐλθὼν
„Πηλείδῃ γενέτῃ . . . . . .

Παῤ ὅσον, ἐκεῖνο μὲν σεσάρκασαι τῆ Πριάμε τιὼ ἀφορμιὼ δεδωκότος, τῆτο δὲ κομπαζέσης ἐξὶν ἀπονοίας ἀνάπλεων.

Στίχ: 771. . . . . Φλοιῷ̃ χλοερῷ̃ Ὠμὸν ὁ Ποιητὴς εἶπεν, (Cortice crudo.) οἷον εἰκὸς ἀποβάντα Πάνδαρον, ἐκ τῆ ἐγγύθεν δρυμῶνος ἑαυτῷ̃ εἰς χρῆσιν ἀρτίως παρεσκευακέναι, μήπω περιξέσαι τε καὶ ἀποτορνεῦσαι εἰς κάλλος φθάσαντα.

Στίχ: 773. Δέκτο δ' ἀὴρ πληγὴν . . . . Ἐτώσιον γὰρ ἀφείθη τὸ Βέλος. Παῤ Ὁμ. δὲ Ἰλ: Ε. στίχ. 216. Τὰ ἔτως ἀφιέμενα, ἀνεμώλια ἤκεσε τόξα. Ἰλ: Φ. στίχ. 474.

„Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον ἄυτως;

Καί τοι ἀνεμώλια παῤ αὐτῷ̃, ἄλλως, καὶ τὰ μάτιω εἰρηται ἀποκείμενα ἐν ἀπλοθήκαις, ὧν ἐδεμία γίγνεται χρῆσις.

Στίχ: 774. Ἄλλη τρεψαμένη. . . . . Ὥσπερ καὶ παῤ Ὁμήρῳ, Ἰλ: Υ. στίχ. 438.

„Ἕκτωρ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ, καὶ τὸ γ' Ἀθιλὴ
„Πυοιῇ, Ἀχιλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
„Ἠκα μάλα ψύζασα . . . . .

Στίχ:

Γνόντες δ' ἐχθίςιω ὄψιν τε καὶ ἄπετα γυῖα,
Αἴφνης Αἰνεάδαν θράχθεν, καὶ Πάνδαρος αὖτις,
Εἶο ῥὰ χωόμενος θανάτῳ κάσιος προτιήντα.
Οὗτοι σοι βασίλεια ἐέδνια ταῦτα Ἀμάτης,
Οὐδ' ἐρύει πατρίοις ἐνὶ τείχεσιν Ἄρδεα Τύρνον·
Δήϊα ὧδ' ἔρκη ὁράας, ὀδ' ἔςιν ἀλύξαι.
Τῷ δ' ὑπομειδιόων ἐν ἐκήλῳ ἤτορι Τύρνος·
Αἶκε σοὶ ἰωρέη, ἄγε, δεξιτερὴ παραβάλλευ·
Κἀνταῦθα Πριάμῳ ἐρέεις ἐυρέαθ' Ἀχιλῆα.
Πάνδαρος οὐ τρηχὺ, φλοιῷ χλοερῷ ἰδὲ τ' ὄζοις,
Ἀμπεπαλὼν δὴ δῦρον, ὅσον φένος ἶφι ἀφῆκε,
Δέκτο δ' ἀὴρ πληγιὼ· Κρονιὰς παρφθᾶσα γὰρ Ἥρη,
Ἄλλη τρεψαμένη αἰχμιὼ κατὰ πῆξε πυλῶνος.
Ἀλλὰ τοὐ' ὀ σὺ βέλος, τὸ ῥὰ δεξιτερὴ ἀναπάλλει
Ἡμὴ, φέυξεαι· οὐ γὰρ πω σοὶ ὁμοῖος ὁ βάλλων.
Ὣς φάτο· ῥίμφα δ' ἄρας ἐπὶ δὲ ξίφει ὄρθιος ἆλτο.
Καὶ μέσσον κροτάφων ἐδάϊξε διάνδιχα κόρσιω,
Τρώματ' ἀμαιμακέτῳ, ἀνιάλων τ' ἠδὲ παρειῶν.
Δάπησεν δ' ὁ πεσὼν, καὶ βρίθει γαῖα τινάχθη·
Γῆα δὲ πριωέα, ὅπλα θ' ἃ ἐγκεφάλῳ πεπάλακτο,
Κεῖτο χαμαὶ νέκυος· τὰ δ' ἄρ' μερίδας κατὰ ἴσας,
Ἐκκρεμὲς ἔσκ' ἀμφοῖν καὶ ἐπ' ὤμοιν, ἔνθεν ἰὸ ἔνθεν.
Χασσάμενοι Τρῶες τράπεν ἄρ πολλὰ ὑπὸ δείους,

S 2 Καὶ

Ignaros deinde in muris, Martemque cientes,
Alcandrumque, Haliumque, Noëmonaque Prytanimque,
Lyncea tendentem contra, ſocioſque vocantem,
Vibranti gladio connixus ab âggere dexter
Occupat: huic uno dejectum comminus ictu
Cum galea longe jacuit caput: inde ferarum
Vaſtatorem Amycum; quo non felicior alter
Ungere tela manu, ferrumque armare veneno:
Et Clytium Aeoliden, & amicum Cretea Muſis:
Cretea Muſarum comitem, cui carmina ſemper
Et citharæ cordi, numeroſque intendere nervis:
Semper equos, atque arma virum, pugnaſque canebat.
Tandem ductores, auditâ cœde ſuorum,
Conveniunt Teucri, Mneſtheus, acerque Sereſtus,
Palanteſque vident ſocios, hoſtemque receptum.
Et Mneſtheus: Quo deinde fugam? quo tenditis? inquit,
Quos alios muros? quæ jam ultra mœnia habetis?
Unus homo, & veſtris (ô cives) undique ſeptus
Aggeribus, tantas ſtrâges impune per urbem

Edide-

❁ ❁ ❁

Καὶ τῦ Δημοκόωντος δὲ ὑπὸ Ὀδυσσέως δεξὶ πεσόντος: Ἰλ: Δ. στίχ. 505.
„Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι, καὶ Φαίδιμος Ἕκτωρ.

Στίχ: 785. ΚΑΙ ΝΎΚΕΝ κτ: Τύρνε τις αἰτίασις ἥδε, ὅτι τῇ δοθείσῃ οἱ ἐυκαιρίᾳ ἐκ ἐπισαμένως ἐχρήσατο. Δηλῦται δὲ τὸ συμβαίνειν μέλλον, ἤτοι τὸ γεγονὸς ἄν, εἰ τόδ' ἐποίησεν· ἡ δὲ τῦ χήματος χρῆσις παρ' Ὁμήρῳ συχνὴ, ἐν διαφόροις ταῖς αἰτιάσεσιν οἷον Ἰλ: Ε. στίχ. 679.
„Καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεὺς,
„Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Καὶ Ἰλ: Θ. στίχ. 90. . . . . Καὶ νύκεν ἔνθ' ὁ γέρων (Νέστωρ) ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,
„Εἰ μὴ ἄρ ὀξὺ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Καὶ αὐτ: στίχ. 130.
„Ἔνθακε λοιγὸς ἔλω, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο·
„Καὶ νύ κε σήκαθεν κατὰ Ἴλιον, ἠύτε ἄρνες,
„Εἰ μὴ ἄρ ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶντε.
Καὶ Αὐτ: στίχ. 217.
„Καὶ νύ κεν ἔπρησεν (Ἕκτωρ) πυρὶ κηλέῳ νῆας ἐίσας
„Εἰ μὴ ἐπὶ Φρεσὶ θῆκε κτ:

Στίχ: 787. . . . . ΚΑΙ ΈΘΝΟΥΣ. Καὶ τῦ Ἀσκανίου δὴ τό τε ἀναιρεθέντος ἄν, ἐφ' ὃν ἡ ἐλπὶς πᾶσα τῦ τῶν Αἰνειαδῶν γένους ἐσάλευεν.

Στίχ: 789. ΔΕΙΝΗ΄ ΤΙΣ ΜΑΝΙ΄Η ΄ΑΝΔΡΟΚΤΑΣΙ΄ΗΣ κτ: ἡ γὰρ ἀλόγιστος κατὰ τῶν πολεμίων ὁρμὴ, τῆς ἐπὶ τὸ σωσῖσον προσοχῆς καὶ ἐυλογιστείας τὸν ἄνδρα παρήγαγεν· οὐχ οἷον τε γὰρ τὸν ὑπὸ σφοδροτέρᾳ κινέμενον πάθει νοεῖν τὰ δέοντα.

Στίχ: 790. . . . . ΤΜΗ΄ΞΕΝ ΔΕ΄ ΓΥ΄ΓΟΥ ΄ΙΓΝΥ΄ΗΝ· Λέγεται καὶ ἰγνὺς, καὶ ἰγνία, τὸ τῦ γόνατος ὄπιθεν μέρος, ἐν ᾧ καὶ Κῦρον, φασὶ, τὸν Ἀρταξέρξε ὁμαίμονα ἀκοντίῳ βληθέντα πεσεῖν, τῆς περὶ τὸν ἰγνύαν φλεβὸς ἀναῤῥαγείσης. (Πλὺτ. ἐν Βί: Ἀρταξ.) Καὶ ὁ Ἰδομενέος δ' ἑταῖρος ὁμοίως παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ: Ν. στίχ. 212. πέπτωκεν,
„ —— κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ.

Στίχ: 791. . . . . ΈΛΓΣ ΑΙΧΜΑΙ΄Σ . . . . Ταῖς αὐτῶν ἰδίαις οὔς ἔφθασεν ἀπεκτονὼς· οὐδὲ γὰρ παρὼν αὐτῷ ὑπαπιστὴς ἐκεῖ, ὃς ἂν ἐξ ἑτοίμε τὰ βέλη ἐπιχορηγήσειεν.

Στίχ:

Καὶ νύκεν, ἔπερ ἄφαρ τέτῳ νικῶντι ἐπῆλθε,
Κλεῖθρα διαῤῥήξαντι ἑταίρης ἔνδον ἐσάξαι,
Ἦμαρ λοίθον ἐκεῖνο μάχης τε γένοιτο καὶ ἔθνης.
Τὸν δ' ἐπὶ ἀντιβίης φλεγυρὸν μάλα ἐμμεμαῶτα,
Δεινή τις μανίη ἀνδροκτασίης μετατρέψε.
Πρῶτ' ἄνελεν Φάλαριν, τμῆξεν δὲ Γύγε ἰγνύλιν,
Εἶτ' ὄτα φεύγοντας ἐπ' ἰχμαῖς κατὰ νώτων.
(Ἥρη αὐτῷ δ' ἄρ' μένος, ἠδ' ἀλκιὴ τε χορήγει)
Προθεὶς πέφνε δ' Ἄλιο, σιὴ δ' ἤλασε Φηγέα πέλτῃ.
Πρὸς δὲ τ' ἀρηϊφίλης ἐπ' ἐπάλξεσιν ἀγνοέοντας,
Ἄλκανδρὸν θ', Ἄλιόν τε, Νοήμονά τε, Πρύτανίντε.
Λυγκέα δ' ἀντιόωντα, ἑταίρης κεκλόμενόν τε,
Δεξιόθεν, πάλλων ἄορ, ἔμπλιο χώματος ἔφθη,
Καὶ τὸ σιὸ πήληκι καθεῖλε κάρηαρ τῆλε.
Εἶθ' ἕλε θηρολέτιο Ἄμυκον, τὸ φέρτερον ἄτις
Ἤιδει χάλκεα τόξα χυμοῖς δηλήμοσι χρίειν.

Κλύ-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 792. ΗΡΗ ΑΥΤΩΙ κτ: Τὸ ἀπίθανον τῆς παραδοξολογίας ὑποθεραπεύων, ἐκ ἀθεεὶ παρίεησι τὸν Τύρνον τες τοσέτες φόνες διεργασάμενον· ὅπερ δὴ καὶ Ὅμηρος πολλάκις εἰώθει ποιεῖν, τες Θεὲς εἰσάγων ἀκμιὼ ἐνιέντας καὶ θάρσος, οἷς ἂν ἐθέλοιεν· ὥσπερ Ἀθιὼη Μενελάῳ Ἰλ. Ρ. στίχ. 569.

„Ἐν δὲ βίλω ὦμοισι καὶ ἐν γένασιν ἔθηκε,
„Καὶ οἱ μέγα θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκε.

Στίχ: 793. . . . . ΣΥΝ Δ' ΗΛΑΣΕ ΦΗΓΕΑ ΠΕΛΤΗι. Οὕτω σφοδρῶς Ἰθ καὶ βιαίως ἀκοντίσας, ὥςε σωκάμα τῷ ἀμωτηρίῳ ὅπλῳ καὶ αὐτον τὸν ὁπλίτιν σωδιαπεῖραι.

Στίχ: 794. . . . ΕΠ ΕΠΑΛΞΕΣΙΝ ΑΓΝΟΕΟΝΤΑΣ. Ἅτε δὴ τοῖς ἔξωθεν ἐπιέσι προσέχοντας, μηδὲ σωεωρακότας ὅλως τιὼ ἐν τῷ ὀχυρώματι τῆ Τύρνε εἰσέλευσιν.

Στίχ: 795 ΑΛΚΑΝΔΡΟΝ Θ' κτ: Ἔςι δ' ἐπὶ λέξεως τὸ ἔπος Ὁμήρε. Ἰλ: Ε. στίχ. 678 Ἀποροῖσιε δ' οἰῶτις, πῶς οἷον τε ὑπὸ Τύρνε καὶ δεύτερον ἀναιρεθῆναι, ἄγε τέτες αὐτὲς Ὀδυσσεὺς φθάσας ἀνεῖλεν ὑπὸ τὸ Ἴλιον; Ἀλλ' ἀπαντῆσαι πρὸς τιὼ ἀποριαν δοκοῦσιν εἰπόντες, ὅτι ἐ καθ' ἱςορίαν τῆ λεγομένε, ἀλλ' εἰς κάλλος τῆ λόγε τοῖς ὀνόμασι τέτοις ὁ Μάρων ἐξ Ὁμήρε ἠράνισαι. Ἐπιεικῶς δὲ εἰπεῖν, εἰ περὶ τὰ πράγματα τοῖς ποιηταῖς ἐπαυθεντεῖν ἐφεῖται, πῶς ἐχὶ καὶ περὶ τὰ ὀνόματα;

Στίχ: 798. ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΝ ΠΗΛΗΚΙ ΚΑΘΕΙΛΕ κτ: Καὶ παῤ Ὁμήρῳ Ἰλ: Ξ. στίχ. 496.

„ . . . . Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
„Αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραζεν δὲ χαμάζε
„Αὐτῇ σιὺ πήληκι κάρη . . . . (Ἰλιονῆος.)

Καὶ Ἀχιλλεὺς Δευκαλίωνος ὁμοίως, Ἰλ: Υ. στίχ. 481.

„ . . . . Φασγάνῳ αὐχένα θείνας
„Τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε· μυελὸς αὖτε
„Σφονδυλίων ἔκπαλθ'. . . . . .

Στίχ: 800. . . . . ΤΟΞΑ ΧΥΜΟΙΣ ΔΗΛΗΜΟΣΙ ΧΡΙΕΙΝ. Ἦν γὰρ ἀμίλες καὶ φάρμακόν τι τοξικὸν καλέμενον, ᾧπερ οἱ βάρβαροι τὰ τόξα χρίειν εἰώθεσαν· περὶ ἧ Διοσκορίδης Βιβλ: ς'. Κεφ: 20 Καὶ Παῦλος ὁ Αἰγινίτης Βιβλ: Ε'. Κεφ: 53 Καὶ Νίκανδρ. ἐν Ἰοῖς Ἀλεξιφαρμάκοις, στίχ. 207.

„Τῷ μὲν Γερραῖοι Νομάδες χαλκήρεας αἰχμὰς,
„Οἵ τε παῤ Ἐυφρήταο ῥόον πολέοντες ἀρέρας
„Χραίνεσι . . . . . .

Ediderit? juvenum primos tot miſerit Orco?
Non infelicis patriæ, veterumque Deorum,
Et magni Æneæ, ſegnes miſeretque, pudetque?
Talibus accenſi firmantur: & agmine denſo
Conſiſtunt. Turnus paulatim excedere pugnâ,
Et fluvium petere, ac partem, quæ cingitur amni.
Acrius hoc Teucri clamore incumbere magno,
Et glomerare manum. Ceu ſævum turba leonem
Cum telis premit infenſis: at territus ille,
Aſper, acerba tuens, retro redit; & neque terga
Ira dare, aut virtus patitur, nec tendere contra,
Ille quidem, hoc cupiens, potis eſt per tela viroſque.
Haud aliter retro dubius veſtigia Turnus
Improperata refert, & mens exæſtuat irâ.
Quinetiam bis tum medios invaſerat hoſtes:
Bis converſa fugâ per muros agmina vertit.
Sed manus è caſtris propere coit omnis in unum,
Nec contra vires audet Saturnia Juno
Sufficere: aëriam cœlo nam Juppiter Irim

Demi-

❁ ❁ ❁

Ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς ἔτω, φησὶ, κληθῆναι, ὅτι καὶ Πάρθοι, καὶ Σκύθαι τοξεύοντες, τέτῳ παραγρίεσι τὰς τῶν βελῶν ἀκίδας. Καὶ ἐὰ Ὀδυσσεὺς δὲ τῆς τοιᾶς δε τῦ θηρολέτου Ἀμίκε τοξικῆς φαρμακείας φαίνεται παρημεληκὼς: Ὀδυσ. Α. στίχ. 261.

„Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ ἔπη
„Ἰὸς χρίεσθαι χαλκήρεας . . . .

Αἰλιανὸς δὲ τῆ ἐπίνοιαν ἐκ μοχθηροτάτε εὑρεθῆναι ζωϋφίε παρέδωκε· „(περὶ Ζώων Βιβλ: Ε. Κεφ: 13.) λέγονται γὰρ (φησὶ) τῶν Σφηκῶν οἱ κε„κεντρωμένοι καὶ ἐκεῖνο δρᾶν· ὅταν θεάσωνται νεκρὰν ἔχιδναν, οἱ δ' ἐμπίπ„τσι καὶ φαρμάττσι τὸ κέντρον. ὅθεν μοι δοκῶσι μαθεῖν καὶ οἱ ἄνθρω„ποι μάθημα, καὶ τῦτο ἐκ ἀγαθὸν.

Στίχ: 801. ΚΑΥ΄ΤΙΟΝ ΑΙ΄ΟΛΙΔΗΝ κτ: Τὸν ἅτε ἐκ Τρωὸς τινος Αἰόλε πατρωνυμέμενον, ἅτε καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ἀνέμων ἔφορον τὸ γένος, καθάπερ καὶ Ὀδυσσεὺς, ἀναφέροντα· ἅτε τέως καὶ ἐν τῆς Αἰολίας καταγόμενον, πολλῶν ἐντεῦθεν παροικέντων τὴ Τρωικὴ χώραν, ὡς ὁ Κέρδης φησὶν. ὅθεν καὶ Αἰολὶς αὐτὴ ἐν μέρει ὠνόμασαι, παρὰ Στράβ. ἐν Γ. τῶν Γεωγραφικῶν.

Στίχ: 802. ΚΡΗΘΕ΄Α ΜΟΥΣΑ΄ΩΝ Ὀ΄ΠΕΩΝΑ κτ: Τὴν περὶ Κιθαρωδίαν ἀσκῆνται Ποίησιν. Ὃν καὶ διὰ τὴν ἐπαγγελίαν τῇ ἐπαναλήψει τῦ ὀνόματος ἐπισεμνιώες. Ποιηταὶ γὰρ Ποιητὰς ἐκ ἔθ' ὅπως μὴ ποιῆσιν πολλᾶ· Ταύτῃ τοι καὶ Ὅμηρος ἐκθειάζει, (Ὀδυ: Θ στίχ. 44.)

„Δημοδόκον· τῷ γὰρ ῥὰ Θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν
„Τερπνὴν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρωίησιν ἀείδειν.

Καὶ αὖ στίχ. 62. ἀποκαλεῖ: . . . . . ἐρίηρον ἀοιδὸν,

„Τὸν πέρι Μῦσ' ἐφίλησε . . . .

Καὶ Ὀδυσ: δὲ Ν. στίχ. 26. περὶ τῦ αὐτῦ λέγων:

„ . . . . . Θεῖος ἀοιδὸς
„Δημοδόκος, λαοῖσι τετιμένος . . .

Κατὰ ταὐτὰ οὖ καὶ ὧδε ὁ Μάρων, διὰ τεσσάρων ἐπῶν τῶν Κηθέα ἐκλείσεν.

Στίχ: 805. ΟΨΕ΄ Δ' ΄ΑΓΟΙ΄ . . . . Πρός ἄλλοις ἔχοντες τὸν νεῶν, τὸ τέως ἐπισραφέντες, τῆς γινομένης ἐπήθοντο τῶν ἰδίων ἐντὸς τῦ ὀχυρώματος θραύσεως.

Στίχ:

Κλύτιον Αἰολίδιω τε, Φίλον δέ τε Κρηθέα Μώσας.
Κρηθέα Μωσάων ὀπέωνα, ὅτιω ἔπὲ αἰὲν
Ἠδέα, καὶ κίθαρις, νευρὰς ῥυθμοῖς τ' ἐπιτάναν,
Ὅς θ' ἵππως ἀνέρων ἤειδε, καὶ ὅπλ', ἰδὲ δήρις.
Ὀψὲ δ' ἀγοὶ σφετέρων ἀνδροκτασίας σωιέντες,
Τεῦκροι σώ τε ἔβαν, Μνεσθέυς τ' ὀξὺς τε Σερέσης,
Δέρξαν ἀτυζομένως δ' ἑτάρως, καὶ δήϊον ἔνδον.
Μνεσθεὺς δ' ἄρ, ποῖ φύξις; ὅποι δὴ πτεύδετ'; αὖτε'
Ἔσθ' ὑμῖν ἄλλα προτέρωσέ τιν' ἔρκεα τοίχων;
Εἷς ἀνὴρ, πολιῆται, ἐνειρχθεὶς ἡμετέροισι
Χώμασι, τοσσατίως γε τετύξεται ὅιος ὀλέθρως;
Ὁπλοτέρων δὲ τόσως λογάδων ἄϊδι προϊάψει;
Οἰκτρῆς δὲ σφέας ἠκ ἄρα πάτρης, ἠδὲ Θεῶν περ,
Τῶν πάρος ἡμετέρων, ἔτ' Αἰνείω μεγάλοιο,
Νωθεῖς τ' ἀδρανέας τ', οἶκτος τ' αὐδώς τε κατίχει;
Τοῖσιν ὑπεξαφθέντες, ἴλιω πύκασάν τε καὶ ἔξαν.
Ἠρέμα τόφρα μάχης δ' ἐκχωρεῖν ἤρξατο Τύρνος,
Καὶ ποταμὸ δίζεθ' ἵνα χῶρος ζώννυτο ῥείθρω.
Τεῦκροι δ' ὀξύτερον πολλῷ θρῷ σώ τ' ἐλέλιχθεν.
Ὡς δ' αἴθωνα λέοντα, ἀγερθεὶς ἄμμιγα ὄχλος
Δυσμενέως βάλλει· ὁ δὲ ἔμπης καὶ δεδιὼς περ,
Τρηχύς τε βλοσυρὸς τ' ἀνακάμπτει, ἠδ' ἄρα νῶτα

T 2 Ἄν-

❋ ❋ ❋

Στίχ: 809. ΕΣΘ' ΥΜΙΝ ΑΛΛΑ κτ: Ὡς καὶ Αἴας τοῖς Δαναοῖς ὠμοκλήσασκε παρὰ ταῖς Ναυσὶν ὑπὸ Τρώων πιεζομένοις. Ἰλ: Ο. στίφ. 735.

„Ἦέ τινας φαμὲν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω
„Ἦέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
„Οὐ μέν τις χεδόν ἐστὶ πόλις, πύργοις ἀραρυῖα,
„Ἢι κ' ἀπαμυναίμεθ' ἐτεραλκέα δῆμον ἔχοντες.

Στίχ: 810-815. ΕΙΣ ΑΝΗΡ, ΠΟΛΙΗΤΑΙ κτ: Πολλαχόθεν ὁ Μνεσθεὺς ἐντρέπων τὲς Τρῶας εἰς ἄμιναν παρορμᾷ. Ἐκ τῆς τῶ πολεμίω μονώσεως, ὅτι εἷς· Ἐκ τῶ ὀλέθρου, ὃν ἐν αὐτοῖς ἐργάζεται. Ἐκ τῶν ἀναιρεθέντων ἤδη, ὅτι καὶ νέοι, καὶ ἐπίλεκτοι, καὶ ὐδ' ὀλίγοι. Ἐκ τῆς πατρίδος, ἐκ τῶν Θεῶν, ἐκ τῶ Ἡγεμόνος ἀπόντος, ὧν ἀμυναθῆναι μὴ προθυμηθῶσι, χέτλιον ἅμα καὶ πάναισχρον.

Στίχ: 816. . . . . ΙΛΗΝ ΠΥΚΑΣΑΝΤΕ ΚΑΙ ΕΣΤΑΝ. Οὕτω καὶ Ἕκτωρ παρ' Ὁμήρω, τὲς ἰδίους στρατιώτας μάχεθαι, ἔγειρε φύλοπιν αἰνὴν. Ἰλ: Ζ. στίχ. 105.

„Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσαν Ἀχαιῶν,
„Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο.

Στίχ: 820—825. ΩΣ Δ' ΑΙΘΩΝΑ ΛΕΟΝΤΑ κτ: Οὕτω πως καὶ Ὅμηρος Ἰλ: Λ. στίχ. 547.

„Ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσάυλοιο
„Ἐσσεύοντο κυῶες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται,
„Οἵ τε μὶν ἐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
„Παννύχιοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
„Ἰθύει, ἀλλ' ἔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἔκοντες
„Ἀντίον αἴσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
„Καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
Ἠῶθεν δ' ἄπο νόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ.

Στίχ:

Demiſit, germanæ haud mollia juſſa ferentem,
Ni Turnus cedat Teucrorum mœnibus altis.
Ergo nec clypeo juvenis ſubſiſtere tantum,
Nec dextra valet: injectis ſic undique telis
Obruitur: ſtrepit aſſiduo cava tempora circum
Tinnitu galea, & ſaxis ſolida æra ſatiſcunt,
Diſcuſſæque jubæ capiti: nec ſufficit umbo
Ictibus: ingeminant haſtis & Troës, & ipſe
Fulmineus Mneſtheus: tum toto corpore ſudor
Liquitur, & piceum (nec reſpirare poteſtas)
Flumen agit: feſſos quatit æger anhelitus artus.
Tum demum præceps ſaltu ſeſe omnibus armis
In fluvium dedit: ille ſuo cum gurgite flavo
Accepit venientem, ac mollibus extulit undis;
Et lætum ſociis, abluta cæde remiſit.

LIB. IX. ÆN. EXPLICIT.

❀ ❀ ❀

Στίχ: 823. ΄ΑΝΣΤΡΟΦΑ ΔΟΎΝ' ΄ΑΝΕΊΧΟΙΤΟ, Ἀναστρέψας δηλ: τὰ νῶτα δέ-ναι ἐκ ἂν τλαίη· Ἀλλ' ὑποχωρεῖ (ὡς φησὶν Ὀππιαν. Κωνηγετ. Βιβλ: Δ.) ἐπιστροφάδιν· ἤτοι ἐν τῷ ὑποχωρεῖν μεταξὺ ἐπιστρέφων· τοῦτο δ' ἐστὶν, ὅπερ ὧδε φησὶν ὁ ἡμέτερος:

„Τρηχύς τε βλοσυρὸς τ' ἀνακάμπτει . . . .
Ἄλλως καὶ γὰρ ὁ πέφυκε Λέων εἰς φυγὴν τραπεὶς δρόμῳ χρῆσθαι, ἀδ' ἐλαυνόμενος· ἀλλὰ βάδιν ὑποχωρεῖ, καὶ κατὰ σκέλος, καὶ κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενος· (Ἀριστ. περὶ Ζῴ. Ἱστορ. Βιβλ: Θ'.) ὁ δὲ Πλίνι: (Φυσ. Ἱστ. Η. Κεφ: ΙΖ.) ἐν μὲν χωρίῳ ἀναπεπταμένῳ, ἄποπτος ὤν, ὕτω βάδιν: (προσιόντι) λόχμιν δέ τινα εἰσδὺς, ἔπειτα ὀξύτατος θέει· velut abſcondente turpitudinem loco. (οἱονεὶ τῆς χώρας αὐτῷ τὸ αἶσχος ἀποκρυπτούσης.

Στίχ: 826. ΄ΟΥΚ ΄ΑΛΛΩΣ ΄ΟΠΊΣΩ . . . . ΄ΙΧΝΙΑ ΤΎΡΝΟΣ. Οὐκ ἄλλως καὶ ἐπὶ τῆς Ἕκτορος καὶ τῶν Τρώων ἐφορμήσεως: Ἰλ: Ο. στίχ. 727.

„Αἴας δ' ἐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσιν.
„Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, εἰόμενος θανέεσθαι.

Στίχ: 831. ΄ΟΥΔΈΚΕ ΤΟΣΣΑΤΊΩΝ ΚΡΟΝΙΑ΄Σ ΚΑΤΑ΄ ΄ΗΡΚΕΣΕΝ ΄ΗΡΗ· οὐκ ἀδυνατοῦσα ἡ Θεὸς, τῷ Διὶ δ' ἐδαμῶς ἐπιτρέποντος, ὡς ἐφεξῆς δηλοῦται.

Στίχ: 832. ΄ΙΡΙΝ ΚΑΙ΄ ΓΆΡΤΟΙ κτ: Ἡ κατ' ἀρχὰς τῆ Βιβλίᾳ, ὑπὸ ΄Ηρας πεμφθεῖσα ΄Ιρις, ὥστε Τύρνον κατὰ Τρώων διεγεῖραι, νῦν τῇ ΄Ηρῃ ἐπαπειλήσασα πέμπεται, ἣν μὴ Τύρνος ἀφέρῃ τὸ Τρωϊκὸν ὀχυρώματος. ΄Ορα δὲ τινὰ ΄Ιριν ὁμοίως ἄγγελον ὑπὸ Διὸς πεμπομένην ΄Ηρῃ τε δὴ, καὶ Ἀθηνᾷ μετὰ ἀπειλήσεων: Ἰλ Θ. στίχ. 399. Καὶ Ποσειδᾶνι δὲ, Ἰλ: Ο. στίχ. 174.

Στίχ: 835. ΤΟΙ΄ ΓΑ΄Ρ ΄ΟΙ΄ Ο΄ΥΔΕ΄ ΣΑ΄ΚΕΙ . . . . ΄Ωστε μὴ βάλεσθαι·

Στίχ: 836. ΟΥ΄Δ' Ο΄ΥΝ ΔΕΞΙΤΕΡΗ͂Ι . . . . ΄Ωστε βαλεῖν. τοῦτο δ' ἐστὶν εἰπεῖν, ὅτι οὐδὲ μὴ παθεῖν εἶχεν ἐπιμένων, οὐδέ τι δρᾶσαι.

Στίχ: 837. ΒΑ΄ΛΛΕΤΟ ΠΑΝΤΑΧΟ΄ΘΕΝ . . . . ΄Ορα καὶ τὸν παρ' Ὁμήρῳ Αἴαντα, ὑπὸ Τρώων ἀθρόων περισιχόμενον ὡσαύτως, καὶ τὰ ὅμοια πάσχοντα. Ἰλ: Π. στίχ. 102. κτ:

„Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε. κτ:

Στίχ: 842. ΄ΙΔΡΩ΄Σ . . . . ΠΙΣΣΗ΄ΕΙΣ . . . . Διά τε τὸν χροιὰν Ἰὼ ἐκ τοῦ σωματουμένου κονιορτοῦ, τῇ μίξει ὑπομελαινόμενος, καὶ διὰ τὸ γλισχρόν τε καὶ ἰξῶδες.

Στίχ:

Ἄνδροφα δ' ἂν ἀνέχοιτο, ἔκητι χόλοιο καὶ ἀλκῆς·
Οὔτ' αὖ ἀντιάων, καί τοι μάλα ἱέμενός περ,
Οἷος ἄρ' ἔς' ἱέναι διὰ δὴ βελέων τ' ἀνδρῶντε·
Οὐκ ἄλλως ὀπίσω ἀμφίῤῥοπος ἴχνια Τύρνος
Ἀπεδὲι πάλιν ἦγε, χόλῳ δ' οἱ πίμπρατο ἧτορ.
Δισσάκι δυσμενέεσσιν ἐνώρσ' ἐν μέσσοισι,
Δὶς φυγάδας δὲ τρέψεν ἐλάσσας τείχεσιν ἅλας.
Αἶψ' ἀλλ' ὠρίνθη ῥατὸς ἄθρους ἐκ κλισιάων·
Οὐδέ κε τοσσατίων Κρονιὰς κατὰ ἤρκεσεν Ἥρη.
Ἶριν καὶ γάρ τοι Ζεὺς ἀρανόθεν καθέηκεν,
Οὐκ ἔπε' αἰμύλα εἰο κασιγνήτῃ ἐρέεσαν,
Ἦν ἄρα μὴ Τεύκροις ἀπολείποι τείχεα Τύρνος.
Τοιγὰρ ὅγ', ὐδέ σάκει τε λοιπᾷ εἶχ' ὑπὸ μίμνειν,
Οὐδ' οἰῷ δεξιτερῇ γ' ἀποχρῆθαι, ἐπεὶ βελέεσσι
Βάλλετο πανταχόθεν· θαμὰ δ' ἀμφὶ ἔθεν κροτάφοισι
Πήληξ βαλλομένη κανάχιζ', ὐδ' ἔμπεδος ἦεν
Χαλκὸς· ὑπαὶ δὲ μύλαξι λόφος κόρυθος δεδάϊκτο.
Οὔτ' ἀσπὶς πληγῇσιν ἐπήρκει, κραιπνὰ δ' ἐ βάλλον
Ἔγχεσι καὶ Τρῶες, καὶ Μνεσθεὺς σκηπτῷ ἐοικὼς.
Ἱδρὼς δ' ἐκ μελέων πισσήεις ἄφθονος ἔῤῥει,
Οὐδ' ἔχεν ἀμπνεῦσαι· κεκαμὼν σφοδρὸν δ' ὑπ' ἀγῶνος,
Ἄθματι ἀργαλέῳ ἐπενώμα γυῖα τινάσσων.
Καὶ ῥ' ἰταμῷ δὴ τῆμος ἐν ἅλματι, πᾶσι σὺν ὅπλοις,
Ῥίψεν ἐ καῤῥείθρων ποταμὸ· ξανθαῖς ὃς δίναις
Δέξατο ἐρχόμενον, καὶ κύμασ' ἐπῇρ' ἀπαλοῖσι·
Λύθρων δ' ἐκπλώας φαιδρὸν προσαγήοχ' ἑταίροις.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Θ'. ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ.

❁ ❁ ❁

Στίχ: 845. . . . . ΠΑΣΙ ΣΥΝ ΟΠΛΟΙΣ. Ὥσπερ δὴ καὶ Κοκλῆς ὁ Ῥωμαῖος, Πορσινὰ ὕστερον πολιορκοῦντος τὴν Ῥώμην, ἀπὸ τῆς γεφύρας ἔνοπλος, καὶ τραυματίας ὤν, εἰς τὸν ποταμὸν ἥλατο καὶ διεξέφυγε. (περὶ ᾧ ὅρα ς'. Αἰν. στίχ. 671. Καὶ Ἀχιλλεὺς παῤ Ὁμ: Ἰλ: Φ. στίχ. 18. ἐν τῷ δινήεντι Ξάνθῳ εἰσπεσών, ἔνθορε δαίμονι ἶσος. Ἀλλ' ὁ μὲν ἐλαύνων τοὺς Τρῶας, Τύρνος δὲ φεύγων.

Στίχ: 846. . . . . ΞΑΝΘΑΪΣ ΟΣ ΔΙΝΑΙΣ. Ὅρα Αἰν: Ζ. στίχ. 32.

Στίχ: 847. ΔΕΞΑΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ . . . . Εὐμενῶς ὁ Τίβρις καὶ Τύρνον ὑπεδέξατο ἐμπεσόντα· πρῶτον μὲν, ὅτι τὸν προσφυγα προδῶναι, ἢ κακοποιῆσαι, καὶ δυσμενῆ τυγχάνοντα, ἐκέτι θεῖον· ἔπειτα δὲ, ὅτι ἤδει, ἅτε Θεὸς ὁ Τίβρις τῶν πραγμάτων τὸ τέλος, ὡς εἰς δόξαν τέως ἀπολῆξον Αἰνείᾳ τε καὶ τῶν Τρώων, ὑπὲρ ὧν ἵστατο. (Ὅρα Η'. Αἰν: στίχ. 37—67.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ Η'. ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ

Σημειώσεων.

P. VIRGILII MARONIS
AENEIDOS
LIBER X.

Π. ΟΥΙΡΓΙΛΙΟΥ ΜΑΡΩΝΟΣ
ΤΗΣ
ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ Ι.

ΤΟΥ Γ. ΤΗΣ

ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Θεῶν ἀγορὰ ἐν Διὸς συγκροτεῖται, εἰς βελτὼ σωαγείροντος· καὶ, πρὸς γοῦν τὸ παρὸν, εἰς ὁμοφροσύνην αὐτὰς πειρωμένη ἀναλέσαι ἀλλήλοις ἐριζοντας· ἔσεσθαι γὰρ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν Καρχηδονικῶν ὕστερον, ὅτε διοισομένοις εἰς μοίρας ἀντιπάλοις ἀποκριθῶσι συμβήσεται. Ἐνταῦθα Κύπρις ἐξαναξᾶσα, τῶν δεινῶν ἕνεκα ποτνιᾶται, ὧν οἱ Τρῶες, κατὰ μῆνιν Ἥρας, εἰς πεῖραν ἦλθον· καὶ ὑπὲρ Ἀσκανίου μάλιστα, ὅπως ἂν αὐτῇ σωθείη ὁ παῖς, ἱκέτις καθίσαται. Ἥρα δ' ἐπὶ τούτοις ἀπολογισμένη, Αἰνείᾳ τε δὴ, καὶ Τρώων, καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἀντικαταφέρεται. Ζεὺς δὲ τῆς μεταξὺ τούτων διαλλαγῆς ἀπογνοὺς, ἐφ' ᾧ, μήτε τῇ ὁμαίμονι καὶ ὁμευνέτιδι, μήτε δὲ τῇ θυγατρὶ προσοχθίσαι, ἀδιαφορήσειν, τὸ γ' ἐπ' αὐτῷ, ἐπαγγέλλεται, καὶ Μοίραις ἐπιτρέψειν τιὼ τῶν πραγμάτων ἔκβασιν. Ἐν τούτοις Αἰνείας, σωάμα τῷ ἐξ Ἐτρύσκων συμμαχικῷ, ἐπὶ νηῶν κατάρας τριάκοντα, τὰς μὲν ἰδίας, ἃς ἀπιὼν ἐνορμισαμένας καταλελοίπει, εἰς Νύμφας παραδόξως μεταβαλούσας οὐχ εὗρε, τοὺς δ' ἐν τῷ ὀχυρώματι ἑταίρους ὑπὸ τῶν πολεμίων δεινῶς πολιορκουμένους κατείληφε. Καὶ δὴ, τὸ μὲν ἀποβῆναι προθυμουμένους, τῶν δὲ ἀπ' ἐναντίας, ὥστε τῆς ἀποβάσεως ἀπεῖρξαι ἀντιπαρατασσομένων, μάχη συρρήγνυται καρτερὰ· ἐν ᾗ Πάλλας ὁ τοῦ Ἀρκάδος Εὐάνδρου ἀναιρεῖται πρὸς Τύρνου, ἀνδραγαθισάμενος πρῶτον, καὶ προανελεῖν αὐτὸς φθάσας τῶν πολεμίων μάλα συχνούς. Αἰνείας δὲ ἐπὶ τῇ Πάλλαντος ἀναιρέσει οἷα εἰκὸς ὑπεραλγήσας, δεινῶ τινα τοῖς Ῥοτόλοις ἐνειργάσατο θραῦσιν, σωεπεκδραμόντων οἱ, ἅμα σὺν Ἀσκανίῳ, καὶ Τρώων, τῶν τέως οἷον μορφορραφουμένων ἐντὸς τῶν ἐπάλξεων. Γνοῦσα τοίνυν Ἥρα ἐν ἀκμῇ κινδύνου Τύρνον σρεφόμενον, εἴδωλον αὐτῷ ἀμενηνόν τι, μορφοῦ φέρον τιὼ τοῦ Αἰνείου, ἀντιπαρίζησιν. Ὁ δὲ τὸ φάσμα, ὡσεὶ καὶ αὐτὸν Αἰνείαν ὄντα ἐλαύνων, ἄχρι καὶ μιᾶς τῶν νηῶν ἐντὸς ὄπισθεν ἐκείνου εἰσάλλεται· ἔνθα τοῦ εἰδώλου ἀπ' ὀφθαλμῶν αὐτῷ γενομένου, ἐν ἀμηχανίᾳ τε ἦν καὶ ἀπογνώσει.

ἀπο-

ἀπορῶν ὅποι τραπήσεται. Τῶν οὖ τῆς νεὼς πεισμάτων ὑπὸ Ἥρας διαῤῥηχθέντων, ἐπ᾽ Ἀρδέας, ἧς αὐτὸς πόλεως ἦρχε, παρασυρεὶς τῷ ῥοθίῳ καὶ ἄκων κατάγεται. Ἐντεῦθεν ἐπὶ τῆς μάχης Μεζέντιος ἀντικαθίσταται, καὶ τῶν μὲν Τρώων καὶ τῶν ἐπικούρων καταβάλλει πολλούς, Αἰνείᾳ δὲ συμβαλὼν καιρίαν τιτρώσκεται. Καὶ Μεζέντιος μὲν πρὸς τὸ ὑὸ Λαύσου, προβολῇ τῆς ἀσπίδος, τῷ τιμωκαῦτα ἐκρύεται, ἀπόμαχός τε γεγονὼς ὑπεξίσταται· Λαῦσος δὲ, ἀντίτε, καὶ ὑπὲρ τὸ Τοκέως ἀμυνόμενος πίπτει. Ὁ δὲ πατὴρ τὸν υἱὸν πεσόντα καταμαθὼν, καὶ τραυματίας ἤδη, ὅμως ἔφιππος ἐπανιὼν, ᾗ περ εἶχεν, οἱονεὶ ἀναμαχησόμενος, καὶ τὸν φῶτα ὑπεκδικήσων, τῆς τὸ Αἰνείου τέως κὴ αὐτὸς ἔργον δεξιᾶς γίγνεται.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Τῆς Γ. τὸ Μάρωνος Ῥαψῳδίας.

Τύρνος μαψιδίως Αἰνείου φάσμ᾽ ἐλασάσκει.

Ἄλλη:

Αἰνείας Λαῦσον τ᾽, ἰδὲ Μεζέντιω καταπέφνει.

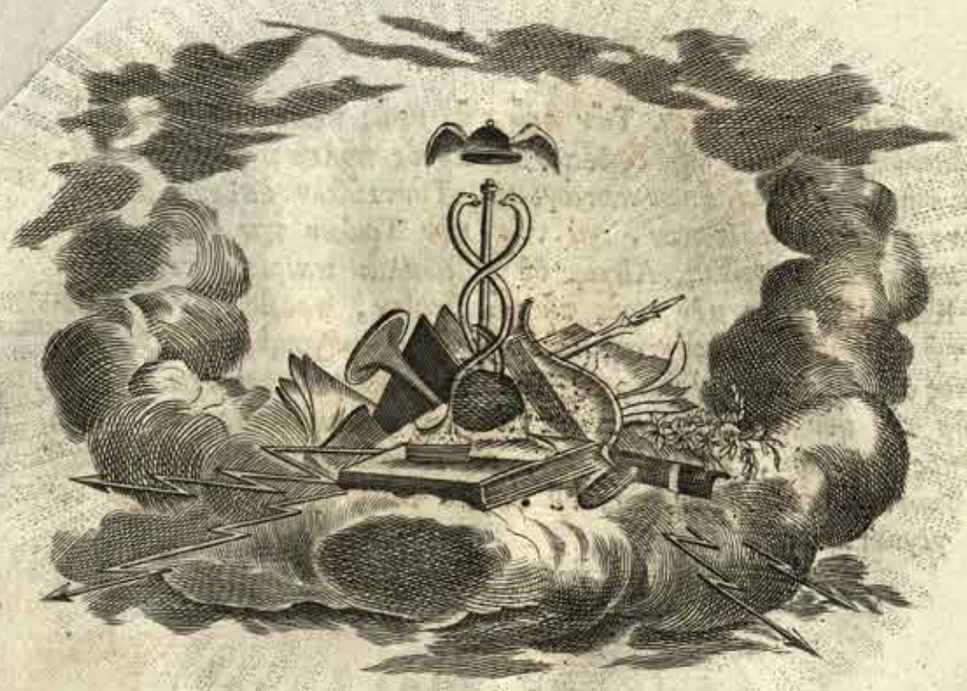

P. VIRGILII MARONIS

AENEIDOS

LIBER X.

PAnditur interea domus omnipotentis Olympi;
Conciliumque vocat Divûm pater, atque hominum rex
Sideream in ſedem: terras unde arduus omnes,
Caſtraque Dardanidum aſpectat, populoſque Latinos.

Con-

❋ ❋ ❋

Στίχ: 1. ΕΥ̓ΤΕ ΠΟΛΥΠΤΎΧΟΥ κτ: Omnipotentis ἀναγινώσκεται παρὰ Μάρωνι. (Πανθενέος) ἢ κατ-ἄλλες omnipatentis (ὡς εἰπεῖν πανταναϊκτε.) ἢ ἄλλ: omniparentis (τε πατρὸς πάντων.) Ὧν τὸ μὲν Α΄· καὶ τὸ Γ΄. τῷ Ὀλυμπίῳ, ἤτει τῷ Κρόνε πατρὶ μᾶλλον προσάραρεν, ὅς πρῶτος τε παντὸς ἐδωμάξευσε κόσμε, καὶ γήμας τὴν γῆν ἐτέκνωσε τὲς μυθολογεμένες Θεὲς (Ἀπολλόδ. Βιβλ: Α. Κεφ: Α.) τὸ δὲ Β΄. αὐτῷ τῷ Ὀλύμπῳ ἀντὶ τε ὁλολαμπὲς ὐρανὲ ιοεμένῳ, ὃν καὶ πολύπτυχον ἡμῖν ἐνταῦθα ἔδοξε προσειπεῖν, ὡς τῷ μὲν ὄρει προσῆκον διὰ τὰς πολλὰς ἀποκλίσεις καὶ ἐξοχάς τε καὶ φάραγγας, τῷ δ' ἀεραιῷ διὰ τὰς ἐπαλλήλες σφαίρας· πτύχες δὲ ἄλλως εἴρηνται καὶ αἱ τῶν θυρωμάτων σανίδες: ὥστε διὰ τε καθ' ἡμᾶς πολυπτύχε ἔτω, καὶ τὸ τε Ποιητε (omnipatentis) ἐκδηλωθείσης. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἀπορήσειέτις: πῶς ὁ πάντοθεν ἰωεωγμένος Ὄλυμπος ἀνέωκται; ἢ κατὰ τὸ συμβαῖνον· οὐ γὰρ μία ὁμῆ τε καὶ ἅμα ἡ ἀνατολὴ τε φωτὸς ἅπασι τοῖς τὴν Γῆν οἰκεῦσιν, ἄλλοτε δὲ παρ' ἄλλοις, ἀνίσχει ἥλιος.

Στίχ: 2. ΖΕΥ̓Σ ἈΓΟΡΉΝ ΣΥΝΆΓΕΙΡΕ κτ: Ὥσπερ καὶ παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ: Θ. στίχ. 2.

„Ζεὺς δὲ Θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος
„Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος ὐλύμποιο·
„Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἄκουον.

Καὶ Ἰλ: Υ. στίχ. 4.

„Ζεὺς

ΠΟΥΒΛΙΟΥ ΟΥΙΡΓΙΛΙΟΥ ΜΑΡΩΝΟΣ

ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ Ι΄.

Εὖτε πολυπτύχῳ ἐυρὺ δὲ πέπτατο δῶμα ὀλύμπῳ,
Ζεὺς ἀγορὴν σωάγειρε πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε,
Ἀξερόεν καθ' ἕδος, γαίας ὅθεν ὑψόθεν ἄθρει
Πάσας, Δαρδανιδῶν κλισίας τε, λεώς τε Λατίνους·

❀ ❀ ❀

„Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε Θεὰς ἀγορηνδε καλέσσαι
„Κρατὸς ἀπ' οὐλύμποιο πολυπτύχα . . . .

Στίχ: 5. ΑΝΦΙΠΤΑΛΟΙΣ ΔΕ ΔΟΜΟΙΣΙ κτ: Πύλας δὲ διπλᾶς, ἢ δίθυρα, ἢ διπλίδας τῶν ἐρανίων δωμάτων, οἱ μὲν εἰρῆθαι ὑπέλαβον τὰ δισσὰ τῆ οὐρανῆ ἡμισφαίρια, τό τε ὑπὲρ τὴν γῆν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτὴν δηλονότι· οἱ δὲ τὸ διττὸν κλίτος τῆ περιέχοντος, τὸ Ἀνατολικὸν, καὶ τὸ Δυτικὸν· τὰς δὲ τῆ οὐρανῆ πύλας ταύτας ὑπὸ τῶν Ὡρῶν ἀνοιγομένας τε καὶ κλειομένας πλάττει ἡ ποίησις. Ὅμηρ. Ἰλ. Ε. στίχ. 749

„Αὐτομάται δὲ πύλαι μύκον ἠρανῆ, ἂς ἔχον ὧραι
„Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς ἔλυμπός τε
„Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.

Στίχ: 7. . . . . ΤΙ Δ' ΟΤΙ ΦΡΕΣΙ ΤΟΣΣΟΝ ΕΡΙΖΕΤ' ΑΝΙΣΟΙΣ; Οἱ μὲν γὰρ ὑπὲρ Τρώων ἵσαντο, ὡς Ἀφροδίτη, οἱ δ' ὑπὲρ Ῥοτόλων, ὡς Ἥρα· τὸ δὲ φρεσὶν ἀνίσοις, ἤτοι ὡς ἀντιφρονες ἀλλήλοις, ἢ καὶ ὡς οὐδὲ τιὼ ἰσχὺν ἴσοι, ἄλλοι δ' ἄλλων ἐλάσσονες, ἢ μείζονες, Ζηνὸς δ' οἱ πάντες ἡσσώμενοι.

Στίχ: 8. ΙΤΑΛΙΗΝ ΑΠΕΝΕΥΣΑ λτ: Καὶ μιὼ ἐν τῷ Α'. τῆς Λιν: στίχ. 286. ποτνιωμένην Ζεὺς τιὼ Κυθέρειαν παραμυθέμενος περὶ τῆ Αἰνείε μεταξὺ ἔφασκεν, ὅτι·

„Γῆς ἐπὶ Ἰταλίδος δήριν κρυερὴν πολεμίζειν.

Conſidunt tectis bipatentibus. Incipit ipſe:
Cœlicolæ magni, quia nam ſententia vobis
Verſa retro, tantumque animis certatis iniquis?
Abnueram bello Italiam concurrere Teucris.
Quæ contra vetitum diſcordia? Quis metus aut hos,
Aut hos arma ſequi, ferrumque laceſſere ſuaſit?
Adveniet juſtum pugnæ (ne arceſſite) tempus,
Cum fera Carthago Romanis arcibus olim
Exitium magnum, atque Alpes immitet apertas.
Tum certare odiis, tum res rapuiſſe licebit:
Nunc ſinite, & placitum læti componite fœdus.
Juppiter hæc paucis: at non Venus aurea contra
Pauca refert.
O pater, ô hominum Divûmque æterna poteſtas!
(Namque aliud quid ſit, quod jam implorare queamus?)
Cernis ut inſultent Rutuli, Turnuſque feratur
Per medios inſignis equis, tumiduſque ſecundo
Marte ruat? Non clauſa tegunt jam mœnia Teucros.
Quin intra portas, atque ipſis prælia miſcent
Aggeribus murorum, & inundant ſanguine foſſæ.
Æneas ignarus abeſt. Nunquamne levari
Obſidione ſines? Muris iterum imminet hoſtis
Naſcentis Trojæ, nec non exercitus alter;
Atque iterum in Teucros Aetolis ſurgit ab Arpis
Tydides. equidem (credo) mea vulnera reſtant;

Et

❁ ❁ ❁

Ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ὡς ἐκ τῶν Μοιρῶν ἴσως, τοῦτο δ' ὡς ἐξ ἑκοντὶ ἐπιτρέποντος. ἢ (ὅπερ ἔφη Δονάτος), πολεμίζει μὲν Αἰνείας ἀναγκαθεὶς καὶ περὶ ἑαυτὸ ἀμυνόμενος· τὸ δὲ πρὸς Τρῶας ἐπαφικομένους πόλεμον τῷ Ἰταλίαν κινῆσαι, τοῦτο ἦν ὅπερ Ζεὺς ἀποδοκιμάζων ἀνένευεν.

Στίχ: 11. . . . . ΜΗ' ΣΠΕΡΧΕΤΕ . . . , Μὴ δὴ σπεύδετε προκαταλαβεῖν τὸν χρόνον, καθ' ὃν εἴμαρται ἐν μάχαις ταῖς μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ Καρχηδονίων ὕστερον ἐσομέναις τὸ μέρος ἐλέσθαι, εἰ τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι τὸ φίλεργι καὶ φιλόνεικον.

Στίχ: 12. ΕΥ' ΤΕ 'ΡΑ' ΚΑΡΧΗΔΩΝ κτ: Τὸ περὶ τὸν Τρεβίαν ποταμὸν συμβὰν „αἰνίττεται, ἔνθα ἐπικρατήσας Ἀννίβας, καὶ ἐμβαλὼν εἰς Ἰταλίαν πρῶ„τον, αὐτὸς μὲν ἤλαυνε διὰ Τυρρηνίας πορθῶν τὴν χώραν, ἔκπληξιν δὲ „δεινὴν καὶ φόβον εἰς τὴν Ῥώμην ἐνέβαλε. (Πλάτ: εἰς Φάβι: Μάξιμ.)

Στίχ: 13. ΟΙ' ΣΕΙ ΛΟΙΓΟΝ 'ΑΛΕΚΤΟΝ . . . . Κατὰ τὴν περὶ τὰς Κάν„νας μάχην· ἐν ᾗ λέγονται μὲν πεσεῖν Ῥωμαίων πεντακισμύριοι, ζῶντες „δὲ ἁλῶναι τετρακισχίλιοι καὶ μετὰ τὴν μάχην οἱ ληφθέντες ἐπ' ἀμφο„τέροις τοῖς στρατοπέδοις μυρίων ἐκ ἐλάττες. (Πλάτ: ἔνθ: ἀνωτ:)

Στίχ: Αὐτ: . . . . . 'ΑΛΠΙΑΣ 'ΟΙΞΕΙ. ('Ορα περὶ τῶν 'Αλπεων τὰ Σημειωθέντα ἐν τῷ Α. τῶν Γεωργ: στίχ. 546.) Ἦσαν δὲ αἱ 'Αλπεις τῆς Ἰταλίας οἷον προτείχισμα, τὸ κατὰ τῶν Γαλατῶν αὐτῇ ὀχυρᾶν βαρβάρων, δυσέφοδόι τε λίαν παρὰ τὸ ἀπότομον ἔσαι καὶ ἀδιέξοδοι· ἃς καὶ ὄξει, φασὶν, 'Αννίβας δαψιλῶς καταβρέχων, φλοξίτε πυρὸς καταναλίσκων τε καὶ ἀμαθυίων, δι' ἀδοκήτε πορείας κατὰ Ῥωμαίων διεβίβασε τὰς δυνάμεις. Ἡ δὲ διὰ τῶν 'Αλπεων 'Αννίβε διάβασις αὕτη, ἡ δευτέρα ἐστὶ τῶν ὑπὸ Ὀυάρρωνος (παρὰ Σερβίῳ) πέντε καταλεγομένων. Α'. μὲν γὰρ ἡ διὰ Λιγύρων.

B.

Ἀμφιπύλοις δὲ δόμοισι παρεζομένων ἀγόρευε:
Τίπτ' ἄρα ὑμείων ἰότης παλινάγρετος ἶκτα,
Οὐρανίδαι; τὶ δ' ὅτι Φρεσὶ τόσσον ἐρίζετ' ἀνίσοις;
Ἰταλίῃ ἀπένευσα, μάχῃ ἐπὶ Τρῶας ὀρίνειν·
Ὁππόθεν ἦδ' ἔρις ὦρτο; τὶ δ' ἄρ δέος ἠένυ τόζδε,
Ἠέτε τόζδε τυχὸν, χωρεῖν εἰς ὅπλ' ἀναπεῖσε;
Καιρὸς ὅς εἵμαρταί δήρης (μὴ πέρχετε) ἦξει,
Εὖτε ῥὰ Καρχηδὼν Ῥώμης αἰνὴ πτολιέθροις
Οἴσει λοιγὸν ἄλεκτον, ἀτάρ τε καὶ Ἄλπιας οἴξει.
Τῆμος ἐριδμαίνειν, καταπέρθειν τῆμος ἐνέσαι.
Νωὶ δ' ἐᾶτ' ἄρα· θέσθε δ' ἐϋφρονέως εἰρώϊω.
Ζεὺς τὰδ' ἐπιτμήδῳ· πλείω χρυσῇ δ' Ἀφροδίτῃ:
Ὦ πάτερ, ὦ Θνητοῖς τε Θεοῖς τ' αἰεὶ ἐπανάσσων!
Ἄλλος τὶς γὰρ ἔοι, πρὸς ὅν ἀγκλαύσαιθ' ἑξείης;
Ἀθρεῖς, ὡς θρασέες Ῥοτόλοι; πῶς δ' ἄρ καὶ Τύρνος,
Μέσσος κυδιόων, ἵπποις ἀγέρωχος ὀρώρει
Ἄρει ἐν ὄρῳ; ὀ σκέπας ἔσκε δὲ τείχεα Τεύκροις,
Ἀλλὰ πυλῶν ἔντοσθεν, ἐπ' αὐτοῖς χώμασιν ἔρκος
Μίσγεσ' ὑσμίνας, πλεῖαι δέ τοι αἵματι τάφροι.
Αἰνείας δὲ ἄπεξ', ὀδ' οἶδε. Σὺ δ' ὅτοι θήσεις
Εἴργματι τῷδε πέρας; κατὰ τειχῶν δήϊοι αὖθις
Τροίης τικτομένης· αὖθις σφατὸς ὄρνυται ἄλλος.
Ἐκθρώσκει Τεύκροις Αἰτωλῶν αὖθις ἀπ' Ἄρπων

Τυ-

❋ ❋ ❋

Β'. ἡ τῆ Ἀννίβα, περὶ ἧς ἐνταῦθα. Γ'. ἡ Πομπηίῳ τὸν Ἰσπανικὸν πόλεμον σρατηγέντος. Δ'. ἡ τῆ Ἀσδρέβα, τῆ ἐκ Γαλατίας εἰς Ἰταλίαν ἐμβαλόντος. Ε'. καθ' ἣν Ἕλλιπες ἐπικρατεῖς γεγόνασι τῶν ὀρέων, ἐξ οὗ καὶ Ἄλπεις Ἑλλίπικαὶ λέγεσθαι ἔλαχον. Καὶ αὗται μὲν αἱ ὁδοὶ δι' ὧν ἡ τῶν Ἄλπεων διάβασις περανθείη, ἐν αἷς πρὸ τῶν ἄλλων τῷ Ἀννίβᾳ ἔοικεν ὁ Ποιητὴς ἐκφοιβάζων. οὐ γὰρ ἁπλῶς εἶπεν, ὅτι τὰς Ἄλπεις διελεύσεται, ἀλλ' ὅτι ἀνοίξει, καὶ τῷ διέλευσιν τῆ λοιπῆ ῥαδίαν τοῖς βελομένοις παρασκευάσει· μᾶλλον δὲ καὶ παραδοξότερόν τι ἡ Λατινικὴ παρίσησιν ἔκφρασις: Alpes immittet apertas. (τὰς Ἄλπεις ἀναπεπταμένας εἰσάξει.) ἢ οὐκ ἐρεῖς τῷ τῆ Ποιητῆ ὧδε ῥῆσαι εἰς τόλμῃ τινὰ παρεξενεχθῆναι, κατὰ τῷ ἐκεῖ τῆ πολεμικῆ ἐπιχείρησιν;

Στίχ: 17. Ὦ ΠΑΤΕΡ κτ: Ἰλ: Θ. στίχ. 31. Ὑπὲρ Δαναῶν Ἀθήνη τὸν Δία ἐκδυσωπῆσα:

„Ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων
„— Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων
„Οἶκεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ἕλωνται.

Στίχ: 20. ΜΕΣΣΟΣ ΚΥΔΙΟΩΝ κτ: Ὡς ἀνωτ. Θ. Αἴν: στίχ. 48. εἰρηται:

„Ἕκοσι σὺν λεκτοῖς ἱππεῦσιν οἱ ἑπομένοισι.

Στίχ: 21. ΑΡΕΙ ΕΝ ΟΥΡΩι . . . . Καὶ γὰρ Αἰν: Θ. στίχ. 745.

„Ἔνθα ὑπερμενέτης Ἄρης θέσπις ὤρσε Λατίνοις.

Στίχ: 24. ΑΙΝΕΙΑΣ ΔΕ ΑΠΕΣΤ, ΟΥΔ' ΟΙΔΕ . . . . Ἦν γὰρ προελήλυθως πρὸς Εὐάνδρε, κἀντεῦθεν πρὸς Ἑτρύσκων, ὡς ἐπικουρίαν αἰτήσων.

Στίχ: 26. ΤΡΟΙΗΣ ΤΙΚΤΟΜΕΝΗΣ; . . . . Ὡς μετὰ τὴν ἅλωσιν ἐκ νέε ἀναφυομένης.

Στίχ: 27. . . . . ΑΙΤΩΛΩΝ . . . . ΑΠ' ΑΡΠΩΝ. Διομήδης μετὰ τὴν Ἰλίε ἅλωσιν, ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον Δαυνίας (τῆς νυῦ Ἀπελίας) μεταναστὰς, καὶ πόλιν τειχίσας, Ἄργος ὠνόμασεν ἵππιον, ἐκ τῆς αὐτῆ πατρί-

Et tua progenies mortalia demoror arma.
Si ſine pace tua, atque invito numine Troës
Italiam petière, luant peccata; neque illos
Juveris auxilio: ſin tot reſponſa ſequuti,
Quæ ſuperi, maneſque dabant, cur nunc tua quiſquam
Flectere juſſa poteſt? aut cur nova condere fata?
Quid repetam exuſtas Erycino in littore claſſes?
Quid tempeſtatum regem, ventoſque furentes,
Aeoliâ excitos? aut actam nubibus Irim?
Nunc etiam Manes (hæc intentata manebat
Sors rerum) movet, & ſuperis immiſſa repente
Alecto, medias Italûm bacchata per urbes.
Nil ſuper imperio moveor: ſperavimus iſta,
Dum fortuna fuit: vincant, quos vincere mavis.
Si nulla eſt regio, Teucris quam det tua conjux
Dura: per everſæ (genitor) fumantia Troiæ
Excidia obteſtor, liceat dimittere ab armis
Incolumen Aſcanium, liceat ſupereſſe nepotem.
Æneas ſane ignotis jactetur in undis,
Et quamcunque viam dederit fortuna, ſequatur.
Hunc tegere, & diræ valeam ſubducere pugnæ.

Eſt

❋ ❋ ❋

πατρίδος· (Στέφ: Βυζ.) ἐξ οὗ κατὰ παραφθορὰν ὕστερον Ἀργυρίπιον εἴρηται ἡ πόλις, καὶ Ἀργυρίπα, καὶ Ἄρπος, ἢ καὶ πληθωτικῶς αἱ Ἄρποι. (Monte S. Angelo καθ' ἡμᾶς ἀκέσσα.) Εἶπε δ' Αἰτωλῶν ὁ Ποιητὴς ἀπὸ Ἄρπων, ὅτι Διομήδης πατρὶς ἰῶ ἡ Αἰτωλία τῷ κτίσαντος. (ὅρα Η. Αἰν: στίχ 9.)

Στίχ: 28. . . . . ΚΑΙΝΑ΄ ΜΕ ΜΙ΄ΜΝΕΙ ΤΡΩ΄ΜΑΤΑ . . . . Καὶ δεύτερον, φησὶ, τυχὸν, τραυματισθήσομαι Τρωσὶ τοῖς ἐμοῖς ἐπαρήγειν ἐπιχειρῆσα, καθὰ καὶ πρότερον ἐκ Διομήδης ὑπὸ τὸ Ἴλιον· (ὅρα Ε. Ἰλ: στίχ. 335. Οὐκ ἄρα εὖ ὁ Μάρων τῆς ἀτοπίας ἀπέχετο, τῷ καὶ τὰς Θεὰς καθυποβαλεῖν τοῖς τοιούτοις ἀνθρωπικοῖς πάθεσιν, ἐζήλωσε δὲ καὶν τούτοις ἐκ ἐπαινετῶς Ὁμηρον. Οὐ δὲ γὰρ πείσαι δυνήσονται, οἱ εἰς χλεύην καὶ γέλωτα τὴν Ὁμήρε ὧδε ἀτοπίαν προθέσθαι βελτιῶσαι τὸν Μάρωνα, κατ' εἰρωνείαν, ἢ φενακισμὸν, εἰρηκότες· οὐδεμία γὰρ ἐνταῦθα εἰρωνείας πρόκειται ἔμφασις, ἀλλὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὁμοιοπαθὴς ἀνθρώποις τὰς Θεὰς καὶ ὁ Μάρων Ὁμηρικῶς καθυπέδειξεν. Ἄλλως τε δὲ, εὖ εἰρωνείας ἰῶ χώρα, εὖτε καὶ ἐπισαμένως παρεισενεχθείσης ἐνταῦθα, ἔνθα περιαλγὴς ἡ Θεὸς, καὶ πρὸς τὸν Ζῆνα περιπαθῶς ἀπολοφυρομένη εἰσάγεται.

Στίχ: 33. ΟΥΡΑΝΙ΄ΩΝ . . . . ΚΑΙ΄ ΝΕΡΤΕΡΙ΄ΩΝ . . . . Ὑπὸ μὲν ἐκείνοις, τὸν ἐν Δήλῳ χρησμὸν Ἀπόλλωνος νοητέον· ὑπὸ δὲ τούτοις, τὰ ὑπὸ Κρεούσης προειρημένα ἐπιφανείσης, (Β. Αἰν: στίχ. 833. κτ.) καὶ τὰ ὑπὸ Ἀγχίσε ἐν Ἅιδε. (Ϛ΄. Αἰν: στίχ. 777. καὶ 825 κξ.)

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΠΩΣ ΝΥ΄Ν ΤΙΣ Τὶω Ἥραν ἐπιβουλεύσαν ὑπαινίττεται, φειδόμενος τοῦ ὀνόματος, ὡς γαμετῆς αὐτῷ Διὸς καὶ κασιγνήτης.

Στίχ: 34 ΘΕ΄ΣΦΑΤΑ . . . . ΜΟΙ΄ΡΑΣ . . . . Τὰς Μοίρας τοῖς τῷ Διὸς ταυτίζει ἐντάλμασι.

Στίχ: 35 . . . . ΝΑΥ΄Σ . . . . ΈΝΙΠΠΗ΄ΣΤΟΥΣ. Μέτιθι τὰ ἐν τῷ Ε΄. τῆς Αἰν: ἀπὸ στίχ. 633.—701.

Στίχ: 36. ΧΕΙΜΩ΄ΝΩΝ . . . . ΜΕ΄ΔΟΝΤΑ . . . . ΆΗ΄ΤΑΣ. Ὅρα Λ. Αἰν: στίχ. 56.—137.

Στίχ:

Τυδείδης· ἔτι καινά με μίμνει τρώματα οἴμαι,
Σὴ δ' ἄρ' ἐγὼ θυγάτηρ θνητῶν ἐκδέχνυμαι ὅπλα.
Αἶκεν σεῖο ἄτερθε, Θεῶν τ' ἀέκητι Τρῶες
Ἰταλίωδ' ἀφίκοντο, ἁμαρτάδα δή τίσειαν,
Μηδὲ χραίσμοις τοῖσιν ἀρήγων· εἰδέκεν ὁμφαῖς
Οὐρανίων πίσυνοι καὶ Νερτερίων, πῶς νῦν τις
Θέσφατα τεῦ κάμψει; Μοίρας δέ τε πῶς μεταθήσει;
Τὶ προσενείρω ναῦς, παρ' Ἔρυκος θῖν' ἐνιπρήσας;
Χειμώνων τὶ μέδοντα; τὶ μηναμένας δὲ ἀήτας
Ἀμφ' ἄλα Αἰολίῃ; αὐτὰρ νεφελόσολον Ἶριν;
Νῶϊ δ' ἔτι Νερτερίας (ἦ ἀπείρατος ἔπλετο λῆξις·)
Κινεῖ. Καὶ γὰρ γῆς ὕπερ, αἰφνιδίως πεμφθεῖσα,
Ἄσσεσ' ἐν Ἰταλικοῖς Ἀληκτὼ μήνατο μέσσοις.
Οὗτοι νῦν ἀρχῆς μέλον· ἠλπόμεθ' ἄλλοτε τοῖα,
Εὖτε παρὶξ δαίμων· νικώντων οἶϊ ἐθελήσας.
Εἰ δ' ὀλέπται γαῖα τις, ἦνκεν Τρώεσι δώῃ
Αἰνὴ σὴ ἄλοχος, πρὸς Τροίης, ὦ Πάτερ, αὐτῆς,
Τῆς περ ἐρειπώσης καπνὸς γ' ἔτι νῶϊ ἀποθρώσκει,
Ἔκγονον Ἀσκάνιον, σάος ὄφρα ἐμοὶ περιείη,
Λίσσομαι, ἐξέσω, σῆσ' ἐκ βελέων πολέμοιο.
Αἰνείας δ' ἄρα εἰν αἰδήλοις κύμασ' ἀγέθω,

B 2 Ἦν

❁ ❁ ❁

Στίχ: 37. . . . . ΝΕΦΕΛΟΣΤΟΛΟΝ ΙΡΙΝ. Ε'. Αἰν: στίχ. 635. καὶ Θ'. Αἰν: στίχ. 2.

Στίχ: 38. ΝΥΝ Δ' ΕΤΙ ΝΕΡΤΕΡΙΟΥΣ Ζ'. Αἰν: στίχ. 335.

Στίχ: Αὐτ: . . . . . ΑΗΞΙΣ. Α. Αἰν: στίχ. 152.

Στίχ. 40. . . . . ΑΛΗΛΤΩ ΜΗΝΑΤΟ . . . . Ζ. Αἰν: στίχ. 366. 436. 511. 547. 588.

Στίχ: 41. ΟΥΤΟΙ ΝΥΝ ΑΡΧΗΣ ΜΕΛΟΝ. Ἐξ ἀπογνώσεως ἤδη, οἷον ἀποδυσπετήσασα, παραίτησίν τινα τῆς ἐς τόδε ἐλπιζομένης ἀρχῆς ἐμπαρέρρηψε. Σὺ μέν, φησὶ, Τρωσὶ τοῖς ἐμοῖς, ἐξ ὧν ὑπέσχε, τὸ κράτος ἀπένεισας· ἐξ ὧν δὲ γίνεσθαι τὰ νῦν ἐπιτρέπεις, οὐδὲν ἡμῖν λοιπὸν, ἢ περὶ σωτηρίας φροντίζειν. Οὕτω τιὼ ἀποκειμένῳ τοῖς Τρωσὶ τύχῳ, ὡς ἰδίαν ἡ Θεὸς οἰκειῶται.

Στίχ: 43. Εἰ Δ' ΟΥ ΔΕΙΓΠΤΑΙ ΓΑΙΑ ΤΙΣ κτ: Ὅρα Α. Αἰν: στίχ. 255.
„Πᾶσα δὶ Ἰταλίῃ ἄπο πάντῃ εἴργεται αἶα.

Στίχ: 44. ΑΙΝΗ ΣΗ ΑΛΟΧΟΣ . . . . Ὡς ὑπ' ὀργῆς προϊέσης ἐπεξαφθεῖσα, ἐκέτι τῷ λοιπῷ τιὼ φλεγμονιὼ καταχεῖν ἐδυνήθη, ὥστε μὴ σαφῶς ἐκδηλῶσαι τιὼ αἴτιον, ἰῷ ἀκατονόμαστον ἄχρι τέως παρῆλθεν αἰδοῖ, ὡς εἴρηται, τῷ καὶ γαμέτῃ καὶ κάσιος. (στίχ. 33. Αὐτ:)

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΠΡΟΣ ΤΡΟΙΗΣ . . . . Οὐ κατ' ἐξορκισμὸν κυρίως, ἀλλὰ πρὸς οἵκτῳ κίνησιν, ὧδε ἡ Τροίας προβάλλεται καταρείπωσις καὶ κατάπρησις.

Στίχ: 45. . . . . ΚΑΠΝΟΣ Τ' ΕΤΙ ΝΥΝ ΑΠΟΘΡΩΣΚΕΙ. Ὅρα τὰ ἐν Ἰῷ Δ'. τῆς Αἰν στίχ. 3. Αὐτ: σημειωθέντα.

Στίχ: 48. ΑΙΝΕΙΑΣ Δ' ΑΡΑ κτ: Καὶ πρὸ τῷ υἱέος ἄρα ἡ Κύπρις τίθησι τὸν ἀπόγονον· τοσοῦτον αὐτῇ τῆς τῷ γένους ἔμελε σωτηρήσεως· εἶτα καὶ τὸ ῥηθὲν, ὡς ἐν ἀπογνώσει χαλεπήνασα προεξιώεγκεν. Ἀμυθήτῳ δ' ἔμπλεως πικροθυμίας ἡ ἔνδοσις.

Στίχ:

Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos, atque Cythera,
Idaliæque domus: poſitis inglorius armis
Exigat hic ævum. Magna ditione jubeto
Carthago premat Auſoniam: nihil urbibus inde
Obſtabit Tyriis. Quid peſtem evadere belli
Juvit,& Argolicos medium fugiſſe per ignes?
Totque maris, vaſtæque exhauſta pericula terræ,
Dum Latium Teucri, recidivaque Pergama quærunt?
Non ſatius cineres patriæ inſediſſe ſupremos,
Atque ſolum, quo Troja fuit? Xanthum & Simoënta
Redde, oro, miſeris: iterumque revolvere caſus
Da, pater, Iliacos Teucris. Tum regia Juno
Acta furore gravi: Quid me alta ſilentia cogis
Rumpere, & obductum verbis vulgare dolorem?
Æneam hominum quiſquam, Divûmque ſubegit
Bella ſequi? aut hoſtem regi ſe inferre Latino?
Italiam petiit fatis auctoribus: eſto,
Caſſandræ impulſus furiis: num linquere caſtra
Hortati ſumus, aut vitam committere ventis?
Num puero ſummam belli? num credere muros?
Tyrrhenamve fidem, aut gentes agitare quietas?

Quis

❀ ❀ ❀

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΕΙ᾽Ν ᾽ΑΙ᾽ΔΗ᾽ΛΟΙΣ ΚΥ᾽ΜΑΣ᾽ ᾽ΑΓΕ᾽ΣΘΩ. Λανθάνει δ᾽ ἐν τοῖς ῥήμασι τούτοις, ἡ τῦ Αἰνείᾳ συμβαίνειν μέλλοντος προαναφώνησις. Ἰσόρηται γὰρ Αἰνείαν παρὰ τὰ ποταμῷ ὕστερον ἀπολέσθαι. (Ὅρα Δ. Αἰν: στίχ. 678. καὶ Ζ. Αἰν: στίχ, 158.)

Στίχ: 50. ΚΕΙ᾽ΝΟΝ . . . . Ἀσκάνιον.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΔΗ᾽ΡΗΣ ΧΑΛΕΠΗ᾽Σ Θ᾽ ῾ΥΦΕΛΕ᾽ΣΘΑΙ. Παραπλησίως καὶ Ζεὺς περὶ Σαρπηδόνος τῦ υἱῦ διενοεῖτο, Ἰλ Π στίχ 436.

„ —— μὶν ζωὸν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης
„Θέσθαι ἀναρπάξας Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ.

Στίχ: 51. . . . . ᾽ΑΜΑΘΟ᾽ΥΣ . . . ΠΑ᾽ΦΟΣ . . . ΚΥ᾽ΘΕΙΡΑ; Ἡ μὲν Ἀμαθῦς, πόλις ἰῦ ἐπὶ Κύπρῳ πρὸς μεσημβρίαν ὁρώσης, ἀπὸ Ἀμαθῦτος τῦ Ἡρακλέους ὄτω κληθεῖσα, ἢ ἀπὸ τῆς Κινύρῳ μητρὸς Ἀμαθέσης. (Στέφ Βυζ.) Εἶναι δὲ πιστεύεται ἡ νῦν Λιμησὸς (Helliez ἐν τῇ κατὰ Ὀυῖργ Γεωγρ.) Ἡ δέ τοι Πάφος, ἐπὶ τῆς αὐτῆς Νήσῳ κατὰ τὸ δυσμικωτέραν πλευρὰν (περὶ ἧς ὅρα Α. Αἰν: στίχ. 452) Περὶ δὲ Κυθείρων εἴρηται ὁμοίως, ἐν Α. Αἰν: στίχ. 280. καὶ 728.

Στίχ: 52 ᾽ΙΔΑ᾽ΛΙΟΙ᾽ ΤΕ ΔΟ᾽ΜΟΙ . . . . . Ὅρα Α. Αἰν: στίχ. 729. καὶ Ε᾽. Αἰν: στίχ 802.

Στίχ: 54. . . . . ΑΥ᾽ΣΟΝΙ᾽ΗΝ ΚΑΡΧΗΔΩ᾽Ν . . . . . ΔΑΜΑ᾽ΞΗι. Πρὸς ὀργὸ ταῦτα φθέγγεται, ἅπερ ἔτ᾽ ἀναχετὰ ἰῷ αὐτῇ, ἔτ᾽ ἀποβήσεσθαι ἔμελε· τἀναντία γὰρ ὕστερον ἀπέβη, τῦς ᾽Αφρας τῶν Αὐσονίων καταχρεψάντων.

Στίχ: 55. ᾽ΑΣΤΕΣΙ ΔΗ᾽ ΤΥΡΙ᾽ΟΙΣ . . . Ο᾽ΥΔΕ᾽Ν ΤΙ ᾽ΕΝΕ᾽ΧΕΙ. Οὐδὲν ἐκ τῆς Ἀσκανίῦ ὑποχωρήσεως δεινὸν ἐφέψεται Καρχηδονίοις τοῖς ἐκ Τύρῦ ἀποίκοις.

Στίχ: 56. ᾽ΟΤΤΙ Δ᾽ ᾽ΟΝΕΙΑΡ κτ: Σιωπανεφαλαιοῖ τὰ Τρωσὶ προσενσκήψαντα δεινὰ πρὸς οἶκτον κινῆσα. Δείνωσιν δ᾽ ἐνεποίησε τῷ πάθει προθεῖσα, ὅτι μηδὲ τῆς ἀπ᾽ ἐκείνων ἀπαλλαγῆς προσεγένετό τις ὄνησις τοῖς σωθεῖσιν· ὅμοια δὲ τούτοις ἂν εἴποι, καὶ ὁ πρὸς αὐτῷ τῷ λιμένι ἀπολέσθαι κινδυνεύων μετὰ τὸ ναυάγιον.

Στίχ:

Ἤν τινα δ' οἱ δαίμων δοίῃ ἀτραπὸν, παρεπέσθω.
Κεῖνον ἔοι σέξαι, δήρης χαλεπῆς δ' ὑφελέσθαι.
Ἔς' Ἀμαθῆς ἐμοὶ, ἠδ' αἰπὴ Πάφος, ἠδὲ Κύθηρα,
Ἰδάλιοίτε δόμοι· δυσκλειὴς ὅπλ' ἀπολέψας,
Ἔνθ' αὐῶν' ἀγέτω. Σύ δὲ δὴ ἔντελλε κελεύων,
Ὄφρακεν Αὐσονίῃσι Καρχηδὼν ἔτα δαμάξῃ.
Ἄξεσι δὴ Τυρίοις ἐνθένδ' ὀδέν τι ἐνέξει.
Ὅττι δ' ὄνειαρ ἔοι πολέμῳ λοιγόνδερ ἀλύξαι,
Πυρσῶν ἀργολικῶν μαλερῶν τε φυγεῖν διὰ μέσσων,
Εἶτα τόσ' ἀντλῆσαι Τεύκρους κατὰ γῆῳ κατὰ πόντον,
Δίζοντας Λατίῳ παλινάγρετα Πέργαμα δεῖμαι;
Οὐ ποδὸν ὑσατίῳ πάτρης ἰῷ ἄρκιον οἰκεῖν;
Οὖδας θ' οὗ κεῖτο Τροίη; Ξάνθον, Σιμόεντα,
Λίσσομαι οἰκτροῖς ἄν ἀπόδος! Δὸς δ', ὦ πάτερ, αὖθι
Τλιῶσι ἐοικότα τοῖς πάρος Ἰλιακ' ἄλγεα Τεύκρους.
Τόφρα κοτεσσαμένη μέγα θυμῷ πότνια Ἥρη:
Τίπτ' ἄρ' ἀποβρῆξαι βαθέῳ σιγῇ μ' ἐπανάγεις;
Μύθοις κευθομένῳ τε ἀνίῃ δημοσιεῦσαι;
Τίς ποτε Αἰνείαν θνητῶν τε Θεῶν τε ἐπῶρσε,
Κινεῖν δήριας; ἠὲ Λατίνῳ δήϊον ἦκεν;
Ἰταλίωδ', εἴξας μοίρῃσιν, ἀφίκετο· ἔξω.

Κασ-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 59. . . . . ΠΑΛΙΝΑ'ΓΡΕΤΑ ΠΕ'ΡΓΑΜΑ . . . . Οἱ μὲν recidi. va. (παλίμπτωτα, ἢ παλίντροπα) ἀναγινώσκουσιν· οἱ δὲ rediviva. (παλίνζωα) Λλ' ὅ, τις ἂν τέτων καὶ ἕλοιτο, σαφὴς ὁ νῶς ὁ τῆ Ποιητῆ, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τὰ Πέργαμα ἐννοῦντος, μεθ' ἰῶ ἔπαθον καταστροφίῳ τε καὶ πτῶσιν, αὖθις ἀποκατασῆσαι τὰς περὶ Αἰνείαν σπουδάζοντας.

Στίχ: 60. ΟΥ ΣΠΟΔΟ'Ν 'ΥΣΤΑΤΙ'ΗΝ κτ: Ἐπὶ τῇ ἀναληφθείσῃ μετοικεσίᾳ μετάμελος. Εἰς ὅ γὰρ ποτε, φησὶ, χρηστὸν σωστέλεσεν, ἢ ὑπὸ Σοῦ ἐπιταχθεῖσα Τρωσὶν αὖτη ἀποίκισις; ἢ ἐ πολλῷ βέλτιον ἰῶ, καὶ Τροίης ἐκτεφρωθείσης, μέσον αὐτῆς οἰκεῖν τῆς ποδός;

Στίχ: 61. 'ΟΥ'ΔΑΣ . . . ΞΑ'ΝΘΟΝ, ΣΙΜΟ'ΕΝΤΑ, Καὶ γάρ τοι καὶ Τροίας ἤδη πυρὶ κατωθαλωθείσης, ἀλλὰ τὸ ἔδαφος διασώζεται μένον, καὶ οἱ παραῤῥέοντες αὐτιῶ ποταμοὶ ἔτι περίεισιν, οὓς ἀποδοθῆναι σφίσιν οἱ Τεῦκροι πρὸ παντὸς αἱρῆνται, κἂν, ἤτοι ἐπανήξοντες τὰς αὐτοὺς οἴσεσθαι μέλεσι καμάτες τε καὶ κινδύνες, ὧν ἀπαναστάντες εἰς πεῖραν ἦλθον, ἢ καὶ ἀποκατασταθέντες τέως ἐκεῖσε τοῖς προτέροις ὁμοίως καὶ ἐξῆς ἀνατλήσονται.

Στίχ: 65. . . . . 'ΑΠΟΡ'Ρ'ΗΞΑΙ ΒΑΘΕ'ΗΝ ΣΙΓΗ'Ν. . . . . Τετέσι μετὰ τιῶ παντελῆ σιγιῶ, ῥῆξαι γῆρυ, καὶ ἐκφθῆναι ἅπτα σωεῖχε βυσσοδομέυσα. Οὕτω καὶ Ἰλ: Δ. στίχ. 24.

„Ἥρη δ' ἐκ ἔχαδε σῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα.

Στίχ: 68. ΚΙΝΕΙ'Ν ΔΗ'ΡΙΑΣ . . . . Ὅρα ὅπως σοφισικῶς Ἥρα, ἃ Τύρνος ἐποίει, τῷ Αἰνείᾳ προσάπτει· ἐκεῖνος γὰρ ἰῷ τῷ ὄντι ὁ τὰς δήρεις κινήσας· τὸ δὲ τῷ Λατίνῳ τὸν Αἰνείαν δήϊον ἦκειν, λαμπρῶς ἡ Θεὸς ἐπιψεύδεται. Φίλιος γὰρ προσῆλθεν ὁ Τρὼς, κλάδον ἐλαίας εἰρηνικῆς προβαλλόμενος, ὡς τὰς διαπρεσβευσομένας πέμψας: Αἰν: Ζ. στίχ. 163.

„Παλλαδικῆς προφέροντας ἐλαίης ἔρνεα πάντας.

Στίχ: 69. . . . . ΕΣΤΩ· Κατὰ συγχώρησιν εἴρηται, ὡς εἰ πρόφασις ἰῷ τοῖς περὶ Αἰνείαν, τὰ τῶν Μοιρῶν προτεινόμενα θέσφατα,

Quis Deus in fraudem, quæ dura potentia noſtri
Egit? ubi hic Juno, demiſſave nubibus Iris?
Indignum eſt Italos Trojam circundare flammis
Naſcentem; & patriâ Turnum conſiſtere terrâ,
Cui Pilumnus, avus, cui Diva Venilia mater.
Quid? face Trojanos atrâ vim ferre Latinis?
Arva aliena jugo premere, atque avertere prædas?
Quid? ſoceros legere, & gremiis abducere pactas?
Pacem orare manu, præfigere puppibus arma?
Tu potes Ænean manibus ſubducere Grajûm,
Proque viro nebulam, & ventos obtendere inanes;
Et potes in totidem claſſem convertere Nymphas:
Nos aliquid Rutulos contra juviſſe nefandum eſt.
Æneas ignarus abeſt: ignarus & abſit.
Eſt Paphos, Idaliumque tibi, ſunt alta Cythera.
Quid gravidam bellis urbem, & corda aſpera tentas?
Noſne tibi fluxas Phrygiæ res vertere fundo
Conamur? Nos? an miſeros qui Troas Achivis
Objecit? quæ cauſa fuit conſurgere in arma
Europamque Aſiamque, & fœdera ſolvere furto?

Me

❁ ❁ ❁

Στίχ: 70 ΚΑΣΣΑ'ΝΔΡΗΣ . . . . ΈΡΙΝΝΎΣΙ· . . . . Οὐ γὰρ πίστεως ἠξιῶτο τὰ ὑπὸ Κασσάνδρας θεσπιῳδέμενα. (ὅρα Β'. Αἰν: στίχ. 263. καὶ Γ'. Αἰν: στίχ. 194.)

Στίχ: 71. . . . . ΛΙΠΕ'ΜΕΝ . . . . Πρὸς τὸ ὑπ' Ἀφροδίτης ἁπαντᾶ ῥηθὲν ἄνωτ: στίχ. 24.

„Αἰνείας δ' ἄπες', ἐδ οἶδε . . . . . .

Οὐδεὶς γάρ, φησὶ, παρῆνεσεν, ἢ πρὸτρέψατο ἀπιέναι, αὐτεπάγγελτος δὲ τὸν αὐτῷ στρατὸν ἐγκατέλιπεν αὐτὸς ἀπελθών. (Θ. Αἰν: στίχ. 8. καὶ 11.)

Στίχ: Αὐτ: ΨΥΧΗ'Ν Τ' ἘΠΙΔΟΥ̃ΝΑΙ ΑΗ'ΤΑΙΣ; Τετέχνιν ἐπιθαῤῥῆσαι τοῖς ματαίοις, τοῖς παρ' Εὐάνδρε δηλονότι, ἢ ἄλλων βοηθήμασιν· οὐ γὰρ τὸν στόλον, ἔφη, ἀλλὰ τὴν ψυχήν. (vitam) (ὅρα Η. Αἰν: στίχ. 121. καὶ 132. καὶ 494.)

Στίχ: 72. . . . . ΠΑΙΔΑΡΙΩ͂ι ΠΙΣΤΕΥ̃ΣΑΙ; Καινταῦθα ψεύδεται Ἥρα· οὐ γὰρ τῷ Ἀσκανίῳ Αἰνείας ἐπίστευσε τὸν στρατὸν, ἀλλὰ Μνεσθεῖ, καὶ Σερέστῃ, καὶ τοῖς λοιποῖς, ἓς τῶν πραγμάτων ἡγήτορας ἦν ἐπιστήσας. (Θ. Αἰν: στίχ. 230. καὶ 233.)

Στίχ: 73. Ἢ ΤΥΡΡΗΝΗ'Ν ΠΙ'ΣΤΙΝ . . . . Νοητέον ἐνταῦθα τινὰς σωθήκας, ἃς μετὰ Τυῤῥηνῶν οἱ ἐκ Δαυνίας πρότερον σωθέμενοι εἶχον. Ἀλλ' ὁ τυραννικὸς Μεζέντιος πρῶτον, καὶ Τύρνος αὐτὸς ἔπειτα, τῷ τυράννῳ σύμμαχος παραστὰς κατὰ τῶν τυραννουμένων, (Η. Αἰν: στίχ. 500—515.) τῆς στάσεως ἐγένοντο αἴτιοι.

Στίχ: 74. ΤΙ'Σ ΡΑ' ΘΕΩ'Ν ΔΟ'ΛΟΝ, κτ: Ἐπὶ τὴν ἄρνησιν καταφεύγει ὧν ἐμηχανήσατο πάντων, ἁπαντῶσα δῆθεν οἷς περ Ἀφροδίτη ἠτιάσατο ἄνωτ: στίχ. 35—40.

Στίχ: 77. ἮΚΕΝ ἈΕΙΚΕ'ΛΙΟΝ κτ: Εἰρωνικώτερον χηματίσασα τὴν ἀντίῤῥησιν, ἀνθυποφέρει, ὅτι ὁ τὰς τὴν Τρόιαν νεωργοῦντας ἐπ' Ἰταλίας, ἀδίκως πολιορκεῖσθαι διατεινόμενος, ἔτος τῆς πατρίδος γῆς ἐξωθεῖσθαι Τύρνον ἠγήσεται δίκαιον, πάνυ ἀτόπως· πρὸς γὰρ Τύρνον ὁ κλῆρος πατρῷος κάτεισι.

Στίχ: 79. . . . . ΠΙΛΟΥ̃ΜΝΟΣ ΠΑ'ΠΠΟΣ, ἘΝΗΔΙ'Α . . . . ΜΗ'ΤΗΡ. Ὅρα Θ. Αἰν: στίχ. 4. Ἀλλὰ Πιλοῦμνος τε καὶ Πιθοῦμνος παρὰ Ῥωμαίοις, Δαίμονες ὑπῆρχον ἐκ Διὸς γεγονότες, τῆς βρεφῶν ἡλικίας ἔφοροι, κατὰ Οὐάῤῥωνα. Ἡ δὲ Ἐνηλία (Ουενιλία) Venilia, ἣ καὶ ἀδελφὴ εἴρηται Ἀμά-

Κασσάνδρης ἀχθείς γε ἐριννύσι· μὴ στρατὸν ἔμπης
Πάρφαμεν οἱ λιπέμεν; ψυχὴν τ' ἐπιδῦναι ἀήτας;
Μὴ πόλεμον, μὴ Ἄρυ δὲ, παιδαρίῳ πιστεύσαι;
Ἢ Τυρρηνιὴ πίστιν, ἔκηλά τε ἔθνε' ὀχλίζειν;
Τίς ῥα Θεῶν δόλον, ἠέτ' ἐμὴ παλαμήσατο νίκυς;
Πῆ δ' ἐνταῦθ' Ἥρη; πῆ δ' ἡ νεφελόκολος Ἶρις;
Ἧκεν ἀεικέλιον Τροίῃ πόλιν Ἰταλιώτας
Ἐξανατικτομένῃ ἤδη φλόγεσιν περιβάλλειν·
Τοιγὰρ καὶ πατρίης γαίης ἐπὶ Τύρνον ἱδρύσθαι,
Τῷ γε Πιλάμνος πάππος, Ἐνηλία δῖα δὲ μήτηρ.
Πῶς; Τρῶας δὲ μέλαιναν ὑφάπτειν δᾷδα Λατίνοις;
Ἀγρὸς τ' ἀλλοτρίης ἐχέμεν, ληΐζεσθαί τε;
Πῶς; αἱρεῖσθ' ἐκυρὸς, κόλπων μνησὰς δ' ἁρπάζειν;
Δεξιτερῇ φιλίῃ αἰτεῖσθαι, πλεῖν δὲ μεθ' ὅπλων;
Αἰνείαν σὺ δυὴ χειρῶν Δαναῶν ὑφελέσθαι,
Ἀχλὺν δ' ἀντ' ἀνδρὸς, κενεὸς θ' ὑποτεῖναι ἀήτας·

C 2 Καὶ

Ἀμάτης, (Z. Αἰν: στιχ. 57.) Νύμφη ἦν Θαλασσία Ποσειδῶνος ἀκόιτη, ἣ κατὰ τινας ἄλλως καὶ Σαλακία, Salacia, ἀπὸ τῆ Θαλασσίᾳ σάλᾳ κληθεῖσα. Σεσημείωται δὲ τοῖς Σχολιογράφοις, ὡς δι' ὧν ὧδε φησὶν Ἥρα, μηδὲν Αἰνείᾳ τῷ γένει χείρονα Τύρνον ὄντα βέλεται δεῖξαι· εἰ γὰρ ἐκεῖνος οἷον ἑτεροθαλὴς Θεὸς ἂν ἐτύγχανεν, ὡς ἐξ Ἀγχίσου καὶ Ἀφροδίτης, ἀλλὰ καὶ ἔτος ἔμπης ἐκ Θεῶν ἰὼ ἑκατέρωθεν· Πῶς δὲ ὁ ἐν τῷ Θ στίχ. 4. πατὴρ, ἐπὶ τῆ παρόντος πάππος εἶναι λέγεται Τύρνε, καὶ ἐφεξῆς δὲ στίχ. 654. πρόπαππος ὁ αὐτὸς εἰρήσεται; sed in his nominibus abutitur Poeta, φησὶ Σέρβιος. (καταχρᾶται ὁ Ποιητὴς τοῖς τοιούτοις ὀνόμασιν.) Μήπω δὲ εἰπεῖν ἄμεινον, ὅτι πατέρα μὲν ἐκεῖ τὸν πάππον ὠνόμασε, τὸν δ' ὧδε πάππον, πρόπαππον ἐξῆς ἀποκαλέσει, οἷον Φάναι πρόγονον;

Στίχ: 80. . . . . ΜΕΓΑΙΝΑΝ ΥΦΑΠΤΕΙΝ ΔΑΪΔΑ . . . . Δι' ὧν κινῆσι πολέμων, τοῖς Λατίνοις πολλῶν θανάτων παραιτίας γίγνεσθαι. Αἰνίττεται δὲ τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ Τρώων ἀφορμὴν τῆς μάχης. (Ὅρα Z. Αἰν: 532. καὶ 559. καὶ 574.)

Στίχ: 81. ΛΗΡΟΥΣ Τ' ΑΛΛΟΤΡΙΟΥΣ ΕΧΕΜΕΝ, ΔΗΪΖΕΘΑΙ ΤΕ. Καὶ ταῦτα ψευδῶς· οὐδὲν γὰρ εἰς ἐκεῖνο ὑπὸ Τρώων τοιοῦτο πέπρακτο.

Στίχ: 82. . . . . ΑΙΡΕΙΣΘ' ΕΚΤΡΟΥΣ . . . . ΜΝΗΣΤΑΣ Δ' ΑΡΠΑΖΕΙΝ; Καιμὴν ἔπω ἔτε Λατῖνος ἑκυρὸς ὡμολόγητο Τύρνῳ, ἔθ' ἡ Λαβίνη μεμνήσευτο. (Ὅρα Θ. Αἰν: 140.)

Στίχ: 83. ΔΕΞΙΤΕΡΗΙ ΦΙΛΙΗΝ ΑΙΤΕΙΣΘΑΙ κτ: Δι' ἐκεῖνα δηθεν τὰ ἐν Z. Αἰν! στίχ. 160.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΠΛΕΙΝ ΔΕ ΜΕΘ' ΟΠΛΩΝ; Διὰ τὰ ἐν τῷ Η. Αἰν: στίχ 81. καὶ στίχ. 96.

Στίχ: 84. ΑΙΝΕΙΑΝ ΣΥ ΔΥΝΗ κτ: Πρὸς ἐκεῖνο ἀφορᾷ τὸ παῤ Ὁμήρῳ, ὅτε τὸν Αἰνείαν ἡ Κύπρις ὑπεξεῖλε τῆς μάχης σκεπάσασα. Ἰλ: Ε. στίχ 314.

„Ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκὼ·
„Πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο φαεινῇ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
„Ἔγχος ἔμεν βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυπώλων
„Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
„Ἡ μὲν ἑὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο.

Στίχ: 85. ΑΧΛΥΝ Δ' ΑΝΤ' ΑΝΔΡΟΣ κτ: Τότε γὰρ Αἰνείαν παραλαβὼν, Αὐτ: στίχ. 344.

„Τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο φοῖβος Ἀπόλλων
„Κυανέῃ νεφέλῃ. . . . . .

Στίχ:

Me duce Dardanius Spartam expugnavit adulter?
Aut ego tela dedi, fovive Cupidine bella?
Tunc decuit metuiſſe tuis: nunc ſera querelis
Haud juſtis aſſurgis, & irrita jurgia jactas.
Talibus orabat Juno; cunctique fremebant
Cœlicolæ aſſenſu vario: ceu flamina prima,
Cum deprenſa fremunt ſylvis, & cæca volutant
Murmura, venturos nautis prodentia ventos.
Tum pater omnipotens, rerum cui ſumma poteſtas,
Infit: eo dicente, Deûm domus alta ſileſcit;
Et tremefacta ſolo tellus; ſilet arduus æther:
Tum Zephyri poſuêre; premit placida æquora pontus.
Accipite ergo animis, atque hæc mea figite dicta.
Quandoquidem Auſonios conjungi fœdere Teucris
Haud licitum eſt, nec veſtra capit diſcordia finem:
Quæ cuique eſt fortuna hodie, quam quiſque ſecat ſpem,
Tros Rutuluſve fuat, nullo diſcrimine habebo:
Seu fatis Italum caſtra obſidione tenentur,
Sive errore malo Trojæ, monitiſque ſiniſtris.

Nec

❋ ❋ ❋

Στίχ: 86. ΚΑΙ᾽ ΝΑΥ̃Σ . . . . ΜΕΤΑΜΟΡΦΆΖΕΙΝ ΕΙ᾽Σ ΝΎΜΦΑΣ. Τὸ τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν ἔργον (περὶ οὗ Θ. Λίν: στίχ. 111.) τῇ Ἀφροδίτῃ ἐξ αὐτὸ προσανῆψεν.

Στίχ: 88. . . . . ΑΓΝὨΣ ΚΑΙ᾽ ΑΠΈΣΤΩ. Τετὶ γὰρ καὶ μάλα τῇ Ἥρᾳ βελομένῃ ἰῷ καταθύμιον, ἐν ᾗ δὴ καὶ ἔλαθε τὸ σκοπέμενον ἐκδηλώσασα.

Στίχ: 89. ΣΟΙ᾽ ΠΛΆΦΟΣ . . . . Πρὸς ἐκεῖνα τὰ ἄνωτ: στίχ: 51. 52.

Στίχ: 90. ΤΙ᾽ ΠΤΌΛΙΝ κτ: Τίνα Ἄρδεαν φησὶ, περὶ ἧς Ζ. Λίν: 449. Ὠδῖνες δὲ τῆς πόλεως αἱ κατὰ Μεζεντίε ὑπῆρχον σάσεις, τὲ κακῶς καὶ τυραννικῶς ἄρξαντος. (Ἀυτ: στίχ. 696.) Ἀδίκως ἄρα τότε γε ἕνεκα Λίνείαν Ἥρα ἠτιᾶτο προσδιαβάλλεσα᾽ ἢ ἄλλως, τίνα Ἰταλίαν ὄλλυ συγκινηθεῖσαν ἐνταῦθα, ἀντὶ τῆς πόλεως νοητέον, ὡς οἴεται Σέρβιος.

Στιχ: 91. ΤΡΗΧΥΤΈΡΑΣ ΚΡΑΔΊΑΣ κτ: Τοιέτες δὴ τὲς Ῥοτόλες καὶ Νυμάνος ἄνωθι μεγαλαυχῶν ἀνεκήρυττεν. Λίν: Θ. στίχ. 625.

„Ἡμεῖς ἐκ βίζης σκληρὸν γένος κτ:

Στίχ: 92. ΗΜΕΙ᾽Σ ΤΑ᾽ ΦΡΥΓΊΗΣ κτ:, Τὸν ἐπισυμβάντα τῇ Τρωάδι ὄλεθρον ἑαυτῆς Ἥρα ἀποσκευάζει, τῇ Ἀφροδίτῃ ὡς παρωτίῳ ἐκείνε γενομένῃ αὐτὸν ἐπιῤῥίπτεσα.

Στίχ: 95. . . . . ΚΛΟΠΕΊΗ, τῇ Ἁρπαγῇ τῆς Ἑλένης.

Στίχ: 96. . . . . Ὁ ΜΟΙΧὈΣ ΔΆΡΔΑΝΟΣ, Ὁ Πάρις.

Στίχ: 97. ΣΠΆΡΤΗΝ ΕΚΠΈΡΣΑΣ. Οὕτω γὰρ ὁ Μάρων: Spartam expugnavit. (τίνα Σπάρταν ἐξεπολιόρκησέ τε καὶ παρεξήσατο.) Τῆς γὰρ Ἑλένης, φασὶν, ἑκοντὶ τῷ Πάριδι παρακολεθῆσαι μὴ βελομένης, τίνα πόλιν αὐτὸν ἐπεμβάντα καταπορθῆσαι, καὶ πολέμου νόμῳ τίνα τε γυναῖκα, καὶ τὸν περὶ αὐτῇ πλῆτον, οἷα δὴ λάφυρον, διαρπάσαθαι. Ὡς ἔγε ταῦθ᾽ ἕτως ἔχε, θαυμασὸν ἐδὲν, πρὸς ἅμιλλαν ἐξῆς τὸ Ἑλλιωικὸν ἅπαν συμπνεῦσαι, καὶ μηδὲ Μενέλαον τίνα ἀκοίτιν ἀπαξιῶσαι προσέθαι τε, καὶ τῆς ἐυνῆς μεταδῆναι, διὰ τὸ τῆς ἁρπαγῆς βίαιον καὶ ἀθέλητον· οὕτω δὲ ἄρα καὶ οἱ Γαλλισὶ τὸν Μάρωνα ἐμιμήσαντες ἀπέδωκαν: Le Troien perfide et adultere, qui forçà la ville de Sparte—Qui ſaccagèa la ville de Sparte? ὁ δ᾽ Ἰταλὸς, ἐδ᾽ αὐτὸς τῆς διανοίας πάνυ ἀπέχων:

„Jo conduſſi l' adultero paſtore
„A l'impreſa di Sparta?

Οὐ

Καὶ ναῦς ῥᾶξα δ' ἔχεις μεταμορφάξειν εἰς Νύμφας·
Ἡμᾶς δ' ἔ τι θέμις βαιὸν Ροτόλοισιν ἀρῆξαι;
Αἰνείας ἀγνὼς μὲν ἄπες· ἀγνὼς καὶ ἀπέξω.
Σοὶ Πάφος, Ἰδάλιόν τε, καὶ αἰπὰ Κύθειρα ἀνήκει:
Τὶ πτόλιν ἀργαλέας ὑσμίνας ὠδίνασαν,
Τρηχυτέρας καδίας τε ὑπεξερέθεις ἀλλήλας;
Ἡμεὶς τὰ Φρυγίης ἀντρέψαι ὑπόῤῥοα ἄρδιν
Ἰέμεθ'; ἡμεῖς; ἢ δειλὸς ὅς Τρῶας Ἀχαιοῖς
Ἀντιβάλεν; τὶς δ' ἔσκεν ὅς αἴτιος ὦρσεν ἐς ὅπλα
Εὐρώπιν τ' Ἀσίην τ', εἰρίνην δ' εἶλε κλοπείῃ;
Ἡγεσίης ἡμῖσιν ὁ μοιχὸς Δάρδανος ἔχε
Σπάρτιν ἐκπέρσας; ἢ αὐτὴ ὅπλα παρέχον;
Ἦτε δὴ πολέμους δι' ἔρωτος ἐγὼ ὑπὸ θάλψα;
Τῆμος δειδιέναι περὶ τοῖς χριῶ· ὀψὲ δὲ ἤδη
Αἰτιάσεις ἀδίκως, καὶ νείκεα φρῇδ' ἐνιτείνεις.
Τῶς ἀγόρευ' Ἥρη· Θεοὶ δ' ὑπέβρυχον ἅπαντες,
Φραξόμενοι δίχα· ὥς τ' ἀνέμων ὑπαήματα πρῶτα,
Εὖτ' ἐνιμορμύρει μέσσιν κατὰ δάσκιον ὕλιν,
Τυφλὰ τ' ἀναστροφέοντα συρίγματα ἠδ' αἴδηλα,
Αἶψα πνευσομένους δηλοῖ πλωτῆρσιν ἀήτας.
Τόφρα πατὴρ πάντων, τῦ δή κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Ὕδα, δῶ δὲ Θεῶν λαλέοντος ἔχεσκεν σῖγα.
Σείσθη δὲ χθὼν, ἠδ' ὑψηλὸς ῥίγησ' αἰθὴρ,
Παῦσαν δὲ ζέφυροι, ϛόρνυ δ' ἐὰ λαίτματα πόντος.

Κλῦτε

❁ ❁ ❁

Οὐ γὰρ ἄν, εἰ μή τι ἦν ἔτος σωυπενέειν τοιῦτον, Impresa di Sparta, τὸ ἔργον ὠνόμασεν. Ἀλλὰ γὰρ ἡ κοινὴ δόξα κρατεῖ, τῦ τὶν Τυνδαρεώνιν ἐκῦσαν ἐνδῦναι τῷ Φρυγὶ νεανίσκῳ, ὡς ὁ ἐποποιὸς Κόλαθος ἐῤῥαψῴδησεν.

Στίχ: 99. ΤΗ ΜΟΣ . . . . Ὅτε ταῦτα ἐκίνεις.

Στίχ: 102. ΦΡΑΖΟΜΕΝΟΙ ΔΙΧΑ . . . . Οἱ μὲν ὑπὲρ Ροτόλων σιὼ Ἥρῃ ἑσάμενοι, οἱ δὲ σιὼ Ἀφροδίτῃ ὑπὲρ Τέυκρων.

Στίχ: Αὐτ:—105. Ὣς Τ' ΑΝΕΜΩΝ κτ: Καὶ ἄλλοις ὁ Μάρων τῦ φαινομένε ἐμνήσθη τέτε. Γεωργ. Α. στίχ. 406. Ἀλλ' ὧδε μὲν Οὐιργίλιος τὸν βρυγμὸν τῶν ἀντιφρονέντων Θεῶν, διὰ τῦ προϋπακουομένου ἠχήματος τῶν ἀντιπνευσόντων ἀνέμων, ἐδήλωσεν· ὁ δὲ Καλαβρὸς καὶ τὲς Θεὲς αὐτὲς κατήγαγεν ἐρανόθεν ὑπὸ τὸ Ἴλιον συῤῥηγνυμένας, ἐπὶ τοῖς ἀνέμοις ὡς ἐπ' ὀχήμασι. Παραλ: Βιβλ: ΙΒ. στίχ. 158.

„Ἔμπεσεν ἀθανάτοισιν ἔρις· δίχα δὲ σφιν θυμὸς
„Ἔπλετ' ὀρινομένων· ἀνέμων δ' ἐπιβάντες ἀέλλας
„Οὐρανόθεν φορέοντ' ἐπὶ χθόνα . . . . .
„Ἀλλήλων ἴσαντο κατ' αντίον, οἱ μὲν Ἀχαιῶν,
„Οἱ δ' ἄῤ ὑπὲρ Τρώων . . . . . .

Στίχ: 108. ΣΕΙΣΘΗ ΔΕ ΧΘΩΝ κτ: Ὁ μὲν παῤ Ὁμήρῳ Ζεὺς τῇ Θέτιδι τὶν αἴτησιν ἐπινέυσας, (Ἰλ: Α. στίχ. 530.) „μέγαν ἐλέλιξεν ὄλυμπον· ὁ δὲ παρὰ τῷ Καλαβρῷ (Παραλ: ΙΒ. στίχ. 192.) ὑπερχολέμενος, σιὼ δ' ἐτίναξεν αἰθέρα πᾶσαν. ὁ δὲ παρὰ τῷ Μάρωνι ὧδε λαλῶν καὶ τὶν γλῶ σαλέυει, καὶ πάντα σιγᾶν ἀναγκάζει. Ὁ δὲ Σχολιαστὴς Κέρδης, παραπλησίως καὶ Ἐυριπίδιν παρέθετο ἐν Βάκχαις, τὸν, Βάκχε λαλῦντος, πάντα σιγᾷν ἐκδιδάσκοντα.

„Σίγησε δ' αἰθὴρ, σίγα δ' ἔυλεμος νάπη
„Φύλλ' εἶχε, θηρῶν δ' ἐκ ἂν ἤκουσας βολιῦ.

Nec Rutulos ſolvo: ſua cuique exorſa laborem,
Fortunamque ferent: Rex Juppiter omnibus idem.
FATA viam invenient. Stygii per flumina fratris,
Per pice torrentes, atrâque voragine ripas,
Annuit, & totum nutu tremefecit Olympum.
Hic finis fandi: ſolio tum Iuppiter aureo
Surgit, Cœlicolæ medium quem ad limina ducunt.
Interea Rutuli portis circum omnibus inſtant
Sternere cæde viros, & mœnia cingere flammis.
At legio Æneadum vallis obſeſſa tenetur;
Nec ſpes ulla fugæ: miſeri ſtant turribus altis
Nequicquam, & rarâ muros cinxêre coronâ.
Aſius Imbraſides: Hicetaoniuſque Thymœtes,
Aſſaracique duo, & ſenior cum Caſtore Thybris,
Prima acies: hos germani Sarpedonis ambo,
Et Clarus, & Hæmon, Lyciâ comitantur ab altâ.
Fert ingens toto connixus corpore ſaxum;
Haud partem exiguam montis, Lyrneſius Acmon,
Nec Clytio genitore minor, nec fratre Mneſtheo.
Hi jaculis, illi certant defendere ſaxis,
Molirique ignem, nervoque aptare ſagittas.
Ipſe inter medios, Veneris juſtiſſima cura,
Dardanius caput ecce puer detectus honeſtum;

Qva-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 112. ΟΥ ΘΕΜΙΣ, *Πέπρωται γὰρ ἀλλήλοις ἀντίζηλα εἶναι τὰ ἔθνη.*

Στίχ: 114. . . . . ΕΜΟΙ ΟΥΤΙ ΔΙΟΙΣΕΙ. *Διαφοφήσειν ὁ Ζεὺς ἐπαγγέλλεται, τιὼ τῶν Θεῶν φάσιν, τῶν μὲν τῇ Ἥρᾳ συμφατριαζόντων, τῶν δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ, φῆσαι ἀδυνατῶν.*

Στίχ: 117. ΟΥΔΕ ΛΥΩ ΡΟΤΟΛΟΥΣ. . . . . *Ταυτὸ καὶ περὶ Τεύκρων (φησὶ Σέρβιος) συνεπινοεῖσθαι εἰκὸς, καθ' ὃν δὴ νοιῶ ἐξιὼν ἑρμηνεῦσαι, (ἐδὲ λύω ἑτέρως.) Ἀλλὰ περὶ Ῥοτόλων ἄμεινον ἐκλαβεῖν ἰδιαίτερον τὸ ῥηθὲν. ὑποσημαίνει γὰρ ἔτω τὲς ἥττονας ἐσομένους τῇ μάχῃ, καὶ δεσμοῖς μενεῖντας τοῖς ὑπὸ τῶν κρειττόνων τεθεισομένοις, ὡς ἥκιστα τὸν Δία ἐλάνθανεν.*

Στίχ: 118. . . . . ΠΑΣΙΝ Ο ΑΥΤΟΣ. *Ἐπίσης ἅπασι τὰ δίκαια νέμων.*

Στίχ: 119. ΜΟΙΡΑ ΟΔΟΝ ΚΙΧΑΝΕΙ. . . . . *Τὸ εἱμαρμένον εἰς πέρας προελεύσεται. Οὐκοιῶ ἕτερόν τι τὲ Διὸς τιὼ Μοῖραν ὧδε ὁ Ποιητὴς ἀποφαίνει. Ἀλλὰ τῷ Διῒ ἡ πεπρωμένη ἑκάστῳ Μοῖρα ἐκ ἄδηλος.*

Στίχ: Αυτ: . . . . ΝΗ ΤΑ ΣΤΥΓΟΣ ΥΔΑΤ ΑΔΕΛΦΟΥ. *Περί τε τῆς Στυγὸς καὶ τὲ κατ' αὐτῆς ὅρκε, ἐν Α. τῶν Γεωργ. στίχ. 273. καὶν τῷ Δ. στίχ. 580. τὰ δὲ σύγια ὕδατα τῷ Ἀδελφῷ Ἀιδωνεῖ ἀπονέμει ὡς λάχος ἴδιον, τῷ καὶ Διῒ συγίῳ διὰ τὲτο καλεμένῳ, καὶ συγίῳ Ἀνακτι.) ὅρα ς. Λιν: στίχ. 283.) Εἰσάγεται οὖν ὁ Ζεὺς συχνάκις τῷ τοιῷδε χρώμενος ὅρκῳ· δι' οὗ καὶ τῇ Θεῶν Μητρὶ ἀνωτέρω (Βιβλ: Θ. Λιν: στίχ. 106.) τιὼ ὑπὲρ τῶν Νηῶν χάριν καταινέσας διεπισώσατο.*

Στίχ: 121. . . . . ΝΕΥΣΑΣ ΕΛΕΛΙΞΕΝ ΟΛΥΜΠΟΝ. Ἰλ: Α. στίχ. 528.

„Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων,
„Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερῤῥώσαντο ἄνακτος
„Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον.

Ἀλλ' ὁ μὲν καθ' Ὅμηρον Ζεὺς, τοῖς βοερύχοις ἔτω τὸν οὐρανὸν συνταράσσει, ἐπινεύσας τιὼ αἴτησιν· ὁ δὲ τὲ Μάρωνος ἐνταῦθα, καὶ χολωθεὶς πως κατὰ τῶν Οὐρανιώνων σασιαζόντων, τῷ παρὰ τῷ Καλαβρῷ (Ιβ. Παραλ: 172.) ἐσὶν ὁμοιότερος.

„Ἵκετο

Κλῦτε ἄρα Φρεσὶν, ἅττα πιφάσκω δ' ἔμπεδ' ἔχοιτε.
Οὕνεκα Αὐσονίας Φιλίῃ θέσθαι σὺ Τεύκροις
Οὐ θέμις, οὐδὲ πέρας σφετέρης πέλεται διχονοίης,
Ἥτις, ὅτῳ κεν νῷ παρέποιτο τύχη τ' ἐλπίς τε,
Τρῳὸς, ἤτοι Ῥοτόλος τελέθει, ἐμοὶ ἔτι διοίσει.
Εἴτ' ἄρα Ἰταλοὶ ἐκ Μοιράων Τρῶας ἐνεῖρξαν,
Εἴτε κακῇ Τροίης ἄτῃ σκαιᾶς θ' ὑποθήκαις.
Οὐδὲ λύω Ῥοτόλας· ἀμφοῖν ἔυ, ἢ ὡς ἄλλως,
Ἔργ' ἀπολήξει. Ζεὺς βασιλεὺς εἷς, πᾶσιν ὁ αὐτὸς.
Μοῖρα ὁδὸν κιχάνει· νὴ τὰ Στυγὸς ὕδατ' ἀδελφῆ,
Πισσορόας ὄχθας τε, μελάντατον ἠδὲ βέρεθρον.
Ἦ, καὶ κρατὶ ὅλον νεύσας ἐλέλιξεν Ὄλυμπον,
Ὡς δ' ἀγορὴ λύθη· Δία δὲ χρυσῆ ἀπὸ θώκη
Αἴσσαντα μέσον πρὸς δῶμα Θεοὶ παραπέμπον.
Τετάκι δ' ἄρ' Ῥοτόλοι περὶ ἕξαντ' ἀμφὶ πυλῶσιν,
Ἄνδρας ἐναίροντες, πυρὶ δ' ἕρκατα ἐμπιπρῶντες.
Ἔντοθ' Αἰνεαδῶν λεγεὼν δὲ καθείργνυτο τάφροις,
Οὐδ' ὑπαλύξαι εἶω, οἰκτροὶ δ' ἐπ' ἐπάλξεσιν ἔσαν
Ἥλιθα, καὶ παῦροι τειχῶν ὕπερ ἀντιμαχεῦντο·
Ἄσιος Ἰμβρασίδης, Ἰκεταόνιός τε Θυμοίτης,
Ἀσσάρακοὶ τὲ δύω, πολιὸς θ' ἅμα Κάυρος Θύμβρις.

❁ ❁ ❁

„Ἵκετο δ' οὐλύμποιο ῥίον μέγα· σὼ δ' ἐτίναξεν
„Λίθερα πᾶσαν ὑπερχολέμενος· ἄλλοτε δ' ἄλλαι
„Βρονταὶ ὁμῶς σεροπῇσι μεγ' ἐκτύπεον· ἐκ δὲ κεραυνοὶ
„Ταρφέες ἐξεχέοντο ποτὶ χθόνα· καίετο δ' ἀὴρ
„Ἄπετος· Ἀθανάτοισι δ' ὑπὸ φρένας ἔμπεσε δεῖμα·
„Πάντων δ' ἔτρεμε γυῖα, καὶ ἀθανάτων περ ἐόντων.

Στίχ: 129. ΆΣΙΟΣ ΙΜΒΡΑΣΙΔΗΣ κτ: Φέρεται δὴ καὶ παῤ Ὁμήρῳ Τρὼς ὄνομα Ἄσιος, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν ἦν Ὑρτακίδης πατρωνυμόμενος, (Ἰλ: Β. στίχ. 838.) οὗτος δὲ Ἰμβρασίδης, ἀπὸ πατρὸς Ἰμβράσου· ὥσπερ καὶ Ἰκεταώνιος ὁ ἐχομένως Θυμοίτης, ἀπὸ Ἰκετάωνος.

Στίχ: 130. ΑΣΣΑΡΑΚΟΊ ΤΕ ΔΥΏ, ΠΟΛΙΟΣ Θ' ΆΜΑ ΚΑΥΣΤΟΡΙ ΘΥΜΒΡΙΣ. Ὁμώνυμοι οἱ Ἀσσάρακοι, εἰμὴ τυχὸν ἐξ Ἀσσαράκης τὸ γένος ἕλκοντες, (περὶ ἧς γένεσ, ὅρα Θ. Αἰν: στίχ. 665.) οὗς περ ὁ Ἰταλὸς Κάυρος, ἐκ διὸς εἰ ἄκων, ἢ ἑκὼν εἶναι παρέδραμεν. Ὁ δέτοι Θύμβρις ὅπως γεραίτερος ὑπὸ τῶ Ποιητῆ λέλεκται: Senior cum Caſtore Tybris: ἀμφίβολον· πότερον γὰρ; παραθέσει τῇ πρὸς Κάυρον τὸν ἑταῖρον, καθότι καὶ ἔτος γηραιὸς ἰῷ; ἢ τῷ παραθετικῷ ὡς θετικῷ νοεμένῳ, τῷ γεραιτέρῳ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς γέροντος; Αὐτοὶ γὰρ ἔτως ἐξειλήφαμεν, πολιὸν ἑρμηνεύσαντες καθ' ἑαυτὸν ἀπαραθέτως. Οὕτω γὰρ δὴ καὶ Κάυρος:

„ . . . . . El buon Caſtore inſieme
„Col vecchio Tebro . . . . . .

Σεσημείωται δ' ὅτι κατά συζυγίας ὁ Ποιητὴς ὧδε τὰς προμάχας, τῇ κατὰ συγγένειαν οἰκειότητι, ἢ κατὰ Φιλίαν, ὡς εἰκὸς ἀλλήλοις συναπτομένας παρέσησεν· ἐγίνοντο γὰρ ἔτος ἑτέρῳ ἕτερος ἡγεμὼν προτροπεὺς εἰς ἀλκὴν, καὶ βοήθημα· ὑπ' ἀλλήλων παραθηγόμενοι· ἦν δὲ Λακωνικὴ ἡ ἀγωγὴ, ἐ μικρὰν εἰς ἀνδραγαθίαν τὴν ῥοπὴν ἔχουσα.

Qvalis gemma micat, fulvum quæ dividit aurum,
Aut collo decus, aut capiti; vel quale per artem
Incluſum buxo, aut Oriciâ terebintho
Lucet ebur: fuſos cervix cui lactea crines
Accipit, & molli ſubnectens circulus auro.
Te quoque magnanimæ viderunt, Iſmare, gentes
Vulnera dirigere, & calamos armare veneno,
Mæoniâ generoſe domo, ubi pinguia culta
Exercentque viri, Pactoluſque irrigat auro.
Affuit & Mneſtheus, quem pulſi priſtina Turni
Aggere murorum ſublimem gloria tollit;
Et Capys; hinc nomen Campanæ ducitur urbi.
Illi inter ſeſe duri certamina belli
Contulerant: media Æneas freta nocte ſecabat.
Namque ut ab Evandro caſtris ingreſſus Etruſcis,
Regem adit, & regi memorat nomenque genuſque;
Quidve petat, quidve ipſe ferat; Mezentius arma
Quæ ſibi conciliet; violentaque pectora Turni
Edocet: humanis quæ ſit fiducia rebus
Admonet: immiſcetque preces: Haud ſit mora: Tarchon
Jungit opes, fœduſque ferit. Tum libera fatis
Claſſem conſcendit juſſis gens Lydia Divûm,
Externo commiſſa duci. Æneïa puppis
Prima tenet, roſtro Phrygios ſubjuncta leones:

Im-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 131. . . . . ΣΑΡΠΗΔΟ'ΝΟΣ ΄ΑΜΦΩ ΄ΟΜΑΙ'ΜΩ, Καὶ τόδε ἀμφιλογεῖται· ἤτοι γὰρ τῦ Σαρπηδόνος ἦες ἀμφότεροι γεγονότες, ἀλλήλοιν ὁμαίμονε ἦσιν, ἢ καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ ὁμομήτριοι κάσεις. Καὶ οἱ μὲν Γάλλοι, ὧν πολλάκις ἐμνήθην, Freres *ἀπέδωκαν* de Sarpedon. *ὡσαύτως* δὲ καὶ ὁ Κάρος: di Sarpedonte i fratti· Σέρβιος δὲ ἰῶ ἀμφιβάλλων.

Στίχ: 132 ΚΑΙ' ΚΛΑ'ΡΟΣ 'ΗΔ' ΄ΑΙΜΩΝ. Δοκῶσι δ' ἔτοι παρὰ τὰς Σαρπηδόνος εἴθ' υἱὰς, εἴθ' ὁμαίμονας, ἕτεροι γενέθαι, ἐκείνων ἀκατονομάστων εἰσενεχθέντων, καὶ μόνον ἀπὸ τῆς μετὰ τῦ Σαρπηδόνος συγγενείας διαγνωριθέντων· τετὶ δὲ δηλῶθαι ἔοικε, πῆ μὲν, ἐκ τῦ προσεθέντος συμπλεκτικῦ (καὶ), πῆ δὲ, καὶ ἐκ τῆς ἐπισημειωθείσης χώρας· ὅτι γὰρ, εἴπερ τῦ Σαρπηδόνος συγγενεῖς ἦσαν, ἐκ Λυκίας ὤφειλον τὸ γένος ἕλκειν, περιττὸν ἰῷ τὸ προσθῆναι. Δῆλον γὰρ ἐξ Ὁμήρε, Ἰλ: Β. στίχ. 876.

„Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων. . . .

Στίχ: 134. . . . . ΛΥΡΝΗ'ΣΙΟΣ ΄ΑΚΜΩΝ, Ἦν δὲ πόλις ἡ Λυρνησσὸς Τρωϊκὴ, μία τῶν ἕνδεκα, τῶν ἐν τῇ Τρωάδι, (Στέφ: Βυζ.) ἐγγὺς τῦ κόλπε κειμένη τῦ Ἀδραμυττιωῦ· πατρὶς αὕτη Βρισηίδος, περὶ ἧς τὸ νεῖκος ἐξήφθη, τὸ μεταξὺ Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνονος,

Στίχ: 136. ΤΩ'Ν Δ' ΟΙ' ΜΕ'Ν . . . . ΟΙ' ΔΕ' . . . . Οἱ μὲν, ἤτοι οἱ Ῥοτόλοι· οἱ δὲ, οἱ Τεῦκροι.

Στίχ: 137. 'ΟΙ Δ' 'ΕΡΡΙΠΤΑΖΟΝ ΠΥ'Ρ, ΟΙ' Δ' 'ΕΠΕΤΟΞΑ'ΖΟΝΤΟ. Οἱ μὲν ἄνωθεν πῦρ ἀφνιέτες, οἱ δὲ κάτωθεν τοξοβολῦντες· τὸ δὲ χῆμα, τὸ λεγόμενον ἐσὶ χασὸν.

Στίχ: 138. ΔΑΡΔΑ'ΝΙΟΣ ΔΕ' ΠΑ'Ι'Σ . . . . Ὁ 'Ασκάνιος.

Στίχ: 139. . . . . ΚΕΦΑΛΗ'Ν 'ΑΚΑΛΥ'ΠΤΩΣ, Κόρυθος ἄνευ.

Στίχ: 140. . . . . ΔΙΑΤΕ'ΜΝΩΝ, Διαζίζων τε καὶ καταγλαΐζων.

Στίχ:

Πρῶτον ἄγημα τοὐδ', οἷς Σαρπηδόνος ἄμφω ὁμαίμω,
Καὶ Κλάρος, ἠδ' Αἴμων, αἰπῆς Λυκίης ἀφέποντο.
Ἶφι δ' ἐρεισάμενος δέμας ἦκεν ἀναιδῆ λᾶαν,
Οὔρεος ὅττι μέρος βαιὸν, Λυρνήσσιος Ἄκμων,
Οὐ πατέρος Κλυτίοι, κάσιός τε Μνεσθέος ἦσσων.
Τῶν δ' οἱ μὲν μάρναντο βελέμνοις, οἱ δὲ πέτρῃσιν,
Οἵ δ' ἐρίπταζον πῦρ, οἱ δ' ἐπετοξάζοντο.
Δαρδάνιος δὲ πάϊς, τῷ μέμβλετο κάρτ' Ἀφροδίτη,
Ἑξὼς ἐν μέσσοις καλιῷ κεφαλιῷ ἀκαλύπτως,
Ὡς ῥὰ λίθαξ σίλβε ξανθὸν χρυσὸν διατέμνων,
Ἠέτε δειρῇ ἄγαλμ', ἢ κράατι· ἠέθ' ὁποῖος,
Πυξῷ τεχνοσύῃ ἐναρηρὼς, ἢ Τερεβίνθῳ
Τῇ ἐξ Ὠρικίης, ἐλέφας καλὸν διαφαίνει.
Τοῦ δ' ἀναχευομένας ἀυχιὼ ἀγλαὰς αἰθείρας
Δέκτο γαλακτόχρως, αἳ χρυσῷ ἐσφήκωντο.
Καί σε, δὲ Ἴσμαρε, τόφρα ὄπωπε μεγιώορα ἔθνη,
Τραύματα ἰθύοντ', ἀμφαρμάσσοντά τε ἰὸς,
Γενναίδα Μηονίοι ἐξ οἴκοι, πίονα ἔνθα

Ἔσι

❁ ❁ ❁

Στίχ: 141. ΗΕ ΤΕ ΔΕΙΡΗΙ ΑΓΑΛΜ, Η ΚΡΑΑΤΙ . . . . Τὸ μὲν ἐν κλοιῷ, τὸ δὲ ἐν περικεφαλαίᾳ.

Στίχ: 142. ΠΥΞΩΙ . . . Η ΤΕΡΕΒΙΝΘΩι, Τῇ γὰρ ἐν τοῖς μελαντέροις τῶν ξύλων ἐναρμογῇ, λευκότερος ἑαυτῷ ὁ ἐλέφας ἐκ παραθέσεως ἀναφαίνεται· ὡσαύτως οὖν καὶ παρὰ τῇ μελαντάτῃ χαίτῃ, λευκότερον τῷ παιδὶ τὸ τῦ χρωτὸς γάνος ἀπέλαμπεν.

Στίχ: 143. ΤΗΙ ΕΞ ΩΡΙΚΙΗΣ . . . . Ὠρικὸς πόλις Ἠπείρω, παρὰ τὸν εἰσβολὸν εἰς τὸν Ἀδρίαν ἐκ δεξιῶν εἰσπλέουσιν, ὑ πολὺ ἄποθεν Βυθρωτῦ· ἐξ ἧς Ὠρικία ἡ χώρα, καθ' ἣν ἡ μέλαινα ἐπιπολάζει Τερέβινθος, τῆς Συριακῆς καὶ τοι ἐλάσσων τὸ μέγεθος. Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς ὁ Ὠρικὸς παρὰ Πολυβίῳ, ὡς ὁ τῶν Ἐθνικῶν Συγγραφεὺς σεσημείωκεν.

Στίχ: 145. . . . . ΑΙ ΧΡΥΣΩΙ ΕΣΦΗΚΩΝΤΟ. Οὕτω καὶ Ὅμηρος τὰς Εὐφόρβυ κατηγλάϊσεν αἰθείρας, τῦ ὑπὸ Μενελάυ πεσόντος. Ἰλ: Ρ. στίχ. 52.

„Πλοκμοὶ θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.

Πῶς δ' οὖν αἱ τῦ Παιδὸς Ἀσκανίυ αἴθειραι ἀνεχέοντο, οὔπερ χρυσῷ δακτυλίῳ, ἢ τέττιγι, ὁ τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν ἀνεδέδετο κρώβυλος; Ἀλλ' ἐκεῖνο νοητέον περὶ τὰ, ἀπὸ τῦ σφηκώματος ἐφεξῆς, εἰς μῆκος τῶν βοστρύχων προχεόμενα ἄκρα.

Στίχ: 146. . . . . ΙΣΜΑΡΕ . . . . ΜΕΓΗΝΟΡΑ ΕΘΝΗ. Ὁ μὲν Ἴσμαρος ἑνός τινος ἰῷ τῶν ἐν Τρωσὶ κυριωνυμία. Τὰ δὲ μεγιώορα ἔθνη, ἀδὲν ἀπεικὸς ἑκάτερα ἐκλαβέσθαι, τό τε Τρώων καὶ τὸ Ῥοτόλων ἐπίσης, τιὼ Ἰσμάρῳ ἐυτοξείαν ἐρῶντα καὶ θαυμάζοντα. Διακριτέον δ' ἐνταῦθα τῶν ῥημάτων τιὼ χρῆσιν, προσφόρως τοῖς πράγμασιν ἔχουσαν. Ἴθυνε μὲν γὰρ τὰ τραύματα, ἤτοι τὰ βέλη τὰ εἰς τὸ τρῶσαι ἀφιέμενα, ἐυθυβόλως ἰεὶς καὶ ἐπιτυχικῶς, ἀνεφάρμασσε δὲ τὲς ἰὸς, ὥστε τιὼ πληγιὼ ἀναλθῆ τε εἶναι τῷ τρωθέντι καὶ ἀθεράπευτον. Περὶ δὲ τῆς τῶν βελῶν φαρμακείας, ὅρα Θ. Λίν: στίχ. 800.

Στίχ: 148. . . . . ΜΗΙΟΝΙΟΥ ΕΞ ΟΙΚΟΥ. Μαιονία εἴρηται ἡ Λυδία, ἀπὸ τῦ ποταμῦ Μαίονος, τῦ περὶ τιὼ Ἀχαΐδα γιῶ, (ὡς Στεφ: φησὶν ὁ Βυζ:) ῥέοντος, Ἀλλὰ τὸ (περὶ τιὼ Ἀχαΐδα) ὡς ἔχει κείμενον παρὰ τῷ Συγγραφεῖ τῷδε ἀμφιβάλλεται, τῶν μὲν περὶ τιὼ Ἀσιάδα ἐπανορθώντων, τῶν δὲ περὶ τιὼ Μαιονίδα· ἧπερ Ἀβραὰμ σεσημείωται τῷ Βερκελίῳ Λυτ: Σημ: 25.

Imminet Ida ſuper, profugis gratiſſima Teucris.
Hîc magnus ſedet Æneas, ſecumque volutat
Eventus belli varios: Pallaſque ſiniſtro
Affixus lateri, jam quærit ſidera, opacæ
Noctis iter, jam quæ paſſus terrâque, marique.
Pandite nunc Helicona, Deæ, cantuſque movete:
Quæ manus interea Thuſcis comitetur ab oris
Æneam; armetque rates, pelagoque vehatur.
Maſſicus æratâ princeps ſecat æquora Tigri:
Sub quo mille manus juvenum, qui mœnia Cluſi,
Quique urbem liquêre Coſas: queis tela, ſagittæ,
Corytique leves humeris, & lethifer arcus.
Unâ torvus Abas: huic totum inſignibus armis
Agmen, & aurato fulgebat Apolline puppis.
Sexcentos illi dederat Populonia mater
Expertos belli juvenes: aſt Ilva trecentos,
Inſula inexhauſtis chalybum generoſa metallis.

Ter-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 149. . . . . ΠΑΚΤΩΛΟ῝Σ Ὁ Λυδίας ποταμὸς, ἀπὸ Τμώλε ὄρες καταῤῥέων, καὶ διὰ Σάρδεος χωρῶν, καὶ ἐπὶ τὸν Ἕρμον κενέμενος, καὶ ψάμμον κατάγων χρυσίτιδα, ἐξ οὗ καὶ χρυσορῥόας προσείρηται, καὶ ἐν λόγῳ μεγάλῳ ἰῶ. Ὁ μέν τοι Στράβων, ἀπομειωθέν πως τῷ χρόνῳ καὶ ὑπεκλιπον, ἧττον ἐπ' αὐτῷ τὸ ψῆγμα παρέδωκεν, ἢ πρότερον, καταφέρεσθαι.

Στίχ: 150. . . . . ΧΘΙΖΑ᾽ ῾ΡΑ᾽ ΤΥ῾ΡΝΟΝ ᾽ΑΠΩ῾ΣΑΣ. Ὅρα ἐν τῷ Θ. τῆς Αἰν: στίχ. 607. κξ:

Στίχ: 152. . . . . ΚΑ῾ΠΥΣ . . . . ΚΑΜΠΑΝΟ῾Ν . . . . ᾽ΑΣΤΥ. (Ὅρα Β. Γεωργ. στίχ. 255) τὸ δ' Ἄσυ, ἡ πόλις ἐστὶ Καπύα, ἣν συμφώνως τῷ Ποιητῇ, ὅ τε Γεωγράφος Βιβλ: Γ. καὶ ἐξ αὐτῆς ὁ τῶν Ἐθνικ. Συγγραφ. ἀπὸ Κάπυος φασὶν οὕτως εἰρῆσθαι τῆς κτίσαντος, καί τοι ἄλλως ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολογικῷ Ῥέμος τε καὶ Ῥωμύλος οἱ τῆς Ἄρεος, οἱ Καπύης εἰσάγονται κτίτορες. Οἱ δ' ἀπὸ Τύσκων οἴονται τὸ Ἄσυ κληθῆναι δομησαμένων, κατὰ οἰωνισμὸν, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ τὸς θεμελίες καταβάλλειν ἐποπτανθέντος Ἱέρακος. Κάπυς γὰρ τῇ φωνῇ Τύσκων ὁ Ὄρνις. Εὐσάθιος δὲ (ἐν τοῖς εἰς τὸν Περιηγ: Σημειώμ:) κατὰ τιὼ ἐτυμότητα τῆς ὀνόματος, τιὼ Καπύαν ἀκῆσαι φησὶ γλώσσῃ Λατίνων, καθ' οὓς Caput ἡ κεφαλὴ, τιμηθεῖσαν δηλονότι ὡς οἷα μητρόπολιν, ἐν ταῖς δώδεκα πρωτεύσασαν πόλεσι ταῖς ἐπὶ τῆς χώρας· ὅπερ καὶ Στράβωνι ἔδοξεν. Ὁ γεμιὼ Πλίν: Φυσ· Ἰσορ. Βιβλ· Γ. Κεφ: Ε. Capua (φησὶν) ab campo dicta, ἀπὸ τῆς ἐν πεδινῇ κεῖσθαι τῇ χώρᾳ. Campania γὰρ, καὶ Campua, καὶ Capua. οἷον Κάμπυα, καὶ ἀφαιρέσει τῆς (μ) Κάπυα.

Στίχ: 155. . . . . ᾽ΑΠ᾽ ΕΥ῾ΑΝΔΡΟΥ ΣΤΡΑΤΟ῾Ν ᾽ΕΤΡΟΥ῾ΣΚΩΝ . . . Εὐανδρος γὰρ ἰῶ ὁ παραινέσας παρ' Ἑτρύσκων ἐπικουρίαν αἰτεῖσθαι. (Ὅρα Η. Αἰν: στίχ. 495.)

Στίχ: 156. ΠΑΡΣΤΑ῾Σ ΤΩΙ῀ ΒΑΣΙΛΕΙ῀ . . . . Τῷ Τάρχοντι, ὡς εἰρήσεται μικρὸν κατωτ: στίχ. 161. Περὶ οὗ δὴ Τάρχοντος ὅρα Η. Αἰν: στίχ. 525.

Στίχ: 158. . . . . ΜΕΖΕΝΤΗΣ ῞ΟΠΛΑ ᾽ΑΓΕΙ῾ΡΩΝ. Δι' ὧν φησὶ τέτων, εἰς πτολαν Αἰνείας κινῆσαι τὰς Ἑτρύσκας ἐπιχειρεῖ, καὶ ὑποπτεύειν ἐνάγει, μή ποτε ὁ παρ' αὐτῶν ἀπελαθεὶς Δωμάσης (Η. Αἰν: στίχ. 501.) ὑπέρχη, τηλικάτε συμμάχε (οἷος ὁ Τύρνος ἰῶ) ἐυμοιρήσας. Καὶκεῖνο δὲ αὐτὰς λογίζεσθαι παραινεῖ καλῶς, μὴ ταῖς ἰδίαις αὐτῶν μόναις ἐπιπεποιθέναι καὶ ἐπιθαρρεῖν δυνάμεσιν, ἐννοοῦντας ὅσον παρεγχωρεῖ ταῖς τῶν πολέμων τύχαις τὸ ἄδηλον.

Στίχ:

Ἔσι γεώργια, τὰ χρυσῷ Πακτωλὸς ἐπάρδει.
Καὶ Μνεσθεὺς παρέλω, ὃς χθιζὰ ῥὰ Τύρνον ἀπώσας,
Ἕρκος τ' ἐξελάσας, μέγα ἔξοχον ἤρατο κῦδος.
Καὶ Κάπυς, ὄυνομ' ἀφ' ἕπερ Καμπανὸν ἔλαχεν Ἄξυ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀλλήλοις αἰνῇ σωέβαλλον δήρει,
Αἰνείας νυκτὸς δὲ μεσάσης τέμνε θαλάσσας.
Ὡς γὰρ ἀπ' Εὐάνδρω, σρατὸν Ἐτρύσκων ἐπαφῖκτο,
Παρσὰς τῷ βασιλεῖ, κλῆσιν, γενειὼ τ' ἐπεδήλω,
Ὅττι τε αὐτὸς ἔοι γ' αὐτίχων, χ' ὅττι κομίζων·
Ἠδ' ἄτε, ἠδ' ὅσ' ἔλω Μεζέντης ὅπλα ἀγείρων.
Καὶ Τύρνω δ' ἐδίδασκεν ὁποῖον ἀτάθαλον ἦτορ,
Ὡς τε ἄπισα πέλει τὰ θνητῶν πάντα παρῄνει.
Μίσγε δ' ἅμ' ἱκεσίας. Ἄτερ ἀμβολίης δ' οἱ Τάρχων
Ζεῦξε βοηθείας, αὐτὰρ τάμεν ὅρκια πιστά.
Τόφρα δὲ Μοιράων θεσμοῖς τε, Θεῶν τε κελεύσει,
Ἔπλει ὑπ' ὀθνείων ἡγήτορι Λύδιον ἔθνος.
Ναῦς μὲν ἄρ' Αἰνείαο προῆγε, δύω δὲ λέοντε
Συζεύκτω Φρυγίω, ἐπίσημον ἐς ἔμβολον ἄχεν,
Ἦν δ' ἐφ' ὑπερθ' Ἴδη Τρωσὶν φυγάδεσιν ἐραννή.
Ἔνθα δ' ἐφεζόμενος φρεσὶ μεμήριζ' Αἰνείας,
Ἐκβάσιας πολέμω παντοίας. Τῷ δέ γε Πάλλας
Λαιόθι παρσὰς, νιῒ νυκτίδρομα δίζετο ἄσρα,
Νιῶ δ' ἤρως τὰ πάθοι κατὰ γαῖαν, καὶ κατὰ πόντον.
Οἴξατε νιῶ γ' Ἑλικῶνα Θεαὶ, κινεῖτε δ' ἀοιδάς·

❋ ❋ ❋

Στίχ: 163 . . . . ΜΟΙΡΑ'ΩΝ ΘΕΣΜΟΙ'Σ κτ: Τῷ τέως γὰρ Ἐτρύσκοις, ἀπείρητο, κατὰ τιὼ τῦ γηραιῦ Τάρχωνος θέσπιν, ὑπὸ ὁμοεθνεῖ ἡγεμόνι κατὰ Μεζέντε ὅπλα κινεῖν. (H. Αἰν: στίχ. 518 — 523.) ἤδη δὲ ὑπὸ ὀθνείῳ στρατηγέντι τῷ Αἰνείᾳ, ἐνεδίδοιτο αἱ Μοῖραι τὸ πρὶν ἀπαγορευθὲν.

Στίχ: 164. . . . . ΛΥ'ΔΙΟΝ Ἔ'ΘΝΟΣ. (Ὄρα H. Αἰν: στίχ. 498.)

Στίχ: 165. — 167. ΝΑΥ'Σ . . . . : ΑΙ'ΝΕΙ'ΑΟ ΠΡΟΗ'ΓΕ, . . . Ναυαρχῶντος δηλονότι· πότερον δὲ ἐκ τῶν Αἰνείᾳ ἡ Ναῦς ὑπῆρχεν, αἷς πρὸς Εὐανδρον ἐπλευσεν; (H. Αἰν: στίχ. 81.) Ἀλλ' οἱ περὶ Αἰνείαν ἀπὸ Εὐάνδρω πρὸς Ἐτρύσκες διὰ ξηρᾶς ἦλθον ἱππεύοντες. (H. Αἰν: στίχ. 572.) εἰμή τις ἄρα φαίη μίαν αὐτὲς τῶν Τρωϊκῶν μετενεγκεῖν ἐκεῖ, οἷα, φασὶ, τιὼ Ἀργῷ πάλαι τὲς Ἀργοναύτας. Ἦ, μία ἰῶ τῶν Ἐτρύσκων Νηῶν ἡ ναυαρχὶς αὕτη; Ἀλλὰ Λέοντας αὕτη, καὶ τότες Φρυγίες, ἐπὶ τῷ προβόλω ἐδείκνυ, ἔφερε δὲ καὶ τὸ Ἴδης ὄρος αὐτὴ παράσημον· ὅθεν καὶ ἐραννὴ προσέρηται ἡ Ναῦς, ὡς δὴ τῆς πατρίδος τὲς Φρυγίες ἀναμιμήσκουσα. Ἀποροῖσεις δ' ἄν τις ἔτι, ὡς ἀδ' ὁ καιρὸς ἐνεχώρει, τὰ τοιαῦτα γράφειν ἐν νέᾳ τῆς νεὼς ἐπιχειρεῖν σύμβολα. Ἀπαντῶσι δέ τινες καὶ πρὸς τῦτο, ὡς εἰμὴ ἀναγλυφα, ἀνάγραπτα γοιῦ ἐξ αὐτοχεδίε ταῦτα παρίσατο εἰκονογραφέμενα.

Στίχ: 169 . . . . ΠΑ'ΛΛΑΣ· Ὁ τῦ Εὐάνδρω· τὰ μὲν Φιλομαθῶν, καὶ φιλοκρινῶν, ἅτε δὴ νέος, καὶ τῶν τοιύτων, ὡς μήπω πλεύσας, ὧν ἀδαὴς· τὰ δὲ καὶ ἐκ πολυπραγμοσύνης, τὰ τῷ Ἥρωϊ συμπεσόντα γνῶναι ἐπ' ἀκριβὲς ἐφιέμενος.

Στίχ: 172. Ο'ΙΞΑΤΕ ΝΥ'Ν Γ' Ἑ'ΛΙΚΩ'ΝΑ . . . . Ὥσπερ καὶ τῷ Ζ'. Αἰν: στίχ. 688. τὰς Μέσας ὁ Ποιητὴς ἐπικέκληται· ἐκεῖσε μὲν, τὲς ἅμα Τύρνῳ τῆς Ἰταλίας δήμυς συγκινηθέντας κατὰ Τρώων, ὧδε δὲ, τὲς ὑπὲρ αὐτῶν Τρώων ἅμα τῷ Αἰνείᾳ συμπλεύσαντας ἐπικαταλέξων.

Στιχ:

Tertius, ille hominum, Divûmque interpres Aſylas,
Cui pecudum fibræ, cœli cui ſidera parent,
Et linguæ volucrum, & præſagi fulminis ignes;
Mille rapit denſos acie, atque horrentibus haſtis.
Hos parere jubent Alpheæ ab origine Piſæ,
Urbs Etruſca ſolo. Sequitur pulcherrimus Aſtur,
Aſtur equo fidens, & verſicoloribus armis.
Tercentum adjiciunt (mens omnibus una ſequendi)
Qui Cærete domo, qui ſunt Minionis in arvis;
Et Pyrgi veteres, intempeſtæque Graviſcæ.
Non ego te, Ligurum ductor, fortiſſime bello,
Tranſierim Cycne, & paucis comitate Cupavo:
Cujus olorinæ ſurgunt de vertice pennæ.
Crimen amor veſtrum, formæque inſigne paternæ.
Namque ferunt luctu Cycnum Phaëthontis amati,
Populeas inter frondes, umbramque ſororum,
Dum canit, & mœſtum muſâ ſolatur amorem,
Canentem molli plumâ duxiſſe ſenectam,
Linquentem terras, & ſidera voce ſequentem.

Filius

❀ ❀ ❀

Στίχ: 175. ΜΑΣΣΙΚΟ'Σ 'ΑΡΧΟ'Σ . . . . ΧΑΛΚΕΙ'Η ΤΙ'ΓΡΙΔΙ. Ἐπώνυμος ἰῶ ὁ Μασσικὸς οὗτος, τῷ ἐπὶ τῆς Ἰταλικῆς Καμπανίας ὄρει· περὶ ἧ ὄρα Β. Γεωργ. στίχ. 168. Παρατετήρηται δὲ, πολλοὺς τῶν οὓς ὁ Μάρων παρεισάγει οὕτω παρονομάζεσθαι. Οὕτω γὰρ καὶ ὁ τῆ Τυρρένος Αλμων (Ζ. Αἰν: στίχ. 570.) ἐκ τῆ ποταμῆ εἴρηται· καὶ Ἀβεντῖνος ἀπο τῆ λόφυ. (Ζ. Αἰν: στίχ. 705) καὶ ἄλλοι ὁμοίως. Ἀρχὸν δὲ νοητέον τὸν Μασσικὸν, ὡς ἐπὶ τῶν ἰδίων πρωτεύοντα· τῆ γὰρ ἴλη Ναυτικῆ στόλη Ναυαρχῶν ἰῶ Ἀνείας, (Ἄνωτ: στίχ. 165 — 167.) Τίγρις δὲ ἰῶ τὸ μέρφωμα χαλκίνη, τὸ ἐπὶ τοῦ τῆς Νηὸς ἐμβόλυ παράσημον· ὥσπερ δὴ καὶ ἐν Ε'. τῆς Αἰν: στίχ. 120. 123. 126. ἡ Περίσις, ἡ Χίμαιρα, ὁ Κένταυρος, ἐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῶν παρασήμων.

Στίχ: 176. . . . . ΚΛΟΥΣΙ'ΟΥ. . . . . Ἵδρυτο δὲ τὸ Κλύσιον παρὰ τῷ ὄρει τῷ Μασσικῷ, ὑπὸ Κλυσίῳ τῆ Τυρρίωνος, ἤ, ὡς ἄλλοι, ὑπὸ Τηλεμάχυ τῆ Ὀδυσσέως κτισθὲν. Μητρόπολις δὲ αὐτη ἦν Πορσήνα, πρὸς ὃν κατέφυγε Ταρκυίνιος ἐκπεσὼν τῆς Τυραννίδος· κεῖται δὲ πρὸς δεξιὰ λίμνης τῆς καλυμένης Κλανίδος, ἀφ' ἧς Κλάνις ῥεῖ ποταμός. Chiuſi δὲ καθ' ἡμᾶς λέγεται· τῶν οὖν Κλυσίνων καὶ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς μέμνηται ἐν τῷ Γ. τῶν Ἀρχαιολογιῶν, ὡς πόλεως μιᾶς τῶν Τυρρηνικῶν. Καὶ Πλύταρχος (ἐν Βίῳ Νομᾶ.) Κλύσιον τυρρηνίδα πόλιν ἀποκαλεῖ· τὸ δὲ ἐθνικὸν, (Αὐτ: εἰς Βίον Καμίλ.) Κλυσίνυς.

Στίχ: 177. . . . . ΆΣΤΥ ΤΕ ΚΟ'ΣΣΑΣ . . . . Κόσσα πόλις Οἰνώτρων· ἦν ὁ μὲν τῶν Ἐθνικῶν Συγγραφ: ἐξ Ἑκαταίυ παραλαβὼν μεσόγειον ὑπέθετο, ὁ δὲ Γεωγρ: ἐν τῷ Ε'. μικρὸν ὑπὲρ τῆς Θαλάσσης ἱδρύθαι παρέδωκεν, ἐγγὺς Ὀρβιτέλλης λίμνης. Ἀκέει δὲ παρ' Ἰταλοῖς ἔτως ἡ πόλις καθ' ἡμᾶς Orbitello. ὁ δὲ πρὸς αὐτῇ λιμὴν, Porto Hercole.

Στίχ: 181. . . . . ΠΟΠΛΩΝΙ'Η . . . . ΜΗ'ΤΗΡ· Ποπλονία, ἥ καὶ ἐδέτ: Ποπλόνιον, Ἐτρύριον Ἄξυ παράλιον ἐπίσημον. διὸ ὡς μήτηρ προσείρηται, ὅπερ ἐςὶ Μητρόπολις· οὐ πόρρω δὲ ταύτης ἀπέχουσα κεῖται, κατὰ τὶω Τυρρηνικὶω ἀκτὶν, ἡ πόλις Piombino, ἐκ τῶν ἐκείνης ἐρειπίων κτισθεῖσα. Ἀναφέρει δὲ καὶ Ἄρις: ἐν τοῖς περὶ Θαυμασ. Ἀκέσμ τὺς Τυρρηνὺς, τὺς τὸ καλύμενον Ποπλώνιον ἐνοικοῦντας· καὶ Στράβων δὲ, καὶ Πτολεμαῖος, καὶ Στέφανος ὁ Βυζάντιος ὁμοίως.

Στίχ:

Τίς χείρ Αἰνείᾳ ἀκτῶν ἀπὸ ἔπετο Θύσκων;
Ναῦς τε καθώπλισεν, ὑγρὰ κέλευθα πρῆθε δὲ πόντᴏ;
Μασσικὸς ἀρχὸς ὕδωρ χαλκείῃ Τίγριδι τάμνε.
Τῷ δ' ὑπὸ ὁπλοτέρων ἦν πλήθη, Κλυσίᴏ ὅσσοι
Τείχεα κάλλιπον, Ἄξυ τε Κόσσας· τοῖσι περ ὅπλα,
Ἔγχεα, τόξα τε, καὶ γωρυτοὶ κἄφοι ἐπ' ὤμοις.
Ξιὼ τοῖς τ' αἰνὸς Ἄβας, τᾷ τέυχεσιν ἀγλαέεσσι
Στίλβεν ἄγημα ὅλον, χρυσῷ δὲ Ἀπόλλονι πρύμνη·
Τῷ δ' ἐξηκοσίᴏς Ποπλωνίη ὤπασε μήτηρ,
Εἰδότας εὖ πολέμυ· τρισάκις δ' ἑκατὸν γ' ἔτι Ἴλβη,
Νῆσος ἀνεκλείπτοις Χαλύβων πλυτοῦσα μετάλλοις.
Καὶ τρίτος, ἐκφάντωρ θνητῶν τε Θεῶν τε Ἀσύλας,
Τῷ κτιωῖν ἶνες, τῷ τ' ὀρανᾷ ἔκαθεν ἄστρα,
Πτιωῶν τε γλῶσσαι, καὶ σκηπτῶν τέκμορα πυρσὰ·
Χιλιάδα ξιφάγειρε Φάλαγγ' ἀνδρῶν εἰνόπλων,
Ταρφέα σωτάξει, ἠδ' ἔγχεσι φρικαλέαν τε·
Τοῖσι ῥὰ σημαίνειν ἐπιτάξαν Πῖσαι Ἀσύλαν,
Ἀλφειὰ ἐξ ἀρχῆς, μετέπειτ' ἐδάφει δ' Ἐτρῦσκαι.
Τὰς δὲ μεθ' ἕξείης κάλλιστος ἕφεπετο Ἄξυρ·
Ἄξυρ γ' ἱπποδάμας, πανταίολα τεύχεα ἐνδὺς.
Τοὶς δ' ἑκατὸν προσέθεντο (ἅπαντες δ' ὅφρονες ἔσκον.)
Οἵ τ' ἄρ Καιρήτιω νάον, οἵ τ' ἀγρὰς Μινίωνος,

Τὰς

* * *

Στίχ: 182. . . . . ΊΛΒΗ· Νῆσος τῇ Τυρρηνικῇ ἀκτῇ γειτνιῶσα, ἡ πάλαι μὲν ὑπὸ Ἑλλήνων Αἰθάλη καλεμένη, ἢ Αἰθαλία, (ὡς φησὶ Πλίν. Βιβλ: Γ. Κεφ: ς΄.), νῦν δε Elve, ἢ Elba. Ἐπίσημος δὲ ἡ Νῆσος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεταλλευόμενον σίδηρον· ἔνθα καὶ τὸ συμβαῖνον παράδοξον, ὅτι τὰ ὀρύγματα ἀναπληροῦται πάλιν τῷ χρόνῳ τὰ μεταλλευθέντα. (Στράβ. ἐν Ε. Γεωγρ. καὶ Πλίν. ἔνθα εἴρητ.) ὅπερ δὴ, καὶ ἀνεκλείπτοις μετάλλοις πλυτοῦν τινὶ Ἴλβιω ταύτῃ ὁ Ποιητὴς ἐπιμαρτυρῶν ὧδε διαπιστεῖται. Εὑρήσεις δὲ καὶ παρὰ τῷ Συγγραφ. τῶν Ἐθνικῶν, ὑπὸ τῷ Αἰθάλης Ὀνόματι καὶ ἄλλας ἀναφερεσθαι Νήσους, διὰ τὰ ἐν αὐταῖς μεταλλεῖα, πρὸς αἷς καὶ Λῆμνον, καὶ Χῖον, κτ. Διατὶ δὲ τὰ μέταλλα τοῖς Χάλυψιν ὁ Μάρων ὅσον κατ' ἐξοχὴν ἀπέδωκεν, ὅρα τινὶ ἐν τοῖς Γεωργ: Σημ: Βιβλ: Α. στίχ. 63.)

Στίχ: 184. . . . . ΆΣΥΛΑΣ, Τοῦτον ἐκ τῆς Μαντικῆς, ἐν ᾗ διέφερεν, ἐξῆς μεγαλύνει, καθάπερ ἴσως καὶ τὸν Πριαμίδην Ἕλενον (ἐν Γ. Αἰν: στίχ. 381:) φθάσας προεξεθείασεν.

Στίχ: 190. ΆΛΦΕΑΙ ΈΞ ΆΡΧΗΣ κτ: Τινὲς ἀπὸ τῶν παρὰ τῷ Ἀλφειῷ ποταμῷ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἤλιδος Πισῶν, ἐπὶ τὰς κατὰ τινὲς Ἐτρύσκων γενομένας Πίσας μετοικεσίαν, ὁ Ποιητὴς ὧδε ἐπεξηγεῖται· Τὰς μὲν ἀφ' ὧν, Πίσας Ἀλφειὰς, ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἀλφειοῦ τοῦ ἐκεῖ ῥέοντος· τὰς δὲ ἐφ' ἃς κατῳκίσθησαν οἱ μεταναστάντες, ἀπὸ τῆς τοῦ κρατοῦντος τῆς χώρας ἔθνους ἐπωνυμίας, πρὸς διαφορὰν διαγνωρίσας. Προσείρηται δὲ καὶ ἡ Πίσα ἐνικῶς, ὡς παρὰ Πινδάρῳ (Ὀλυμπ: Εἰδ: Α.) ἀπὸ Πίσης θυγατρὸς Ἐνδυμίωνος, κατὰ τὸν αὐτοῦ Πινδάρου Σχολιαστήν. Καίτοι ἄλλοθεν κατ' ἄλλους· περὶ ὧν καὶ περιττὰ ἴσως ὁ Σέρβιος ἐπεσώρευσεν.

Στίχ: 194. . . . . ΚΑΙΡΗΤΗΝ . . . . ΆΓΡΟΥΣ ΜΙΝΩΝΟΣ. Περὶ Καιρήτης ὅρα Ζ. Αἰν· στίχ 700. Ἀπαντᾷ δὲ τις ἀπορία ἐνταῦθα, ὅτι οἱ ἐξ Ἀγυλλίνης τῆς ὕστερον Καιρήτης ὀνομαθείσης, (Αυτ:) ὡσεὶ χιλιὰς ἀνδρῶν, Λαύσῳ παρείποντο, συστρατεύοντι Τύρνῳ· πῶς ἓν κατὰ Τύρνου νῦν

Filius, æquales comitatus claſſe catervas',
Ingentem remis Centaurum promovet: ille
Inſtat aquæ, ſaxumque undis immane minatur,
Arduus, & longâ ſulcat maria alta carinâ.
Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris,
Fatidicæ Mantûs, & Thuſci filius amnis,
Qui muros, matrisque dedit tibi, Mantua, nomen:
Mantua dives avis; ſed non genus omnibus unum.
Gens illi triplex, populi ſub gente quaterni:
Ipſa caput populis: Thuſco de ſanguine vires.
Hinc quoque quingentos in ſe Mezentius armat,
Quos patre Benaco, velatus arundine glaucâ,
Mincius infeſtâ ducebat in æquora pinu.
It gravis Auleſtes, centenâque arbore fluctus
Verberat aſſurgens: ſpumant vada marmore verſo.
Hunc vehit immanis Triton, & cœrula conchâ
Exterrens freta: cui laterum tenus hiſpida nanti
Frons hominem præfert, in Priſtin deſinit alvus:
Spumea ſemifero ſub pectore murmurat unda.
Tot lecti proceres ter denis navibus ibant
Subſidio Trojæ, & campos ſalis ære ſecabant.
Jamque dies cœlo conceſſerat, almaque curru
Noctivago Phœbe medium pulſabat Olympum:

Æneas

❀ ❀ ❀

οἱ αὐτοὶ, ὑπὲρ Αἰνείᾳ στρατεύειν λέγονται; Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν οἱ μετὰ Λάυσου, τὸ μέρος ἰῷ τὸ Μεζεντίῳ τῷ τυραννεῦντι προσκείμενον, καὶ τῆς πατρίδος σιῶ τούτῳ σωσκπεσόν· οἱ δὲ περὶ ὧν νυῦ ὁ λόγος, ἐκ τοῦ κοινῦ τῆς πόλεως, κατὰ τὲ Τυρέννε συμμαχούμενοι τῷ Αἰνείᾳ συμπαρεπέμποντο. Οὐδὲ ποτε δὲ (ὡς ἐν τῷ Ζ. τῆς Αἰν στίχ. 696. σεσημείωται·) ἐπιλείπουσιν, οἱ ἐπὶ ταῖς στάσεσι πρὸς τὶῶ ἐιαυτίαν μοῖραν ἀποκρινόμενοι. Ὁ δέ τοι Μυνίων, ποτάμιον ἰῷ Ἐτρυρίας, ἀπὸ μὲν Σετρίᾳ πηγάζον, ἐς δὲ τὸ πέλαγος ἐκβάλλον τὸ Τυρρῆνικόν· καλεῖται δὲ καθ' ἡμᾶς il Mugnone, κατὰ πρόδηλον διαφθορὰν τῦ παλαιοτέρυ ὀνόματος.

Στίχ: 195. ΤΟΥ̓ΣΤΕ ΠΆΛΑΙ ΠΥ̓ΡΓΟΥΣ, ΚΑἸ ΔΥΣΚΡΑΈΑΣ ΔἘ ΓΡΑΒΊΣΚΑΣ. Οἱ μὲν Πύργοι, Ἄσυ ἰῦ ὲ πολῦ Καιρήτης ἀπέχον, ὅ καὶ τοῖς Θύσκοις πάλαι πειρατευομένοις, οἷον τι ὂν ὲρμητήριον, ὑπὸ Διονυσίυ ὕστερον τῦ Σικελῶν τυραννῆντος κατέσκαπται. Αἱ δὲ Γραβίσκαι πόλις ὑπῆρχεν Ἐτρυρίας παράλιος, ἀπὸ τῦ βάρυς ἴσως τῦ δυσκραεῦς καὶ νοσώδυς ἀέρος, Ab aeris gravitate, λαχῦσα τὲνομα. Grave γὰρ τὸ βαρὺ, Λατίνων φωνῇ, καὶ ἡ βαρύτης gravitas.

Στίχ: 196—198. ΟΥΔΈΣ' ΕΓὨ ΛΙΓΎΡΩΝ κτ: Νόει μοι τὸ ῥηθὲν ἔτως: Οὐκ ἂν ἐγὼ ἑκὼν εἶναι παρέλθοιμί σε τὸν Κυπαύονα, τὸν Κύκνον ἐπιλεγόμενον, ὡς Κύκνυ ὑὸν πεφυκότα, καὶ πτερὰ τῶν ἐκ κύκνυ, ὡς τῦ γένυς παράσημον, ἐπὶ τῆς κόρυθος φέροντα· ἐκ ἂν, φημὶ, παρέλθοιμί σε, καίπερ ὐ πολλοὺς Λιγύρων τῶν Ἑτρέροις ἀγχόρων συνεπαγόμενον.

Στίχ: 199—204. ΗΝ ΕΡΟΣ ΑΜΠΛΑΚΊΗ κτ: Κύκνον Λιγύρων ἄρχοντα, ἐρασθὶῶ ὄντα Φαέθοντος (περὶ οὗ ὅρα ἐν Ε'. Αἰν: στίχ. 109.) καὶ τότε τὶῶ συμφορᾶν δίωκὲς ἀνακλαίοντα, καὶ τῇ μολπῇ τὸ πένθος ἀπαραμυθήτως προάγοντα, εἰς τὸν ὁμώνυμον τέως ὄρνιν, ἐμυθεύσαντο, ὑπὸ Διὸς μεταμορφωθέντα ἐν ὐρανῷ καταστερισθῆναι.

Στίχ:

Τῆς τε πάλαι Πύργης, καὶ δυσκραέας δὲ Γραβίσκας.
Οὐδὲ σ' ἐγὼ, Λιγύρων ἀγὲ, καρτερόθυμ' ἐνὶ χάρμαις,
Κύκνε ὑπερβαίω, πάυρης ἐπάγοντα Κυπάυον,
Τοῦ ῥὰ ὑπὲρ κόρυθος πτερὰ ἐκ κυκνήϊα ἦρτο.
Ἦν ἔρος ἀμπλακίη, πατρῴης σῆμα δὲ ἄγης.
Κύκνον ἐπεί γε φέρης' ἐρατῇ πένθει Φαέθοντος,
Ἐν σκιεροῖς πετάλοισι κασιγνήτων Αἰγείρων,
Εὖτ' ἄδων μολπῇ ὀδωηρὸν ἔρωτα ψῆχε,
Γῆρας μὲν πολιὸν πτίλλοις ἀγαγεῖν ἀπαλοῖσι,
Γαίας ἐκ δὲ λιπόντα, ἐν ἄσμασι βήμεν' ἀν' ἄηρα·
Τοῦδ' υἱεὺς ξύμπλης, σιὼ ἵλαος ἀνέρων ἐίσηισι,
Κένταυρὸν γε πέλωρον ἐν εἰρεσίῃσι προῆγεν,
Αἰπὸς ὅς ἐξήκει, μέγαν ὡς λᾶν κύμασ' ἐφήσων,
Καὶ διὰ δὴ τρόπιος βαθέιω ἀλὶ ἄυλακα τάμνεν.
Ἀλλὰ καὶ ἐξ ὀρίων πατρίων λόχον ὄρνυεν Ὄκνος,
Μαντῆς μαντιπόλοιο πάϊς· ποταμοῖο τε Θύσκω,
Ὅς πόρε σοὶ τείχη, καὶ μητρὸς, Μάντυα, κλῆσιν.
Μάντυα ὀλβιόδαιμον ἐνὶ προγόνοις· Γένος ἐχ ἕν,

F 2 Ἔθνος

Στίχ: 205. ΤΟΎΤ Δ' ΤΙΕΤ'Σ ΞΥ'ΜΠΛΟΥΣ κτ: Ο' Κυπρίων ἔτος, ὁ Αἰνεία συμπλέων σιὼ ςίφεσιν ἀνδρῶν ἴσοις, ἤτοι ἰσαρίθμως ἐπὶ τῶν νηῶν μεμερισμένοις· ἢ γοῦν ἄλλως, καὶ βέλτιον ἴσως, τοῖς εἴτε ἀρετῇ ἐμφερέσιν αὐτῷ ἢ ἐφαμίλλοις, εἴτε καὶ τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, ὡς ἄρα ἐμήλιξιν· ἢ γοῦν καὶ τῇ ἀναδρομῇ τὸ σώματος παρίσους, ἢ τέως δὴ καὶ τῷ ὁπλισμῷ.

Στίχ: 206. ΚΕ'ΝΤΑΥΡΟΝ κτ: Τίω ναῦν χρὴ νοεῖν, τίω ἔτως ἐκ τῆ παρασήμε καλεμένιω· ὁ δὲ Κένταυρος, τὸ παράσημον, οὕτως αὐτῇ ἐξεικόνιςο, ὡς δῆθεν κατὰ θαλάσσης λιθοβολήσων.

Στίχ: 209—218. . . . . Ὄ'ΚΝΟΣ. Οὗτος ἑτερωνύμως Βιάνωρ ὑπὸ τῆ Ποιητῆ, ἐν τῷ Θ. τῶν Βακολικῶν, ἐπικληθεὶς Φέρεταν· ὑὸς, κατὰ μὲν τὸν ἡμέτερον ὧδε, Μαντοῦς τῆς Τειρεσίε θυγατρὸς τῆ Θηβαιε, ἢ Ἡρακλέες, καὶ ποταμῆ Θύσκε, ἢ (κατ' ἄλλες) Θύβριδος· ἢ Αὐλήςε ὑὸς, ἢ ἀδελφὸς. (Σέρβιος.)

Στίχ: 211. Ὅ'ΣΠΟ'ΡΕΣΟΙΤΕΙ'ΧΗ κτ: Ἤτοι ἀπὸ πρώτης καταβολῆς κτίσας, ἢ ἢ προϋφισαμένιω περιβαλὼν τείχεσι Ἰλίω πόλιν ἢ κατοχυρώσας, ἢ μὲν δὴ, καὶ τῷ τῆς τεκέσης περισεμνυνῶαι φιλοτιμηθεὶς ὀνόματι, Μάντυαν ὀνομάσας· ἥτις καὶ Μάντεα λέγεται, (Στεφ: Βυζ:), καὶ Μαντόα δὲ, ὡς ἐκ τῆ Πολυβίε Κλεβέριος οἴεται. Ἀλλ' εἰσὶν οἱ καὶ τίω Μαντόαν ταύτίω κτίσμα εἶναι ἡγησάμενοι Τάρχοντος, ὃς ὑπῆρχεν ἀδελφὸς Τυρρίωῆ.

Στίχ: 212. ΜΑ'ΝΤΤΑ 'ΟΛΒΙΟ'ΔΑΙΜΟΝ κτ: Ἦν ἀλλαχῆ (B. Γεωργ. ςίχ. 226.) πόλιν ὑπεθρίωώδει, ἐφ' οἷς πεπόνθοι κακοῖς χετλιάζων, τίω αὐτίω ὁ Ποιητὴς ἐνταῦθα, ὡς ἰδίαν πατρίδα, νῦν ἐκθειάζει, ἐκ τῶν οἰκησάντων αὐτίω, οὓς προγόνες αὐτῇ ἀποκαλεῖ, μεγαλιώων· ἐν γὰρ Ἄνδαις ἔλαχε γεννηθῆναι, τᾶις ἐν τῇ περιχώρῳ Μαντύας, ὡς αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖ τὸ ἐπιτύμβιον γράψας.

„Μάντυα μ' ἐκτέτοκεν, Καλαβρὸς δ' ἦραν, νιῶ δ' ἴχει
„Παρθενόπη· ἤδον πῶε, ἀγρές τε, μάχας.

Στίχ: Αἰ'τ: . . . . ΓΕ'ΝΟΣ Ο'ΥΧ Ἕ'ΝΕΝ, Οἰκιαθῆναι γὰρ λέγεται Μάντυα πρῶτον ὑπὸ Θηβαίων, ἐξῆς δὲ ὑπὸ Θύσκων, τελευταῖον δὲ καὶ ὑπὸ Κελτογαλατῶν.

Στίχ:

Æneas (neque enim membris dat cura quietem)
Ipſe ſedens clavumque regit, veliſque miniſtrat.
Atque illi medio in ſpatio chorus, ecce, ſuarum
Occurrit comitum; Nymphæ, quas alma Cybele
Numen habere maris, Nymphaſque è navibus eſſe
Juſſerat: innabant pariter fluctus que ſecabant,
Quot prius æratæ ſteterant ad littora proræ.
Agnoſcunt longe regem, luſtrantque choreis.
Quarum, quæ fandi doctiſſima, Cymodocea,
Pone ſequens, dextrâ puppim tenet, ipſaque dorſo
Eminet, ac læva tacitis ſubremigat undis.
Tum ſic ignarum alloquitur. Vigilaſne Deûm gens,
Ænea? vigila, & velis immitte rudentes.
Nos ſumus Idææ ſacro de vertice pinus,
Nunc pelagi Nymphæ, claſſis tua. Perfidus ut nos

Præ-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 213. ΈΘΝΟΣ ΔἘ ΤΡΙΠΛΟΎΝ, ΔἨΜΟΙ ΤΕΤΡΑΠΛΟΊ κτ: Περιεῖχε γὰρ ἡ πόλις, φασὶ, φυλὰς τρεῖς, ὧν ἑκάση εἰς Δήμους διήρητο τέτταρας· ἑκάστε δὲ Δήμε ἡγεμὼν ἴδιος πρείσατο, Λυκύμων προσαγορευόμενος.

Στίχ: 214 Ἡ ΔἘ ΚἈΡΗ ΛΑΟΊΣ, Οἵα Μητρόπολις τῶν πέριξ ἁπασῶν προεδρεύσα.

Στίχ: Αὐτ . . . ̓ΑΛΚἨ ΔἘ ΤΗΐΔ̓ ἈΙΜΑ ΤὈ ΘΥ̓ΣΚΟΝ. Οἱ γὰρ ἐν αὐτῇ Θύσκοι, ἢ Ἐτρῦσκοι, πλήθει τῶν ἑτεροφύλων ὑπερεῖχον, τυχὸν δὲ καὶ ῥώμῃ σωμάτων, καὶ ψυχῶν γενναιότητι.

Στίχ: 216 . . . . ΜΕΖΈΝΤΙΟΣ ἈΪΤΙΟΣ ̓ΕΣΚΕ, Τέτρες γὰρ πεντακοσίες τὸν ἀριθμὸν ἀθροισθέντας, καθ' ἑαυτῦ στρατεῦσαι παρώξυνε, τυραννικῶς καὶ βιαίως πολιτευσάμενος.

Στίχ: 217. ΤΟΥ̓Σ ΠΑΤΡὈΣ ΒΕΝΆΚΟΥ κτ: Λίμνη τις ἦν Ἐνετικὴ ἡ Ἐνάκη, ἤ γοῦν, διὰ τῦ Διγάμματος δασυνθέντος τῦ ὀνόματος, ἡ Γενάκη. Ἔστι δὲ ἐν λιμνῶ (il Lago di Garda) εἰς ἣν ῥεῖ ποταμὸς ὁ Μίγκιος (Il Minzo.) Διὰ τέτων δὴ τὸν Νάυαρχον παρωνυμήσας, τῇ Νηΐ, ἣν περ ἦρχε, προσαρμόσας, φασὶν, ἐπίσημον τὸν Μίγκιον προσῆψε τὸν ποταμὸν.

Στίχ: 219. . . . . ̔ΕΚΑΤὈΝ ΣΥ̓Ν ΔΈΝΔΡΕΣΙ . . . . Τὰς κώπας δένδρα καλεῖ, τὸ τῆς νηὸς μέγεθος ὑπεμφαίνων. Πότερον δὲ, εἰς ἑκατὸν λέγει τὰς κώπας ἀριθμεῖθαι; ἢ ὅτι ἡ ναῦς καθ' Ὅμηρον εἰπεῖν (Ἰλ: Υ. στίχ 247.) ἦν ἑκαντοίζυγος, τετέσιν ὑπὸ ἑκατὸν ἐρετῶν ἐλαυνομένη; ζυγὰ γὰρ αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι, ὡς ὁ Ὁμηρ. Σχολιας. Αὐτόθι ὑπείληφεν.

Στίχ: 220. ΤΥ̓ΠΤΕΝ ̓ΑΝΙΣΤΆΜΕΝΟΣ κτ: Τῶν σφοδρῶς ἐρεσσόντων τὸ χῆμα δείκνυσι, διὰ ἑνὸς παριστῶν τῦ ναυαρχοῦντος, καὶ τιὼ εἰρεσίαν παρακελέυοντος.

Στίχ: 221. ΤὈΝ ΦΈΡΕ Δ' ̓ΕΚΠΑΓΛΟΣ ΤΡΊΤΩΝ κτ: Καὶ ταῦθα τὸν Τρίτωνα εἰς παράσημον τῆς νεὼς νοητέον· ὅτος δὲ ὁ Τρίτων εἶναι ἐπλάττετο, ὅρα ἐν Ε'. Αἰν: στίχ. 877. ὁ Τρίτων δὲ καὶ τῦ Ποσειδῶνος σαλπιγκτὴς εἶναι εἰρηται, διὸ καὶ κόγχιω γράφεται θαλασσίαν χειρὶ κατέχων, καὶ οἷα βυκάνη χρώμενος. Ὅρα μοι τιὼ Τρίτωνος περιγραφιὼ καὶ παρὰ Ἀπολλωνίῳ ̓Αργον. Δ. στίχ. 1610.

„. . . . . Δέμας δὲ οἱ ἐξ ὑπάτοιο
„Ἀμφὶ τε νῶτα καὶ ἰξύας εἰς τ' ἐπὶ νηδυὶ.
„Ἀντιπερυς μακάρεσσι φυὴ ἔκπαγλον ἔικτο·
„Αὐτὰρ ὑπ'ὲκ λαγόνων δίκην ῥὰ οἱ (ἄλλ: διαφαίρα οἱ) ἔνθα καὶ ἔνθα,
„Κήτεος ὁλκαίη μηκύνετο κτ: . . . . . .

Στίχ:

Ἔθνος μὲν τριπλῶν, τετραπλοῖ δ' ἔθνεσι Δῆμοι.
Ἡ δὲ κάρη λαοῖς, ἀλκὴ τῇδ' αἷμα δὲ Θύσκον.
Κἀντεῦθεν δ' ἑκατὸν δὴ πεντάκις ὅπλα λαβέσθαι,
Αὐτᾷ ἀντιβίης Μεζέντιος αἴτιος ἔσκε,
Τὰς πατρὸς Βενάκοι δόνακι γλαυκῷ ὑποδύς γε,
Μίγκιος ἐν πίτυϊ ἐχθίστῃ ἦγ' ἐπὶ πόντον.
Αἰνὸς δ' Αὐλήστης ἑκατὸν σὺν δένδρεσι κῦμα
Τύπτεν ἀνιχάμενος, ῥεῖθρον δὲ παλίντροφον ἄφρει·
Τὸν φέρε δ' ἔκπαγλος Τρίτων, πορθμὺς διὰ κόγχης
Κυανέης θροέων· τῷ πλευρῶν ἄχρι νέοντι,
Ἀνδρὸς μὲν λασίη τὰ ὕπερθεν ἔην, τὰ δ' ἔνερθεν,
Εἰς Πρίστιν γάστρῃ κητώδεϊ ἶσα ἀπολῆγε,
Τῇ τε ὑπ' ἀφρῳδὲς, μόρμυρε σήθεσι κῦμα.
Τόσσοι ἀριστῆες δ' ἐν τρὶς δέκα νήεσι βάντες,
Τρωσὶν ἀρηγόνες ἐυρὺ θαλάσσης λαῖτμ' ἀνατάμνον.
Ἤδη δ' ἐκχωρῆσαν ἀπ' ἠρανὲ ἦμαρ ἀπῆγε,
Δῖα δὲ νυκτιπόλῳ αὐτῆς ἐπ' ὀχήματι Φοίβη,
Οἴμῃσι προπροϊοῦσα μέσσῳ ἐπὶ κάμπτεν ὀλύμπου·
Αἰνείας δ' (ἐπεὶ ὰ σωεχώρει μέρμερα ἴδειν.)
Αὐτὸς ἐφεζόμενος ῥυμὸν τ' οἰόνας τε διῆπε.
Καὶ ῥὰ ἑῶν στίφος ἠνὶ μεταξὺ πλώντι ἀπήντα
Νυμφῶν ἑπομένων, Κυβέλη τὰς πότνα θαλάσσης,
Νύμφας δαιμονίης ἔμεν ἐκ νηῶν κεκελεύκει.
Αἵ περὶ μίν τε νέον, καὶ ὁμοίως κύματα τάμνον,
Αἵ τ' ἀκτῇσι πάρος χαλκήρεις πρύμναι ἐφόρμων.
Γνῶσαι γὰρ βασιλῆα χοροστασίῃ περιέχον.
Τάων Κυμοδόκεια ἀρίστη ἶσ' ἀγορεύειν,
Ἔμπλειο ἑπομένη ναῦν δεξιτερῇγ' ὑπανεῖχε,
Νῶτον ὑπερκύπτουσα· ὑπαὶ λαιῇ δ' ἅμα νέρθεν
Ἥκα ἐρετμῷ χρῆτο ὑφ' ὕδασι σιγαλέοισιν.

Εἶθ'

❁ ❁ ❁

Στίχ: 229. . . . . ΦΟΙΒΗ, Ἡ Σελήνη, ὡς καὶ Φοῖβος ὁ Ἥλιος· Καὶ ὁ μὲν ἐνίοτε καὶ Τιτὰν, ἡ δὲ παραπλησίως Τιτανὶς. (Σέρβιος.)

Στίχ: 233—237. . . . . ΣΤΙΦΟΣ . . . . ΑΠΗΝΤΑ. Νυμφῶν χορὸς, περὶ ὧν, τῆς ἐκ τῶν Νηῶν μεταμορφώσεως, μεσιτευσάσης Κυβέλης, εἴρηται καὶ Βιβλ: Θ. στίχ. 82—105—124.

Στίχ: 237. . . . . ΧΑΛΚΗΡΕΙΣ ΠΡΥΜΝΑΙ . . . . . Ἤτοι αἱ νῆες, κατὰ συνεκδοχὴν· χαλκήρεις δὲ μάλιστα αἱ νῆες ὑπῆρχον τὰς πρώρας, ἔνθα τὰ χάλκεια ἐμβολα περιέβεβλητο.

Στίχ: 239—260. . . . . ΑΡΙΣΤΗ ΟΤΣ' ΑΓΟΡΕΥΕΙΝ, Doctissima, ὡς ὁ Ποιητὴς φησὶ, Σοφωτάτη· ἦπε γὰρ ἐν ἀγοραῖς τε καὶ ὁμηγυρικαῖς παραστάσεσιν, ἢ ἐντεύξεσι, λέγειν ἀντὶ τῶν ἄλλων προσήκει τὸν σοφίᾳ τε καὶ συνέσει προέχοντα. Ὅρα δὲ μοι καὶ τὴν Κυμοδόκην, ὡς ἐν ἐκείνῃ τῶν κυμάτων περανακύπτουσαν, καὶ τῇ μὲν δεξιᾷ τὴν ναῦν ὑπανακαθίζουσαν, τῇ λαιᾷ δὲ ὑπερείσασαν, τῇ δὲ φωνῇ πλεῖν προθύμως Αἰνείαν διανιστῶσαν, καὶ τὸ περὶ τὰς ναῦς συμβαῖν, ἱκεσίαι Κυβέλης, διεξερχομένῃ αὐτῷ· τά τε ἐπὶ τῷ στρατοπέδῳ, ὅπως ἔχει πάντα δηλῶσαν, καὶ ὅ, τι χρὴ ποιεῖν, ὅ, τι δὲ καὶ ἐλπίζειν, διδάσκουσαν.

Præcipites ferro Rutulus, flammâque premebat,
Rupimus invitæ tua vincula, teque per æquor
Quærimus: hanc genitrix faciem miſerata refecit,
Et dedit eſſe Deas, ævumque agitare ſub undis.
At puer Aſcanius muro, foſſiſque tenetur
Tela inter media, atque horrentes Marte Latinos.
Jam loca juſſa tenent forti permiſtus Etruſco
Arcas eques: medias illis opponere turmas,
Ne caſtris jungant, certa eſt ſententia Turno.
Surge age, & aurorâ ſocios veniente vocari
Primus in arma jube, & clypeum cape, quem dedit ipſe
Invictum ignipotens, atque oras ambiit auro.
Craſtina lux, (mea ſi non irrita dicta putaris)
Ingentes Rutulæ ſpectabit cædis acervos.
Dixerat: & dextrâ diſcedens impulit altam,
(Haud ignara modi) puppim: fugit illa per undas
Ocyor & jaculo, & ventos æquante ſagittâ.
Inde aliæ celerant curſus. Stupet inſcius ipſe
Tros Anchiſiades: animos tamen omine tollit.
Tum breviter ſupera aſpectans convexa precatur;
Alma parens Idæa Deûm, cui Dindyma cordi,
Turrigeræque urbes, bijugique ad fræna leones,
Tu mihi nunc pugnæ princeps, tu rite propinques
Augurium, Phrygibuſque adſis pede, Diva, ſecundo.
Tantum effatus: & interea revoluta ruebat

Matu-

❖ ❖ ❖

Στιχ. 243. . . . . ΕΓΡΗΓΟΡΟΣ ΗΣΘΑ; Κατ' ἐρώτησιν. Καίτοι τῷ ὄντι ἀγρύπνως εἶχεν Αἰνείας· ἐπεὶ δὲ σωεχώρει, ὡς ἀνωτ. εἴρηται στίχ. 231. τὰ μέρμερα εὖδεν. Τί δ' οὐ (ἐρεῖς) τὸ ἀγρύπνει; ἢ τοῦτο φάναι ἰῶ: ἔχε ὡς ἔχεις, καὶ τῷ παιδὶ πρόσθες τὴν ἀγρυπνίαν, ἐπιμελῶς προσέχων τοῖς πράγμασιν.

Στίχ. 248. . . . . ΟΥΤΙ ΕΚΟΥΣΑΙ . . . . Ἐλείμεθα γὰρ ἄν σοι, ὡς νῆες ἔχεντι πρὸς τὴν χρείαν συμπράξαθαι, καθὰ Σερβίῳ ἠμιώνευται) ἤ, (ἐπειδὴ καὶ εἰς Νύμφας ἤδη μεταποιηθεῖσαι, ἀχὶ εὐθὺν ὅμως αὐτῷ συνετέλεν.) τὸ ὅτι ἑκοῦσαι, ἀντὶ τοῦ ἐκ αὐτοθελῶς, ἄντις ἐκδέξαιτο· τετέχνιν, ἐ κατ' ἰδίαν πρόθεσιν, εὖ αἰτεπαγγέλτως, κατὰ νεῦμα δὲ Διὸς ἐπιτάξαντος, ἐντεῦξει Κυβέλης.

Στίχ. 251 ΠΑΙΣ ΑΛΛ' ΑΣΚΑΝΙΟΣ . . . Περὶ παντὸς τὸν παῖδα αὐτῷ σώζεσθαι ἐν ἀσφαλείᾳ μηνύει τὶ γὰρ πατρὶ τῆς τοῦ υἱὸς ἀσφαλείας γένοιτ' ἂν πρότερον;

Στίχ. 254 ΑΡΚΑΔΙΚΗ ΙΠΠΟΣ ΣΥΝΑΜ', ... ΕΤΡΟΥΣΚΟΙΣ. Ὁ γὰρ Αἰνείας, μοῖραν τῶν μεθ' ἑαυτοῦ Τρώων ἐπὶ τῆς παρεμβολῆς διὰ τοῦ ποταμοῦ προεκπέμψας, (Η. Αἰν. στίχ. 567 - 571.) σὺν δὲ τοῖς λοιποῖς, καὶ τοῖς παρὰ Εὐάνδρου Ἀρκάσι, πρὸς Τάρχωνα τὸν Ἐτρῦσκον παραγενόμενος, καὶ ἐδὲ τῆς ἐκ τούτου ἀποτυχὼν ἀντιλήψεως, μέρος μὲν Ἀρκάδων ἅμα καὶ Ἐτρύσκων ἐπὶ τὴν παρεμβολὴν προσέθετο ἐπισεῖλαι, ὡς μετὰ τῶν ἄλλων αὐτὸς διὰ θαλάσσης ἑξῆς ἀφιξόμενος. Σημείωσαι δὲ, ὥσπερ Ἰλὼ Θετταλικὸν, ἔτω καὶ τὸν Ἀρκαδικὸν ἵππον παρ' Ἕλλησιν ἐν λόγῳ γενέσθαι· τὸ δὲ Φιλίππους τοὺς Ἀρκάδας εἶναι, δῆλον, ἐξ οὗ πρώτως παρ' αὐτοῖς ἵππειον Ποσειδῶνα ὀνομασθῆναι Παυσανίας (ἐν τῷ Η'.) ἱστόρησεν. Οἱ δὲ Ἐτρῦσκοι πεζομαχίαν μᾶλλον ἀσκοῦντες ἐτύγχανον.

Στίχ:

Εἶθ' ὡς ἀγνοέοντι πίφασκεν· Ἐγρήγορος ἦθα
Αἰνέα; ἀγρύπνει θεῖον τέκος, ἶσά τ' ἄρον·
Αἱ πίτυες πελόμεθ' αἱ ἀπ' Ἰδαίοιο κορύμβε,
Νύμφαι νῶϊ πελάγες, ὁ τεὸς σόλος· ἂς ἀθέμιστος
Τύρνος, ἐπεὶ ῥα φλόγεσσι πίεζεν, ἀτάρ τε σιδήρῳ,
Πείσματα ῥηξάμεθ', ὅτι ἐκῶσαι· καὶ δί ἄλός σε
Δίζημεν· σφᾶς δ' ἡ μήτηρ τόδ' ἀμείψατ' ἐς εἶδος,
Δῶσα θεὰς τελέθειν, ῥοθίοις τ' αἰῶνα περαίνειν.
Παῖς ἀλλ' Ἀσκάνιος, τείχες ἐντὸς τ' ἰδὲ τάφρων,
Εἴσχατα ἐν βελέεσσιν, ἀρειμανίοις τε Λατίνοις.
Ἤδη χῶρον δ' ἔχε τεῖ ταχθέντα κελεύσει,
Ἀρκαδικὴ ἵππος σωάμ' ἰφθίμοισιν Ἐτρύσκοις.
Τῶνδε γεμιὼ μέσον, ὡς μὴ συζευχθήμεναι ἔρκει,
Εἴλας ἀντιβίης σήσειν ἐπεφράσσατο Τύρνος·
Ἔγρεο, ἠδ' ἑτάρες γε ἅμ' ἠοῖ ἀμφιένυθαι
Ὅπλα κέλευε. Σάκος δὲ σὺ λάζεο, αὐτὸς ὃ δῶκεν
Ἀρρήκτον πυρὸς ὁ κρατέων, χρυσῷ τε σέψεν.
Ἦμαρ τὐπιὸν (ἢν μὴ φρεδ' ἐμὰ ῥήματ' ὀίη)
Ὄψεται ἀπλήτες σωρὸς Ῥοτόλων κταμένων περ.
Ἦ, καὶ δεξιτερῇ πρύμνιν ἀπιδεσα ἐπῶσεν
Εὖ καὶ ἐπισαμένως· διὰ κύματα ναῦς δὲ προήει
Ὠκυτέρη βέλεος, τόξῳ τ' ἐφαμίλλε αἴηται·
Ἔνθεν δ' ἐξείης, καὶ αἱ ἄλλαι πειῦδον ἶσαι.
Θάμβησ' ἀγνοέων τις ὃ ἦδε τεράσιος ὄψις,
Τρὼς Ἀγχισιάδης, ὀμφῇ δ' οὐ θάρσος ἀνέχεν.

❀ ❀ ❀

Στίχ: 255. ΤΩ͂Ν ΔΕ ΓΕΜΗ͂Ν ΜΕ΄ΣΟΝ, ... Ἀρίση δὲ στρατηγία, τὸν πολεμίων στρατὸν ἀποδιῖξαι πειρᾶσθαι, μηδ' εἰς ἓν ἐπιτρέπειν συνέρχεσθαι, διακόπτειν δὲ τὰ τούτοις προσεπιγινόμενα σίφη τρόποις παντοίοις· καθίσαται γὰρ ἰσχυροτέρα ἡ συνιοῦσα δύναμις, διασᾶσα δ' ἐξασθενεῖται. καὶ ἀμαλδύνεται.

Στίχ: 257. Ἔγρεο . . . . Οὐχὶ τὸ ἀφυπνίσθητι δηλοῖ ὧδε, τὸ δὲ διανάστηθι μηδὲν ἀναβάλλων, καὶ σπεῦσον.

Στίχ: 258. . . . . - Σάκος δὲ σὺ λάζεο κτ: Περὶ δὲ τοῦδε τοῦ Σάκους, Ὅρα Η. Αἰν: στίχ. 650. κξ:

Στίχ: 260. Ἦμαρ τοὔπιον . . . . . Ἄτε δὴ Θεὰ προαναγγέλλει τὸ μέλλον.

Στίχ: 262. . . . . Ἀπόυσα ἐπῶσεν. Ἢ ἀπῆλθεν ἐπώσασα. Κατὰ γὰρ τινὰ τοῦ ἀντερείδοντος ἀντενέργησιν, ἴσῃ πως συμβαίνει ἡ τοῦ ὠθουμένου ὑπὸ τοῦ ὠθοῦντος ἀντώθησις.

Στίχ: 263. Εὖ καὶ ἐπισταμένως· Ὅσον τε, καὶ ὅποι ἔδει, τὴν ναῦν χωρεῖν ἀπιθώσασα.

Στίχ: 265. . . . . Καὶ αἱ Ἄλλαι σπεύδον ἴσαι. Αἱ λοιπαὶ νῆες, παραπλησίως ὑπὸ τῶν ἄλλων Νυμφῶν ὡς εἰκὸς προωθεῖσαι, ὥσπερ ἡ τοῦ Αἰνείου ὑπὸ τῆς Κυμοδόκης.

Στίχ: 267. . . . . Ὀμφὴ δ' οὖν θάρσος ἀνέσχεν. Ἀκέσας, ὅτι κατὰ σωροὺς οἱ Ῥοτόλοι ἐπὶ τῆς ἐπιόσης πεσοῦνται, (στίχ. 261.) ἀνεθάρσησεν.

Στίχ:

Matura jam luce dies, noctemque fugarat.
Principio ſociis edicit, ſigna ſequantur:
Atque animos aptent armis, pugnæque parent ſe.
Jamque in conſpectu Teucros habet, & ſua caſtra,
Stans celſâ in puppi; clypeum tum deinde ſiniſtrâ
Extulit ardentem. Clamorem ad ſidera tollunt
Dardanidæ è muris. SPES addita ſuſcitat iras.
Tela manu jaciunt: quales ſub nubibus atris
Strymoniæ dant ſigna grues, atque æthera tranant
Cum ſonitu, fugiuntque Notos clamore ſecundo.
At Rutulo Regi ducibuſque ea mira videri
Auſoniis; donec verſas ad littera puppes
Reſpiciunt, totumque allabi claſſibus æquor.
Ardet apex capiti, criſtiſque à vertice flamma
Funditur, & vaſtos umbo vomit aureus ignes.
Non ſecus; ac liquidâ ſi quando nocte Cometæ
Saguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor;
Ille ſitim, morboſque ferens mortalibus ægris
Naſcitur, & lævo contriſtat lumine cœlum.
Haud tamen audaci Turno fiducia ceſſit
Littora præripere, & venientes pellere terrâ.

Ultro

❀ ❀ ❀

Στίχ: 268. . . . . ΕΣ Ο'ΥΡΑΝΟ'Ν Α'ΙΨ' 'ΑΝΙΔΩ'Ν . . . Ὡς Πριαμος Ἰλ: Ω. στίχ. 306.

„Εὔχετ' ἔπειτα σὰς . . . . . •
„Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, καὶ φωνήσας ἔπος ηὐδα.

Στίχ: 269. ΠΟ'ΤΝΑ ΘΕΑ' ΜΗ'ΤΗΡ κτ: Τὶς πρὸς ἰῶ ἡ ἐυχὴ ἰθυνέται Μήτηρ; ἔρηται Γ'. Αἰν: στίχ. 117. 118. 120. Καὶ ς'. Αἰν: στίχ. 853. Καὶ Θ'. στίχ. 640. 641.

Στίχ: 275. . . . . 'ΑΡΗΓΟ'ΣΙ . . . . Οἷς τε παρ' Εὐάνδρε λαβὼν ἰῶ Ἀρκάσι, καὶ τοῖς ἀμφὶ Τάρχωνα Ἐτρέσκοις, ὁυς πρὸ μικρε φθάσας ἡμῖν κατέλεξε. στίχ. 175—227.

Στίχ: Αὐτ: . . . . . ΣΗ'ΜΑΣΙΝ ΟΙ'ΣΙ, Τοῖς εἴτε τῇ Σάλπιγγος ἠχῇ, εἴτε ταῖς τῶν Σημαιῶν ἀναπετάσεσιν, εἴτε καὶ δι' ἄλλων σωθημάτων ὑπ' αὐτε δοθησομένοις.

Στίχ: 279. . . . . ΚΡΑΤΓΗ'Ν Δ' 'ΕΠΙ' 'ΑΣΤΡΑ 'ΑΦΗ'ΚΑΝ. Ἦν δὲ τόδε ἐυψυχίας τε καὶ θάρσες μαρτύριον, ἰωΐκα τὸ στρατιωτικὸν ἀνεβόα συμπαν ἀθρόον, πρὸ τῆς συμβολῆς ἀλαλάζον. Τοιόν δε τοῖς Ἕλλησι πάλαι τὸ 'ΕΛΕΛΕΥ' ἐπίφθεγμα πολεμικὸν ἰῶ ἦ, καὶ τῆς δευτέρας Συλλαβῆς ἐπαναλαμβανομένης πλειόακις, μετά τινος ἐμμελῆς ἐπηχήσεως: 'ΕΛΕΛΕΛΕΥ'! Ὅ καὶ τινες οὕτως ὑπέλαβον ἐπιφωνεῖσθαι, διὰ τὶω ἐπίπαυσιν τῆς ἐπελεύσεως. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ 'ΑΛΑΛΑ', ἐπιβόησις ἦν στρατιωτικὴ, ἐξ ἧς ὁ ἀλαλητὸς, καὶ ὁ ἀλαλαγμὸς, παρὰ τὸ ἀλαλάζειν. Ἐρρίκος δὲ ὁ Στέφανος ἐν τῷ Θησαυρῷ, παραπλήσιον εἶναι τοῖς ὁμογενέσιν αὐτῷ Γάλλοις, τὸ πρὸς μάχιω ἐρεθιστικὸν, φησὶ: τὸ La, La, La: ἐξ οὗ ἢ τὸ Alarme, εἰρῆσθαι, τὶω πρώτιω ἐν πολέμοις ἐφόρμησιν. Προσθείη δ' ἄντις τέτοις ἢ τὸ παρ' Ὀθωμανοῖς 'ΑΛΑ'Χ 'ΑΛΛ'Χ, εἰ μὴ τᾶτο δέον ὑπεξαιρᾶν, ὡς ἐυχῆς τῆς πρὸς Θεὸν ἐπιφώνησιν. Τοιαῦτα γοιῦ καὶ παρ' ἄλλοις ἔθνεσιν ἄλλα, ὡς καὶ παρὰ τοῖς μαχιμωτάτοις Ῥώσσοις τὸ: Ο'ΥΡ'Ρ'Α. Καί τοι τᾶτο καὶ ἐπὶ χαρᾶς τὸ ἐπιβόημα εἴληπται, ὡς καὶ τὸ ῥηθὲν ἑλλιωικὸν 'ΑΛΑΛΑ' ἐπὶ χορῶν καὶ ἐυφροσώης ἐπιφωνέμενον· ἢ καὶ ὥς τις ἐπινίκιος ὕμνος: 'ΑΛΑΛΑΛΑΙ', 'ΙΗ' ΠΑΙΗ'ΩΝ.

Στίχ:

Εἶτα δ' ἐς οὐρανὸν αἶψ' ἀνιδὼν προτὶ ἤυξατο τοῖα:
Πότνα Θεὰ Μήτηρ Ἰδηΐη, Δίνδυμα ἧτις
Σώζεις, πυργοφόρους τε πόλεις, καὶ Λῖς δὲ χαλινοῖς,
Νῶϊ σύ μοι ἡγήσαιο μάχης, χρησμόν τε πελάσσαις,
Καὶ Φρυγίοισι, Θέαινα, σὺ γ' ἐυμενέουσα παρείης!
Ὣς φάτο. Μέσφα δέ τοι φάεός γ' ἔξῆς προϊόντος
Ἦμαρ ἀέξετο, καὶ δρασμῷ δ' ἐτρέψατο νύκτα.
Πρῶτον ἀρηγόσι κέλευθ' ἔπεσθαι σήμασιν οἷσι,
Νοῶ θ' ὅπλοις προσέχειν, μαχέσεσθαί τ' ἔμμεν ἑτοίμους.
Τημος Τεύκρος δ' εἶχεν ὑπ' ὄσσοιν, ἠδ' ἐὰ ἔρκη.
Στὰς δὲ ἐφ' ὑψηλῇ πρύμνῃ νηὸς σάκος ἦρε
Τῇ λαιῇ φλόγεον. Κραυγῇ δ' ἐπὶ ἄκρα ἀφῆκαν,
Δαρδανίδ' ἐκ πύργων, ἐλπὶς δ' ὀργὰς ἐπιῶρσε.
Καὶ ῥὰ βέλη βάλον, ὡς ὅθ', ὑπαὶ νέφεσι δνοφεροῖσι,
Στρυμόνιαι Γέρανοι κλαγγῇ σφίσι σημήνασαι,
Ἠέριοι πεπότηνται ἀήτας ἐκπροφυγέσαι.
Κρείονι δ' ἄρ' Ῥοτόλων, ἠδ' Ἀυσονίων ἀρχοῖσι
Θαύματα ταῦτ' ἐδόκει, ὡς ναῦς παρὰ ἀκταῖς λεύσσον,
Αὐταὶ πρυμνάων ὅλον ἔμπλεον ὄιδμα θαλάσσης.
Δαίετο δ' Αἰνείᾳ κόρυθος φάλος· ἐκ κορυφῆς δὲ,
Ἔκ τε λόφοιο, φλόξ διαχευομένη σελάγιζε,
Καὶ πῦρ θεσπιδαὲς χρυσόμφαλος ἄσσις ἀπήμει.
Ὡς ὅτε αἱμόχρους διερὴ κατὰ νύκτα Κομήτης

Πεν-

❋ ❋ ❋

Στίχ: 282. ΣΤΡΥΜΟΝΙΑΙ ΓΕΡΑΝΟΙ κτ: Τὸν τῆ στρατῆ δὲ ἀλαλητὸν, καὶ Ὅμηρος Ἰλ: Γ. κατ' ἀρχὰς τῆς Ῥαψωδίας, τῇ κλαγγῇ ὁμοίως τῶν Γεράνων παρείκαζεν. Ὅτι δὲ Στρυμονίας τὰς Γεράνας καλῆσιν, ὅρα Γεωργ: Α. στίχ. 132. τῳ ἐκεῖ Σημ:, διὰ τὸ ἀγεληδὸν αὐτὰς ἵπτασθαι παρὰ τὸν ποταμὸν Στρυμόνα, τὸν περὶ τῳ Ἀμφίπολιν ῥέοντα, καὶ τῳ Μακεδονίαν ἀπὸ τῆς Θράκης διαστίχοντα.

Στίχ: 285. ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΑΥΤ' ΕΔΟΚΕΙ . . . . Ἐθαύμαζον γὰρ ὁρῶντες τὰς πρὶν τῷ δέει συσπωμένας ἀΦνης εἰς γῆθος μεταβαλόντας καὶ ἀλαλάζοντας, ἕως οὗ τὸν στόλον ὁρμιζόμενον σωτῆδον, τὸν τέως αὐτοῖς, ὡς ἐπὶ χθαμαλῆ παρεμβεβληκόσιν, ὄντα ἀθέατον.

Στίχ: 287. ΔΑΙΕΤΟ Δ' ΑΙΝΕΙΑ, κτ: Οὕτω καὶ Τυδείδῃ τὰ ὅπλα ἡ Παλλὰς κατηγλάϊσεν. Ἰλ: Ε'. στίχ. 4. κξ.

„Δαῖε δὲ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
„Ἀσβέστῳ ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅς τε μάλιστα
„Λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος ὠκεανοῖο.
„Τοῖον οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων.

Καὶ τῷ Πηλέως δὲ ὡσαύτως: Ἰλ: Σ. στίχ. 205, κξ.

Στίχ: 290. . . . . ΑΙΜΟΧΡΟΥΣ . . . . ΚΟΜΗΤΗΣ. Ποικίλα Κομητῶν εἴδη, τῶν ὡς ἐκ τοῦ χήματος, ἢ τῆς χρόας ὑπὸ διαφόροις ὀνόμασι φερομένων ἠρίθμηται· παρὰ γὰρ τὸν, ἐξ ἧς δοκεῖ περικεῖσθαι κόμης, Κομήτην, ἢ Βοστρυχίτην λεγόμενον, καὶ Πωγωνίας, τις ἀκόμη, τοῦ ἀποθρώσκοντος ἐξ αὐτοῦ καπνοῦ, καθ' ὃ μέρος ἰθυνόει τὴν πορείαν, προηγεμόνα· ἢ Κερκοφόρος, τοῦ καπνοῦ, εἰ τύχοι, ὄπισθεν ἑπομένου. Καὶ Ἀκοντίας, δίκην ἄκοντος ἀναπαλλομένου, ἢ Λογχίτης κατὰ λόγχης ὁμοίωμα, καὶ Ξιφίας ἐν εἴδει ξίφους· καὶ Δισκεὺς, ὁ κατὰ δίσκου μεμορφωμένος ἐμφέρειαν· καὶ Πιθεὺς, ἢ Πιθίας, ὁ κατὰ πίθου. Καὶ Κερατίας δὲ, ὁ κερατοειδῶς διακαμπτόμενος· καὶ Δαμπαδίας, ὁ ἐν αὐγῇ λάμπων· καὶ Ἱππεὺς ὁ παριππεύων

Ultro animos tollit dictis, atque increpat ultro:
Quod votis optaſtis, adeſt, perfringere dextrâ:
In manibus Mars ipſe, viri. Nunc conjugis eſto
Quiſque ſuæ, tectique memor: nunc magna referto
Facta, patrum, laudesque ultro occurramus ad undam,
Dum trepidi, egreſſiſque labant veſtigia prima.
AUDENTES fortuna juvat.
Hæc ait: & ſecum verſat, quos ducere contra,
Vel quibus obſeſſos poſſit concredere muros.
Interea Æneas ſocios de puppibus altis
Pontibus exponit: multi ſervare recurſus
Languentis pelagi, & brevibus ſe credere ſaltu:
Per remos alii. Speculatus littora Tarchon,
Quà vada non ſperat, nec fracta remurmurat unda,
Sed mare inoffenſum creſcenti allabitur æſtu,
Advertit ſubito proras, ſocioſque precatur:
Nunc, ô lecta manus, validis incumbite remis:
Tollite, ferte rates: inimicam findite roſtris
Hanc terram, ſulcumque ſibi premat ipſa carina.
Frangere nec tali puppim ſtatione recuſo,
Arrepta tellure ſemel. Quæ talia poſtquam
Effatus Tarchon, ſocii conſurgere tonſis,

Spu-

❁ ❁ ❁

ὡσεὶ ἵππε χαίτιω. Ἐπὶ τέτοις καὶ Ἀργυροκομήτης τις φέρεται, διὰ τὸ ἀργυροειδὲς τῆ γάνες· (περὶ ὧν Πλίν: ἐν Φυσ: Ἱς: Βιβλ: Β΄. Κεφ: ΚΕ΄.) Ἐνταῦθα δ' ἡμῖν ὁ Ποιητὴς τὸν Κομήτιω αἱμόχρων παρίςησι, τίω ἐσομένιω ἐπὶ τῆ συρραγέντος πολέμε τῶν αἱμάτων χύσιν προεικονίζοντα. Ἦν δὲ ἄρα τοῖς πάλαι ἐκ δεισιδαιμονίας, (ἧς ἐδ' ὁ καθ' ἡμᾶς ὄχλος ἔπω καὶ νῦν, τέλεον ἀπήλακται.) ὀλέθρε τε καὶ συμφορῶν μεγάλων τεκμήριον, Κομήτης φαινόμενος. Ὅρα καὶ Α. Γεωργ: ςίχ. 561.)

Στίχ: 291. . . . . Ἡ ΣΕΙΡΙΟΣ ἈΣΤΗΡ ΑΙΘΩΝ. (Περὶ τέτε εἴρηται καὶ Β΄. Γεωργ: ςίχ. 411.) Τοιᾶτον δὲ παρ' Ὁμήρω καὶ Πρίαμος Ἀχιλλέα κατεῖδε προσιόντα τοῖς τείχεσιν. Ἰλ: Χ. ςίχ. 26.

„Παμφαίνονθ' ὡς ἀςέρ' ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
„Ὅς ῥα τ' ὀπώριος εἶσιν. ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαὶ
„Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄςρασι νυκτὸς ἀμολγῷ·
„Ὃν τε κυῶ Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέεσι.
„Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐςὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
„Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν.
„Ὣς τῆ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ ςήθεσσι θέοντος.

Τοιᾶτος δὲ καὶ τῆ Μηδείᾳ ὁ Αἰσονίδης, παρὰ Ἀπολλωνίῳ Ἀργον: Γ. ςίχ. 955.

„. . . . . Ἐελδομένῃ ἐφαάνθη
„Ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος ὠκεανοῖο,
„Ὅς δή τοι καλὸς μὲν, ἀρίζηλος τ' ἐσιδέσθαι
„Ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄκπετον ἦκεν ὀίζυν.

Στίχ: 297. ΤΟΥΤΟ' ΟΙ' ΕΕΛΔΕΣΘΕ, ΣΦΙΣΙ κτ. Πάρεσιν Ὑμῖν τῆ προθέσει ἴσιω ἐπιθέθαι τίω πράξιν.

Στίχ: 298. . . . . Ω ΑΝΔΡΕΣ, νῦ ΑΡ' ΕΚΑΣΤΟΣ. Οὕτω καὶ Νέσως εἰς μάχην ἐποτρυνων τὰς τάξεις, Ἰλ: Ο. ςίχ. 661.

„Ὦ Ἄνδρες ἀνέρες ἐςὲ . . . . . .
„ . . . . . μνήσαθε ἕκαςος

„Παίδων

Πενθῆρες τι ἔρευθος ἄγει, ἢ Σείριος αἴθων
Δίψεα καὶ νόσους γε φέρει δειλοῖσι βροτοῖσιν·
Ἥρα δ' ἀντέλλων φάεϊ σκαιῷ ἀνιάζει.
Οὔ τι γεμιὼ Τύρνῳ τολμητῇ θάρσος ὑφεῖτο,
Ὥρτ' ἀυτὰς προλαβεῖν, ἐπιβῆναι γῆς δ' ἀπερύξαι.
Ἥρεθεν δ' ἑτάρους, ἰδ' ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ·
Τῶθ' οὐ ἐέλδεσθε, σφίσι δὴ πάρα ἔξ' ἐπιρέξαι.
Ἐν χέρεσσιν Ἄρης, ὦ Ἄνδρες, νῦν ἄρ ἕκαστος
Μεμνήσθω ἀλόχοιο ἑῆς αὐτῆ τε, καὶ οἴκου·
Νῦν πεμπαζέσθω προγόνων ἄθλους, ἠδ' εὐχος.
Τοῖς δ' ἐπὶ ἀντιάσωμεν ἐφ' ὕδωρ, ἔνθ' ὑπὸ δείους,
Ἐξαποβησομένοις τρομεόιατο ἴχνια πρῶτα·
Δαίμων θαρσυτέρους αἰέν ποτε ἄνδρας ὀφέλλει.
Ὡς φάτο, ἀντιβίους δ' ἄρ φράζετο τὰς ποτ' ἀγίνῃ,
Καὶ τίσι πιζέυσειε τὰ δὴ πολιόρκεε τείχη.
Αἰνείας δ' ἑτάρους πρυμνάων ἔξαγ' ἀπ' αἰπῶν
Εἰν ἀποβάθρας· οἱ δὲ παλιρροίῃσι προσεῖχον
Ὑφέντος πελάγους, κατὰ δὲ βράχε' ἅλματι θάρσυν.
Οἱ δὲ γ' ἐρετμοῖς. Θῖνας ἀτὰρ Τάρχων τηρήσας,
Ἔνθ' ἂκ ἰῷ βράχε', ἀδ' ἐρρήγνυτο κῦμ' ἐπαράσσον·
Πόντον θ' ἁλόεντ' ἀπρόσκοπον ἔλπετ' ἐλαύνων,
Αἶψα πρώρας κάμψεν, ἐὰς δέ τ' ἐλίσσεθ' ἑταίρους·
Νῦν ἄγετ', ὦ λογάδες, κρατερῶς ἐγκεῖθ' ἐρετμοῖσιν.
Αἴρετε, φέρτε νέας· διὰ ῥάμφεσι ῥήσσετε δ' ἄϊαν
Δηΐον· αὐτὴ δ' οἱ τρόπις ἄυλακα αὐτεργέτω·
Οὐδὲ παραιτέομαι τῷ δ' ὅρμῳ ναῦν κατεάξαι,
Ἣν χθόν' ἔλω ἐς ἅπαξ. Τὰδ' ἐπεὶ ῥὰ φθέγξατο Τάρχων,
Σπεῦσαν ἐν εἰρεσίῃσιν ἑταῖροι ὑπαφρίζουσας
Νῆας ἐνεισελάσειν αὐτὰς ἀγρύζδε Λατίνων.
Καὶ ῥὰ κατὰ ξηρὴν ἔχεν ἔμβολα· καὶ τρόπιες δὲ,

❁ ❁ ❁

„Παίδων, ἠδ' ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἠδὲ τοκήων·

Στίχ: 303. ΔΑΪ'ΜΩΝ ΘΑΡΣΥΤΕ'ΡΟΥΣ: κτ: Κατ' ἐκεῖνο τὸ Ὁμηρικὸν:
„Θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
„Ἔργοισιν τελέθει . . . . . .

Στίχ: 308. ΥΦΕ'ΝΤΟΣ ΠΕΛΑ'ΓΟΥΣ . . . . Τῶν ὑδάτων κατὰ τὴν ἀνάῤῥοιαν λεπτυνομένων.

Στίχ: 309. ΟΙ' ΔΕ' Γ' ΕΡΕΤΜΟΙ'Σ . . . . Οὐ μὲν δὴ ἐρέσσοντες, ἀλλὰ τὸ μεταξὺ νηός τε καὶ ὄχθης, διὰ τῶν ἐρετμῶν πρὸς ἀπόβασιν οἷον ἐπιγεφυρεῦντες.

Στίχ: 310. . . . . ΟΥΔ' ΕΡ'Ρ'Η'ΓΝΥΤΟ ΚΥ'Μ' . . . . Οὐ γὰρ προσερήγνυται τὸ κῦμα ἀδ' ἀναμορμύρει, ἐπὶ ταῖς βαθυτέραις ἠιόσιν.

Στίχ: 312. . . . . ΕΛΙ'ΣΣΕΘ' ΕΤΑΙ'ΡΟΥΣ: Μεθ' ἱκεσίας ἐπώτρυνε, διὸ καὶ ἔπαινον τῇ προτροπῇ συναναμιγνύει, ἐπιφημίζων αὐτοὺς ΛΟΓΑ'ΔΑΣ.

Στίχ: 316. . . . . ΝΑΥ'Ν ΚΑΤΕΑ'ΞΑΙ. Ὁρᾷς τὸ εὔψυχον τῶ στρατηγοῦντος; ὁ γὰρ πρὸς φυγὴν ἀφορᾷ, τοῖς πολεμίοις δὲ ὁμόσε χωρήσας, βεβαίαν ἑαυτῷ τὴν νίκην κατεπαγγέλλεται, καὶ εἰς χεῖρας ἦ τάχος ἐλθεῖν ἐπισπεύδει, κἂν εἰ ἀπολέσθαι δέοι, μηδὲν ὑφορώμενος.

Στίχ:

Spumanteſque rates arvis inferre Latinis:
Donec roſtra tenent ſiccum, & ſedere carinæ
Omnes innocuæ: ſed non puppis tua, Tarchon.
Namque inflicta vadis, dorſo dum pendet iniquo,
Anceps ſuſtentata diu, fluctuſque fatigat,
Solvitur, atque viros mediis exponit in undis:
Fragmina remorum quos & fluitantia tranſtra
Impediunt, retrahitque pedem ſimul unda relabens.
Nec Turnum ſegnis retinet mora: ſed rapit acer
Totam aciem in Teucros, & contra in littore ſiſtit.
Signa canuſir: Primus turmas invaſit agreſtes
Æneas, omen pugnæ; ſtravitque Latinos,
Occiſo Therone: virûm qui maximus, ultro
Æneam petit: huic gladio, perque ærea ſcuta,
Per tunicam ſquallentem auro, latus haurit apertum.
Inde Lycam ferit, exſectum jam matre peremptâ,
Et tibi, Phœbe, ſacrum; caſus evadere ferri
Cui licuit parvo. Nec longe Cliſſea durum,
Immanemque Gyan, ſternentes agmina clavâ,
Dejecit letho: nihil illos Herculis arma,
Nil validæ juvêre manus, genitorque Melampus,
Alcidæ comes, uſque graves dum terra labores
Præbuit. Ecce, Pharon, voces dum jactat inertes,
Intorquens jaculum, clamantis ſiſtit in ore.
Tu quoque flaventem prima lanugine malas
Dum ſequeris Clytium, infelix, nova gaudia, Cydon:
Dardaniâ ſtratus dextrâ, ſecurus amorum,
Qui juvenum tibi ſemper erant, miſerande, jaceres;

Ni

❁ ❁ ❁

Στίχ: 323. . . . . ῾ΡΑΧΙΉΣ Δ᾽ ᾽ΑΝΊΣΟΥ ᾽ΕΞΗΊΠΤΟ, Πρώραθεν μὲν ἡ ναῦς ὀρθωθεῖσα, πρυμνόθεν δ᾽ ἐς βάθος δυῶσα κινδυνεύουσα.

Στίχ: 332. . . . . ΟΙΩΝΟΣ. . . . . Ἡ γὰρ ἐν αὐτοῖς προοιμίοις τῶ πολέμω ἀριστεία, τῆς παρεψομένης νίκης ἦν Αἰνεία προάγγελος.

Στίχ: 334. . . . . ΘΕΡΩΝΑ ΠΕΛΩΡΙΟΝ ᾽ΑΝΔΡΑ, Ἡ τῶ νικηθέντος εὐκλεία, κλέος προσεμποιεῖ τῷ νενικηκότι. Διὰ τοῦτο τὸν πεσόντα κλείζει Θέρωνα, ἐκ τῶ μεγέθους, ὅτι πελώριος· ἐκ τῆς εὐψυχίας, ὅτι προμαχόμενος Αἰνείᾳ ἀπλώτησεν· ἐκ τῶ ὁπλισμῶ, ὅτι καὶ ὁ θώραξ ἐκείνῳ, καὶ ὁ χιτὼν χρυσίω ἀπέλαμπον.

Στίχ: 340. ΙΡΟΝ ᾽ΕΟΝΤΑ . . . . Τὰς ἐξ ἀνατομῆς τῆς μητρὸς κυοφορέσης ὑπεξαγομένας ζῶντας, ᾽Απόλλωνι ἀνακεῖσθαι πάντας σεσημείωκε Σέρβιος, ἅτε τῆς Ἰατρικῆς ὑμνουμένῳ πατρὶ καὶ ἐφόρῳ. Διὸ καὶ Ἀσκληπιὸς ᾽Απόλλωνος, φησὶ, γενέσθαι υἱὸς πεφήμισαι, ὡς οὕτως εἰς τὸ ζῆν προελθών. Καὶ ὁ τῶν Καισάρων δὲ οἶκος, διὰ τὸ ἐξ ἀνατομῆς τοιᾶς δὲ τεχθῆναι Καίσαρα τὸν Ἰέλιον, τῆς περιωνύμε ἔλαχεν ἐπικλήσεως. Cædo γὰρ παρὰ Λατίνοις, τὸ πατάσσω εἰς θάνατον.

Στίχ: 343. ΟΥ᾽ΚΟΥΝ ΧΡΑΙΣΜΗΣΕ ΣΦΙΣΙ . . . . ᾽Ουτω καὶ Ἰλ: Ε. στίχ: 53. Περὶ Στροφίε τῶ Σκαμανδρίε ᾽Ομηρος.

„᾽Αλλ᾽ ὲ οἱ τότε γε χραῖσμ᾽ ᾽Αρτεμις ἰοχέαιρα,
„᾽Ουδὲ ἑκηβολίαι, ἦσιν τὸ πρὶν γ᾽ ἐκέκασο.

Στίχ:

Ἦντο ἀσινέες, ἀλλὰ τεὴ Τάρχων ἀχ ἔτως·
Ἦ γάρ ἐπαρράξασα κατὰ βραχέων προτιπέλσε,
Μέναϛ' ἀμφικρεμὴς, ῥαχίης δ' ἀνίσω ἐξῆπτο.
Πλησσομένη ῥοθίοις δηρόνῳ, εἰς ὅ πᾶσα κεάσθη,
Κύμασι δ' ἐν μέσσοις, ἅς δὴ φέρεν ἔκθετο ἄνδρας.
Τὰς καὶ ἐρετμῶν περ κυμαγόμεν' ἄγματα πάντῃ,
Νηὸς σέλματά τε, σκῶλα προσιόντα ἀπεῖργε,
Τὰς ποσὶ τ' ἐμπίπτων αὖθις ῥόθος ἄλκεν ἀνάρρηϛ.
Οὐδέ νυ ὀκναλέος Τύρνος δήθω, ἀλλ' ἅμα
Ὀξὺς ἄγημα ὅλον, κατὰ Τεύκρων ἀέρχεν ἐπ' ἀκτὰς.
Σήματὰ δὴ ἤχει· εἰς δ' ἕλας πρῶτος ἀγροίκως
Αἰνείας ἐπόρϛ', οἰωνὸς ὁ δ' ἔπλετο χάρμης.
Οὔνεκ' ἀριζεύσας γε φάλαγγα θράνσε Λατίνων,
Ἴφι ἐπεὶ ῥὰ δάμασσε Θέρωνα πελώριον ἄνδρα,
Αὐτῷ ἀντιβίῳ ὁμόσ' ἐλθέμεν ἐμμεμαῶτα.
Τᾷ διὰ γὰρ χαλκῇ θώρηκὸς τ' ἠδὲ χιτῶνος,
Στίλβοντος φολίσι χρυσείαις, πλευρὸν ἀνῶξεν.
Εἶτα Λύκαν τρῶσεν, τὸν, μητέρος ἐκ ῥὰ θανέσης,
Γαϛρὸς ἀποσσαθέντα, ἀτὰρ Σοὶ φοῖβε Ἄπολλον
Ἱρὸν ἐόντα, ἐπεὶ τυτθὸς φύγεν ἶνα σιδήρϛ.
Κισσέα τ' αἰνὸν ἔπεϊα, Γύαν τε πέλωρον ἔπεφνεν,
Ἄμφω ἐν κορυθῃ ἕλας περ ὅλας ϛορενῶτε.
Οὔκεν χράϊσμησε σφίσιν Ἡρακλήϊον ὅπλον,
Οὐ κρατερὰ χεῖρες, γεννήτωρ ὐδὲ Μελάμπους
Ἀλκείδω ὀπέων, εὖθ' οἱ χθὼν ὕββαλεν ἄθλους.
Ἠνὶ δὲ, καί γε Φάρωνος ἐπεσβολέοντος ἀχρεῖα,
Ἀμπεπαλὼν βέλος ἰθὺ κατὰ ϛόμα πῆξε βοῶντος.
Καὶ σὺ παρειὰς ἐν πρώτοις ξανθῷ δὲ ἰάλοις
Ἑπόμενε Κλυτίῳ, φίλα ὅς σοι παιδικὰ ἔπλε,
Δαρδανίης χερὸς ἔργον ἔοις κε ταλάντατε Κύδον,
Καί κεν ἄρ ἡϊθέων νοσφίσθης, τῶν σ' ἔρος εἶχεν,

Ἦν

❀ ❀ ❀

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΗΡΑΚΛΗΪΟΝ ΟΠΛΟΝ. Ἡ κορυθή, τὸ ῥόπαλον, ᾧ κατὰ ζῆλον Ἡρακλέους ἐχρῶντο ὅπλῳ, οἱ ἐπιχειρῶντες ἀνδραγαθίζεσθαι. Καὶ ἔχοι μὲν ἄντις ὑπολαβεῖν, ὅτι Κισσέα τε καὶ Γύαν ὁ Ποιητὴς ἡμῖν ὧδε Κορωνίτας παρέϛησε, διὰ τὸ τὰς ἕλας καθ' ὧν Αἰνείας τῳ πρώτῳ ὁρμῳ ἐποιήσατο ἐξωπλίσθαι ἀγροικικῶς, ὡς Φθάσας ἐδήλωσεν, (Αὐτ: στίχ. 331.) ἀλλ' ἐδὲν ἧττον εἰκὸς περὶ τῶν αὐτῶν δύο ἀνδρῶν ἡγεῖσθαι, ὅτι καὶ τῷ Ἡρακλείῳ ἰδιαίτερον ἐφιλοτιμοῦντο χρῆσθαι ῥοπάλῳ, διὰ τὸ καὶ τὸν αὐτῶν γενέτιν Ἀλκείδα γενέσθαι ὀπάονα, ὡς ἑξῆς λέγεται. (στίχ. 345.)

Στίχ: 344. . . . . ΓΕΝΝΗΤΩΡ ΟΥΔΕ ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ, Οὐκᾶν ἀδελφῷ ἤϛιω Κισσεύς τε καὶ Γύας.

Στίχ: 347. . . . . ΚΑΤΑ ΣΤΟΜΑ ΠΗΞΕ ΒΟΩΝΤΟΣ. Ὡς καὶ παῤ Ὁμήρῳ Ἰδομενεύς, Ἰλ: Π. στίχ. 345.

„ . . . . . Ἐρύμαντα κατὰ ϛόμα νηλεῖ χαλκῷ
„Νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε.

Στίχ: 348.—352. ΚΑΙ ΣΥ ΠΑΡΕΙΑΣ κτ: Ἔϛι δ' ὁ νοῦϛ: ὅτι καὶ αὐτὸς ἂν ἐπεπτώκοις ὑπὸ Αἰνείᾳ δαμείς, ὦ Κύδον, ὁ τῷ ἐρωμένῳ Κλυτίῳ συνεκστρατεύ-

Ni fratrum ſtipata cohors foret obvia, Phorci
Progenies, ſeptem numero, ſeptenaque tela
Conjiciunt: partim galeâ, clypeoque reſultant
Irrita; deflexit partim ſtringentia corpus
Alma Venus. Fidum Æneas aſſatur Achatem:
Suggere tela mihi (non ullum dextera fruſtra
Torſerit in Rutulos) ſteterunt quæ in corpore Grajûm
Iliacis campis. Tum magnam corripit haſtam,
Et jacit: illa volans clypei tranſverberat æra
Mæonis, & thoraca ſimul cum pectore rumpit.
Huic frater ſubit Alcanor, fratremque ruentem
Suſtentat dextrâ: trajecto miſſa lacerto
Protinus haſta fugit, ſervatque cruenta tenorem,
Dexteraque ex humero nervis moribunda pependit.
Tum Numitor, jaculo fratris de corpore rapto,
Æneam petiit: ſed non & figere contra
Eſt licitum, magnique femur perſtrinxit Achatæ.
Hîc Curibus, fidens primævo corpore, Clauſus
Advenit, & rigidâ Dryopen ferit eminus haſtâ,
Sub mentum graviter preſſâ, pariterque loquentis
Vocem, animamque rapit, trajecto gutture: at ille
Fronte ferit terram, & craſſum vomit ore cruorem.
Treis quoque Threïcios, Borcæ de gente ſupremâ,
Et treis, quos Idas pater & patria Iſmara mittit,
Per varios ſternit caſus. Occurrit Haleſus,
Auruncæque manus; ſubit & Neptunia proles,
Inſignis Meſſapus equis. Expellere tendunt
Nunc hi, nunc illi: certatur limine in ipſo

Auſo-

❀ ❀ ❀

ὄντας, εἰ μὴ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τὸ ὁλόκληρον σίφος ἀναγκαθεὶς ἐπισρέψαι, τὸ κατ' αὐτῆ ἀθρόον κινηθὲν, ὑπερῆλθε σε.

Στίχ: 353. Ἡ ΦΟΡΚΟΥ ΦΥΤΛΗ, ... Ἐπὶ Φόρκον εἰκὸς τὰς ἀδελφοὺς περὶ ὧν ὧδε λόγος ἀνάγεσθαι, τὸν ἐκ Πόντε καὶ Γῆς, ὡς ἀπογόνους, εἰμὴ ὡς ὑὰς· ἐκ γὰρ τῆ Φόρκυ τέτε καὶ Κητῆς, θυγατέρας μόνον γενέσθαι μανθάνομεν τὰς Φορκίδας, Ἐνυὼ, καὶ Πεφρηδὼ, καὶ Δεινώ. (παρὰ Ἀπολλοδ. Βιβλ: Α. Κεφ: Β. καὶ Β. Κεφ: Δ.)

Στιχ: Αυτ: . . . . ΣΥΝΑΜ ΕΠΤΑ ΒΕΛΗ . . . . Ἢ, ὡς κατὰ τὸν Ποιητὴν ἐκφέρασι: Septem numero ſeptena tela, ἑπτάριθμοι αὐτοὶ, καὶ τὰ βέλη ἑπτάριθμα κατὰ Αἰνείαν, εἴτε ἅμα καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀφιέντες, ἢ καὶ ἐπανατοξεύοντες.

Στίχ: 354. ΤΩΝ Δ' Α ΜΕΝ κτ: Τῶν γὰρ ἐπαφιεμένων βελῶν, τινὰ μὲν εὐσκόπως ἔπιπτεν ἐπὶ Αἰνείαν, ἀλλ' ἡ τῶν Ἡφαιστοτεύκτων ὅπλων σερρότης καὶ ἀντιτυπία, ἀδιαρρήκτων ὄντων, ἀμενηνὰ ἐποίει καὶ φρῆδα· τυτὶ γὰρ καὶ περὶ τῆς ἀσπίδος, ἣν οἱ Κύκλωπες ἐχάλκευον προείρητο. Η. Αἰν: στίχ. 465. . . . . ἀντιβίλω γε

„Πᾶσι σημαίνω οἷσι βέλεσσι Λατίνων.

Τὰ δὲ, καὶ τῆς μητρὸς Ἀφροδίτης ἐπισασία παρήγετο τῆ σκοπῆ. Αὐτη γὰρ, ὥσπερ καὶ Ἀθηνᾶ ἐπὶ τῆς Πανδάρε τοξείας, (παρ' Ὁμ: Ἰλ: Δ. στίχ. 129) τῆ Μενελάε πρόσθεν ἑστᾶσα, βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν.

„Ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροὸς, ὡς ὅτε μήτης

„Παι-

Ἦν μή σοι κασίων πυκινὸς λόχος ἦκεν ἀμωώων;
Ἡ Φόρκυ Φύτλη, σωάμ' ἑπτὰ βέλη προϊέντες.
Τῶν δ' ἕ μὲν εἶο κόρυς τε σάκος τε, φρὸδ' ἄπο κρὸσαν,
Χρωτὸς ἅ δὲ χραύσοντ' ἄπο τρέψατο τηλόσε Κύπρις.
Αἰνείας δ' ἔτως Ἀχάτῃ πιεῖν προτιήυδα:
Εἶα βέλη πάρθυ νωΐ, (οὔτικεν ἤλιθα πάλλοι
Χὰρ ἄυτῃ Ῥοτόλοις.) Γραικῶν τά γε σώμασι πῆκτο,
Ἴλιον ἀμπέδον· ὦκα δὲ δὴ μέγα λάζετο ἔγχος,
Καὶ βάλεν· ἠδὲ σάκος χαλκήλατον ἀντιτορήσας,
Μαίονος ἦτορ ἐὼ τ' αυτῷ θώρηκι τμῆξεν.
Ἀλκήνωρ δ' ὑπεσῆλθεν, ἀδελφειῷ πίπτοντι,
Δεξιτερῇ δ' ἀνέχεσκεν ἐπημύοντα ἐρείδων.
Δὄρυ ὁ δ' Αἰνείας προΐηλε, βραχίονα κάμψας,
Πρὄβη αἱματόεν δὲ ῥύμλω τιὶ πρόσθ' ἐπισῶξον·
Τῷ δ' ἄρα χὰρ νεύροις θνήσκυσ' ἀρτᾶτο ἀπ' ὤμυ.
Νεμήτωρ δὲ βέλος κάσιος δέμας ἐξαρπάξας,
Αἰνείαν ἦτει, τὄ δ' ἀ θέμις ἔπλε τυχῆσαι·
Μηρὸν δ' ὦω μεγάλυ ἐπιλίγδιω γράψεν Ἀχάτυ.
Ἔνθα ῥὰ Κυρήταις Κλαῦσος πίσωός τε κωὶ ἦβη,
Ἦλυθεν, ἠδ' ἔκαθεν Δρύοπ' ἔτασεν ἔγχεϊ αἰνῷ,

I 2 Ἀν-

❁ ❁ ❁

„Παιδὸς ἐέργει μυῖας, ἕθ' ἡδεῖ λέξατο ὕπνῳ.
Ὅ κωὶ Πάνδαρος ἀποτυχὼν τῷ σκοπῷ, κωὶ σιωιδὼν ἔφη: (Ἰλ: Ε'. στίχ. 187.) ὡς ἔσηκέτις τῶν ἀθανάτων.
„Ὅς τότε βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.

Στίχ: 355. ΧΡΩΤΟΣ Α ΔΕ ΧΡΑΥΣΟΝΤ . . . . Σημείωσαι ὧδε τὸ Μάρωνος ἔπος: Deflexit partim ſtringentia corpus: ὅπερ ἂν εἴη ἐπὶ λέξεως εἰπεῖν: (ἀπέκλινεν, ἢ ἀπέκαμψε χράυνοντα τῷ σώματος.)
Πῶς δ' σιῶ ἀπέκαμψε τε ἅμα κωὶ ἔχραυσεν; Οἱ μὲν ἀπέτρεψε φασὶ, τῆς καιριωτέρας πληγῆς παραγαγοῦσα τὸ βέλος, ἐπὶ πολῆς, κωὶ οἷον ἐπιγράβδιω ἅψασθαι τῷ σώματος ἐπιτρέψασα μικρὸν, ὅσον ἀμύξαι. Οἱ δὲ κατ' ἀντιχρονισμὸν ὧδε θέσθαι τὸν Ποιητὴν τὸ ſtringentia, τὸν ἐνεχῶντα μεταλαβόντα ἀντὶ τῷ μέλλοντος: Strictura. Ἀλλ' ἡμῖν ἔργον ἰδὲν καθ' ἑκάτερον ἀποδῶναι, κωὶ τὸ μέτρῳ σωζομένῳ, εἴτε ἐν χρόνῳ ἐνεχῶντι, εἴτε κωὶ μέλλοντι.

Στίχ: 357. ΕΙ Α ΒΕΛΗ ΠΑΡΘΟΥ κτ: Τοῦτ' ἰῶ τὸ τῷ ὑπαποδοσῷ ὑπέρφημα, τὸ ἐξ ἑτοίμυ προχειρίζειν βέλος ἕτερον τῷ πολεμιῷ, ὡς ἂν, δεῆσαν, βάλῃ κωὶ δεύτερον.

Στίχ: 358. . . . . ΓΡΑΙΚΩΝ ΤΑ ΓΕ ΣΩΜΑΣΙ ΠΗΚΤΟ. Οἷς, ἐπὶ τῷ Ἰλιακῷ πολέμῳ, κατὰ Δαναῶν ἐχρησάμεθα.

Στίχ: 364. . . . . ΒΡΑΧΙΟΝΑ ΚΑΜΨΑΣ, Ὡς ἂν σφοδρότερον βάλῃ ἐντείνας, καθάπω κωὶ ἀλλαχῷ ἡμῖν ἐπὶ παραπλησίας σεσημείωται τῆς ἐντάσεως.

Στίχ: 370. . . . . ΚΛΑΥΣΟΣ . . . . Ἐν ἄλλοις Κώδιξι Λαῦσος ἀναγινώσκεται. Ὁ δέ τοι Κέρδης τὸ Κλαῦσος ἐγκρίνει διὰ τὸς Κρήτας, (ἢ Κυρήτας.) τῷ γὰρ Λαύσῳ οἱ ἐξ Ἀγυλλίνης, φησὶ, παρεῖποντο, ἐχ οἱ Κρῆται, ὡς ἐν τῷ Ζ. Βιβλ: στίχ. 700. λέλεκται. Εἰ μήτις Λαῦσος ἰῶ ἔτος, ἕτερος τῷ Μεζέντυ υἱέως.

Στιχ: 371. . . . . ΗΔ' ΕΚΑΘΕΝ ΔΡΥΟΠ' ΕΤΑΣΕ κτ: Ὡσαύτως κωὶ παρ' Ὁμήρ. Ἀχιλλεὺς, Ἰλ: Υ. στίχ: 455.
„ —— Δρύοπ' ἔτασε κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι

„Ἥρι.

Auſoniæ. Magno diſcordes æthere venti
Prælia ceu tollunt, animis & viribus æquis:
Non ipſi inter ſe, non nubila, non mare cedunt:
Anceps pugna diu: ſtant obnixa omnia contra.
Haud aliter Trojanæ acies, acieſque Latinæ
Concurrunt: hæret pede pes, denſuſque viro vir.
At parte ex aliâ, quà ſaxa rotantia late
Inpulerat torrens, arbuſtaque diruta ripis,
Arcadas inſuetos acies inferre pedeſtres
Ut vidit Pallas Latio dare terga ſequaci,
(Aſpera queis natura loci dimittere quando
Suaſit equos) unum quod rebus reſtat egenis;
Munc prece, nunc dictis virtutem accendit amaris.
Quò fugitis ſocii? per vos, & fortia facta,
Per ducis Evandri nomen, devictaque bella,
Spemque meam, patriæ quæ nunc ſubit æmula laudi,
Fidite ne pedibus: ferro rumpenda per hoſtes
Eſt via, quà globus ille virûm denſiſſimus urget:
Hac vos, & Pallanta ducem patria alta repoſcit.
Numina nulla premunt; mortali urgemur ab hoſte
Mortales: totidem nobis animæque, manuſque.
Ecce maris magno claudit nos obice Pontus:
Deeſt jam terra fugæ: pelagus Trojamne petemus?
Hæc ait, & medius denſos prorumpit in hoſtes.
Obvius huic primum, fatis adductus iniquis,
Fit Lagus; hunc, magno vellit dum pondere ſaxum,
Intorto figit telo, diſcrimina coſtis

Per

❀ ❀ ❀

„Ἤειπε δὲ προπάροιθε ποδῶν . . . .
Ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἑκατέρωσε Δρύοπα ὑποκεῖσθαι τὶς ποτ' ἂν φήσειε; Παρὰ Οὐιργιλίῳ δὲ, eminus ἐρηται τὸν Δρύοπα ἐτηθιῶσι, ὅ δὴ, ἀντὶ τοῦ (ἐγγύθεν) τινὲς ἐξέλαβον, οἷον εἰπεῖν e manu· (ἐκ χειρὸς) οἱ δὲ cominus ἀναγινώσκειν αἱρεῖνται, (ἔκαθεν). τούτων δὲ εἰς ταὐτὸ ἑκάτερον συλλαβεῖν ἐξεῖναι ὁ Κέρδης ὑπείληφε· τὸ μὲν γὰρ πόρρωθεν ἐηθείη διὰ τὸ μῆκος τοῦ δόρατος, τὸ δ' ἐγγύθεν, ὅτι ὁ ἀκοντίσας, κὰ τρώσας ἐδαμῶς ὑφῆκεν, ἐφεξῆς δὲ προσεπεώθει· κατὰ γὰρ Στράβ. ἐν Γ. τῶν Γεωγρ: Διττὴ ἡ τῶν δοράτων χρῆσις, ἡ μὲν ἐκ χειρὸς, ἡ δὲ ὡς παλτοῖς, καθάπερ καὶ ὁ κοντὸς ἀμφοτέρας τὰς χρείας ἀποδίδωσι· καὶ γὰρ κὰ συςάδην χρώμεθα, καὶ κοντοβολοῦντες, ὡς σεσημείωται. Θ. Αἰν: στίχ. 533.

Στίχ: 373. ΦΩΝΗΝ ΦΘΕΓΓΟΜΕΝΟΥ κξ: Οὕτω κὴ (ὃν Διομήδης ἀπεθειροτόμησε) τοῦ Δόλωνος: Ἰλ: Κ. στίχ. 457.
„Φθεγγομένῳ δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.

Στίχ: 374. ΠΡΗΝΗΣ Δ' Ὁ ΧΘΟΝΑ ΚΟΠΤΕ ΜΕΤΩΠΩι . . . . Καθάπερ οὖν καὶ τῶν ἐν Ὀδυσ· Χ. στίχ. 84. Εὐρύμαχος μὲν ὑπὸ Ὀδυσσέως τοξευθεὶς καὶ πεσὼν:
. . . . . Χθόνα τύπτε μετώπῳ.
Ὁδὲ Ἀμφίνομος ὑπὸ Τηλεμάχου (Αὐτ: στίχ. 94.) δορὶ κατόπισθε βληθεὶς
„Δέπησεν δὲ πεσὼν χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

Στίχ: 375. . . . . ΤΠΑΤΟΙΟ ΓΕΝΟΥΣ ΒΟΡΕΑΟ. Ἀπορεῖν ἔπεισι τοῖς Σχολιογράφοις ἐνταῦθα: πότερον δὴ, ἀντὶ τοῦ ἔθνους νοητέον τὸ γένος, ὡς ἐκ

Ἀνθερεῶνος ἔνερθε· λάρυγγα δὲ τῇ διελάσσας
Φωνὴν φθεγγομένην ἅμα καὶ ψυχὴν ἐπαπηύρα·
Πρωνὴς δ' ὁ χθόνα κόπτε μετώπῳ, αἷμα δ' ἀπήμει.
Τρῆς δ' ἔτι Θρηϊκίης, ὑπάτοιο γένος Βορέαο,
Τρῆς θ' ὃς Ἴδας πέμψε πατήρ τε καὶ Ἴσμαρος αἶα,
Κάββαλε παντοίως. Ἑτέρωθε δ' Ἄλησος ὄρσεν,
Αὐρύγνοι τε λόχοι, καὶ φύτλη δ' ἣ Ποσιδῶνος
Μέσσαπος ἱπποδάμας. Ἄντιῳ δὲ σεῦδον ἐλαύνειν,
Νιῷ μὲν οἵ, ἄλλοτ' ἐκεῖνοι· ἀγὼν δ' ἐν ὅροισι τελεῖτο
Αὐτῆς Αὐσονίης. Ὡς τ' ἀντιαέντε ἀῆτα
Αἰθέρι ἐν μεγάλῳ, ἰσοθενέεσσι ῥιπῇσιν·
Οὐκ αὐτοὶ σφίσιν, ἀ νεφέλαι τ', ἀ πόντος ὑπείκει·
Δήρεται δ' ἀμφιβόλῳ, διὰ πάντ' ἐπερείδεται ἄντα.
Οὐκ ἄλλως εἶλαι Τρώων, εἶλαί τε Λατίνων,
Πᾶς ποδὶ ἠρείριστο θαμειῶς, ἀνδρὶ δὲ τ' ἀνήρ.

Ἀλλά

❁ ❁ ❁

ἐκ τῶν Βορεοτέρων τῆς Θράκης τὰς τρεῖς τάττας δεῖν μεταπέμπεσθαι; ἢ περὶ τῆς γενεᾶς αὐτῶν, ὡς Ζήθου τε καὶ Κάλαϊν ἐχνηκότων προγόνας, τὰς Βορέα τε καὶ Ὠρειθείας μυθολογηθέντας υἱὰς, τὰς ἐν τοῖς Ἀργοναύταις καταλεγομένας, περὶ ὧν Ἀπολλόδ. Βιβλ. Α. Κεφ. Θ'.

Στίχ: 376 . . . . ΪΣΜΑΡΟΣ ΤΑΙΑ. Θράκης δ' ἦν ἡ Ἴσμαρος πόλις Κικόνων· (Στέφ: Βυζ:) Περὶ ἧς καὶ Ὅμηρος, Ὀδυσ: Ι. στίχ. 39.

„Ἰλίοθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν,
„Ἴσμάρῳ . . . . . .

Ἦν δὲ καὶ Λίμνη ἡ Ἰσμαρὶς (καθ' Ἡρόδοτ. Ζ.) Μαρωνείας μεταξὺ καὶ Κύμης· ἥτις, ὡς Ἀβραάμ εἴρηται ὁ Βερκέλ: ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἐθνογράφον Σημειώσεσιν, ἄλλως καὶ Μάρις ἐκλήθη, ἐξ ἧς τυχὸν ἐπώνυμος ἡ Μαρώνεια.

Στίχ: 378. ΑΥΡΥΓΚΟΙ ΤΕ ΛΟΧΟΙ· Περὶ τούτων Ζ: Αἰν: στίχ. 219.

Στίχ: 379. ΜΕΣΣΑΠΟΣ ΙΠΠΟΔΑΜΑΣ . . . . Ζ. Αἰν: στίχ. 740.

Στίχ: 380. ΝΥΝ ΜΕΝ ΟΙ, ΑΛΛΟΤ' ΕΚΕΙΝΟΙ . . . Ἀντιτάλαντος οὕτω ἐν τούτοις ἡ δῆρις ἴσατο, οἵαν τὴν μεταξὺ Λυκίων Ὅμηρος ἀμφὶ τῷ τείχει παρίσησιν. Ἰλ: Μ. στίχ. 417. ὡς καὶ Οὐρσῖνος παρέθετο:

„Οὔτε γὰρ ἴφθιμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύαντο
„Τεῖχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον,
„Οὔτέ ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίης ἐδύαντο
„Τείχεος ἄψ ὧσαθαι ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλαθεν.

Στίχ: 381. . . . . ΩΣ Τ' ΑΝΤΙΑΕΝΤΕΣ ΑΗΤΑΙ κτ: Σωήθης ἡ χρῆσις τῆς τοιᾶσδε εἰκόνος. Καὶ γὰρ Ἰλ: Π. στίχ. 765 — 771.

„Ὡς δ' Εὖρος τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιιν
„. . . . . .
„Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
„Δῄουν, ἀδέτεροι μνώοντο ὀλοοῖο φόβοιο.

Καὶ παρὰ τῷ Καλαβρῷ Παραλ. Β. στίχ. 216.

„Σὺν δ' ἔπεσον καναχηδὸν ἐμῶς, ἅτε κύματα πόντε
„Πάντόθεν ἀγρομένων ἀνέμων ὑπὸ χείματος ὦρη.

Στίχ: 384. ΔΗΡΕΙ Δ' ΑΜΦΙΒΟΛΩι . . . . Ἦν ἄν Ὅμηρος εἴποι ἑτεραλκέα, ὡς Ἰλ: Η. στίχ. 26. Καὶ Ἰλ: Θ. στίχ. 171.

Στίχ: 386. ΠΟΤΣ ΠΟΔΙ ΗΡΕΙΡΙΣΤΟ . . . . . ΑΝΔΡΙ ΔΕ Τ' ΑΝΗΡ. Ἰλ: Ν. στίχ. 130.

„Φράζαντες δόρυ δορὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ.
„Λαπὶς ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυι, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
„Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κάρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
„Νευόντων ὣς πυκνοὶ ἐφέσαντο ἀλλήλοις.

Per medium quà ſpina dedit, haſtamque receptat
Oſſibus hærentem, quem non ſuper occupat Hisbon,
Ille quidem hoc ſperans. Nam Pallas ante ruentem,
Dum furit, incautum crudeli morte ſodalis,
Excipit, atque enſem tumido in pulmone recondit.
Hinc Helenum petit, & Rhœti de gente vetuſtâ
Anchemolum, thalamos auſum inceſtare novercæ.
Vos etiam gemini Rutulis cecidiſtis in arvis,
Daucia, Laride, Thymberque, ſimillima proles,
Indiſcreta ſuis, gratuſque parentibus error.
At nunc dura dedit vobis diſcrimina Pallas:
Nam tibi, Thymbre, caput Euandrius abſtulit enſis;
Te deciſa ſuum, Laride, dextera quærit,
Semianimesque micant digiti, ferrumque retractant.
Arcadas accenſos monitu, & præclara tuentes
Facta viri, miſtus dolor & pudor armat in hoſtes.
Tum Pallas bijugis fugientem Rhœtea præter
Trajicit: hoc ſpatium, tantumque moræ fuit Ilo:

Ilo

❀ ❀ ❀

Στίχ: 391. . . . . ΑΙ'ΝΕΙ'Ν 'ΑΝΑΠΕΙ'ΘΕ ΓΑ'Ρ 'ΙΠΠΟΥΣ. Παραιτεῖθαι τὴν ἵππων χρῆσιν πρός γε τὸ παρὸν· ὃ καὶ καθ' ἡμᾶς ἐν διχωρίαις, ἢ ξενώσεσιν, οἱ στρατηγικοὶ ἐνίοτε ποιεῖν τῷ ἱππικῷ ἐγκελεύονται.

Στίχ: 393 — 404. ΝΥ'Ν 'ΙΚΕ'ΤΗΣ . . . ΝΥ'Ν ΠΙΚΡΟ'Σ . . . . 'ΟΜΟΚΛΗ'ΤΩΡ. Πῇ μὲν ἠπιωτέροις, πῇ δὲ αὐστηροτέροις τοῖς ῥήμασι χρώμενος. Ὧν δ' ἀπεχρήσατο κεφαλαίων πρὸς τὸ πεῖσαι μένειν, ἢ ἄντις, ἐδ' ἐς ἄκρον ῥητορείας, ἐλήλακως ἀμείνονα ἔλειτο. Δυσωπεῖν γὰρ ἄρχεται πρὸς αὐτῶν ἐκείνων, καὶ ἧς, ἐξ ὧν ἔς γ' ἐπ' ἐκεῖνο ἤθλησαν, ἔτυχον εὐδοξίας· πρὸς Εὐάνδρε τε ἀποστείλαντος· πρὸς ἧς αὐτὸς Πάλλας ἐπ' αὐτοῖς ἦν τρέφων ἐλπίδος, τε μὴ χείρων τῆς τε πατρὸς ἀρετῆς δι' αὐτῶν ἐλεγχθήσεσθαι. Εἶτα, τὸ μηδὲ χώραν εἰς φυγὴν ὑπολείπεσθαι αὐτοῖς ὑποβάλλει· τετὶ δὴ τὸ τῆς πειθανάγκης, ὅ λέγεται. Ἐμπαρεσκεύασε δὲ πρὸς εὐψυχίαν. καὶ τὸ μηδὲ Θεοῖς, ἀνθρώποις δὲ παραπλησίοις αὐτοῖς ἀντιπαρατάσσεσθαι. Ὃ δὲ δὴ τελευταῖον ἐρωτηματικῶς ἐπιλέγει, ἰσχυρὸν ἅμα τὸ αὐτὸ καὶ ἀσεῖον: στίχ. 404.

„ . . . . . Πελάγει διζοίμεθα Τροίλω;

Διὰ θαλάσσης, πρὸς ἰῶ μία ἡ ὁδὸς, ἢ διὰ τῆς χέρσε; Τὸ γὰρ Τρόιλω, (ὡς καλῶς ἐπέβαλε Σέρβιος) ἐκ ἀντὶ τε κατὰ τὴν Φρυγίαν Ἰλιε ὧδε ληπτέον εἰρῆσθαι, ἀντὶ δε τῶν ἐν τῇ παρεμβολῇ Τρώων, ὧν εἰς ἐπικρείαν ἀφίκοντο, καὶ πρὸς ἃς τὴν πάροδον ὁ τῶν πολεμίων στρατὸς περικαθήμενος διεφράγνυ.

Στίχ: 398. ΜΗ' ΘΑΡΣΕΙ'ΤΕ ΠΟ'ΔΕΣΣΙ . . . . . Παραπλησίως καὶ παρ' Ὁμήρῳ, Ἰλ: Ο. στίχ. 501.

„Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισιν.
„Αἰδὼς, Ἀργεῖοι κτ: . . . . . .
(Καὶ κατωτ: στίχ. 561.
„Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐσὲ, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
„Ἀλλήλες τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
„Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἢὲ πέφανται·
„Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυτ', οὔτέ τις ἀλκή.
(Καὶ ἔτι κατωτ: στίχ. 734.
„Ἀνέρες ἐσὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
„Ἦέ τινας φαμὲν εἶναι ἀσσοντέρας ὀπίσω,
„Ἦέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;

Στίχ:

Ἀλλὰ γὰρ ὡς ἑτέρωθεν ἐπ' εὐρὺς λᾶς προκυλίνδων
Χειμάρρους οἶσεν, καὶ δένδρα τὰ ἤριπ' ἀπ' ὄχθων,
Ἀρκαδικὰς ἔλας ἀδαεῖς πεζῇ πολεμίζειν,
Πάλλας ἐπεὶ ἤφητο Λατίνοις νῶτα διδόσας·
(Χώρῳ ἀνωμαλίῃ αἰνεῖν ἀναπείθε γὰρ ἵππους.)
Τῷθ' ὅπερ ἐν πυμάταις χρείῃσ' ἐπιλείπεται ἶον·
Νῶῑ ἱκέτης βωτρῶν, νῶῑ πικρὸς δ' αὖ ὁμοκλήτωρ,
Κερτομίοις ἐπέεσσ' ἀνδρῶν ἀρετιὼ παραθῆγε.
Ποῖ ῥ' οἴχεσθε φίλοι; πρὸς θ' αὐτῶν, πρός τε ἀέθλων,
Κλέους τ' Εὐάνδρω, πολέμων θ' οἷς ἤρατε νίκας,
Ἠμῆς τ' ἐλπωρῆς ζηλήντος πάτριον ἔυχος,
Μὴ θαρσεῖτε πόδεσσι, σιδήρῳ ὁδὸν δέον οἶξαι·
Ἔνθα ῥὰ δυσμενέων ἕλη ταρφῆς κατεπείγει.
Ἔνθεν σφᾶς, καὶ ἀγὸν Πάλλαντα, πάτρη αἰτεῖται.
Οὐ Θεὸς ἀντίβιος· Θνητὸς θνητύς περ ἐόντας
Ἔσθ' ὁ πιέζων· ἦτορ ἰδ' ἀλκὴ ἔξι καὶ ἄμμιν.
Ἠνὶ δ' ἁλὸς μεγάλοις μοχλεύμασι πόντος ἐέργει·
Γῆθεν ἄφυκτα πέλει· πελάγει διζοίμεθα Τροίῃ;
Ὣς ἔπας θαμέων δηΐων ἄρ μέσσος ἐπᾶλτο.
Πρῶτος δ' ἀντίος οἱ, σκαιᾶς ἀχθεὶς ὑπὸ μοίρας,
Στῆ Λάγος, ὅνπερ, ἐν ᾧ λᾶαν πᾶτο βαρώ τε μέγαντε,
Οὔτησ' ἀμπεπαλὼν βέλος, ἦχι ῥὰ μέσσον ἀκάνθης
Πλευρὰ ἀποθρώσκει· ἐκ δόρυ δ' ἔνθεν ἀνέρυσεν ἄνθις,
Ἐμπαγὲν ἀσραγάλοις· τὸν δ' ἔτοι πρὸς λαβεν Ἴσβων,
Καὶ μάλα γ' ἐλπόμενος· Πάλλας γὰρ ἔ ὄρμενον ἔφθη
Ἐμμανὲς ἀπροφύλακτον, ἑταίρῳ ἀμφί γε πότμῳ,
Τῷ δ' αὖψ' οἰδαλέῳ ἐν πνεύμονι φάσγανον ἔλσεν.
Καὶ Σθένελον δ' ἔλε· κἀκ Ῥοίτῳ δὲ γένος ἀρχαίῳ,

❁ ❁ ❁

Στίχ: 401. . . . . ΘΝΗΤΟ'Σ ΘΝΗΤΟΥ'Σ ΠΕΡ 'ΕΟ'ΝΤΑΣ Καὶ Μηριόνης πρὸς Αἰνείαν: Ἰλ. Π. στίχ. 622.

. . . . . Θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.

Στίχ: 404. ΓΗ'ΘΕΝ "ΑΦΥΚΤΑ ΠΕ'ΛΕΙ. . . . . Οὕτω καὶ Αἴας Ἰλ: Ο. στίχ. 737.

„Οὐ μέν τις χεδὸν ἐστὶ πόλις, πύργοις ἀραρυῖα,
„Ἣι κ' ἐπαμυναίμεθ', ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
„Ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
„Πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἤμεθα πατρίδος αἴης.

Στίχ: 410. . . . . 'ΑΣΤΡΑΓΑ'ΛΟΙΣ. Ἀσράγαλοι δὲ τὰ τῆς ἀκάνθης, ὥσπερ καὶ τὰ τοῦ τραχήλου, ἢ τὸ αὐχένος ὀστέα, ἃς καὶ σπονδύλους, ἢ σφονδύλους καλοῦσι, καὶ ἔτι στροφέας, ἢ στρόφιγγας.

Στίχ: Αὖτ: . . . . ΤΟ'Ν Δ' Ο'ΤΤΟΙ ΠΡΟ'ΤΛΑΒΕΝ . . . Τὸν Πάλλαντα ὁ "Ισβων, σωεπικαμφθέντα μικρὸν, ὥστε τὸ ἐπὶ τῆς Λάγου ἀκάνθης προσεμπαγὲν δόρυ ἀνελκύσαθαι.

Στίχ: 413. . . . . ΟΙ'ΔΑΛΕ'Ω 'ΕΝ ΠΝΕ'ΥΜΟΝΙ. . . . . Τῷ τοῦ "Ισβωνος δηλονότι, ἀπό τε τοῦ δρόμου, καὶ τοῦ θυμοῦ πνευσιῶντος.

Στίχ: 414. ΚΑΙ' ΣΘΕ'ΝΕΛΟΝ Δ' "ΕΛΕ . . . Παρά τισιν ἀναγινώσκεται "Ελενον. Ἀλλ' οἱ πλεῖστοι, ὡς Τρωϊκὸν τὸν "Ελενον ἀπαξιοῦντες ἀντικαθιστῶσι τὸν Σθένελον. Καί τοι καὶ δι' ἐκεῖνό τὸ ἔπος ἂν ἔρρωτο ἡμῖν εἰπεῖσιν: "ΕΙΘ' "ΕΛΕΝΟΝ Δ' "ΕΛΕ. κτ:

Στίχ:

Ilo namque procul validam direxerat haſtam;
Quam medius Rhœteus intercipit, optime Teuthra,
Te fugiens, fratremque Tyren; curruque volutus
Cædit ſemianimis Rutulorum calcibus arva.
Ac velut optatò ventis æſtate coortis
Diſperſa immittit ſylvis incendia paſtor;
Correptis ſubito mediis, extenditur unà
Horrida per latos acies Vulcania campos;
Ille ſedens victor flammas deſpectat ovantes.
Non aliter ſociûm virtus coït omnis in unum,
Teque juvat, Palla. Sed bellis acer Haleſus
Teudit in adverſos, ſeque in ſua colligit arma.
Hic mactat Ladona, Pheretaque, Demodocumque;
Strymonio dextram fulgenti deripit enſe,
Elatam in jugulum; ſaxo ferit ora Thoantis,
Oſſaque diſpergit cerebro permiſta cruento.
Fata canens ſylvis genitor celarat Haleſum:
Ut ſenior letho canentia lumina ſolvit,
Injecêre manum Parcæ, teliſque ſacrarunt
Euandri; quem ſic Pallas petit, ante precatus.
Da nunc, Tybri pater, ferro, quod miſſile libro,
Fortunam, atque viam duri per pectus Haleſi:
Hæc arma, exuviaſque viri, tua quercus habebit.
Audit illa Deus: dum texit Imaona Haleſus,
Arcadio infelix telo dat pectus inermum.

At-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 415. ΆΓΧΕ΄ΜΟΛΟΝ, κτ: Τοῦτον, ὡς Ῥοίτειόν φόν, τῷ ἀπὸ Φόρκυ κατιόντος, καὶ Μαξύεβίων βασιλεύοντος, τὸ μὲν γένος ἐπιφανῆ ὁ Μάρων ἐπιφημίζει, τὸν δὲ τρόπον μιαρὸν παρίστησι καὶ ἐξώλειαν, ὡς αἰσχρῶς τε καὶ ἀθέσμως Καπυρείας τῆς Μητρυιᾶς σωφρονιζούσης. Διὸ καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκκηρυχθείς. Τύρεω, ὦ προσκαταφυγών ἰῶ, σωτεκράτευε· τιμὴ δ' Ἰσορίαν ὁ Σέρβιος ἡμῖν ἐξέθετο παρὰ Ἀλεξάνδρου παραλαβὼν τοῦ Πολυΐστορος.

Στίχ: 417. ΔΑΥΚΕΙ΄ΔΑΙ . . . ΆΛΙΓΚΙΑ ΤΕ΄ΚΝΑ. Τὰ γὰρ δίδυμα τῇ ὁμοιότητα μάλιστα παρεμφαίνει. (Πλάτ. ἐν τῷ Παραμυθ: πρὸς Ἀπολλ.) Ὁ δὲ Κέρδων ἐνταῦθα, καὶ τὸ Φίλωνι ῥηθέν πε παρατίθησιν: ὅτι ἐπὶ τῶν διδύμων ἡ Φύσις χρησαμένη τῷ αὐτῷ πολλάκις χαρακτῆρι, παρὰ μικρὸν ἀπαραλλάκτως ὁμοιότητας ἐτύπωσε.

Στίχ: 419. . . . . ΔΙΑΚΡΙ΄ΝΕ. Πληγαῖς ἐχ ὁμοίαις διαχρησάμενος, διαφορὸς τῷ θανάτῳ, τοῖς ἀδιαφόροις τὸ εἶδος ἐπήγαγεν.

Στίχ: 422. . . . . ΆΜΦΙ΄ ΣΙΔΗ΄ΡΩι Ἡ γὰρ δεξιὰ αὐτῷ μεθ' ἧς κατεῖχεν ὅπλα κατενήνεκται.

Στίχ: 424. . . . . ΆΝΙ΄Η, ΉΔΕ΄ ΚΑ΄Ι ΑΙ΄ΔΩ΄Σ· Καλῶς· καὶ γὰρ καὶ ἡ αἰσχύνη λύπητις ἐστὶ, καὶ ταραχὴ ψυχῆς περὶ τὰ εἰς ἀδοξίαν φαινόμενα. (Ἀριστ. Ῥητορ. Βιβλ: Α. Κεφ. ς'.)

Στίχ: 425. . . . . ΦΕΥ΄ΓΟΝΤΑ ΔΙΗ΄ΛΑΣΕ . . . . Πάλλας τὸν Ῥοιτέα, ὥσπερ Μενέλαος παρ' Ὁμήρῳ τὸν Στροφίου Σκαμάνδριον, Ἰλ: Ε'. στίχ. 56.

„Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον ἔτασε δουρὶ
„Ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.

Στίχ:

Ἀγχέμολον, θαλάμης μητρυιῆς ὅς γ' ἐμίηνε.
Χ' ὕμμες δ' οἱ δίδυμοι Ῥοτόλων ἠμύσατ' ἀρούρας,
Δαυκεΐδαν, Λαρίδης καὶ Θύμβερ, ἀλίγκια τέκνα,
Ἄκριτα οἰκείοισιν, ἄλη γλυκερὴ δὲ γονεῦσι.
Σφῶε δ' ἀπ' ἀλλήλοιν Πάλλας γ' αἰνῶς διακρῖνε.
Σοῦ γὰρ Θύμβρε κάρη Ἐυάνδριον ἄορ ἀφεῖλε,
Σὲ τμηθεῖσα δ' ἐὸν Λαρίδη, χεὶρ ἧλιθ' ἀπήτει,
Ἡμίβιοι σφύζον δ' ἄρ δάκτυλοι ἀμφὶ σιδήρῳ.
Ἀρκάδας οὐ ἄϊθωνας ὁμοκλῇ, ἔργα θ' ὁρῶντας
Ἔξοχα ἀνέρος, ὥπλισ' ἀνίη, ἠδὲ καὶ αἰδώς·
Τῆμος δ' ἐν δίφρῳ φεύγοντα διήλασε Πάλλας
Ῥοιτέα. Τοσσάτιον δέ τι ἔσκεν ὑπέρθεσις Ἴλῳ.
Ἴλῳ γὰρ πόρρωσ' ἐπιθωΰτο ὄμβριμον ἔγχος,
Κεῖν' ὅ μέσος Ῥοιτεὺς ὑποδέχνυτο, φάϊμε Τεύθρα,
Εὖτε σὲ φεῦγε, κάσιν τε Τύρῳ· ὀχέων δ' ἠρεπῶς
Κύμβαχος, ἡμίπνους, Ῥοτόλων λὰξ κόπτεν ἀρούρας.
Ὡς δ' ὅτε ἱμερτῶν ἀνέμων θέρεος πνειόντων,
Ποιμὴν πῦρ αἴθηλον ἐν ἀξύλῳ ὕλῃ ἐναύσῃ,
Αἶψα δ' ἄρ ἐκ μέσσης προϊᾶσα βίῃ Ἡφαίστου
Εὐρέα δὴ πάντῃ πεδία φρικτὴ κατὰ μάρψει·
Φλογμὸν ὁ δ' ὃν τεῦξε κατὰ ἦμενος ἄντα θεᾶται·
Οὕτως ἠνορέῃ ἑτάρων ἐς ἓν ἄμμιγ' ἰᾶσα,

Ἦν

❁ ❁ ❁

Στίχ: 426. . . . . ΤΟΣΣΑΤΙΟΝ ΔΕ ΤΙ ΕΣΚΕΝ ΥΠΕΡΘΕΣΙΣ ΙΛΩ.
Ῥοιτεὺς μὲν γὰρ φεύγων ἦν Τεύθρῳ τε καὶ Τύρῳ τὼς αὐταδέλφως ἐπελαύνοντας, ἐν ᾧ Πάλλας κατὰ Ἴλε τὸ ἔγχος ἰθυάσας προέηκεν· ἐμπεσόντι τοίνυν κατὰ συγκαιρίαν μεταξὺ τῷ Ῥοιτεῖ ἐμπέπηκται τὸ βέλος, καὶ τοῦτο πως ἀναβολίσ' ἐνεποίησεν Ἴλῳ, τὸ μὴ αὐτίκα τιωικάδε θανεῖν, κἂν ἄλλως μετ' ὀ πολύ, καὶ Ἴλος ἕτος κατὰ τὸ σιωπώμενον πέπτωκεν.
Στίχ: 429. . . . . ὈΧΕΩΝ Δ' ἩΡΕΙΠΩΣ κτ: ὁ Ῥοιτεὺς δηλονότι.
Στίχ: 430. . . . . ΛΑΞ ΚΟΠΤΕΝ ΑΡΟΥΡΑΣ. Ὥσπερ ὁ ἐν Ὀδυσ. Ἴρος, Σ. στίχ. 97.
„Καδδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι . . . . . .
„Λακτίζων ποσὶ γαῖαν . . . . . .

Στίχ: 431 — 437. ΩΣ Δ' ΟΤΕ ΙΜΕΡΤΩΝ ΑΝΕΜΩΝ κτ: Ἰλ: Λ. στίχ. 155.
„Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἴθηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ
„Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
„Πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ.
Καὶ παρὰ τῷ Καλαβρῷ, Παραλειπ. Β. στίχ. 534.
„. . . . . Ὡσεὶ πυρὸς δάσκιος ὕλη
„Οὔρεος ἐν ξυλόχοισιν, ἐπιπλέρχοντος ἀήτεω.
Ὁ μὲν οὖν τῷ Μάρωνος ποιμὴν, τὸ πῦρ ἤδη ἐξάψας, κατὰ ἦμενος (ἧπερ εἴρηται) ἄντα θεᾶται. Ὁ δέ τοι Πάλλας αὐτῷ ἐχ ὁμοῖος, ἢ καθ' ὅσον τῷ ἐπρησμῷ ἐγίνετο αἴτιος, καὶ κατά τι, ἐπὶ τῷ τοσῷδε ἐμπρησμῷ εὐθαρσές τε τῆς ψυχῆς καὶ ἀνέκπληκτον· Τὰ γὰρ ἄλλα, τῷ ἐν τῇ εἰκόνι ποιμένος πόρρωθεν ἰσαμένῳ ὀπτῆρος, ὁ ἐν τῷ πράγματι Ἀρκὰς νεανίσκος κατὰ τῶν πολεμίων προήει, ὅπερ ἐστὶν ἐντὸς τῷ ἐμπρησμῷ ἑαυτὸν ἐνέβαλεν, ἀνενδότως μαχόμενος. Τῇ αὐτῇ δὲ τάυτῃ εἰκόνι ὁ Μάρων ἐχρήσατο, καὶ Δίν. Β'. στίχ. 324 — 335.

At non cæde viri tantâ perterrita Lauſus,
Pars ingens belli, ſinit agmina. Primus Abantem
Oppoſitum interimit, pugnæ nodumque, moramque.
Sternitur Arcadiæ proles; ſternuntur Etruſci;
Et vos, ô Grajis imperdita corpora, Teucri.
Agmina concurrunt ducibusque & viribus æquis.
Extremi addenſant acies: nec turba moveri
Tela manuſque ſinit. Hinc Pallas inſtat & urget;
Hinc contra Lauſus: nec multum diſcrepat ætas:
Egregii formâ, ſed queis fortuna negârat
In patriam reditus. Ipſos concurrere paſſus
Haud tamen inter ſe magni regnator Olympi:
Mox illos ſua fata manent majore ſub hoſte.
Interea ſoror alma monet ſucurrere Lauſo
Turnum, qui volucri curru medium ſecat agmen.
Ut vidit ſocios; Tempus deſiſtere pugnâ;
Solus ego in Pallanta feror, ſoli mihi Pallas
Debetur: cuperem ipſe parens ſpectator adeſſet.
Hæc ait: & ſocii ceſſerunt æquore juſſo.
At Rutulûm abſceſſu Junonis, tum juſſa ſuperba
Miratus, ſtupet in Turno; corpusque per ingens

Lu-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 437. . . . . ΑΛΗΣΟΣ . . . . . Haleſus εἴρηται καὶ Alæſus, ὁ Ἀλῆσος ὅδε, ὃς καὶ ἕτερος εἶναι ἔδοξε τῆ Ἀλήσῃ, ἢ Ἀλαίσῃ, τῆ Ἀγαμεμνονίδῃ πατρωνυμηθέντος· περὶ ἧ Ζ. Λὶν: στίχ. 774.

Στίχ: 438. . . . , ΑΥΤΟΝ Δ' Ε ΣΤΝΕΓΑΕΝ ΕΝ ΟΠΛΟΙΣ, Ὑπὸ τῷ σάκει συσαλεὶς, κατὰ τῶν βελῶν τῶν αὐτῷ πυκνῶν ἐπαφιεμένων.

Στίχ: 441. ΚΑΔΔΕΙΡΗΣ ΕΠΑΡΑΝΤΟΣ ΕΗΣ. Ἐν ᾧ γὰρ ὁ Στρυμόνιος ἦρεν ὡς καθικέσθαι Ἀλήσῃ, τὶω χεῖρα ἔτος τιὼ ἐκείνῃ φθάσας κατιώεγκε.

Στίχ: 443. ΣΥΝ ΤΕ ΔΕ' ΕΓΚΕΦΑΛΩ, ΚΕΔΑΣ' ΟΣΤΕΑ ΑΙΜΑΤΟΦΥΡΤΩ· Ὅμοιον τὸ περὶ τὸν Λήθῃ Ἱππόθοον. Καὶ τοῦτον γὰρ Αἴας ὁ τῆ Τελαμῶνος (Ἰλ: Ρ. στίχ. 297.) πλῆξ' αὐτοχεδίω . . . .

„Ἐγκέφαλος δὲ, παῤ ἀυλὸν, ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς,
„Αἱματόεις . . . . . .

Στίχ: 444. ΜΑΝΤΙΣ ΜΕΝ ΓΕΝΕΤΗΣ . . . . Ἀλῆσον μὲν ὁ πατὴρ ὑπέρυπτεν, ἅτε δὴ μαντικὸς Ἀνὴρ, προορῶν τιὼ ὑπὸ τοῖς Ἐυάδρῃ βέλεσι τῆ ἰῆ πτῶσιν. Ἀλλ' ἦν ἄρα τὰ Μοιρῶν ἄφυκτα. Παρελθεῖν δ' ἐ δέον ἐνταῦθα, καὶ τὸς παῤ Ὁμήρῳ δὺο υἱὸς Περκωσίε Ἀδρηστόν τε καὶ Ἄμφιον. Καὶ γὰρ καὶ τούτων ὁ Πατὴρ, Ἰλ: Β. στίχ. 831.

„ . . . . . Ὅς πέρι πάντων
„Ἤδεε μαντοσύας, ἐδὲ ἓς παῖδας ἔασκε
„Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δὲ οἱ ἔπι
„Πειθέσθην· κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.

Στίχ: 448. ΔΟΣ ΝΥΝ, ΘΥΜΒΡΙ ΠΑΤΕΡ, κτ: Καὶ Ἀσκάνιος δὲ, πρῶτον Διὶ ηὔξατο Ῥεμύλε κατατοξεύσων. Θ. Λὶν: στίχ. 946. Τῷ δὲ Θύμβριδι ὁ Πάλλας ὧδε, ὡς ἐπιχωρίῳ Θεῷ ἐκ τῆ σωτηρίου ὄντι, ἐπί τινος τῶν παροχθίων δρυῶν, εὐχεται αὐτῷ ἱερὰ ἐπαρτήσειν τῆ νικηθησομένῃ Ἀλήσῃ τὰ ἔναρα.

Στίχ:

Ἦν σοι ὄνειαρ, Πάλλα. Ἁλῆσος δ' οὐ μενεχάρμης,
Θωῦσεν ἐπαντιόων, αὐτὸν δ' ἑ σωεῖλεν ἐν ὅπλοις,
Πέφνε δὲ Λάδονα, καὶ Φηρήτιω, Δημοδόκον τε.
Στρυμονίδι σιλνῷ δὲ ἐν ἄορι χεῖρα καθεῖλε,
Καδδειρῆς ἐπάραντος ἔῆς· αὐτάρ τε Θόαντος,
Ὀκρυόεντι λίθῳ ὤπα σφοδρῶς κατακόψε,
Σώ τε δὲ ἐγκεφάλῳ κέδασ' ὀσέα αἱματοφύρτῳ.
Μάντις μὲν γενέτης ὑπέκευθεν Ἁλῆσον ἐν ὕλαις,
Τῷ δὲ γ', ἐπεὶ ῥὰ μόρῳ γηραιῷ ὅσσε λέλωτο,
Μοῖραι δὴ ἐπιθέντο, ἀτὰρ βελέεσσ' ὀσίωσαν
Υἱέος Ἐυάνδρου, τὼς πρῶτα γε ἐυξαμένοιο:
Δὸς νῦν, Θύμβρι Πάτερ, τῷ δ', ὅ προϊημι, σιδήρῳ,
Ἐυθυβόλως αἰνοῖο διΐξαν ἦτορ Ἁλήσυ!
Ὅπλα δὲ ἀνέρος, ἠδ' ἔναρα δρυὸς σεῖο τάδ' ἔξει.
Τῶν δὲ Θεὸς γ' ἐπάκουσεν· ἐν ᾧ δ' Ἰμάωνα Ἁλῆσος
Ἀμφὶ ῥὰ βὰς σάκεϊ σκέπεν, αὐτίκα, δὴ δύσηνος,
Ἀσκεπὲς Ἀρκαδικῷ ἓον ἦτορ δῶκε βελέμνῳ·
Οὐμιὼ εἷα δ' ἄρ Λαῦσος. μέρος ὦν μέγα χάρμης,
Τῆδ' ἐπ' ἀποκτασίαις διατρέσσαι ἴλας τοσσάς δε.
Πρῶτος δ' ἀντεπιόντα Ἄβαντα βαλὼν καταπέφνε,
Λευγαλέᾳ πολέμοιο συήμμ' ἰδὲ κάρτος ἐόντα.
Στρώννυτο Ἀρκαδίης γενέθλη, σρώννυτ' Ἐτρῦσκοι,
Χ' ὕμμες δ', ὦ Γραικοῖς ἀδαμῆ πρὶν σώματα, Τεῦκροι.
Σύμβαλλον δὲ φάλαγγες, ἀγοῖς τ' ἀλκῇσι τε ἴσαι.
Εἵλαι δ' ἀμπυκνώμεν' ἀπ' ἄκρων ἀ σωεχώρων
Ταρφειοῖς ὄχλοις χεῖράς τε βέλη τ' ἐπισεύειν.

❀ ❀ ❀

Στίχ: 453. ΑΣΚΕΠΕΣ ΑΡΚΑΔΙΚΩΙ κτ: Καλῶς μὲν Ἄλησος τῷ ἀρχῷ ἐχώρει, ἑαυτὸν συσείλας ἐν ὅπλοις, ὡς εἴρηται: στίχ. 438. ἐ καλῶς δ' ἐξῆς τῆς συσολῆς ἐπελήθη, ἀσκεπὴς αὐτὸς μείνας, ἐν ᾧ εἰς σκέπῃ Ἰμάονι τὸ σάκος περιβάλετο. Παραπλήσιον δὲ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ συμβὰν Ἐλεφήνορι καὶ γὰρ καὶ τοῦτον, Ἰλ: Δ. στίχ. 467.

„Νεκρὸν . . . . ἐρύοντα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγήνωρ
„Πλευρὰ, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη,
„Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρει, λῦσε δὲ γυῖα.

Στίχ: 457. . . . . ΣΥΝΑΜΜ' ΙΔΕ' ΚΑΡΤΟΣ . . . . Nodumque moramque, ὡς ἐπὶ λέξεως ὁ Μάρων: (δεσμόν τε μοιλῶ τε.) Νόει δέμοι τὸν μὲν (δεσμὸν) nodum ἤτοι, ὡς περὶ ἑαυτὸν, τὸ τῶν ὁπλιτῶν στῖφος συνάγοντα· ἢ καθότι συνεπάλαιστος ἦν τις ὁπλίτης ὁ Ἄβας, καὶ εἷον τι συνάμμα, ἢ πλέγμα, ὅπερ λῦσαι ἐ ῥᾴδιον. Καὶ τὸν (μοιλὸν δὲ) moram: ἀντὶ τῆ ἐυξαθῆς καὶ καρτερικῆ τῆς ψυχῆς παρασήματος, καθ' ὃ μενεχάρμας τε καὶ μενεδήϊος, καὶ μενεπτολέμας προσεῖπεν ἡ Ποίησις τὰς ἐμμενετικὰς ἐν συμβολαῖς καὶ ἀτρέπτας, οἷοι οἱ ἐπὶ σταθῇ τῇ ὑσμίνῃ ἀνενδότως ἔχοντες, σταθαῖοι μαχηταὶ καὶ μὴ φύξηλοι.

Στίχ: 458. . . . . ΑΡΚΑΔΙΗΣ ΓΕΝΕΘΛΗ . . . . ΕΤΡΟΥΣΚΟΙ. Οἱ μὲν, οἱ περὶ Πάλλαντα ὑπῆρχον: οἱ δὲ οἱ περὶ Τάρχωνα.

Στίχ: 459. Χ' ΥΜΜΕΣ Δ' κτ: Οἱ περὶ Αἰνείαν.

Στίχ:

Lumina volvit, obitque truci procul omnia viſu.
Talibus & dictis it contra dicta tyranni:
Aut ſpoliis ego jam raptis laudabor opimis,
Aut letho inſigni: ſorti pater æquus utrique eſt.
Tolle minas. Fatus medium procedit in æquor:
Frigidus Arcadibus coït in præcordia ſanguis.
Deſiluit Turnus bijugis; pedes apparat ire
Comminus, utque leo, ſpeculâ cum vidit ab altâ
Stare procul campis meditantem prælia taurum,
Advolat; haud alia eſt Turni venientis imago.
Hunc ubi contiguum miſſæ fore credidit haſtæ,
Ire prior Pallas, ſi quà fors adjuvet auſum
Viribus imparibus; magnumque ita ad æthera fatur.
Per patris hoſpitium, & menſas quas advena adiſti,
Te precor, Alcide, cœptis ingentibus adſis.
Cernat ſemineci ſibi me rapere arma cruenta,
Victoremque ferant morientia lumina Turni.
Audiit Alcides juvenem, magnumque ſub imo
Corde premit gemitum, lacrymaſque effudit inanes.
Tum genitor natum dictis affatur amicis:
STAT SVA cuique dies: breve & irreparabile tempus
Omnibus eſt vitæ; ſed famam extendere factis,
Hoc virtutis opus. Trojæ ſub mœnibus altis
Tot gnati cecidêre Deûm: qnin occidit unà
Sarpedon, mea progenies: et jam ſua Turnum
Fata vocant, metaſque dati pervenit ad ævi.
Sic ait, atque oculos Rutulorum rejicit arvis.
At Pallas magnis emittit viribus haſtam,

Vagi-

❀ ❀ ❀

Στίχ. 465. . . . . ΤΟΙ῎Ν Δ᾽ ᾽ΑΛΛ᾽ ᾽ΗΝΗ΄ΝΑΤΟ ΔΑΙ΄ΜΩΝ κτ: Τατὶ κἠ ῞Ομηρος περὶ πολλῶν ἀπεφθέγξατο· οἷον περὶ τῦ τῶν Λυκίων λόχε, Ἰλ: Ζ στίχ. 189.

„ —— Τοὶ δ᾽ ἔτι πάλιν ὅικονδε νέοντο.

Καὶ περὶ τῶν ἱῶν Μέροπος τῦ Περκωσίε, Ἰλ: Λ στίχ. 332.

„ —— Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.

Καὶ περὶ Τρτακίδε, Ἰλ: Μ. στίχ. 114.

„Νήπιος, ἐδ᾽ ἄρ᾽ ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας

„ . . . . . .

„Ἦψ ἀπονοσήσειν πρὸτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.

Καὶ παρ᾽ Ἀπολλωνίῳ δὲ ὁ Εὐβοεὺς Κάνθος, Α. Ἀργοναυτ: στίχ. 78.

„ . . . . . ὃν μὲν ἔμελλε

„Νοσήσειν Κήρινθον ὑπότροπος . . . . .

Στίχ. 468. ΤΟΥ῎Σ ΓΑ᾽Ρ ᾽ΥΠ᾽ ᾽ΑΝΤΙΠΑ΄ΛΟΙΣ . . . . ΜΕΙ΄ΖΟΣΙ . . .

῾Ως καὶ περὶ τῦ Ἀμφινόμε τοιῦτο τι ῞Ομηρος ἔφη: Ὀδυσ. Σ. στίχ. 154.

„ . . . . . πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθηνὴ,

„Τηλεμάχε ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ᾗφι δαμεῖσαι.

Καὶ Ἰλ: Ο. στίχ. 613. περὶ τῦ ῞Εκτορος:

„ —— ῞Ηδη γὰρ οἱ ἐπώρνυε μέρσιμον ἦμαρ

„Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι.

Οὕτω δὲ καὶ τοῖς Ἀργοναυτικοῖς Ὀρφεὺς, στίχ. 523. τῷ νεαγίᾳ Κυζίκῳ:

„Τῷ δ᾽ ἄρα μέρσιμον ἦεν ὑφ᾽ Ἡρακλῆϊ δαμεῖσαι. Στίχ.

Ἔνθεν ἐνεικήκει Πάλλας κρατερῶς κατεπείγων,
Ἔνθεν δ' ἄντιῳ Λαῦσος, ὁμήλικε ἄσσον ἰόντε,
Εἶδος καλλίσω. Τοῖν δ' ἀλλ' ἠνήνατο Δαίμων
Πάτριῳ αὖθις ἰδεῖν. Ἔμπης δ' οὖ ὅτι γ' ἀνέτλη
Ζεὺς τῶδ' ἀντιβίῳ ἰέν' ἀλλήλοιν ἐπιτρέψαι.
Τὰς γὰρ ὑπ' ἀντιπάλοις μένον ἑξῆς μείζοσι Μοῖραι.
Τόφρα κάσις πότνα, ξωαρηγέμεν ὕββαλε Λαύσῳ
Τύρνον· ὁ δ' ἄρ πτιῳῷ ἐπ' ὀχήματι μέσσος, ἐλάσσας
Ὅισιν ἑταίροις, τήν δὲ ἐμοὶ γ', ἐπάϋσεν, λείπετε δῆριν,
Οἷος ἐγὼ Πάλλαντα· ἐμοὶ προσοφείλεται οἴῳ
Πάλλας· ὀπωπητὴρ γενέτης εἴθ' ὧδε παρείη!
Ὣς ἔφατ', αὐτίκα δ' οἱ χώρης ὑπὸ εἶξαν ἑταῖροι.
Θάυμασε δ' ἄρ Πάλλας Ῥοτόλων τῆδ' ἐκχωρήσει,
Τῇ θ' ὑπερηνορέῃ, τῇ γαῦρος κέλετο Τύρνος,
Καὶ βλοσυρῷ τροφέων περὶ σῶμα πελώριον ὄσσε,
Ὡς ἐπαμειβόμενος προτιήντα πρὸς τὰ Τυράννε:
Ἤτοι ἐγὼν ἐνάροις ἀφνειοῖς κῦδος ἀρῶμαι,
Ἠὲ μόρῳ κλεινῷ· γενέτης δ' ἀμφοῖν ἀγαπήσει.
Μὴ σὺ γ' ἀπέλεε. Ὣς δ' ἔπας εἰς μέσσον ἐχώρει.
Αἶψα δὲ Ἀρκάδεσι ψύχθη περικάρδιον αἷμα.
Τύρνος δ' ἐκ δίφρε ἄσσον πεζὸς κατὰ ἅλτο.
Εὖτε λέων ὀρόων, σκοπιῆς αἰπῆς ἀπὸ ὕψες,
Ταῦρον καππεδίον γε παλαισμοσιώας μελετῶντα,
Ἕπτη· Εἰκὼν ἦδ' ἡ Τύρνε ἐρχομένοιο.
Τὸν δ' οὖ ὡς ῥὰ νόησε βολῆς δορὸς ἔνδοθ' ἐόντα,

Πάλ-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 469 ΤΟΦΡΑ ΚΑΣΙΣ ΠΟΤΝΑ . . . . Ἡ Τύρνε ἀδελφὴ ἐκθεωθεῖσα Ἰτύρνῃ περὶ ἧς ἐν τῷ ΙΒ. τῆς Αἰνειάδος ἐξῆς ἱερήσεται.

Στίχ: 479. ΗΤΟΙ ΕΓΩΝ . . . . ΚΥΔΟΣ ΑΡΟΥΜΑΙ, Τοιόν δε καὶ τὸ Σαρπηδόνος, Γλαῦκον ἐποτρυύοντος: Ἰλ: Μ. στίχ. 328.

„Ἴομεν· ἠέτω εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.

Καὶ τὸ Ἰδομενέως δὲ Μηριόνῃ: Ἰλ: Ν. στίχ. 327.

„Εἴδομεν, ἠέτω εὖχος ὀρέξομεν, ἠέτις ἡμῖν.

Καὶ τῇ αὐτῇ δὲ Αἰνείαν ἐπιόντα θεασαμένῃ: Ἰλ: Ν. στίχ. 486.

„Αἶψα κεν ἠὲ Φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ Φεροίμην.

Στίχ: 480. . . . . ΓΕΝΕΤΗΣ Δ' ΑΜΦΟΙΝ ΑΓΑΠΗΣΕΙ. Ἀγαπητὸν γὰρ αὐτῷ ἔσαι κἂν θάνοιμι, ὑπὸ ἀνδρὸς, οἷοσπερ σὺ, μετ' εὐκλείας· τετὶ δὲ ἀποτείνεται πρὸς ἐκεῖνο: στίχ. 473.

„ . . . . Ὀπωπητὴρ γενέτης εἴθ' ὧδε παρείη!

Στίχ: 482. ΑΪΨΑ ΔΕ ΑΡΚΑΔΕΣΙ κτ: Καὶ παρ' Ὁμήρῳ δὲ, ἰῴκα Αἴαντι, Ἰλ: Η'. στίχ. 213.

„Ἦιε μακρὰ βιβὰς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος

„ . . . . . .

„Τρῶας δὴ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον.

Ὥσπερ δ' ἐχ ἑαυτοῖς οἱ Τρῶες ἔτρεμον ἐκεῖ δεδιῶτες, (ὁ γὰρ κίνδυνος ἦν τῷ Ἕκτορι.) οὕτω καὶ τοῖς Ἀρκάσιν ὑπὲρ τῆ Πάλλαντος ἦν ὁ τρόμος. Δι' εὔνοιαν καὶ φόβον ὑπὲρ τῆ βασιλέως. ὡς ἀνέπτυσσε Πλάτ: (ἐν τῷ πῶς χρὴ Ποιημ. ἀκόειν.)

Στίχ: 486. . . . . ΕΙΚΩΝ ΗΔ' Η ΤΥΡΝΟΥ . . . . Ἔσι δ' ἀκριβὴς ἡ εἰκὼν· Τύρνος γὰρ ἀπὸ τῆ ὀχήματος κατιὼν ἔσπευδεν ὀξέως, (ἔπλη.)

Vaginâque cavâ fulgentem diripit enſem.
Illa volans, humeri ſurgunt qua tegmina ſumma,
Incidit, atque viam clypei molita per oras,
Tandem etiam magno ſtrinxit de corpore Turni.
Hîc Turnus ferro præfixum robur acuto
In Pallanta diu librans jacit, atque ita fatur:
Aſpice, num mage ſit noſtrum penetrabile telum.
Dixerat: ac clypeum, tot ferri terga, tot æris,
Cum pellis toties obeat circundata tauri,
Vibranti cuſpis medium tranſverberat ictu,
Loricæque moras, & pectus perforat ingens.
Ille rapit calidum fruſtra de vulnere telum;
Unâ eâdemque viâ ſanguiſque, animuſque ſequuntur.
Corruit in vulnus: ſonitum ſuper arma dedêre,
Et terram hoſtilem moriens petit ore cruento.
Quem Turnus ſuper aſſiſtens, ſic ore profatur:
Arcades hæc, inquit, memores mea dicta referte
Evandro: qualem meruit, Pallanta remitto.
Quiſquis honos tumuli, quicquid ſolamen humandi eſt,
Largior: haud illi ſtabunt Æneïa parvo
Hoſpitia, & lævo preſſit pede, talia fatus,
Exanimem; rapiens immania pondera baltei,
Impreſſumque nefas; unâ ſub nocte jugali
Cæſa manus juvenum fœde, thalamique cruenti;

Quæ

* * *

ὡς ὁ Λέων ἀπὸ τῆ τῆς σκοπιᾶς ὕψες. Ὁ δὲ Πάλλας ὡς ὁ Ταῦρος ἐν τῷ πεδίῳ κάτωθεν ἑῳὸς πεζὸς, ταδίας οἷον ἀγωνιςὴς, ἀπεξεδέχετο, εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μελετῶν, ὅτι καὶ πρωτόπειρος ἦν ἐν μάχαις, ὡς Δανάτος προσίθησιν.

Στίχ: 490. ΠΡΟΣ ΞΕΝΙΗΣ ΓΕΝΕΤΟΥ κτ: Ὅτι δ' Εὔανδρος εἰς ξενίαν ἀπεδέξατο Ἀλκείδιν, δῆλον ἐκ τῆ ἐν τῷ Η. τῆς Αἰν: στίχ. 377.

„ . . . . . Τάδ' Ἀρισεὺς ἔδεα, εἶπεν,
„Ἀλκείδης ἐσέβη . . . . . .

Στίχ: 492. ΗΜΙΘΑΝΗΣ ΙΔΕΤΩ . . . . Τύρνος μὲν, (ὡς ἀνωτ: στίχ. 473.) περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιησεν, Εὔανδρον τὸν Πάλλαντος γενέτιν παρεῖναι τε δὴ, καὶ γενέσθαι αὐτόπτιν τῆς τῆ υἱῆ ἀναιρέσεως. Πάλλας δ' εὔχεται ὧδε, αὐτὸν Τύρνον πεσόντα, ἡμιθανῆ τε ὄντα, αἰσθήσεσθαι τῆς ὑπ' αὐτῆ ἀναιρέσεως.

Στίχ: 495. ΑΝΤΕΠΙΕΖΕ ΓΟΟΝ κτ. Γόος γὰρ ὁ μετά τινος ἦχε θελῶος, ὃν ἐςὶ καὶ χαλινοῶτας κολάσειν· τὸ δ' ἐπιὸν δάκρυ ἐπικαταχεῖν ἔτι ῥάδιον.

Στίχ: 497. ΙΣΤΑΤΑΙ ΗΜΑΡ ΕΚΑΣΤΩι κτ: Ἀδελφὰ τὰ παῤ Ὁμήρῳ Ἰλ: Ζ. στίχ. 488.

„Μοῖραν δ' ἔτινα φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν
„Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὶν τὰ πρῶτα γένηται.

„Καὶ Ἰλ: Μ. στίχ. 326.

„ —— Ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεςᾶσι θανάτοιο
„Μυρίαι, ἃς οὐκ ἔςι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι.

Στίχ: 499. ΤΟΥΤ' ΑΡΕΤΗΣ ΑΕΘΛΟΝ . . . Τὸ ἐπὶ γῆς δηλονότι, καὶ κατὰ τὶν ἐνθάδε λῆξιν. Ἀλλὰ τὸ εἰρημένον κατὰ δόξαν ἔμπης τὶν τῆ Μάρωνος, καὶ τῶν κατ' αὐτὸν ἐν σκότει τῆς δυθείας ἡλασκόντων, μηδὲ πρὸς τὶν ἐπὶ τῆ μέλλοντος αἰῶνος προσδοκωμένην ἀφορώντων ἀντίδοσιν.

Στίχ:

Πάλλας πρῶτος ὄρσ', αἴ δαίμων τις ἢ ἐπιχράσμῃ,
Ἀλκαῖς ἔκ ἴσας· ἐς δ' οὐρανὸν εἶπ' ἀναβλέψας:
Πρὸς ξενίης γενέτω, πρὸς δαιτῶν τῇσι παρέσῃς,
Λίσσομαι Ἀλκίδα, νιῶ αἰνοῖσι παρ' ἔργμασιν εἶης!
Ἠμιθανὴς ἰδέτω τ' αὐτὸς μ' αἱρέμενον ὅπλα,
Ὅσσε τε δυσσομένω Τύρνθ φερέτων νικῶντα.
Ἦκθσ' ἠϊθέη Ἀλκείδης, κῆρ κατὰ δ' ἔνδον
Ἀντεπίεζε γόον, φρῶδον κατὰ χεῦε δὲ δάκρυ.
Τόφρα δὲ υἱὸν Ζεὺς φίλια προσφθέγξατο τοῖα:
Ἴσαται ἦμαρ ἑκάστῳ· ἀνάγρετος ἐξ' ὀλίγος τε
Πᾶσι βίος· κλεῖος δ' ἐκτεινέμεν ἐυρὺ δι' ἔργων,
Τῶτ' ἀρετῆς ἄεθλον. Τροίης ὑπὸ τείχεσιν αἰποῖς
Τοσσοίδ' ἀρανίων πεπτώκασι παῖδες· ἀτάρ τοι
Σαρπηδὼν, τὸμὸν τέκος. Ἀλλ' αὐτὸν δ' ἔτι Τύρνον
Αἱ Μοῖραι καλέσσ', αἰὼν καὶ τῶδ' ἐπὶ τέρμα.
Ὡς εἰπὼν ὁρίων Ῥοτόλων ἅπο τρέψατο ὄσσε.
Πάλλας δ' ἄρ' δυνάμει, ὡς εἶχ', ἀφιεὶς ἐὸν ἔγχος,
Κοίλῃ ἐκ κολεῷ ἄφαρ εἵρυσεν ἀγλαὸν ἆορ·
Ἔγχος πτὰν δ', ὤμων ἵνα θώρηξ ἄκρα καλύπτει,
Ἔμπεσε· καὶ ῥὰ μόλις σάκεος προσβὰν διὰ ὤας,
Ἀκρότατον μεγάλου χρωτός γε καθήψατο Τύρνθ.
Τόφρα δὲ δῶρον Τύρνος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ,

M 2 Ἄμπε-

Στίχ: 500. ΤΟΣΣΟΙ'Δ' ΟΥ'ΡΑΝΙ'ΩΝ ΠΕΠΤΩ'ΚΑΣΙ ΠΑ'ΙΔΕΣ . . . . . Ἀχιλλεὺς ὁ Θέτιδος· Μέμνων ὁ τῆς Ἠοῦς· Ἀσκάλαφος ὁ τοῦ Ἄρεος· κτ: Ἔλεγε δὲ καὶ ὁ Θέτιδος παρ' Ὁμήρῳ, Ἰλ: Σ. στίχ. 117.

„Οὐδὲ γὰρ ὃδε βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα,
„Ὃς περ φίλτατος ἔσκε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
„Ἀλλὰ ἑ μοῖρα δάμασσε . . . . . .

Στίχ: 501. ΣΑΡΠΗΔΩ'Ν ΤΟ'ΥΜΟ'Ν ΤΕ'ΚΟΣ . . . . Ἦν δὲ ὁ Σαρπηδὼν ὁ βασιλεύων Λυκίων, Διὸς υἱὸς ἐκ Λαοδαμείας τῆς Βελλεροφόντου, ἢ ἐξ Εὐρώπης τῆς Ἀγήνορος· (ὅρα Λ. Αἰν: στίχ. 109.) ὃν καὶ πρὸ τοῦ πεσεῖν ὑπὸ χειρὶ τῇ τοῦ Πατρόκλου (Ἰλ: Π. στίχ. 480.) ὁ Κρονίων ἠλέησεν. Ἰλ. Π. στίχ: 443.

„Ὤμοι ἐγὼν ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν
„Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι
Ὕπερ ἃ δὴ, καὶ Ἰλ. στίχ. 459.
„Αἱματόεσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε
„Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πατροκλος ἔμελλε
„Φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.

Στίχ: 502. ΑΙ' ΜΟΙ'ΡΑΙ ΚΑΛΕ'ΟΥΣ', ΑΙ'ΩΝ ΚΑΙ' ΤΟ'ΤΔ' ΕΠΙ' ΤΕ'ΡΜΑ. Οὕτω καὶ περὶ Πεισάνδρου Ὁμηρος, Ἰλ: Ν. στίχ. 602.

„ —— Τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλος γε.

Στίχ: 503. . . . . ΟΡΙ'ΩΝ ΡΟΤΟ'ΛΩΝ ΑΠΟ ΤΡΕ'ΨΑΤΟ ΟΣΣΕ. Καὶ ὁ παρ' Ὁμήρῳ δὲ Ζεὺς ὁμοίως, Ἰλ: Ν. κατ' ἀρχὰς.

„ —— Ἐπεὶ δ' ἓν Τρῶας τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσε
„Τὸς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πίνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀίζυὸ
„Νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ.

Στίχ: 508. ΑΚΡΟΤΑΤΟΝ . . . . ΧΡΩΤΟ'Σ ΓΕ ΚΑΘΗ'ΨΑΤΟ . . . . Ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς Πανδάρου κατὰ Μενελάου τοξείας, Ἰλ: Δ. στίχ. 139.

„Ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτὸς.

Στίχ:

Quæ Clonus Eurytides multo cælaverat auro.
Quo nunc Turnus ovat ſpolio, gaudetque potitus.
NESCIA mens hominum fati, ſortiſque futuræ,
Et ſervare modum rebus ſublata ſecundis.
Turno tempus erit, magno cum optaverit emptum
Intactum Pallanta, & cúm ſpolia iſta, diemque
Oderit. At ſocii multo gemitu, lacrhymiſque
Impoſitum ſcuto referunt Pallanta frequentes.
O dolor, atque decus magnum rediture parenti:
Hæc te prima dies bello dedit, hæc eadem aufert:
Cùm tamen ingentes Rutulorum linquis acervos.
Nec jam fama mali tanti, ſed certior auctor
Advolat Æneæ; tenui diſcrimine lethi
Eſſe ſuos; tempus verſis ſuccurrere Teucris.
Proxima quæque metit gladio, latumque per agmen
Ardens limitem agit ferro; te, Turne, ſuperbum
Cæde novâ quærens: Pallas, Evander, in ipſis
Omnia ſunt oculis: menſæ, quas advena primas.
Tunc adiit, dextræque datæ. Sulmone creatos
Quatuor hîc juvenes; totidem quos educat Ufens,
Viventes rapit, inferias quos immolet umbris,
Captivoque rogi perfundat ſanguine flammas.
Inde Mago procul infenſam cùm tenderet haſtam,
Ille aſtu ſubit, ac tremebunda ſupervolat haſta;
Et genua amplectens effatur talia ſupplex:
Per patrios manes, & ſpes ſurgentis Jüli,

Te

❋ ❋ ❋

Στίχ: 514. . . . . Ἡ Δ' Οὐκ ἔγχος ἔερξ', ἀιχμὴ δέ, Ὁμοίως καὶ τὸν Περγασίδιον Δηϊκόωντα Ἰλ: Ε. στίχ. 537.

„ —— Κατ' ἀσπίδα δαρὸ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων,
„Ἡδ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς κτ:

Στίχ: 517. Σὺν γὰρ ἄιματι καὶ ψυχὴ κτ: Καὶ Ἰλ: Ξ. στίχ. 518. Ὑπερλύσεος δαμέντος

„ —— Ψυχὴ δὲ κατ' ἠαμένιν ὠτειλὴν
„Ἔσσυτ', ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.

Στίχ: 518. Δοῦπησε δὲ πεσὼν κτ: Τὸ ἔπος Ὁμηρικὸν. Ἰλ: Δ. στίχ. 504. καὶ ἀλαχέ.

Στίχ: 519. . . . . Ὀδοῦς ἔλε δηΐον οὖδας. Ἰλ: Λ. στίχ. 748.

„Φῶτες ὀδάξ ἕλον ἔδας . . . . . .
Καὶ Ἰλ: Χ. στίχ. 17.
„Γαῖαν ὀδάξ ἕλον. . . . . .

Στίχ: 520. . . . . Τοιάδ' ἐνίσπεν. Ἀργεῖον ἔοικε τόδε τὸ ἡμιστίχιον, ὡς πλεονάζον, διὰ τὸ ἐφεξῆς ἐπαναληφθὲν. (ἔφη) Διὸ καὶ ἔνιστι τῶν Ἀντιγράφων οὐκ ἐμφέρεται.

Στίχ: 522. . . . . Πάλλανθ' ὡς ἄξιον οἱ ἀναπέμπω. Οἱ μὲν κατὰ σαρκασμὸν τόδε τρόπον ἐξειλήφασιν ἀποχρεμφθέν, οἱ δ' ἁπλῶς, πρὸς ἔπαινον καὶ τιὼ μὲν δευτέραν τῶν ἐννοιῶν ὑποβάλλειν ἔοικε τὸ ἑξῆς ἔπος.

„Εἰ ῥάτις ἐκ τύμβου τιμή τε, παράκλησίς τε.

Ἁλλὰ τιὰ πρωτέραν σαφεστέραν καθίστησιν, ἥτε τῆς Αἰνείου ξενίας ἐπιπλησσθεῖσα ὑπόμνησις, καὶ ἡ τοῦ πτώματος ἄπνου ἤδη κειμένου, ἐκ ἄνευ ὕβρεως, ἐπιλάκτισις.

Στίχ:

Ἀμπεπαλὼν προέηκε ἐς Πάλλανθ', ὃδ' ἐπιλέξας:
Ἄθρει, αἰχ' ἡμὸν βέλος, ὀξύτερόν γε διήκει·
Ἦ, ἀτὰρ ἀσπίδα περ ταυρείω, ἔκ τε σιδήρω
Καὶ χαλκῷ ἐλατῶν, πυκινῶς πελύπλακα ὅσαν,
Μεσσατίω βάλεν· ἡ δ' ὀκ ἔγχος ἔρξε, αἰχμὴ δὲ
Βῆ διὰ θώρηκος, μέσσον δὲ διήλασεν ἦτορ·
Θερμὸν ὁ δ' ἄρ βέλος ἐξ ὠτειλῆς ἤλιθ' ἀφεῖλκε,
Σιὼ γὰρ ἅμ' αἵματι καὶ ψυχὴ αὐτὴ σιωαπέπτη.
Δόπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχ' ἐπ' αὐτῷ·
Θνήσκων δ' αἱματόεσσιν ὀδὸς ἔλε δήϊον ἔδας.
Τύρνος τὸδε δ' ὕπερθεν ἐπισὰς, τοιάδ' ἔνισπεν.
Ἀρκάδες ἐξ ἐμέθεν τὰδ' (ἔφη) μέμνηθ' ἀγγεῖλαι
Εὐάνδρῳ: Πάλλανθ' ὡς ἄξιον οἱ ἀναπέμπω·
Εἰ ῥά τις ἐκ τύμβου τιμή τε παράκλησίς τε,
Τιῶ δε χαρίζομαι· οὐκ ὀλίγου δ' οἱ ξήσεται ἔμπης
Αἰνείου ξενίη: λαιῷ ποδὶ θλίψε δὲ, εἶπας,
Ἄπνευ, καὶ ζωστῆρα μέγαν βριθωὶ τ' ἀπεσύλα,
Τῷ ἐπ' ἀτασθαλίῃ γέγραπτο· μιᾶς διὰ νυκτὸς
Αἰζηοὶ κτάμενοι, καὶ παξάδες αἱματόεσσαι,
Ἄτ' ἐὺς Εὐρυτίων χρυσῷ πολλῷ ἐνιγλύψε.
Τύρνος τῷ δ' ἐνάρῳ μέγα τ' ἔυχετο, ἠδὲ γεγήθει.
Οὐ ῥὰ νόος θνητῶν τὰ πέπρωται ὀπίσσω ἴδεν.

Οὐδὲ

❁ ❁ ❁

Στίχ: 527. ΤΩΙ ΈΠ' ΆΤΑΣΘΑΛΙΉ ΓΈΓΡΑΠΤΟ . . . Ἡ τῶ τῶν Δαναϊδῶν δηλ: ἀνοσιεργήματος, τῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς νυκτὸς, ὑποθήκη τῶ σφῶν πατρὸς, τὰς ἑαυτῶν γαμέτας εἰς σωευνάζοντο, διαχρησαμένων, πλὴν μιᾶς Ὑπερμνήστρας, ἣ τῶ ὁμολέκτρω φεισαμένη Λυγκέως, μόνη παριέσωσεν. Ὅρα δὲ τὸν μῦθον παρὰ Ἀπολλοδώρω, ἐς πλάτος διεξιόντι, Βιβλ. Β. Κεφ: Α.

Στίχ: 529. . . . . ΕΥ̓Σ ΕΥ̓ΡΥΤΙΏΝ . . . . Ὡς τιὼ τέχνιω οὗτος ἀγαθὸς ἐπαινέται. Ἄλλοι γεμιὼ ἀντὶ τῶ (ἑὺς), Κλόνος Εὐρυτίδης ἀναγινώσκεσι. τὸ μὲν κυριωνυμίαν εἶναι (τὸ Κλόνος) τὸ δὲ πατρωνυμίαν (τὸ Εὐρυτίδης) ἡγέμενοι. Καὶ κατὰ τέτες δ' ἔν, εἰδὲν ἧττον τὸ ἔπος ἐκτεθὲν σώζοιτο.

Στίχ: 530 ΤΥ̓ΡΝΟΣ ΤΩΙ Δ' ΈΝΆΡΩι ΜΕΓΑ Τ' ΕΥ̓ΧΕΤΟ. . . . . Ὡσαύτως καὶ παρ' Ὁμήρω, ἀπὸ Πατρόκλε ὃν ἀνεῖλεν, Ἕκτωρ τὰ Ἀχίλλεια ὅπλα συλήσας, εὐχετότε, καὶ τὲς ἀμφ' αὐτὸν μετὰ γήθες εἰς μάχιω παρέθηγε μέγα ἰάχων, ἕως οὗ καὶ αὐτὸς ἐπέλθοι αὐτοῖς ὁπλισάμενος. Ἰλ: Ρ. στίχ. 185.

„Ἀνέρες ἐσὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θέριδος ἀλκῆς
„Ὄφρ' ἄν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
„Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίῃ ἐξενάριξα κατακτὰς.

Ὃ δὴ καὶ Θέτις ἡ μήτης τῷ ὑεῖ προσαγγείλασα, καὶ ἅμα δὴ παραμυθεμένη, ἔφασκεν: Ἰλ: Σ. στίχ. 132.

„Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. Οὐδὲ ἑ φημὶ
„Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.

Στίχ: 531. ΟΥ̓ ΡἈ ΝΟΟΣ ΘΝΗΤὨΝ ΤἈ ΠΈΠΡΩΤΑΙ ΟΠΊΣΣΩ ὈΙΔΕ. Πίνδ. Ὀλυμπ. Εἰδ. ΙΒ.

„Σύμβολον δ' ἔτις ἐπιχθονίων.
„Πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσ-
„σομένας εὗρε Θεόθεν·
„Τῶν δε μελλόντων τετύφλωνται φράδαι.

Te precor, hanc animam, ſerves natoque patrique.
Eſt domus alta; jacent penitus defoſſa talenta
Cælati argenti: ſunt auri pondera facti
Infectique mihi. Non hîc victoria Teucrûm
Vertitur: haud anima una dabit diſcrimina tanta.
Dixerat. Æneas contrà cui talia reddit:
Argenti atque auri memoras quæ multa talenta,
Gnatis parce tuis: belli commercia Turnus
Suſtulit iſta prior, jam tum Palſante perempto.
Hoc patris Anchiſæ manes, hoc ſentit Jülus.
Sic fatus, galeam lævâ tenet: atque reflexâ
Cervice orantis capulo tenus abdidit enſem.
Nec procul Aemonides, Phœbi Triviæque ſacerdos,
Infula cui ſacrâ redimibat tempora vittâ,
Totus collucens veſte, atque inſignibus armis.
Quem congreſſus agit campo, lapſumque ſuperſtans
Immolat, ingentique umbrâ tegit: arma Sereſtus
Lecta refert humeris, tibi, rex Gradive, tropæum.
Inſtaurant acies Vulcani ſtirpe creatus

Cæcu-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 533. ΕΣΣΕΤ' ΕΠΑΝ ΤΥΡΝΟΣ, κτ: Εἰς ἔργον δὲ προβήσεται ἡ προρρήσις, ἐπειδὰν Αἰνείας, Τύρνε τὸ ζῆν χαρίσαθαί λιπαρήσοντος, καὶ μονονυχὶ ἐκδυσωπήσοντος, διὰ τὸν ζωγρεῖα τῷ Πάλλαντος, ὃν ἐπ' αὐτῷ ὄψεται ὡς ἔναρον φέροντος, ὃ φήσεται· ὃ δῆλον ἔσαι ἐπὶ τῆς ΙΒ'. Ῥαψῳδίας, περὶ τὸ τέλος τοῦ ὅλου Ποιήματος. Ἀλλ' ὧδε μὲν ἡ Μοῦσα τῷ Ῥαψῳδῷ τιὼ προαναφώνησιν τοῦ μέλλοντος ὑποβάλλει· παρ' Ὁμήρῳ δὲ αὐτὸς Ζεὺς πάντα εἰδὼς, Ἕκτορι ἐπὶ τοῖς Ἀχιλλείοις ὅπλοις βρενθυομένῳ τε καὶ εὐφραίνοντι μετὰ τιὼ Πατρόκλου ἀναίρεσιν, προλέγει τὰ ὅμοια. Ἰλ: Ρ. στίχ. 198.

„Τὸν γὰρ ἔπειτ' ἀπάνευθεν ἴδε νεφεληγερέτα Ζεὺς
„Τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσάμενον θείοιο
„Κινήσας ῥα κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν.
„Ἆ δειλ', ἐδέ τι τοι θάνατος καταθύμιος ἐγγύς,
„Ὃς δή τοι φείδων ἐσὶ σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύεις. κτ:

Καὶ Θέτις δὲ πρὸς τὸν υἱὸν προλέγουσα περὶ τοῦ αὐτοῦ Ἕκτορος τῷ ὁπλισμῷ ἐπαγαλλομένου: Ἰλ: Σ. στίχ. 132.

„. . . . . Οὐδὲ ἑ φημὶ
„Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.

Στίχ: 536 . . . . ΕΤΑΡΟΙ: . . . Οἱ Ἀρκάδες οἱ συνεκστρατεύσαντες Πάλλαντι.

Στίχ: 537. ΑΣΠΙΔΙ ΕΚ ΠΑΛΛΑΝΤΑ ΦΕΡΟΝ . . . . Τοῦτο γὰρ Τύρνος ἰδὼν ἐπιτρέψας μικρὸν ἀνωτέρω: στίχ. 522. Ἡ δὲ ἐκφορὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῖς ἐν τῇ μάχῃ ἀρίστευσασι καὶ πεσοῦσιν εἰς κόσμον ἰδίᾳ ἐπικήδειον. Διὸ καὶ ἡ Σπαρτιάτις τῷ υἱεῖ παρηγγέλλετο· ἢ τὰν, ἢ ἐπὶ τᾶν.

Στίχ: 538. Ὦ ΣΥ ΕΠΑΓΚΑΜΨΩΝ ΓΕΝΕΤΗ, ΜΕΓΑ ΚΥΔΟΣ ΙΔ' ΑΛΓΟΣ. Κῦδος μὲν, διὰ τὰς πυκνὰς σωρὰς, ἃς ἐκ τῶν πολεμίων Τρῳτόλων ἔφθασε προλιπέσθαι· (στίχ. 540.) πατρῴζων ἐν τούτῳ, κατὰ τὸ αὐτῷ Εὐάνδρῳ προλαβὸν αὔχημα. (Η. Αἰν: στίχ: 585.) Τὸ δέ τοι μέγεθος τοῦ ἄλγους, ὃ τῷ γεννήτορι εἰκὸς ἦν παρακολουθῆσαι, εἰκάσειέ τις, ἐξ ὧν οὗτος ἐν τῷ προπέμπειν τὸν υἱὸν παθημάτων προσεφθέγξατό τε καὶ πέπονθεν. (Η. Αἰν στίχ. 594 — 606.) Ἀλλ' ἡ ἐκφώνησις: (ὦ σὺ ἐπαγκάμψων κτ:) πότερον ἄρα τῷ ῥαψῳδοῦντι ἀποδοθείη, ἢ τοῖς ἑταίροις Ἀρκάσι τοῖς ἐκφέρουσιν;

Στίχ:

Οὐδὲ μέτρον Φράζεσθ', ἀρθεὶς ἐνὶ πνεύμασιν ἔροις.
Ἔσσετ' ἐπὰν Τύρνος πολλὸ πρίατ', ἄμκε παρῆλθεν
Ἄψαυστον Πάλλαντα ἐάσας· καὶ ποτε ἔσαι
Ἦμαρ, ὅτε συγέοι τόδ' ὁμῶς, ἠδ' εἴναρα ταῦτα.
Πολλαὶς ἂν ἑτάροι σοναχαῖς, μεγάλοις τε θρώοις,
Ἀσπίδι ἐκ Πάλλαντα Φέρον, ταρφεῖες ἰόντες.
Ὦ σὺ ἐπαγκάμψων γενέτῃ μέγα κῦδος ἰδ' ἄλγος!
Ἦμαρ σὲ πρῶτον τόδε δῶκ' ἐπὶ δῆριν, ἰδ' ἦρε,
Καὶ κ' ἔμπης Ῥοτόλων σωρὸς πυκνὸς προλιπόντα.
Οὐδὲ κακὸ οἴη Φάτις ἄγγελος αἶψα δ' ἐπέπτη,
Αἰνείᾳ, τὰ πράγματ' ἐπὶ ξυρὸ ἔμμεναι Τεύκροις·
Τοῖσι δὲ τετραμένοις δεῖν ὦκα σεῦσ' ἐπαμώνειν.
Αἰνείας ἐπαμῶν δὲ ἐν ἄορι, οἷς προτιήντα,
Εὐρείαν Φλογόεις δὶ ἀγήματος οἶγε πορείαν,
Τύρνε, ἀερσίνοον διζήμενος ὄντα σε νίκῃ.
Πάλλας δ' Εὐανδρός τε ἴσω τῷ πάντα κατ' ὄσσε,
Καὶ δαῦταν ξενίης, καὶ δεξιὰ αἱ ῥὰ δοθεῖσαν.
Τέτταρας ἔνθα νέας, τὰς καλὰς γένατο Σάλμων,
Τοσσάτας δ' ἑτέρας, τὰς ἐξεθρέψατο Οὔφενς,
Ζώγρησ' ἁρπάξας, ὡς νερτερίοις ἐπιρέξῃ,
Δαριαλὲς τῶν δ' αἷμα πυρῆς Φλοξὶν τ' ἐπιχεύσῃ.
Ἔνθεν ἔπειτ' ἴθωε Μάγυ κατὰ δῆϊον ἔγχος,
Κύψαντος δέ δόλῳ, δοῦρον κεφαλῆς ὑπερέπτη.
Αἶψα γ' ὁ δ' ἄρ' δράμε, καὶ λάβε γένων, λίσσετο δ' ὧδε:

❁ ❁ ❁

Στίχ: 543. ΤΟΙΣΙ ΔΕ ΤΕΤΡΑΜΕΝΟΙΣ ΔΕΙΝ ΩΚΑ κτ: Ἡ ἄρα τῶν Τεύκρων τροπὴ, τῷ Πάλλαντος ἤδη πεσόντος γενομένη παρίσταται, ὃ μέγα τί τῆς τοῦ Νεανίσκου ἀνδραγαθίας ἐστὶ τεκμήριον.

Στίχ: 544. ΑΙΝΕΙΑΣ ΕΠΑΜΩΝ ΔΕ ΕΝ ΑΟΡΙ . . . . Ὥσπερ ὁ τῇ δρεπάνῃ θερίζων τὰς σάχνας. Συχνὴ δὲ Ποιητοῖς τῆς εἰκόνος ἡ χρῆσις. Καλαβρ. παραλειπ. στίχ. 373.

„Ὡς δ' ὅτε λήϊον ἄνσον ὑπ' ἀμητῆρσι πέσῃσι
„Πυκνὸν ἐὸν, τὰ δὲ πολλὰ κατ' αὐτόθι δράγματα κεῖται,
„Βριθόμενα σαχύεσσι κτ: . . . . . .

Στίχ: 548. ΚΑΙ ΔΑΙΤΑΙ ΞΕΝΙΗΣ, ΚΑΙ ΔΕΞΙΑΙ . . . . Ἧτε γὰρ, ὑπὲρ ὧν εὖ πεπόνθοι πρὸς αὐτῶν εὐγνωμοσύνῃ, καὶ ἡ δοθεῖσα πίστις ἐφ' οἷς προὔπεσε, τιλὼ ὀργιλὼ ἐπὶ τὸ μεῖζον προῆγε τῷ Ἥρωος.

Στίχ: 551. ΖΩΓΡΗΣ ΑΡΠΑΞΑΣ κτ: Οὕτω καὶ Ἀχιλεὺς παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ: Φ. στίχ. 27.

„Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κοῦρους,
„Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος.

Στίχ: 554. ΚΥΨΑΝΤΟΣ ΔΕ ΔΟΛΩ, ΔΟΥΡΟΝ ΚΕΦΑΛΗΣ ΥΠΕΡΕΠΤΗ. Δόλῳ (Αἰτιᾳ) ὅπερ ἐστὶ πανουργίᾳ· ἥτις ἀντὶ τῆς πολεμικῆς ἐμπειρίας, ἢ εὐμηχανίας, ἐνταῦθα εἴρηται, τῆς ἐκ ἄνευ τινὸς ἐξαπάτης τῷ πολεμίῳ ἐπιτηδευομένης, καὶ ὑπὸ τῷ τῷ στρατηγήματος φιλύσης ἦκεν ὀνόματι, ἐπὶ τῶν στρατηγικῶν μάλιστα παρατάξεών τε καὶ πράξεων. Τοιοῦτος ἰῶ ὁ τῷ Μάγυ δόλος, ὅπερ ἑτοίμως ὑποκλιναμένῳ, τὸ βέλος τῆς κεφαλῆς ὑπερέπτη.

Στίχ: 555. ΑΙΨΑ Γ' ΟΔ' ΑΡ' ΔΡΑΜΕ, ΚΑΙ ΛΑΒΕ ΓΟΥΝΩΝ . . . . . Οὕτω καὶ Μενέλαον Ἄδρηστος παρ' Ὁμήρῳ, Ἰλ: Δ. στίχ. 45:

„ . . . . . Λαβὼν ἐλίσσετο γούνων.

Ζώγ-

Cæculus, & veniens Marſorum móntibus Umbro.
Dardanides contrà furit (Anxuris enſe ſiniſtram,
Et totum clypei ferro dejecerat orbem.)
Dixerat ille aliquid magnum, vimque affore verbo
Crediderat, cœloque animum fortaſſe ferebat:
Canitiemque ſibi, et longos promiſerat annos.
Tarquitus exultans contra fulgentibus armis,
Sylvicolæ Fauno Dryope quem Nympha crearat,
Obvius ardenti ſeſe obtulit: ille reductâ,
Loricam, clypeique ingens onus impedit haſtâ.
Tum caput orantis nequicquam, & multa parantis
Dicere, deturbat terræ: truncumque tepentem . . .
Provolvens, ſuper hæc inimico pectore fatur:
Iſtic, nunc, metuende, jace: non te optima mater
Condet humi, patriove onerabit membra ſepulchro:
Alitibus linquêre feris, aut gurgite merſum
Unda feret, piſceſque impaſti vulnera lambent.
Protinus Antæum, & Lycam, prima agmina Turni
Perſequitur, fortemque Numam, fulvumque Camertem,
Magnanimo Volſcente ſatum: ditiſſimus agri
Qui fuit Auſonidum, & tacitis regnavit Amyclis.
Aegeon qualis, centum cui brachia dicunt
Centenaſque manus, quinquaginta oribus ignem

Pecto-

❁ ❁ ❁

„Ζώγρει Ἀτρέος υἱὲ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα
„Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειῷ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
„Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος,
„Τῶν κεν τοι χαρίσαιτο πατὴρ κτ.

Καὶ Λυκάων δὲ ὁ Πριαμίδης Ἀχιλλέως ἀναχομένε τὸ δόρυ ὦξε βαλεῖν, Ἰλ: Φ. στίχ. 68.

„ . . . . . ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γένων
„Κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτε ἐνὶ γαίῃ
„Ἔστη, ἱεμένη χροὸς ἄμμεναι ἀνδρομέοιο·
„Αὐταὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλίσσετο γένων,
„Τῇ δ' ἑτέρῃ ἔγχος ἀκαχμένον, ἐδὲ μεθίει·
„Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Γενεῦμαι σ', Ἀχιλεῦ· . . . . . ,

ζΣτίχ: 565. . . . . ΜΑ΄ΧΗΣ ΜΕΤΑΠΟΙ΄ΝΙΑ ΤΑΥ΄ΤΑ
ζΣτίχ: 566. ΤΥ΄ΡΝΟΣ ΥΠΕΞΕΙ΄ΛΕ κτ. . . . . Οὕτω δὲ καὶ Ἀχιλεὺς πρὸς Λυκάωνα: Ἰλ: Φ. στίχ. 99.

„Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφάσκεο, μηδ' ἀγόρευε·
„Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπαπειλῆσαι μόρσιμον ἦμαρ κτ:

Στίχ: 568. . . . . ΚΥΝΕ΄ΗΣ . . . . ΛΑΙΗΙ΄ ΛΑ΄ΖΕΤ΄, ΔΕΙΡΗ΄Ν. Ὡσαύτως ἡμῖν καὶ Πρίαμον ὁ Ποιητὴς προϋπέγραψεν ὑπὸ Νεοπτολέμε ἀποσφαγέντα, Αἰν: Β. στίχ. 595.

Στίχ: 574 ΘΥ΄ΣΕ ΚΑΙ΄ ΜΕΓΑ΄ΛΗΙ . . . . ΣΚΙΗΙ΄ . . . . Θῦσε μὲν τὸν θύτλω, καὶ τὸν ἱερέα ὡς ἱερεῖον ἐσφαγίασε. Σκιὰν δὲ θανάτε ὁ Μάρων εἶπεν, ὥσπερ καὶ Ὅμηρος σκότος καὶ νύκτα ἐρεβεννὴν ἐκάλεσεν: Ἰλ: Δ. στίχ, 451 . . . „ . Τὸν δὲ σκότος ὄσσε' ἐκάλυψεν· Καὶ Ἰλ: Ν. στίχ: 425.

„Ἥ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψας.

Στίχ:

Πρὸς πατρίων νεκύων, πρὸς γ' ἐλπωρῆς τε Ἰάλλε,
Ἄρτι ἐπεγρομένοιο, σὲ λίσσομαι ἐκ θ' ἱκετεύω,
Σώσας ψυχὴ τιώδε, γόνῳ θ' ἅμα καὶ γενετῆρι.
Ἔξ' οἶκος βαθύολβος, ἔσω τε τάλαντ' ἀπόκειται
Γλυπτὰ ἀργυρίε, καὶ χρυσᾶ σάθμια τευκτὰ,
Ἠδὲ τ' ἀτεύκτα· οὐκ ἐνθεῦτεν Τρώεσι νίκη,
Οὐδ' ἄρ τοσσατίη γε ῥοπὴ ψυχῆς ἀφ' ἑνός περ.
Ὡς φάτο· Αἰνείας ἀλλ' ἀντία τῷ δ' ἐπάμειπτο.
Ἀργυρίε, χρυσᾶτε, καὶ ὥνπερ ἔφηθα ταλάντων,
Φείδεο σοῖς τεκέεσσι· μάχης μεταπόινια ταῦτα
Τύρνος ὑπεξῄλεν, Πάλλαντα ἐπεὶ ῥὰ κατέκτα.
Τατὶ νέκυς γ' αἱρεῖ Ἀγχίσε· τατὶ δ' Ἴαλος.
Ὡς δ' ἔπας, κωφὴς λαιῇ ἀνὰ λάζετο δειρὴ
Λισσομένε ῥέψας, κώπην δ' ἔς τ' ἤλασεν ἆορ.
Οὐ τῆλ' Αἰμονίδης, Φοίβε θ', Ἑκάτης τ' Ἀρητὴρ,
Γαννύμενος κροτάφοις ἱρῷ διαδήματι ἔπλεν,
Εἴμασὶ τ' αἰγλήεις, καὶ τεύχεσ' ἀριπρεπέεσσι·
Τὸν διὰ δὴ πεδίε ἐλάσασκε· πεσόντι δ' ἐπιξὰς,
Θῦσε τε, καὶ μεγάλῃ αὐτὸν σκιῇ ἀμφεκάλυψεν.
Ὅπλα δ' ἐπ' ὤμοιν ἦρε Σερέξης. εὖ ἀναλέξας,
Ὄφρα, Ἄναξ, ἄῃ σοι ταῦτα τροπήϊα, Ἄρες.
Εἶλας δ' αὖ σωάγειραν, ὅ τ' ἐκ φύτλης Ἡφαίε
Καύκυλος, Οὐμβρων τ', ἐξ ὀρέων ὅς ἀφῖκτο γε Μάρσων.
Δαρδανίδης δ' ἄντιω ἐπεμαίνετο, Ἄγξυρος αὐτὰρ
Λαιὼ σιὼ ῥὰ σάκει, κάββαλλε χαμᾶζε σιδήρω·
Ἤυκτο

❋ ❋ ❋

Στίχ: 575. . . . . ΣΕΡΕΣΤΗΣ . . . . Ὁμώνυμον εἰκὸς τῦτον εἶναι, τῷ ἐντὸς ἔτι πολιορκημένῳ τῦ χαρακώματος, περὶ ἧ Θ. Αἰν; στίχ: 174.

Στίχ: 476. . . . . ΑΝΑΞ· . . . . ΑΡΕΣ. Rex Gradive. Οἶμαι δὲ, ὅτι τὸ Cradivus ὄνομα ἐπὶ τῦ Ἄρεος, ἐδὲν ἕτερον δηλοῖ ἐθέλει, ἢ τὸ θἔροντε καὶ ὁρμητικὸν εἶναι τὸν Θεὸν, καὶ καθ' Ὅμηρον φάναι, μακρὰ βιβῶντα.

Στίχ: 577 ΕΙΛΑΣ Δ' ΑΥ ΣΥΝΑΓΕΙΡΑΝ . . . . Οἱ Ῥοτόλων ἡγεμόνες, τὰς ὑπὸ Αἰνείε ἀνδραγαθισαμένε διασκεδαθείσας. (ἀνωτ: στίχ. 544—576.)

Στίχ: 578. ΚΑΙΚΥΛΟΣ, ΟΥΜΒΡΩΝ. . . . . Περὶ τῦ Κικύλε ὄρε Ζ. Αἰν: στίχ. 726. ἔνθα καὶ περὶ τῦ Οὔμβρωνος γίνεται λόγος, καὶ περὶ τῶν Μάρσων. στίχ. 801 — 809.

Στίχ: 579. . . . . ΑΓΞΥΡΟΣ ΑΥΤΑΡ: Εἰς διττὰς παρηνέχθησαν ἐννόιας, καὶ ταύτας ἀντιφώνες ἀλλήλαις, οἱ τὸν Μάρωνα ἐνταῦθα διερμηνεύσαντες. Οἱ μὲν γὰρ τὸν Ἄγξυρα τῦτον, ἕνα τινὰ τῶν Τρώων ὄντα ὑποτιθέμενοι, διειργάθαι, φασὶ, τῷ Οὐμβρωνι, τῷ ἐφεξῆς καὶ τύτῳ ταυτὰ παθόντι πρὸς Αἰνείε, καὶ τοι, ὡς μαγικῷ ἀνδρὶ, ἐπὶ μακρὸν ἐφίζεθαι γῆρας ἐλπίσαντι. Οὕτω δ' οἱ Γάλλοι, ὧν πολλάκις ἐμνήθημεν, τὸν νοῦν τῦ Ποιητῦ ἐξειλήφασι, τιὼ Ἄγξυρος ἀναίρεσιν διὰ παρενθέσεως μεταξὺ δεῖν οἰόμενοι παρενείρεθαι Οἱ δὲ ἄλλως τὸν Ἄγξυρα Ῥοτόλον εἶναι ὑπέλαβον, ἔργον δὲ γε ἐθαι τῆς Αἰνείε χειρὸς· καὶ τῦτον εἶναι τὸν ἐπ' ἐλπίδι μακροβιότητος μεγαλαυχησάμενον. Οὕτως ὁ Ἰταλὸς Κάρος, περὶ τῦ Αἰνείε λέγων, ἐχὶ τῦ Οὐμβρωνος.

—— Ad Anſure awentoſſi,
E'l manco braccio con la ſpada in terra
Gittogli, e de lo ſcudo il cerchio intero.

Pectoribusque arſiſſe; Jovis cum fulmina contra
Tot paribus ſtreperet clypeis, tot ſtringeret enſes:
Sic toto Æneas deſævit in æquore victor,
Ut ſemel intepuit mucro. Quin ecce Nyphæi
Quadrijuges in equos, adverſaque pectora tendit.
Atque illi longe gradientem, & dira frementem
Ut videre, metu verſi, retroque ruentes,
Effunduntque ducem, rapiuntque ad littora currus.
Interea bijugis infert ſe Lucagus albis
In medios, fraterque Liger: ſed frater habenis
Flectit equos, ſtrictum rotat acer Lucagus enſem.
Haud tulit Aeneas tanto fervore furentes:
Irruit, adverſâque ingens apparuit haſtâ.
Cui Liger:
Non Diomedis equos, non currum cernis Achillis,
Aut Phrygiæ campos: nunc belli finis & ævi
His dabitur terris. Veſano talia late
Dicta volant Ligeri: ſed non & Troïus heros
Dicta parat contra: jaculum nam torquet in hoſtem.
Lucagus, ut pronus pendens in verbera telo
Admonuit bijugos: projecto dum pede læuo
Aptat ſe pugnæ, ſubit oras haſta per imas
Fulgentis clypei; tum lævum perforat inguen.
Excuſſus curru moribundus volvitur arvis.
Quem pius Æneas dictis affatur amaris:
Lucage, nulla tuos currus fuga ſegnis equorum

Pro-

❁ ❁ ❁

Gran coſe avea coſtui cianciate in prima
E concepute . . . . . .

Στίχ: 585. ΤΟΝ ΦΑΤΝΩ ΔΡΤΟΠΗ κτ: Οὐχὶ Φαῦνον ὧδε, φασὶ, νοητέον τὸν Πίκε, περὶ ὃ ἐν ἄλλοις εἴρηται· (Z. Λιν: στίχ. 49.) ἐκείνῳ γὰρ ἡ Μαρίκη γενύμενετο· ἀγρώτιν δέ τινα τῶν ἐν δρυμοῖς τρεφομένων καὶ ὕλαις, ἐκ δὲ Δρυόπης, Νύμφης τυχὸν Δρυάδος, Ταρκύιτον γεννήσαντα.

Στίχ: 591. ΕΝΤΑΥΘΟΪ ΝΥΝ ΚΕΪΣΟ κτ: Παραπλήσιος ὁ σαρκασμός ἔτος τῷ τῦ Ἀχιλλέως πρὸς Λυκάονα παρ' Ὁμ: Ἰλ: Φ, στίχ. 122 — 127.

„Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵσ' ὠτειλὴς
„Λῖμ' ἀπολιχμήσονται, ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
„Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· κτ:

Ἀλλ' οἱ παρ' Ὁμήρῳ ἰχθύες, οἱ τὸ τῆς ὠτειλῆς αἷμα ἀπολιχμήσοντες, οἰκειότερον εἰσάγονται, ἢ παρὰ τῷ Μάρωνι· διὰ τὸ ἐκεῖσε φθάσαν εἰρῆθαι: Ἰλ: Φ. στίχ. 120.

„Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδὸς, ἦκε φέρεσθαι.

Στίχ: 599. . . . . ΣΙΓΗΡΗΪΣΙΝ ΑΜΤΚΛΑΙΣ. Τὸ σιγηρῆς, ὅτι, φασὶν, ἐξ ἀπαισίων προαγγελιῶν τῆς πόλεως συχνὰ σιωταρασσομένης, ἀπείρητο νόμῳ τοῖς Ἀμυκλεῦσιν εἰς τὸ κοινὸν ταύτας ἐκφέρειν· ἐξ ὃ καὶ κρυφία τις ἐπισωρεύθη τῶν πολεμίων ἔφοδος, ἥ τε πόλις ἐάλω· οἱ δὲ, ἄλλως, ὅτι ὁ Πυθαγορικὸς ὅρος ἐν αὐτοῖς ἐκράτει, ὁ τῆς σιγῆς· οἱ δὲ τέως, ὅτι Ἀμυκλῶν ἐδεὶς ἐγίνετο λόγος, πόλεως ἀφανὲς καὶ ἀσήμε. Ἦν δ' ἐπὶ Ἰταλίας τὸ Πολίχνιον, Τεῤῥακίνης μεταξὺ καὶ Καιέτης, ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς Πελοποννήσε Ἀμυκλῶν οἰκισθὲν. Ἄλλα γὰρ διὰ τῦτο σιγητῆς, ἐ σιγηρᾶς εἰπεῖν ἔδει.

Στίχ:

Ἤυκτο τι γὰρ μέγα, ἠδ' ἔπος ἔξειν ὤετο νίκην,
Καὶ γε τυχὸν ψυχὴν εἰς ὠρανὸν ἄχρις ἐπῆρεν,
Οἱ δ' αὐτῷ γῆρας, μακρὸν τ' αἰῶνα ὑπέσχη.
Ἄντα δὲ Ταρκύϊτος γανόων αἰγλήεσσιν ὅπλοις,
Τὸν Φαύνῳ Δρυόπη ὑλαίῳ γείνατο Νύμφη,
Ἀντίος αἰθαλόεντι παρέσχ' ἀμπεπαλὼν δὲ
Αἰνείας, θώρηκα σάκος τε διήλασεν ἔγχει·
Τὼ δ' ἐπιλισσομένω, ἐνέπειν τε πλῆξα ἑτοίμω,
Καὶρ κατὰ γῆς βάλε, κορυὸν ἀταρ χλιόεντα κυλίνδων,
Στὰς τ' ἐπὶ δυσμενέος σήθος, προσφθέγξατο τοῖα·
Ἐνταυθοῖ νῦ κεῖσο, ἐπαινὲ σὺ, ὃ γὰρ ἀρίστη
Μήτηρ σὲ κρύψει, χοὶ δῶσα δέμας πατρώῳ,
Ὄρνισιν ἐκκείσῃ ὠμησταῖς, ἢ ἁλὸς ἔσω
Δωῖτος ὑποβρυχίω, ὠτειλὰς τεῦ ἐπιόντες
Ἰχθῦς λιχμήσονται, ἄπαφοι πεναλέοι τε.
Αὐτίκα δ' Ἀνταῖον τε, Λίχαν τε, πρόμυς ἤλαυνε
Τύρνω, καὶ Νομᾶν κρατερὸν, ξανθὸν τε Καμέρτιω,
Υἱέα Βόλσκεντος μεγαθύμω, ἀφνεὸν ἀγροῖς
Ἀυσονίδων, κρατέοντ' ἐνὶ σιγηρῇσιν Ἀμύκλαις.
Οἷος ἄρ' Αἰγαίων πεφάτιθ', ὃς ἐὼν ἑκατόγχειρ,
Πῦρ δ' ἀπεμῶν φομάτων, καὶ φέρνων πεντήκοντα,
Ἔυτε κατὰ σκηπτῶν Διὸς αὐτῷ ἀντία βαῖνε,
Τοσσατίοις σάκεσιν δέπει, τόσα τ' ἔγχεα πάλλε·
Τὼς ὄχ' ἀριφεύων Αἰνείας φέυετο πάντη,
Ἄορ ἐπεὶ οἱ ἄπαξ θερμάνθη ἠνὶ δὲ ἄντα
Τετραφεύκτων θοῶε Νυφαίω φήθεσσιν ἵππων·
Τὸν δ' οἳ μακρὰ βιβῶντα τε, αἰνὸν τ' ἐμβρομέοντα,
Δερξάμενοι πτῆξαν τ', ἀναχασσάμενοί τε ὀπίσσω,
Ἐκσεύσαντ' ἀγετίω, ἐπὶ δ' ἀκτὰς ἥρπασαν ἅρμα.
Τετάκι δ' ἀργεννῶν ἐν δίφρῳ Λεύκαγος ἵππων
Ἤϊξ' ἐς μέσον, ἠδὲ Λίγηρ κάσις· ὧν ὁ ῥυτῆρσιν
Ἵππως κάμπτεν, ὁ δὲ φρεφε δριμὺς Λεύκαγος ἆορ·
Οὔτι δ' ἄρ' Αἰνείας τῶνδ' ἄνχετο μαινομένων περ,
Θωὰς πάρφη δ' ἄντα, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
Τῷ δὲ Λίγηρ· Ἵππως Διομήδεος, ὃδ' Ἀχιλῆος
Ὄρμ'

Ο 2

❁ ❁ ❁

Στιχ: 600. . . . . ΑΙΓΑΙΩΝ . . . . . Ὅρα περὶ τέτε ϛ'. Αἰν: ϛίχ. 318.

Στίχ: 615. ΙΠΠΟΥΣ ΔΙΟΜΗΔΕΟΣ, Ο'ΥΔ' ΑΧΙΛΗΟΣ· Ἑαυτὸν, ὁ Ῥέτολος μεγαλαυχῶν, ὑπὲρ τὲς Ἑλλήνων ἀρίφες τάττει, Διομήδει τε καὶ Ἀχιλλεῖ· τετωνὶ δὲ καὶ ἐξ ὀνόματος ὑπεμνήθη, ὅτι καὶ ἀμφοτέρων Αἰνείας ἥσσων ἐλήλεγκται ὧν ὑπὸ Ἴλιον· δηλοῖ δὲ ἐθέλει, ὡς καὶ τοι τὸ θανεῖν ὑπ' ἐκείνων ἐκεῖ διέφυγεν, ἀλλὰ τὸ ὑφ' αὐτῷ νῦ ὧδε ἐ διαφέυζεται. Τοιαῦτα δὲ καὶ Τύρνος ἀνωτέρω ἠλαζονεύσατο κατὰ πάντων ἁπλῶς τῶν Τρώων, (Θ Αἰν ϛίχ. 157.) ὁ καὶ τὲς ἐκείνων περιγενομένες Δαναὲς ὡσαύτως παῤ ἐδὲν τιθέμενος.

„Δείξω μὴ Δαναοῖσι, Πελασγίῳ ἢ νεολαίῃ
„Λυτοῖς ἔργον ἔμεν, δεκετὲς τὲς ἄββαλεν Ἕκτως.

Στίχ:

Prodidit, aut vanæ vertêre ex hoſtibus umbræ:
Ipſe rotis ſaliens juga deſeris. Hæc ita fatus,
Arripuit bijugos: frater tendebat inermes
Infelix palmas, curru delapſus eodem:
Per te, per qui te talem genuêre parentes,
Vir Trojane, ſine hanc animam, & miſerere precantis.
Pluribus oranti Æneas: Haud talia dudum
Dicta dabas: morere, & fratrem ne deſere frater;
Tum latebras animæ pectus mucrone recludit.
Talia per campos edebat funera ductor
Dardanius, torrentis aquæ, vel turbinis atri
More furens. Tandem erumpunt, & caſtra relinquunt
Aſcanius puer, & nequicquam obſeſſa juventus.
Junonem interea compellat Juppiter ultro:
O germana mihi, atque eadem gratiſſima conjux:
Ut rebare, Venus (nec te ſententia fallit)
Trojanas ſuſtentat opes: non vivida bello
Dextra viris, animuſque ferox, patienſque pericli.
Cui Juno ſubmiſſa: Quid, ô pulcherrime conjux,
Sollicitas ægram, & tua triſtia dicta timentem?
Si mihi, quæ quondam fuerat, quamque eſſe decebat,
Vis in amore foret, non hoc mihi namque negares,
Omnipotens: quin & pugnæ ſubducere Turnum,
Et Dauno poſſem incolumem ſervare parenti.
Nunc pereat, Teucriſque pio det ſanguine pœnas.
Ille tamen noſtrâ deducit origine nomen;
Pilumnuſque illi quartus pater, & tua largâ Sæpe

❀ ❀ ❀

Στίχ: 626 — 628. ΛΕΥ΄ΚΑΣΠΕ, Ο΄ΥΔ΄ ΄ΙΠΠΩΝ κτ: Σαρκαστικὸν τὸ σκῶμμα, τὸ ὑπὸ Αἰνείᾳ ἐνταῦθα, πρὸς τὰς ἀνόπιν (στίχ: 615 — 617.) κατ' αὐτῆ ἐπεσβολίας εὐκαίρως ἀντιτοξευθὲν.

Στιχ: 628. . . . . ΔΙ΄ΦΡΟΥ ΕΞΑ΄ΛΜΕΝΟΣ. . . . . Παραπλησίως καὶ Πάτροκλος Κεβριόνῃ ἐπικερτομῶν παρ' Ὁμήρῳ: Ἰλ: Π στίχ. 745 — 750.

„Ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ κτ:

Στίχ: 631. ΠΡΟ΄Σ ΣΕ΄Ο, ΠΡΟ΄Σ ΤΟΙΟ΄ΝΔΕ ΣΕ . . . Παράλληλα τούτοις τὰ πρὸ μικροῦ (στίχ. 556.) πρὸς Αἰνείαν ὑπὸ Μάγνε ῥηθέντα, τῷ ἐκδυσωπῆσαι μάτιω ἐπιχειρῆντος.

Στίχ: ⟨633. . . . . ΟΥ΄ ΣΥ΄ ΄ΡΑ΄ ΤΟΙ΄Α
⟨634. ΠΡΟ΄ΣΘ' ΄ΗΥΔΑΣ, ΘΑ΄ΝΕ . . . . Ἐκείνων ἐπαιαμιμήσκει, ὧν ὁ χαλίφρων ἀνωτέρω ἐπικομπάζων, ἐλήρει. στίχ. 615—618. τὸ δὲ τοι ἀδυσωπήτως ἐπικυρωθὲν, ΘΑΝΕ: ὅμοιον τῷ παρ' Ὁμήρῳ ὑπὸ Ἀχιλλέως ῥηθέντι πρὸς Λυκάονα: Ἰλ: Φ. στίχ. 106.

„Ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ σὺ τίη ὀλοφύρεαι ἄυτως;
„Κάτθανεν καὶ Πάτροκλος . . . . . .

Στίχ: 637. ΘΥ΄ΝΩΝ ΄ΑΜΠΕΔΙ΄ΟΝ ΧΕΙΜΑ΄Ρ΄ΡΩι κτ: Καὶ Ἰλ: Ε. στίχ. 87. Τυδείδης ἐμοίως:

„Θωῦξε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς
„Χειμάρρῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας.

Τῇ δὲ παραβολῇ ὁ Μάρων κέχρηται, καὶ Β. Αἰν. στίχ. 533. καὶ ἔρα, εἰβέλεα τὰ ἐν τῇ ἐκεῖ Σημειώσει.

Στίχ: 644. Ὦ ΚΑ΄ΣΙΣ . . . . . ΓΑΥΚΕΡΗ΄ ΜΟΙ ΚΑ΄ΡΤΑ ΄ΑΚΟΙ΄ΤΗ Καὶ παρ' Ὁμ. Ἰλ: Σ. στίχ. 336.

Ζεὺς δ' ΄Ηρῃ προσέειπε κασιγνήτῃ, ἄλοχόν τε. Στίχ:

Ἄρυ' ἐπιδέρκεαι, ἀδὲ πέδον Φρυγίης. ἀλλ' ὄφρα
Τέρμα μάχης, βιότοιο τ', ἐπὶ τῇσδε σὺ λήψεαι αἴης.
Τοῖα λίγηρ χαλίφρων· οὐδὲν δ' ἑ Τριῶϊος Ἥρως
Ῥήμασ' ἀμείπτο, βέλος καδδυσμενέος πρὸ δ' ἴηλε.
Λεύκαγον, ὡς πρηνὴς κλίνθη, δορὶ κέντο δὲ ἵππους,
Ὡς πόδα τ' ἀντείνας λαιὸν προσαρήρατο δήρει,
Ἔγχος ὑπεισελθὸν, πυμάτης σάκεος διὰ ὤας,
Εἶθ' ἑξῆς βαβῶνα ἀριστερὸν ἀντιτορῆσαν,
Ἔξ ὀχέων σεῦσε· θνήσκων δ' ὁ κυλίνδετ' ἀρούρας·
Τὸν δ' Αἰνείας δῖος ἔπεσσι πικροῖσι μετήυδα.
Λεύκαγε, ἀδ' ἵππων νῶϊ νωχελίη σὸν ὄχημα
Πρόσθ', ἀδὲ κενὸν φάσμ' ἐξ ἐχθρῶν ἀνατρέψεν,
Ἀλλ' αὐτὸς δίφρα ἐξάλμενος ὠΐ' ἀφῆκας.
Ὣς εἰπὼν ἵππω λάβε· τεῖνε κάσις δὲ ἀόπλους
Δύσιλος παλάμας, πεπτὼς ἐξ ἅρματος αὖτως.
Πρὸς σέο, πρὸς τοιόνδε σε τεξαμένων γενετήρων,
Τήνδ' ὦ Τρῶς, ψυχὼ μέθες, ἠδ' ἱκέτιν μ' ἐλέαιρε.
Πολλὰ δὲ λισσομένῳ Αἰνείᾳ· οὐ σὺ ῥὰ τοῖα
Πρόσθ' ἤυδας, θάνε· μηδὲ κάσις κάσιν ἐγαταλείπῃς.
Κεύθεα τᾶ ψυχῆς σέρνον δὲ ἀνῳξε σιδήρῳ.
Τὰς δ' ἀνδροκτασίας ἰῶ ἔρδων Δάρδανος Ἥρως,
Θώων ἀμπεδίον χειμάῤῥῳ, λαίλαπι τ' ἶσος.
Ἐξέθορον δὲ τέως, ἔρκος θριγκός τε λιπόντες,
Ἀσκάνιος τε πάϊς, μάψ θ' εἰογομένη νεολαίη.
Τόφρα δὲ δὴ πότναν Ζεὺς Ἥρῃ ὧδε μετήυδα·
Ὦ κάσις, αὐτὰρ ἅμα γλυκερή μοι κάρτα ἀκόιτη,
Ὡς ὤϊ, Κυθέρεια (Σέ δ' ἀκ ἀπαφήσατο ἔμπης·)
Τὰ Τρώων ἀνέχει, ἀκ ἄλκιμος ἐν πολέμοισι
Χεὶρ, ἀδ' ἄῤ θυμὸς θρασυμέμνων, ἀδὲ ταλάφρων.
Τῷ δ' αὐδημονέουσ' Ἥρη· τί με κάλλιμ' ἀκοῖτα,
Ἤδη ἀχνυμένῃσοῖς κερτομίοις ἐπέεσσιν,
Ἀχνυσθαι δὴ καὶ πτήσσειν ἐπὶ μᾶλλον ἀνώγεις;
Αἴκεν, ὁση πάρος, ἦν καὶ νῶϊ μοι χρῃῶ περιέμμεν,

Ἰς

❁ ❁ ❁

Στίχ: 642. Ὡς ΩΟΥ, ΚΥΘΕΡΕΙΑ . . . . Οὔτι σ' ἐλάνθανεν (ὡς ἀδ'
643. ΤΑ ΤΡΩΩΝ ΑΝΕΧΕΙ κτ: ἐμὲ αὐτὸν·) ὅτι Ἀφροδίτη Τρώων προΐσαται, ἀλλὰ μὴ παρὰ τοῦτο ἀθύμει· ἀρηγὼν γάρ ἐσὶν ἡ μάλα τὸ θῆλυ ἀκμαία ἡ Θεὸς αὕτη.

Στίχ: 646. . . . . ΣΟΪΣ ΚΕΡΤΟΜΙΟΙΣ ΕΠΕΕΣΣΙΝ, Ἤδει γὰρ Ἥρα, ὅτι τῶν παρὰ τῷ Καισιγνήτῳ τε καὶ ἀλόχῳ πρὸς αὐτὰ λεγομένων τὰ πλείσα, ἐρεθισικά τε ἦν, καὶ χλευασικὰ, καὶ παραβλητικὰ· ὡς δῆλον γίνεται Δ. Ἰλ: στχ. 5.

„Αὐτὰρ ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην
„Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων.

Στίχ: 648. ΑΪΚΕΝ Ὅ ΣΗ ΠΑΡΟΣ κλ: Πότε δὴ; Ὅμηρος σαφῶς ἐδήλωσεν: Ἰλ: Ξ. 295.

„Οἷον ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι
„Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλας λήθοντε τοκῆας.

Sæpe manu, multisque oneravit limina donis.
Cui Rex ætherei breviter ſi fatur Olympi:
Si mora præſentis lethi, tempuſque caduco
Oratur juveni, meque hoc ita ponere ſentis;
Tolle fugâ Turnum, atque inſtantibus eripe fatis:
Hactenus indulſiſſe vacat: ſin altior iſtis
Sub precibus venia ulla latet, totumque moveri,
Mutarive putas bellum, ſpes paſcis inanes.
Cui Juno illacrymans: quid ſi, quod voce gravaris,
Mente dares, atque hæc Turno rata vita maneret?
Nunc manet inſontem gravis exitus: aut ego veri
Vana feror; quod ut ô potius formidine falſa
Ludar, & in melius tua, qui potes, orſa reflectas!
Hæc ubi dicta dedit, cœlo ſe protinus alto
Miſit, agens hyemem nimbo ſuccincta per auras:
Iliacamque aciem, & Laurentia caſtra petivit.
Tum Dea nube cavâ tenuem ſine viribus umbram,
In faciem Æneæ (viſu mirabile monſtrum!)
Dardaniis ornat telis, clypeumque, jubaſque
Divini aſſimilat capitis: dat inania verba;
Dat ſine mente ſonum, greſſuſque effingit euntis.
Morte obitâ qnales fama eſt volitare figuras,
Aut quæ ſopitos deludunt ſomnia ſenſus.
At primas læta ante acies exſultat imago,
Irritatque virum telis, & voce laceſſit.
Inſtat cui Turnus, ſtrindentemque eminus haſtam
Conjicit: illa dato vertit veſtigia tergo.
Tum vero Ænean aversum ut cedere Turnus
Credidit, atque animo ſpem turbidus hauſit inanem:
Quo fugis, Ænea? thalamos ne deſere pactos:
Hâc dabitur dextrâ tellus quæſita per undas.

Ta-

❁ ❁ ❁

Δάμαρτι δὲ σωήθης, ἢ πρὸς τὸν ὁμόλεκτρον, ἀπονέυοντάτι ὧν ἂν ἐθέλοι, τοιαύτη αἰτίασις καὶ μεμψιμοιρία τῆς Ἥρας.

Στίχ: 652. Νῶ Δ' ΑΠΟΛΕΊΣΩ. Τἀναντία ὧν ἐφίεται δῆθεν ἐπιτρέπουσα, γενέσθω, φησὶ, τὰ τοῖς Τρωσὶ κεχαρισμένα· τοῦτο δ' οἷον ἀποδυσπετοῦσα λέγει, ὡς δῆλον ἐξ ὧν προσιθησιν ἐφ' ἃ δυσωπήσασθαι· ἔκ τε τῆς καταβολῆς τῦ γένους, ὅπερ ἐπὶ τὸ ἴδιον αὐτῶν διὰ Πιλέμνε ἀνάγεται, καὶ ἐκ τῆς τῶν δώρων δαψιλείας, ἃ συνεχῶς τοῖς αὐτῶν τεμένεσιν ἐυσεβῶν Τύρνος προσῆγεν.

Στίχ: 662. ἘΞΕΊΣΤΑΙ ΤΟΎΤΔ' ΆΧΡΙΣ ὙΦΕΊΣΘΑΙ. . . . . Ἄχρι τῆς ἐπὶ ποσὸν ἀναβολῆς τῦ θανάτε καὶ ὑπερθέσεως· ἄλλως γὰρ τὰ Μοιρῶν τέως κρατήσει· τὸ γὰρ πεπρωμένον ἄφυκτον.

Στίχ: 665. ΦΡΕΣΣΙ΄ ΓΕ ΝΕΥ΄ΣΑΙΣ κτ: Τοιγαροῦν καὶ τῶν Μοιρῶν αὐτῶν κατισχύειν τὸν αὐτῆς Ζηνα, ἡ Ἥρα ὑπείληφεν ἤ, ὡς ἀπατήλιόν τινα ὑφορᾶται, τὸν ἄλλα μὲν βάζειν, ἄλλα δὲ φρεσὶ κεύθειν ἔχοντα. Ἢ, ὡς τὰς φρένας, τῇ ὑπερβολῇ τῦ πάθες τὸν Θεὸν διασεσεισμένον ὁ Μάρων παραξῆσαι ἐνταῦθα βέλεται, ὑπαινιξάμενός πως αὐτὸ τῦτο, καὶ αὐτὸν ἤδη συνεγνωκέναι, δι' ὧν ἐχομένως προσέθετο: στίχ. 667.

„Ἦ μὰ ἐτεὸν λήθει αἰδρείῃ. . . . .

Στίχ:

Ἷς πρὸς ἔρωτα ἔλω, ἔκεν τόδ' ἐμοὶ γ' ἀπονεύσας
Παγκράτορ· ἀλλά νυ ἔκθ' ὑσμίνης Τύρνον ἐρύσσαι,
Καί κεν Δάυνῳ ἔχοιμι γενήτορι τὸν ῥὰ σαῶσαι·
Νῶϊ δ' ἀπολέσθω· Τρωσὶ δὲ τἀυσεβὲς αἷμα νεχύσθω.
Καὶμιὼ ἡμετέρης ῥίζης ὅδε ἔυχεται εἶναι,
Τῷ δ' ἦν Πιλάμνος πρόπαπος, νηὸς ποθ' ὁ σεῖο
Πολλοῖς δαψιλέως θαμὰ ἐν δωρήμασι πλήσας.
Τιὼ δ' ὦδ' αἰθερίᾳ κρείων ἐπαμείπτο Ὀλύμπᾳ·
Αἴκέμε δηθώειν οἷτον, καιρόν τ' ἐλινύειν
Λίσσεαι αἰζηῷ τεθνηξομένῳ ἐνὶ δήρι·
Ἦ δ' ἄρ τοτὶ ἔχοντα οἴεαι ὧδε με θέσθαι,
Αἶρε φυγῇ Τύρνον, παρεσσῶν τ' ἔξελε μοιρῶν.
Ἐξέσαι τόδ' ἄχρις ὑφέσθαι· ὑπέρτερα δ' αἴ κεν
Λήθεις λισσομένη, πολέμοιό τε ἄμμον οἴῃ
Κλῆρον ἐσιέσθαι τάδε, κενοῖς ἐλπίσμασι φέρβῃ.
Τῷ δ' Ἥρη ὑπόδακρυς ἔφη· τί δ', ἔπει τὸ ἀνάνη;
Εἰ φρεσὶ νεύσας, καὶ Τύρνῳ βίος ἔμπεδος ἔῃ.
Νωὶ δέ μιν μίμνει βαρὺς οἶτος ἀναίτιον ὄντα,
Ἦ μ' ἐτεὸν λήθει ἀϊδρείῃ· αἶψ' ὄφελόν με
Μὰψ παίζοι τὸ δέος! μᾶλλον δ' αὐτὸς γ' ἐθελήσας,
Νῶϊ ἐπὶ τὸ κρεῖσσον τά δε, ὅς δώασαι, μετακάμψας.
Ταῦθ' οὕτω φαμένη, εἰς ὑρανὸν ἀυτίκα ἐυρὺ
Ἕπτη χεῖμ' ἐπάγουσα, νέφεσσ' ὑποδῦσα δι' αὔρας.
Εἴλας δ' Ἰλιακὰς, Λαυρέντιά τ' ἦλθ' ἐπὶ ἔρκη.
Ἔνθ' ἄρ δ' ἐκ νεφέλης, ἀμενηνιὼ ἡ Θεὸς ὄψιν
Αἰνείᾳ ἰκέλιω (παράδοξον πάντῃ ἰδέσθαι.)
Δαρδανίοις βελέεσσι, καὶ ἀσπίδι πάντοσε ἴσῃ
Κόσμησε, κρατὸς θείᾳ προτὶ δ' ἔπασε χαίτας.
Δῶκε δ' ἔπη κενὰ, δῶκε δὲ ἦχον ἄτερθε νόοιο·
Βήματα παῤ δ' ἔξησεν ὁμοῖα μακρὰ βιβάντος·
Εἴδωλ' οἷα φασὶν πέρι ἵπταθαι τὰ θανόντων,
Ἠὲ τὰ γ' ὑπνώντων αἴσθησιν ὀνείρατα παίζει.

❋ ❋ ❋

Στίχ: 673. . . . . ΑΜΕΝΗΝΗ'Ν Ἡ ΘΕΟ'Σ ΄ΟΨΙΝ
674. ΑΙΝΕΙ'Α, ΙΚΕ'ΛΗΝ- . . . . . Οὕτω καὶ παῤ Ὁμήρῳ Ἰλ: Ε. στίχ. 449. ἐπὶ παραπλησίῳ τῷ σκοπῷ:

„Αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
„Αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον, καὶ τεύχεσι τοῖον.

Τὸν δὲ σκοπὸν τῆς Ἥρας, ἐπὶ τῆς εἰκονοπλασίας Αἰνείᾳ ταύτης, τὸ ἔφεξῆς δρᾶμα (στίχ. 681 — 727.) σαφῶς παρίστησι. Τοῦ γὰρ ἐπικειμένου κινδύνου Τύρνον, δρασμῷ πρὸς γοῦν τὸ παρὸν, ἐξελέσθαι ἐφιεμένη, κατὰ τιὼ Ζηνὸς ὑποθήκην, (στίχ. 660).

„Αἶρε φυγῇ Τύρνον, παρεσσῶν τ' ἔξελε μοιρῶν·

Ἐπεὶ τὸν γεννάδαν ἤδει ἐκ ἑκόντα πεισόμενον ὑποχωρήσειν, καὶ τιὼ σωτηρίαν φυγῇ πραγματεύσασθαι, αὐτὸν καὶ ἄκοντα τοῦτο παθεῖν μηχανᾶται· καὶ ἔστι τὸ ἐπεισόδιον τόδε ποιητικώτατόν τε ἅμα καὶ ἀστειότατον.

Στίχ: 677. . . . . ΔΩ'ΚΕ ΔΕ' ΄ΗΧΟΝ ΄ΑΤΕΡΘΕ ΝΟ'ΟΙΟ· Ὡς ἐκ τοῦ λέγειν δοκοῦντος δηλονότι, ἐχὶ τοῦ ἀκούοντος.

Στίχ:

Talia vociferans ſequitur, ſtrictumque coruſcat.
Mucronem; nec ferre videt ſua gaudia ventos.
Forte ratis ceſsi conjuncta crepidine ſaxi
Expoſitis ſtabat ſcalis, & ponte parato,
Quà rex Cluſinis advectus Oſinius oris.
Huc ſeſe trepida Æneæ fugientis imago
Conjicit in latebras: nec Turnus ſegnior inſtat;
Exſuperatque moras, & pontes tranſilit altos.
Vix proram attigerat; rumpit Saturnia funem,
Avulſamque rapit revoluta per æquora navem.
Illum autem Æneas abſentem in prælia poſcit:
Obvia multa virûm demittit corpora morti.
Tum levis haud ultra latebras jam quærit imago,
Sed ſublime volans nubi ſe immiſcuit atræ:
Cùm Turnum medio intereà fert æquore turbo.
Reſpicit ignarus rerum, ingratuſque ſalutis,
Et duplices cum voce manus ad ſidera tendit:
Omnipotens Genitor, tantòn'me crimine dignum
Duxiſti? & tales voluiſti expendere pœnas?
Quo feror? unde abii? quæ me fuga? quemve reducet?
Laurenteſne iterum muros, aut caſtra videbo?
Quid manus illa virûm, qui me, meaque arma ſecuti,
Quosque (nefas) omnes infandâ in morte reliqui?
Et nunc palantes video, gemitumque cadentum
Accipio. Quid ago? aut quæ jam ſatis ima dehiſcat
Terra mihi? Vos ô potiùs miſereſcite, venti.
In rupes, in ſaxa, (volens vos Turnus adoro,)
Ferte ratem, ſæviſqe vadis immittite Syrtes;
Quò neque me Rutuli, neque conſcia fama ſequatur.
Hæc memorans, animo nunc huc, nunc fluctuat illuc;
An ſeſe mucrone ob tantum dedecus amens:
Induat, & crudum per coſtas exigat enſem;
Fluctibus an jaciat mediis, & littora nando
Curva petat, Teucrûmque iterum ſe reddat in arma.

Ter

❁ ❁ ❁

Στίχ: 687. . . . . ΤΑΚΤΟΥ'Σ ΘΑΛΑ'ΜΟΥΣ ΜΗ' ΛΕΙ'ΠΕ. Τὸς μετὰ Λαβινίας, κατ' εἰρωνείαν.

Στίχ: 694. . . . . ΚΛΟΥΣΙ'ΟΥ . . . . ΗΚΤΟ 'ΟΣΙ'ΝΝΗΣ, Περὶ μὲν τῦ Κλησίε ὄρα ἀνωτ: στίχ. 176. Περὶ δὲ τῦ 'Οσίννε, ἢ 'Οσινίε, ὅπερ ὐδ' ἀλλαχῦ πε τις παρὰ Μάρωνι γίνεται μνεία, ἄλλοι μὲν ἄλλως. Τῦτον γὰρ, οἱ μὲν τὸν Μασσικὸν εἶναι βάλονται, τὸν ἐν τῷ Καταλόγῳ (Ἄνωτ: στίχ. 175.) Οἱ δ' ἕτερον. Περὶ ὃ τὸ ἀκριβὲς ὐδὲ πάνυ τι διαφέρει εἰδέναι.

Στίχ: 711. ΤΙΠΤΕ Δ' ΑΡ' 'ΑΝΔΡΩ'Ν ΧΕΙ'Ρ. Ἐλλειπτικῶς εἴρηται· τίποτ' ἐρῦσι;

Στίχ: 713. ΝΥ'Ν Δ' 'ΗΛΑ'ΣΚΟΝΤΑΣ ΛΕΥ'ΣΣΩ. κτ: Οὐ πόῤῥω γὰρ τῶν ἀκτῶν τῆς νεὼς φερομένης, καὶ ὁρᾶν εἶχε, καὶ ἀκύειν τὰ ἀπ' ἐναντίας συμβαίνοντα.

Στίχ:

Καὶ δὴ ἐν προμάχοισι γεγηθὼὶ ἄλετο εἰκὼν,
Ἤρεθε δ' ἄνδρα βέλεσσιν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθοις.
Τύρνος δ' ἀντεπιὼν οἱ, τηλόθεν ἔγχος ἀφῆκε
Τετριγὸς· ἡ δ' εἰκὼν ὀπίσω μέτα ἴχνια τρέψε.
Τόφρα δὲ Αἰνείαν ἀπιόντα ἐπειὴ Τύρνος
Ὤλετ' ἀναιρήσειν, (μάψ τᾶτο δ' ἐπέλπετο νῆϊς·)
Αἰνέα, ποῖ φέυγεις; τακτὸς θαλάμυς μὴ λεῖπε·
Τῆςδ' ἐκ δεξιτερῆς τὸ παραυτίκα γιῶ ἀπολήψη,
Τιὼ ματέων ἔπλεις πολέος διὰ κύματα πόντυ.
Τὼς ὅγ' ἐφέπετο μακρὸν ἀΰων, ἠδ' ἀναπάλλων
Φάσγανον, ἀδ' ἐὰ λεῦσσ' ἀνεμάλια γήθεα ὄντα.
Ναῦς τυχὸν ἀκροτόμυ παρὰ κρηπίδι ἵσατο πέτρης,
Κλιμακίδας τ' ἐκθεῖσα ἑτοίμας, καὶ ἀποβάθραν.
Τῆς δ' ἔπι, Κλυσίυ ἐξ ἀκτάων ἦκτο Ὀσίννης·
Τῆς δ' ἄρ, δειμαλέη εἰκὼν φυγὰς ἡ Αἰνείυ,
Κεύθεα εἰσέδυ· οὐδ' ἔν νωθὴς Τύρνος ἐπισὰς,
Σκῶλα θ' ὑπέρβη, καὶ γ' αἰπὰς ὑπερᾶλτο γεφύρας.
Ὡς δ' ὁ μόλις πρώρης ἐπιήψατο, αὐτίκα Ἥρη
Πείσματα ῥῆξε, νέα χαθεῖσαν δ' ἤρπασε κῦμα.
Τύρνον δ' Αἰνείας μάχεὺ ἀπεόντ' ἐπὶ δήρει,
Πολλὰ δ' ὑπαντιάοντ' ἀνδρῶν κατὰ σώματα βάλλε.
Τῆμος δ' ἀδ' εἰκὼν ἔτι κεύθεα δίζετο κάφη,
Ὑψὲ δ' ἱπταμένη δυοφερῇ νεφέλῃ σιωέμικτο.
Μέσφα μέσον πελάγυς περισέυετο λαίλαπι Τύρνος.
Ἀγνρέων ὁ δ' ὅπως, ὅτι σῶς τε ἴω ἀγνώμων,
Ἀντείνας τὼ χεῖρε ἐς ὐρανὸν ὧδ ἐπαύτει:
Ὦ πάντων μεδέων, τοσσῆς γε μ' ὑπεύθυνον ἄτης
Θῆκας, καὶ μ' ἐθέλησθα δίκας τοιὰς δ' ἀποτίσαι;
Ποῖ φέρομ'; ἠδ' ὅθεν; οἵ φευξέμαι; τὶς δ' ἐπανήξω;
Λάυρεντος τείχη, ἠὲ ϛρατὸν ὄψομαι αὖθις;
Τίπτε δ' ἄρ ἀνδρῶν χεὶρ, ὅπλοις οἵ ἔποντο ἐμοῖσιν,
Οὕς περ ἐγὼν αἴχισα ἅπαντας κάλλιπον οἴτῳ;
Νιῶ δ' ἠλάσκοντας λεύσσω, αὐτὰρ πιπτόντων
Τῶν ϛοναχῆς αἴω· τί κε ῥέξω; τίς τε βυθίςη
Γαῖα χανεῖ μοι; νιῶ αὐτοὶ μ' οἰκτείρατ' ἀῆται,
Χοιράδας ἐς πετρας (ἀέκων δὲ ἔυχομαι Τύρνος)
Ἔλσατε ναῦν ῥάξαντες ἐπὶ βράχε, ἤ προτὶ σύρτεις,
Ἔνθ' ἐμοὶ ὲ Ῥοτόλοι, μηδ' ἄρ φάτις ἔψεται ἴϛωρ.
Τοῖα μενοινώων μερμήριζ' ἔνθα καὶ ἔνθα,

Ἠὲ

* * *

Στίχ: 715. ΓΑΙΑ ΧΑΝΕΙ ΜΟΙ; Σωνθες, τοῖς ἐν ἀπογνώσει πραγμάτων, ἔτως ἑαυτοῖς ἐπαρᾶσθαι. Διο καὶ ὁ Ὁμηρικὸς Ἀγαμέμνων ἐπὶ τοῖς ἐχάτοις τῶν ἀτυχημάτων, ἅττα κατ' αὐτῦ οἱ πολέμιοι κατακαυχήσαιντο ἀναπολῶν, Ἰλ: Δ. στχ. 182.

„Ὡς ποτέ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι ἐυρεῖα χθών.

Στίχ: 717. ΕΛΣΑΤΕ ΝΑΥΝ ΡΑΞΑΝΤΕΣ κτ: Τὶ δ' ἐχὶ, ῥᾷσα παρὸν, αὐτὸς φέρων ἑαυτὸν κατεπόντωσεν; Ἀλλ ἀπωτάτω πε γενόμενος ἐν ἀφανεῖ ἀ-

Ter conatus utramque viam: ter maxima Juno
Continuit, juvenemque animi miſerata repreſſit.
Labitur alta ſecans, fluctuque æſtuque ſecundo,
Et patris antiquam Dauni defertur ad urbem.
At Jovis interea monitis Mezentius ardens
Succedit pugnæ, Teucroſque invadit ovantes.
Concurrunt Tyrrhenæ acies, atque omnibus uni,
Uni odiiſque viro, teliſque frequentibus inſtant.
Ille, velut rupes, vaſtum quæ prodit in æquor,
Obvia ventorum furiis, expoſtaque ponto,
Vim cunctam, atque minas perfert cœlique mariſque,
Ipſa immota manens. Prolem Dolicaonis Hebrum
Sternit humi; cum quo Latagum, Palmumque fugacem:
Séd Latagum ſaxo, atque ingenti fragmine montis
Occupat os, faciemque adverſam: poplite Palmum
Succiſo volvi ſegnem ſinit: armaque Lauſo
Donat habere humeris, & vertice figere criſtas.
Nec non Evantem Phrygium, Paridiſque Mimanta
Aequalem, comitemque, unâ quem nocte Theano
In lucem genitori Amyco dedit, & face prægnans
Ciſſeis regina Parin creat: urbe paternâ
Occubat: ignarum Laurens habet ora Mimanta.
Ac velut ille canum morſu de montibus altis
Actus aper (multos Veſulus quem pinifer annos
Defendit, multosque palus Laurentia) ſylvâ
Paſtus

❁ ❁ ❁

πολέθαι ἐφίετο, καὶ μηδὲ φήμιῳ τινὰ περὶ αὐτῆ περιλιπέθαι, ἔθ' ὅποι, ἔθ' ὅπως ἀπώλετο, ὡς δῆλον ἐκ τῆ ἐφεξῆς ἔπες.

„Ἔνθ' ἐμοὶ ἐ Ῥοτόλοι, μηδ' ἄῤ φάτις ἔψεται ἴσωρ.

Πολλῶ τοι χείρονα καὶ αὐτῆ τῆ θανάτε τλὼ δυσφημίαν τιθέμενος.

Στίχ: 724. ΤΡΙΣ ΜΕΝ ἘΠΕΙΡΗΘΗ κτ: Ὁμοιόχημον τῷ παῤ Ὁμήρῳ, Ἰλ: Ε. στίχ. 435. ὅτε Διομήδης Αἰνείαν:

„Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων,

„Τρὶς δὲ οἱ συφέλιξε φαεινὼ ἀσπίδ' Ἀπόλλων.

Καὶ τὸ Ἰλ: Θ. 167: ὅτε ὁ αὐτὸς κατὰ Ἕκτορος, — διάνδιχα μερμήριξεν,

„Ἵππες τε τρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσαθαι.

„Τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν·

„Τρὶς δ' ἀῤ ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεύς.

Καὶ παῤ Ἀπολλωνίῳ δὲ ἡ Μήδεια, καί τοι γε πάθει μακρῷ διαφέροντι κεκεμένη: Ἀργον: Γ. στίχ. 654.

„Τρὶς μὲν ἐπειρήθη, τρὶς δ' ἔχετο, τέτρατον ἄυτις

„Λέκτροισι πρηνὴς ἐνικάπτεσεν εἰλιχθεῖσα.

Στίχ: 727. ΠΑΤΡΟΣ . . . ΔΑΥΝΟΙΟ . . . ΑΣΤΥ· Αὕτη δ' ἡ Ἄρδεα ἦν, περὶ ἧς Ζ. Αἰν: στίχ. 440. 442.

Στίχ: 728. . . . ΜΕΖΕΝΤΗΣ, ΖΗΝΟΣ ΦΛΕΧΘΕΙΣ ΥΠΟΘΗΚΑΙΣ, Ἠπόρηται, πῶς ὁ Θεοῖς ἐχθρὸς Μεζέντης (περὶ ἧ Ζ. Αἰν: 696.) ταῖς Ζηνὸς πείθεται ὑποθήκαις; πῶς δὲ καὶ τοιέτῳ ὄντι Ζεὺς χρηματίζει, τῷ εἰς ἄκρον ἀσεβέιας ἐλάσαντι; Ἀλλ' ἐκεῖνο μέν, ὡς πληρῶν ἴδιον πάθος διεφλέγετο, οὐχ ὡς Θεῶ ὁσίως πειθαρχῶν ἄγοντι· τῦτο δὲ, οὐχ ἵνα σώσῃ, ἀλλ' ἀπολέσῃ, νοητέον, ὅτι Ζεὺς ἐχρημάτισε τῷ δυσσεβεῖ, ὡς ἂν δίκας ἔτες τὰς προσηκέσας ὑφέξῃ, χειρὸς τίως τῆς Αἰνείε ἔργον πεπόμενος.

Στίχ:

Ἠὲ σιδήρῳ ἔ πλήξειε τοσόνδε δι᾽ αἶχος,
Ἠδ᾽ ὠμὸν πλευρῇφιν ἐῇσιν ὁ φάσγανον ὦσαι,
Κύμασιν, ἠὲ μέσοις ἐπιάλμενος ἐξαπονεύσαι
Ἀκτὰς δ᾽, εἰς δὲ μάχῃω ὁμόσ᾽ αὖθις Τρώεσιν ἔλθοι.
Τρὶς μὲν ἐπειρήθη ἄμφω, τρὶς πότνα δὲ Ἥρη
Αἰζηὸν κατὰ ἔχεν, ἐποικτείρασὰ τ᾽ ἔερξε.
Πρῆσσ᾽ ἡ ναῦς δὲ κέλευθα ῥόθῳ, καὶ πνεύματι ἄρῳ,
Πατρὸς ἐς ἀρχαῖον Δάυνοιο κατήγετο δ᾽ ἄξυ.
Τετάκει Μεζέντης, Ζωὸς φλεχθεὶς ὑποθήκαις,
Δῆριν ἐπαντιόων βάλ᾽ ἐς ἐυάζοντας Τεύκρους.
Θεῦσαν Τυρρηνῶν δ᾽ ἴλαι ἀθρόαι· ἄντα δὲ οἴῳ
Ἔχθεσι καὶ βελέεσσ᾽, οἴῳ τῷ πάντες ἐνέσαν.
Αὐτὸς δ᾽ ὥς τε πέτρος προβλὴς ἐπὶ οἴνοπα πόντον
Ὁρμαῖς ἀντιβίοις ἐξὼς ἀνέμων πελάγους τε,
Μίμνει ἀτρεμέων ἴν᾽ ἠέρος ἠδὲ θαλάσσης·
Ὥς ὅγε. Καὶ μὲν ῥεῖα Ἔβρον Δολιχάονος υἷα
Ἤρειψεν χαμάδις, Λάταγόν τε, ταχὺν τ᾽ ἰδὲ Πάλμον.
Πέτρῃ μὲν Λατάγου, ἁπλήτῳ θράυσματι ὄρους,
Ὦπα κατηλοίησ᾽, ἀτὰρ ἰγνὼ Πάλμου ἀράξας,
Νωθρὸν σφῶϊν ἄθαι λίπεν, ἔντεα δῶκε δὲ Λαύσῳ
Ὤμοισιν φορέμεν, λοφιὴ κορυφῇ δ᾽ ἀραρίσκειν.
Πρὸς δ᾽ ἔτι Εὐαντα Φρύγιον, Πάριδός τε Μίμαντα.
Ἤλικα ἠδ᾽ ὀπέωνα, ἰῇ τόν νυκτὶ Θεανὼ
Τέξατο δὴ γενετῇ Ἀμύκῳ· τῇ, δᾶδα κύουσα,
Καὶ Κισσηὶς ἄνασσα Πάριν. Πάρις ἀλλ᾽ ἐνὶ πάτρῃ

❋ ❋ ❋

Στίχ: 729. . . . . ΕΥΑ΄ΖΟΝΤΑΣ ΤΕΥ΄ΚΡΟΥΣ. Γήθει ἐπαλαλάζοντας, ὅτι Τύρνον τὸν γεννάδαν κατεῖδον, θρασμῷ τιὼ σωτηρίαν (ὡς ἐδόκει) πραγματευσάμενον.

Στίχ: 730 . . . . ΤΥΡΡΗ΄ΝΩΝ ΄ΙΛΑΙ κτ. Πολὺ γὰρ κατ᾽ ἐκεῖνο τὸ πάθος ἔτρεΘον, καθ᾽ οὗ καὶ κατεσασίασαν, ὡς ὠμῶς τε καὶ ἀπανθρώπως (Η. Αἰν: στίχ. 500—515.) αὐτῶν κατατυραννήσαντος.

Στίχ: 732. ΑΥ̓ΤΟ΄Σ Δ᾽ ΄ΩΣ ΤΕ ΠΕ΄ΤΡΟΣ ΠΡΟΒΛΗ΄Σ κτ: Τῇ δ᾽ αὐτῇ ὁ Μάρων Ὁμηρικῇ ταύτῃ κέχρηται εἰκόνι καὶ Ζ. Αἰν: στίχ. 629.

Στίχ: 739. ΝΩΘΡΟ΄Ν . . . . ΛΑ΄ΤΣΩι Νωθρὸν μέν, τὸν ἐπὶ ποδωκείᾳ ἐναβρυώμενον. Λαίσῳ δὲ, τῷ ἰδίῳ ὠεῖ. (περὶ δὲ Ζ. Αἰν: στίχ. 697.)

Στίχ: 742. . . . . ΄ΙΗ΄ ΤΟ΄Ν ΝΥΚΤΙ΄ ΘΕΑΝΩ΄ κτ: Παράλληλον σοὶ θείη τις τὸν ἐνταῦθα Μίμαντα, ἐπὶ τῆς αὐτῆς, ἧς καὶ Πάρις, νυκτὸς προελθόντα τῷ βίῳ, πρὸς τὸν παρ᾽ Ὁμήρῳ Πολυδάμαντα τὸν Πανθοίδιω, Ἰλ: Σ. στίχ. 251. Καὶ γὰρ κἀκεῖνος:

„Ἕκτορι δ᾽ ἦεν ἑταῖρος ἰῇ δ᾽ ἐν νυκτὶ γένοντο.

Στίχ: 743. . . . . ΓΕΝΕ΄ΤΗι ΄ΑΜΥΚΩι . . . . . Οὐκ ἄρα ἡ Θεανὼ αὕτη, τῇ Θεανοῖ ἡ αὐτὴ ἂι εἴη, ἧς Ὅμηρος μνείαν πεποίηται· ἐκείνη γὰρ ἤρηται: Ζ. Ἰλ: στίχ. 299

„ ——Ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο.

Οὐδὲν δὲ ἀπεικὸς καὶ προσώποις διακρινομένας τῇ αὐτῇ ἀμφοτέρας κοινωνῆσαι ὀνόματος, καθάπερ σοὶ καὶ πρὸ ἡμῶν ὁ Κέρδης ὑπέθετο.

Στίχ: 744. . . . . ΚΙΣΣΗΙ΄Σ ΄ΑΝΑΣΣΑ ΠΑ΄ΡΙΝ. Κισσηίδα Ὅμηρος μὲν ἐγνώρισε τιὼ Ἀντιλόχου Δάμαρτα· (Ἰλ: Ζ. στίχ: 299.) ὁ δὲ Μάρων ἐνταῦθα αὖτα

Paſtus arundineâ; poſtquam inter retia ventum eſt,
Subſtitit, infremuitque ferox, & inhorruit armos:
Nec cuiquam iraſci, propiuſve accedere virtus;
Sed jaculis, tutiſque procul clamoribus inſtant.
Haud aliter, juſtæ quibus eſt Mezentius iræ,
Non ulli eſt animus ſtricto concurrere ferro:
Miſſilibus longe, & vaſto clamore laceſſunt.
Ille autem impavidus partes cunctatur in omneis,
Dentibus infrendens, & tergo decutit haſtas.
Venerat antiquis Coryti de finibus Acron,
Grajus homo, infectos linquens profugus hymenæos.
Hunc ubi miſcentem longè media agmina vidit,
Purpureum pennis, & pactæ conjugis oſtro:
Impaſtus ſtabula alta leo ceu ſepe peragrans,
(Suadet enim veſana fames) ſi forte fugacem
Conſpexit capream, aut ſurgentem in cornua cervum,
Gaudet hians immane, comaſque arrexit, & hæret
Viſceribus ſuper incumbens: lavit improba teter

Ora

❁ ❁ ❁

οὕτω πατρωνυμεῖ τιὼ Ἐκάβιω, ἰῶ περ ἐκεῖνος, ἀχὶ Κισσέως, θυγατέρα δ' ὑπέθετο Δύμαντος. (Ἰλ: Π. στίχ. 718.) Ὅρα καὶ Z. Αἰν. στίχ. 344.) Ἐν ὑποθέσει τοίνιω τῇ κατὰ Μάρωνα, ἀδελφαὶ μὲν εἶεν Θεανὼ καὶ Ἑκάβη ἐξ ἀδελφῶν δὲ Πάρις τε καὶ Μίμας, οἱ αὐτονυχὶ ἐξ ἐκείνων γενόμενοι.

Στίχ: §744. . . . . ΠΑΡΙΣ ΑΛΛ' ΕΝΙ ΠΑΤΡΗ,
ζ745. ΘΝΗΞΕ· ΜΙΜΑΝΤΑ Δ' ΕΧΕΙ ΛΑΥΡΕΝΤΟΣ . . . . ΓΑΙΑ
Δοκεῖ ὧδε, φασὶν, ὁ Μάρων, (ὥσπερ καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ Σ. τῆς Ἰλ: στίχ. 251.) διὰ χλεύης ἐθελῆσαι τιὼ τῶν Γενεθλιαλογικῶν λεγομένων ἐρεχελίαν ποιήσασθαι, εἰ καὶ τῇ τῶν τοιούτων Μαθηματικῶν κενοσπουδείᾳ ἔκδοτον ποτε καὶ τοῦτον γενέσθαι τινὲς ἰσόρησαν.

Στίχ: 746. Ὡς Δ' ΟΤΕ ΣΕΥΟΜΕΝΟΣ κτ: Ἐμφερὴς τῇ ὧδε τῇ Κάπρῳ, ἡ τῇ Λεοντος ἀνωτέρω (Θ. Αἰν: στίχ. 500 — 825.) εἰκών, ἐν παραπλησίᾳ τῇ περιςάσει. Συχναὶ δ' αἱ τοιαίδε εἰκόνες παρ' Ὁμήρῳ· οἷον Ἰλ: Λ. στίχ. 414.

„Ὡς δ' ὅτε Κάπρειον ἀμφὶ κυνες, θαλεροί τ' αἰζηοὶ
„Σεύονται κτ: . . . . . .

Καὶ στίχ. 547.

„Ὡς δ' αἴθωνα Λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσαύλοιο,
„Ἐσσεύοντο κυνες τε, καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται κτ:

Στίχ: 747. . . . . ΟΥΕΣΥΛΟΣ . . . . Ὄρος τοῦτο ἐπὶ τῶν παραθαλασσίων τῆς Λιγύρων χώρας ἐγγὺς, ὕψει διαφέρον, τὸ, καθ' ἡμᾶς, Monte viſo, καλέμενον: ἐν ᾧ αἱ τῶν ἐπισήμων πηγαὶ ποταμῶν Ἰταλίας, Ῥοδανῷ τε καὶ Πάδῳ· ὧν ὁ μὲν εἰς τὸ Τυρρηνικὸν ἐνβάλλει πέλαγος, ὁ δ' ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν.

Στίχ: 753. . . . . ΤΟΓΣ ΠΕΡ ΧΟΛΟΣ ΕΝΔΙΚΟΣ ΗΕΝ· Ὡς ἀνωτ: στίχ. 730. σεσημείωται.

Στίχ: 757. ΚΑΙ ΚΟΜΠΕΙ ΜΕΝ ΟΔΟΥΣΙ, κτ: . . . . Ὁ τῶν ὀδόντων κόμπος, ἤτοι τριγμὸς καὶ συγκρότησις, φλεγμαινέσης ὀργῆς ἐςὶ πάθος καὶ δήλωσις, ἐπί τε θηρίων ἐξαγριωμένων, καὶ ἀνθρώπων ἐνθηριωμένων ἐχ ἥκιςα. Διὸ καὶ παρ' Ὁμήρῳ, Ἀχιλλέως μετὰ ὀργῆς κορυσσομένου: Ἰλ: Τ. στίχ. 365.

„Τῷ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
„Λαμπέθθιω, ὡσεί τε πυρὸς σέλας κτ:

Στίχ: Λὺτ: . . . . ΣΑΚΕΙ Δ' ΑΠΟ ΣΕΥΕΤΟ ΔΟΥΡΑ, Τὰ κατ' αὐτῆ ἀφιέμενα βέλη.

Στίχ:

Θνῆξε· Μίμαντα δ' ἔχει Λάυρεντος ἀγνῶτα γε γαῖα.
Ὡς δ' ὅτε σευόμενος δηγμοῖσι κιχὼν ἀπὸ ὄρευς
Κάπρος (ὃν Οὐεσύλος πιτυοτρόφος ἔσκεπε δηρὸν,
Δηρὸν τ' ἐν καλάμοις τρέφεν ἡ Λάυρεντος λίμνη.)
Ἄρκυς δ' εὖτ' ἐφίκητ', ἐπὶ ἵσταται ἄγριος αὐνῶς,
Ἐμβρέμεται δ' ἔκπαγλον, ἀτὰρ χαίτας καταφρίσσει·
Οὐδενὶ δ' ἄρ μένος ἐστὶ χαλέπτειν, ἠὲ πελάσσαι·
Τηλόθεν ἐκ δὲ βοῶσι τιτυσκόμενοι βελέεσσιν·
Ὡς κατὰ Μαζέντα, τοῖς περ χόλος ἔνδικος ἦεν,
Οὔτις δὴ χωρεῖν ἀπεθάρσει ἄντα σιδήρῳ,
Τηλόθεν ἐκ δ' ἔρεθον βέλεσιν, δαναΐς τ' ἰαχῇσιν.
Ἀλλ' ὅγε δηθιάων πάντῃ μένεν ἦτορ ἀτρέξως,
Καί κόμπει μὲν ὀδοῖσι, σάκει δ' ἀποσείετο δῶρα.
Ἄκρων, ἐκ Κορύτης ἀρχαίης Γραῖος ἔσκε,
Παῤγεγονὼς δραπέτης ὑμεναίων ἐξ ἀτελέστων·
Τὸν δ' ὡς τῆλ' ἐνόησ' ἀλαπάζοντα ῥίχας ἀνδρῶν,
Πορφύρεον λοφίοις, μνηστῆς ἀτὰρ ἀγλαΐῃσιν·
Ἔυτε λέων, ὅς ἄπαστος ἐὼν περίεισιν ἐπαύλεις,
(Λιμὸς ἐπεὶ ἄγχει·) ἄμπεν τυχὸν αἶγα ἐσείδῃ
Ἄγριον, ἢ ἔλαφον κεραὸν τινα, ἀντεπικύρσας
Χαίρει, χαίνει τ' ἐυρὺ, κόμας τ' ὀρθοῖ· κατὰ δ' ἴχων
Σπλάγχνα τ' ἐπαγκλίνεται, λύθροισι δὲ χείλεα νίζει·
Τῶς κατὰ δὴ δηΐων πυκνῆς Μεζέντιος ἕλης
Ἐμμεμαὼς ἐπόρεσε, δυσάμμορος ἤριπε δ' Ἄκρων,
Γῆν τε μέλαιναν ἄρασσε πόδεσσιν λάξ καταθνήσκων.
Ἔντεα δ' ἄττ' ἐφόρει κλαθέντα ἐν αἵμασι Φῦρτο.
Μεζέντης δ' Ὀρόδῳ φέυγοντ' ἀκ ἄξιον ἔμμεν
Ὠήθη

❁ ❁ ❁

Στίχ: 758. ΑΚΡΩΝ ΕΚ ΚΟΡΥΤΟΥ κτ: Περὶ τῆς πόλεως ταύτης, ἐν Γ. Αἰν: στίχ. 180. Ὁ δὲ Ἄκρων, Γραικὸς ἦν ἐκ γένους καταβολῆς, ἤδη δ' ἀπὸ Θύσκων ἐσράτευε τοσαύτῃ σιὼ προθυμίᾳ, ὥσε καὶ ἐς ἀρτίως σωέθετο ὑμεναίους ἀτελέστους παραλιπεῖν, ὡς αὐτῷ ἐπεμαρτύρει καὶ τὰ παρὰ τῆς μνησευθείσης κοσμήματα, οἷς κατηγλάϊσο. (κατωτ: στίχ 761.)

Στίχ: 760. ΤΟΝ Δ' ΩΣ ΤΗΣ ΕΝΟΗΣΕΝ ΑΛΑΠΑΖΟΝΤΑ ΣΤΙΧΑΣ ΑΝΔΡΩΝ. Ἰλ: Ε στίχ. 165.

Στίχ: 762 ΕΥΤΕ ΛΕΩΝ. ΟΣ ΑΠΑΣΤΟΣ κτ. Ἰλ: Γ. στίχ. 23.

„Ὡς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.

Στίχ: 769. ΓΗΝ ΤΕ ΜΕΛΑΙΝΑΝ ΑΡΑΣΣΕ ΠΟΔΕΣΣΙΝ ΛΑΞ . . . . .
Ὡσαύτως καὶ Ῥοιτεὺς ἄνωτ: στίχι 430.

„Κύμβαχος, ἡμίπνους, Ῥοιτόλων λάξ κόπτεν ἀρούρας.

Στίχ: 770. ΕΝΤΕΑ . . . . ΚΛΑΣΘΕΝΤΑ . . . Τὸ παρὰ τῷ Ποιητῇ ὧδε Infracta, ἐν ἀντιθέτοις ἐννοίαις λαβεῖν παρέσαι, κατὰ Σέρβιον. καὶ ἤτοι τὰ ὅπλα τεθραυσμένα πάντῃ νοῆσαι, ἢ καὶ ἄθραυσα: Aut nimium fracta, aut re vera infracta. Ἀλλ' εἰ τοῦτο, ἐκ ἄλλως ὑποληπτέον εἰρῆθαι, ἢ διότι ὑδόλως τοῖς ὅπλοις Ἄκρων ἐχρήσατο· τὰ γὰρ ὅπλα ἐν τῇ χρήσει πέφυκε περικλᾶσθαι καὶ θραύεσθαι. Αὐτοὶ μέντοι κατὰ τὴν κοινοτέραν ἐνδοχὴν ἀποδῶναι δεῖν ἔγνωμεν τὰ κλασθέντα, καὶ τοι γε καὶ ἄκλαστα θέσθαι, καὶ τὰ μέτρα ἔτι σωζομένα, ἦν βάδιον. Οὕτω γοιῶ καὶ οἱ Γάλλοι ἀπέδωκαν ἐρμηνεύσαντες: Les armes brisées, καὶ ὁ Ἰταλὸς: El'armi, el petto infranto.

Ora cruor.
Sic ruit in denſos alacer Mezentius hoſtes.
Sternitur infelix Acron, & calcibus atram
Tundit humum expirans, infractaque tela cruentat.
Atque idem fugientem haud eſt dignatus Oroden
Sternere, nec jactâ cæcum dare cuſpide vulnus:
Obvius, adverſoque occurrit, ſeque viro vir
Contulit, haud furto melior, ſed fortibus armis.
Tum ſuper abjectum poſito pede, nixus & haſtâ,
Pars belli haud temnenda, viri, jacet altus Orodes.
Conclamant ſocii, lætum Pæana ſequuti.
Ille autem expirans: Non me, quicunque es, inulto,
Victor, nec longum lætabere: te quoque fata
Proſpectant paria, atque eadem mox arva tenebis.
Ad quem ſubridens miſtâ Mezentius irâ:
Nunc morere; aſt de me Divum pater, atque hominum rex
Viderit. Hoc dicens, eduxit corpore telum.
Olli dura quies oculos, & ferreus urget
Somnus; in æternam clauduntur lumina noctem.
Cædicus Alcathoum obtruncat, Sacrator Hydaſpen,

Parthe-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 772. . . . . ΕΠΟΙΣΤΕΎΣΑΣ ΑΛΛΟΝ ΠΕΡ. Ἐπινοητέον βέλος ἀλαὸν, ἢ τρῶμα· οὕτω γὰρ ὁ Ποιητὴς χαίρει καλῶν: Cæcum vulnus, τὸ κρύφιον, καὶ τῷ τιτρωσκομένῳ, ὅθεν ἦκεν, ἀγνοούμενον, ὡς ὀραθῆναι μὴ φθάσαν· καθάπερ ἔων ὁ αὐτὸς, καὶ B. Λὶν: στίχ. 453. Cæcas fores ὠνόμασε τὰς ἐν τῷ Μεσαυλίῳ Πριάμε λανθανέσας πυλίδας, ἃς αὐτοὶ (θύρας κρυφίας) ἐκεῖ ἀπεδώκαμεν· στίχ. 485.

Στίχ: 775. . . . ΠΟΎΔ' ΈΟΝ, ΚΑΙ' ΔΟΎΡΟΝ ΈΡΕΙΣΑΣ, Οὕτω καὶ Μενέλαος ἐπὶ Πεισάνδρῳ πεσόντι: Ἰλ: Ν. στίχ: 618.

„. . . . . Λαὰξ ἐν σήθεσι βαίνων,
„Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα.

Καὶ Ἀχιλλεὺς δὲ Ἀστεροπαίῳ, Ἰλ. Φ. στίχ. 182.

„. . . . . Ἐνὶ σήθεσσιν ὀρέσας,
„Τεύχεά τ' ἐξενάριξε κτ:

Καὶ Ἕκτωρ Πάτροκλον ἀνελὼν, Ἰλ: Π. στίχ. 862.

„. . . . . Δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
„Εἴρυσε λαὰξ προσβὰς, τὸν δ' ὕπτιον ὧσ' ἀπὸ δουρὸς.

Στίχ: 776, ΚΕΙΤΑΙ . . . , ΠΟΛΕΜΟΙΟ ΤΟ' ΦΕΡΤΑΤΟΝ, ... ΟΡΩΔΗΣ. Τὸν Ὀρώδιν εἰσὶν οἱ ἀπὸ τῆ ὄρες ἐτυμολογῆσι διὰ τὸ πελώριον τῆ ἀναξήματος, ὅιον βενώδη τινὰ τυγχάνοντα. Καὶ ὁ Μάρων δὲ, Altus Orodes εἰπὼν (αἰπύς τε μέγας τε)τλὼ ἐτυμολογίαν ἐπιβεβαιῶν δοκεῖ τῆ ὀνόματος· τῷ δὲ, ἢ παρὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀναθρομῆς, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς εὐψυχίας ἔτι προσίθησι μεγαλεῖον, ἡ Μεζέντε ἐπιφώνησις τῆ καταβαλόντος: (Κεῖται, πολέμοιο τό φέρτατον.) ἤτοι ὁ ἐν τοῖς πολεμίοις κράτιςος ἤδη πέπτωκε· προσέτι δὲ, καὶ ὁ τῶν Μεζέντε Παιανισμὸς ἑταίρων, διαφέρεσάντινα τιλὼ περὶ τῆς τῆ ἀνδρὸς ἀρετῆς μαρτυρεῖ γενομένῳ ὑπόληψιν. Ἀλλὰ πῶς γὰρ τὸν τοιῆτον τε ἢ τηλικῆτον, ὁ Ποιητὴς ἡμῖν ἀνωτέρω (στίχ. 771) παρέδειξε φεύγοντα; ἢ, ὅτι φεύγει καὶ ὁ ἀγαθὸς ἐνίοτε τὸν ἀμείνονα, ὡς ἢ Ἕκτωρ Ἀχιλλέα, καθ' Ὅμηρον. Ἰλ: Χ. 158.

„Πρόσθε μὲν ἐθλὸς ἔφευγε, διώκε δέμιν μέγ' ἀμείνων.

Στίχ:

Ὠήθη βαλέειν ἐποϊξεύσας ἀλαὸν περ·
Τῶτοι ῥ' ἀντιβίῃ οἱ ἐπέσῃ· ἀνέρι δ' ἀνὴρ
Κρίνετο· ἀκὶ δόλῳ ηρείσσων, ἀλκῇ δὲ καὶ ὅπλοις·
Εἶτ' ἐπ' ἐρειριπότος πόδ' ἐὸν, καὶ δέρον ἐρείσας,
Κᾶτα, ἔφη, πολέμοιο τὸ Φέρτατον, ὦνδρες, Ὁρώδης·
Αὐτὰρ ἐπὶ ηράξαν Φαιδρὸν Παιήον' ἑταῖροι.
Κεῖνος δ' ἐκπνείων· οὐ θἰῶ, ὅστις περ ἔοις κεν,
Οὐδ' αὐτός δηρόντι χαρήσῃ. ἄγχι δὲ καὶ σοι
Μοῖραι ὁμῶς πάρα· τιὼδ' ἐξῆς καὶ σὺ χθόνα μάρψεις.
Τῷ δ' ἅμα μειδιόων Μεζέντης, χωόμενός τε·
Τέθναθι· ἀμφὶ δ' ἐμοί γε πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶντε
Ὄψεται. ὣς δ' εἰπὼν, ἐκ σώματος ἄρυσεν ἔγχος,

R 2 Αἶψα

❁ ❁ ❁

Στίχ: 782. ΤΕΘΝΑΘΙ ΑΜΦΙ Δ' ΕΜΟΙ ΓΕ κτ: Τοιαῦτα καὶ τὰ Ἀχιλλέως πρὸς Ἕκτορα. Ἰλ: Χ. στίχ. 365.

„Τέθναθι κἤρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ
„Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι Θεοὶ ἄλλοι.

Ἐφ' οἷς Μακρόβιος μὲν (Βιβλ: Ε. Κεφ: ΙΒ.) ἐπίσης ἄμφω τὼ Ποιητὰ ἐυδοκιμηκέναι φησὶν, ὁ δὲ Σκαλίγερος, παριδὼν ὅτι Ὁμηρικὸς ἅπας ὁ τρόπος, τὸν Μάρωνα παρευδοκιμῆσαι καὶνταῦθα δεῖξαι φιλονεικεῖ. (Βιβλ: Ε. Κεφ: Γ.) τίνι ποτὲ λόγῳ; ὅτι Μεζέντης μὲν Ὀρώδῃ, πρὶν ἢ θάνῃ, φησὶν, ἔτως ἰῷ ἐπεμβαίνων, ὡς δῆλον ἐκ τῆ χρονικῆ ἐπιρρήματος (νῦν) ὃ προσέθετο. Nunc morere τὸν δ' Ἕκτορα καὶ τεθνειῶτα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεύς. (Ἰλ: Χ. στίχ. 364.) πως ἂν εἶχε λόγον, τῷ θανόντι, τέθναθι εἰπεῖν; Ἀλλ' ἐπιεικῶς φατριάζων ἐν ταῖς περὶ τοῦν Ποιητοῦν ἀνακρίσεσιν αὐτῆ ὁ γενιάδας Σκαλίγερος ἐξῆ πρόδηλος. Ἢ γὰρ, ἐχὶ ῥᾴδιον ἰῷ σωιδεῖν, ὅτι καὶ πεσόντι αὐτίκα καὶ ὀλιγοδρανέοντι, καὶ ὑπὲρ ψυχῆς λισσομένῳ, (Λυτ. στιχ. 336.) τῆτ' αὐτο τὸ τέθναθι) δῖος Ἀχιλλεὺς εἰρήκει τῷ Ἕκτορι; ὅτε ἤδη καταθνήσκων προσέφη: (στίχ. 355.)

„Ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, ἠδ' ἄρ' ἔμελλον
„Πείσειν, ἢ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμὸς κτ:

Καὶ εἶον ἐπαπειλῶν τῷ καταβαλόντι, καὶ ἰῷ περ καὶ αὐτὸς ἐξῆς τίσειν δίκιω ἐπὶ τῇ ἀπονοίᾳ προειπὼν ἀπιώτησε; (στίχ. 358.)

„Φράζεο νῦν, μήτοι τι Θεῶν μήνιμα γένωμαι
„Ἥματι τῷ κτ: . . . . . .

Τῆτο δὲ σαφῶς ἐμφαίνει καὶ ὁ ἐχ αὖτως προσεθεὶς ὑπὸ τῆ Ποιητῆ σωίδεσμος (ΚΑΙ) στίχ. 894.

„Τὸν ΚΑΙ τεθνειῶτα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεύς.

Ἐξ οὗ σωάγεται, ὅτι ἄρα καὶ πρότερον θνήσκοντα· ὡς τὸ (τέθναθι) ἐπαναληφθὲν μηδὲν ἕτερον ἐπισημαίνειν, ἢ τιὼ ἐπὶ τῇ προλαβόσῃ προθέσει τε καὶ πράξει ἐπιμονιὼ τῆ ἀνελείῳος καὶ ἐπευδόκησιν. Ἅλως τε, ἠδ' ἐπὶ ἐνεῶτος μόνον, ἢ μέλλοντος, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ παρωχημένον ἐκτείνεται ἡ τῆ ῥήματος ὧδε δυάμις: τὸ γὰρ (τέθναθι) ἰσοδυάμειν ἐξὶ καὶ τῷ (ἐσο τεθνηκώς), ὡς δῆλον ἐξ αὐτῆ Ὁμηρε ἐν ἄλλοις, τῆ τιὼ Ἑλλιωα φωνιὼ ἠκριβωκότος πάντως ὑπὲρ Σκαλίγερον· καὶ ἐν μὲν τῷ Ο. τῆς Ἰλ. στίχ. 494. ἐκφρασαμένε:

„ . . . . . Ὅς δέκεν ὑμέων
„Βλήμενος, ἠὲ τυπεὶς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
„Τεθνάτω· οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
„Τεθνάμεν . . . . . .

Ἐν δὲ P. στίχ 404 . . . . Τό μιν ἔποτε ἤλπετο θυμῷ
„Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν, ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν,
„Ἀψ ἀπονοσήσειν . . . . . .

Καὶ

Partheniumque Rapo, & prædurum viribus Orſen:
Meſſapus Cloniumque, Lycaoniumque Ericeten:
Illum, infrænis equi lapſu tellure jacentem;
Hunc peditem pedes. Et Lycius proceſſerat Agis:
Quem tamen haud expers Valerus virtutis avitæ
Dejicit; Authronium Salius, Saliumque Nealces,
Inſignis jaculo, & longe fallente ſagittâ.
Jam gravis æquabat luctus, & mutua Mavors
Funera: cedebant pariter, pariterque ruebant
Victores victique, neque his fuga nota, nec illis.
Dî Jovis in tectis iram miſerantur inanem
Amborum, & tantos mortalibus eſſe labores.
Hinc Venus, hinc contra ſpectat Saturnia Juno.
Pallida Tiſiphone media inter millia ſævit.
At vero ingentem quatiens Mezentius haſtam
Turbidus ingreditur campo: quam magnus Orion,
Cum pedes incedit medii per maxima Nerei
Stagna; viam ſcindens, humero ſupereminet undas,
Aut ſummis referens annoſam montibus ornum;
Ingrediturque ſolo, & caput inter nubila condit.
Talis ſe vaſtis infert Mezentius armis.

Huic

❁ ❁ ❁

Καὶ Τ. στίχ. 334.

„Ἤδη γὰρ Πηλῆα γ' ὀΐομαι ἢ κατὰ πάμπαν
„Τεθνάμεν.

Ὡς ἄρισα σεσημείωται καὶ Σαμεὴλ Κλαρκ. Ἰλ: Χ. 365. Πρόσθες δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ παρὰ Καλαβρῷ, Εὐρυπύλε πρὸς Νηρέα, Παραλειπ. ε'. στίχ. 385.

„Κεῖσο νιῶ ἐν κονίῃσιν . . . . . .

Καὶ τὸ τῷ αὐτῷ δὲ Εὐρυπύλε πρὸς Μαχάωνα, Αὐτ: στίχ. 429. ὃ καὶ ἀκριβέστερον ἐστὶ τῷ Ὁμηρικῷ τύπῳ ἐχόμενον:

„Τὸν δὲ καὶ ἐκὲτ' ἐόντα προσηύδα κύδιμος ἀνὴρ·
„Νιῶ μὲν δὴ σὺ κεῖσο κατὰ χθονὸς· αὐτὰρ ἔγωγε
„Ὕστερον, ἐκ ἀλέγω, καὶ εἰ παρὰ ποσσὶν ὄλεθρος
Σήμερον, ἡμετέροισι πέλει λυγρὸς . . . . .

Στίχ: 784. . . . . ΧΑΛΚΕΟΣ ΤΥΠΟΣ, Ferreus, παρὰ Μάρωνι (σιδήρεος) ὁ παρ' Ὁμήρῳ χάλκεος· τοιοῦτος δ' ἔμπης ὁ τῷ θανάτῳ, διὰ τὴν παντελῆ προσείρηται, ἴσως ἐπάγει, ἀναισθησίαν· τί δ' ἐχὶ καὶ ἰδιαίτερον ἄντις, τὸν ὕπνον ἕως ὧδε προσειρῆσθαι φήσειε, τὸν ἐν πολέμοις ἐπιόντα, ὡς διὰ χαλκῆ, ἢ σιδήρᾳ ἐπιφερόμενον;

Στίχ: 786 — 793. ΚΑΪΔΙΚΟΣ ΑΛΚΑΘΟΟΝ κτ: Δυσδιάκριτα, φασὶ, τῶν ἐνταῦθα ὀνομάτων, ἃ Ῥοτόλων ἐστὶ, καὶ ἃ Τρώων· Ἄλλοι δὲ τούτων γνώμονα τιθέασι τὸν ἐκ τῆς Διαλέκτου· Λατινικὰ μὲν γὰρ εἶναι τὰ Ῥοτόλων, Ἑλληνικὰ δὲ τὰ Τεύκρων· ὥστε Ἀλκάθοος, καὶ Ὑδάσπης, καὶ Παρθένιος, καὶ Ὄρσης, καὶ Κλόνιος, καὶ Λυκαώνιος ὁ Ἐρικήτης, καὶ ὁ Λύκιος Ἄγις, καὶ Αὐθρόνιος, καὶ Νεάλκης, Τεύκρων ἡμῖν ἔσονται, κατὰ τούτους· Καΐδικος δὲ, καὶ Σακράτωρ, καὶ Ῥάπων, καὶ Μέσσαπος, καὶ Ὀυαλέρος, καὶ Σάλιος, Ῥοτόλοι.

Στίχ: 799. ΕΝΘ' ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΕΝΘΑ ΔΕ' . . . . ΗΡΗ· Ἡ μὲν Τρώων, ἡ δὲ ὑπὲρ Ῥοτόλων ἱσαμένη.

Στίχ:

Αἶψα δ' ἐπιβρίσας ἑ δαμάσσατο χάλκεος ὕπνος,
Ὅσσε δ' ἔο βλεφάροισιν ἔδυ κατ' ἀτέρμονα νύκτα.
Καύδικος Ἀλκάθοον, Σακράτωρ πέφνε δ' Ὑδάσπιν,
Παρθένιον τε Ῥάπωνα, ἠδ' ἔξοχα ἄλκιμον Ὄρσιλον.
Καὶ Κλόνιον Μέσαπος, Λυκαώνιον αὖτ' Ἐρικήτιν.
Κεῖνον ἔραζε μὲν ἐξ ἵππων πεσόντ' ἀχαλίνω,
Τὸν δέ γε πεζὸν πεζὸς Ἀτὰρ προθέοντά τε Ἄγιν,
Ὀυαλέρος Λύκιον, προγόνοις ὄφθιμος ἀπέκτα.
Καὶ μιὼ Αὐθρόνιον Σάλιος, Σάλιον δὲ Νεαλκής,
Ἔξοχος ὢν βέλεσιν, καὶ οἴξοΐς τῆλ' ἀπροόπτοις.
Καὶ ῥ' ἀνδροκτασίας νέμεν ἴσας ὄμβριμος Ἄρης,
Πέφνον ἐπεὶ ἑκάτερθεν ὁμοίως, ἠδέ τε πίπτον.
Κρείσσων δ', ὀδ' ἦσσων, ὀδείς περ μνώετο φύζης.
Ὤκτειρον δὲ χόλον φρεσὶν θεοὶ οὐρανίωνες,
Ἀμφοτέρων, ὅτι ῥὰ θνητοὶ τόσα λυγρὰ τετλᾶσιν.
Ἔνθ' Ἀφροδίτη, ἔνθα δὲ ἀντία δέρκετο Ἥρη·
Τισιφόνη δ' ὠχρῶσ', ἐνὶ χιλιάδεσσι χάλεπτο.
Τόφρα δὲ Μεζέντης πάλλων δολιχόσκιον ἔγχος,
Βαῖνε καταθρῴων στρατὸν, ὥς μέγας εὖτε Ὠρίων,
Πεζὸς ὁδὸν τέμνων διὰ Νηρῆος λιμνάων,
Εὐρυπόρων βάσκει, ὑπερῴμιος ἐξαναδύς γε.
Ἠὲ φέρων μελίην ἀπὸ ὄρεος πτελυετῆα,
Γῆς ἐπιβαίνων εἶσι, καὶ ῥ' ἠ δὲ νεφέσι κεύθει.
Τοῖος Μεζέντης ἐνὶ τεύχεσιν ἦκε πελώροις.
Ἄντιῳ δ' Αἰνείας σκοπέων μακρὰς κατὰ εἴλας,
Ὥρνυτο χωρεῖν, τὸν δ' ἀτρέσσως μίμνεν ἐκεῖνος,
Δέγμενος ἀντίβιον δ' ἐυῴρα, ἔμπεδος ἔσῃ.
Χῶρον ἐς ἐγχείῃ μετρήσας δ' ἄρχιον ὄψει·

Δεξι-

❋ ❋ ❋

Στίχ: 800. ΤΙΣΙΦΟΝΗ Δ' ΩΧΡΩΣ' . . . . . Κοινῇ κατ' ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων· ἔσι δ' ἡ μία τῶν Ἐριννύων ἡ Τισιφόνη. Ὅρα Δ. Γεωργ. στίχ. 315. Σημ.)

Στίχ: 802—806. . . . . ΩΣ ΜΕΓΑΣ ΕΥΤΕ ΟΡΙΩΝ, Περὶ Ὠρίωνος εἴρηται, Α. Αἰν στίχ. 579. Διὰ δὴ τέτε νῦν ὁ Μάρων γιγαντιῶντα τὸν Μεζέντιν ἡμῖν παρίστησιν, ὡς ἂν γιγαντολέτιν ἄντικρυς Αἰνείαν ἐξῆς ἀναδέξῃ τὸν αὐτὸν Ἥρωα.

Στιχ: 803. . . . . ΔΙΑ' ΝΗΡΗΟΣ ΛΙΜΝΑΩΝ, Διὰ τῶν θαλασσῶν· ὅτι γὰρ λίμνην Ὅμηρος εἴωθεν ὀνομάζειν τινὰ θάλασσαν, καὶ τὸν Ὠκεανὸν αὐτὸν, δῆλον ἐκ τε ἐν Ἰλ: Τ. στίχ. 1,

„Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων
„Ὤρνυθ' . . . . . .

Καὶ ἐκ τε Γ. Ὀδυσ: στίχ. 1. ὁμοίως:

„Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην.

Ὅπερ δὴ ἔπος ὁ ἡμέτερος ἐκλατινίσας πεφιλοτίμηται ἐπὶ λέξεως, ἐν τῷ Δ. τῆς Αἰν: στίχ. 129.

Oceanum interea surgens Aurora reliquit.

Περὶ δὲ τε Νηρέως, ὅρα Αἰν: Β. στίχ. 445.

Στίχ: 811. ΧΩΡΟΝ ΕΣ ΕΓΧΕΙΗΝ ΜΕΤΡΗΣΑΣ· Δι' ὄψεος εἰκάσας τὸ μέτρον. Ὡς Ἰλ. Ο. στίχ. 358.

„ . . . . . ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή.

Huic contra Æneas, ſpeculatus in agmine longo,
Obvius ire parat: manet imperterritus ille,
Hoſtem magnanimum opperiens, & mole ſuâ ſtat:
Atque oculis ſpatium emenſus, quantum ſatis haſtæ;
Dextra mihi Deus, & telum quod miſſile libro,
Nunc adſint: voveo prædonis corpore raptis
Indutum ſpoliis, ipſum te, Lauſe, tropæum
Æneæ: dixit, ſtridentemque eminus haſtam
Jecit: at illa volans clypeo eſt excuſſa; proculque
Egregium Anthorem latus inter & ilia figit:
Herculis Anthorem comitem qui miſſus ab Argis,
Hæſerat Euandro, atque Italâ conſederat urbe.
Sternitur infelix alieno vulnere, cœlumque
Aſpicit, & dulces moriens reminiſcitur Argos.
Tum pius Æneas haſtam jacit: illa per orbem
Ære cavum triplici, per linea terga, tribuſque
Tranſiit intextum tauris opus, imaque ſedit
Inguine: ſed vires haud pertulit. Ocius enſem
Æneas, viſo Tyrrheni ſanguine, lætus
Eripit a femore, & trepidanti fervidus inſtat.
Ingemuit chari graviter genitoris amore,
Ut vidit, Lauſus, lacrymæque per ora volutæ.
Hîc morîs duræ caſum, tuaque optima facta,

Si qua

* * *

„Γίγνεται . . . . . .

Καὶ Ἰλ: Π. στίχ. 589.

„Ὅσσοι δ' αἰγανέης βριπὴ ταναοῖο τέτυκται, κτ:

Στίχ: 813. ΑΝΤΙ ΘΕΟΙΟ ΜΟΙ ΩΔΕ ΠΑΡΕΣΤΩΝ . . . , Ὅραμοι τῶν Μαζέντε ἀθέατον περὶ ἕ Αἰν: Η. στίχ. 501. Τοιαῦτα δὲ, τοῖς ὧδε τῶ Μεζέντε παραπλήσια, καὶ παῤ Ἀπολλωνίῳ ἐν τοῖς Ἀργοναυτ: Βιβλ: Δ. στίχ. 466. Ἴδας ἀφραίνων ἐλήρησεν.

„Ἴσω νῦν δέρυ θέρον, ὅτῳ περιώσιον ἄλλων
„Κῦδος ἐνὶ πτολέμοισιν ἀείρομαι, ὐδὲ μ' ὀφέλλει
„Ζεὺς τόσσον, ὁσσάτιόν περ ἐμὸν δέρυ, μὴ νύτι πῆμα
„Λοίγιον ἔσσεθαι, μηδ' ἀκράαντον ἄεθλον
„Ἰδεῶ ἑπομένοιο, καὶ εἰ Θεὸς ἀντίόωτο.

Στίχ: 815. . . . . ΤΡΟΠΑΙΟΝ. Τὸ μὲν Τροπαῖον ἀπὸ τῆς τῶν πολεμίων ἔρηται τροπῆς· ὁ δὲ Θρίαμβος, ἐπὶ τῆς μετὰ θρῦ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἀναβοήσεως, καὶ τῶ ἀλαλαγμῶ τῶν στρατευομένων, ἐν πομπικαῖς πρόοδοις παιανιζόντων.

Στίχ: 818 ΑΝΤΩΝΟΣ Δ' ΕΠΑΤΗ . . . . Οἱ δ' ἄλλως ἀναγινώσκουσιν Ἄνθωρος. Ἄντων δὲ εἰς Ἡρακλῆν ἀνῆγε τὸ γένος, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Ῥωμαίοις ἐπίσημος οἶκος, φασὶν, ὁ τῶν Ἀντωνίων. Ὁπότερον ἀλλ' οὖν καὶ θείης τῶν ὀνομάτων, τὰ ἔπη ἔρρωται

Στίχ: 821 ΤΡΩΜΑΤΙ ΑΛΛΟΤΡΙΩΙ κτ: Σωιέβη γὰρ τῷ Ἄντωνι, ἢ Ἄνθωρι ἰέτῳ, ὅπερ καὶ Λεύκῳ παῤ Ὁμήρῳ, Ἰλ. Δ. στίχ. 489, ἔνθα τὸν Λῖανται λιτυσκόμενος,

„ . . . . . Ἄντιφος αἰολοθώρηξ
„Περιαμίδης καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὀξέϊ δουρὶ.
„Τὸ μὲν ἐξάμαρθ' ὁ δὲ Λεῦκον Ὀδυσσέος ἐθλὸν ἑταῖρον
„Βεβλήκει βεβαῶτα . . . . . :

Καὶ

Δεξιτερή τε, βέλος τε, τὸ τῇ δε ἐγὼν ἀναπάλλω,
Ἀντὶ Θεοῖο μοι ὧδε παρέξων· ἐκ δ' ὀσιῦμαι
Εἶναρα λῃϊῆρος ἀπ' Αἰνείᾳ ἆθ' ἕλωμαι,
Εἵμενον αὐτόν σε ϛῆσαθαι, Λαῦσε, τροπαῖον.
Ὣς φάτο, τηλόθεν ἠδ' ἔγχος προϊήλατο λίγξαν,
Ὀξὺ τὸ δ' ἱπτάμενον προτὶ ἀσπίδος ἀνταπεκρύθη.
Ἄντωνος δ' ἐπάγη μέσσον πλευρῆ τ' ἰλεῦτε.
Ἄντων Ἡρακλῆος ἔην δ' ὀπέων, ὅς ἀπ' Ἄργυς
Παῤ μὲν γ' Ἐυάνδρῳ μένεν, Ἰταλὸν Ἄξυ δὲ ναῖεν.
Τρώματι ἀλλοτρίῳ δ' ὁ πεσὼν, εἰς ὐρανὸν οἰκτρὸς
Ἄμβλεψε θνήσκων, γλυκερῆ δ' ἐμνήσατο Ἄργυς.
Τόφρα δ' ἰὸ Αἰνείας προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
Καὶ διὰ μὲν ῥὰ σάκος χαλκῷ κοίλῳ τριδύμοιο,
Δέρῤῥης τε τριπλοῖο λινοσκεπέος Ταυρείω,
Ἐλθὸν νειαίρῳ κατὰ γαϛέρα ἠρείρϊϛο,
Οὐμῷ δ' ἄῤ μένος ἀνδρὸς ἀπηύρα. Ὡς δ' ἴδεν αἷμα
Τυῤῥίωῖ, γήθων Αἰνείας, ὦκα μάλ' ἄορ
Παῤ μηρῆ πάσατο, φλογόεις τρομέοντι δ' ἐπέϛη.
Δεινὸν ἐπεϛονάχησε Φίλῳ δ' ἐφ' ἑῷ γενετῆϊ,
Λαῦσος ἐπεὶ ῥὰ νόησεν, ἀπ' ὄσσοιν λεῖβε δὲ δάκρυ.
Ὦδ' ἀλλ' αἰνὸν σεῦ πότμον, μεγα τ' ἔξοχον ἔργον,

S 2 (Εἴτῳ

❋ ❋ ❋

Καὶ ὁ τῷ Ὑψιώρει, Ἰλ: Ν. 411. Ὅτε τὸ ὑπὸ Δηϊφόβῳ κατὰ Ἰδομενέως ἀφεθὲν ἔγχος, τῆς τέτε ἀσπίδος ἀποκρυθέν,

„ —— Ἔβαλ' Ἱππασίδιω Ὑψιώρεα ποιμένα λαῶν
„Ἦπαρ ὑπο πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γένυθ' ἕλυσεν.

Ἐνθεντοι καὶ ἀλλότριον εἰκότως ὁ Μάρων εἶπε τὸ τρῶμα, τό γαὲ πρὸς Αἰνείαν ἐυθυωθὲν ἔγχος κατέβαλεν Ἄντωνα.

Στίχ: 823 ΤΟΦΡΑ Δ' ΙΔ' ΑΙΝΕΙΑΣ κτ: . . . . Ἀκέσεις τὸν Ὅμηρον Ἰλ: Γ. στίχ. 355.

„Ἦ ῥὰ, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
„Καὶ βάλε Πριαμίδαν κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
„Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος,
„Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλε ἠρείρϊϛο,
„Ἀντικρυ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα.
„Ἔγχος. . . . . .

Στίχ: 825 ΔΕΡΡΟΥΣ . . . ΛΙΝΟΣΚΕΠΕΟΣ . . . . Λινοῖς δ' ὑφάσμασιν ἐσκέποντο τοῖς παλαιοῖς τὰ σάκη, ἐφ' οἷς εἰκόνες ἔχοιεν ἐπιγράφεσθαι, ἅσπερ ἕκαϛος προηρεῖτο, σύμβολον ἑαυτῷ προφαίνειν καὶ γνώρισμα.

Στίχ: 832. Ὦδ' ΑΛΛ' ΑΙΝΟΝ ΣΕΥ ΠΟΤΜΟΝ κτ: Δι' ἐπιϛροφῆς χηματίσας ὁ Ποιητὴς τὸν Λαύσε ἔπαινον, προσεκτικωτέρως ἐποίησε τὺς ἀκέοντας, πρὸς τὸ τῷ νέῳ κατόρθωμα· ἐξῆρε δ' ἔτι τιὼ πράξιν, καὶ ἐξῆς παρενθέμενος, ὡς παράδοξον:

„ Εἴτω πιϛάγε ταῦτα. πάρος θρυλλέμενα δόξει.)

Ἀλλὰ τὶ τὸ καινὸν, ἐρεῖς, εἰ τιω ψυχιὼ, ὑὸς ὢν παρεβάλετο ὑπὲρ τῆ γεννήσαντος; πολλὰ γὲν πάλαι τοιαῦτα ἡ ἱϛορία παρέδωκεν, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆ Ἀντιλόχῳ τῆ Νέϛορος. (Πίνδ Πυθ. ὠδ: ϛ'.)

„ . . . . . ὃς ὑπερέθυτο,
„Πατρὸς, ἐναρίμβροτον ἀμμεὶ ——
„νας ϛράταρχον Αἰθιόπων Μέμνονα . . . .

Περὶ

(Si qua fidem tanto eſt operi latura vetuſtas,)
Non equidem, nec te, juuenis memorande, ſilebo.
Ille pedem referens, & inutilis, inque ligatus
Cedebat, clypeoque inimicum haſtile trahebat.
Proripuit juvenis, ſeſeque immiſcuit armis:
Jamque aſſurgentis dextræ, plagamque ferentis
Æneæ ſubiit mucronem, ipſumque morando
Suſtinuit: ſocii magno clamore ſequuntur,
Dum genitor nati parmâ protectus abiret:
Telaque conjiciunt, proturbantque eminus hoſtem
Miſſilibus: furit Æneas, tectuſque tenet ſe.
Ac velut effuſâ ſi quando grandine nimbi
Præcipitant, omnis campis diffugit arator;
Omnis & agricola, & tutâ latet arce viator,
Aut amnis ripis, aut alti fornice ſaxi,
Dum pluit in terris: ut poſſint, ſole reducto,
Exercere diem; ſic obrutus undique telis
Æneas nubem belli, dum detonet, omnem
Suſtinet; & Lauſum increpitat, Lauſoque minatur:

Quô

❁ ❁ ❁

Περὶ ἔ ὅρα καὶ Καλαβρὸν Παραλειπ: Β. στίχ. 242. Ἀλλ᾽ ὅτι γὰρ ὑπὲρ πατρὸς τοιῦτο, οἷος ἰῶ Μεζέντης (ἴδε Ζ. Αἰν: στίχ. 606:) θανεῖν εἵλετο Λαῦσος· ἢ μᾶλλον, ὅτι ἐκ τοιούτου ἔφυ τοιοῦτος, τοῦτ᾽ ἐ μάλα τοι πιστὸν εἶναι δόξειε τυχὸν ἰσορέμενον, εἰμήτις ἐκεῖνο ἐνθυμηθείη, ὅτι μητέρες ἐκ ἀεὶ τίκτουσιν ἐοικότα γονεῦσιν.

Στίχ: 835 — 843. ΤΡΩΜ᾽ Ὁ ΜΕ᾽Ν ᾽ΑΛΘΗ᾽ΣΩΝ. κτ: Θαυμαστὴ ἡ εἰκών, πολλὰ κατὰ τὸ αὐτὸ οἷον ὑπ᾽ ὄψεσι τιθεῖσα, χήματά τε καὶ πράγματα· τὶω τοῦ τρωθέντος Μεζεντίε ἐν ἀτονίᾳ καὶ ὀδύνῃ ὑποχώρησιν, τοῦ μόλις ἐκφυγεῖν δυναμένε, καὶ τὸ τρῶσαν δόρυ ἅμα τῷ σάκει σωεπισύροντος· τὶω Αἰνείε δεξιάν, ξιφοφόρον αἰρομένιν ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ ὑποχωροῦντος τραυματίε, καὶ ὅσον ἔπω τὶω πληγὶω κατενέγκασαν· τὶω τοῦ ἱππε Λάυσε εἰσφέρμησιν ἀντιπερισάντος, καὶ τὶω ἐπικατασκήψασαν τοῦ ξίφες προσβολὶω ἐναπείρξαντος, καὶ τὸν τοῦ πατρὸς διώκτιν πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστρέψαντος· τὸν τῶν περιεστώτων ἑταίρων ἐπαλαλαγμὸν· τὶω μεταξὺ διαφυγὶω τοῦ ἀποιχομένε εἰκτρῶς ὁπλιτοπάλα, τοῦ νεανίσκε προμαχοῦντος καὶ προαπτίζοντος· τὰς πυκνὰς τῶν Ῥοτόλων πάντοθεν κοντοβολίας τε καὶ ἐπιτοξεύσεις κατὰ Αἰνείε, τῷ σάκει ῥεῤῥῶς ἀπαντώντος, καὶ ἀσεμβῶς κατὰ χώραν μένοντος καὶ ἀτρέπτως. Οὕτως ἐν ὀκταρίθμοις τοῖς ἔπεσι, δαιδάλεόν τινα τὶω εἰκόνα ταύτιω ἡμῖν ὁ Μάρων ὑπέγραψεν, ἰῶ ἐκ ἄμεινον ἐδ᾽ ἀκριβεστέραν, γραφεὺς τὶω τέχνιω ἄριστος, ἐπὶ πίνακος διαγράψειεν.

Στίχ: 836. ΕΙ᾽ΚΩΝ Δ᾽ ΕΙ᾽ΛΕΝ ᾽ΑΜΑ, ΞΥΝ᾽ Τ᾽ ᾽ΑΣΠΙ᾽ΔΙ ΔΗΪ᾽ΟΝ ᾽ΕΓΧΟΣ. Σαρπηδόνα δὲ ὑπὸ Τληπολέμε βεβλημένον, Ἰλ: Ε. στίχ. 663. ὅτοι ἑταῖροι,
„Ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν
„Ἑλκόμενον·

Στίχ: 844. ᾽ΩΣ Δ᾽ ᾽ΟΤΕ ΔΗ᾽ ᾽ΟΜΒΡΟΙ κτ: Παραπλησία ἡ παρὰ τῷ Καλαβρῷ εἰκών, Παραλειπ: Η΄. στίχ. 379.
„Ὡς δ᾽ ὅτε μηλοβοτῆρες ἐνὶ σταθμοῖσι μένωσι
„Λαίλαπα κυανέιν, ὅτε χείματος ἦμαρ ἵκηται
„Λάβρον ὑμῆ σεροπῇσι, καὶ ὕδατι, καὶ νεφέεσσι
„Ταρφέσιν· οἱ δὲ μάλ᾽ ἔτι, λιλαιόμενοίπερ ἰκέσθαι,
„Ἐς νομὸν αἰσσουσιν, ἄχρις μέγα λωφήσειε
„Χεῖμα, καὶ ἐυρύποροι ποταμοὶ μεγάλα βρομέοντες.

Στίχ:

(Εἴτω πιξά γε ταῦτα, πάρος θρυλλύμενα δόξει)
Οὐδ' αὐτὸν σ' αἰζηὲ ἀοίδιμε σῖγα παρέλθω.
Τρῶμ' ὁ μὲν ἀλθήσων, ἀμενιωὸς ἐὼν ὑπεχώρει,
Εἰκὼν εἶλκε δ' ἅμα ξιὼ τ' ἀσπίδι δήϊον ἔγχος.
Ὁρμηθεὶς δ' ὁ νεαξ μεσσηγὺς ἑ μίξατο ὅπλοις·
Δεξιτερὶὼ δ' ἤδη ἐπάραντος, πλήξοντός τε,
Φάσγανον Αἰνείαο ὁ δ' ὑπήλυθεν, ἠδ' ἐπιέχεν,
Ἀντιπεριξὰς· ἀμφὶ δὲ οἱ μεγ' ἄϋσαν ἑταῖροι,
Μέσφ' ὁ τεκὼν προμάχοιο ὑπ' ἀσπίδι χάζετο ἧος·
Οἱ δ' ἐν ἐκηβολίαις ταρφειαῖς δήϊον ὤχλεν.
Μαίμωσσ' Αἰνείας, ὑπὸ δ' ἔν σάκος ἔμπεδος ἔσκεν.
Ὡς δ' ὅτε δὴ ὄμβροι γε χαλαζήεντες λάβροι
Ῥήγνυνται, πᾶς τόφρα δ' ἀροτρεὺς χάζετ' ἀπ' ἀγρῶν,
Πᾶς δέ τε γηπόνος· αἶψα δ' ὑπαὶ σκέπας εἶσιν ὁδίτης,
Ἢ ποταμῦ ὄχθης, ἢ αἰπεινῦ γλάφυ πέτρυ,
Εὖθ' ὑετὸς ῥοθέῃσ', ἐς ὅ κ' ἠελίοιο φανέντος,
Ἤματος ἐργασίῳ τελέσειαν· πάντοθεν ἔτως
Ἔμβροχος Αἰνείας βελέεσσι, νέφος πολέμοιο
Σύμπαν ὑπέτλη, ἔς τ' ἐκβροντῆσαν γε παρέλθοι·
Λαῦσον ὁμοκλήσασκε δὲ, καὶ Λαύσῳ ἠπείλει·
Ποῖ θνήξων ἔρρεις; τὶ δὲ τολμᾷς κρείσσονα σεῖο;
Φῶτος σ' εὐσεβίη ἀπαφίσκει· οὔτι δ' ὁ μεῖον
Ἄλλετο ἔκφρων· εἰς ὅ κεν αἰνότερον χόλος ἀρθεὶς
Ἦφθη Δαρδανίῳ ἀγέτῃ· Μοῖραι δ' ἄρ' Λαύσῳ
Νήματα πρυμνὰ λέγοντο· ἐπεί τοι γ' ὄμβριμον ἄορ
Αἰνείας ἐλάσας, διὰ δὴ μέσσοιο νεᾶνος
Κρύψε διαμπὰξ· καὶ διὰ πέλτιω φάσγανον ὀξὺ
Ἦλθεν ἀπειλητῆρος, ἅπαντά τε ἔντεα κῶφα,

Καὶ

❁ ❁ ❁

Στίχ: 852. ΛΑΥ̓ΣΟΝ ὉΜΟΚΛἨΣΑΣΚΕ . . . . ἩΠΕἸΛΕΙ. Κατοικτείρων τὸν ὑπὲρ τῆ ἰδίᾳ πατρὸς εἰς κίνδυνον ἑαυτὸν παραβάλλοντα νεανίσκον. καὶ ἀπειλὰς προσετίθει, ἵνα τῆς ἐγχειρήσεως ἀποχέσθαι πείσῃ. Ὁ δὲ Μέμνων ἀνάπαλιν Νέσορα τὸν γενέτιω, ὑπὲρ τῆ πτώματος τῆ υἱέος Ἀντιλόχυ (ἔπερ ἀνωτέρω, Σημ: στίχ. 832. ἐμνήθημεν) ἀγωνίσασθαι ἐπιβαλλόμενον ὁμοίως ἀπείργε: παρὰ τῷ Καλαβρῷ Παραλ: Β. στίχ. 308—317.

„Ὦ γέρον, ἤ μοι ἔοικε κατ' ἀντία σεῖο μάχεσθαι·
„ . . . . . .
„Χάζεο, μή σε βάλοιμι, καὶ οὐκ ἐθέλων περ ἀνάγκῃ,
„Μηδὲ τεῷ περὶ παιδὶ πέσῃς, μεγ' ἀμείνονι φωτὶ
„Μαρνάμενος. μή σε καὶ ἄφρονα μυθήσωνται
„Λυκίων· οὐ γὰρ ἔοικεν ὑπερτέρῳ ἀντιάσθαι.

Στίχ: 857. ΝἨΜΑΤΑ ΠΡΥΜΝᾺ ΛἘΓΟΝΤΟ . . . . Τὰ λίνα δηλαδὴ τὰ ἑκατὰ σωθέρυν, μηκέτι περαιτέρω τῆς Κλωθῦς αὐτῷ συνεπικλωσάσης.

Στίχ: 859. ΚΡΥ̓ΨΕ ΔΙΑΜΠᾺΞ. Ἰλ: Π. στίχ. 333. καὶ στίχ. 340. καὶ Ἰλ: Υ. στίχ. 475.

„Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι . . . .
„ —— πᾶν δ' ἔσω ἔδυ ξίφος.

Στίχ: 860. . . . . ἈΠΕΙΛΗΤἨΡΟΣ . . . . Τῷ Αἰνείᾳ μοι νέῳ, ὃς καθάπερ εἴρηται: στίχ. 852.)

„Λαῦσον ὁμοκλήσασκέ τε, καὶ Λαύσῳ ἠπείλει.

Quò morituræ ruis? majoraque viribus audes?
Fallit te incautum pietas tua. Nec minus ille
Exsultat demens. Sævæ jamque altius iræ
Dardanio surgunt ductori; extremaque Lausi
Parcæ fila legunt. Validum namque exigit ensem
Per medium Æneas juvenem, totumque recondit.
Transiit & parmam mucro, levia arma minacis,
Et tunicam, molli matrem quam neverat auro:
Implevitque sinum sanguis, tum vita per auras
Concessit mœsta ad manes, corpusque reliquit.
At vero ut vultum vidit morientis, & ora,
Ora modis Anchisiades pallentia miris,
Ingemuit miserans graviter, dextramque tetendit;
Et mentem patriæ subiit pietatis imago.
Quid tibi nunc, miserande puer, pro laudibus istis?
Quid pius Æneas tantâ dabit indole dignum?
Arma quibus lætatus, habe tua; teque parentum
Manibus, & cineri (si qua est ea cura) remitto.
Hôc tamen infelix miseram solabere mortem;
Æneæ magni dextrâ cadis. Increpat ultro
Cunctantes socios, & terrâ sublevat ipsum,
Sanguine turpantem comptos de more capillos.
Interea genitor Tyberini ad fluminis undam,
Vulnera siccabat lymphis, corpusque levabat
Arboris acclivis trunco: procul ærea ramis
Dependet galea, & prato gravia arma quiescunt.
Stant lecti circum juvenes: ipse æger, anhelans
Colla fovet, fusus propexam in pectore barbam.

Mul-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 862. . . . . ΜΕΛΑΝ ΡΥΕΝ ΑΥΤΟΥ ΑΙΜΑ· Οὕτω καὶ τῷ Τρωὸς Ἀλαστορίδᾳ, ὃν Ἀχιλεὺς ἔτησε Φασγάνῳ, Ἰλ: Υ. 470.

„ . . . . . μέλαν αἷμα κατ' αὐτῆς
„Κόλπον ἐνέπλησε, τὸν δὲ σκότος ὄσσε ἐκάλυψε.

Στίχ: 864. ΚΑΡΤΑ ΕΠΑΧΝΥΜΕΝΗ, ΙΘΥΤΙ ΑΙΔΟΣ ΔΕ ΒΕΒΗΚΕΙ. Καὶ Πάτροκλον δὲ ὑπὸ Ἕκτορος πεσόντα, Ἰλ: Π. στίχ. 855.

„ . . . . . τέλος θανάτοιο κάλυψε
„Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει
„Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην.

Στίχ: 867. ΑΙΝΟΝ ΑΠΕΣΤΟΝΑΧΗΣ ΟΙΚΤΕΙΡΑΣ, ΧΕΙΡΑ. Τ' ΟΡΕΓΝΥ, Ὡς ἀναμοίβις τὸν τρόπον ὁ Μάρων παρέσησεν Αἰνείαν καὶ Τύργον· ὁποῖος γὰρ οὗτος ἀνωτέρω πρὸς Πάλλαντα ὤφθη τὸν τῆ Εὐάνδρᾳ; (στίχ. 520 — 525.) οἷος δ' ἐνταῦθα Αἰνείας πρὸς Λαῦσον τὸν τῆ Μεζέντι; στίχ. 865—876.

Στίχ: 872. . . . . (ΕΙ ΤΙΣ ΧΑΡΙΣ ΗΔΕ.) . . . . Εἴτε σοὶ τῷ μηκέτι τέτων δεησομένῳ, ὧν περ νῷ ἐγώ σοι χαρίζομαι· εἴτε δὴ καὶ τῷ σὲ τεκόντι, ὅς, εἰς τοσοῦτον δυσσεβείας τε καὶ βαρβαρότητος ἐξοκείλας, θαυμασὸν, εἴτινα καὶ τῶν περὶ σὲ καλῶς γινομένων λόγον ποιήσεται.

Στίχ: 874. ΔΕΞΙΤΕΡΗ ΠΕΣΕΜΕΝ Σ' ΑΙΝΕΙΟΥ . . . . Παρὰ τῷ Ποιητῇ κέται (μεγάλε Αἰνεία) Aeneæ Magni. Ἐπιλαμβάνονται δέ τινες διὰ τέτο, τῆ Μαρωνικῆ Αἰνείᾳ ἐνταῦθα, ὡς μαγαλαύχε τε καὶ ἀλαζόνος· Ἀλλ' ἃ χρὴ, φασὶν ἄλλοι, ἐν κοινοτέροις πήχεσι τὰ τῶν Ἡρώων ἔτ' ἔργα, ἔτ' ἔπη διαμετρεῖν.

Στίχ:

Καί γε χιτῶνα, τὸν οἱ χρυσῷ σωυφιώατο μήτηρ.
Ἴφι δε ϛαμένοιο, μέλαν ῥυὲν αὐτῆ αἷμα,
Κόλπον ἐνιπλῆσε· ψυχὴ δ' ἄρ' σῶμα λιπῆσα,
Κάρτα ἐπαχνυμένη, ἰθυὶ ἄϊδόςδε βεβήκει.
Ἀλλὰ γὰρ, ὡς θνήσκοντος ἐς εἶδος βλέψεν, ἰδ' ὦπα,
Ὤπ', Ἀγχισιάδης, ἐλεεινῶς ὠχριόωντος,
Αἰνὸν ἐπεσονάχησ' οἰκτέιρας, χεῖρα τ' ὀρέγνυ,
Τίεος ἐυσεβίῃ πεμπάζων πρὸς ῥὰ τοκῆα.
Τίπτε σοι, οἰκτρὲ παῖ, ὥς ἐν μοίρᾳ ἐπαίνων ἤδη
Αἰνείας, τὶ τόσης ἀρετῆς πέλον ἄξιον οἴσει;
Τεύχεα ἀλλ' ἔχε, τοῖς τ' ἔπι γάννυσο· καί σε τοκῆων
Χέρεσι, καὶ τέφρῃσ' (εἴτις χάρις ἥδε) μεθήσω.
Ἀλλὰ τό τοι, δύϛοτμε, ἔοι παρμύθιον ὅιον,
Δεξιτερῇ πεσέμεν σ' Αἰνείᾳ· Εἶτα δ' ὁμόκλει
Ὀκνοῦντας γ' ἑτάρους, γαίης μὶν δ' ἐξανάειρεν,
Αἵματι ἀβροκόμιω καλὰς λυθρώδεα χαίτας.
Μέσφα ῥὰ τῆ γενέτης, ποταμῆ παρὰ Θύβριδος ὄχθας,
Τρῶμα ῥεέθροις ῥύπτεν, ἀτὰρ δέμας ἀγκάφιζεν
Ἀγκλινθεὶς κορμῷ δένδρε· ἀγχῆ κλωνός δὲ,
Χαλκῇ ἥπτο κόρυς, γαίης δ' ἐπὶ τεύχεα ἤργει.
Λεκτοὶ δ' αἰζηοὶ πέρι ἔϛαν· ὁ δ' ἀυχένα κάμψεν
Ὡς Ὀλιγηπελέων, ϛέρνων δ' ἐπὶ χεῦτο ὑπήνη.
Πολλὰ δ' ὑπὲρ Λαύσε ἐρέεινεν, πέμπε δὲ πολλὲς
Κέκλεθ', ἐντολίας τ' οἵσειν οἰκτρῆ γενετῆρος.
Ἀλλὰ γ' ἑταῖροι Λαῦσον ἐπ' ἀσπίδος ἔκφερον ἄπνευ,
Τράυματι ἐν μεγάλῳ μεγαλωϛὶ δαμέντα γοῶντες.
Γνῶ δ' ἔκαθεν γόον, ὄφρα κακῆ προεπήθετο ἦτορ·

Τ 2 Καὶ

❁ ❁ ❁

Στιχ: 878. ΤΡΩΣΜΑ ΡΕΕΘΡΟΙΣ ΡΥΠΤΕΝ. ficcabat ἔχει ὁ Μάρων· ὅπερ ἐϛὶν (αὔχμεεν.) ὅτι, fluxus ſanguinis aquarum frigore continetur (Σίρβιος·) τετέϛιν, ἡ Αἱμόῤῥοια τῷ ψύχει τῶν ὑδάτων συνέχεται· Οἱ δὲ Γάλλοι, ὡς καὶ ἡμεῖς: Lavoit la plage· καὶ ὁ Ἰταλὸς ὡσαύτως:

„ . . . . . e la ferita
„Già lavata ne l'onde . . . .

Περιῤῥύπτων ἰῷ τιὼ ἐκ τῆς τρώσεως πληγιὼ ἐν ὕδασιν.

Στίχ: 879. ΑΓΚΛΙΝΘΕΙΣ . . . . Καὶ Σαρπηδόνα δὲ ὑπὸ Τληπολέμε βληθέντα, Ἰλ: Ε. ϛίχ. 692.

„ . . . . . Δῖοι ἑταῖροι
„Εἵϛαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ.

Στίχ: 881. ΛΕΚΤΟΙ Δ' ΑΙΖΗΟΙ ΠΕΡΙ ΕΣΤΑΝ. . . . . Ὡς καὶ περὶ Μενέλαον βεβλημένον, Ἰλ: Δ. ϛίχ. 211.

„ — Περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριϛοι
„Κυκλόϑ' . . . . . .

Στίχ: 885. . . . . ΛΑΟΝ ΕΠ' ΑΣΠΙΔΟΣ ΕΚΦΕΡΟΝ . . . . Καθὰ καὶ τὸν Εὐάνδρε Πάλλαντα ἀνωτ: ϛίχ. 536.

Στίχ: 887. . . . . ΚΑΚΟΝ ΠΡΟΕΠΗΘΕΤΟ ΗΤΟΡ. Οὕτω καὶ παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ: Σ. ϛίχ. 2.

„Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε·
„Τὸν δ' εὗρε . . . . . .
„Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν.

Στίχ:

Multa ſuper Lauſo rogitat, multoſque remittit.
Qui revocent, mœſtique ferant mandata parentis.
At Lauſum ſocii exanimum ſuper arma ferebant
Flentes ingentem, atque ingenti vulnere victum.
Agnovit longe gemitum præſaga mali mens;
Canitiem immundo deformat pulvere, et ambas
Ad cœlum tendit palmas, & corpore inhæret.
Tantane me tenuit vivendi, nate, voluptas,
Ut pro me hoſtili paterer ſuccedere dextræ,
Quem genui? tua ne hæc genitor per vulnera ſervor,
Morte tuâ vivens? heu nunc miſero mihi demum
Exilium infelix; nunc alte vulnus adactum.
Idem ego, nate, tuum maculavi crimine nomen,
Pulſus ob invidiam ſolio, ſceptriſque paternis.
Debueram patriæ pœnas, odiiſque meorum;
Omnes per mortes animam ſontem ipſe dediſſem.
Nunc vivo! neque adhuc homines, lucemque relinquo!
Sed linquam. Simul hæc dicens, attollit in ægrum
Se femur; &, quanquam vis alto vulnere tardat,
Haud dejectus equum duci jubet; hoc decus illi,
Hoc ſolamen erat: bellis hoc victor abibat

Omni-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 888. ΚΑΙ᾽ ΠΟΛΙΗ᾽Ν ΔΕ᾽ ΚΟ᾽ΝΕΙ . . . . . Μέτιθι Φαίθιον, τὰ ἐπὶ τοῖς πένθεσι τῶν παλαιῶν ἐθιμα καταλέγοντα. Βιβλ: Α. Κεφ: ΙΓ καὶ Βιβλ. Γ. Κεφ: ΙΕ. ὅρα δ᾽ ἀντὶ πάντων ἕνα τὸν τῆς Θέτιδος, ὅπως ἐπὶ τῇ τοῦ φιλτάτου Πατρόκλου διετέθη ἀναιρέσει, Ἀντιλόχου ἀπαγγείλαντος, Ἰλ: Σ. στίχ. 22.

„ —— Τὸν δ᾽ ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
„Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
„Χεύατο κακκεφαλῆς, χαρίεν δ᾽ ἤσχυνε πρόσωπον·
„Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν᾽ ἀμφίζανε τέφρη.
„Αὐτὸς δ᾽ ἐν κονίῃσι μεγαλωστὶ τανυσθεὶς
„Κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων.

Στίχ: 889. ΗΡΕΝ ΕΣ Ο᾽ΥΡΑΝΟ᾽Ν . . . . Οὐχ ἱλασκόμενος Θεοὺς δηλ:, ἀλλ᾽ ἐξευμενίσαι σκοπῶν· καὶ τιὼ παρ᾽ αὐτῶν βοήθειαν ἐζαιτήσασθαι, ἀλλ᾽ ἐπιπλήττων τε καὶ καταβλασφημῶν ὡς Θεοῖς ἐχθρὸς.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΝΕ᾽ΚΥΝ ᾽ΑΥΤΟ᾽Ν ΠΕΡΙΕ᾽ΣΧΕ. Παρ᾽ Ὁμήρῳ δὲ Ἰλ: Ω. στίχ. 723.

„ —— Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
„Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα.

Στίχ: 890—900. ΤΟΣΣΟ᾽Σ Δ᾽, Ω᾽ ΤΕ᾽ΚΝΟΝ, κτ: Ὁ Μεζέντιος θρηνῶν ἐπὶ τῷ ὑῒ Λαύσῳ ἀναιρεθέντι, διὰ τῶν δέκα ἑξῆς ἐπῶν προσφυέστατα ἐπεξεργασμένος ἐν ᾧ καταμέμφεται μὲν ἑαυτὸν ὡς φιλοψυχήσαντος, ἀπολέγεται δὲ τὸ ζῆν, εἰ τῷ τοῦ υἱέως θανάτῳ αὐτῷ περίεστιν, ὁμολογεῖ δὲ ἐπὶ τὸ ἄκρον ἤδη ἐλάσαι τῆς ἀθλιότητος πολλῷ μᾶλλον ἢ πρότερον, ὅτε βασκανίᾳ τε καὶ φθόνῳ, ἢ φησὶ, τῆς τε πατρίδος καὶ τῶν προγονικῶν σκήπτρων ἐκπεσών, πρὸς τῇ συμφορᾷ καὶ αἰχμαλίῳ προσετριφῶς ἰσῶ τῷ τεχθέντι καὶ ὀνειδος· τελευταῖον δὲ ἀπογνὺς τῶν ὅλων ἐπὶ τὸ θανεῖν ἀσεύδει, μηκέτι ὁρᾶν τὸ παρὸν τοῦτο φῶς τῆς ζωῆς ἀνεχόμενος.

Στίχ: 894. ΣΧΕ᾽ΤΛΙΟΣ ᾽ΕΞΕ᾽ΛΑΣΙΣ. . . . . Ἡ ἀφ᾽ ἧς ἐκπέπτωκεν ἀπελαθεὶς πόλεως· οἷον εἰ ἔλεγεν, ὅτι Σὲ, ὦ τέκνον, περιόντος, καὶ τὸ τῆς ὑπεροψίας ἔτι μοι ἀνεκτὸν ἦν, νῦν δὲ ἀφόρητον.

Στίχ:

Καὶ πολιῶ δὲ κόνει κατὰ ἤχω, ἀμφοτέρας δὲ
Ἤρεν ἐς οὐρανὸν, εἶτα νέκυι δ' αὐτὸν περιέχε.
Τοσσὸς δ', ὦ τέκνον, βιότοιό με ἶμερος εἶλεν,
Ὡς τλῆν' ἐχθρῆ χεῖρα σ' ὑπελθέμεν εἵνεκ' ἐμεῖο,
Ὃν τέκον; ὠτειλῆσι δὲ σῇσι σαώσομ' ὁ φώτωρ;
Ζῶν ἐπὶ σῷ θανάτῳ; οἵμοι νῶι μοι δυσιώῳ,
Σχέτλιος ἐξέλασις· νῶι τραῦμ' ὀλοώτερον ἦκται.
Αὐτὸς ἐλεγχείη ἀλιτήσας σοὶ τέκος ὤφθιν.
Ὠθεὶς βασκανίῃ ἕδεος προγόνων καὶ σκήπτρων.
Αἶψ' ὄφελον πάτρης, ἠδ' ἔχθεα ἀγχισήων,
Οἷος τισαίμιν, ἔνοχος θανάτοις παντοίοις!
Νῶι δ' ἄρ' ζωὸς ἐγὼ, φῶτας τε, φόως τ' ἀλέγπον·
Λείψω δ' ἔμπης. Φὰς δ' ἐπὶ μηρῷ τῷ ῥὰ παθόντι
Ἐξυπανέξη. Καί κεν τραυματίας δὲ σκάζων,
Οὗτοι ἀπαυδήσας ἀχθῆν' ἐπικέλσεται ἵππον,
Ὅς γάνος οἱ πέλεν, ὅς θ' ἦδος, καὶν δήρισι νῖκος.
Τῷ δὲ γ' ἐπαχνυμένῳ προσθφέγξατο, τοῖα τε εἶπε:
Ῥοιβὲ σὺ, δὴν (εἰ δίω τι ὅλως θνητοῖς παρὸν ἔπλε.)

Ζώο-

❀ ❀ ❀

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΝΥ͂Ν ΤΡΑΥ͂Μ' ΟΛΟΏΤΕΡΟΝ ΗΚΤΑΙ, Ἢ τὸ παρ Αἰνείᾳ μοι προενσκῆψαν.

Στίχ: 895 ΑΥΤΌΣ ΕΛΕΓΧΕΙΉ . . . . ΣΟΙ͂ ΤΈΚΟΣ. Αὐτὸς ἐγὼ, ὁ νῶι τῷ θανάτῳ τῷ Σῷ παραίτιος, ἀτιμίας Σοι ζῶντι πρίξενος ἐγενόμιν κατακριθεὶς ὑπερόριος. Καὶ σημείωσαι, ὅπως αὐτὸ τοῦτο ὁ Ποιητὴς Φθάσας ἀνωτέρω προεκτεφώνηκεν, ἐν οἷς ἔφασκε τὸν Λαῦσον πατρὸς ἀμείνονος λαχεῖν εἶναι ἄξιον. (Ὅρα Ζ. Αἰν: στίχ, 701)

Στίχ: 896. ΩΣΘΕΙΣ ΒΑΣΚΑΝΙΉι . . . . Προφάσει τιὼ ἰδίαν ἑαυτῷ ἀτασθαλίαν περιαμπέχει· ΑΛΛ' ὅτι δὴ Μεζέντης ἐπαξίως πεπόνθοι ἅττα πεπόνθοι, ὅρα Η. Αἰν: στίχ 500—515.

Στίχ: 298 . . . . ΈΝΟΧΟΣ ΘΑΝΆΤΟΙΣ ΠΑΝΤΟΊΟΙΣ. Omnis per mortes. διὰ πάντων, φησὶ, θανάτων.) ΑΛΛ' ὁ θάνατος εἷς· βέλεται δὲ λέγειν διὰ πάντες γένες, ἢ τρόπε θανάτε. Καὶ ἰὼ γὰρ καὶ ἄλλως μυρίων, ὃ λέγεται, θανάτων Μεζέντης ἄξιος.

Στίχ: 900. ΛΕΊΨΩ Δ' ΈΜΠΗΣ. . . . . Ὁρᾶς τιὼ τῷ πάθες ὑπερβολιὼ, τῷ ἐπιχειρῆντος καὶ τοῖ ὑπὲρ δυὰμιν; Ὅμοιον καὶ τὶ τῷ Γηραιῷ Νέσορος ἐπ' Ἀντιλόχῳ τῷ ὑεῖ κτανθέντι πρὸς τῷ Μέμνονος, παρὰ Καλαβρῷ, Παραλειπ. Β. στίχ. 301.

„ . . . . . ἂν δὲ καὶ αὐτὸς
„Ὥρμαινεν πονέεθαι ἀφ' ἅρματος, ἕνεκ' ἄρ αὐτοῦ
„Παιδὸς ἀποφθιμένοιο ποθὴ ποτὶ μᾶλλον ἄγεσκε
„Παῤ δυὰμιν.

Στίχ: 905 ΡΟΙΒΕ' ΣΥ͂ . . . . Προαίθησίν τινα τῷ ἐσομένῳ, καὶ ἐπ' αὐτῷ λύπιν, ὁ Μάρων τῷ Μεζέντι ἵππῳ προσάψας, καὶ λόγε ἔτι προφορικῷ αὐτῷ μεταδίδωσι, κατὰ ζῆλον Ὁμήρε, ὃς ἐχ ὅπως κατηφιῶντας, τὰς Ἀχιλλέως ἵππες, Ξάνθον τε καὶ Βαλίαν, ἐπὶ τῇ προγνώσει τῷ μέλλοντος ἀποφαίνει, ἀλλὰ καὶ πρὸς τιὼ γινομένιω αὐτοῖς ἐπίπληξιν λεκτικῶς ἀπαντῶντας. Ἰλ Τ. στίχ. 405.

„Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας ὠκὺς ἵππος
„Ξάνθος, ἄφαρ δὲ ἤμυσε καρήατι . . . .
„ . . . . . .
„Αὐδήεντα δ' ἔθηκε Θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
„Καὶ λίλιω σ' ἔτι νῶι γε σαώσομεν, ὀβριμ' Ἀχιλλεῦ·
„Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον κτ: . . . .

Omnibus. Alloquitur mœrentem, & talibus infit:
Rhœbe diu (RES SI QVA DIU mortalibus ulla eſt)
Viximus: aut hodie victor ſpolia illa cruenta,
Et caput Æneæ referes, Lauſique dolorum
Ultor eris mecum: aut, aperit ſi nulla viam vis,
Occumbes pariter. Neque enim, fortiſſime, credo,
Juſſa aliena pati, & dominos dignabere Teucros.
Dixit: & exceptus tergo conſueta locavit
Membra, manuſque ambas jaculis oneravit acutis,
Ære caput fulgens, criſtâque hirſutus equinâ.
Sic curſum in medios rapidus dedit: æſtuat ingens
Imo in corde pudor, miſtoque inſania luctu,
Et furiis agitatus amor, & conſcia virtus:
Atque hic Æneam magnâ ter voce vocavit.
Æneas agnovit eum, lætuſque precatur:
Sic pater ille Deûm faciat, ſic altus Apollo;
Incipias conferre manum.
Tantum effatus, & infeſtâ ſubit obvius haſtâ.
Ille autem: Quid me erepto, ſæuiſſime, nato
Terres? hæc via ſola fuit, quâ perdere poſſes.

Nec

❀ ❀ ❀

Ὡσαύτως δὲ καὶ Ἕκτωρ Ἰλ: Θ. στίχ 184. τοῖς ἰδίοις
„ — — Ἵπποισιν ἐκέκλε ο, φώνησέν τε·
„Ξάνθε τε καὶ σὺ Πέδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε·
„Νῦν μοι τίν κομιδὴν ἀποτίνετον . . . . .
„ . . . . . .
„ — Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ ἀπεύδετον κτ:
Ἐφῆπται γὰρ τῇ Ποιήσει τερατεύεσθαι τὰ τοιαῦτα, ψυχὴν ὥσπερ ἐνιεῖσαν τοῖς ἀψύχοις, καὶ τοῖς ἀναισθήτοις αἴσθησιν, ἵνα καὶ τοῖς ἀλόγοις λόγον ἐναρθρόν τε καὶ ἔλλογον.

Στίχ: 906. . . . . Ἢ ΝΙΚὨΝ ΤἨΜΑΡ ΤὈΔΕ . . . . Ὁπότερον γὰρ αὐτῶν συμπεσεῖν γένοιτο, παραβαλέσθαι ἑτοίμως ἔχων Μεζέντης ἐπὶ τίν πράξιν ὁρμᾷ. Οὕτω καὶ Πάλλας ἀνωτέρω Τύρνον ὑπαντιάσας, στίχ. 479.
„Ἤτοι ἐγὼν ἐνάροις ἀφνειοῖς κῦδος ἀρέσμαι
„Ἢὲ μόρῳ κλεινῷ . . . . . .
Ὅρα δὲ καὶ τὰς ἐκεῖ σημειωθείσας ἐξ Ὁμήρε παραθέσεις.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΕΙΝΑΡΑ ΚΕΓΝΑ, Τὰ Αἰνείε φησὶν, ὅτι τὰ Λαύσε ὁ ἥρως ἑαυτῷ καταχεῖν παρήτησατο. (στίχ. 871.)
„Τεύχεα ἀλλ' ἔχε, τοῖς τ' ἐπὶ γάννυσο . . . .
„Ἀλλὰ πῶς αἱματόεντα καλεῖ τὰ ὅπλα Αἰνείε; Ἢ, ὡς τοῖς τῶν πολεμίων φόνοις, καὶ τῷ Λαύσε δὲ τῷ ἰᾷ προσλάτως αἱματόφυρτα.

Στίχ: 910. . . . . ΟΥ̓ ΓἈΡ ΔἨ Σ' Ἀ̓ΛΚΙΜ' Ὀ̓ἸὨ, Ὡς ἐκ τε ἵππε δῆθεν, καὶ αὐτῷ ἀπαξιώσοντος Τεύκρεις ὑπείξειν, τὰ Τεύκρων ἀλαζονικῶς ὧδε περιφρονεῖν ἐθέλει Μεζέντης· ὁ δὲ τρόπος ἐπί τε ἐπαίνε καὶ δυσφημίας πλαγιώτερον ἐπιτηδευόμενος, ἐξ τεχνικώτατος.

Στίχ: 913 ἈΜΦΩ ΠΛἨΞΕ ΔἘ ΧΕἸΡΕ κτ: Πλείονα γὰρ διενοεῖτο κατ' Αἰνείε βέλη ἀφήσειν, εἰ δὶ ἑνὸς γοῦν αὐτῷ γένηται τυχόντι τῷ πολεμίε περιγενέσθαι.

Στίχ: 914 . . . . ΚΥΝΈΗ . . . . ΙΠΠΟΔΑΣΕΊΗ. Κόρυθα ἱπποδασείαν Ὅμηρος ἀπεκάλει. Γ Ἰλ: στίχ. 369. καὶ Ν. στίχ. 714. καὶ Ρ. στίχ. 295. τὴν δ' αὐτὴν καὶ ἵππειον τετυφάλειαν εἶπεν· Ἰλ: Τ. στίχ. 382. Ἀλλὰ καὶ κυνέην ἵππειον· οὐκ ἐν εἴδει, ἀντὶ τῆς τῶ ποταμίε κυνὸς δορᾶς, ἣ τὰς κεφα-

Ζώομεν. ἡ νικῶν ἦμαρ τόδε, ἔναρα κεῖνα
Αἱματόεντα, κάρη τ' Αἰνείᾳ, ἶφι ἀπήρας,
Ἄλγεσι τοῖς Λαύσῳ σῷ ἐμοὶ νυῷ ἔκδικος ἔσσῃ,
Ἦέ θ' ὁδόν τινα, ἦν σφίσι κίνυς μήτις ἀνοίξῃ,
Θνήξεαι ὡσαύτως· ἐ γὰρ δὴ σ' ἄλκιμ' ὀΐω,
Ἄλλοις δεδμήσεσθ' ἐθέλειν, καὶ Τεύκροις εἴξειν,
Ἦ, καὶ δεξαμένᾳ ἐπ' ἐθήμοσι βήσατο νώτοις.
Ἄμφω πλῆσε δὲ χεῖρε ἐν ὀξυτέροισι βελέμνοις·
Χαλκῇ δ' αἰγλήεις κωπῇ κάρα ἱπποδασείῃ,
Θωύας ἰθὺς μέσσον ἐχώρει. Ζεῖε δὲ πάγχυ
Αἰδὼς τ' ἐν μυχάτῳ κραδίῃ, μανικὸν δέ τε πένθος,
Λυσσαλέος τε ἔρος, καὶ οἱ ἰωὴ γε σωήθης.
Ἔνθα τρὶς Αἰνείαν προκαλίζετο μακρὸν ἀΰσας.
Γνὰς δέ μιν Αἰνείας, μάλ' ἐπ' αὐτῷ εὔξατο γήθων·
Ὣς ῥὰ πατὴρ τελέσειε Θεῶν, ὥς φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὧσε σε συμβαλέμεν χεῖρας τέ μοι ἂν ἐπιάρξαι.
Ὣς εἰπὼν φονίῳ, αἶψ' ἀντίος ἔγχεϊ ὦρτο.
Αὐτὰρ ὁ· οἰχομένοιο, ἀνηλεές, ἦος ἐμεῖο,
Τί με δείσκης; τὼς μόνον αὐτὸν μ' εἶχες ὀλέσσαι.
Οὐδ' ὄϊτον πτώσσω, ἀλλ' ἠδὲ Θεῶν τιν' ὃν ἔπποις·
Πάυεο· τεθνήξων ἧκω, τάδε σοι προενέκας
Πρῶτα ξείνια. Ἦ, καὶ ἀμπεπαλὼν βέλος ἧκεν.

V 2 Εἶτα

❁ ❁ ❁

κεφαλὰς οἱ παλαιοὶ σκέπειν εἰώθεσαν (ὡς σεσημείωκεν Εὐσάθιος.) ἀλλ' ἁπλῶς τῷ κωνείῳ, ἀντὶ τῆς κόρυθος, τῆς ἐξ οἱασδήποτε ὕλης, ἐκλαβόμενος· καθὰ δὴ καὶ Κωνείῳ εἴρηκε χαλκήρεα, καὶ Ταυρείῳ, καὶ Ἰκτιδείῳ, καὶ δὴ τέως καὶ Ἱππειρι. Ὀδυσ. Χ. στίχ. 123. περὶ Ὀδυσσέως λέγων:

„Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κωνείῳ εἰτυκτον ἔθηκεν
„Ἵππειριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.

Στίχ. 916. ΑΓΔΩΣ Τ' ΕΝ ΜΥΧΑΤΩι ΚΡΑΔΙΗΣ . . . . Σημείωσαι τὰ τὸν Μεζεντίῳ κατὰ τὸ αὐτὸ εἰς ἀλκιὴ τε καὶ εὐψυχίαν παραθήγοντα πάθη τῷ αἰδῶ, τῷ παρακολουθοῦσαν τῇ ἥττῃ τῷ λύπῳ ἐπὶ τῷ ὑᾷ ἀποκτανθέντι τῷ μανιώδη ὀργῇ, τῷ κατὰ τὸ κτείναντος, ὄρεξίν τινα καὶ αὐτῷ ὄσαν ἀντιλυπήσεως· τὸν δεινὸν ἔρωτα τὸ ἀντεκδικήσασθαι. Καὶ ἐπὶ πᾶσι, τῷ ἐξ ἀρετῆς μεγαλοψυχίαν, ἣν ἑαυτῷ πάλαι σωεσδὼς περιὸν ἐπήθετο.

Στίχ. 917. ΛΥΣΣΑΛΕΟΣ ΤΕ ΕΡΟΣ· Furiis agitatus amor, Ὁ Μάρων φησὶν (ὁ ὑπὸ τῶν Ἐριννύων ὑπερεθιζόμενος ἐν αὐτῷ πόθος,) ὅ τε πρὸς τὸν ὑὸν δηλονότι, καὶ ὁ πρὸς τῷ ἄμωνα.

Στίχ. 920. ΩΣ ΡΑ ΠΑΤΗΡ ΤΕΛΕΣΕΙΕ ΘΕΩΝ κτ: Κατεῖδε γὰρ, παῤ ἐλπίδα, πόῤῥωθεν ὡς αὐτὸν ἥκοντα θεασάμενος, ὡς ἔποτ' ὠήθη· διὸ καὶ γήθων, οἷα δὴ ὤρον τοῦτο παρὰ Θεῦ πεμπόμενον μετ' εὐχῆς ἐξεδέχετο.

Στίχ. 924. . . . . ΤΩΣ ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΟΝ Μ' ΕΙΧΕΣ ΟΛΕΣΣΑΙ. Καὶ ἐδέν μοι τοῦτο εἰς φόβον, μή με τυχὸν ἀποκτείνῃς· ἤδη γὰρ μ' ἀπώλεσας τὸν ὑὸν φθάσας προανελεῖν· ἐκείνη γάρ μοι κυρίως ἀπώλεια, ὁ θάνατος ὁ ἐκείνου· οὗ παρόντος μὲν, ἐδὲν ἂν κατ' ἐμῦ ἰσχύσειας, ἀποιχομένου δὲ ἤδη, τὸ λοιπὸν ἐδέν μοι κἂν ζήσωμαι.

Στίχ. 925 . . . . . ΑΛΛ' ΟΥΔΕ ΘΕΩΝ ΤΙΝ' ΟΝ ΕΙΠΟΙΣ, Τοῦτο πρὸς τῷ Αἰνείᾳ ἀποτεινόμενος εὐχῷ (ἀνωτ: στίχ. 920.) ἅμα δὲ, καὶ ὡς τὸν τρόπον δυσσεβὴς ὢν αὐτὸς, καὶ Θεοὺς ἐκ ἀλέγων. Ὅρα γὰρ, ἐν οἷς ἐξηρέυξατο

Nec mortem horremus, nec Divûm parcimus ulli.
Deſine; jam venio moriturus, & hæc tibi porto
Dona prius. Dixit, telumque intorſit in hoſtem.
Inde aliud ſuper atque aliud figitque, volatque
Ingenti gyro: ſed ſuſtinet aureus umbo.
Ter circum aſtantem lævos equitavit in orbes,
Tela manu jaciens: ter ſecum Troïus heros
Immanem ærato circumfert tegmine ſylvam.
Inde ubi tot traxiſſe moras, tot ſpicula tædet
Vellere, & urgetur pugnâ congreſſus iniquâ,
Multa movens animo; jam tandem erumpit, & inter
Bellatoris equi cava tempora conjicit haſtam.
Tollit ſe arrectum quadrupes, & calcibus auras
Verberat, effuſumque equitem ſuper ipſe ſequutus
Implicat; ejectoque incumbit cernuus armo.
Clamore incendunt cœlum Troëſque, Latinique.
Advolat Æneas, vaginâque eripit enſem,
Et ſuper hæc: Ubi nunc Mezentius acer, & illa
Effera vis animi? contra Tyrrhenus, ut auras
Suſpiciens hauſit cœlum, mentemque recepit:
Hoſtis amare, quid increpitas, mortemque minaris?

Nul-

❁ ❁ ❁

ξατο τὸ πρῶτον ἀντιπαραταχθεὶς Αἰνείᾳ (σίχ. 813.), τίνα ποτὲ λόγον τῶν Θεῶν ἐποιεῖτο, ὑδὲν ἀνεκτότερα φρονῶν τε καὶ λέγων τῶν τῦ παρ' Ὁμήρῳ Κύκλωπος, Ὀδυσ: I. σίχ: 273.

„Νήπιος εἶς, ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλυθας,
„Ὅς με θεὰς κέλεαι, ἢ δευδίμεν, ἢ ἀλέασθαι.

Στίχ: 928 ΕΙ᾽ΤΑ Δ᾽ ἘΦΕΞΗ᾽Σ, ᾽ΑΛΛΟ ΜΕΤ᾽ ᾽ΑΛΛΟ κτ: Ἐμπεπληκὼς γὰρ ἰῦ βέλεσι πολλοῖς ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, ὡς εἴρηται Ἀνωτ: 913. Ἡ δὲ ἀμετρία τῶν ὅπλων κατηγορεῖν ἔοικέπως τῦ ὁπλίτε ἀσθενειαν. Εἰ γὰρ καὶ Ἡρακλῆς παρὰ τῷ Καλαβρῷ, (ς΄. Παραλειπ. σίχ. 229.) ἐπὶ τὰς Στυμφαλίδας.

„ —— Κεχολωμένος ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
„Ἰὸν περίαλλε, μάλα ἀπευθοντι ἐοικὼς
Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν εἰκότως, ὅτι καὶ αἱ ὄρνεις ὑπῆρχον τῷ πλήθει πολλαὶ· ὧν

„ . . . . αἱ μὲν ὀϊστοῖς
„Βλήμεναι, ἐν κονίῃσιν ἀπέπνεον, αἱ δ' ἔτι φύζης
„Μνωόμεναι, πολιοῖο δι' ἠέρος ἐσσεύοντο.

Μεζέντης δὲ καθ'. ἑνὸς τῦ Αἰνείᾳ καὶ μόνῳ τὰ πολλὰ βέλη φερῦσα τε ἀφίει καὶ ἀμενῆνα.

Στίχ: 930. . . . . ΙΠΠΕ΄ΥΣΑΤΟ ΛΑΙΟ΄ΘΙ ΚΥ΄ΚΛΟΥΣ, Ἐπ' εὐθείας μὲν κατ' αὐτῦ χωρεῖν ἐ τολμῶν, κυκλόσε δὲ ἀπὸ διαζήματος περιίππαζόμενος, καὶ ἐξ ὑπερδεξίων βάλλων συχνάκις Αἰνείαν, τὰ λαιὰ ἐς ἀεὶ ἀντιπροβαλλόμενον, ὡς ὑπὸ τῷ σάκει σκεπόμενα.

Στιχ: 932. . . . . ᾽ΑΘΕ΄ΣΦΑΤΟΝ ῞ΥΛΗΝ· Τὸ πλῆθος τῶν ἐπαφεθέντων βελῶν, διὰ τῆς ὕλης ὧδε παρίσαται.

Στίχ 934. . . . . ΔΗ΄ΡΕΙ . . . . ᾽ΑΝΙ΄ΣΩι· Τῷ μὲν γὰρ, ἐφ' ἵππε φερομένῳ, ἐπ' ἐξουσίας ἦν προσιέναι τε καὶ ἀπιέναι, καὶ πρὸς τὸ δοκεῖν ἰὰς ἐμβολὰς διατίθεθαι· τὸν δὲ, σαδίαν ἐπάναγκες ἦν προσκαρτερεῖν, τῶν ἐπισκηπτόντων τὰ μὲν ἐκσείοντα, τὰ δ' ἀπεκδεχόμενον.

Στίχ:

Εἶτα δ' ἐφεξῆς, ἄλλο μετ' ἄλλο ἰεὶς ῥὰ ποτᾶτο,
Εὐρύ γε κυκλάζων· σάκος ἀλλὰ χρύσεον ἦντα.
Τρὶς πέρι μὲν ϛαδίαν, ἱππεύσατο λαιόθι κύκλῳ;
Χειρὶ ἰεὶς βέλεα· Τρὶς δ' αὖτως Τρώϊος ἥρως,
Ἀσπίδι χαλκελάτῳ ἐπιδέχνυτ' ἀθέσφατον ὕλιν.
Εἶτα ἐπεὶ ῥα τόσον δηθύνων, τόσσα τε κέντρα
Ἄχθετο ἐξερύων, δήρει δ' ἐβιάζετ' ἀνίσῳ,
Πολλὰ μενοινήσας ἐπόρσυνε τέως, καὶ μέσσον
Ἵπποιο κροτάφων ἴθυνε μαχήμονος ἔγχος.
Ἵππος δ' ὀρθοπλῆξ ἔϛη, λάκτιζέν τ' ἄυρας·
Ἵππεα δ' ἐκσειθέντα κυβιϛήσας σιωέρξε,
Κυμβάχῳ ἠριπότι πρωὴς δ' ἐπερείσατο ὤμοις.
Τόφρ' ἰαχὼ μέγα Τρῶες ἐπῆραν ἀτάρ τε Λατῖνοι.
Πτῆ δ' αἶψ' Αἰνείας, κολεῷ δ' ἐπάσατο ἄορ·
Καὶ, πῇ Μεζέντης νῶϊ, δριμὺς τ' ἔκπαγλός τε;
Πῇ θρασὺ δ', εἶπε, μένος; Τυρσηνὸς δ' εὖτ' ἀμπνιώθη,
Αὖρας τ' ἤφυσε, νοῷ τ' ἐπαγείρατο, καὶ φρένας ἄυθις·
Αἰνότατ' ἐχθρῶν, τίπτε μ', ἀπειλῶν οἷτον, ἐνίπτεις;
Οὐ νέμεσις κτανέειν μ', ὃϛ αὖτως δῆριν ἐς ἦλθον.
Οὐδ' ἦν ἄνεκ' ἐμεῖο γε σιὼ σοὶ ξιώθετο Λαῦσος.
Οἷον ἐγώ σε τόδ', αἴ κ' ἐχθροῖς θέμις ἠττηθεῖσιν
Ἐλπέμεναι χάριν· Ἓν τό δε μοι κρήηνον ἐέλδωρ·
Δὸς χοΐ σῶμα ταφῇναι ἐπὶ μάλ' ἐγ ὤδα ὁπόσσον
Ἡμοί

❀ ❀ ❀

Στίχ: 935 ΠΟΛΛΑ' ΜΕΝΟΙΝΗ'ΣΑΣ. . . . . Σκοπῶν, πότερον δὴ βαλεῖν σιωετέλει, τὸν ἵππον, ἢ τὸν ἐποχέμενον; εἵλετο δὲ τὸ πρῶτον πάνυ ἐμφρόνως· οὐδὲ γὰρ ἂν ἔσοιτο Μεζέντῃ τὸν μηρὸν ἤδη τετρωμένῳ, τῷ ἵππῳ καταβληθέντος, πεζῷ ἔπειτα ϛιῶναι, καὶ πρὸς τιὼ μάχιω ἐπαγωνίσασθαι.

Στίχ: 937. . . . . ΛΑ'ΚΤΙΖΕΝ τ' ΑΥΡΑΣ. Τοῖς ἐμπροσθίοις τῶν ποδῶν δηλονότι ἐπικόπτων τὸν ἀέρα, καὶ τὸν ἀναβάτιω προσεδίσας, τέως καὶ αὐτὸς γνύξ ἐπέπεσεν αὐτῷ, καὶ τοῖς ὤμοις ἐρεισάμενος οἷον ἐπέδησεν.

Στίχ: 940. . . . . ΤΡΩΕΣ . . . . ΛΑΤΙΝΟΙ. Οἱ μὲν μετὰ γήθους ἐπαλαλάξαντες, οἱ δὲ μετ' ὀδυρμοῦ ἐπολολύξαντες.

Στίχ: 946. ΟΥ ΝΕ'ΜΕΣΙΣ ΚΤΑΝΕ'ΕΙΝ Μ' κτ Οὔτε σοὶ δηλονότι. ἔτ' ἔμοι γε πρὸς νέμεσιν ἔσαι ἡ ἐμὴ ἀναίρεσις ὅλως. Σοὶ μὲν γὰρ ὡς πολεμίῳ θέμις ἐπὶ μάχης ἀνελεῖν τὸν ἀντίπαλον· ἐμοὶ δὲ οὐδὲν ἀπεικὸς ὑπὸ σοῦ ἀναιρεθῆναι, εἰς τοῦτο γὰρ καὶ ἦλθον, ὥϛε ἢ θανεῖν, ἢ νικῆσαι. Ἄλλως δὲ, οὐδὲ Λαῦσος ὁ ἐμὸς υἱὸς, τιὼ παρὰ σοῦ σωτηρίαν ἐκ σιωθήκης ἠτήσατο.

Στίχ: 950. ΔΟ'Σ ΧΟΪ ΣΩ'ΜΑ ΤΑΦΗ'ΝΑΙ κτ. Καὶ Ἀχιλλέως μὲν Ἕκτωρ δαμεὶς ἐδέετο, ἵνα τὸ αὐτοῦ σῶμα δοθείη τοῖς οἰκείοις τε καὶ ὁμογενέσι, μηδὲ ταφῆς ἀποϛερηθείη: Ἰλ: Χ. ϛίχ 339 — 343.

„Μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κιὼν καταδάψαι Ἀχαιῶν,
„ . . . . . .
„Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
„Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.

Ὁ δὲ Μεζέντης, ταφῆς μὲν καὶ αὐτὸς ἱκετεύει ἀξιωθῆναι, ἀλλὰ μὴ τοῖς ὁμοεθνέσι τε καὶ ὁμοπατρίοις τὸν αὐτοῦ νεκρὸν ἠξίϖ ἐπιτραπῆναι, οἰδὼς εὖ μαλα, ὅπως αὐτὸν διαθήσουσιν.

Nullum in cæde nefas: nec ſic ad prælia veni,
Nec tecum meus hæc pepigit mihi fœdera Lauſus.
Unum hoc, per, ſi qna eſt victis venia hoſtibus, oro,
Corpus humo patiare tegi: ſcio acerba meorum
Circumſtare odia: hunc (oro) defende furorem;
Et me conſortem nati concede ſepulchro.
Hæc loquitur; juguloque haud inſcius accipit enſem:
Undantique animam diffundit in arma cruore.

LIB. X. ÆN. EXPLICIT.

❁ ❁ ❁

Στίχ: 951. ΗΜΟΙ΄ ΜΕ ΣΤΥΓΕ΄ΟΥΣΙ· ΣΥ᾽ ΜΑΙΝΟΜΕ΄ΝΟΥΣ Δ᾽ ΑΠΟ΄ΕΡΞΟΝ. *Καὶ αὐτῷ γὰρ τῷ ἀνελόντος, πολλῷ δυσμενέστερον πρὸς ἑαυτὸν ἤδει διακειμένης τὸς καὶ γένει αὐτῷ καὶ πατρίδι προσήκοντας.*

Στίχ: 952 ΔΟ΄Σ ΔΕ΄, ΣΥ΄Ν Υ΄ΙΕΊ΄. κτ: *Ἡγνόει ἄρα Μεζέντης, τὸν Αἰνείαν αὐτῷ τιμὴ αἴτησιν, διὰ τὸ ᾗ Λαύσῃ, φθάσαι προϋπεχέσθαι. Π οὐπέτι γὰρ Αἰνείας, (ἀνωτ: στίχ. 872.) ἐνδέναι τὸν νεκρὸν Λαύσῃ τοῖς οἰκείοις ἐνταφιάσασθαι, τῇ τῶν τεκόντων τέφρᾳ σωναποκεισόμενον.*

Στίχ: 953 . . . . ΕΙ΄ΔΩΣ . . . , *Οὐκ ἀγνοῶν, ἐδὲ μάλα ἄκων, εἴ περ ἀληθεύων ἔφη, ἅπερ ἀνωτέρω (στίχ. 945—947.) μεγαλοψυχῶν πρὸς Αἰνείαν ἐφθέγξατο.*

Στίχ:

Ἤμοι με ϛυγέϱϭι· Σὺ μαινομένϱϛ δ' ἀπόεϱξον,
Δὸϛ δὲ, σιὼ ᾗέϊ, τᾷ μ' αὐτᾷ τύμβοιο μεθέξειν.
Ὣϛ φάτο· εἰδὼϛ δ' ἄῤ δειῇ ὑπεδέξατο ἆορ.
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων εἰϛ ὅπλα σιὼ αἵματι χεῦτο.

X 2

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ι'. ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ.

❁ ❁ ❁

Στίχ: 954. ΨΥΧΗ . . . . ΣΥΝ ΑΙΜΑΤΙ ΧΕΥΤΟ. Οὐκ ἄρα ἡ ψυχὴ τῷ ἀνθρώπῳ, αὐτόχρημα τὸ αἷμα ἐϛὶ κατὰ Μάρωνα, εἰ δὴ τῷ αἵματι ἅμα σιωέξειϛι, σιωεξιᾶϛα γὰρ, ἀνάγκη ἕτερόντι πεφυκέναι, ἢ πράγματι διακρίνεϑαι. Δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄνωτ: (στίχ. 862.) περὶ Δαύϛϐ ἐπῶν.

„Ἴφι δὲ ϐταμένοιο μέλαν ῥυὲν αὐτᾷ αἷμα
„Κόλπον ἐπιπλήϛϛε· ψυχὴ δ' ἄῤ σῶμα λιπᾶϛα,
„Κάρτα ἐπαχνυμένη ἰθὺ Ἀιδόϛδε βεβήκει.

Ἀλλὰ γὰῤ περὶ Μάρωνοϛ ὑφορᾶϑαι, μὴ ποτε τῶν θνητοψύχων εἶϛ γένοιτο, τὲϛ τλὼ ϛ'. τῶν αὐτᾷ Ῥαψῳδιῶν μετελθόντας ἐχ οἴοντε.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ Ι'. ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ

Σημειώσεων.

P. VIRGILII MARONIS
AENEIDOS
LIBER XI.

Π. ΟΥΙΡΓΙΛΙΟΥ ΜΑΡΩΝΟΣ
ΤΗΣ
ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΑ.

ΤΟΥ ΓΑ. ΤΗΣ
ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Μεξέντιω καταβαλὼν Αἰνείας, ἐξ ὅπλων τῶν ἐκείνε ἴσησι ἱρόπαιον. Καὶ τὸν μὲν τὸ προαναιρεθέντος Πάλλαντος νέκυ, Εὐάνδρῳ τῷ γεννήτορι πομπικώτερον διαπέμπει, Λατίνοις δὲ ἀνακωχὰς ἐξαιτησαμένοις ἡμερῶν δώδεκα, ἐφ' ᾧ τοῖς ἐξ αὐτῶν ἐν ἱῇ μάχῃ πεσοῦσι κτερέϊξαι τὰ αἴσια, ἐπιτρέπει. Ἅμα δὲ καὶ αὐτὸς τὰς ἐκ τῶν ἰδίων πεπτωκότας καθοσιοῦται πυρᾶις. Ἐν τούτοις Βενύλε τὸ προαποσταλέντος, ἐν ἀπράκτῳ τῇ πρεσβείᾳ πρὸς ἱὰς ἰδίας ἐπανελθόντος, καὶ Διομήδει ἀπονεῦσαι Λατίνοις τιὼ κατὰ Τεύκρων συμμαχίαν προσαγγέλαντος, ὁ Λατίνων ἄναξ τὰς ἀμφ' αὐτὸν συγκαλέσας περὶ τῶν καθεςώτων βελεύεται, δῆλος αὐτὸς ὢν τὰ εἰς εἰρήνω ἐν τῇ βελῇ ἀνθαιρεῖθαι ὡς ἀσφαλέςερα. Ἔνθα Δράγκης μὲν ἰσχυρῶς ἐπιπλήττων Τύρνῳ (πρὸς ὃν καὶ ἄλλως ἐτύγχανε δυσνοῶν) ὡς ἐπὶ δῆριν ἅτοι γε αἰσίαν τὸ ἔθνος αὐτὸς σωελάσειεν, εἰς διαλύσεις ἐλθεῖν μετὰ Τεύκρων ἐπιμελὲς θέθαι πρὸτρέπετο. Τύρνος δ' ἀπεναντίας ἐπικρατέςερόν τε ἐνέχων καὶ ἀλαζονικώτερον, ἐπὶ τὸν πόλεμον παρορμᾷ. Νικᾷ γὰν ἡ Τύρνε βελὴ· καὶ τὰ μὲν εἰς ἄμιναν ἡ πόλις παρασκευάζεται, διχῇ δὲ τὰ τῆς ςρατειᾶς διῳκονόμηται ἑκατέρωθεν. Τὸ γὰρ Αἰνέα τιὼ Ἱππάδα εἶλιω κατὰ τὸ Ἄσεος διὰ τῶν ὑπτίων ἐκπέμψαντος, αὐτὸ δὲ τῷ πεζικῷ ἐκ τὸ ὑπερτείνοντος τῆς χώρας λόφε ἐπιθέθαι προελομένε· ὡσαύτως καὶ Τύρνος, τὸ μὲν Ἱππικὸν πρὸ τῆς πόλεως ἔςησε παρατάξας, ἡγεμόνα ἐπισήσας Καμίλλαν τιὼ ἀντιάνειραν, σιὼ Μεσσάπῳ τῷ ὑπ' αὐτιὼ ἱππαρχήσοντι· αὐτὸς δὲ τὸ πεζικὸν ἄγων, ἐν ἐνέδραις τὰς δυχωρίας προκατελάβετο, δι' ὧν ἐξ ἀνάγκης γίνεθαι ἔμελλε τοῖς Τρωσὶν ἡ πάροδος. Μεταξὺ τοίνω τῶν ἱππικῶν μάχης καρτερᾶς συῤῥαγείσης, πολλὰ μὲν κατὰ Τδῶκρων ἠρίςευσεν ἡ Καμίλλα· ἀλλ' ἐν ᾧ ὀπίσω Χλωρέως τὸ Κυβέλης θυηπόλε, ἐν ὅπλοις διαπρέποντος ἀγλαεςάτοις, ἡ παρθένος ἐπήλαυνεν ἀπαραφυλάκτως, πέπτωκεν αὐτῇ καιρίαν πλησϊσα ἐξ ἀδοκήτε ὑπὸ Ἄῤῥωνος λάθρα ἐπιβαλόντος. Οὐκ ἀποινὰ μέντοι ςε κομιδῇ, ὡς καὶ ἱὸ Ἄῤῥωνος αὐτὸ ἐφεξῆς ἀναιρεθέντος ὑπὸ Ὤπιδος, μιᾶς διατελέσης τῶν Νυμφῶν τῶν περὶ τιὼ Ἄρτεμιν.

Τῆς

Τῆς οὖ Καμίλλης ἕτω πεσούσης, οἱ μὲν Ῥοτόλοι θροηθέντες τρέπονται εἰς φυγὴν, οἱ δὲ Τρῶες ἐπὶ τὸ Ἄξυ, ὡς ἐξ ἐφόδου ἑλεῖν, ἐπελαύνουσι. Τύρνος δὲ ὑπὸ Ἄκκας, τῆς μάλιστα πιστῆς Καμίλλῃ, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων κεχαρισμένης αὐτῇ συστρατιώτιδος ταῦτα διαμωυθεὶς, καὶ περὶ τῶν ὅλων δείσας, αὐτίκα τῆς ἐνέδρας ἐξυπανίσταται, καὶπὶ τὸ Ἄξυ σπεύδει τῶν πραγμάτων ἀντιληψόμενος. Αὐτῷ δὲ παρὰ πόδας ὡσαύτως ἕπεται καὶ Αἰνείας μετὰ τοῦ σὺν αὐτῷ πεζικοῦ, καὶ κατ' ἀλλήλων ὅλαις ταῖς δυνάμεσιν ἀντιπαρατάσσονται. Ἀλλὰ τῆς νυκτὸς ἤδη ἐπικαταλαβούσης, ἀμφότεροι ἐγγὺς τῆς πόλεως παρεμβαλόντες διεταφρεύσαντο.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Τῆς Γ'Α. τοῦ Μάρωνος Ῥαψῳδίας.

Δέδμητ' ἰφθίμη, καὶ ἀρίστευσα Καμίλλα.

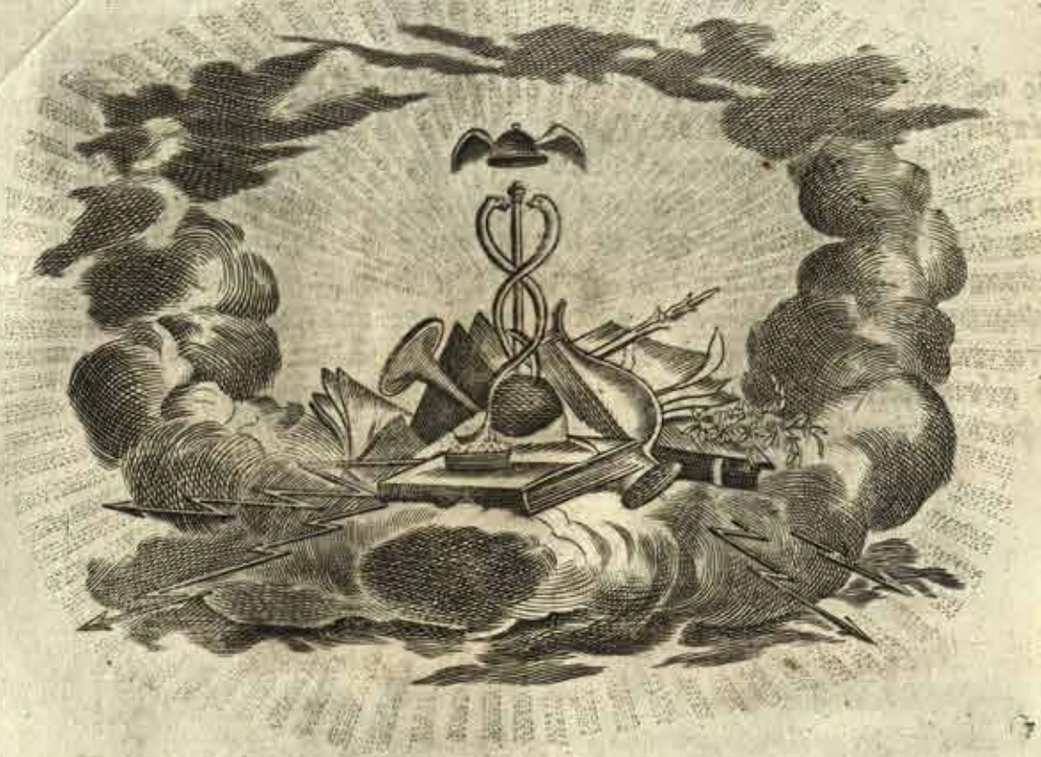

P. VIRGILII MARONIS

AENEIDOS

LIBER XI.

OCeanum interea ſurgens Aurora reliquit.
Æneas (quanquam & ſociis dare tempus humandis
Præcipitant curæ, turbataque funere mens eſt)
Vota Deûm primo victor ſolvebat Eoo.
Ingentem quercum deciſis undique ramis
Conſtituit tumulo, fulgentiaque induit arma;
Mezentî ducis exuvias, (tibi, magne tropæum
Bellipotens:) aptat rorantes ſanguine criſtas,

Tela-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 1. ΗΩΣ . . . Οὕτω καὶ Ὅμηρος κατήρξατο τῆς Ἰλ: Τ. ξαψῳδίας.
„Ἠὼς μὲν ῥοδοπέπλος ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων
„Ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι, ἠδὲ βροτοῖσιν.
Τῷ δ' αὐτῷ ἕπεται ὁ Μάρων κέχρηται, καὶ Δ. Αἰν: στίχ. 129. ἀπαραλλάκτως.

Στίχ: 4. ΠΡΩΤΑ ΘΕΟΙΣ κτ: Ἀεὶ δὲ τὰ Θεῖα πρότερα τῶν ἀνθρωπίνων θετέον.

Στίχ: 5. ΔΡΥΝ ΜΕΝ ΥΠΕΡΜΕΓΕΘΗ κτ: Καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ δὲ δρυῶ εἰς τὸ Ῥωμύλε τρόπαιον καθιῶσι ἑστῶτα (εἰς Βίον) Καὶ ἐν τῷ πρὸ τῦδε Βιβλ: Ι. Αἰν: Καίτοιγε καὶ ὕλαις ἑτέραις ἐώθεσαν εἰς τῦτο κεχρῆθαι· παρὰ δὲ Παυσανίᾳ (ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ λίθος Πάρειος ἐλήφθη εἰς τροπαίε ποίησιν.

Στίχ: 7. . . . . ΤΡΟΠΗΪΟΝ . . . . Ὅ, τι δὲ ἦν τὸ τροπαῖον, ἀλλαχῦ εἴρηται: Γ. Αἰν: στίχ. 815. ὅπως δὲ ἐπὶ κορμῦ δένδρε, τοῖς τῦ περιτρα-

ΠΟΥΒΛΙΟΥ ΟΥΙΡΓΙΛΙΟΥ ΜΑΡΩΝΟΣ

ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ Ι'Α.

Ἠὼς δ' ὠκεανὸν ῥόον ἤδη ὦρτο λιποῦσα·
Αἰνείας δ' (οὔπω ἐπεύδεσκε πεσόντας ἑταίρους
Τυμβοχοήσειν, καὶ Πάλλαντος κῆδος ἐνίσχε·)
Πρῶτα Θεοῖς ἠοῖ νίκης εὐχὰς ἀναπέμπε.
Δρυὸς μὲν ὑπερμεγέθη, τῆς κλῶνας ἀπάντοθε κέρσε,
Στῆσ' ἐπὶ γειολόφῳ, τιὼ δ' ἀγλαὰ ἕσσατο ὅπλα,
Εἴναρα Μεζέντι ἀγέτᾳ, (Σοι Τροπήϊον, Ἄρες
Ὀμβριμόθυμε·) λόφους ἀτὰρ ἄρσατο αἱμορῥάντους,

❁ ❁ ❁

ριτραπέντος πολεμίε τεύχεσιν εἰς ὁπλίτε μόρφωμα διασκευαζομένοις, ἱδρύετο ἐν ἀπόπτῳ πρὸς ἔνδειξιν, ἐνταῦθα ὑπὸ τῆ Ποιητῆ περιγράφεται. Ἔοικε δὲ Ἑλληνικὸν εἶναι τὸ ἔθος, ἐδὲ γὰρ ὄνομα φέρεται παρὰ Λατίνοις γνήσιον, τὸ τῆτο δηλοῖ· εἴγε καὶ τιὼ Ἑλληνικῇ φωνῇ προσερανισάμενοι, τῇ τῆ ψιλῆ στοιχείε (π) εἰς τὸ δασὺ (φ) μεταλήψει κατεβαρβάρωσαν (Tropheum) Τροφαῖον ἀντὶ Τροπαίε, τῆ ἀπὸ τῆς τροπῆς, ἥκιστα δὲ τῆς τροφῆς, ἐτυμολογεμένε, κατονομάσαντες. Ἕλληνας οὖν ζηλώσαντες οἱ πρῶτοι Ῥωμαίων τρόπαιον ἔστησαν, καὶ τέτοις παλαιότατα τρόπαια ἐγένετο τὰ Ὀπίμια σκῦλα, (Περὶ ὧν ὅρα ς'. Λίν: σίχ. 920.) ἐξ ὧν Φερομένων πομπικῶς, καὶ τῷ Διῒ ἀνατιθεμένων, καὶ τὸν Δία αὐτὸν Φερέτριον προσηγόρευσαν, τὸν καὶ Τροπαιοῦχον ἄλλως, καὶ Σκυλοφόρον προσειρημένον, καὶ μὲν δὴ καὶ Ὑπερφερέτιον, ὡς πάντων ὑπερφέροντα. (Ὅρα Διον. Ἁλικαρν. ἐν τῷ Β. τῶν Ῥωμαϊκῶν Ἀρχαιολ.) Εἴτε δὲ τῆτο καὶ ἀπὸ τῆ Φερετρευσ-

Telaque trunca viri, & bis ſex thoraca petitum
Perfoſſumque locis, clypeumque ex ære ſiniſtræ
Subligat, atque enſem collo ſuſpendit eburnum.
Tum ſocios (namque omnis eum ſtipata tegebat
Turba ducum) ſic incipiens hortatur ovantes:
Maxima res effecta, viri: timor omnis abeſto,
Quod ſupereſt: hæc ſunt ſpolia, & de rege ſuperbo
Primitiæ; manibusque meis Mezentius hic eſt.
Nunc iter ad regem nobis, muroſque Latinos:
Arma parate animis, & ſpe præſumite bellum:
Ne qua mora ignaros (ubi primum vellere ſigna
Annuerint ſuperi, pubemque educere caſtris)
Impediat, ſegneſque metu ſententia tardet.
Interea ſocios inhumataque corpora terræ
Mandemus: qui ſolus honos Acheronte ſub imo eſt.
Ite, (ait) egregias animas, quæ ſanguine nobis
Hanc patriam peperêre ſuo, decorate ſupremis
Muneribus: mœſtamque Evandri primus ad urbem
Mittatur Pallas: quem non virtutis egentem
Abſtulit atra dies, & funere merſit acerbo.
Sic ait illacrymans, recipitque ad limina greſſum,

Cor-

❁ ❁ ❁

ρετρευομένε τροπαίε, κατὰ τὴν Ἐλλιωίδα γλῶσσαν,' πολλῷ ἔτι συμμεμιγμένῃ τῇ Λατινίδι, ὡς φησὶ Πλάτ. εἰς Βίον Μαρκέλλε, καὶ εἰς Βί. Ῥωμύλε.

Στίχ. 9. . . . . ΘΩΡΗΚΑ ΤΕ ΔΩΔΕΚΑΤΡΗΤΟΝ. Διὰ τῆ ἀριθμῆ ἐνταῦθα τῶν τῆ θώρακος διατρήσεων, ἐδὲν ἄλλο μοι δοκεῖ τὸν Ποιητὴν ὑπεμφαίνειν βέλεσθαι, ἢ ὅτι ἅπαν τὸ Θύσκων δωδεκάφυλον (περὶ οὗ ὅρα Γ. Αἰν: στίχ. 213.) κατὰ τῆ Τυρεννικῆ Μεζέντε ἰδίᾳ ἐν τῷ πολέμῳ ἐπεχαλέπηναν, καὶ πόρρωθεν ἔβαλλον, ὡς ἤδη εἴρηται Ι. Αἰν: στίχ. 730.

„Θεῦσαν Τυρρηνῶν δ' ἴλαι ἀθρόαι· ἄντα δὲ οἷῳ
„Ἔχθεσι καὶ βελέεσσ', ὅιῳ τῷ πάντες ἐνέσαν.

Οὐχ ὅτι δὲ καὶ πάντες πεσόντα προσέθεντο τῆ τιτρώσκειν, τῷ κειμένῳ μάτλιν προσεπεμβαίνοντες. Οὐ γὰρ καὶ περὶ Μεζέντιν ὑπὸ Αἰνείε ἀναιρεθέντα, ζηλῶσαι ἠξίωσεν ὁ Μάρων ὧδε, ὅπερ Ὅμηρος περὶ Ἕκτορα τὸν ὑπὸ Ἀχιλλέως ἐποίησεν· Ἰλ: Χ. 369—371—375.

„ . . . . . Ἄλλοι δὲ περίδραμον ἶες Ἀχαιῶν,
„ . . . . . Οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνατητὶ παρέξη.
„ . . . . . καὶ ἀτήσασκε παραστάς.

Στίχ. 14 ΔΗ ΜΕΤΑ, Ω ΑΝΔΡΕΣ, ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ· Τᾶτ' αὐτὸ καὶ Μεζέντης πρότερον ἀνεβόησεν ἀνελὼν Ὀρώδιν· Ι. Αἰν: στίχ. 776.

„Κεῖται, ἔφη, πολέμοιο τὸ φέρτατον, ὦνδρες, Ὀρώδης.

Ἔσι δὲ τὸ Ἀχιλλέως ἐπιβόημα παρ' Ὁμήρῳ· Χ. Ἰλ: στίχ. 393.

„Ἠρήμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον,
„Ὧι Τρῶες κατὰ Ἄστυ, θεᾷ ὡς, εὐχετόωντο.

Τό γε μὴν δίστιχον τό δε, οἷον Παλλάντια διὰ χορῆ ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀδόμενον, Βαρνέσιος ὑπείληφε· (παρὰ Σαμ. Κλαρκ. ἐν ταῖς εἰς τὰ Ὁμήρε Σημειώσεσιν·) τὰ δὲ τῆ Αἰνείε εἰς προτροπὴν τῆ στρατιωτικῆ καὶ θάρσος ἀναβεβόηται, ὡς δῆλον ἐξ ὧν ἀμέσως ὁ Ἥρως ἐφεξῆς ὑποβάλλει:

„Νῶϊ ὁδὸς ἡμῖν ὡς βασιλῆα καὶ Ἄσυ Λατίνων.
„Τεύχεα προφρονέως ἐντύνετε, κτ:

Στίχ.

Σώ τε κάτακτα βέλη, θώρηκά τε δωδεκάτρητον.
Χάλκειον δ' ἀνδρὸς σάκος ἐκ λαιῶν προτιδῆσεν,
Ἠδ' ἐλεφαντόδετον ξίφος ἠώρησ' ἐξ ὤμοιν,
Εἶθ' ἑτάρους (ἀρχοὶ δὲ ἀολλέες ἀμφὶ μὲν ἔσαν)
Ἐυάζοντας τοῖα κατῆρξ' ἐνέπων θαρσώειν·
Δὴ μέγα, ὦ ἄνδρες, τετέλεσαι· δεῖος ἀπέξω.
Εἴναρ ὑπερβίη ἠνὶ τυράννε, ἠδέτ' ἀπαρχαὶ,
Καὶ χέρεσσιν ἐμοῖσι δαμεὶς Μεζέντιος ὄτος.
Νῶϊ ὁδὸς ἡμῖν ὡς βασιλῆα καὶ Ἄξυ Λατίνων.
Τεύχεα προφρονέως ἐντύετε, μίμνετε χάρμῃ,
Μή τις ἄρ' ἀγνοέων, (εὖ πρῶτον σήματ' ἐρύσσειν
Σῶϊ ῥὰ Θεοὶ νεύσαιεν, ἰὸ' ὁπλοτέρους παρτάσσειν,)
Ἐμπόδιός τε γένηται, ἀφαυροῖς τ' ὄκνον ἐποίσῃ.
Τετάκοι δ' ἀλλ' ἑτάρων περ ἀτυμβέα σώματα γαίῃ
Δῶμεν· ὅ δὴ γέρας ἐξ' Ἀχέροντος βένθεσιν ὄιον,
Εἴ ἄγετ' ἰφθίμους ψυχὰς, αἳ ἐν αἵμασ' ἑοῖσι
Τιῶ δε τέκον πάτρῃω, πυμάτοις κοσμήσατε δώροις.
Πρῶτα δ' ἐς Ἐυάνδρα κεκομίσθω ἐπώδιων Ἄξυ
Πάλλας, τὸν γέτοι ἀκ ἐπιδευέα ἠνορέης περ,
Ἦμαρ ἀφεῖλε μέλαν, προΐαψε δὲ κήδεϊ ἀώρῳ.
Ὣς φάτο δακρυχέων, καὶ βὰς δ' ἐπαφίκετο ἦχι,
Ἄπνευν

❁ ❁ ❁

Στίχ: 19. . . . . ΣΗΜΑΤ' ΕΡΥΣΣΕΙΝ, Παρὰ γὰρ Ῥωμαίοις τὰ τῆ πολέμῳ σημεῖα, ἤτοι αἱ Σημαῖαι, ἐπὶ τῶν στρατοπέδων ἐπήγνυντο, καὶ τῶν μαντιπόλων αἴσια ἐλπίζειν παρεχομένων ἐξερύοντο· καὶ τοῦτ' ἐστὶν ὃ προτίθησι: „ Σωὶ ῥὰ Θεοὶ νεύσαιεν. Ὁ δὲ Ποιητὴς ἀντὶ τῆ ἐρύσσειν, ἢ σφοδρότερας ἔτι σημασίας ἐχρήσατο ῥήματι, τῷ Vellere. (ἐκπᾶν.)

Στίχ: 23. . . . . Ὃ ΔΗ' ΓΕΡΑΣ ΕΣΤ' ΑΧΕΡΟΝΤΟΣ κτ: Ἰλ: Π. στίχ. 457.

„ —— Τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

Ἀμέλει τοῖς παλαιοῖς, καὶ τῆ θανάτῳ ἐνομίζετο χεῖρον, ἀτάφοις μεῖναι. (Ὅρα ς'. Αἰν: στίχ: 363—367. καὶ στίχ. 409.)

Στίχ: 25. ΤΗΝ ΔΕ ΤΕΚΟΝ ΠΑΤΡΗΝ, Σημείωσαι, ὅτι ὃ μόνον ἡ πατρὶς τίκτειν τὸς ἄνδρας λέγεται, διὸ καὶ πατρὶς εἴρηται, ἢ μητρὶς ἐνίοτε, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἄνδρες τιῶ πατρίδα, οἱ πρῶτοι σωιζάντες καὶ κατοικίζοντες. Πάθος οὖν ἐπὶ τοῖς τεθνηκόσιν Αἰνείας ἐγείρει λέγων, ὅτι τεθνήκασιν, ἐφ' ᾧ πατρίδα ἡμῖν ἀποτεκεῖν ἄλλῳ, τῆς οἰκείας ἐκπεπτωκόσι. Καίμιῶ ἐρεῖς, ὕπω τῆς χώρας ἐτύγχανον κύριοι γεγονότες, ὥστε καὶ πατρίδα ἀληθῶς ἔχειν ἀποκαλέσαι. Ἀλλ' ὡς τετελεσμένον αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα παρίστησι, δι' ὃ φθάσαντες κατὰ τῶν πολεμίων τρόπαιον ἦραν, εὐέλπιδας εἶναι πείθων, ἢ εἰς τέλος ὕτως ἰκέσθαι πεδάσαι ἐπιθαρσιῶν τῆς πράξεως.

Στίχ: Αὖτ: . . . . ΠΥΜΑΤΟΙΣ ΚΟΣΜΗΣΑΤΕ ΔΩΡΟΙΣ. Θύμασι, χοαῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπιτελευτίοις ἐναγισμοῖς, περὶ ὧν Φεῖθιος Βιβλ: Α. Κεφ: ΙΒ. τῶν καθ' Ὅμηρον Ἀρχαιολογιῶν.

Στίχ: 26. . . . . ΕΠΩΔΥΝΟΝ ΑΣΤΥ, Τὸ Παλλάντιον, ὡς ὀδυνῆς ἀνάπλεων ἐσόμενον, καὶ κοινῆ πένθος, ἐπὶ τῇ Πάλλαντος ἀναιρέσει.

Στίχ: 27. . . . . ΟΥΚ ΕΠΙΔΕΥΕΑ ΗΝΟΡΕΗΣ ΠΕΡ, Καθ' ὕφεσιν εἰρηται· ἦν γὰρ ὁ νεανίας ἀρετῇ διαφέρων· τὸ δέ τοι χῆμα διὰ τῶν δισσῶν ἀποφάσεων πλέον τι ἐμφαίνει τῆς ἁπλῆς θέσεως.

Corpus ubi exanimi positum Pallantis Acœtes
Servabat senior, qui Parrhasio Evandro
Armiger ante fuit: sed non felicibus æque
Tum comes auspiciis charo datus ibat alumno.
Circum omnes famulûmque manus, Trojanaque turba,
Et mœstæ Iliades crinem de more solutæ.
Ut vero Æneas foribus sese intulit altis,
Ingentem gemitum tunsis ad sidera tollunt
Pectoribus: mœstoque immugit regia luctu.
Ipse caput nivei fultum Pallantis, & ora
Ut vidit; levique patens in pectore vulnus
Cuspidis Ausoniæ, lacrymis ita fatur obortis:
Te ne, inquit, miserande puer, cum læta veniret,
Invidit fortuna mihi, ne regna videres
Nostra, neque ad sedes victor veherêre paternas?
Non hæc Euandro de te promissa parenti
Discedens dederam, cum me complexus euntem
Mitteret in magnum imperium, metuensque moneret
Acreis esse viros, cum durâ prælia gente.
Et nunc ille quidem, spe multum captus inani,
Fors & vota facit, cumulatque altaria donis.

Nos

❁ ❁ ❁

Στίχ: 30. ΑΠΝΟΥΝ ΣΩΜΑ ΤΕΘΕΝ κτ: Ταυβμάνος ἐκ Τυρνέβε παρεληφὼς, τὸ τῦ Πάλλαντος, φησὶ, σῶμα ὕστερον ἐξορυχθὲν ἔτω πελώριον εὑρηται, ὡς τοῖς Ῥώμης τείχεσι τῷ ὕψει συμπαρισῶσθαι. Æquasse longitudine altitudinem mœnium Romanorum. Ἐπάναγκες ἦν ἐπὶ τῶν Εὐάνδρε χρόνων, πολλῷ ὑψηλότερα πεπυργῶσθαι τὰ Ἄστεα, ἵνα μὴ ἀμβατὰ ἐκ τῦ ῥάστε ἦ τοῖς πολιορκῦσιν. Ἀλλὰ θαυμάσειέ τις ἐπιεικῶς, εἰ καὶ τοῖς Ἑρμιωυταῖς ἔξεσι τοιαύταις χρῆσθαι ταῖς ὑπερβολαῖς, αἳ μόλις ἀνεκταὶ εἰσὶν ἐν αὐτοῖς τοῖς Ποιηταῖς ἐμφερόμεναι.

Στίχ: 31. . . . . ΤΗΡΕΙ . . . . . Φερεῶς ἐφεξῆς· ἀ γὰρ τοῖς παλαιοῖς ἀφύλακτα παραλείπειν καλὸν ἐδόκει, πρὸ τῦ ταφῆ παραδοθῆναι, τὰ νεκρῶν σώματα.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΠΑΡΓΑΣΙΩ. ἘΤΑΝΔΡΩ. Τῷ Ἀρκάδι. (Ὄρα Η'. Αἰν: στίχ. 358. Σημ:)

Στίχ: 34. ΠΑΝΤΕΣ Δ' ΑΜΦΙΠΟΛΟΙ ΠΕΡΙΕΣΤΑΝ κτ: Οὕτω καὶ περὶ Ἀχιλλέα πεσόντα (ὡς ὁ Καλαβρὸς φησὶ Παραλειπ: Βιβλ: Γ. στίχ. 86.)

„Ἀμφὶ δὲ μιν μάλα πάντες ἀγειρόμενοι σονάχοντο
„Ἀχνύμενοι κατὰ θυμὸν . . . . . .

Στίχ: 35. ΙΛΙΑΔΕΣ . . . . ΑΧΕΟΤΣΑΙ. Ἀπορῶσι τινὲς ἐνταῦθα, πόθεν αἱ Ἰλιάδες περὶ τὸν νεκρὸν ἐξῶσαι εἰσάγονται τὸν τῦ Πάλλαντος, αἳ γε ἐπὶ Σικελίας κατελείφθησαν μείνασαι; (Ε'. Αἰν: στίχ. 755.) Ἀλλ' ἁπαντῆσαι ῥάδιον ὅτι ἀ πᾶσαι· ἀλλ' ὅσαι, ὡς ἐν ἐκείνοις ἐλέγετο:

„πότε ἀπηυθηκυῖαι ἔασσι

Ὡς γὰρ ἐν στίχ. 794. ἐκεῖ εἴρηται:

„Μητέρας ἀγγεάψαντο πόλει, λαοῖ τε ἑκόντα
„Ἐκθεντο, ψυχὰς τὰς ἐκ ἔρος εἵλετο δόξης.

Ὃ δ' ἀντιβάλλεσιν ὡς ἐκ τῆς μητρὸς Εὐρυάλε (Θ Αἰν: στίχ. 220.) ὅτι μόνη ἐκ τῶν πολλῶν Τρωϊάδων μητέρων τῷ υἱεῖ παρακολυθεῖν ἠρετίσατο, τῦτο καθ' ὑπερβολὴν, πρὸς ἐπίτασιν εἴρηται πάθες· εἰδὲ γὰρ ἰῶ ἄλλως εἰκὸς ὑπολαβεῖν, τὰς λοιπὰς παρὰ ταύτην ἁπάσας ἐγκαταλελοιπέναι τὰς οἰκειατά-

Ἄπνευ σῶμα τεθὲν τὸ ῥὰ τῷ Πάλλαντος, Ἀκοίτης
Γηραιὸς τήρει, ὃς Παῤῥασίῳ Ἐυάνδρῳ
Ἦν πάρος ὁπλοχος, τῖμος δ' ἀλλ' οὐκ ἀγαθοῖσιν
Οἰωνοῖς, ὀπέων τροφίμῳ δέδοταὶ γ' ἐπεράσῳ.
Πάντες δ' ἀμφίπολοι περιέσαν, Τρώων τ' ὄχλος,
Ἰλιάδες τ' ἀνέτοις, κατ' ἔθος, χαίταις ἀχέουσαι.
Ἧμος δ' Αἰνείας πυλεῶνος βήσατο ἀδὸν,
Ἄσπετον οἰμωγὴ ἐπὶ ἦραν, ὀέρνα τε κόπτον.
Εἴθαρ δὲ κλισίη γοερῷ μυκήσατο πένθει.
Πάλλαντος δ' ὁ κὰρ ὡς ἔσιδεν, χιονώδεά τ' ὄψιν,
Κειμένου, ὠτειλὴ τ' ἐπὶ λείοις ῥήθεσιν αἰχμῆς
Αὐσονικῆς ὄπτως, ἐφθέγξατο δάκρυα λείβων:
Ἦρά σε, οἰκτρὲ παῖ, (αἴ κ' ἐμοὶ ἄλλως ἦλυθ' ἐΰφρων.)
Βάσκην' ἡ δαίμων κράτος ἀρτίκτητον ἰδέσθαι;
Καί γε ἀριῤῥέυσαντα ἔδος πατρώϊον ἦξειν;

B 2 Οὐκ

❁ ❁ ❁

καστάτες, καὶ τέτων τίὼ ἐν Σεγέσε πόλει διαμονὶὼ προελέθαι· προσέθετο δ' αὖ Νῖσος το (οἶη) τότε, ἵνα τίὼ τῆς μητρὸς ζοργίὼ περὶ τὸν ὑὸν ἐπαυξήσας, τίὼ τῷ ὑῒ πρὸς τίὺ μητέρα κινήσῃ ἀνάπαλιν, καὶ τὸ τολμηρὸν παραιτηθίὰι ἐγχείρημα ἀναπείσειεν.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΚΑΤ' ἜΘΟΣ . . . . Τὸ ἐπικρατῆν τίωικαῦτα ἐν πένθεσι, περικαθῆθαι δηλ: τὰς θρίωΐσας, καὶ γοᾶν, ἢ τὰς τρίχας ἑαυτῶν ἐκτίλλειν, καὶ ζερνοτυπεῖθαι, καὶ τὰς παρειὰς καταξαίνεθαι, ἃ καὶ ὁ Καλαβρὸς τὰς περὶ τὸν Ἀχιλλέως νεκρὸν ποιέσας περιέσησεν. (Παραλειπ: Βιβλ: Γ. στίχ 543)

„Ἀμφὶ δέ μιν μογεραὶ λήϊτιδες . . . . .
„Ἰσάμεναι γοάασκον, ἀμύσσασαι χρόα καλὸν,
„Στήθεά τ' ἀμφοτέρησι πεπληγυῖαι παλάμῃσιν.

Στίχ: 41. . . . . ΟΥ̓ΤΩΣ ἜΦΘΕΓΞΑΤΟ ΔΑ΄ΚΡΥΑ ΛΕΙ΄ΒΩΝ: Ὄρα μοι Καὶ τὰ Ὁμήρε Ἰλ. Σ. στίχ. 231.

„ . . . . . Αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
„Ἀπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες
„Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέζαν ἑταῖροι
„Μυρόμενοι· μετὰ δὲ σφι ποδάκης εἵπετ' Ἀχιλλεὺς,
„Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἴσιδε πισὸν ἑταῖρον,
„Κείμενον ἐν φερέτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ.

Στίχ: 42–58, Ἦ ῥα σε, οἰκτρε παῖ, ... Θρίωος Αἰνείε περὶ Πάλλαντα κείμενον νεκρὸν. Ἐποδύρεται δὲ τὸν νεανίαν, ὡς ἄξια οἰκτε παθόντα· ὡς διὰ τύχης βασκανίαν, (τῆς ἄλλως οἱ αὐτῷ τῷ Αἰνείᾳ ἐυμενῶς ἐπιβλεψάσης, καὶ τῶν ἐχθρῶν κατισχύσαι παραχομένης·) μηδὲ τίὼ διὰ τῆς νίκης νεόκτητον ἀρχίὼ φθάσαντα κατιδεῖν, μηδ' ἀριζεύσαντα ἐπὶ τὸν πατρῶον οἶκον ἐπανακάμψαι. Προσεποικτείρει δὲ καὶ τὸν γεννήτορα τῷ παιδὸς Εὐάνδρον, ὅτι ὲ τοιαῦτα ἦν ἅπερ αὐτὸς Αἰνείας περὶ τῷ ὑῒ ἐκείνῳ ὑπέζη, τἀναντία δὲ συνέπεσε τῶν ὑποχεθέντων· ὅτι Θεοῖς τυχὸν ὁ γηραιὸς ἐνδελεχῶς ἔυχεται, καὶ θυσίας ἐπὶ θυσίαις πληθύων· νιῷ δὲ νεκρον οἱ προκεισόμενον τὸ τέκος ἐπόψεται, ἐφ' οἷς μηδέ τι τῷ λοιποῦ ἔσεσθαι αὐτῷ εἰς παραμυθίαν, ἢ ὅτι πεσόντα τὸν νέον θεάσεται τραύμασιν ἐκ ἀτίμοις, καὶ οἵοις ἐδ' ἂν ἔυξαιτο σώζεθαι, τἐναντίον δὲ μᾶλλον καὶ κατεύξαιτο ἂν ἀπολέθαι· ἐπὶ πᾶσιν ἐπιφωνεῖ δὲ χετλιάζων Αἰνείας, ὅτι σωάμα τῇ Αὐσονίτιδι γῇ, καὶ αὐτὸς αὐτῷ ὁ ὑὸς Ἴουλος μεγάλε ἐπικέρε τῷ Πάλλαντος ἀπεσέρηται.

Nos juvenem exanimum, & nil jam cœleſtibus ullis
Debentem, vano mœſti comitamur honore.
Infelix, nati funus crudele videbis.
Hi noſtri reditus, expectatique triumphi;
Hæc mea magna fides. At non, Evandre, pudendis
Vulneribus pulſum aſpicies; nec ſoſpite dirum
Optabis nato funus pater. Hei mihi, quantum
Præſidium Auſonia, & quantum tu perdis, Iüle!
Hæc ubi deflevit, tolli miſerabile corpns
Imperat, & toto lectos ex agmine mittit
Mille viros, qui ſupremum comitentur honorem,
Interſintque patris lacrymis: ſolatia luctûs
Exigua ingentis, miſero ſed debita patri.
Haud ſegnes alii crates, & molle pheretrum
Arbuteis texunt virgis, & vimine querno,
Extructoſque toros obtentu frondis inumbrant.
Hîc juvenem agreſti ſublimem in ſtramine ponunt:
Qualem Virgineo demeſſum pollice florem,
Seu mollis violæ, ſeu languentis hyacinthi,
Cui neque fulgor adhuc, nec dum ſua forma receſſit;
Non jam mater alit tellus, viresque miniſtrat.

Tum

❁ ❁ ❁

Στίχ: 45. ΟΥΚ ΕΓΩ ΕΥΑΝΔΡΩι . . . ΤΟΙΑΥΤΑ ΥΠΕΣΤΗΝ, Ὅτε σέμοι παρετίθετο ὀπέωνά τε καὶ ζηλωτὼ εἶναι. Η. Αἰν: στίχ. 535.

Στίχ: 47. ΕΣ ΜΕΓΑ ΔΗ ΚΡΑΤΟΣ . . . . . Δὶ ἐκεῖνα Η. Αἰν: στίχ. 496.
. . . . . Ἦ Μοίραις μεταπόμπιμος ἥκεις.

Στίχ: 51. . . . . ΜΗΔΕΝ ΤΙ ΟΦΛΟΝΤΑ ΘΕΟΙΣΙ. Cæleſtibus (τοῖς Οὐρανίοις.) Ὀφείλεσι γὰρ, κατὰ τὸν ἐθνικὸν θεολογίαν, οἱ μὲν ζῶντες, ὧν ἐν τῷ βίῳ ἀπολαύσουσιν ἀγαθῶν, πάντα Θεοῖς τοῖς τέτων δοτῆρσιν· οἱ δὲ εἰς Ἅδε κατιόντες, μηδενὶ τέτων μηδὲν, ὡς Σέρβιος παρεσημειώσατο. Ὁ δὲ Οὐρσῖνος ἐν ταῖς Παραθέσ: τὸ ὑπὸ τῦ Μάρωνος ἐνταῦθα λεγόμενον ἐκ τῶν Σοφοκλέες (ἐν Αἴαντι) ληφθῆναι εἰκάζει:

„Ἄλγαν δε λυπεῖς· οὐ κάτοιθ' ἐγὼ Θεοῖς
„Ὡς ἐδὲν ἀρκεῖν εἰμὶ ὀφειλέτης ἔτι;

Στίχ: 57. ΥΙΕΟΣ ΕΥΞΕΑΙ ΟΙΤΟΝ Ὁ ΤΕΞΑΣ . . . . Προείλε γὰρ ἂν θανεῖν μᾶλλον, ἢ αἰχρῶς, εἴπερ διὰ φυγῆς σωζόμενον τὸν υἱὸν ἀπειλήφεις, ἢ καὶ πληγαῖς τρωθέντα ἐκ εὐπρεπέσιν. Ἐνταῦθα δὲ φιλεῖσι παρατιθέναι τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Ἰδομενέος πρὸς Μηριόνιν. Ἰλ: Ν. στίχ. 288.

„Εἴπερ γάρκε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης,
„Οὐκ ἂν ἐν αὐχὲν' ὄπιθε πέσοι βέλος, ἠδ' ἐνὶ νώτῳ,
„Ἀλλά κεν ἢ στέρνων, ἢ νηδύος ἀντιάσειε,
„Πρόσσω ἰεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριζων.

Στίχ: 64. . . . . ΤΑΡΡΟΥΣ ΑΠΑΛΟΙΟ ΦΕΡΕΤΡΟΥ, Περὶ Ταρρῶν ἐν ἄλλοις εἴρηται (Γεωργ. Α'. στίχ, 100. καὶ 183.) Ἐξ ὧν ὁ νεῶ νεκρικὸς πέπλεκτο κράββατος, ὃς ἰῶ τὸ φέρετρον· ὅπερ ἁπαλὸν ὑπῆρχεν, ὡς ἐκ χλοαζόντων ἔτι κλάδων τε καὶ φύλλων, μήπω αὐανθέντων, νεοδρέπτων δὲ, συσχεδιαθὲν.

Στίχ: 74. . . . . ΧΕΙΡΩΝ ΠΡΑΠΙΔΕΣΣΙΝ ΕΑΩΝ, Ἐντεῦθεν Ὅμηρος καὶ τὸν Ἀθηναίης ἐκύδρωσε πέπλον, Ἰλ; Ε. στίχ: 735.

„Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσὶ.

Τὸ γὰρ πλέον τῆς τιμῆς προσεγίνετο τοῖς τοιέτοις, διὰ τῆς ἐκ τῶν ἰδίων χειρῶν αὐτεργίας. Ὅρα καὶ Γ. Αἰν: στίχ. 510.

Στίχ:

Οὐκ ἐγὼ Ἐυάνδρῳ περὶ Σεῦ τοιαῦτα ὑπέσχω,
Εὖθ' ὁ περιπλεχθεὶς ἀπιόντα με ἐκπαραπέμπεν
Ἐς μέγα δὴ κράτος· αὐτὰρ ἐμοὶ δεδιὼς ὑποβάλλεν
Ὀξεῖς ἄνδρας ἑσεῖσθ', ἔθνος χαλεπόντε δαμῶαι.
Νῶῖ δὲ ἀλὸς ὅγε τῇδ' ἐλπωρῇ ἤλιθα φρένῃ,
Ἦ ῥ' ἐπισωρεύει τ' ἐυχὰς, καὶ δῶρ' ἐπὶ δώροις.
Οἱ δὲ νεᾶνα νέκυν, μηδέν τ' ὄφλοντα Θεοῖσι,
Ἑπόμενοι φέρομεν κενεῷ ἀκαχήμενοι κύδει.
Ὄψεαι, ὦ δύσλωε, τέκνος αἰνὸν μάλα πότμον.
Ἦδ' ἡμῶν ἐπάνηξις, ἰδ' ἕσπερ ἐπέλπεο, ἄθλοι.
Ἦδ' ἡ πίστις ἐμὴ. Ἀλλ' ἐκ Ἐυανδρὶ αἰχροῖσι
Τρώμασιν ἀτάμενον δέρξῃ, οἷς δὴ σωθέντος
Τίέος ἔυξεαι οἷτον ὁ τέξας. Ἠλίκος, οἷμοι!
Αὐσονίῃ ἤρθη ἐπίκουρος, καὶ σοὶ, Ἰὸλε!
Ὡς ἐπιπενθήσας, τὸδ' οἰκτρὸν κέλλετο σῶμα
Ἀρθιῶαι, χιλίος τ' ἄλης προέηκ' ἐκ πάσης
Λεκτὸς ἀνέρας, οἳ πρὸ νέκυν πέμψαιεν κήδει,
Πατρὸς δ' ἐν θριώοις σαῖεν παρμύθια πένθος,
Μικρὰ μεγίσῳ, ἀλλ' οἰκτρῷ τὰ καθῆκε τοκῆϊ.
Καὶ ῥ' οἱ μὲν ταχέες ταρφὺς ἀπαλοῖο φερέτρῳ,
Ῥάβδοισι πλέξαν Κομάρων, δρυΐναις τε Λύγοισι,
Τεῦξαν τε κλιντῆρα, ἐπεσκίασάν τε πετήλοις.
Οἱ δ' αἰζηὸν ἄειραν, ἐπὶ σιβάδος τ' ἀνὰ θέντο.
Οἷον, παρθενικῆς τὸ δρέψατο δάκτυλος, ἄνθος,
Ἢ μαλακὸν Ἴϊ, ἠὲ μαραινομένῳ Ὑακίνθῳ,
Τῷ ὅπω γε σέλας πάμπαν καὶ κάλλος ἀπέσβη,
Κ' αἴ κ' ἀ μήτηρ γαῖα τροφὶὼ τ' ἀκμιὼ τε ὀπάζοι.
Τόφρα δύω χλαίνας περιχρύσας, πορφυρεόχρως,
Ἔξελεν Αἰνείας, τὰς τῷ φίλια φρονέουσα,
Διδὼ Σιδονίη, χειρῶν πραπίδεσσιν ἑάων
Τεῦξ', ἰδὲ λεπταλέῳ ἴσας χρυσῷ γ' ἐπιγράψε·
Τῇ μὲν, ἐπαχνύμενος πύματον δὴ τοῦτο νεᾶνα
Ἄμπεχε, τῇ δὲ, κόμας καυθησομένας ἐκάλυπτε.
Ἄθλα δ' ἔπειτα μάχης Λαυρεντιακῆς ἐπινήσας
Πολλὰ ἐφεξείης, καὶ ληΐδα εὖ διατάξε.
Πρόσθετο τοῖς δ' ἵππους τε, βέλεμνά τε, ἔναρά τ' ἐχθρῶν·
Δῆσε δὲ καὶ χεῖρας νώτων ὀπίσω τοὺς μέλλε
Νερτερίοις ῥέξειν, ἐπὶ δὲ φλόγεσ' αἵματα χεύσειν.

Κορ-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 80. ΠΡΟΣΘΕΤΟ ΤΟΪΣ Δ' ΙΠΠΟΥΣ κτ: Καὶ δὴ καὶ Ἀχιλλεὺς ἐπὶ τῆς Πατρόκλε κηδείας, Ἰλ: Ψ. στίχ. 171.

„ . . . . . Πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
„Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα σοναχίζων.

Στίχ: 82. ΝΕΡΤΕΡΙΟΙΣ ΡΕΞΕΙΝ . . . . Οὗτοι δ' ἦσαν οἱ νέοι, οὓς ἐν τῷ πρὸ τοῦδε Βιβλ: στίχ. 551. Αἰνείας

„Ζώγρησ' ἁρπάξας, ὡς Νερτερίοις ἐπιρέξῃ,
„Δαρδανιδῶν δ' αἷμα πυρῆς φλοξὶν τ' ἐπιχεύσῃ.

Tum geminas veſtes, oſtroque auroque rigentes,
Extulit Æneas, quas illi læta laborum,
Ipſa ſuis quondam manibus Sidonia Dido
Fecerat, & tenui telas diſcreverat auro.
Harum unam juveni ſupremum mœſtus honorem
Induit, arſuraſque comas obnubit amictu.
Multaque præterea Laurentis premia pugnæ
Aggerat, & longo prædam jubet ordine duci.
Addit equos, & tela, quibus ſpoliaverat hoſtem.
Vinxerat & poſt terga manus, quos mitteret umbris
Inferias, cæſo ſparſuros ſanguine flammas;
Indutoſque jubet truncos hoſtilibus armis,
Ipſos ferre duces, inimicaque nomina figi.
Ducitur infelix ævo confectus Acœtes,
Pectora nunc fœdans pugnis, nunc unguibus ora;
Sternitur & toto projectus corpore terræ.
Ducunt & Rutulo perfuſos ſanguine currus.
Poſt bellator equus, poſitis inſignibus, Aethon
It lacrymans, guttiſque humectat grandibus ora.
Haſtam alii galeamque ferunt; nam cætera Turnus
Victor habet. Tum mœſta phalanx Teucrique ſequuntur,
Tyrrhenique duces, & verſis Arcades armis.
Poſtquam omnis longe comitum proceſſerat ordo,
Subſtitit Æneas, gemituque hæc addidit alto:
Nos alias hinc ad lacrymas eadem horrida belli

Fata

❁ ❁ ❁

Κατὰ μίμησιν δηλονότι, τῶν οὓς Ἀχιλλεὺς ὡσιῶτο Πατρόκλῳ, Ἰλ: Ψ. στίχ. 181.

„Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλὲς,
„Τὲς ἅμα σοι πάντας πῦρ ἐδίες . . . .

Τὸ δ' ἔθος τῦτο, φασὶν (ὁ Des Fontaines ᾧδε, Σημ: 9.) τὲς Ῥωμαίες παρ' Ἑλλήνων μὲν παρειληφέναι, ὕστερον δὲ τῇ τῦ πράγματος ὠμότητι προσοχθίσαντας, εἰς αὐτὸ τῦτο ἀντικαταςήσαθαι τὲς Gladiatores· ὡς εἴπερ ἦττον ἀπίθεὲς ἰῷ τὸ τοιόνδε, τῶν παρὰ Ῥωμαίοις διαξιφίζεθαι ἀναγκαζομένων ἐπὶ φαιδραῖς τε καὶ Πανηγυρικαῖς παραςάσεσι, θέατρον. Ἐκ μὲν οὖν τῆς τοιᾶς δε περὶ τὸν Πάλλαντα κηδείας, ἢ πλειόνων ἄλλων Κεφαλ: εἰσβάλλων Μακρόβιος ἀπεφήνατο (Βιβλ: Ε. Κεφ: Β.) Totam Aeneidem effigiatam eſſe ad exemplar Iliados, atque Odyſſeæ Homericæ: Ἅπασαν τλὼ Αἰνειάδα διασκευαθλῶαι πρὸς τὸ τῆς Ὁμηρικῆς Ἰλιάδος τε καὶ Ὀδυσσείας παράδειγμα.

Στίχ: 83, ΚΟΡΜΟΥ͂Σ Δ' ΕΝΝΥΜΈΝΟΥΣ κτ: Ἐκάςω γὰρ τῶν ἐπὶ τῆς πομπῆς ἡγεμονευόντων, τὸ τρόπαιον φέρειν ἐπέταξεν, ἑνός τινος τῶν ἐπισημοτέρων ἐν τοῖς πολεμίοις πεσόντος, τοῖς τε ἀναιρεθέντος ὅπλοις κοσμέμενον, καὶ τὸ ὄνομα ἐπιγεγραμμένον ἔχον· τετὶ δ' ἐδὲν ἦττον εἰς κλέος ἦν φέρον καὶ τῦ Πάλλαντος, τῦ Ἄλησον ἀνελόντος (Ι. Λίν: στίχ. 444—453.) καὶ μέν τι καὶ εἰς παραμυθίαν τινὰ τῦ δυςιῶτ πατρὸς. Ἐπληρῶτο δὲ καὶ ἡ αὐτῦ Πάλλαντος ἐυχὴ, ἣν κατὰ Ἀλήσε ἀκοντίσων πρὸς Θύβριν ἠυξαῖο: Αὐ: στίχ. 450.

„Ὅπλα δὲ ἀνέρος, ὃδ' ἔναρα δρὺς σεῖο τάδ' ἔξει.

Στίχ: 85. . . . . ΑΚΟΊΤΗΣ, Ὁ τῷ νεκρῷ τῦ Πάλλαντος πολυωρεῖν τεταγμένος. (Ἀνωτ: στίχ. 30. κξ:)

Στίχ:

Κορμὸς δ' ἐννυμένης γε τὰ δήϊα κέλετο ὅπλα,
Ἡγεμόνεσσι φέρειν, ἐχθρῶν ὀνόμασσ' ἀγγράπτης.
Γήρει ἀπηυδηκὼς δὲ, οἴζυρὸς ἦγετ' Ἀκοίτης,
Νωῖ μὲν πύξ ϛέρνον, νωῖ δ' ὦπα ὄνυξι ξαίνων,
Νωῖ δ' ὀλιγηπελέων, ἰδ' ἔραϲε ὅλως καππίπτων.
Καὶ λύθρῳ Ῥοτόλῳ πεπαλαγμένα δ' ἅρματα ἦγον·
Εἶτα μαχητὴς ἵππος ἀφάλαρος εἵπετο, Αἴθων,
Δάκρυ αποϛαλάων ἀπέλεθρον ἐοῖν ἀπὸ ὄσσοιν.
Οἱ δ' ἔγχος τε κόρυ τε φέρον. Τύρνος γὰρ τ' ἄλλα
Νικῶν εἶχε. Φάλαγξ πενθήρης δ' ἕπετο Τεύκρων,

C 2 Τυρ-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 87. . . . . ΙΔ' ΕΡΑΖΕ ΟΛΩΣ ΚΑΠΠΙΠΤΩΝ. Εἰώθουω γὰρ ἐν τοῖς πένθεσιν οἱ παλαιοὶ, καὶ ἀτυχήμασι δυσφορήτοις, πρὸς τὸ ἄδαφος καταβάλλεθαι, καὶ εἰς ὑπερβολὰς ἀθυμίας ἀχημονεῖν· οἷος τὸν περὶ τὸν τοῦ Πηλέως ἀναιρεθέντα ὁ Καλαβρὸς ὑπογράφει· Παραλ: Γ. ϛιχ. 408.

„Κλαῖον τ' αὖ ἁλίαϲον, ἐπὶ ψαμάθοιϲι βαθείαις
„Πρῳωέες ἐκχύμενοι, μεγάλῳ παρὰ Πηλείωνι,
„Χαίτας ἐκ κεφαλῆς προθελύμνας δηϊόωντες·
„Χευάμενοι δ' ἤχιωαν ἄδιν ψαμάθοιϲι κάρηωα.

Κοινῇ τε δὴ Μυρμιδόνες πάντες, (Αὐτ: αὐτ: ϛίχ. 422.)

„Εἰλόμενοι περὶ νεκρὸν ἀμύμονος ἔξοχ' Ἀναϰτος·

Πρὸς δέ γε τοῖς ἄλλοις, ϰὴ Αἴας ὁ Πελώριος ἐν πρώτοις· (Αὐτ: ϛίχ. 433.)

„Ἐκχύμενος μάλα πολὺς . . . . .

Ἀλλὰ γὰρ Ἀκοίτης οἶμαι ἐνταῦθα, ἐ ϰατ' ἔθος προσεδίζετο τὸ ῥηθὲν· ἐ γὰρ ὁ ϰαιρὸς τόδ' ἐπέτρεπεν ἐπ' αὐτῆς τῆς προόδε, ἀλλ' ἐϰ τῆς τε γήρως ἀθενείας, ἐπιβάρωθείϲης τῇ ἀχθηδόνι τῆς λύπης, οὐχ οἷός τε ὢν παραϰολεθεῖν· διὸ ϰαὶ ἤγετο: (ϛίχ. 85.) Ὀλιγηπελέων: (ϛίχ. 87.)

Στίχ: 88. . . . ΛΥΘΡΩι ΡΟΤΟΛΩι ΠΕΠΑΛΑΓΜΕΝΑ Δ' ΑΡΜΑΤΑ . . . Ὅτι μὲν ὁ Αἱματώδης λύθρος, ᾧ πεπάλαϰτο τὰ ἅρματα, ἐϰ τῶν Ῥοτόλων ἦν, ἤτοι τῶν Λατίνων, σαφῶς ἤδη πέφρασαι· τὰ δ' ἅρματα ἐϰ τίνων; εἰϰὸς, ὅτι ἐϰ τῶν αὐτῶν· τίς γὰρ ἂν τροπαιοφορία γένοιτο ἐϰ τῶν ἰδίων; Καὶ μιῷ τῷ Des-Fontaines ἔδοξεν ἑρμηνεῦσαι, ὅτι ὁ μὲν λύθρος τῶν Ῥοτόλων ἦν, τὰ δ' ἅρματα τοῦ Ἡγεμόνος: Viennent en ſuite les chars du Prince, teints du ſang des Rutules. Ὃ δ' ἔν Ἰταλοῖς ἀορίϲως:

. . . . . Jvano i carri aſperſi
Del ſangue de Latini . . . . . .

Στίχ: 90. ΔΑΚΡΥ ΑΠΟΣΤΑΛΑΩΝ ΑΠΕΛΕΘΡΟΝ. Ἔφαϲκε δὲ ϰαὶ Ὅμηρος, Ἰλ: Ρ. ϛίχ. 426.

„Ἵπποι δ' Αἰαϰίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
„Κλαῖον . . . . . .

Καὶ Αὐτ: ϛίχ. 437.

„Οὔδεϊ ἐνιϲκήψαντε ϰαρήατα· δάκρυα δέ σφιν
„Θερμὰ ϰατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν.
„Ἠνιόχοιο πόθῳ . . . . . .

Ἐξ οὗ ϰαὶ ὁ Καλαβρὸς ἐν Γ. τῶν Παραλειπ. ϛίχ. 740.

„Οὐδὲ μὲν ἄμβροτοι ἵπποι ἀταρβέες Αἰαϰίδαο
„Μίμνον ἀδάϰρυτοι παρὰ νήεϲιν, ἀλλὰ ϰαὶ αὐτοὶ
„Μύροντο ϲφετέροιο δαϊϰταμένε βαϲιλῆος·

Στίχ: 91. . . . . ΤΥΡΝΟΣ ΓΑΡ Τ' ΑΛΛΑ, Τὰ παρὰ τὸ ἔγχος δηλ: ϰαὶ τινὰ ϰέρως· οἷον ϰαὶ τὸν ζωϛῆρα πρὸς τοῖς ἄλλοις, περὶ ἧ Ι. Λίν: ϛίχ. 526. ϰξ.

Στίχ: 92. . . . . ΦΑΛΑΓΞ ΠΕΝΘΗΡΗΣ ϰτ: Ὅρα ἀνωτ: περὶ τούτης, ϛίχ. 60. ϰξ:

Στίχ:

Fata vocant: ſalve æternum mihi, maxime Palla,
Æternumque vale. Nec plura effatus, ad altos
Tendebat muros, greſſumque in caſtra ferebat.
Jamque oratores aderant ex urbe Latinâ,
Velati ramis oleæ, veniamque rogantes:
Corpora, per campos ferro quæ fuſa jacebant,
Redderet, ac tumulo ſineret ſuccedere terræ:
Nullum cum victis certamen, & æthere caſſis:
Parceret hoſpitibus quondam, ſocerique vocatis.
Quos bonus Æneas, haud aſpernanda precantes,
Proſequitur veniâ, & verbis hæc inſuper addit:
Quænam vos tanto fortuna indigna, Latini,
Implicuit bello, qui nos fugiatis amicos?
Pacem me exanimis, & Martis ſorte peremptis
Oratis? equidem & vivis concedere vellem.
Nec veni, niſi fata locum ſedemque dediſſent:
Nec bellum cum gente gero. Rex noſtra reliquit
Hoſpitia, & Turni potius ſe credidit armis.
Æquius huic Turnum fuerat ſe opponere morti.

Si

❋ ❋ ❋

Στίχ: 93. . . . . ΚΛΙΝΤΟΪ'ΣΙ ΤΕ 'ΑΡΚΑ'ΔΕΣ "ΟΠΛΟΙΣ. Ταυτὸ δὲ νοητέον καὶ περὶ τῶν συμπροϊόντων τοῖς Ἀρκάσι Τεύκρων τε καὶ Τυῤῥηνῶν. Ἡ δὲ τῶν ὅπλων κλίσις ἐγίνετο τοῖς στρατιώταις, τὰς μὲν αἰχμὰς τῶν δοράτων πρὸς γῆν νεύσας κατέχουσι, τὰς δ' ἀσπίδας ἀναστρέφουσιν. ὥστε τὰ ὄπισθεν ἔνθα οἱ πόρπακες, ἢ τὰ ὄχανα, ἔμπροσθεν ὁρᾶσθαι προβαλλόμενα. Κρατεῖ δὲ καὶ καθ' ἡμᾶς ἔτι, ἐν ταῖς ἐκφοραῖς τῶν στρατηγούντων (ὅσον ἐγχωρεῖ ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἐν χρήσει ὅπλων) παραπλήσιόν τι γινόμενον.

Στίχ: 95. ΣΤΑ'Σ ΔΗ' ΑΙ'ΝΕΙ'ΑΣ κτ: Μέχρι γάρ τινος συμπροϊὼν τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῆς προπομπῆς τῇ ἐκφερομένῃ, εἶτα αὐτὸς ἔσῃ, ὡς ἐπιστρέψων, καὶ τὰ τῇ στρατοπέδῳ διωτησόμενος.

Στίχ: 97. . . . . ΣΥ' ΧΑ'ΙΡΕ ΔΕ ΦΕ'ΡΤΑΤΕ ΠΑ'ΛΛΑ. Τοιάδε ἡ τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἐπιφώνησις: Ἰλ: Ψ. στίχ. 19.

„Χαῖρε μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἄϊδαο δόμοισι.

Ὅρα δὲ καὶ Α. Αἰν: στίχ. 237. καὶ Ι. Αἰν: στίχ. 72.

Στίχ: 101. ΣΤΕΠΤΑ' ἘΛΑΙ'ΑΣ "ΕΡΝΕ' "ΕΧΟΝΤΕΣ, Ζ. Αἰν: στίχ. 163. καὶ Αὐτ: στίχ. 254.

Στίχ: 102. "ΟΦΡΑ 'ΡΑ' ΤΑ'ΜΠΕΔΙ'ΟΝ ΠΕΠΤΩΚΟ'ΤΑ ΣΩ'ΜΑΤΑ ΔΩ'Η, Τῦτο καὶ οἱ παῤ Ὁμήρῳ Τρῶες, πρὸς Ἀτρείδας ἀποκαλέντες ἠτεῖντο· Ἰλ: Η. στίχ. 375.

„ . . . . . Αἴκ' ἐθέλωσι
„Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκρὺς
„Κήομεν . . . . . .

Στίχ: 104. Ο"ΥΤΙΣ 'ΕΠΕΙ' ΔΗ"ΡΙΣ 'ΗΤΤΗΘΕ'ΝΤΑΣ κτ: "Ομηρος δὲ Ἰλ: Η. στίχ. 409. ὁμοίως:

„Οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνειώτων
„Γίνετ', ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα.

Καὶ ὁ Καλαβρὸς Παραλειπ: Α. στίχ. 806.

„Οὐ γὰρ ἐπὶ φθιμένοισι πέλει κότος, ἀλλ' ἐλεεινοὶ
„Δήϊοι ἐκέτ' ἐόντες, ἐπιὼν ἄπο θυμὸς ὄλητα.

Παῤ ὅσον, ταῦτα μὲν εἴρηται παρὰ τῶν ἐνδόντων, τὰ δὲ τῇ Μάρωνος παρὰ τῶν αἰτησαμένων.

Στίχ:

Τυρρίωοὶ, τ' Ἀρχοὶ κλιντοῖσι τε Ἀρκάδες ὅπλοις.
Ὡς δ' ἄρ' ὅμιλος ἅπας κατὰ κόσμον ἰὼν προεχώρει,
Στὰς δὴ Αἰνείας, αὐτὺ ϛενάχων τάδ' ἔειπεν:
Ἐνθένδ' εἰς ϑριώϰς ἑτέρϰς Μοῖραν πολέμοιο
Ἡμᾶς γ' ἐϰϰαλέϵϭι· Σὺ χαῖρε δὲ φέρτατε Πάλλα,
Αἰέν τ' ἄλε μοι. Ὣς εἰπὼν, ϰάδεν δ' ἐπὶ τύτοις,
Ἰϑὺ ἀνὰ ϛρατὸν, αἰπά τε τείχη, ἴχνια τεῖνε.
Κήρυϰες δ' ἐφίϰοντο Λατίνϰ οἱ ἀπὸ Ἄξευς,
Στεπτὰ ἐλαίας ἔρνὲ ἔχοντες, λισσόμενοί τε,
Ὅφρα ῥὰ τ' αμπεδίον πεπτωϰότα σώματα δψῃ,
Ἠδὲ τ' ἐπιτρέψῃ τύμβῳ ὑπὸ γιῶ ϰατακεῦσαι,
Οὔτις ἐπὶ δῆρις πρὸς ἠττηϑέντας ἰὸ' ἄπνϵϭ·
Φειδάμενος ξειν.ιν, ἐκυρὸς πάρος ὃς ὀνάμηνε.
Τοῖς δ' ἐὺς Αἰνείας ὀνοτὸν μηδὲν προτιϑεῖσι,
Νεῦσεν ἐπιτρέψαι, ϰαὶ πρὸς δ' ἐπαμείψατο τοῖα:
Τὶς χαλεπὴ δαίμων τοσσῶδ' ἐνιπλέξε Λατῖνοι
Ὑμέας ἐν πολέμῳ, φεύγειν τε φιλῶντας ἀνῶξεν;
Ἐιρίῳ νεϰύεσσιν, ἰὸ' Ἄρευς ϰῦρμα πεσῶσιν
Αἰτεῶϑ'; ἀλλ' ἐϑέλοιμι ἐγὼ ϰαὶ ζῶσιν ὀπάσσαι.
Οὐδέ ϰεν ἤλυϑον, ἦν τόδε Μοῖραν μὴ πόρον ἔδας,
Οὐδὲ γὰρ ἔϑνει τῷ πολεμησείω· ὁ δὲ ϰρείων,
Αἰνήσας ξενίῃ, ϑαρσεῖ ἐπὶ ἔντεσι Τύρνϵ.
Τύρνον δ' αὐτὸν ἐχρῖῶ ϑανάτῳ τῷ δ' ἀντιάσαϑαι.
Ἐι ϰρῖναι δήρῳ χερὶ, εἰ Τεύϰρϰς ἐλάσαϑαι
Ἤλδετο, τοῖς μοι ὄφειλεν ἐριδμῆναι βελέεσσι·
Ζήσειεν δὲ ὅτῳ Θεὸς, ἢ χέρ, ζιῶ ὀπάσειε.
Νῶῖ δ' ἄγετ', ὦϰα ῥὰ πῦρ ἅψαϑ' οἰϰτροῖς πολιήταις.
Ὣς Αἰνείας· οἱ δ' ἄνεω ἔσσαν σιγῶντες,
Αὐτὰρ ἐς ἀλλήλϰς ὦπας ϛρεφϑέντες ἐπέχον.
Τόφρα γέρων, ὃς ἔην νεμεσῶν αἰὲν ποτε, Δράγϰης

Τύρ-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 112. ΟΥΔΕΚΕΝ ΗΛΥΘΟΝ κτ: Ἀποσκευάζει ἑαυτῆ τῶν ϰαϰῶν τὴν αἰτίαν Αἰνείας, ἀποδίδωσι δὲ πως Λατίνῳ τῷ ἄνακτι, ϰ) διαφερόντως τῷ Τύριῳ.

Στιχ: 115. ΤΥΡΝΟΝ Γ' ΑΤΤΟΝ ΕΧΡΗΝ κτ: Πρὸς μονομαχίαν Αἰνείας ὧδε Τύρνον σαφῶς προϰαλεῖται.

Στίχ: 119. ΝΥΝ Δ' ΑΓΕΤ κτ: Οἰϰτείρων τὺς ἐϰ τῶν πολιτῶν πεσόντας ἐν τῷ πολέμῳ, τὺς ζῶντας ἑαυτῷ πως προσοιϰειῶται, ϰαὶ εἰς φιλίαν ἐφέλϰεται.

Στίχ: 120. . . . . ΟΙ Δ' ΑΝΕΩ ΕΣΣΑΝ ΣΙΓΩΝΤΕΣ, Ὡς περ δὴ ϰαὶ Ἀχαιοὶ παρ' Ὁμήρῳ, τὰ δίϰαια προτιϑέναι δόξαντος τῆ ἐϰ Πριάμϵ πεμφϑέντος Κήρυϰος, Ἰλ: Η'. στίχ. 403.

„Ὣς ἔφαϑ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴ ἐγένοντο σιωπῇ.

Στίχ: 122. . . . . ΓΕΡΩΝ, . . . ΝΕΜΕΣΩΝ Α'ΙΕ'Ν ΠΟΤΕ, ΔΡΑ'ΓΚΗΣ. Παραπλησίως πως τῷ Ὁμηριϰῷ Θερσίτῃ ὃς Ἰλ: Β. στίχ. 220.

„Ἔχθιϭος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιϭ ἦν, ἠδ' Ὀδυσῆϊ
„Τῷ γὰρ νειϰείεσϰε . . . . .

Διατὶ δὲ Δράγϰης ἅτω Τύρνω νεμεσῶν ἰῶ; ὅτι ἑώρα τὺς ὁμοπατρίϭς Τύρνϵ ἕνεϰα οἰϰτρῶς ὀλυμένϵϭ. Ἀλλ' ὁ Ποιητὴς ἀέποτε, φησὶ τῦτο δὲ ἐϛὶν, ὅτι ἐπὶ πᾶσιν ἁπλῶς, οἷς ἄν ἤτοι προβάλοιτο, ἢ ἐπιχειρήσειε Τύρνος, προσώχϑιζε Δράγϰης, ϰαὶ ϰατεφέρετο ἐπαχϑῶς. Τοιγαρεῦν, ἤτοι ὡς γέ-

Si bellum finire manu, ſi pellere Teucros
Apparat, his decuit mecum concurrere telis:
Vixêt, cui vitam Deus, aut ſua dextra dediſſet.
Nunc ite, & miſeris ſupponite civibus ignem.
Dixerat Æneas. Olli obſtupuêre ſilentes,
Converſique oculos inter ſe atque ora tenebant.
Tum ſenior, ſemperque odiis & crimine Drances
Infeſtus juveni Turno, ſic ore viciſſim
Orſa refert. O famâ ingens, ingentior armis,
Vir Trojane, quibus cœlo te laudibus æquem?
Juſtitiæne prius mirer, belline laborum?
Nos verò hæc patriam grati referemus ad urbem:
Et te, ſiqua viam dederit fortuna, Latino
Jungemus regi: quærat ſibi fœdera Turnus.
Quin & fatales murorum attollere moles,
Saxaque ſubvectare humeris Trojana juvabit.
Dixerat hæc; unoque omnes eadem ore fremebant.
Bis ſenos pepigêre dies, & pace ſequeſtrâ
Per ſylvas Teucri miſtique impunè Latini
Erravêre jugis. Ferro ſonat alta bipenni
Fraxinus: evertunt actas ad ſidera pinus:

Ro-

❀ ❀ ❀

ρων νεωτέρῳ θρασεῖ τε καὶ ἐπιχειρηματίᾳ· (τὰ πολλὰ γὰρ οἱ γεγηρακότες τοῖς τοιούτοις εἰώθασιν ἀντιβάλλειν, καὶ δυσκολαίνειν·) ἢ ἔτι, ἀγεννὴς ὢν αὐτὸς, καὶ ἥκιστα ῥέκτης, τῷ γενναίῳ τε καὶ ἴτῃ, ἐξ ἐθελοκακίας, ἐκ τοῦ ἐφ' ὅ, τι ἐκ ἀντίξου ἔχωρε φέρεσθαι.

Στίχ: 131. ΣΟΙ Δ' ΕΤΙ ΜΟΙΡΑΙΩΝ ΒΑΡΙΑΣ κτ: Πρὸς ἐκεῖνο ἀφορᾷ τὸ ῥηθὲν ὑπ' Αἰνείου, στίχ. 112.

„Οὐδέ κεν ἦλυθον, ἦν τόδε Μοῖραι μὴ πόρον ἦμαρ.

Στίχ: 132. ΕΥΛΑΕ Δ' ΩΜΑΔΙΟΥΣ κτ: Καὶ νωτοφορήσομεν ὑμῖν ἥδιστα, φησὶν, εἰ δεήσει, τὰς εἰς οἰκοδομὴν τῶν τρωϊκῶν Ἀχαιῶν λίθους· τοσαύτη ἡ παρ' ἡμῶν προθυμία.

Στίχ: 133. . . . . ΞΥΝΕΠΕΥΦΗΜΗΣΑΝ ΑΠΑΝΤΕΣ, Οἱ τῷ Δράγκῃ συνδιαπρεσβεύοντες, συνήνεσαν τοῖς ῥηθεῖσιν ὑπ' ἐκείνου ἐπευδοκήσαντες.

Στίχ: 134. ΗΜΑΤΑ Ο'ΥΝ ΣΥΝΘΕΝΤΟ ΔΥΩΔΕΚΑ κξ: Τοσαύτας ἀνακωχῆς ἡμέρας καὶ Πρίαμος ᾐτήσατο, ὥστε τὰ τῆς Ἕκτορος κηδείας τῶν Τρώων ἐκτελέσαι δυνήσεσθαι. Ὅρα Ἰλ: Ω'. στίχ. 660—667.

Στίχ: 137. ΑΜΜΙΓΑ ΣΥΝ ΤΕΥΚΡΟΙΣΙΝ κτ: Ἰλ: Η'. στίχ. 417.

„. . . . . Τοὶ δ' ὡπλίζοντο μάλ' ὦκα
„Ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλλιν.
„Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν . . . . .

Στίχ: 139. ΚΑΙ' ΚΗΩ'ΕΣΣΑΝ ΚΕ'ΔΡΟΝ. Ἀλλὰ, φασὶ, τὴν Κέδρον ἐν ὕλαις μηδαμῶς ἐπιπολάζειν Ἰταλιώτισι· πρὸς ὃ δὴ τῷ Γάλλῳ Des Fontaines, καὶ περιττόν τι ἔδοξεν ἀπαντῆσαι. (Σημει: τῶν ἐνταυθα 14.) ὅτι τῶν ἐκ τῆς Λιβάνου τυχὸν ἀγωγίμων ὑπῆρχον αἱ Κέδροι, ἃς οἱ Φοίνικες ἐκόμιζον εἰς ἐμπορίαν ἐπ' Ἰταλίας καταίροντες, ὧν τε πρὸς ἀγλαΐαν καὶ κόσμον τῆς ἐν οἴκοις σκευῆς, πολλή τις ἐγίνετο χρῆσις· τυτὶ δὲ, προσίθησιν, ὑπὸ μηδενὸς τῶν πρὸ αὐτοῦ ἑρμηνευτῶν εἰρῆσθαι: Explication, que je n'ai trouvée, dans aucun Scholiaſte de Virgile. Αὐτοὶ δ' οὖν ἐπιεικῶς Τῷ Λιββᾷ συνηδόμεθα τῆς ἐπινοίας, συνῆσθαι δ' ἐκ ἔχομεν πῶς γὰρ ἂν ἐπαρκέσειαν εἰς τοσαύ-

τας

Τύρνε ὁπλοτέροιο ἀταθαλίῃσ' ἀγόρευεν,
Ὧδε κατάρξας. Ὦ μέγας ὢν κλέος, ὅπλα δὲ μείζων
Τοῖς! τίσιν ἀρανίδῃσιν ἐγὼ σ' ἀτάλαντον θήσω;
Τῆς ῥὰ δικαιοσώνης πρῶτον διὰ θαύματος ἄξω;
Ἦ, ὧν ἐν πολέμοις καμάτων πολλῶν ὑπανέτλης;
Ταῦτ' ἐυγνωμονέοντες ἀνοίσομεν Ἄξυ πατρῷον,
Καὶ σὲ δὲ, ἦν κεν ὁδὸν δῶ ἡ δαίμων γε, Λατίνῳ
Κράντορι ἀρσόμεθ'· οἱ δ' ἄλλος ἀρσάσθω Τύρνος.
Σοὶ δ' ἔτι μοιραίων βάριας τειχῶν σωαρῶμεν.
Ἔυαδε δ' ὠμαδίης λᾶας Τρωϊακὸς ὑποχήσειν·
Ὡς φάτο· τοῖσι δ' ἅμα ξωεπευφήμησαν ἅπαντες.
Ἥματα οὖν σωθέντο δυώδεκα· καδδ' ἀνακωχὰς,
Ἀμμιγα σὺν Τεύκροισιν, ἀποινὶ Λατῖνοι ἐν ὕλαις,
Οὔρεσὶ τ' ἠλάσκοντο. Σιδηροῖς δ' ἐν πελέκεσσιν
Ἦχεον αἰπεῖαι Μελίαι, Πίτυες δ' ἐρίποντο
Ὑψίκομοι· καὶ Δρῦς δ' ἄλλοι σφήνεσσι κέαζον,
Καὶ κηώεσσαν Κέδρον· οὐδέ τι δὴ πάυοντο,
Δένδρε' ἀγινέμεναι ξοναχιζόσαις ἐπ' ἀμάξαις.
Καὶ ῥὰ τόσα πένθος Φάτις ἄγγελος ἱπταμένη γε
Ἔυανδρόν τε, δόμος τ' Ἐυάνδρε, Ἄξυ τε πλῆσεν,
Ἢ Λατίῳ Πάλλαντα ἀριζέα πρὸ φατο ἄρτι.
Ἀρκάδες αὖψα πύλας δ' ὦρσαν, ἔθει τ' ἀρχαίῳ
Ἥρπαξαν δαΐδας κηδείας· λάμπετο δ' οἴμη
Ἐξείης σελαγεῦσα, ἐπ' ἐυρὺ δ' ἄρσραι ὁρῶντο.
Ἄλλα δὲ κοπτόμενοι Φρυγίων ὅμαδος προτιῆγον·
Οὓς περ ἐπεὶ ῥὰ πόλιν προσιόντας μητέρες εἶδον,

❁ ❁ ❁

ταις πυραὶς αἱ ἀγώγιμοι παρὰ τῶν Φοινίκων Σανίδες; τὶς δὲ καὶ ἡ τρυφὴ ἡ τοσαύτη, ἐν ἔπω διαλυθέντι δεινῷ πολέμῳ; τὶ δ' ὅτι καὶ σαφῶς ὁ Ποιητὴς ἐνταῦθα τὶω Κέδρον ταῖς Μελίαις, καὶ Πίτυσι, καὶ Δρυσὶν ἐπίσης συγκαταλέγει, ἃς ἐν Ἰταλικαῖς ὕλαις καὶ ὄρεσι Τρῶες τε καὶ Λατῖνοι ἠλάσκοντο ξυλιζόμενοι; Τοιγαροῦν ἡμῖν, πρὸς Ἀπολογίαν τῦ Μάρωνος, ἄλις ἔχει τὶω Κέδρον ὧδε νοεῖν ἀντὶ τῆς Ἀρκεύθε, ἵν ἐμφερεῖπως εἶναι τῇ Κέδρῳ καὶ Πλίνιος, καὶ ἄλλοι ὑπέθεντο· Ῥάδιον δὲ ἄλλως, καὶ ὑπὸ τῇ κλήσει τῆς Κέδρε, ἅπαν δένδρον θυώδες, ἤτοι, ἐν τῷ καίεθαι ἡδείαν τινα ὀσμὴν ἀποφέρον, ἐκδέχαθαι.

Στίχ: 140. . . . . ΣΤΟΝΑΧΙΖΟΥΣΑΙΣ ΕΠ' ΑΜΑΞΑΙΣ. Ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ: Ω. στίχ. 782.

„ . . . . Οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
„Ζεύγνυσαν· αὖψα δὲ πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
„Ἐννῆμαρ μὲν τόγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλιν.

Στίχ: 143. Ἦ ΛΑΤΊΩ ΠΑΛΛΑΝΤΑ ΑΡΙΣΤΕΑ κσ: Ἢ πρὸ μικρῦ περὶ τῶν Πάλλαντος ἀριστείων φθάσασα ἀγγελία, τὶω ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας μιὼυσιν ἐπελθῦσαν τῆς τῦ αὐτῦ ἀναιρέσεως, πικροτέραν πολλῷ ἐνειργάσατο.

Στίχ: 144. ΑΡΚΑΔΕΣ ΑΨΑ ΠΥΛΑΣ Δ' ΩΡΟΥΣΑΝ κτ: Οἱ ἐντὸς τῦ Ἄστεος πρὸς ὑπαντὶω ἐξέδραμον τῦ νεκρῦ μετὰ λαμπάδων. Ἦν δ' ἄρα ἀρχαῖον Ἀρκάσι καὶ νόμιμον, τὸ τὺς τελευτήσαντας νυκτὸς ἐκφερομένυς εἰς ταφὶω μετὰ δαδεχίας συμπαραπέμπειν.

Στίχ:

Robora nec cuneis, & olentem ſcindere cedrum,
Nec plauſtris ceſſant vectare gementibus ornos.
Et jam fama volans tanti prænuncia luctûs,
Evandrum, Evandrique domos, & mœnia complet,
Quæ modo victorem Latio Pallanta ferebat.
Arcades ad portas ruere, & de more vetuſto
Funereas rapuêre faces: lucet via longo
Ordine flammarum, & late diſcriminat agros.
Contra turba Phrygum veniens plangentia jungunt
Agmina: quæ poſtquam matres ſuccedere tectis
Viderunt, mœſtam incendunt clamoribus urbem.
At non Evandrum potis eſt vis ulla tenere;
Sed venit in medios. Pheretro Pallanta repoſto
Procumbit ſuper, atque hæret lacrymanſque, gemenſque;
Et via vix tandem voci laxata dolore eſt:
Non hæc, ô Palla, dederas promiſſa parenti,
Cautius ut ſævo velles te credere Marti.
Haud ignarus eram, quantum nova gloria in armis
Et prædulce decus primo certamine poſſet.
Primitiæ juvenis miſeræ, bellique propinqui
Dura rudimenta, & nulli exaudita Deorum
Vota, preceſque meæ! tuque, ô ſanctiſſima conjux,
Felix morte tuâ, neque in hunc ſervata dolorem.

Con-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 149. ΚΡΑΥΓΑΊΣ ᾽ΑΠΑΗΤΟΙΣΙΝ . . . . Ἰλ: Ω. στίχ. 707.
„ . . . . Οὐδέτις αὐτόθ᾽ ἐνὶ πτόλεϊ λίπετ᾽ ἀνὴρ
„Οὐδὲ γυνὴ, πάντας γὰρ ἀάχετον ἵκετο πένθος.

Στίχ: 151. Ἴξας δ᾽ ἐς μέσσους, παλάντος ὑπερθε φερέτρου. Ἰλ: Σ. στίχ. 235.
„Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἴσιδε πιτνὸν ἑταῖρον,
„Κείμενον ἐν φερέτρῳ δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ,

Στίχ: 153. Εἷς ὁ τέως μόλις . . . . ΓΗΡΥΝ ᾽ΑΦΗΚΕΝ. Ἡ γὰρ ὑπερβολὴ τῶ πάθες, ἐκπήσασάπως αὐτῷ τὰς φρένας, ἐπὶ ποσὸν σιγῶντα, ἐν ἀφασίᾳ σωέχεν.

Στίχ: 154. ΟΥ ΤΑ᾽ ΤΕΩΙ ΓΕΝΕΤΗι, Ω πάλλα, κτ: Ἐπιμέμφεταί πως τῷ παιδὶ, ὅτι μὴ, καθάπερ ὑπέχετο, πεφυλαγμένως, ἀλλ᾽ ἀφειδῶν ἑαυτῦ, καὶ σὺν ἀπονοίᾳ, πρὸς τὸν κίνδυνον παρεβάλετο· οὕτω καὶ ἡ Εὐρυάλε μήτηρ ἐπέπληττε τῷ υἱεῖ, ὡς αὐτὸν καταλιπόντι. Θ. Αἰν: στίχ. 503.
„Ἔτλης καλλιπέμεν μόνον, νηλὴς, με ἐρήμιον.

Στίχ: 156. ΟΥΚ ΗΝ ᾽ΑΓΝΟΕΩΝ κτ: Ἤδειν ἐγὼ, ἢ γὲν εἰδέναι ὄφειλον, ὅσον τοῖς ἐν πολέμῳ πρωτοπέροις τὸ ἰταμὸν καὶ θρασὺ, ἐκ φιλοτιμίας ἀκαίρε προσγίνεται.

Στίχ: 159. . . . . ΘΕΟΙΣ δ᾽ ἘΜΑΙ ΟΥΚ ἘΠΑΚΟΥΣΤΑΙ
160. ἘΥΧΩΛΑΙ ΤΕ ΛΙΤΑΙ ΤΕ . . . . . Ὅρα ἐν Η. Αἰν: στίχ. 594—604.

Στίχ: 162. . . . . ΜΟΙΡΑΣ ΠΕΡ᾽ ΕΜΑΣ ὙΠΕΡΕΣΧΟΝ. Πῶς οἷον τε; ἢ ἦτο παραφρονῶν ἀπεχρέμψατο, οἷα εἰκὸς τὸν ὑπὸ σφοδροτάτε τῦ πάθες κάτοχον; ἐπανορθῦται δ᾽ οὖν ἑαυτὸν ἐπιλογισάμενος μικρὸν κατωτέρω: (στίχ. 169.) καὶ εἰπὼν, ὅτι ἔτως ἦν αὐτῷ πεπρωμένον, εἰς γῆρας ἐλάσαι μακρὸν, ἕως οὗ ἴδη τὸν υἱὸν πρὸ αὐτῦ ἀπολέμενον.
„Ὤφλετο γήρει κλῆρος ὅδ᾽ ἡμετέρῳ . . . .

Στίχ:

Κραυγαῖς ἀπλήτοισιν ἐπάδωον Ἄξυ ἀνῆψαν.
Ἔυανδρον δὲ βίη τις ὅλως ἀπ ἔχεν ἐέρξαι·
Ἶξας δ' ἐς μέσσας, Πάλλαντος ὕπερθε φερέτρε,
Κάμφθη τ', ἀμφὶ τ' ἔχεν, μέγα θρωῶν τ' ἐκγοόων τε,
Εἰς ὅ τέως μόλις ἐξ ἄχεος διὼ γῆρως ἀφῆκεν.
Οὐ τὰ τεῷ γενέτῃ, ὦ Πάλλα, φθὰς καθυπέσῃς,
Φειδομένως σ' ἐθέλειν αἰνῷ ἐπὶ Ἄρεϊ δῦναι.
Οὐκ ἦν ἀγνοέων, κῦδος νέον, ὅσσον ἐν ὅπλοις,
Καὶ κλέος ἥδιξον διάτ' ἐν πρώτοισιν ἀέθλοις.
Οἰκτραὶ παιδὸς ἀπαρχαὶ, ἀτὰρ πολέμε προσιόντος
Δειναὶ προπαίδειαί γε, Θεοῖς δ' ἐμαὶ ἀπ ἐπάκεσαι
Εὐχωλαί τε λιταί τε. Σὺ δ', ὦ μάλ' ἀμύμον ἀκοίτη,
Εὐδαίμων, τοσσῆς δε ἀνίης ὡς προθανοῦσα.
Αὐτὰρ ἐγὼ ζωὸς μοίρας περ ἐμὰς ὑπερέχον,
Ὄφρα γονεὺς τέκνε περιείω. Ὡς ὄφελόν γε,
Μᾶλλον ἔμ' ἑπόμενον φιλίοις μετὰ ἔντεσι Τρώων,
Σύγκλεισαν Ῥοτόλοι βελέεσσι θανόντα δὲ ἔτω
Πέμψε με κηδείη ἥδ', ἣ Πάλλαντα, δόμοισιν.
Οὐδὲ νεμεσσήσαιμι ὑμῖν, Τεῦκροι, σπονδαῖς τε,
Οὐδ' οἷ δεξιτερῇσι κατὰ ξενίαν προταθείσας.
Ὤφλετο γήρει κλῆρος ὅδ' ἡμετέρῳ. Αἴ δ' ἴα
Οἵτος ἀωρὶ μένει, Ῥοτόλων πολλὰς πρὶν ἐλόντα,
Εἰσάξειν Τρῶας Λατιόνδε, πεσεῖν ἔ σωοῖσι.
Οὐδ' ἑτέρῳ σ', ὦ Πάλλα, ἐγὼ νιῷ κήδεϊ τίσω,
Ἢ τῷ σ' Αἰνείας δῖος, τῷ φέρτατοι Φρῦγες,
Τῷ Τυῤῥηνοὶ ἀγοὶ, Τυῤῥιωά τ' ἀγήματα πάντα.
Σεῖο τροπήϊα, τὰς σὴ δεξιτερὴ καταπέφνε.
Καὶ σὺ δὲ νιῷ ϛαίης ἀπέλεθρος κορμὸς ἐν ὅπλοις,
Αἴκεν ἄῤ ἡλικίη, κίκυς τέμοι ἔπλετο ἴσῃ,
Τύρνε. Τὶ δ' ὁ τλήμων δηθώω Τρώεσιν ὅπλα;

Βάσ-

❋ ❋ ❋

Στίχ: 167. ΟΥΔΕ' ΝΕΜΕΣΣΗ'ΣΑΙΜΙ 'ΥΜΙ͂Ν, ΤΕΥ͂ΚΡΟΙ, . . . : : Ὁ μὲν Ὁμηρικὸς Πρίαμος Ἑλένίῳ τιὼ νυὸν ἀπολύων, τῶν ἐπισυμβάντων οἱ συμφορῶν τιὼ αἰτίαν Θεοῖς ἀνατίθησιν. Ἰλ: Γ. ϛίχ. 164.

„Οὔτι μοι αἰτίη ἐσσὶ, Θεοὶ νύμοι αἴτιοι εἰσὶν,
„Οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν.

Ἀνῆγε δὲ πρὸς τὰς Θεὰς ὁμοίως καὶ ἡ Κύπρις τὰ Τρωϊκὰ κακὰ πάντα, τὸν υἱὸν παραμυθεμένη, ἐπιχαλεπαίνοντα μανικῶς καθ' Ἑλένης παρὰ τῷ Ἡμετ: Β. Αἰν: ϛίχ. 650.

„Οὐκ ἔδος δή σοι νεμεσητὸν Τυνδαρεώνης,
„Οὐδ' ἀλίτης Πάρις, ἀλλὰ Θεῶν χόλος ὧδε, Θεῶν γε.

Ἄμεινον δὲ Ἀγαμέμνων τὸν Ἀδελφὸν κατὰ τῆς γυναικὸς ὑπερχολέμενον, καὶ ξιφήρη ἑρμηθέντα καθέξων, παρὰ τῷ Καλαβρῷ ΙΓ. Παραλειπ. ϛίχ. 412. Οὐχὶ τὰς Θεὰς αἰτιᾶται, ἀλλὰ τὸν Πάριν:

„Οὐ γάρ τοι Ἑλένη πέλει αἰτίη, ὡς σύγ' ἔολπας·
„Ἀλλὰ Πάρις ξείνοιο Διὸς, καὶ σεῖο τραπέζης
„Λησάμενος, τῷ κέν μιν ἐν ἄλγεσι τίσατο δαίμων.

Ἐνταῦθα γεμιὼ ὁ τῦ Μάρωνος Ἔυανδρος, ἐπὶ τὸ πεπρωμένον ἄνωθεν ἀνατρέχει.

Contra ego vivendo vici mea fata, ſuperſtes
Reſtarem ut genitor. Troum ſocia arma ſequutum
Obruerent Rutuli telis, animam ipſe dediſſem:
Atque hæc pompa domum me, non Pallanta referret.
Nec vos arguerim, Teucri, nec fœdera, nec quas
Junximus hoſpitio dextras: ſors iſta ſenectæ
Debita erat noſtræ. Quod ſi immatura manebat
Mors natum cæſis Volſcorum millibus ante,
Ducentem in Latium Teucros cecidiſſe juvabit.
Quin ego non alio digner te funere, Palla,
Quam pius Æneas, & quam magni Phryges, & quam
Tyrrhenique duces, Tyrrhenûm exercitus omnis:
Magna trophæa ferunt, quos dat tua dextera letho.
Tu quoque nunc ſtares immanis truncus in armis,
Eſſet par ætas, & idem ſi robur ab annis,
Turne. Sed infelix Teucros quid demoror armis?
Vadite, & hæc memores regi mandata referte:
Quod vitam moror inviſam, Pallante perempto,
Dextera cauſſa tua eſt, Turnum gnatoque, patrique

Quam

❋ ❋ ❋

Στίχ: 185. . . . . (ΟΥ̓ΔἘ ΘΈΜΙΣ. Εἰς τοσοῦτον ἡλικίας προβεβηκότι, καὶ τῷ φιλτάτῳ υἱῷ ἤδη ἀποξεηθέντι, ὃ θέμις ἐμοὶ τῷ ζῶντι ἐπιθυμεῖν περαιτέρω· ἀλλ᾽ ἢ ὅσον ἐθέλοιμι τῆς Τύρνου ἀναιρέσεως ἄγγελος τοῖς ὑποχθονίοις ἀφικέσθαι. Τοιοῦτο καὶ τὸ Ἀχιλλέως, Ἰλ: Σ. στίχ. 90.

„ . . . . Ἐπεὶ οὐ̓ ἐμὲ θυμὸς ἄνωγε
„Ζώειν, οὐ̓ ἀνδράσι μετέμμεναι, αἴκε μὴ Ἕκτωρ
„Πρῶτος ἐμῷ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ·
„Πατρόκλοιο δ᾽ ἕλωρα Μενοιτιάδαο ἀποτίσῃ.

Στίχ: 188. . . . . ἘΚΚΑΛΈΟΥΣ᾽ ἘΠ᾽ ἘΡΓΑΣΊΗΝ ΤΕ ΜΌΘΟΥΣ ΤΕ. Οὕτω καὶ παρὰ τῷ Καλαβρῷ, Ἡὼς Κίδνατο παμφαιόωσα κτ: Παραλειπ. ϛ΄. στίχ. 4.

„Τοὶ δ᾽ εἰς ἔργα τράποντο βροτοὶ ῥεῖα φθινύθοντες,
„Ἄλλοι δ᾽ ἀλλοίοισιν ἐπάχοντο· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ κτ:

Στίχ: 189 . . . . ΚΑΜΠΤΉΝ ΠΑΡΑ᾽ ΘἸΝΑ . . . Παρὰ τὴν ψαμμώδη τῆς θαλάσσης ἀκτὴν, τὴν εἰς ἀγκῶνα ἀνακαμπτομένην, ἤτοι διακολπεμένην.

Στίχ: 190. . . . ΣΦΕΤΈΡΩΝ . . . . Ὁ μὲν Αἰνείας τὰς ἐκ Τρώων νεκρὰς, ὁ δὲ Τάρχων τὰς ἐκ τῶν Τυρρηνῶν.

Στίχ: 191. ΠΆΤΡΙΟΝ ἨΠΕΡ ἜΘΟΣ. . . . . Κατὰ τὰ παρ᾽ ἑκατέροις τοῖς ἔθνεσι, Τρωσί τε δηλ: καὶ Τυρρηνοῖς νομιζόμενα.

Στίχ: Λύτ: . . . . ΔΝΟΦΕΡἨΣ ΦΛΟΓῸΣ . . . Δνοφερὴ δ᾽ ἡ φλόξ εἴρηται ἐκ τῆς περισάσεως, οἵα δὴ πένθος ἔσα, ὁ γήθος πρέξενος.

Στίχ: 192. . . . . ἈΧΑΤΌΕΙΣ . . . . ὈΥΡΑΝΌΣ. Διὰ τὸν ἀποφερόμενον καπνὸν, ὁ ἀὴρ.

Στίχ: 193—195. ΤΡἸΣ ΠΕΡἸ ΚΑΙΟΜΈΝΑΣ ΔἘ ΠΥΡἈΣ, κτ: Ἰλ: ψ. στίχ. 13.

„Οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν ἐΰτριχας ἤλασαν ἵππους
„Μυρόμενοι . . . . . .

Καὶ Ὀδυσ: Ω. στίχ. 68. . . . .

„ . . . . . Πολλοὶ δ᾽ ἥρωες Ἀχαιοὶ
„Τεύχεσιν ἐρράσαντο πυρὶ περὶ καιομένοιο,
„Πεζοὶ θ᾽ ἱππῆές τε πολὺς δ᾽ ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

Στίχ:

Βάσκετε, καὶ κρείοντι ἐνίσπειν μνῆσθε κιόντες,
Ὡς ὅτι, καὶ Πάλλαντος ἀποκταμένοιο, ἐγώπερ
Εἰσέτι ἀμβάλομαι συγερῇ περιὼν βιοτῆτι,
Σή μοι δεξιτερὴ τῶδ' αἴτιος ἔπλετο οἴκῳ.
Τύρνον ἐπεὶ οἶδαθα τόκῳ τε τοκῆϊ τ' ἐπόφλων.
Ἠνορέῃ τε τύχῃ τε τεῇ ὅδε λείπετ' ἄεθλος.
Οὐκ ἐγὼ (ὡδὲ θέμις) ζωῆς μοι χάρματα δίζω,
Τίεῦ δ' ἀγγελίῃ ἐπανοίσειν νερτερίοισιν.
Ἦμος δ' Ἠριγένεια φόως δειλοῖσι βροτοῖσιν
Ἔξαγεν, ἐκκαλέσσα ἐπ' ἐργασίῃ τε μόθῳ τε,
Τῆμος ἄρ' Αἰνείας καμπτιὼ παρὰ θῖνα, καὶ Τάρχων,
Νηήσαντο πυρὰς, σφετέρων δ' ἐπὶ σώματ' ἔνεικαν,
Πάτριον ἦπερ ἔθος. Δνοφερῆς φλογὸς ἐκ δ' ἀρθείσης,
Κρύπτετο ἀχλυόεις ὅλος ἠρανὸς εὐρὺς ὕπερθε.
Τρὶς περὶ καομένας δὲ πυρὰς, αἰγλήεσ' ἐν ὅπλοις
Κυκλόσε θεῦσαν· τρὶς κήδεος φλόγας ἀχνύμενοι κῆρ
Ἤγνισαν ἱππῆες· πάντες μέγα δ' ἐξολόλυξαν.
Δένετο λειβομένοις γῇ δάκρυσι, δένετο δ' ὅπλα,
Κραυγὴ φωτῶν ἦρτο δὲ, σαλπίγγων κλαγγή τε.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν, ὁπόσσα Λατίνων ἔναρα ἕλον,
Φλοξὶν ἐρίπτασκον, κωέας τ' ἰδὲ φάσγανα καλὰ,
Ἡνία, καὶ δίφρων πάρος ἄντυγας ἐκδεύσας.
Ἄλλοι γνωτὰ δὲ δῶρα, σάκη τ', ἰδ' ἐτώσια τόξα.
Αὐτὰρ πολλὰ βοῶν πυρὶ νεκροῖς σώματα κᾶον,
Χαιτήεντας ὗας τ', ὀϊάς τε, ἑλῶρί ἀγρῶν,
Ἐν φλοξὶ σφαίξον. Ἔπειτ' ἀκτῆς διὰ πάσης,
Λεῦσσον καομένας ἑτάρας, ἔκπρησα τ' ἄγειρον

❋ ❋ ❋

Στίχ: 196. ΔΕΎΕΤΟ . . . . ΓΗ . . . . ΌΠΛΑ, Τὶω ὑσερολογίαν ἐνταῦθα Σέρβιος σημειῶται, ἤτοι τὸ πρωθύσερον· εἰκὸς γὰρ ἦν, τὰ ὅπλα πρῶτον εἰπεῖν τοῖς δάκρυσι καταδεύεσθαι, εἶτα τιὼ γιῶ· Τῷ αὐτῷ δὲ Ἰρόπῳ καὶ Ὅμηρος προσεχρήσατο: Ἰλ: Ψ. στίχ. 15.

„Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν.
„Δάκρυσι . . . . . .

Στίχ: 197. ΚΡΑΥΓΗ' ΦΩΤΩΝ . . . . ΣΑΛΠΙΓΓΩΝ ΚΛΑΓΓΗ' ΤΕ. Τῶτο δ' ἦν τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Ὀδ. Ω. στίχ. 70.

„ . . . . . Πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

Στίχ: 198 — 204. ΈΝΘ' ΆΛΛΟΙ ΜΕ'Ν κτ: Οἱ μὲν τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ληφθέντα σκῦλα ταῖς πυραῖς ἐνέβριπτον καυθησόμενα, οἱ δὲ τὰ σωθῆν τεύχη καὶ γνώριμα αὐτοῖς ἐκείνοις οἷς περ ἐτελεῖτο τὸ κῆδος· ἐπὶ δὲ τέτοις καὶ πολλὰ ζῶα κατέθυον· Καὶ παρὰ τῷ Καλαβρῷ Γ. Παραλ: στίχ. 676. οἱ Ἀχαιοὶ ἐπὶ τῆς πυρᾶς Ἀχιλλέως.

„Ἀμφὶ δὲ τεύχεα πολλὰ πυρὶ περιπήσαντο
„Αἰζηῶν κταμένων . . . . Ἄχρι στίχ. 690.

Ὅρα δὲ, καὶ τὰ Ὁμηρικὰ ἐπὶ τῆς Πατρόκλε κηδείας. Ἰλ: Ψ. στίχ. 30. κξ. Καὶ στίχ. 166—176.

Στίχ: 205. ΛΕΥ΄ΣΣΟΝ ΚΑΙΟΜΕ'ΝΟΥΣ ΈΤΑ'ΡΟΥΣ. . . . . Περίσαντο γὰρ ἐπιμελόμενοι τῶν πυρῶν μὴ σβεσθεῖεν, καὶ σβεννυμένας ἐπαναναίοντες· τῶν

Quam deberē vides: meritis vacat hic tibi ſolus
Fortunæque locus. Non vitæ gaudia quæro,
Nec fas: ſed gnato manes perferre ſub imos.
Aurora interea miſeris mortalibus almam
Extulerat lucem, referens opera atque labores.
Jam pater Æneas, jam curvo in littore Tarchon
Conſtituêre pyras: huc corpora quiſque ſuorum
More tulêre patrum, ſubjectiſque ignibus atris
Conditur in tenebras altum caligine cœlum.
Ter circum accenſos cincti fulgentibus armis
Decurrêre rogos; ter mœſtum funeris ignem
Luſtravêre in equis, ululatuſque ore dedêre.
Spargitur & tellus lacrymis, ſparguntur & arma:
It cœlo clamorque virûm, clangorque tubarum.
Hinc alii ſpolia occiſis direpta Latinis
Conjiciunt igni, galeas, enſeſque decoros,
Frænaque, ferventeſque rotas: pars munera nota,
Ipſorum clypeos, & non felicia tela.
Multa boum circa mactantur corpora morti;
Setigeroſque ſues, raptaſque ex omnibus agris
In flammam jugulant pecudes: tum littore toto
Ardentēis ſpectant ſocios, ſemiuſtaque ſervant
Buſta: neque avelli poſſunt, nox humida donec
Invertit cœlum ſtellis fulgentibus aptum.
Nec minus & miſeri diverſâ in parte Latini

Innu-

❀ ❀ ❀

τῶν δὲ νεκρῶν τὰ ὀστᾶ τῶν ταῖς φλοξὶ δαπανηθέντων, συλλέγοντές τε καὶ ἐν μέρει τιθέμενοι· ἐπενέμενον δὲ ἀπὸ πρωΐας εἰς ἑσπέραν, ὡς καὶ Ὅμηρος ἐποίει. τὰς Τρῶας ἐπὶ τῆς Ἕκτορος κηδείας. Ἰλ: Ω. στίχ. 712.

„ . . . . κλαίων δ' ἀμφίεπε λαὸς ὅμιλος
„Καὶ νύ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδῦντα,
„Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων.

Στίχ: 208. ὡΣ Δ' ΑΥ̓ΤΩΣ ἸΔΙΑ͂Ι κτ: Καὶ παρ' Ὁμήρῳ δὲ, ἰδίᾳ ἑκατέρωθεν Τρῶες τε καὶ Ἀχαιοὶ περὶ τιλῶ τῶν νεκρῶν αὐτῶν κηδείαν ποιοῦντες παρίσανται. Ἰλ: Η. στίχ. 427. κτ:

„ . . . . . Οἱ δὲ (οἱ Τρῶες) σιωπῇ
„Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
„ . . . . . .
„Ὡς δ' αὖτως ἑτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
„Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενιύεον.

Στίχ: 212. ΣΥ̓ΜΜΙΚΤΟΝ Δ' ἈΠΛΈΤΟΥ κτ: Ἰλ: Η. στίχ. 434.

„Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὶῶ . . . . .
„Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτιὸ ἕναι ποίεον ἐξαγαγόντες
„Ἄκριτον ἐκ πεδίοι . . . . .

Στίχ: 219. ΑἸΝΌΣ ἭΕΗΝ ΠΆΤΑΓΟΣ κτ: Τοσῶδε παράχω καὶ ὁ Περάμι οἶκος σιωείχετο, ἐπειδὰν Ἶρις ὑπὸ Διὸς πεμφθεῖσα, Ἰλ. Ω. στίχ. 160 —166.

„Ἶξεν ἐς Περάμοιο, κίχεν δ' ἐνοπιὴ τε γόοντε.
„Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
„Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον . . . . .
„Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ', ἰδὲ νυοὶ, ὠδύροντο,

Στίχ:

Λείψανα, ἃδ' ἐξιῶ μεθέμεν πάρος, εἰς ὅκεν ὄρφνη
Οὐρανὸν ἀνερέψειε σελασφορέουσιν ἐν ἄστροις.
Ὡς δ' αὔτως ἰδίᾳ γ' ἀπάτερθ' οἰκτροί τε Λατῖνοι,
Πλείσας μὲν ῥὰ πυρὰς νῆσαν, καὶ σώματα ἀνδρῶν
Πλεῖς' ἐνὶ γαίῃ θάψαν· ἀτὰρ τὰ μὲν ἄγχι κατ' ἀγρὰς
Θέντο, τὰ δ' ἐξ αὐτῶν μετάραντες ἀγίνεον Ἄξυ.
Σύμμικτον δ' ἀπλέτοις ἀνδροκτασίης σωρείῳ,
Τὰς γ' ἀναρίθμους, ἠδὲ τ' ἀκυδεῖς, φλοξὶ παρέχον.
Τόφρ' ἀγροὶ δὲ πυρῇσι θαμειῇς λαμπετόωντο.
Ὡς τρίτον εἶτα φάος κρυερῷ ἐξήλασεν ὄρφνῃ,
Ἀχνύμενοι, τέφρῃσι βαθείαις ξύγχυτα ὀστᾶ
Ἕκ τ' ἐλέγοντο πυρῶν, χλιαροῖσι δὲ χῦν κατὰ χεῦον.
Ἀλλὰ γ' ἐριπλήτοις μεγάροισιν ἐπ' Ἄξυ Λατίνοις
Αἰνὸς ἕλω πάταγός τε καὶ ἄσπετον ἔσχε πένθος·
Ἔνθα ῥὰ μητέρες, ἔνθα νυοὶ τ', οἰκτραὶ κάσιές τε,
Φίλτατα μυρόμεναι, καὶ παῖδες δ' ὀρφανικοί γε,
Αἰνῷ φύλοπιν, ἠδ' ὑμεναίοις Τύρνον ἀρῶντο·
Τὸν δ' ἄρ' ἐν ὅπλοις, τόνδ' ἐκέλοντο σιδήρῳ κρῖναι,
Ὅς μέματ' Ἰταλίης κρατέειν, καὶ πρώτατος ἔμμεν.
Δεινὸς δὲ Δράγκης τὰ δ' ἄεξεν· ἀτὰρ προκαλεῖσθαι
Τύρνον μαρτύρετ', οἷον ἐπαντιάαν ἐς ἀγῶνα·
Ἄλλοι δ' ἀντία φάσκον, οἱ ἀλλοίως φρονέοντες.
Τύρνον δ' ἄλλως τε σκέπε καὶ μέγα ἔνομ' Ἀνάσσης,
Καὶ κλέος ἐξῆρεν πολλῶν ἀντάξιον ἄθλων.
Τῶν δ' ὣς κινυμένων, ὁμάδοιο μέσον τοσσῶδε,
Ἠνίδε κήρυκες Διομήδεος ἵξαν ἀπ' Ἄξευς,

Ὦπα

❋ ❋ ❋

Στίχ: 223. ΤΟΝ Δ' ΑΡ' ΕΝ ΟΠΛΟΙΣ . . . . Οὕτω γὰρ καὶ αὐτὸς Αἰνείας, τοῖς ὡς αὐτὸν ἀποσταλεῖσι κήρυξιν ἔφασκεν. Ἀνωτ: στίχ. 115 — 118.

Στίχ: 225. . . . . ΔΡΑΓΚΗΣ ΤΑ' Δ' ΑΕΞΕΝ. Διὰ πλειόνων διαπισεύμενος τὰ ῥηθέντα, καὶ μὲν δὴ καὶ διὰ τῆς τῶν ἐπανελθόντων κηρύκων μαρτυρίας ἐπιβεβαιῶν, ὅτι Τύρνον προκαλεῖτο Αἰνείας, καὶ πρὸς Τύρνον οἷον, τετέσι μόνον, εἶναι τὸν ἀγῶνα αὐτῷ διετείνετο.

Στίχ: 227. ΑΛΛΟΙ Δ' ΑΝΤΙΑ ΦΑΣΚΟΝ κτ: Οὗτοι τῶν ἀξῶν ὑπῆρχον οἱ Τύρνῳ συμφατριάζοντες.

Στίχ: 228. . . . . ΑΝΑΣΣΗΣ, Τῆς Ἀμάτης. Ὁρα δὲ Z. Αἰν: στίχ. 370 — 431. ὡς ἐκπαθῶς αὕτη συνηγορεῦσα ἐτύγχανε Τύρνῳ, καὶ ἃ ὑπὲρ αὐτῆ ἔλεγέ τε καὶ ἐποίει, εἰς μανίαν προφανῆ ὑπὸ τῆς Ἀληκτοῦς οἰστρηλατουμένη, καὶ ἀκατάσχετον.

Στίχ: 229. ΚΑΙ ΚΛΕΟΣ . . . . Τὸ αὐτῆ Τύρνῳ. Ἦν γὰρ τ' ἄλλα γενναῖος ὁ Ἀνὴρ, καὶ διὰ πλειόνων ἀνδραγαθημάτων πεῖραν ἑαυτῆ δεδωκώς.

Στίχ: 231. . . . . ΔΙΟΜΗΔΕΟΣ ΙΞΑΝ ΕΠ' ΑΣΤΕΥΣ. Παρὰ τῷ Ποιητῇ πρόκειται ἐνταῦθα παρασωαφθὲν τὸ (ΜΕΓΑΛΟΥ) ἐπίθετον· ὅπερ οἱ μὲν τῷ Ἥρωϊ ἀπονέμουσι: magni Diomedis, ἀναγινώσκοντες· οἱ δὲ, καθ' ἕτερα τῶν χειρογράφων, τῇ πόλει προσάπτουσι τὸ μεγαλεῖον, ὅ φησι Σέρβιος: magna Diomedis ab urbe. Ἔλοιτο δ' ἂν τῶν ἀναγνώσεων τιὶ πρώτιω, εἴτις πρὸς τὸ ἐν ἀρχῇ τε Η. τῆς Αἰνειάδος, στίχ. 9. ἐπισήσειεν, ἔνθα περὶ τῆς πρεσβείας ταύτης ὁ λόγος· ἐκεῖ γὰρ ὁ Διομήδης, μέγας ὑπὸ Μάρωνος εἰρηται:

„Πέμπετο δ' ἐς μεγάλα Βένυλος Διομήδεος Ἄξυ.

Innumeras ſtruxêre pyras, & corpora partim
Multa virûm terræ infodiunt, avectaque partim
Finitimos tollunt in agros, urbique remittunt.
Cætera, confuſæque ingentem cædis acervum,
Nec numero, nec honore cremant. Tunc undique vaſti
Certatim crebris collucent ignibus agri.
Tertia lux gelidam cœlo dimoverat umbram:
Mœrentes altum cinerem, & confuſa ruebant
Oſſa focis, tepidoque onerabant aggere terræ.
Jam vero in tectis prædivi is urbe Latini
Præcipuus fragor, & longe pars maxima luctus.
Hîc matres, miſeræque nurus, hîc chara ſororum
Pectora mœrentum, puerique parentibus orbi,
Dirum execrantur bellum, Turnique hymenæos:
Ipſum armis: ipſumque jubent decernere ferro;
Qui regnum Italiæ, & primos ſibi poſcat honores.
Ingravat hæc ſævus Drances: ſolumque vocari
Teſtatur, ſolum poſci in certamina Turnum.
Multa ſimul contra variis ſententia dictis
Pro Turno, & magnum reginæ nomen obumbrat:
Multa virum meritis ſuſtentat fama trophæis.
Hos inter motus medio flagrante tumultu,
Ecce, ſuper mœſti magnâ Diomedis ab urbe

Lega-

❁ ❁ ❁

Ἡμεῖς τοίνυν τὸ ἐπίθετον ἐπὶ τῆς ἑρμηνείας παρείδομεν, ὡς ἐ πάνυτι πρὸς τὸ ἀσιῶδες συντελοῦν τῆς διανοίας τὸ ῥαψῳδήματος· εἰδέτις περὶ αὐτὸ λιχνευόμενος παρελθεῖν ἐκ ἀνέχεται, ἐχέτω δὴ κ᾽ τοῦτο ἐν τῷ ἐφεξῆς ἔπει:

„Ἠνίδε κήρυκ᾽ ἐξ Ἄρεος μεγάλε Διομήδες.

Ὅ καὶ διὰ τὴν ἐγχωρεῦσαν ἐν αὐτῷ ἀμφιβολογίαν, ἐφ᾽ ἑκατέρας ἂν τῶν ἀναγνώσεων ἁρμοθείη, ὁποτέραν τις ἕλοιτο.

Στίχ: 232. ΤΩΠΑ ΚΑΤΗΦΙΟΩΝΤΕΣ. Εἰκότως, ὡς ἐδὲν, ὧν ἕνεκα πεμφθεῖεν, ἀνύσαι ἰσχύσαντες.

Στίχ: 238. . . . . ΑΙΝΕΙΑΝ ΜΟΙΡΗΓΟΝ . . . . Fatalem Ænean. τοῦτο δὲ, Σερβιος μὲν, Perniciosum (ὀλέθριον) ἑρμηνεύει· ὡς, ἐπ᾽ ὀλέθρῳ δηλονότι τῶν πραγμάτων ἐπ᾽ Ἰταλίας τὸν Αἰνείαν καταίροντα, λέγεσθαι ὑπειληφὼς. Πέρσιος δὲ ἀντεμβάλλει Σερβίῳ, τὶ μὴ μᾶλλον νοηθείη, Fatis certo advectum. (Θεσμοῖς καὶ ὅροις τοῖς ἐκ τῆς Εἱμαρμένης, ἀμεταθέτοις ὄσιν ἀχθέντα;) ὃ πολλάκις περὶ αὐτῶν εἴρηται; Ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα Σερβίῳ συνηγορεῖν ἔοικεν, ἥτε Λατίνῳ ἐνσκήψασα λειποθυμία, τὸ τῆς Πρεσβείας ἀπρακτον ἐννοήσαντι.

„Τοῖς δ᾽ ἔπι θυμὸς ἄνακτα λίπεν γοόωντα Λατῖνον·

Καὶ τὸ κατὰ θείαν μῆνιν δόξαι γενέσθαι τῷ Αἰνείᾳ κάθοδον, ὡς ἀμέσοις προσίθεται.

Ἦρὰ Θεῶν τε χόλος, καὶ πρὶν πεπτα δὲ σήματα φαῦνον.

Ἔστι δ᾽ ἓν, ὡς ἐγ᾽ ᾠμαι, ἐπὶ τῇ Μοιρᾳίᾳ Αἰνείᾳ διαφωνοῦντας, συγκαταλλάξαι ῥᾴδιον τὲς Σχολιαστάς. Καὶ γὰρ αἱ Μοῖραι, καὶ αὐτὸν Αἰνείαν ἐπὶ τῆς Ἀρχῆς ὑπῆρχον ἄνωθεν σωιζῶσαι βεβαίως καὶ ἐ μικρὸν ἅμα τὸν ὄλεθρον προεδήλων Ῥετόλοις τε δὴ, καὶ τοῖς ἐκείνων συμμάχοις ἐντεῦθεν ἐσόμενον· θάτερον γὰρ θατέρῳ σωέμαρτο·

Στίχ:

Ὦπα κατηφιόωντες, ἀτὰρ σκυθροὶ μάλ' ἀνοῖσαν,
Μάψ ὁδὸν ἐλθέμεν, ἠδ' ἐπανήκειν πάμπαν ἀπράκτους·
Δῶρα τε γὰρ μηδὲν δεδωκῆσθαι, μηδέ τι χρυσὸν,
Μηδὲ λιτὰς· ὅπλων ἄλλων χρειὼ δὲ Λατίνοις,
Ἦ γοῶ ἀριώλω Τρώων ἀγὸν ἐξαυτῆσθαι.
Τοῖς δ' ἔπι, θυμὸς ἄνακτα λίπεν γοόωντα Λατῖνον·
Ἐλθεῖν δ' Αἰνείαν μοιρήϊον ὦδ' ἐπιδήλως,
Ἦ ῥὰ Θεῶν τε χόλος, καὶ πρῆπτα δὲ σήματα φαῖνον.
Τοιγάρτοι μεγάλῳ ἀγορηώδε ἀριζήλῳ γε
Ἦκεν ἀγρομένους ἐπ' ἀνάκτορα κέλλετο πάντας·
Δώματα δ' οἱ πλῆσαν, συῤῥεῦντες ἀπάντοθ' ἀπάντη.
Καὶ ῥ' ὁ μὲν, ἐν μέσσοις κατ' ἄῤ ἕζετο, ἔξοχα πρῶχων
Γήραϊ καρτεῖ τε, συναίζων ὅσσε Λατῖνος,
Αὐτοῖς δ' Αἰτωλῶν ἤκουσιν ἀπ' ἄσεος εἴρειν
Πάντα ἐφεξείης ἐπετέλλετο, ἅττα φέροιεν.
Τῆμος ἐπεὶ γ' ἄῤ πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Παθήμων Βένυλος τοιαῦτα κατήρξατ' ἐνίσπειν.
Αὐτὸν ἐσωπόπαμεν Διομήδεα, ὦ Πολῖται,
Καὶ στρατὸν Ἀργείων, ὁδὸν ἀργαλέην ἐλθόντες·
Χειρὸς θ' ἡψάμεθα, Τρωὰς τῇ γ' ἤριπε γαῖα.

❀ ❀ ❀

Στίχ: 240. . . . . ΜΕΓΑ'ΛΗΝ 'ΑΓΟΡΗ'Ν ΔΕ κτ: Κατ' ἐκεῖνα: Ἰλ: Β. στίχ. 50.

„Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε
„Κηρύσσειν ἀγορηώδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
„Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.

Στίχ: 241. . . . . ΣΥΡΡΕΥ'ΝΤΕΣ 'ΑΠΑ'ΝΤΟΘ' 'ΑΠΑ'ΝΤΗ: Ὅμηρος μὲν τὸς ἐπαθροιζομένους λαὸς ἀγορηώδε, ταῖς ἐκ τῶν Σίμβλων προϊούσαις παρεικασε Μελίσσαις, Ἰλ. Β. στίχ. 86.

„. . . . . ἐπεσσεύοντο δὲ λαοὶ
„Ἠΰ τε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων κτ: . . .
„. . . . . .
„Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ. . . . . .
„Ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἑσιζόωντο
„Ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν . . . . . .

Ὁ δὲ Μάρων ῥεύμασι πλημμύρεσι, καὶ δὶ ὁδῶ πάσης ἀναχεομένοις: fluunt· ἢ δὴ μεταφορᾷ καὶ Καλαβρὸς ἀπεχρήσατο, ἐν ς'. Παραλειπομένων, στίχ. 336.

„Ἀργεῖοι δ' ἀπάνευθε πρὸ τείχεος ἐξεχέοντο.

Στίχ: 243. ΚΑΙ' Ῥ' Ὁ ΜΕ'Ν 'ΕΝ ΜΕ'ΣΣΟΙΣ κτ: Καὶ Ὅμηρος ἔνθ' ἀνωτ: στίχ. 100.

„. . . . . Ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
„Ἔσχε, σκῆπτρον ἔχων. . . . . .

Καὶ Ἰλ: Ι. στίχ. 668.

„Πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Στίχ: 245. 'ΑΥΤΟΙ'Σ Δ' ΑΙΤΩΛΩ'Ν Ἦ ΗΚΟΥΣΙΝ . . . . Τοῖς πρέσβεσιν ἐξ Ἀργυρίππης (Η. Αἰν: στίχ. 9.) ἐπανελθοῦσιν, ὧν ἰῷ πρωτεύων Βένυλος, ὅς, τὰ περὶ τῆς πρεσβείας κελευθεὶς διεξιέναι, κατάρχεται.

Στίχ: 251. . . . . ΤΡΩΑ'Σ ΤΗΙ' Γ' Ἤ ΡΙΠΕ ΓΑ'ΙΑ. Μέγας ὁ τῷ Διομήδει ὧδε ἀπονεμόμενος ἔπαινος.

Στίχ:

Legati reſponſa ferunt, nihil omnibus actum
Tantorum impenſis operum; nil dona, neque aurum,
Nec magnas valuiſſe preces: alia arma Latinis
Quærenda, aut pacem Trojano ab rege petendum.
Deficit ingenti luctu rex ipſe Latinus.
Fatalem Æneam manifeſto numine ferri
Admonet ira Deûm, tumulique ante ora recentes.
Ergo concilium magnum, primoſque ſuorum
Imperio acciros, alta intra limina cogit.
Olli convenêre, fluuntque ad regia plenis
Tecta viis: ſedet in mediis & maximus ævo,
Et primus ſceptris, haud lætâ fronte Latinus.
Atque hîc legatos Ætolâ ex urbe remiſſos,
Quæ referant, fari jubet, & reſponſa repoſcit
Ordine cuncta ſuo. Tunc facta ſilentia linguis,
Et Venulus dicto parens, ita farier infit.
Vidimus, ô cives, Diomedem, Argivaque caſtra,
Atque iter emenſi caſus ſuperavimus omnes,
Contigimuſque manum, quâ concidit Ilia tellus.
Ille urbem Argyripam patriæ cognomine gentis,
Victor Gargani condebat Japygis agris.
Poſtqam introgreſſi, & coram data copia fandi;
Munera præferimus, nomen, patriamque docemus,
Qui bellum intulerint, quæ cauſa attraxerit Arpos.
Auditis, ille hæc placido ſic reddidit ore:

O

❀ ❀ ❀

Στίχ: 252 ΑΣΤΥ̓ Ὁ Δ᾽ ΑΡΓΥΡἸΠΗΝ κτ: Περὶ Ἀργυρίπης εἴρηται I. Αἰν: στίχ. 27.

Στίχ: 253. . . . . ΓΑΡΓΑΝἸΟΥ̓ ΙἈΠΥΓΟΣ κτ: Ἔστι δ᾽ ὁ Γάργανος ὄρος τῆς Δαυνιακῆς Ἰαπυγίας, ἤτοι Ἀπελίας, ἐπ᾽ ἄκρας διὰ σταδίων (κατὰ Στράβωνα) τριακοσίων εἰς τὸ πέλαγος διατεινόσης. Καλεῖται δὲ νῦν τὸ ὄρος, Monte di S Angelo. οὗ ἐν ὑπωρείᾳ τὸ Διομήδες ἵδρυτο κτίσμα ἡ Ἀργυρίπη, ἢ οἱ Ἄρποι.

Στίχ: 260. . . . . ΔἨΡΕΙΣ . . . . ΑἨΘΕΙΣ. Πεφήμισται γὰρ, ὡς ἐν εἰρήνῃ εὐσταθεῖ καὶ ἀταράχῳ διάγον τὸ πάλαι Κρονιακὸν ἔθνος, σάσεών τε ἀπεχόμενον καὶ πολέμων, ὅθεν ἡ παροιμία τιὼ ἐπὶ Κρόνε διεθρύλησε βασιλείαν.

Στίχ: 264. ΔΕΙΝἈ ΤΑἨΜΕΝ Ἄ̓ΠΑΝΤΕΣ. . . . . Οὐδὲν ἀγαθὸν ἐκ τῆς Ἰλίε ἐκπορθήσεως ἡμῖν ἀπέβη τοῖς Ἕλλησι καὶ νικήσασι· παρὰ γὰρ αὐτὰ τὰ δεινὰ τῷ πολέμῳ, ὅσα ἐπὶ τὰς πατρίδας ἀπονοσῶσι συνέπεσεν ἀτυχήματα κατά τε γιῶ καὶ θαλάσσας; (Ὅρα Ὀδυσ. Γ. περὶ τέτων, τὰ ἀπὸ στίχ. 86—185. καὶ πρὸς, ἐπέκεινα τῷ ἡμίσει τῆς Ῥαψῳδίας.

Στίχ: 266. Ἦ̓ΠΟΥ̓ ΚΑἸ ΠΡΙἈΜΟΣ ΚΑΤἈ Ἄ̓ΩΚΤΙΣΕΝ, ... Τοσοῦτον ἦν τῶν κακῶν ἐκείνων τὸ μέγεθος καὶ τὸ πλῆθος, ὥσε καὶ τῶν ἐχθρῶν τῷ πρωτίσῳ κινήσαι ἂν οἶκτον. Ὅμοιον ἐστὶ πρὸς τιὼ τῶν συμφορῶν ἐπάυξησιν καὶ τὸ ὑπὸ Αἰνείε τῇ Διδοῖ ῥηθέν. Β. Αἰν· στίχ. 6.

„ . . . . . Τίς τὰ πιφάσκων
„Μυρμιδόνων, Δολόπων τ᾽, αἰνῇ τ᾽ Ὀδυσῆος ἐπάων,
„Δάκρυ κατάσχοι; . . . . . .

Στίχ:

Ἄξυ ὁ δ' Ἀργυρίπιω, πατρίῳ οἱ ὁμώνυμον ἔθνει,
Νικῶν Γαργανίῃ Ἰάπυγος κτίσεν ἐν ἀγροῖς.
Ὡς δ' ἐπιβᾶσι δόθη παρσήμενα, ἠδὲ πιφάσκειν,
Δῶρα γε παρθέμενοι, τίνες, αὐτὰρ ὅθεν δηλῶμεν,
Οἵ τε φέρον δήριν, ὅ, τι δ' ἡμᾶς ἔλξεν ἐς Ἄρπας.
Ταῦτα δ' ἐνωτισθεὶς πρηὺς προσαμείψατο τοῖα:
Ὦ τρισσεύδαιμον γένος, ὦ Κρονιὰς βασιλείη,
Οἱ πρόμαλ' Αὐσόνιοι, τὶς δαίμων σφᾶς ἄρ' ἐκήλας
Πείθησ' ὀτρύνει δήρεις προκαλεῖσθαι ἀήθεις;
Ὅσσοι γ' Ἰλιακὴς ἀγορὴς ἀλαπάξαμεν ὅπλοις,
(Λείπω δ' ἄττ' ἐδέης' αἰποῖς ὑπὸ τείχεσιν οἴσειν,
Τὴς τ' ἄνδρας Σιμόεις ἰδίοις ὑπὸ ῥεύμασι κεύθει.)
Δεινὰ τλῆμεν ἅπαντες ἄφρας', ἀνὰ γλῶ τ', ἀνὰ πόντον'
Αὐτὰρ ἀταθαλίης γε δίκας ἀπετίσαμεν ἴσας.
Ἦπυ καὶ Πρίαμος κατὰ ὤκτισεν, ἦν περιῆεν.
Εὖ μάλ' Ἀθηναίης τόδ' ἐπίσταται ἔλιον Ἄρρον,
Εὐβοϊκαὶ πέτραι τε, Καφηρεὺς αὐτὰρ ἀμυντωρ.

Κέκυκλος

❁ ❁ ❁

Στίχ: 267. . . . . ΑΘΗΝΑΪΗΣ . . . . ΟΥΛΙΟΝ ΑΣΤΡΟΝ. Ἡ γὰρ Παλλὰς τοῖς Ἀχαιοῖς ἐπιχαλεπήνασα, εἴτε ὡς ἀγνώμοσι πρὸς αὐτήν· εἴτε καὶ διὰ τὴν ὑπὸ Αἴαντος τὸ Οἰλέως, πρὸ τῆς αὐτῆς ἀγάλματος, ἐπιτολμηθεῖσαν τῇ Κασσάνδρᾳ βίαν (ὡς ἐν Α. Αἰν. στίχ. 46. σεσημείωται.) δεινὸν κατὰ νόσον αὐτοῖς ἐπήγειρε κλύδωνα, ὑφ' ἧ τῶν νηῶν αἱ πλείους, περὶ τὰς Εὐβοϊκὰς ἀκτὰς καὶ τὸν Καφηρέα, ναυαγήσασαι ἀπώλοντο. Ὀδυσ. Γ. στίχ. 134.

„ —— Τῷ σφέων πολέες κακὸν ἕιτον ἐπέπον.
„Μιλίος ἐξ ὀλοῆς Γλαυκώπιδος ἐβριμοπάτρης.

Τί δὲ τὸ Ἀθηναίης ὦδε οὔλιον Ἄρρον σημαίνει λεγόμενος; Ἢ ὅτι, ἐπὶ τῆς Ἐαρινῆς Ἰσημερίας ὁ Κλύδων σωίβη· Ἀθηνᾶ δ' ἀνάκεισαι τὸ ζῴδιον ὁ Κριὸς, ὡς καὶ ὁ Ὀφιοῦχος Ἀσκληπιῷ, καὶ οἱ Δίδυμοι Ἀπόλλωνι, ἢ Ἡρακλεῖ. (Σέρβ.) Ἢ ἅλως (κατὰ Κέρδιν.) Ἀθηνᾶς ἄρρον νοήσειέτις τὰ Ναυπλίᾳ πυρσὰ, ἅπερ οὗτος, (διὰ τὴν ὑφ' Ἑλλήνων τῇ γῇ Παλαμήδες ἀναίρεσιν,) αὐτοῖς ἐπὶ τὰς πατρίδας καταγομένοις, ἐπὶ τῶν περὶ τὴν Εὔβοιαν ἀποκρότων ἀνῆπτεν· ὑφ' ὧν τε ἀπατηθέντες, καὶ προσκείλαντες ἐναυάγησαν. Εἰς γὰρ πυρσὸν μετείληφε καὶ Εὐριπίδης τὸ Ἄρρον, περὶ τῆς Ναυπλίου εἰπών:

„ —— Πέτραις
„Καφηρείαις ἐμβαλὼν
„Αἰγαίαις τ' ἐναλίοις ἀκταῖς
„Δόλιον ἀστέρα λάμψας.

Τὴν δὲ τῶν Ἑλληνικῶν νεῶν ταύτην ναυαγίαν ἐξ ἐπιβουλῆς Ναυπλίου, καὶ Καλχαβρὶς ἐξεφαψώδησε Παραλειπ. Ἰδ. στίχ. 610.

„ . . . . . Οἱ μὲν ἀν' εὐρυὼ
„Πόντον, ὀρινομένης ἁλὸς ἄχετον· οἱ δ' ἐνὶ πέτραις
„Ἄξαντες περὶ νῆας, ὀϊζυρῶς ἀπόλοντο
„Ναυπλίου ἐννεσίῃσιν· ὁ γὰρ κοτέων μάλα παιδὸς,
„Χείματος ὀρνυμένοιο, καὶ ὁλυμένων Ἀργείων,
„Καίπερ ἀκηχέμενος, μέγ' ἐγήθεεν, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῷ
„Δῶκε τίσιν Θεὸς αἶψα, καὶ ἕδρακεν ἐχθρὸν ὅμιλον
„Τειρόμενον κατὰ βένθος . . . . . .

Στίχ: 268. ΕΥΒΟΙΚΑΙ ΠΕΤΡΑΙ . . . ΚΑΦΗΡΕΥΣ . . . ΑΜΥΝΤΩΡ· Ὄρος Εὐβοίας ὁ Καφαρεὺς, ἐπὶ τὰ μεσημβρινὰ νεῦον τῆς νήσου. Ἐπεὶ δ' ἐκειθεν

O fortunatæ gentes, Saturnia regna,
Antiqui Auſonii, quæ vos fortuna quietos
Sollicitat, ſuadetque ignota laceſſere bella?
Quicunque Iliacos ferro violavimus agros,
(Mitto ea quæ muris bellando exhauſta ſub altis,
Quos Simoïs premit ille viros) infanda per orbem
Supplicia, & ſcelerum pœnas expendimus omnes,
Vel Priamo miſeranda manus. Scit triſte Minervæ
Sidus, & Euboïcæ cautes, ultorque Caphareus.
Militiâ ex illâ diverſum ad littus adacti,
Atrides Protei Menelaus ad uſqve columnas
Exulat; Ætnæos vidit Cyclopas Ulyſſes.
Regna Neoptolemi referam, verſoſque penates
Idomenei? Libycone habitantes littore Locros?
Ipſe Mycenæus magnorum ductor Achivûm
Conjugis infandæ prima inter limina dextrâ
Oppetiit: devictâ Aſiâ ſubſedit adulter.
Invidiſſe Deos, patriis ut redditus oris,
Conjugium optatum, & pulchram Calydona viderem?
Nunc etiam horribili viſu portenta ſequuntur:
Et ſocii amiſſi petierunt æthera pennis,

Flumi-

❁ ❁ ❁

ἐκεῖθεν ἡ περὶ τὸ ὑὸ ἄμιωα τᾷ Ναυπλίῳ ἐγένετο, ἐκ τοῦ ζυγοῦ ἄνωθεν τὰ πυρσὰ ἀραμένῳ, καὶ ἐλπίδι τοῦ τυχεῖν λιμένος εὐόρμου τοῖς κλυδωνιζομένοις τλῶ ναυαγίαν παρασκευάσαντι, διὰ τοῦτο ἐπαμώτορα τὸν Καφαρέα ὁ Μάρων ὠνόμασεν.

Στίχ: 269, ... ἈΚΤΑ᾽Σ Δ᾽ ἙΤΕΡΑΣ ἘΛΑΘΈΝΤΕΣ, Οὐ γὰρ πᾶσαι ἐκεῖ αἱ τῶν παλινοστούντων Ἀχαιῶν νῆες ἀπώλοντο, ἄλλαι δ᾽ ἀλλαχόσε τῇ βίᾳ τῆς ζάλης ἐξαπωνέχθησαν. Ὡς γὰρ ὁ Καλαβρὸς ἔφη ἔνθ: ἀνωτ: στίχ. 626.

„ —— πάλιν δὲ φύγον μόρον, ὅς τ᾽ ἐσάωσεν
„Ἡ Θεὸς, ἤ δαίμων τις ἐπιῤῥοθος . . .

Καὶ αὐτ: στίχ. 656.

„Ἄλλη δ᾽ ἄλλος ἵκανεν, ὅπη Θεὸς ἦγεν ἕκαστον,
„Ὅσσοι ὑπὲρ πόντου λυγρὰς ὑπάλυξαν ἀέλλας.

Ὥσπερ οὖν καὶ Μενέλαος καὶ Ὀδυσσεὺς, ὅς, σιὼ ὲ πολλοῖς ἄλλοις ἐκ τῶν περισωθέντων ὁ Ποιητὴς προϊὼν καταλέγει.

Στίχ: 270. ΠΡΩΤΈΟΣ ᾽ΑΤΡΕΊΔΗΣ ΣΤΉΛΑΣ ΜΕΝΈΛΑΟΣ . . . Αἴγυπτε τὰς ὕρας, ἧς Πρωτεὺς πάλαι ἱσόρηται βασιλεύων, σήλας ὁ Μάρων ἀποκαλεῖ, ὅτι σήλαις οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ χωρῶν εἰώθεσαν διασημαίνειν ὁρίσματα, ὅθεν καὶ αἱ τοῦ Ἡρακλέους διεθρυλλήθησαν σῆλαι, καὶ αἱ τοῦ Διονύσου δὲ, ὧν αἱ μὲν πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα, αἱ δὲ πρὸς δυόμενον, τέρματα τῆς ἐκείνων κατέσχε περιηγήσεως. Ὅτι δὲ καὶ Μενέλαος ἄχρι τῆς κατ᾽ Αἴγυπτον Φάρου ἐκπλεύσας κατήχθη, καὶ ἅπερ ἐκεῖσε κατάραντι συνέπεσε δυσχερῆ, παρὰ Ὁμήρῳ ἱσόρηται, Δ. Ὀδυσ. στίχ. 351. κξ. Μετιτέον δὲ καὶ Στράβωνα περὶ τούτων, πρὸς ὃν καὶ Οὐρσῖνος ἡμᾶς παραπέμπει περὶ δὲ τοῦ Πρωτέως ὅρα Γεωργ. Δ. στίχ. 476. —481.

Στίχ: 271. ΑἸΓΥΠΤΙΑΊΟΥΣ ᾽ΑΥΤΑ᾽Ρ ΚΎΚΛΩΠΑΣ . . . . Ἄττα δ᾽ Ὀδυσσεὺς ἔτλη τῷ Κύκλωπι περιπεσών, ἐς πλάτος ἡμῖν ὁ Μάρων, ὡς ἐξ Ἀχαιμενίδου, διεξέλαψώδησεν Αἰν: Γ. στίχ. 640—708. καὶ ὅρα τὰ ἐν ἐκείνοις σημειωθέντα.

Στίχ:

Κάνης ἐκ στρατιῆς ἀκτὰς δ' ἑτέρας ἐλαθέντες,
Πρωτέος Ἀτρείδης στήλας Μενέλαος ἀπῶσο,
Αἰτναίης αὐτὰρ Κύκλωπας δέρξατ' Ὀδυσσεὺς.
Τίπτε Νεοπτολέμῳ βασιλείῳ μυθησάμην;
Ὅππως δ' ἐξίη ἔσκεν ἀνάσσατος Ἰδομενῆος;
Ὡς τ' ἀκτὰς Λιβυκὰς Λωκροὶ νηῶν ναιετάουσιν;
Ὡς τε Μυκηναῖος μὲγ' ἄριστος Ἀχαιῶν κρείων,
Μαχλοσύνης ἔργον μιαρῆς ἐξώλεθ' ἀκοίτης
Οὐδοῖς ἐν πρώτοις· ὃ δὲ δὴ Ἀσίης νικήτωρ
Οἴκτιστος συγεροῖο δάμη μοιχῷ ὑπ' ἐνέδραις;
Κἀμὲ Θεοὶ βάσκηναν ἰδέσθαι πείρατα πάτρης,
Ἰμερτιώ τε ἄκοιτιν, ἀτὰρ καλιὼ Καλυδῶνα.
Ἔσι δ' ἅ μοι καὶ νῦν ἔκπαγλα τεράσια ὤπται,
Οὓς δ' ἑτάρους ἀπόλεσσ', οἱ δ' ἄρ πτερύγεσσιν ἄερθεν,
Ἐν ποταμῶν ῥείθροις δ' ἠλάσκασ' οἷαπερ ὄρνεις,
(Οἴμοι, ὅσας ἠμοὶ δεινὰς ποινὰς καθυπέσαν!)
Πιμπλάντες σκοπέλους ἐν ἰωγαῖς δακρυοέσσας.

G 2 Ἦ

* * *

Στίχ: 272. ΤΙΠΤΕ ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΗΝ . . . . : Τὰ περὶ Νεοπτολέμου διεξιῶσαν Ἀνδρομάχῃ ἐυρήσεις, Αἰν: Γ. στίχ. 345—355.

Στίχ: 273 . . . . ΕΣΤΙΗ . . . . . ΑΝΑΣΤΑΤΟΣ ΙΔΟΜΕΝΗΟΣ. Περὶ τέτε ὅρα Γ. Αἰν: στίχ. 129 καὶ 424.

Στίχ: 274. . . . . ΑΚΤΑΣ ΛΙΒΥΚΑΣ ΛΩΚΡΟΙ ΝΥΝ ΝΑΙΕΤΑΟΥΣΙ. Καὶ περὶ τέτων, Γ. Αἰν: στίχ. 422.

Στίχ: 275—278. . . . . ΜΥΚΗΝΑΙΟΣ . . . . ΑΧΑΙΩΝ ΚΡΕΙΩΝ. Ὁ Ἀγαμέμνων· τιὼ δε συμφορὰν αὐτὸς τιὼ αὐτῷ διέξεισιν Ὀδυσσεῖ ἐν Ἅιδε ἐπερωτήσαντι Ὀδυσ: Λ. στίχ. 405.

„Ἀλλά μοι Αἴγισθος τεύξας θάνατόν τε μόρον τε
„Ἕκτα σὺν ἀλομένῃ ἀλόχῳ οἴκονδε καλέσσας,
„Δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
„Ὡς θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ. . . . . .

Στίχ: 276. . . . . ΜΙΑΡΗΣ . . . . ΑΚΟΙΤΗΣ· Τῆς Κλυταιμνήστρας.

Στίχ: 277. ΟΥΔΟΙΣ ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ . . . . . Ὡς πρῶτον ἐπὶ τιὼ ἐμιὼ νοσήσας ἀφικόμιν πατρίδα.

Στίχ: 279. ΚΑΙΜΕ ΘΕΟΙ ΒΑΣΚΗΝΑΝ κτ: Τὰ τοῖς ἄλλοις ἀπαντήσαντα διεξελθὼν, σωάπτει καὶ ἅπερ αὐτῷ σωεκύρησεν. Ὅρα Γ. Αἰν: στίχ. 27.

Στίχ: 280. . . . . ΑΚΟΙΤΙΝ . . . . ΚΑΛΥΔΩΝΑ. Τιὼ Αἰγιάλειαν, ἣν γαμηθεῖσαν τῷ Σθενέλῃ ὑῷ Κυλλαβάρῳ μαθὼν, ἐπὶ τιὼ πατρίδα ἐκ ἠνεγκεν ἐπανελθεῖν, ἀλλ' εἰς Ἀπελίαν, τιὼ πάλαι Μεσσαπίαν, κατάρας, πόλιν ἐκεῖ Καλυδῶνα ὀνομάσας κατώκισεν, ὁμώνυμον τῇ ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδῶνι, ἣν ἀναφέρει ὁ τῶν Ἐθν: Συγγραφεύς.

Στίχ: 281. . . . . ΕΚΠΑΓΛΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΩΠΤΑΙ, Ὁ μῦθος ἐστὶν, ὡς οἱ Διομήδες ἑταῖροι, εἰς ὄρνεα μετεμορφώθησαν αὐτῷ ἔτι ζῶντος· (οἱ δὲ τῦτο, φασὶν, αὐτὸς παθεῖν μετὰ τιὼ τελευτιὼ ἐκείνε, ἀπαύστως κλαίοντας.) τὰ δ' ὄρνεα, οἱ μὲν τὰς Ἐρωδιὸς εἶναι βάλονται, οἱ δὲ Κύκνες, οἱ δὲ Πελαργὸς, οἱ δὲ Ἱέρακας. Ὄρνεις δὲ ἐκλήθησαν Διομήδειοι· τὸ δ' ἔτι τερατωδέσερον τῷ μύθῳ προσίθεται, ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος πτιλὰ, ὁποῖα ποτ' ἂν ᾖ, πρὸς μὲν τὰς ὁμογενεῖς Ἕλλιπας, τιθασσὰ τε ὄντα, καὶ προσιλῶς φερόμενα καὶ φιλίως, εἶτισι τῶν βαρβάρων συγκυρήσειαν, ἀπεχθῶς τε λίαν καὶ χαλεπῶς διατίθεται, ὡς κ᾽ κατὰ τέτων ἐφίπταθαι ἀγριόμενα, καὶ διασπαράττειν ἀπεύδοντα ῥύγχεσί τε καὶ ὄνυξι, τὸν ὑπὸ τῶν Ἰλλυριέων δῆθεν φόνον τῷ ἀρχηγῷ αὐτῶν Διομήδες ὥσπερ ἀμυνόμενα.

Στίχ:

Fluminibusque vagantur aves (heu dira meorum
Supplicia!) & ſcopulos lacrymoſis vocibus implent.
Hæc adeo ex illo mihi jam ſperanda fuerunt
Tempore, cum ferro cœleſtia corpora demens
Adpetii, & Veneris violavi vulnere dextram.
Ne vero, ne me ad tales impellite pugnas.
Nec mihi cum Teucris ullum poſt eruta bellum
Pergama; nec veterum memini lætorve malorum.
Munera, quæ patriis ad me portatis ab oris,
Vertite ad Æneam. Stetimus tela aſpera contra,
Contulimusque manus: experto credite, quantus
In clypeum aſſurgat, quo turbine torqueat haſtam.
Si duo præterea tales Idæa tuliſſet
Terra viros, ultro Inachias veniſſet ad urbes
Dardanus, & verſis lugeret Græciâ fatis.
Quicquid apud duræ ceſſatum eſt mœnia Trojæ,
Hectoris, Æneæque manu victoria Grajûm
Hæſit, & in decimum veſtigia rettulit annum.
Ambo animis, ambo inſignes præſtantibus armis:
Hic pietate prior. Coëant in fœdera dextræ,
Quâ datur: aſt, armis concurrant arma, cavete.

Et

❁ ❁ ❁

Στίχ: 286. Ἢ ΤΑ΄ΔΕ ΜΟΙ ΧΡΗ΄Ν ἘΚ ΡΑ΄ ΔΕ΄ΧΕΣΘΑΙ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ Οὕτως οἱ ἐν κακοῖς περιπεσόντες καὶ θλίψεσιν, ὀψὲ τῶν ἰδίων ἀταθαλιῶν ἐπιμιμνήσκονται.

Στίχ: 288. ΤΗΜΟΣ ΔΕΞΙΤΕΡΗ΄Ν κτ: Ὅμηρ. Ἰλ: Ε΄. στίχ. 336.

„Ἀκρίῳ ἔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ χαλκῷ.

Καὶ στίχ. 339.

„Πρυμνὸν ὑπὲρ θάναρος . . . . . .

Καὶ στίχ. 883.

„ . . . . . Οὔτασε χεῖρ ἐπὶ καρπῷ.

Ἐπαινεῖ δ' ὁ Κέρδης ἐνταῦθα Μάρωνα, ὅτι τῷ Ὁμήρῳ μηδὲν πλέον ἢ χειρὸς μεμνημένῳ, ἔτος τιὼ δεξιὰν ἀρισμένως εἶρηκε. Laudo Poetam qui optime Homerum intellexit, et ante Virgilium nemo. (τον Ποιητὴν ἄγω δὶ ἐπαίνε, τὸν ἄριστα τὸν Ὁμήρε συνέντα νοῶν, ὡς πρὸ τῦ Ουἰργιλίε ἐδεὶς.) τὶς δ' ὁ τῦ ἐπαίνε λόγος; ὁ αὐτὸς, ὃν ἡ Πλάταρχος ἐπιζήσας προσεσημείωκε (Βιβλ: Θ. τῶν Συμπ. Προβλ: Δ.) ὅτι δὴ ἐπὶ τῷ τιὼ ἀρίστε χεῖρα τῆς Θεᾶ τρῶσαι, Τυδείδῃ ἐκ ἔδει μεταπηδήσεως: Ἀλλὰ μὴ ἐκ ἄμεινον εἰπεῖν, ὅτι τῇ δεξιᾷ τὸν πέπλον Ἀφροδίτη κατεῖχε, τὸν υἱὸν ἐπισκέπτσα· φησὶ γὰρ Αὐτ: στίχ. 315.

„Πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο φαεινῆ πτύγμ' ἐκάλυψε κτ:

Καὶ στίχ. 337. . . . .

„ . . . . εἴθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν

„Ἀμβροσίε διὰ πέπλε . . . . . .

Στίχ: 291. ΠΕ΄ΡΓΑΜ' ἘΠΕΙ΄ ΠΕ΄ΣΕΝ, Ο΄ΥΔΕ΄ ΚΑΚΩ΄Ν ΜΕ΄ΜΝΗΜ' ἈΡΧΑΙ΄ΩΝ. Ὁ γὰρ τῆς κατὰ Τρώων ἐκστρατείας σκοπὸς ἤδη πεπλήρωται, καὶ τὰ τῇ πρὸς ἐκείνες πολέμε πέρας ἔχε, Τροίας πεσέσης. Καὶ τῇ λοιπῇ δίκαιον τὸ τῆς ἀμνησίας. Κακὰ δὲ ἀρχαῖα λέγει, ἃ πάλαι καθ' Ἑλλήνων εἰργάσαντο· οἷον ἡ Ἑλένης ἁρπαγὴ ὑπὸ Πάριδος, καὶ τὸ ὑπερφθεῖναι ὑπὸ τέτων ἐκείνες πρεσβευσαμένες, ἢ τὰ δίκαια ἀπαιτήσαντας. κτ:

Στίχ.

Ἦ τάδε μοι χρὴ ἐκ ῥὰ δέχεσθαι τόφρα ἐφήξειν,
Ὄφρα ἐπερανίοις ἐπετόλμων σώμασιν ἔκφρων,
Ἥμος δεξιτερὴν ἔτησ' αὐτῆς Ἀφροδίτης.
Μή μ' ἄρα, μὴ δὴ, πρὸς τοιάδ' ὀτρύνετε δήρεις·
Οὐδὲ γὰρ ἔς' ἔτι μοι κατὰ Τεύκρων δηιοτής τις
Πέργαμ' ἐπεί πεσεν, ὐδὲ κακῶν μέμνημ' ἀρχαίων,
Οὐδὲ μνησάμενος περ ἐφήδομαι, ὐδ' ἐπιχαίρω.
Δῶρα τὰ δ' ἐκ πάτρης σφετέρης μοι ἐνείκατε ἕρων,
Τρέψατ' ἐς Αἰνείαν· Τῷ δ' ὅπλοις ἀντιπαρέξιω·
Σύμβαλον οἱ χεῖρας· πειρησαμένῳ δὲ πίθεσθε.
Ἠλίκος ἐξὶ σάκει ἐπιάλμενος! Ὡς δόρυ νωμᾷ!
Τοιάδ' ἄμπε δύω Ἴδης ἀπενείκατο γαῖα,
Ἔμπαλιν εἰς Ἰνάχῳ δὴ ἄξεα Δάρδανος ἶξεν,
Ἑλλὰς δ' ἀντιθέτοις Μοίραις ἀνεβάλλετο πένθη.
Εἰ γάρ τι Τροίης δήθωεν ἄλωσις πύργων,

Ἔκτο-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 294. ΤΡΕ'ΨΑΤ' 'ΕΣ ΑΙ'ΝΕΙ'ΑΝ. Οἷς ἔμοι γε προσηνέγκατε δώρεις, αὐτὸν Αἰνείαν τούτοις ἐξευμενίσαι καὶ ἐκμειλίξασθαι πέπυσατε, καθ' ὃ τὸν πόλεμον ἤρατε. Ἐνταῦθα δὲ καλῶς ὁ Δοιάτος: Qui auxilium non dat, dat consilium. (ὁ μὴ σωαρήγων, συμβουλεύει.) καὶ γὰρ καὶ ἡ τῶ σωσίοντος ὑποθήκη, ἀντικρυς ἐπικουρία.

Στίχ: 295. . . . . ΠΕΙΡΗΣΑΜΕ'ΝΩι ΔΕ' ΠΙ'ΘΕΣΘε. Μεγαλωΐει Διομήδης τὸ Αἰνείᾳ ἐν μάχαις ἀνδρικὸν καὶ γενναῖον, ἵνα πείσῃ Ῥοτόλῃς σιὼ ἐκείνῳ εἰς διαλύσεις ἐλθεῖν· συμμεγαλωΐει δὲ ἅμα καὶ ἑαυτὸν, ἐχ ὅπως ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ ῥώμῃ, ὡς ἀνδρὸς τοιούτου κρείσσων αὐτὸς ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐφθεις, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἤθεσ μετριότητι καὶ Φρενῶν σωέσει, ὅτι καὶ τῶ πολεμίῳ προϋπάρξαντος τιὼ ἀρετιὼ ὅιδε θαυμάζειν τε καὶ ἀνακηρύττειν.

Στίχ: 297. ΤΟΙΟΥ'Σ Δ' Α'ΙΚΕ ΔΥ'Ω . . . . Τριπλασίων ὅδε ὁ παρὰ Διομήδει Αἰνείᾳ ἀπονεμόμενος ἔπαινος, τῶ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ἀποδεδομένῳ Ἰῶ γηραιῷ Νέστορι Ἰλ: Β. στίχ. 372.

„Τοιῶτοι δέκαμοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν
„Τῶ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο Ἄνακτος
„Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.

Πῶς δὲ καὶ ἦν δύω, φησὶν ὁ Μάρων, παρεῖεν, εἰ δὴ καὶ τῷ ὄντι παρῆσαν, Αἰνείας τε καὶ Ἕκτωρ, ὡς ἐξῆς προσίθησιν; (στίχ. 301.) Ἀλλὰ γὰρ εἴπερ δύω ἀνθ' ἑνὸς τῶ Αἰνείᾳ, ἡ Ἰδαία γῆ ἀπιωέγκατο, ἐκέτι δύο μόνοι, τρεῖς δ' ἄν εἶεν ἅτως οἱ πάντες, καὶ τῶ Ἕκτορος τοῖς ὑποτιθεμένοις δυσὶ σωαριθμεμένῳ.

Στίχ: 298. . . . . ΕΙ'Σ Ἰ'ΝΑ'ΧΟΥ . . . . . Ἄ'ΣΤΕΑ . . . . . Σωεκδέχεται τιὼ Ἑλλάδα· ἐκ γὰρ Ἰνάχῳ τῶ Ὠκεανῶ καὶ Τηθύος, ὁ ἐν Ἄργει ποταμὸς Ἴναχος ἐκλήθη· ἐξ Ἰνάχου δὲ παῖδες ἐγένοντο Φορωνεύς, καὶ Αἰγιαλεύς· ὧν ἐκ μὲν τούτῳ ἡ χώρα Αἰγιάλεια ἤκουσεν, ἥτις ἐπὶ Φορωνέως δωασεύοντος ἐπωνόμασαι Πελοπόννησος, καθάπερ ἔτι καὶ ἐξ Ἀπίδ τῶ ὑῶ Φορωνέως, Ἀπία, ὕστερον. (Ἀπολλόδ. Βιβλ: Β Κεφ: Α.) Ἰναχίᾳ γεμιὼ καὶ ἡ Πελοπόννησος, ἐ μόνον τὸ Ἄργος. (Στέφ: Βυζ.) Τὸ δέ τοι Ἄργος αὐτὸ κτισθῆναι λέγεται ὑπὸ Ἰνάχῳ ἐπὶ Ἀβραάμ, εἶναι δὲ τῶν ἐν Ἑλλάδι δωασειῶν τιὼ πρώτιω ταύτιω καὶ ἀρχαιοτάτιω. Ἴναχον δὲ μετοικίσαι ἰσόρηται ἀπὸ Φοινίκης ἐλθόντα, καὶ ἐπὶ πολὺ διαρκέσαι τῆς βασιλείαν τοῖς αὐτῶ ἀπογόνοις, ἄχρις ἐ Δαναὸς, ἐξ Αἰγύπτῳ πλεύσας, τὸς Ἰναχίδας τῶ κράτες ἀπήλασεν.

Et reſponſa ſimul quæ ſint, rex optime regum,
Audiſti, & quæ ſit magno ſententia bello.
Vix ea legati: variuſque per ora cucurrit
Auſonidum turbata fremor: ceu ſaxa morantur
Cùm rapidos amnes, clauſo fit gurgite murmur,
Vicinæque fremunt ripæ crepitantibus undis.
Ut primum placati animi, & trepida ora quiêrunt,
Præfatus Divos, ſolio rex infit ab alto.
Ante equidem ſummâ de re flatuiſſe, Latini,
Et vellem, & fuerat melius: non tempore tali
Cogere concilium, cum muros obſidet hoſtis.
Bellum importunum, cives, cum gente Deorum,
Invictiſque viris gerimus; quos nulla fatigant
Prælia, nec victi poſſunt abſiſtere ferro.
Spem, ſi quam accitis Ætolùm habuiſtis in armis,
Ponite: ſpes ſibi quiſque; ſed hæc quam anguſta, videtis,
Cætera quâ rerum jaceant perculſa ruinâ,
Ante oculos, interque manus ſunt omnia veſtras.
Nec quemquam incuſo: potuit quæ plurima virtus
Eſſe, fuit: toto certatum eſt corpore regni.
Nunc adeo, quæ ſit dubiæ ſententia menti,

Expe-

Στίχ: 301. ΕΚΤΟΡΟΣ ΗΔ' ΑΙΝΕΙΟΥ κτ: Πιστοποιεῖ δὲ τὸν περὶ τούτων κρίσιν παρ' Ὁμήρῳ, καὶ Ἕλενος ὁ Πριαμίδης Ἰλ: Ζ. στίχ. 77.

„Αἰνεία τε καὶ Ἕκτορ, ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα
„Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, ἕνεκ' ἀρίστοι
„Πάσαν ἐπ' ἰθὺ ἐσσὶ, μάχεσθαί τε φρονέοντε·

Καὶ Λυτομέδων Ἰλ: Ρ. στίχ. 513.

„Ἕκτορ, Αἰνεία θ' οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.

Καὶ περὶ τῶν αὐτῶν δὲ, τὸν μαρτυρίαν καὶ ὁ Ποιητὴς ἐπισφραγίσας; Αὐτ: στίχ. 753.

„ . . . . . Δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα
„Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης, καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.

Στίχ: 302. ΑΧΡΙ ΔΕ' Γ' ΕΣ ΔΕΚΑΤΟΝ . . . . Ὃ καὶ μεγαλαυχῶν Τύρνος Τρωσὶν ἐπετόξευεν, Αἶν: Θ. στίχ. 158.

„ . . . Δεκετὲς τὸς ἄββαλεν Ἕκτωρ.

Στίχ: 304. ΟΥΤΟΣ Δ' ΕΥΣΕΒΙΗ ΠΕΛΕ ΦΕΡΤΕΡΟΣ . . . . : Ἀνδρεία μὲν ἴσον, ὁσιότητι δὲ, καὶ τὸ περὶ τὸ θεῖον σέβας, κρέισσονα Ἕκτορος Αἰνείαν ὁ Διομήδης ἀνακηρύττει· τετὶ δὲ ἐπὶ μὲν τῆς Ὁμήρε Ποιήσεως, ἐχ ἕτω δῆλον, τῇ δὲ τὲ Μάρωνος, καὶ πάνυ πρὲργου γίνεται, τὲ ἀείποτε, ὁσάκις ἂν παρῇ, ἐκ τῆς εὐσεβείας, Pium Æneam, τὸν αὐτὲ Ἥρωα ἐνθειάζειν μὴ παραλείποντος.

Στίχ: 309 ΩΣ ΟΤΕ ΔΗ ΠΕΤΡΑΙ κτ: Ἐπὶ παραπλησίε τῷ θρῷ Ὁμηρος Ἰλ: Β. στίχ. 394.

„ . . . . . Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα
„Λκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσει νότος ἐλθὼν
„Προβλῆτι σκοπέλῳ . . . . . .

Τὸν παρ' Ὁμήρῳ τετονὶ τόπον, Διονύσ. ὁ Ἁλικαρν. (ἐν τῷ περὶ τῆς Ὁμήρε Ποιήσ: ΚεΦ: Γ·) οἱονεὶ δεῖγμα προβάλλεται τῆς ἐν τῷ διηγεῖσθαι ἐξεργασίας. Ἀλλ' ὐδὲν ἐλάσσων τὸν δυάμιν ἡ τὲ ἡμετέρε ὧδε εἰκών, ἐπὶ ποταμῷ τὸν παραβολλὸν μεθαρμοσαμένη, καὶ τῷ διὰ τῶν προβεβλημένων

κατὰ

Ἕκτορος ἠδ' Αἰνείᾳ Ἀχαιοῖς χεῖρες ἐνέσαν,
Ἄχρι δὲ γ' ἐς δέκατον νίκη ἔτος ἄμβαλεν ἴχνη.
Ἀμφὼ μὲν μένος ἔσσαν ἐρικλυτοι, ἀμφὼ δ' ὅπλοις,
Οὗτος δ' εὐσεβίῃ πέλε φέρτερος. Ἀλλὰ γὰρ ὦκα
Δῆναι δεξιτεράς γε, σιδήρῳ μήτι δ' ἐρίζειν.
Διὴ αἴσις Κρείων, ἅπερ ἡμῖν κῆνος ἀμεῖπτο.
Ὅττι τε οἱ δοκέει περὶ αὐνῆς δηϊοτῆτος.
Ταῦθ' ὡς ἠγγέλθη, ὅμαδος γένετ' Ἀυσονίδῃσιν.
Ὡς ὅτε δὴ πέτραι σφοδροῖς ποταμοῖς προτὶ ἔσαν,
Μυκηθμὸς δ' ἄρ γίγνετ' ἐναιργυμένων δινάων,
Ὄχθαι δ' ἀμβρομέῃσι ῥεέθροιν ἐκπαταγέντων.
Θυμὸς δ' ὡς ὑπανέντες ἀκλὼ ἐγένοντο σιωπῇ,
Πρῶτα Θεὸς καλέσας, τάδ' ὁ κρείων ἔνθρονος εἶπε:
Πρόσθεν ξυμπεφράσθαι ὑπὲρ τῶνδ' ὧδε Λατῖνοι,
Ἦκεν ἐγὼ τὸ θέλοιμι, ἄμεινον ἔῃ τ', ἀ νιῶ γε
Ἀθροίζειν ἀγορλὼ, δὲ τείχεα δήϊοι εἷρξαν·
Οὐχ οἵῃ' εὐφραδέως, πολιῆται, θεογενέσσιν
Ἀυτὰρ ἀηττήτοις πολεμίζομεν, οὓς ἄρα δῆρις
Οὔτις ἀποκναίει παύσαθ', ἀδ' ἡττηθέντας.
Εἴτις ἄρ ἐλπωρὴ σφίσιν Αἰτωλῶν ἐπὶ ὅπλοις,
Τλιὼ δ' ἀπόθεσθε· ἕκαστος οἱ ἐλπὶς· ὁράτε δὲ ὅσση.
Τἄλλα δ' ὅπως ἡμῖν ἠρειπότα ἐξ' ἐν ὀλέθρῳ,
Καὶ σφὶν ταῦτα πρόοπτα, πρόχειράτε ἔπλετο πάντα.

❋ ❋ ❋

κατὰ τὰς ἐκβολὰς πετρῶν, μυκηθμῷ τινι τὸν ἀποτελούμενον ἦχον ἐξεικάσαντος, καθ' ὁμοίωσιν τλιὼ τῶν βοῶν, οἷς οἱ Ποιηταὶ τὸς ποταμοὺς παραβάλλειν χαίρουσιν.

Στίχ: 312 ΘΥΜΟΣ Δ' ΩΣ ΥΠΑΝΕΝΤΕΣ . . . . Πρὸς γὰρ τὸς ὑπὸ πάθος σφοδρᾶ τινος κινουμένους, λέγειν τε καὶ παραινεῖν τὸ δέον ἐπιχειρεῖν, μήπω τῆς παραχῆς μικρὸν ὑπενδούσης, καὶ τῇ ψυχῇ τὸ σάλπιγγος λωφήσαντος, κομιδῇ ἀσωτελὲς καὶ ἀνήνυτον. Ἀληθεύει γὰρ ἐπὶ τῶν τοιούτων εἰπεῖν τὸ Σοφόκλειον.

„Νέος φρενὸς, ὥτ' ἀχρεῖα, φρενοῦσθαι κενά.

Στίχ: 313. ΠΡΩΤΑ ΘΕΟΥΣ ΚΑΛΕΣΑΣ κτ: Εἶθ' ὥσπερ σωαρωγὸς ἔχειν πρὸς Ἰλιὼ δημηγορίαν, εἴτε καὶ μάρτυρας· ἔνθεον δὲ τὸ ἔθος, ἀπὸ Θεοῦ ἐπὶ πᾶσιν ἄρχεσθαι, ἔργου τε ἅπτομένους, καὶ λόγου παντός.

Στίχ: 314. ΠΡΟΣΘΕΝ ΞΥΜΠΕΦΡΑΣΘΑΙ κτ: Τοῦτο γὰρ τὸ Προμηθέως καλὸν, ὅσης ὠφελείας ἐν ἅπασι πρόξενον, ἐδεὶς ἀγνοεῖ.

Στίχ: 317. ΟΥΚ ΟΙΓ' ΕΥΦΡΑΔΕΩΣ κτ: Τὸ ἀσιώπητον καὶ ἐπισφαλὲς τοῦ ἀναλημφθέντος πολέμου, διὰ πολλῶν ὁ βασιλεὺς κατασκευάζειν ἐπιχειρεῖ. Α. ἐν τῷ, πρὸς τὰς θείας σαφῶς ἀπολαύοντας ἀρωγῆς τε καὶ προσασίας, τὸν πόλεμον αὐτοῖς ἐπισπάσασθαι. Β. Ὅτι καὶ πρὸς Ἄνδρας ἐπεχείρησαν μάχεσθαι Ἀρείκλς καὶ Φιλοπολέμους· περὶ ὧν ἄντις καὶ καθ' Ὅμηρον εἴποι, ὅτι μάχης ἀκόρητοι ἔασσιν, ὃς τε δὴ ἡ προλαβοῦσα ἥττα συσσείλαι κατίσχυσε, καὶ τὸ θάρσος ἀναγκάσαι ἀποβαλεῖν. Γ. ὅτι καὶ ἧς τὸ Λατινικὸν εἶχεν ἐλπίδος ἐκ τῆς Διομήδους ἐπικουρίας τε καὶ σωαντιλήψεως, ἐκπεπτώκασι. Δ. ὅτι καὶ τὰ πράγματα σφίσιν ὑποῤῥεῖ, καὶ πρὸς ἀλκλὼ ἐ πάνυ ἕυθετα ἐσὶ, καὶ αὐτὸς, φησὶν, εἶναι μάρτυρας.

Expediam, & paucis (animos adhibete) docebo.
Eſt antiquus ager, Thuſco mihi proximus amni,
Longus in occaſum, fines ſuper uſque Sicanos:
Aurunci, Rutulique ſerunt, & vomere duros
Exercent colles, atque horum aſperrima paſcunt.
Hæc omnis regio, & celſi plaga pinea montis
Cedat amicitiæ Teucrorum: & fœderis æquas
Dicamus leges, ſociosque in regna vocemus.
Conſidant, ſi tantus amor, & mœnia condant.
Sin alios fines, aliamque capeſſere gentem
Eſt animus, poſſuntque ſolo decedere noſtro:
Bis denas Italo texamus robore naves,
Seu plures complere valent: jaeet omnis ad undam
Materies: ipſi numerumque, modumque carinis
Præcipiant: nos æra, manus, navalia demus.
Præterea, qui dicta ferant, & fœdera firment,
Centum oratores primâ de gente Latinos
Ire placet, paciſque manu prætendere ramos:
Munera portantes aurique eboriſque, talenta,
Et ſellam, regni trabeamque inſignia noſtri.
Conſulite in medium, & rebus ſuccurrite feſſis.
Tum Drances idem infenſus, quem gloria Turni
Obliquâ invidiâ ſtimuliſque agitabat amaris.
Largus opum, & linguâ melior, ſed frigida bello
Dextera, conſiliis habitus non futilis auctor.

Sedi-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 324. ΟΥΤΙΝ' ΟΝΟΣΣΟΜΑΙ. Τύρνον ἔοικεν ἐνταῦθα παρασημαίνειν· ἂν μὴ μέμφεσθαι λέγων, ὅσον ἐχὶ διαῤῥήδην ἐστὶν ἐκ πλαγίου μεμφόμενος, ὡς τῶν κακῶν γεγονότα παραίτιον· τὸ δ' (ἔτιν' ὀνόσσομαι) ἔστι κ) ἁπλῶς νοεῖν, ὡς εἰ λέγοι: γενναίως μὲν ἐπὶ τῷ ἀγῶνος πάντες ἠνέχθησαν οἱ ἡμέτεροι, καὶ οὐδὲν ἀπέλειπον, ὅσον ἐπ' αὐτοῖς ἦν, προθυμίας τε καὶ δυνάμεως, (ὃ καὶ διὰ τῶν ἐφεξῆς καθομολογεῖ) ἀλλὰ τυχάλλως.

Στίχ: 328 — 345. ΕΣΤΙΜΟΙ ΑΓΡΟΣ ΔΗΝ ΑΡΧΑΙΟΣ κτ: Πρὸς συμβάσεις ὁ γηραιὸς ἄναξ τὰς οἰκείας παραινεῖ ἀποδοῦναι. προβάλλεται δὲ αὐτὸς ἐκ τῶν ἰδίων, ἀγρὸν τοῖς περὶ Αἰνείαν ἀφορίσαθαι ὃν οἰκήσαιεν, ἐπὶ σωθήναις ἅις πρεπέσαις, καὶ δὶ εἰρήνης ἔτω προσοικειώσαθαι, οἷς διὰ τῶν ὅπλων ἀπελάσαι ἐ συμφερόντως διενοήθησαν. Ἰχνογραφεῖ δὲ καὶ τὰ ὅρια τῷ ἀγρῷ: ἀπὸ μὲν τῷ ποταμῷ Τίβριδος· (ὃν Θύσκον ἀποκαλεῖ, ὡς ἀπὸ τῶν Τυῤῥηνῶν ὀρέων προχεόμενον, καθάπερ ἀλλαχῇ εἴρηται, (B. Αἰν: στίχ. 838.) ἀρχόμενα, πρὸς Δυσμὰς δὲ ἄχρι τῶν Σικανῶν (τῶν πάλαι μὲν τηνικῦτα ἐκείνην ἐχόντων, ὑπὸ δὲ Πελασγῶν ἀπελαθέντων·) παρατείνοντα. Τοῦτο δέ, φασὶ, τὸ ἀπὸ Τίβριδος εἶναι χωρίον, ἕς γ' ἐπὶ τὸν Νυμικὸν ποταμὸν ἐφαπλόμενον· ἐν ᾧ δὴ καὶ ὑπὸ Αἰνείᾳ ὕστερον, μέσον Λαυρεντῶν καὶ Ἀρδέας, ἐκτίσθη ἡ πόλις τὸ Λαβίνιον.

Στίχ: 339. . . . . ΕΣΠ ΓΑΡ ΥΛΗ. Ναυπηγήσιμος δηλονότι.

Στίχ: 341. . . . . ΧΕΙΡΑΣ ΚΑΙ ΝΗΪΑ ΠΑΝΤΑ. Ἐργάτας ναυπηγὲς, καὶ τὰ πρὸς ναυτιλίαν χρειώδη.

Στίχ: 346. ΚΑΙ ΔΙΦΡΟΝ . . . . ΚΑΙ ΑΛΟΥΡΙΔΟΣ ΑΡΧΙΚΟΝ ΑΝΘΟΣ. Καὶ θῶκον Ἡγεμόνι πρέποντα, καὶ Ἀλεργίδα τηβέννην, Trabeam: περὶ ἧς Z. Αἰν. στίχ. 201.

Στίχ:

Οὕτιν' ὀνόσσομαι· ὅσσον ἐπὶ πέρι ἠνορέης περ,
Πᾶσα παρέξη, σῶμα δὲ πᾶν ὥπλισαι κάρτος.
Νῶϊ δ' ὅ, τι μηδομένῳ αὐτῷ μοι φρεὶ ὑποβάλλει,
Αὐτίκα ἐξερέω, (πρόσεχοιτε) ὑμῖν δ' ὑποθήσω.
Ἔξι μοι ἀγρὸς διὼ ἀρχαῖος, Τύβριδος ἄγχι,
Πρὸς δυσμὰς ὀρόων, Σικανῶν ἐς πείρατα μακρὸς·
Αὐρύγκοι Ῥοτόλοι τε γεηπονέοντες τρηχὺ
Τίνει βωλοκοποῦσιν, ὀρεινὰ δὲ βοσκομένοισι.
Πᾶς μὲν χῶρος ὅδε, κλιτύς τε ὄρος πιτυοῦσα,
Ἐκχωρείσθω δῆ Τεύκρων φιλίη, ἐν δ' ἴσαις
Σωσθεσίαις ἡμῖν ἀρχῆς κοινωνοὶ ἔσων.
Ναιεσθων δ' ὧδ', ἢν ἐθέλωσιν, ἰδ' Ἄσυ δομείτων.
Αἴκεν ὄρος δ' ἑτέρως, ἕτερόν τ' ἐπὶ ἔθνος ἰκέσθαι
Θυμὸς ἀνώγει, καὶ θέμις ἔνθεν τάς δε ἀπαίρειν,
Ἐκ δρυὸς Ἰταλίδος σφίσι τεύξομεν εἴκοσι νῆας,
Καὶ πρὸς δ', ἢν ῥὰ δέοι· παρὰ ῥείθροις ἔξι γὰρ ὕλη.
Οἱ μὲν, ἀριθμὸν ἀτὰρ μέτρον νηῶν γε κελέσθων,
Οἱ δ' ἐπορέξωμεν, χεῖρας καὶ νῆϊα πάντα.
Πρὸς δ' ἔτι ἐξ ἔθνος ἑκατὸν λεκτάς γε Λατίνων
Ἔναδεν ἐκπέμπειν, κηρυκεύσεσθαι Τεύκροις,
Εἰρωαίκας μὲν κλῶνας χερσὶ προτείνοντας,
Δῶρα τε οἰσομένους, χρυσᾶ σκαθμὸν, ἠδ' ἐλέφαντος.
Καὶ δίφρον δ' ἐπὶ τοῖς, καὶ ἀλκυονίδος ἀρχικὸν ἄνθος.
Ταῦθ' ἅπερ ἡμετέρῳ ἐς ἀγλαὰ σήματα Κάρτος.
Ἦδ' οὕ μῆτις καὶ σφίσι νῶϊ κοινῇ προτεθείσθω,
Φρασσομένοισιν ὅπως τοῖς πράγμασιν οἷον τ' ἀλέξειν.
Τῆμος ἄρα Δράγκης, ἔχθιστος ὃς ἔπλετο Τύρνῳ,
Οἵ τε σιλοτυπῶν, πικροῖς ὑπενύσσετο κέντροις·
Ἀφνειὸς μάλα· χέλεσ' ἀρείων· αὐτὰρ ἐν ὅπλοις
Χειρὶ ἀλαπαδνὸς ὅδ', ἀλλ' ἀγορῇσιν μῆτιν ἀμύμων,
Δεινὸς δ' ἐν σάσεσιν· (μητρὸς γε ἐῇφιν ἀγήνωρ,
Ἔμπης δ' ἐκ γενετῆρος ἀσήμου ἐκγεγαὼς περ·
Στῆ δ' ὅγ' ἐνίπτων τοῖς δε, ἀτάρ τε χόλως ἐπαέξων.

Οὐκ

Στίχ. 350. . . . . ΔΡΑ'ΓΚΗΣ, ΕΧΘΙΣΤΟΣ . . . . Ὅπως γὰρ πρὸς Τύρνον διέκειτο Δράγκης ἀνωτέρω Φθάσας ὁ Μάρων περανεκρέσατο· ἐνταῦθα δὲ, τὸ παρὰ Ὁμήρῳ Πολυδάμαντος, τὸν παρὰ τῷ Μάρωνι τοιοῦτον Δράγκιον, Οὐρσῖνος εἶναι, φησὶν, ἀπομίμημα. Ἰλ: Μ. 210.

Στίχ: 352. ΑΦΝΕΙΟ'Σ ΜΑ'ΛΑ κτ: Οὐκ ἀσκόπως παρετέθη τὸ (ἀφνειὸς μάλα.) εἰ γὰρ καὶ ἄλλοις συγγερᾶ τὰ τῆ πολέμῳ, καὶ ἀποτρέπαια, ἀλλὰ τοῖς ἐν πλέτῳ περισσίᾳ ἐξόχως· ὅτι ἐδὲ τύχῃσι ἀμεῖψαι ἐλπίζουσι τιὰ ἐπὶ τὸ βέλτιον, καὶ ὅτι τῶν ἄλλων ζημιῆσθαι κινδυνεύουσι πλείονα.

Στίχ: 353 ΧΕΙΡ' ΑΛΑΠΑΔΝΟ'Σ κτ: Ὁ πρὸς ὑπερθυμὸν Ἀγαμέμνων ἐπέρριψε Διομήδει. Ἰλ: Δ. στίχ 399 περὶ Τυδέως εἰπὼν . . . . . Ἀλλα τὸν ἠὸν.

„Γείνατο εἶο χέρεια μάχῃ, ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνω·

Στίχ: 354. ΔΕΙΝΟ'Σ Δ' ΕΝ ΣΤΑ'ΣΕΣΙ . . . . Στασιαστὴς μὲν μάλα γενναῖος, πολεμιστὴς δ' ἔτοι μάλα, ὁμοίως τῷ Ὁμηρικῷ Θερσίτῃ.

Seditione potens (genus huic materna ſuperbum
Nobilitas dabat, incertum de patre ferebat)
Surgit, & his onerat dictis, atque aggerat iras.
Rem nulli obſcuram, noſtræ nec vocis egentem
Conſulis, ô bone Rex: cunctì ſe ſcire fatentur,
Quid fortuna ferat populi; ſed dicere muſſant.
Det libertatem fandi, flatuſque remittat,
Cujus ob auſpicium infauſtum, moreſque ſiniſtros
(Dicam equidem, licet arma mihi mortemque minetur)
Lumina tot cecidiſſe ducum, totamque videmus
Conſediſſe urbem luctu: dum Troïa tentat
Caſtra, fugæ fidens, & cælum territat armis.
Unum etiam donis iſtis, quæ plurima mitti
Dardanidis, dicique jubes, unum, optime regum,
Adjicias: nec te ullius violentia vincat;
Quin natam egregio genero, digniſque hymenæis
Des pater, & pacem hanc æterno fœdere jungas.
Quod ſi tantus habet mentes & pectora terror,
Ipſum obteſtemur, veniamque oremus ab ipſo:
Cedat jus proprium regi, patriæque remittat.
Quid miſeros toties in aperta pericula cives

Proji-

❋ ❋ ❋

Στίχ: 362. (ΕΙ᾽ΠΩ ΚΑΙ᾽ ΓΑ᾽Ρ . . . . Ἰλ: Κ. στίχ. 115.
„Νεικέσω, εἴπερ μοι νεμεσήσεαι, οὐδ᾽ ἐπικεύσω.

Στίχ: 366. ΦΥ᾽ΖΗ, ΈΗ῎ ΠΙ᾽ΣΤΝΟΣ. . . . . Τὸ ἐπισυμβὰν Τύρνῳ, ἐν ᾧ τὸ Αἰνείᾳ οἱ ἐποφθὲν εἴδωλον ἦν ἐπελαύνων, Αἰν: Ι. στίχ. 670 — 727.) ὡς φυγὶῶ ὁ Δράγκης τᾷ ἀνδρὶ κακοήθως ὧδ᾽ ἐπισκώπτει.

Στίχ: 370. ᾽ΑΛΛ᾽ ᾽ΕΣΘΛΩ῎ ΣΥ᾽ ΘΥ᾽ΓΑΤΡΑ ΠΟ᾽ΣΕΙ κτ: Τᾧθ᾽ ὅπερ καὶ τῷ Ἀνακτι ἦν κατ᾽ εὐχιὼ. (Ζ. Αἰν: στίχ. 288.) πρὸς τύπον δὲ εἴρηται τᾧ ὑπ᾽ Ἀντήνορος προβληθέντος, παῤ Ὁμήρῳ Ἰλ: Η. στίχ. 350.
„Δεῦτ᾽ ἄγετ᾽, Ἀργείῳ Ἑλένιω, κτήματθ᾽ ἅμ᾽ αὐτῇ
„Δώομεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν . . . .
Ὡς Ὀυρσῖνος πέ: εισαι ἐν ταῖς Παραθέσεσι. Dubium non eſt, quin expreſſerit locum illum.

Στίχ: 373 — 379. ΤΟ῎ΙΟ ΛΙΤΩ᾽ΜΕΣΘΑ, κξ. Ὅσιω οἷον τὸ χῆμα κινῆσαι κατὰ Τύρνε τιὼ νέμεσιν! Καθικετεύσωμεν, φησὶν, ὦ παρόντες ἅπαντες, Τύρνον, εἴπως ἡμῖν ἐπιτρέψει τοῖς ἡμῶν χρῆθαι δικαίοις, ἵνα τᾧ ἐπικειμένῳ πολέμῳ ἀπαλλαξωμεν τὶω ἡμῶν πατρίδα, ἵνα τὰς ἐλευθὰς συμπολίτας ἡμῶν διασώσωμεν τᾧ ὀλέθρῳ Εἶτα διὰ τῆς ἐπιτροφῆς τεχνηέντως δείνωσιν ἐπιπροσίθησι τῇ καταφοξᾷ, ὡς ἐξ ἁπάντων τᾷ πρωταιτίῳ παντὸς τᾧ κακᾧ προσφθεγγόμενος.

Στίχ: 377. . . . . Ὦ ΛΑΤΙ᾽ΟΥ᾽ ᾽ΑΡΧΑ᾽ΙΤΙΕ ΜΟ᾽ΧΘΩΝ· Οὐ μιᾶς τινος ἢ μόνης πόλεως, ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος ἔθνες. (Σέρβ.)

Στίχ: 378. . . . ΦΙΛΙ᾽ΗΝ Σ᾽ Α᾽ΙΤΟΥ᾽ΜΕΘΑ ΠΑ᾽ΝΤΕΣ, Τὶω πρὸς Ἰὰς πολεμίας Τεύκρες, ἰῶ ἄν αὐτὸς ἐπιτρέψαις· Σὲ, Τύρνε, τὶω εἰρὶνίω οἱ πάντες αἰτᾰμεν· πῶς δὲ δώσεις; εἰ πολέμων αὐτὸς ἀπόχοιο, εἰ τὶω Λαβινίαν ἑκὼν ὑποχωρήσαις Λῑνέια τετὶ γὰρ εἰρὶνης ἐχέγγυον μόνον σεῤῥᾶς καὶ ἀμεταθέτε, ὅπερ καὶ ἀνωτέρω πρὸς Λατῖνον ἐφασκε. στίχ. 371.
„Δὸς, Πάτερ, εἰρὶνίω τε ξιώθεο ἔμπεδον αἰεὶ.

Στίχ:

Οὐκ ἐπ' ἀδήλοις, οἷς τε καὶ ἡμετέρῃ δέοι αὐδῇς,
Βαλιὼ ἴζης, ὦ Ἄνα! εὖ γὰο ἁπάντεσι πρᾶπτον,
Τίς πτε λεῶ δαίμων, ἐξαπεῖν πᾶς δ' ἐπιμύξει.
Ἐνδιδότω ἐνέπειν, οἰδήματος ὄγκον ἀνείτω,
Τᾶ διὰ οἰωνᾶς τε ἀπότμας, ἔκτροπα δ' ἤθη,
(Εἶπω καὶ γὰο κ' ἦν μοι ἀπειλέοι ὅπλα ἰδ' οἶτον.)
Τόσσα ῥὰ ἡγεμόνων φάεα πτωσαντα ὁρῶμεν,
Πᾶν τε καθιζῆσαν γοεροῖς ἐνὶ πένθεσιν Ἄξυ.
Εὖθ' ὅδε καππέρσαι πειρᾶται Τρώϊον ἔρκος,
Φύζῃ ἐῇ πίσωος. θροέει δ' ὅλον ἀρανὸν ὅπλοις.
Ἓν μὲν τ' ἐν πλείοις, Βασιλεῦ, δωρήμασιν, ὅσσα
Δαοδαμιδῶν ἀγέμεν κέλεαι ἀοχῷ, προτιθείης·
Μή σε βιησαμένη νικήσειέν τις ἀνάγκη,
Ἀλλ' ἐθλῷ σὺ θύγατρα πόσει, καλοῖς θ' ὑμεναίοις,
Δὸς πάτερ, εἰρώίω τε ξώθεο ἔμπεδον αἰεὶ.
Αἴ δέ κε τὼς σὲ δέος κατέχει Φρένας, ἠδέ τε ἦτορ,
Τοῖο λιτώμεθα, ξυγγνῶναι τ' ἐκλιπαρῶμεν,
Ἐκχωρεῖν τε Ἄνακτι δικαίοις χρῆσθαι ἑοῖσι,
Καὶ καθυφέντα φίλης αὐτᾶ φείδεσθαι πάτρης.
Τίπτε ῥὰ δὴ κακότησι τοσαῖς δ' οἰκτρὰς πολίτας
Ἐκ προϊάπτεις, ὦ Λατίν ἀρχαίτιε μόχθων;
Οὐ σώζει δήρη· φιλίω σ' αἰτώμεθα πάντες,
Τύρνε, καὶ εἰρώίης ὅ ῥ' ἐχεγγυον ἔμπεδον οἶον.
Πρῶτος ἐγὼ, τόν περ σοι δυσμενέ' ἔμμεν' ὀΐω,
(Οἶκ δ', ἐκ ἀλέγω·) ἱκετης πάρα φείδεο τῶν σῶν.
Ἄββαλε δὴ χόλον, ἐκ δὲ κραθεὶς χάζεο· ἄδδιω
Ὠπόπαμεν κταμένους, λίπομεν δ' ἀγρὰς πανερήμους.
Ἤ (κλέος ἦν σε φέρει, μένος αἴ κ' ἐν σήθεσι τόσσον,
Τὼς σιὼ δ' ἔχεν ἔρως κραδίην προικὸς βασιλείης·)
Τολμῶν ἀντιβίω θάρσει πρὸς δήϊον ἴξειν.

❋ ❋ ❋

Στίχ: 380—382. ΠΡΩΤΟΣ ΕΓΩ· κτ: Τὸ. ἐχθρὸς, ἢ μὴ, νομίζεθαι παρὰ Τύρνε, ἐν ἴσῳ τίθησιν ὁ Δράγκης ἐκεῖνο δὲ ὑποτεθεὶς, ὅμως ἱκέτης παρίσταται, καὶ Φίλος ἅτως ἐφέλκεται τὸς ὑπὲρ ὧν ἱκετεύει (Φείδεο τῶν σῶν.) Ταύτῃ δ' ἐκμειλίξαθαίπως τὸν ἄνδρα πειρώμενος Ἄββαλε χόλον·) ἅμα καὶ ἐρεθιστικόν τι προσεπιτοξεύει καὶ κέρτομον Εἶκε, φησὶν, ἀποβληθεὶς, καὶ τιὼ ἀνάγκῃ ποίει Φιλοτιμίαν· εἴ ε ἰὰ τιὼ ἀπὸ τᾶ Αἰνείᾳ προλαβᾶσαν φυγιὼ τᾶτο ἐπιῤῥίψας, ἧς καὶ ἀνωτ: στίχ. 366. ἐμνήθη· εἴτε καὶ διὰ τιὼ τῶν γάμων τῆς Λαβινίας ἀπότευξιν.

Στίχ: 383. ΩΠΟΠΑΜΕΝ ΚΤΑΜΕΝΟΥΣ. ΛΙΠΟΜΕΝ Δ' ΑΓΡΟΥΣ ΠΑΝΕΡΗΜΟΥΣ. Ὅμοια τὰ πρὸς Πάριν εἰρημένα ὑφ' Ἕκτορος Ἰλ: Ζ. στίχ. 527.

„Λαοὶ μὲν φθινύθουσι περὶ πτόλιν, αἰπύ τε τεῖχος
„Μαρναμένοι Σέο δ' εἵνεκ' ἀϋτή τε πτόλεμός τε
„Ἄξυ τόδ' ἀμφιδέδηε

Στίχ: 384.—491 Ἤ (ΚΛΕΟΣ Ἦν ΣΕ ΦΕΡΕΙ κτ. Ἀπογνὰς οἷον Δράγκης τᾶ εἰς τὸ εἰρωνικὰ φρονεῖν Τύρνον ἀναπεῖσαι ἃ ἔχειν, εἰς τἐναντίον τρέπει τὸν λόγον, καὶ λοιπὸν αὐτῷ, φησιν, εἶναι τὸ εἰς μονομαχίαν Αἰνείᾳ προκαλεμένῳ

Projicis, ô Latio caput horum & cauſa malorum?
Nulla ſalus bello: pacem te poſcimus omnes,
Turne, ſimul pacis ſolum inviolabile pignus.
Primus ego, inviſum quem tu tibi fingis (& eſſe
Nil moror) en ſupplex venio, miſerere tuorum;
Pone animos, & pulſus abi: ſat funera fuſi
Vidimus, ingentes & deſolavimus agros.
Aut (ſi fama movet, ſi tantum pectore robur
Concipis, & ſi adeo dotalis regia cordi eſt)
Aude, atque adverſum fidens fer pectus in hoſtem.
Scilicet, ut Turno contingat regia conjux,
Nos, animæ viles, inhumata, infletaque turba,
Sternamur campis: Et jam tu, ſi qua tibi vis,
Si patrii quid Martis habes, illum aſpice contra,
Qui vocat.

Talibus exarſit dictis violentia Turni:
Dat gemitum, rumpitque has imo pectore voces:
Larga quidem ſemper tibi, Drance, copia fandi,
Tum cum bella manus poſcunt, patribuſque vocatis
Primus ades: ſed non replenda eſt curia verbis,
Quæ tuto tibi magna volant, dum diſtinet hoſtem

Agger

❀ ❀ ❀

μένῳ τολμᾶν χωρῆσαι, εἴτις οἱ περίεσι δυνάμις· καὶ σαρκασμὸν τῷ λόγῳ ἐπισωάπτει:

„Ἦ νύ τοι ὥς κεν ἔχει Τύριος βασίλειον ἄκοιτιν κτ:

Οὗ, ἐδὲν ἂν γένοιτο θυμοδακέστερον ἐδ' ἰχυρότερον, αἰζηὸν ἀγέρωχόν τε καὶ γαῦρον διαταράξαι.

Στίχ: 392. . . . . ΒΙΗ ΈΞΗΤΟ ΓΕ ΤΥΡΝΟΥ Κατὰ τὴν Ὁμήρῳ σωὴ θη περίφρασιν: (βίη Ἡρακλείη)

Στίχ: 393. ΩΧΘΗΣΕΝ κτ: Ἰλ. Α. στίχ. 188.

„Ὣς φάτο, Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ' . . . .

Στίχ: 394. ΔΡΑΤΚΗ, ΑΙΕΙ' ΤΟΙ ΜΥΘΟΙ κτ: Ἰλ: Β. στίχ. 596.

„Ὦ γέρον, αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοὶ εἰσὶν
„Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν.

Στίχ. 395—401. ΕΥΤ' ΕΠΙ' ΤΣΜΙΝΗΣ ΧΡΕΙΩ' ΧΕΙΡΩΝ κτ: Ὡς καὶ ἀνωτ: στίχ. 352.

„ . . . . . χείλεσ' ἀρείων· αὐτὰρ ἐν ὅπλοις
„Χειρὶ ἀλαπαδνὸς ὅδ', ἀλλ' ἀγορῇσι μῆτιν ἀμύμων.

Τὸ μέν τοι ὑπὸ τῦ Ποιητῦ ἐκεῖ ῥηθὲν (ἀρείων τε, καὶ ἀμύμων.) εἰς περιττιὼ τινα ἐνταῦθα καὶ ἄκαιρον ἀδολεχίαν μεταληφθὲν ὑπὸ τῦ Τύρν τρέπεται, λαβραγόραν τινὰ τὸν Δράγκιν ἀποφαίνοντος, καὶ λῆρον ἄντικρυς.

Στίχ: 402—404. ΤΟΦΡΑ ΜΕ, ΔΡΑΤΚΑ, κτ: Ὡς εἶπερ ἔφη, τότε μοι ἐδωάσσο δειλίαν ἐποιεῖδίζειν, ὁπότε καὶ αὐτὸς σαυτὸν κατὰ τῶν πολεμίων ἀριστεύσαντα ἐπιδείξαθαι εἶχες· καὶ πλαγιώτερον ἔτως ἀριστείας ἑαυτῷ ἀπονέμει, ὧν ἐκεῖνον ὡς ποῤῥωτάτω ἀπέχειν διασημαίνεται.

Στίχ: 405—410. ΕΣΤΙ ΔΕ ΠΕΙΡΗΘΗΝΑΙ κτ: Προκαλεῖται Τύρνος τὸν Δράγκιν κατὰ τῶν πολεμίων ἅμα σὺν αὐτῷ προελθεῖν πειράσαθαι, ἐγγὺς ὄντων· μηδὲ γλώσσῃ μὲν τὸν πολεμιστὴν ἐπιδείκνυθαι, ποσὶ δὲ τὸν δειλανδρεῖντα ἐμφαίνειν.

Στίχ:

Ἦ νύ τοι, ὡς κεν ἔχοι Τύρνος βασίλειον ἄκοιτιν
Ἡμεῖς ὄχλος ἀχρεῖος, ἀκηδέες, ἀκτερέϊστοι,
Κεισόμεθ' ἀμπεδον. Ἀλλὰ γὰρ, εἴτις δήποτε νίκυς
Σοὶ προσένεξιν, ἔχεις δέ τι γᾶν πατρώϊον Ἄρευς
Εἶ' ἄγε πρὸς κεῖνον καλέοντα ἐπαντωπῆσαι.
Τοῖς δ' ἔπι χωσαμένοιο βίη ἐξῆπτο γε Τύρνε,
Ὤχθησεν δ' αὐτὸν, μυχόθεν δ' ἄπο ῥῆξατο γῆρυ·
Δράγκη, αἰεἰτοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοι εἰσὶν·
Ἔυτ' ἐπὶ ὑσμίνης χρειὼ χειρῶν, ἀγορηώδε
Σὺ πρῶτος πάρα· ἀ χρὴ δ' ἔμπης λαβραγορέυειν,
Βελιὼ τ' ἐμπιπλᾶν ἐπέων μεγάλων πολλῶν τε,
Ἄττα περ ἀσφαλέως προϊεις βάζων πτερόεντα,
Εἰσόκεν ἀντιπάλης τείχη ἄπο σεῖο διάργει,
Οὐδ' ἐπικυμαίνει ἐνὶ τάφροις πρόρρεον αἷμα.
Τοιγάρ τοι βώξρει ληρῶν, ὡς εἰωθάς περ.
Τόφρα με, Δράγκα, δέος ὀνοταζέμεν, ὄφρα ῥὰ Τεύκρων,
Σωρὸς δεξιτερὴ σέο ἐν κονίησ' ἐπινήσῃ,
Ἂν δ' ἀγρὸς σήσῃ ἐπίσημα τροπήϊα πάντῃ.
Ἔξι δὲ πειρηθῶμαι ὅσον σθένος ἠνορέης μοι.
Ἦπε δ' ἀντιπάλης, ἅτοι μάλα τηλόσ' ἑόντας
Δεῖ διζήμενας, ἀμφὶ γὰρ αὐτοῖς τείχεσιν ἔσαν.
Δεῦρ' ἴμεν ἀντία ἄγχι παρῆσιν, τίπτ' ἀναβάλλη;
Ἦ ῥὰ Ἄρης αἰένσοι ἐπὶ γλώσσης ἀκολάστ
Στήσεται, ἠδ' ἐν τοῖς δε τεοῖς ποσὶ Φυξαλέοισιν;
Αὐτὸς ἀπεκρόθιω; ἦ κεἰ, μιαρώτατε πάντων,
Ἔσθ' ὅς μ' ἐκπροθέντα ὀνόσσεται, ὅς θεάσαιτο
Ἰλιακοῖσι τόσοις οἰδάντα ἐν αἵμασι Θύβριν,

Εὐάν-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 409. . . . . ἘΠΙ' ΓΛΩΣΣΗΣ ἈΚΟΛΑΣΤΟΥ. Ὁ Μάρων: Ventosâ in linguâ· (ἐπὶ γλώσσης ἀνεμώδες.) ὅπερ ἴσον τῷ ἐπὶ γλώσσης, ἥτις ἁπλῶς ἀέρα δαίρει, ἀνεμώλια βάζει, μάταια, κενὰ ψοφεῖ· οἷα ἡ τῦ μεγαλοφρημονεῦντος, τὰ ὑπὲρ ἑαυτὸν τὰ ψευδῆ φυσῶντος, καὶ διακομπάζοντος.

Στίχ: 410. . . . . ἘΝ ΤΟΙΣ ΔΕ ΤΕΟΙΣ ΠΟΣΙΝ. Ἡ δεῖξις (ἐν τούτοις) ἐπιτείνει τὴν ὀλιγωρίαν καὶ ἐξυβρίσεως.

Στίχ: 411. ἌΥΤΟΣ ἈΠΕΚΡΟΥΣΘΗΝ; . . . . ΜΙΑΡΩΤΑΤΕ . . . . Πρὸς τὸ ὑπὸ Δράγκα εἰρημένον ἐκεῖνο: στίχ. 382. (Ἐκ δὲ κρυθεὶς χάζεο.) ὅπερ, ὡς μάλιστα αὐτῷ θυμοδακὲς γεγονὸς, ἀπὸ τῦ ἠπιωτέρυ τρόπυ τῦ λέγειν, εἰς τραχύτητα παρεξέφερε, (μιαρώτατε,) τὸν ἀπολογέμενον.

Στίχ: 412. Ἔ Θ ΌΣ Μ' ἘΚΚΡΟΥΣΘΕΝΤΑ κτ: Τὸν προσριβέντα αὐτῷ τῆς φυγῆς μῶμον ἐκ τῶν πεπραγμένων οἱ ἀποσκευάζεται, ὡς καὶ παρὰ Ὁμήρῳ Νέστωρ, ὅπερ ἄν τῷ Διομήδει ὁ Ἕκτωρ προσρίψειεν. Ἰλ. Θ. στίχ. 152.

„Ὤμοι Τυδέος υἱὲ . . . . . .
„Εἴπερ γάρ σ' Ἕκτωρ γε κακὸν καὶ ἀπάλκιδα φήσει,
„Ἀλλ' ἀ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
„Καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων ἀασιάων,
„Τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλερὸς παρακοίτας.

Στίχ: 413. . . . . ΟΙΔΟΎΝΤΑ ἘΝ ΑΙΜΑΣΙ ΘΥΎΒΡΙΝ, Μήποτε μεῖζον τῦ ἐν αἵμασιν οἰδαλέυ Θύβριδος, τὸ τῆς Τύρνυ περιαυτολογίας ταύτης οἴδημα; Ἀλλ' ἡ ὑπερβολὴ τῆς Ποιητικῆς ἐξὶν ἐξυσίας· ἔξεσι δὲ καὶ ἄλλως, ἀνδρὶ

Agger murorum, nec inundant ſanguine foſſæ.
Proinde tona eloquio, ſolitum tibi: meque timoris
Argue tu, Dranee: quando tot ſtragis acervos
Teucrorum tua dextra dedit, paſſimque trophæis
Inſignis agros. Poſſit quid vivida virtus,
Experiare licet; nec longe ſcilicet hoſtes
Quærendi nobis: circumſtant undique muros.
Imus in adverſos; quid ceſſas? an tibi Mavors
Ventoſa in lingua, pedibusque fugacibus iſtis
Semper erit?
Pulſus ego? aut quiſquam meriro, fœdiſſime, pulſum
Arguet, Iliaco tumidum qui creſcere Tybrim
Sanguine, & Evandri totam cum ſtirpe videbit
Procubuiſſe domum, atque exutos Arcadas armis?
Haud ita me experti Bitias & Pandarus ingens,
Et quos mille die victor ſub Tartara miſi,
Incluſus muris, hoſtilique aggere ſeptus.
Nulla ſalus bello? capiti cane talia demens
Dardanio, rebuſque tuis; proinde omnia magno
Ne ceſſa turbare metu, atque extollere vires
Gentis bis victæ; contra premere arma Latini.

Nunc

❁ ❁ ❁

ἀνδρὶ, Ἰῷ ἐν ἀγῶσιν ἐκ ἀγεννεῖ μὲν ἀναφανέντι, ἐκ δυσμενείας δὲ εἰς δειλίαν ὑπό τινος διαβαλλομένῳ, ἰταμώτερόντι προσνεανιεύσασθαι.

Στίχ: 414. . . . . ΣΥ᾽Ν ᾽ΑΜΜΙΓΑ ΦΥ᾽ΤΛΗι, Διὰ τὶὼ τῦ Πάλλαντος ἀναίρεσιν.

Στίχ: 416—418. ᾽ΟΥ ΤΟ᾽ΙΟΝ Μ᾽ ᾽ΕΓΝΩΝ ΒΙΤΙ᾽ΑΣ, ΚΑΙ᾽ ΠΑ᾽ΝΔΑΡΟΣ κξ: ᾽Ορα Θ. Λὶν: στίχ. 695— ἄχρι τέλους.

Στίχ: 419. . . . . ΤΑ᾽Δ᾽ ᾽ΑΕΙΔΕ ΚΑΡΗ᾽ΑΤΙ ΤΕΥ᾽ΚΡΟΥ,
420. ΝΗ᾽ΠΙΕ, ΣΟΙ᾽Σ Θ᾽ ΕΤΑ᾽ΡΟΙΣΙΝ κτ: . . . . Ἐξ ἐκείνε λῃφθὲν ἔοικεν, ὅπερ Εὐρύμαχος ἀπετείνατο πρὸς Ἀλιθέρσιν, Ὁδυσ: Β. στίχ. 178.

„᾽Ω γέρον, εἰ δ᾽ ἄγε νῶϊ μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν
„Οἴκαδ᾽ ἰὼν, μήπε τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω.

Στίχ: 422. ΔΙ᾽Σ ᾽ΗΤΤΗΘΕ᾽ΝΤΟΣ . . . . ᾽Ορα Θ. Λὶν: στίχ. 620. Αὐτ:.

Στίχ. 423. ΝΥ᾽Ν ΚΑ᾽Ι ΜΥΡΜΙΔΟ᾽ΝΩΝ ᾽ΑΡΧΟ᾽Ι κτ: Τωθασικῶς.

Στίχ: 425. ΠΟ᾽ΝΤΟΥ Δ᾽ ᾽ΑΔΡΙΑΚΟ᾽Υ, ῾ΡΟ᾽ΟΣ ᾽ΑΥΦΙΔΟΣ, Ο᾽ΙΔΜΑ ΔΙΔΡΑ᾽ΣΚΕΙ Τοσέτω γὰρ ἀδύνατον τὸ διὰ τωθασμὲ ῥηθὲν, ἤτοι τὸ τοῖς Ἑλλιώων ἀρίστοις φόβον ἐνιέναι τὲς Φρύγας, ὅσω ἢ ποταμῶν τὰ ῥεύματα ἀνιόντα χωρεῖν ἐπὶ τὰς πηγάς. ᾽Αυφιδος δὲ ποταμὸς ὁ καλιὼν ἀπὸ τῶν ᾽Απεννίνων ὀρέων, καὶ ἐς τὸ ᾽Αδριατικὸν πέλαγος ἐκβάλλων μεταξὺ τῶν δύο ᾽Απελιῶν, τῆς τε Δαυνιακῆς καὶ τῆς Πευκετιακῆς. (Ofanto.) Διὸ καὶ τάτε εἰκὸς, ὡς ἐγχωρίε αὐτῷ, Τύρνον τὸν Δαυνίδιω ἐπιμιηθῖῶαι.

Στίχ: 427 ΤΩ᾽Σ ΜΟΙ ᾽ΑΤΑΣΘΑΛΙ᾽ΗΝ ΔΟΛΕΡΩ᾽Σ ΓΕ ΔΕ᾽ΕΙ ΔΡΙΜΥ᾽ΣΣΕΙ. Δριμυτέραν τὶὼ ἑαυτῦ καθίσησι μοχθηρίαν, τῷ πλάττεθαι δῆθεν ὅτι με δέδιεν, ἵν᾽ ἐμοὶ τῶν κακῶν τὶὼ αἰτίαν βαρύτερον προσεπιτρίψῃ.

Στίχ: 428. Ο᾽ΥΤΟΙ ΔΕΞΙΤΕΡΗ῀ ΤΗ῀ΔΕ κτ: Μὴ φοβῦ· κακὸν ἐδὲν πρὸς ἐμῦ πείσῃ Οὐδὲ γὰρ ἄξιον ὑπ᾽ ἐμῦ σὲ ἀναιρεθῖῶαι τοιάδε δὲ, οἵα ἡ σὴ ψυχὴ, ἐν τοιῶδε σώματι, οἷον τὸ σὸν, προσηκόντως σκιυέτω.

Στίχ: 430—437 ΝΥ᾽Ν, ΠΑ᾽ΤΕΡ ᾽ΩΣ ΣΕ᾽ κτ: Πατέρα καλεῖ, ὃν ἐκυρὸν ἔξειν ἐλπίζει, καὶ μὲν δὴ καὶ ὡς βασιλέα, καὶ γηραιὸν· πρὸς δὲ τὰς προλαβέσας

Ἐνάνδρα τε μέλαθρα, ἅπαντα σὺν ἄμμιγα φύτλῃ,
Γυνὺξ πεπτωκότα, ἠδέ τε γυμνὸς Ἀρκάδας ὅπλων;
Οὐ τοῖον μ' ἔγνων Βιτίας, καὶ Πάνδαρος αἰνὸς,
Πολλοὶ θ' ὃς αὐτῆμαρ ἑλὼν ὑπὸ Τάρταρα ἦκα
Τέχεσιν εἰργνύμενος τοῖς δηΐων χώματος ἔσω.
Οὐ σώζει δῆρις; τὰ δ' ἄειδε καρήατι Τεύκρε,
Νήπιε, σοῖς θ' ἑτάροισιν· ἅπαντα δὲ μήποτε λήξας
Δείμασιν ἐκθράττειν, ἀτὰρ ἔθνεα νίκην ἐπαίρειν
Διὸς ἡττηθέντος γε, κολόειν δ' ὅπλα Λατίνοις.
Νῶϊ καὶ Μυρμιδόνων ἀρχοὶ Φρυγίοις τρομέουσι,
Νῶϊ καὶ Τυδείδης, καὶ Ἀχιλλεὺς Λαρισσαῖος.
Πόντε δ' Ἀδριακῆ, ῥόος Αὐφίδος, οἶδμα διδράσκει.
Πλαττόμενος δείδειν δὲ ὁμοκλίῃ τιὴ πρὸς ἐμοῖο,
Τώς μοι ἀταθαλίῃσι δολερῶς γε δέει δριμύσσει.
Οὗτοι δεξιτερῇ τῇδε ψυχὴν ἀπερεύξῃ
Τοίῃ, (μὴ δέδιθι·) σῆθος τόδε ναιεταάσθω.
Νῶϊ πάτερ, ὡς σὲ, τεὰς μεγάλας τε Φράδας ἐπάνειμι.
Ἄϊεν μηδεμίαν τίθεσ' ἐλπωρὴν ἐνὶ ὅπλοις·
Αἴχ' ὅτως ἀπορέμεθ', ἅπαξ δ' ὑσμῖνι τραπέντες,
Ἄρδην ὠλόλαμεν, δαίμων δ' ἀμετάγρετος ἔσκε·
Λισσόμεθ' εἰρύσσω, δῶμεν δέ τε χεῖρας ἀόπλους.
Καίπερ αἰ! ἰὼρεὴς μόνον εἰ περιῆντι σωήθης!
(Κεῖνος ἐμοὶ κρείσσων τε, μόθοισί τ' ἔῃ εὐδαίμων,
Ψυχῇ τ' ἔξοχος, ὅς κεν ἐφ' ᾧ μὴ τῶτο κατείδῃ,
Θνήσκων πρωίχθη, λάζοιτο δὲ γαῖαν ὀδόντι.)
Αἴδ' ἄρα καὶ δυνάμεις ἄμιν, ἠδ' ἔτι ἄατος ἦβη,
Ἰταλικαί τε πόλεις ἐπίκουροι ἔασσ' ἰδὲ δῆμοι·
Αἴ δ' ἔτι καὶ πολλῷ Τρώεσσι σὺν αἵματι τεύχος·

❀ ❀ ❀

σας βελὰς ἁπάντων, ἐν αἷς αὐτὸν πᾶσαν μονονεχὶ σωτῆρα ἀπογνῶντα σωτηρίας ἐλπίδα, καὶ ἐπὶ τὰς διαλύσεις βλέποντα, Α. τοῖς ἐν χερσὶν ὅπλοις πεποιθέναι δεῖν ἀνδρικῶς ὑποβάλλει, κἂν θανεῖν δεήσειεν, ὑπὲρ ἐλευθερίας κινδυνεύοντας. Β. ὅτι καὶ τῆς παρὰ Διομήδους αὐτοῖς συμμαχίας ἐπιλιπούσης, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ πόλεις ἄλλαι, καὶ δῆμοι, μετ' αὐτῶν εἰσὶν ἐπὶ τῷ προκειμένῳ πολέμῳ βοηθοὶ καὶ ἐπίκουροι. Γ. ὅτι δὲ αὐτοῖς τοῖς πολεμίοις ἐντελὴς ἔτως ἡ παρελθοῦσα κατάρθωται νίκη, ὥσε μὴ πολλῶν κἀκείνους αἱμάτων ἐκχύσεως αὐτῷ ἐξωνήσασθαι. Δ. τελευταῖον, ὅτι καὶ ὁ Ἄρης ἐσὶν ἀλλοπρόσαλλος· Νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας· (Ἰλ. Ζ στίχ. 339.) Ἄσατα δὲ καὶ παλίμβολα τὰ τῆς τύχης· ὅθεν ἀγωνίσασθαι δέον, ἐφ' ᾧ τιὴ ἦτταν ἀναμαχέσασθαι.

Στίχ. 435 ΚΑΙ' ΠΕΡ, ΑΙ! . . . . Σχετλιασικὸν (τὸ αἰ!) ἢ διὰ χετλιασμοῦ Εὐκτικόν.

Στίχ. 436, ΚΕΙ'ΝΟΣ 'ΕΜΟΙ' ΚΡΕΙ'ΣΣΩΝ κτ· Τινὲς τὸν ἀναιρεθέντα Μεζεντίῳ ὧδε ἐξυπακούσιν, ὡς καὶ Δονάτος· Ἀλλ' ἄμεινον ἴσως ἐν γένει τὸ γνωμικὸν ἐκλαβέσθαι.

Στίχ. 438 ΘΝΗ'ΣΚΩΝ ΠΡΗΝΙ'ΧΘΗ, ΛΑ'ΖΟΙΤΟ ΔΕ' ΓΑ'ΙΑΝ 'ΟΔΟ'ΥΣΙΝ. Ἰλ. Β. στίχ. 418.

„Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδάξ λαζοίατο γαῖαν.

Στίχ.

Nunc & Myrmidonum proceres Phygia arma tremiſcunt,
Nunc & Tydides, & Lariſſæus Achilles;
Amnis & Hadriacas retro fugit Aufidus undas.
Vel cum ſe pavidum contra mea jurgia fingit,
Artificis ſcelus, & formidine crimen acerbat.
Nunquam animam talem dextrâ hac (abſiſte moveri)
Amittes: habitet tecum, & ſit pectore in iſto.
Nunc ad te, & tua (magne Pater) conſulta revertor.
Si nullum noſtris ultra ſpem ponis in armis;
Si tam deſerti ſumus, & ſemel agmine verſo,
Funditus occidimus, neque habet fortuna regreſſum;
Oremus pacem, & dextras tendamus inermes.
(Quaquam ô! ſi ſolitæ quidquam virtutis adeſſet . . .
Ille mihi ante alios, fortunatuſque laborum,
Egregiuſque animi, qui, ne quid tale videret,
Procubuit moriens, & humum ſemel ore momordit.)
Sin & opes nobis, & adhuc intacta juventus,
Auxilioque urbes Italæ populique ſuperſunt;
Sin & Trojanis, cum multo gloria venit
Sanguine; ſunt illis ſua funera, parque per omnes
Tempeſtas: cur indecores in limine primo
Deficimus? cur ante tubam tremor occupat artus?
MVLTA dies variique labor mutabilis ævi

Rettu-

❁ ❁ ❁

Στίχ. 448. . . . : ΑΙΤΩΛΟΣ . . . . ΚΑΙ ΆΡΠΟΙ. Τιὼ, ἧς περ ἀπέτυχον, παρὰ Διομήδες συμμαχίαν, ἔκ τε τῦ γένους ἐκείνυ, καὶ ἧς ἐδέήματο πόλεως, ὑποσημαίνει (Ὅρα I. Αἰν: στίχ. 27.)

Στίχ: 446. ΜΕΣΣΑΠΟΣ ΆΛΛ' ΈΣΤΑΙ, ΚΑΙ . . . . . ΤΟΛΟΥΜΝΟΣ. Περὶ μὲν τῦ Μεσάπου, (Ζ' Αἰν: στίχ. 740.) περὶ δὲ Τολέμυ μνεία γενήσεται ἐφεξῆς, Βιβλ: ΙΒ. στίχ 270 ὡς ἀνδρὸς Μαντικῦ, καὶ ἐκ τῆς τέχνης τὸ ἐν πολέμοις, ἐυδοκιμεῖν ἐπαγγελλομένυ. Τῦτο δὲ ἐςὶν, ὡς εἰ ἔλεγεν ὁ Τύρνος, ὅτι μεθ' ἡμῶν καὶ Ἀρεϊκοὶ ἄνδρες εἰσὶ, καὶ Θεοφιλεῖς ἄλλοι, κἂν μὴ παρῇ Διομήδης, ὁ καὶ νωχελὴς ἤδη, καὶ κακοδαίμων. Ὅμοιον δὲ τὸ ῥηθὲν παρ' Ὁμήρῳ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος Ἰλ: Α. στίχ. 174.

„. . . . . παρ' ἔμοι γε καὶ ἄλλοι
„Οἵ κέ με τιμήσσσι. . . . . ,

Στίχ: 453. ΈΣΤΙ ΔΕ' ΚΑΙ Ξ . . . . ΌΤΟΆΣΚΩΝ. . . . ΚΑΜΙΛΛΑ. Πρὸς δὴ τοῖς ἄλλοις, οὓς Ῥοτόλοις συρατέυοντας καταλέγει, καὶ τιὼ ἐξ ἔθνες Οὐόλσκων ἀναφέρει Καμίλλαν, σωὶ ταῖς περὶ αὐτιὼ ἱππικαῖς εἴλαις. Περὶ ὧν Ζ'. Αἰν: στίχ. 855. ἄχρι τέλες.

Στίχ. 455. . . . . ΕΙ ΜΕ ΜΟΝΟΝ . . . . Κατὰ τὸ ὑπὸ Δράγκε ῥηθὲν ἀνωτ: στίχ. 391.

„Εἰ ἄγε πρὸς κεῖνον καλέοντα ἐπαντωπῆσαι.

Στίχ. 456. . . . . ΚΟΙΝΟΙΣ ΆΓΑΘΟΙΣ ΆΝΘΙΣΤΑΜ' ΈΓΩΠΕΡ, πρὸς ἐκεῖνα ἀποτείνεται, τὰ στίχ. 376 κξ

Στίχ. 459 . . . Κ' ΕΙ' ΦΕΡΤΕΡΟΣ ΈΣΤ' ΑΧΙΛΗΟΣ. Παραπλήσιόν τι θαρσήσας καὶ Ἕκτωρ κατ' Ἀχιλλέως ἐκόμπασεν. Ἰλ: Υ. στίχ. 371.

„Τῶδ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
„Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθωνι σιδήρῳ.

Στίχ:

Ἔξι δὲ καὶ ἑκκαίνοις ἐὰ κήδεα· πᾶσι δ' ὁ χειμὼν
Σκῆψεν ἰσοβριθὴς· ὅ, τι ῥ' αὐτοὶ πρῶτον ἐπ' ἤδας
Αἴχις ἐκλίπομεν; πρὸ δὲ σάλπιγγος τρόμος εἶλε;
Πολλά τοι ἦμαρ, πολλὰ βίοιο παλίνσροφος αἶσα
Ἤνεικ' εἰς τὸ κρεῖσσον, ἐναλλὰξ εἶτ' ἐσιδοῦσα
Παῖξεν, ἰδ' ἔμπεδα ἡ δαίμων ἐσήσατο αὖθις.
Οὐχ' ἡμῖν Αἰτωλὸς ἀρήγων ἔξι καὶ Ἄρποι;
Μέσσαπος ἀλλ' ἔσαμ, καὶ γ' ἐυπόλεμός τε Τολοῦμνος,
Ἀρχοὶ θ' ὅς τε τόσοι πέμψαν λαοὶ ἐπικούρης.
Οὐδ' ἄρ βαιόν τι κλέος ἔψεται ἐξ ἐπιλέκτων
Τῶν ἀπὸ δὴ Λατίης, Λωρεντῆ τ' ἀγροδιαίτων.
Ἔξι δὲ καὶ ἔθνης Οὐόλσκων δῖα Καμίλλα,
Σιὼ θ' ἱππεῦσιν ἄγουσα ἴλας χαλκῷ σελαγεύσας.
Νῶϊ δ' αὖτ', εἴ με μόνον Τεῦκροι προκαλοῦντ' ἐς ἀγῶνα,
Ἦ δὲ δοκεῖ κοινοῖς ἀγαθοῖς ἀνθίσαμ' ἐγώπερ,
Οὐχ' ὅτω τάχ' ἡ νίκη νεμεσήσατο χεῖρας,
Ὥσε μ' ἐπ' ἐλπίδι τῇ γοῶ πειρηθῶ ἀπονεῦσαι.
Θαρσῶν ἀντήσω, κ' εἰ Φέρτερος ἔς' Ἀχιλῆος,
Κ' ἄϊκεν τοῖς Ἡφαίσκ ὁμοίκι δύσσατο ὅπλα.
Υ̓́μμιν ψυχιὼ τιὼ δε, ἐμῷ θ' ἑκυρῷ γε Λατίνῳ,
Τύρνος, ὁ ὀδενὶ τῶν πρὶν δεύτερος ἠνορέῃ πέρ,
Ὅισω· Αἰνείας οἷον καλέει; δὴ ἦκω.
Μὴ Δράγκης, εἰ τετὶ Θεῶν χόλος, ἐκτισάσθω·
Εἴτ' ἄρα ἠνορέης κῦδος, μὴ ἔτος ἀράσθω.
Ὣς οἳ ἐριδμαίνοντες ἐπ' ἀμφιβόλοις ἐμάχοντο.
Τετάκι δ' Αἰνείας στρατιὴν κατὰ Ἄξεος ἦγεν.
Ἦμος σιὼ γ' ὁμάδῳ κήρυξ ἐπ' ἀνάκτορα θεύσας,
Ἔμπλησ' ἐξαπίνης μεγάλοις πᾶν δέμασιν Ἄξυ.
Θύβριδος ἐκ Τεύκρης, παρταξαμένης κατὰ ἴλας,
Χεῖρα τε Τυρρηνιὼ, ἐυρεῖς ἀγρόςδ' ἐπελάυνειν.
Ψυχὴ πᾶσα δὲ αἶψα ταράχθη, κῆρ δὲ τ' ἐσείθη
Ὄχλε· τρηχυτέροισι δὲ κέντροις ὀργαὶ ἄερθεν.
Ἔντομοι ὅπλα μάτευον· ἐπιβρέμον ὅπλα νεᾶνες·
Κλαῖον δ' ἄρ πατέρες, θυμῷ δέ τε μῦξον ἀχεῦντες.
Καὶ ῥὰ δὴ ἦερος ἦρτο ἰωγήτις πελύθρης·
Οὐκιν ἄλλως, ἢ ὅτε δὴ βαθέης καββήσσης,
Εἰλαδὸν ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα ἔπταν·

Ἦ

❁ ❁ ❁

Στίχ: 460. Κ' ΑΪΚΕΝ ΤΟΪΣ ΗΦΑΙΣΤΟΥ κτ: Ἦν δὲ τῷ ὄντι τὰ Αἰνείε ὅπλα Ἡφαιστότευκτα· (περὶ ὧν Η. Αἰν: στίχ. 640 —— ἄχρι τέλους.) Τύρνος δ' ἠγνόει.

Στίχ: 462 ΤΥΡΝΟΣ, Ὁ ΟΥΔΕΝΙ ΤΩΝ ΠΡΙΝ ΔΕΥΤΕΡΟΣ . . . . .
Ἦ οὐχ ὧδε ἄγαν ἡμῖν ἔτος ἀναμαξαριζει τὸν μύσακα;

Στίχ: 464. ΜΗ ΔΡΑΓΚΗΣ κτ: Ἤτοι, φησὶ, κατὰ Θεῶν μῆνιν, ἐπὶ τῆς μονομαχίας ἀπολοῦμαι, καὶ μὴ τίσειε δίκιω ὑπὲρ τότε Δράγκης, ὡς ὑπαίτιος· ἢ γοῦν νικήσας κλέος ἀρεῦμαι, καὶ μηδ' ἔτος αὐλὸς μοι μετεχέτω τῆς δόξης, ὡς πρόξενος τῷ ἐγχειρήματος.

Rettulit in melius: multos alterna reviſens
Luſit, & in ſolido rurſus fortuna locavit.
Non erit auxilio nobis Ætolus, & Arpi?
At Meſſapus erit, felixque Tolumnius: & quos
Tot populi miſêre duces: nec tarda ſequetur
Gloria delectos Latio & Laurentibus agris.
Eſt & Volſcorum egregiâ de gente Camilla,
Agmen agens equitum, & florentes ære catervas.
Quod ſi me ſolum Teucri in certamina poſcunt,
Idque placet, tantumque bonis communibus obſto:
Non adeo has exoſa manus victoria fugit,
Ut tanta quidequam pro ſpe tentare recuſem.
Ibo animis contra: vèl magnum præſtet Achillem,
Factaque Vulcani manibus paria induat arma
Ille licet. Vobis animam hanc, ſoceroque Latino,
Turnus ego, haud ulli veterum virtute ſecundus,
Devovi. Solum Æneas vocat? & vocet, oro.
Nec Drances potius: ſive eſt hæc ira Deorum,
Morte luat: ſive eſt virtus & gloria, tollat.
Illi hæc inter ſe dubiis de rebus agebant
Certantes: caſtra Æneas aciemque movebat.
Nuntius ingenti per regia tecta tumultu
Ecce ruit, magniſque urbem terroribus implet:
Inſtructos acie Tyberino à flumine Teucros,
Tyrrhenamque manum totis deſcendere campis.
Extemplo turbati animi, concuſſaque vulgi

Pecto-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 479. . . . . ΠΑΔΟΎΣΗΣ . . . . Οὗτος αὐτόχρημα κατά τινας ὁ Πάδος ἐξὶ ποταμὸς, ὃς καὶ Ἠριδανὸς λέγεται· περὶ ἧ ἔρα ἐν Α. Γεωργ. στίχ. 555.) ὃν τε, φασὶ, καὶ Παδόαν καλεῖσθαι. Ἀλλ' ὁ Παρὰ Πολυβίῳ ἐν Β. τῆς Ἱσορ. Παδόας, ἕτερος εἶναι δοκεῖ τῷ Πάδῳ· φησὶ γὰρ ὅτι οἱ Ῥωμαίων ὕπατοι τλὼ διάβασιν ἐποιήσαντο κατὰ τας συρροίας τῶν Παδόα καὶ Πάδῳ ποταμῶν. Ἀλλὰ καὶ Πλίνιος διαφέρει: (Φυσ. Ἱς. Βιβλ: Γ. Κεφ: Ις'.) Ὀνομάζεσθαι δὲ, φησὶ, Πάδουσαν ῥεῖθρον τι, ἀπὸ μὲν τῷ ποταμῷ Πάδῳ ἀποχιζόμενον, ἐς δὲ τὸ Ἄσυ τὸ Ῥαβένης ἐκβάλλον.

Στίχ: 480. ΚΎΚΝΟΙ ΚΡΑΥΓΑΛΈΟΙ . . . . Rauci Cycni, φησὶν ὁ Μάρων, ὃ ἐξὶν ἐπὶ λέξεως, βραγχώδεις· ὅπερ ἦν ῥᾴδιον ἀποδῦναι καὶ σωζομένῃ τῇ μέτρῳ, (Κύκνοι βραγχαλέοι.) Ἀλλ' ἀπορῶσι πῶς βραγχώδη ὁ Ποιητὴς προσηγόρευσε τῶν ὀρνέων τὰ ᾠδικώτατα; φασὶ δ' ἅπαντες τῇ ἀπορίᾳ, ὅτι τὲς Κύκνες ἀντὶ τῶν ὑδροχαρῶν ἁπλῶς πτιλωῶν, καὶ τοῖς ποταμίοις, ἢ λιμναίοις ὕδασιν ἐμφιλοχωρέντων ἐξείληφε· πρὸ δὲ τῶν ἄλλων, ἀντὶ τῶν Χιλωῶν, οἳ ἐ πάνυ πόῤῥω τῇ τῶν Κύκνων εἴδες εἰσὶν ἀπέχοντες, καθ' ὃ καὶ ἡμῖν κραυγαλέες τὲς Κύκνες ἔδοξε προσειπεῖν. Τοιῦτοι γὰρ τῷ ὄντι οἱ Χῆνες. Ἅλως καὶ γὰρ, προσιθέασι, τοσῦτον ἀπέχει τῇ ᾠδικὲς, ἢ καὶ κραυγάσες εἶναι τὲς Κύκνες, ὅσῳ τὰ πλεῖσα καὶ ἀφώνες δοκεῖν, σιγῇ περινηχομένες τὰ ὕδατα. Ἀλλ' ἐκράτησεν ὁ μῦθος τὸν Κύκνον μουσικὸν ἀνακηρύξας, καὶ μάλισα περὶ τὸ τέρμα τῇ ζιῷ· διὸ δὴ καὶ Κύκνιον ἡ παροιμία τὸ μέλος εἶπεν, ὅπερ ἄν τις ἔχατον ἄσειε. Ποιητῶς δὲ ἅλως ἔξεσι καὶ τὲς Χιλίας εἰς Κύκνες μεταποιεῖν, καὶ εἰς ᾠδικὲς τὲς ἀφώνες ἔρενες, καθάπερ οὖν καὶ ὡς λιγυρές τε καὶ ἡδυφώνες, τὲς ἀμέσες καὶ βαρυφώνες ἀναπλάττεσθαι.

Στίχ:

Ἦ ἔνθ' ἐν ῥεέθροισι Παδύσης ἰχθυοέσσης
Κύκνοι κραυγαλέοι κατὰ δὴ λίμνας ὁμάδησαν.
Ἀλλά γε ἐυκαίρως, Πολιῆται, Τύρνος ἔνισπε,
Νῶϊ φράζεσθε ἑκηλοι, ἰὸ' εἰρωίω αὐτεῖτε,
Τοὶ δὲ ὅρας ἤδη κάρτας ἐσόρασαν ἐν ὅπλοις.
Ταῦτ' εἴπας, κὰδὲν πλέον, ἄψα τ' ἀνάκτορ' ἔασας,
Οὐόλσκων σὺ Βόλασε λόχας, Φάτο, εὖ καθοπλίσας
Ἔξαγε αὐτίκα, ἠδ' ἅμα τοῖς Ῥοτόλας· ἱππεῖς δὲ,
Μέσσαπε, καὶ σὺ Κόρας σώ ὁμάμονι, πάντας ἐνόπλας
Εὖ ἐπαγειράμενοι, διανείματε ἐν πεδίοισιν.
Οἱ δ' Ἄσευς παρόδας τηρόντων, ἠδέ τε πύργων.
Οἱ δ' ἄλλοι ξώ μοι πολεμίξασ' ἔνθα κελεύσω.
Εἶθαρ δ' ἐκ πόλεως ἰθὺς θέε πᾶς ἀν' ἐπάλξεις.
Τόφρ' ἀγορίω λῦσεν, μεγάλας βυλάς τε Λατῖνος,
Ἄλλοθ' ὑπερθύμενος, καί κεν μάλα ἀχνύμενός περ'
Αὐτὸν ἑ δ' αὐτιόωτο, ἐπεὶ μὴ δέκτο ἑκών γε
Δάρδανον Αἰνείαν, μηδ' Ἄσυδε γαμβρὸν ἐσῆξεν.
Ἤδη οὖ πυλέων προπάροιθεν σεῦδον ὀρύσσειν,
Καὶ λᾶας σκόλοπάς τε σιωῆγον· ἀτὰρ βυκάνη τε
Βράγχεεν αἱματόεν σῆμ' ἀργαλέα πολέμοιο.
Καὶ μὲν ξυμμιγέες σεφανηδὸν τείχεσ' ἔπεσαν,
Θηλύτεραι καὶ παῖδες, ἄγειρε μόθος γὰρ πάντας.
Σπεῦδε δ' Ἄνασσ' ἔποχος, θίασος πυκνός τε γυναίων,
Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
Σὺν δώροις· αὐτὰρ τε Λαβίνῃ ἐφέπετο κούρῃ,
Ἄτης τοσσατίης ὡς αἴτιος ὦπα καθεῖσα.
Μητέρες ἔξείης θυέεσσι νεῶν δ' ἐσιοῦσαι,
Ὡς λίσσονθ' ὁδώῃ, ἐπὶ βηλῷ θεσπεσίοιο·

❁ ❁ ❁

Στίχ: 482. ΝΥΝ ΦΡΑΖΕΣΘΕ ΕΚΗΛΟΙ κτ: Κατ' εἰρωνείαν. Νῦν ὑμεῖς καθήμενοι βελεύεσθε τὰ περὶ τῶν διαλύσεων, ὁπότε καιρὸς χρῆσθαι τοῖς ὅπλοις, τῶν πολεμίων ἐντὸς τῶν ὅρων τῇ κράτει εἰσελασάντων. Πᾶσιν οὖν κοινῇ ἐπιπλήττει ἐνταῦθα τὸ πρὸς Δράγκην ἀνωτέρω ἰδίᾳ ῥηθέν· στίχ. 395.

„Εὖ τ' ἐπὶ ὑσμίνης χρειὼ χειρῶν, ἀγορίωδε
„Σὺ πρῶτος πάρα . . . . . .

Στίχ: 484 — 490. ΤΑΥΤ' ΕΙΠΑΣ, ΚΟΥΔΕΝ ΠΛΕΟΝ, ... ΟΞέως τὸν λέγον, ὡς ἐν ἀκμῇ κινδύνου, ἀποτεμὼν σωθῆναι, καὶ τὰς δυνάμεις στρατηγικῶς διηγήσατο, τοῖς ἡγεμόσι τὸ ποιητέον ἑκάστῳ ἐγκελευσάμενος.

Στίχ: 501. ΣΠΕΥΔΕ Δ' ΑΝΑΣΣ' ΕΠΟΧΟΣ κτ: Ἡ Ἀμάτη ὧδε, τιμῶ παρ' Ὁμήρῳ Ἑκάβην ἀπομιμεῖται. Ἰλ: Ζ. στίχ 87. κξ.

Στίχ: 504. ΑΤΗΣ ΤΟΣΣΑΤΙΗΣ ΩΣ ΑΙΤΙΟΣ κτ: Γυνὴ γὰρ καὶ τῷ πολέμῳ τῷδε πρόφασις ἐγένετο τῷ Λατινικῷ, ὡς καὶ τῷ Ἰλιακῷ, καὶ πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων. Διὸ Κέρδης ἐπὶ τὸν Δεισιδαιμονιστὴν ἡμᾶς παραπέμπει Βιβλ: ΙΓ. τὸν διὰ πολλῶν ἰσορῶντα, τὰς μεγίστους τῶν πώποτε πολέμων συβάγλιῶσι διὰ γυναῖκας.

Στίχ: 505. ΜΗΤΕΡΕΣ ΕΞΕΙΗΣ κτ: Ἰλ: Ζ· στίχ. 296.

„Βῆ δ' ἴέναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαὶ·
„Αἱ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης, ἐν πόλει ἄκρῃ

Στίχ: 506. ΩΣ ΛΙΣΣΟΝΤ' ΟΔΥΝΗ κτ: Αὐτ: στίχ. 301.

„Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέχον.

Στίχ:

Pectora, & arrectæ ſtimulis haud mollibus iræ.
Arma manu trepidi poſcunt, fremit arma juventus:
Flent mœſti, muſſantque patres: hîc undique clamor
Diſſenſu vario magnus ſe tollit in auras.
Haud ſecus, atque alto in luco cûm forte catervæ
Conſedêre avium, piſcoſove amne Paduſæ
Dant ſonitum rauci per ſtagna loquaciâ cycni.
Immo, ait, ô cives, arrepto tempore, Turnus,
Cogite concilium, & pacem laudate ſedentes:
Illi armis in regna ruant. Nec plura loquutus
Corripuit ſeſe, & tectis citus extulit altis.
Tu, Voluſe, armari Volſcorum edice maniplis:
Duc, ait, & Rutulos: equites Meſſapus in armis,
Et cum fratre Coras latis diffundite campis.
Pars aditus urbis firment, turreſque capeſſant:
Cætera, quâ juſſo, mecum manus inferat arma.
Ilicet in muros tota diſcurritur urbe.
Concilium ipſe pater & magna incepta Latinus
Deſerit, ac triſti turbatus tempore differt:
Multaque ſe incuſat, qui non acceperit ultro
Dardanium Ænean, generumque adſciverit urbi.
Præfodiunt alii portas, aut ſaxa, ſudeſque
Subvectant: bello dat ſignum rauca cruentum
Buccina: tunc muros variâ cinxêre coronâ,
Matronæ, puerique: vocat labor ultimus omnes.
Nec non ad templum, ſummaſque ad Palladis arces
Subvehitur magnâ matrum Regina catervâ,
Dona ferens: juxtaque comes Lavinia virgo,
Cauſa mali tanti, atque oculos dejecta decoros.

Suc-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 507 — 509. ΠΑΡΘΈΝΕ ΤΡΙΤΟΓΈΝΕΙ', κτ: Καὶ αἱ Ἰλιάδες δὲ παρ' Ὁμήρῳ, ἔνθα εἴρηται, Ζ. στίχ. 805.

„Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δῖα Θεάων
„Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
„Πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων.

Στίχ: 511 — 515. ΗΔΗ Δ' ΑΡ' ΡΟΤΌΛΟΝ κτ: Πάρεσι καίνταῦθα Τύρνον ἐρᾷν κορυσσόμενον ὅπλοις κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν Ἀχιλλέα. Ἰλ: Τ: στίχ. 369.

„Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
„Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας.
„Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
„Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
„Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε, στιβαρόν τε,
„Εἵλετο· τῷ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἠΰτε μήνης.

Στίχ: 513. ΓΥΜΝΌΣ Δ' ΤΩΝ ΚΡΟΤΆΦΟΤΣ κτ: Ὁ μὲν Ὁμήρου Ἀχιλλεὺς, ἐδὲ τινὶ κεφαλιὶ αὐτῷ ἀσκεπῆ παρῆλθε, τῷ μὴ ἐπὶ πᾶσι καὶ τινὶ Τευφάλειαν περιβαλέσθαι, (Αὐτ: στίχ. 180.

„ . . . . . Περὶ δὲ τευφάλειαν ἀείρας
„Κρατὶ θέτο βριαρῷ· ἡ δ', ἀσπὶς ὡς ἀπέλαμπεν
„Ἵππουρις τευφάλεια· περισσείοντο δ' ἔθειραι.

Διατὶ οὖν ὁ Μάρων Τύρνον ὧδε, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, ὅπερ ἐστὶν ἀκαλύπτῳ ἡμῖν

Παρθένε Τριτογένεϊ, ἐρυσίπτολι, ἀλκήεσσα
Ἄξον λῃσῆρος Φρυγὸς δόρυ, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Πριωέα δὸς πεσέμεν πόλιος προπάροιθε πυλάων·
Αὐτὸς δ' ἐμμανέως ἀπέυδων ὠπλίζετο Τύρνος,
Ἤδη δ' ἄρ ῥοτόλον θώρηϰ' ἐνιδύς γε πεφρίϰει
Χαλϰείαις φολίσι, ϰνήμας δ' ἐπὶ ἄρσατο χρυσὸν·
Γυμνὸς δ' ὤν ϰροτάφῳς, ξίφος ἤρτησ' ἀμφ' ὤμοισι.
Χρύσεος αἰπεινῆς ϰαταβαίνων ϛίλβε δ' ἀπ' ἄϰρης,
Θυμῷ ἐγγανόων, ἔντ' ἐλπίδι δήϊον αἱρῶν.
Ὡς ὅτε τις ϛατὸς ἵππος ἀϰοϛήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο ϰροαίνων,
Εἰωθὼς λέεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Κυδιόων ὑψοῦ δὲ ϰάρῃ ἔχει· ἀμφὶ δὲ χαῖται,
Ὤμοις αἰΐσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς,
Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει, μετὰ τ' ἤθεα ϰαὶ νομὸν ἵππων.
Τῷ δ' αὖ απλύτα σὺν Βόλσϰοις ὀπέωσι Καμίλλα
Παῤ δ' αὐταῖσι πύλῃσιν ἀφ' ἵππου ἅλτο χαμᾶζε.

Κρείσ-

❁ ❁ ❁

ἡμῖν παρίϛησιν; ἢ, ὅτι Τύρνῳ ἔπω συμβολῆς ἦν ὁ ϰαιρὸς, ἀλλὰ παρασϰευῆς τῆς εἰς πόλεμον; ἢ ἵνα τοῖς ἁπαντᾶσι γνωϛὸς ᾖ ἅπασι ϰαθορώμενος, ϰαὶ αὐτοῖς ἔτι τοῖς οἰϰείοις ἀλλοδαπόθεν ἥϰεσιν; Αὐτίϰα γὰρ ϰαὶ τῇ Οὐολσϰίδι σωτυχὼν Καμίλλῃ, ἐπιγνάϛῃ τε, ϰαὶ μετὰ τῆς προσηϰάσης αὐδῆς αὐτῷ ἀπαντησάσῃ, μετ' αὐτῆς ϰαὶ τὰ τῆς ἐσομένης μάχης προδιητήσαλο.

Στίχ: 515. . . . . ΈΝ Τ' ΈΛΠΊΔΙ ΔΗΪΟΝ ΑΪΡΩΝ. Ταῖς φαντασίαις πτερύμενος, ὡς ἤδη περιγεγονὼς τῇ πολεμίᾳ, ϰαὶ τῆς νίϰης δραξάμενος.

Στίχ: 516 — 521 ΩΣ ΌΤΕ ΤΙΣ ΣΤΑΤΟΣ ΊΠΠΟΣ ϰτ: Ἐξ Ὁμήρε πρὸς λέξιν ἡ παραβολὴ πᾶσα, διὸς αὐτῇ χρησαμένε· πρῶτον γὰρ (Ἰλ: Ζ ϛίχ. 506) διὰ τῆς εἰϰόνος ταύτης Πάριν Ὅμηρος παρέϛησεν, ἀπ' οἴϰε, ἔνθα ἦν πως θαλαμευόμενος, ἐπὶ τιὼ μάχιω ἐϰθύμως ὁρμαίνοντα. Δεύτερον δὲ (Ἰλ: Ο. ϛίχ. 263.) διὰ τῆς αὐτῆς ὁμοίως Ἕϰτορα, τὸν ὑπὸ Αἴαντος χερμαδίῳ πρὸς τὸ ϛῆθος βληθέντα, ἐξῆς δὲ ὑπὸ Ἀπόλλωνος μένος τε ϰαὶ ἀλϰιὼ ἀναλαβόντα, ϰαὶ πρὸς τιὼ μάχιω πάλιν ἀναθαρϛήσαντα. Δοϰεῖ οὖν οἰϰειότερον πρὸς ὁμοιότητα τὸν πρῶτον διατυπῶσθαι, ἢ τὸν δεύτερον. Διὸ ϰαὶ οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τῷ δευτέρᾳ, τὰς δύο ϛίχας μόνας (ϕησὶν Εὐϛάθιος) ἐϰ τῆς παραβολῆς δέχονται, τὰς ἐν τῇ ἀρχῇ τὰς δὲ τέσσαρας ὀβελίζουσιν. Ἀλλ' ὅτω μὲν ἔδοξε τοῖς παλαιοῖς, Ὁμήρῳ Ὅμηρον παραβάλλουσιν· Οἱ δὲ Νεώτεροι παρατιθέντες τῷ πρωτοτύπῳ τὸ ἔϰτυπον, ἥττονα δοϰοῦσιν εὑρίϛϰειν ἐπὶ τῆς προϰειμένης εἰϰόνος Ὁμήρε τὸν Μάρωνα, ϰαταγε τιὼ χρῆσιν εἰπεῖν· οὐ γὰρ ὁμοίως ϰατὰ τιὼ εἰϰόνα αὐτιὼ, ϰαθ' ἑαυτιὼ θεωρεμένιω· ἔϛι γὰρ ἡ αὐτὴ, ὡς εἴρηται, ἐπὶ λέξεως. Ἀλλ' ὡς ἐϰ τῆ ὑποϰειμένε προσώπε, φασὶ προσφυέϛερον γὰρ ἦ Τύρνῳ, προσήϰοσαι Πάριδι. Καὶ ἡ μὲν Κρίσις ἡ περὶ τάτε, ἐϛὶ Πωπίε τῆ Ἀγγλε, ἣν ϰαὶ ὁ ὁμοεθνὴς αὐτῷ ἐπιϰυροῖ Κλάρϰιος· (ἐν τῇ εἰς τὸ Ζ. Ἰλ: ϛίχ. 506. Σημ:) Recte hîc obſervavit Popius, comparationem iſtam, et aptiore loco, & ad perſonam convenientiùs de Paride Homerum, quam de Turno inſtituiſſe Virgilium. Ἐμοὶ δὲ, (μηδὲ νεμεσήσειέ μοι τις ἐϰτόπως φιλόμηρος·) τἐναντίον δοϰεῖ. Πολλῷ γὰρ προθυμότερον ἐπὶ τιὼ μάχιω ὁρμαίνειν εἰϰὸς τὸν Ὀυϊργιλιαϰὸν Τύρνον, τῇ Ὁμηριϰῇ Πάριδος, ὡς τῷ ἐπὶ τῆς παραβολῆς προτεθέντι ἵππῳ ἐμφερέϛερον ἔχειν ϰαὶ ἐξαϰαθιῶσαι. Ὁ μὲν γὰρ δεσμοῖς εἶχετο ὃς ἀπορρήξειε, ἰὼς τῇ Λράγϰε, τοὺς τῇ Λατίνε, τὰς τῶν ἄλλων, ὑφ' ὧν, ἐμποδὼν αὐτῷ γινομένων, τῇ πολέμᾳ ἀπείργετο. ὁ Τύρνος· Ὁ δὲ Πάρις ἐν ἐπιμώμῳ ἀργείᾳ νωχελευόμενος, Ἰλ: Ζ. ϛίχ. 336.

„Ἕζετο ἐν θαλάμῳ, ἔθελεν δ' ἄϰχεῖ προτραπέϑαι.

Succedunt matres, & templum thure vaporant;
Et mœſtas alto fundunt de limine voces.
Armipotens, belli præſes, Tritonia virgo,
Frange manu telum Phrygii prædonis, & ipſum
Pronum ſterne ſolo, portiſque effunde ſub altis.
Cingitur ipſe furens certatim in prælia Turnus:
Jamque adeo Rutulum thoraca indutus ahenis
Horrebat ſquammis, ſurasque incluſerat auro.
Tempora nudus adhuc; laterique accinxerat enſem,
Fulgebatque altâ decurrens aureus arce:
Exultatque animis, & ſpe jam præcipit hoſtem.
Qualis ubi abruptis fugit præſepia vinclis
Tandem liber equus, campoque potitus aperto;
Aut ille in paſtus armentaque tendit equarum,
Aut aſſuetus aquæ perfundi flumine noto
Emicat, arrectiſque fremit cervicibus alte
Luxurians; luduntque jubæ per colla, per armos.
Obvia cui Volſcorum acie comitante, Camilla
Occurrit, portiſque ab equo regina ſub ipſis
Deſiluit: quam tota cohors imitata, relictis
Ad terram defluxit equis; tum talia fatur:
Turne, ſui merito ſi qua eſt fiducia forti,
Audeo, & Ænéadum promitto occurrere turmæ,
Solaque Tyrrhenos equites ire obvia contra.
Me ſine prima manu tentare pericula belli:
Tu pedes ad muros ſubſiſte, & mœnia ſerva.
Turnus ad hæc, oculos horrendâ in virgine fixus:

O

❁ ❁ ❁

Καὶ μόλις πϑ τῶῖς Ἑλένης παραιφάσεσιν ἔξεν, ὡς αὐτὸς φησὶν: (Ἀυτ: στίχ. 337.)

„Νῦν δέ με παρειπᾶσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
„Ὤρμησ' ἐν πολέμω . . . . . .

ἐῶ γὰρ λέγειν τὰς ὑπ' αὐτᾶ Ἕκτορος, ἃς ἐν δίκη καθυπέξη ἐπὶ τῷ ὄκνῳ ἐλέγχας. (Λύτ. στίχ. 333.)

„Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, ἐδ' ὑπὲρ αἶσαν.

Ὥστε ἐδὲ κυρίως περὶ τέτϑ ῥηθείη τὸ (ἀκοσῆσαι) εἰ μάλιστα, κατὰ τὸν τῶ Σχολιαστᾶ ἑρμηνείαν, ἐκδέξαιτό τις, ἀντὶ τᾶ δυχεράναι ἐπὶ τῇ ἐν τῇ φάτνῃ στάσει, ἐδὲ τὸ δεσμὸν ἀποῤῥῆξαι, ἐξ ἰσχυρᾶς προθυμίας, καὶ ἀνενδότϑ ὀρέξεως. Ἀλλὰ περὶ τέτϑ κρινόντων ὡς ἂν τῶν φιλολογέντων ἑκάστω δόξειε. Καί τοι, ἰλήκοι ὁ θεῖος Ὅμηρος! ἔμπης γὰρ καὶ ἕτω τὰ πρεσβεῖα αὐτῷ ἐποφείλεται, ὡς αὐτεργῷ τῆς παραβολῆς ὁμολογεμένῳ, καὶ, ὡς εἰπεῖν, Ἀρχιτέκτονι.

Στίχ: 525. ΚΑΤ' ΧΘΟΝΟΣ Α'ΙΨ' ΙΠΠΩΝ ΑΠΕΒΑΝ . . . . Καὶ παῤ Ὁμήρῳ οἱ Τρῶες Ἰλ: Θ υἱχ. 492.

„Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον
„Τὸν ῥ' Ἕκτωρ ἀγόρευε . . . . . .

Στίχ: 527. ΑΙ'ΝΕΑΔΩΝ ΕΙ'ΔΗΣΙΝ ΥΦΙ'ΣΤΑΤ' . . . . Παραπλησίως καὶ ἡ Ἀμαζὼν Πενθεσίλεια, παρὰ τῷ Καλαβρῷ, Παραλ: Α. στίχ. 92. Περιάμῳ ἐπίκυρος ἐλθᾶσα:

„Ἡ δ' ἄῤ ὑπέχετο ἔργον, ὅ ἔποτε θνητὸς ἐώλπει.

„Δηώ-

Κρέισσαν δὲ Φάλαγξ ἡ πᾶσα ἅμα ζηλῶντες
Κατ' χθονὸς αἶψ' ἵππων ἀπέβαν· τῷ δ' ὣς ἄρ ἔειπε:
Τύρν', αἶκεν θαρσεῖν ἀλκῇ θέμις ἔξιν ἀμέμπτως,
Αἰνεαδῶν ἕλῃσιν ὑφίσαμ' ἐγὼν ἐπορῶσαι,
Οἵη τ' ἀντιάαν Τυρρίωῶν ἔσσυμαι ἵππῳ.
Τοιγὰρ ἔα πρώτιῳ χάρμης με μόθον πειρῆσαι,
Στῆθι σὺ δ' ἄρ πεζὸς παρὰ τείχεσι, σῶζε τ' ἐπάλξεις.
Τύρνος παρθενικῇ δ' ἐκπάγλῳ ὅσσ' ἐπερείσας,
Ὦ γάνος Ἰταλίης, ὦ Κύρη, τὰς χάριτάς σοι
Εἰδέν' ἔχοιμι, ἔφη, αἵ σεῖο ἐπάξιοι εἶεν;
Νῶῖ δ' (ἐπεὶ ἰωρέῃ προέχεις) δατεώμεθ' ἄεθλον.
Αἰνείας (ὡς δὴ φάτις, ὀπτῆρες τ' ἀνένευκαν)
Καφοτέρως ὅπλοις ἱππεῖς προέηκε δολόφρων,
Ὕπτια σευσομένως· ὀρέων αὐτὸς δὲ ὀὶ ἄκρων
Σπεύδει, ἠδ' ἀβάτων, ὑπὲρ Ἄξεος ἆσσον ἰκέσθαι·
Δῆριν ὁ δ' ἄρ κλέπτω, σκολιῇ δ' ἀτραπῷ ἐνὶ λόχμαις,
Ἀμφοδίως ῥὰ Φάρυγγας ἐνόπλοις ἄνδρεσι Φράξω.
Ἡ δ' ἐκταξαμένη Τυρρηνιῶ δέχνυσο ἵππον·
Σιὼ σοὶ Μέσσαπος ὀξὺς ἑσεῖται, ἴλαι τε Λατῖναι,
Τιβέρτοιό τε χέρ· Ἀγέτις σὺ δὲ μήδεο ἔμμεν.
Ὣς φάτο. Μεσσαπον αὖ δ' ἐπέεσσιν ὁμῶς ἐπὶ δῆριν
Ὀτρώας, ἀρχάς τε ἑταίρως, θῶε κατ' ἐχθρῶν.
Ἔξι μὲν ἐμπερίκαμπτον, ἐνέδρως δεξιὸν ἄγκος,
Καί γε δόλοις ὅπλων· ἑκάτερθε δὲ δάσκια δένδροις
Πλευρὰ ὑπερτείνει ὁδὸς αὐτὰρ λεπταλέη τις,
Στεινοῖσι ζομίοις, παρόδων ὀίκτα ὀὶ ἀδήλων·
Ἔνθα ῥὰ κεῖται, ὅρως ἄκρα ἐφύπερθε κορύμβα,

❁ ❁ ❁

„Δηώσειν Ἀχιλῆα, καὶ ἐυρέα λαὸν ὀλέσσειν
„Ἀργείων· νῆας δὲ πυρὸς καθύπερθε βαλέσθαι,
„Νηπίη . . . . . .

Στίχ: 528. ΟΙΗ Τ' ΑΝΤΙΑΆΑΝ ΤΥΡΡΗΝΩΝ ΕΣΣΥΜΑΙ ΙΠΠΩι. Καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος πρὸς ἑαυτὸν ἀναλαβεῖν ἐπεθάρσει τιὼ κατὰ Ἕκτορος μάχιω· Ἰλ: Ν. ςίχ. 79.

„. . . . . Μενοινάω δὲ καὶ ὅιος
„Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι.

Ἀλλὰ γὰρ ἀνὴρ ἰῶ, καὶ Αἴας· καὶ οἷος μὲν, ἀλλὰ καὶ Ἕκτορι οἵω μάχεσθαι ὑπιχνεῖτο· ἡ δὲ καὶ θῆλυς, καὶ εἰμὶ οἵη, σιὼ δὲ τοῖς περὶ αὐτιὼ, πρὸς γεμιὼ τὸ ἱππικὸν τῶν Τυρρίωῶν σύμπαν παραβάλεσθαι πρὸθυμεῖτο. Καὶ ὁ μὲν τῶν πραγμάτων τοῖς Ἕλλησιν ἄντικρυς ἐπιςενομένων, ἐξ ἀνάγκης, ὡς φάναι, ὑπὲρ τὲ ἰδίε ἔθνως κινδωνεῦσαι ἑτοίμως εἶχεν· ἡ δὲ καὶ πρὶν τὲς ςρατὲς ὁμόσε χωρῆσαι τιὼ τέλμιω ἐδείκνυ, καὶ καθ' ἑαυτιὼ ἰδία τὸν κίνδωνον ἀνελάμβανε, καὶ Τύρνον παρήνει θεωρὸν ἁπλῶς εἶναι τὲ ἔργε, τὰς ἐπάλξεις φερεῖντα παρὰ τοῖς Τείχεσιν.

Στίχ: 531. . . . . ΠΑΡΘΕΝΙΚΗΙ ΕΚΠΑΓΛΩι . . . . Εἰς ἔκπληξιν τὲς ὁρῶντας κινέσῃ. Θαυμαςῆ.

Στίχ: 539. ΔΗΡΙΝ Ὁ Δ' ΑΡ' ΚΛΕΠΤΩ κτ: Διὰ κρυφίας ἐνέδρας ἣν τῷ πολεμίῳ καθίςημι, καταςρατηγῆσαι πειράσομαι. τιὼ δ' ἐνέδραν ὁ Ποιητὴς διεξελέυσεται κατωτέρω. ςίχ. 546 — 555.

Στίχ:

O decus Italiæ, virgo, quas dicere grates,
Quaſve referre parem? ſed nunc (omnia quando
Iſte animus ſupra) mecum partire laborem.
Æneas (ut fama fidem, miſſique reportant
Exploratores) equitum levia improbus arma
Præmiſit, quaterent campos: ipſe ardua montis
Per deſerta jugo ſuperans adventat ad urbem.
Furta paro belli, convexo in tramite ſylvæ,
Ut bivias armato obſidam milite fauces.
Tu Tyrrhenum equitem collatis excipe ſignis:
Tecum acer Meſſapus erit, turmæque Latinæ,
Tyburtique manus: ducis & tu concipe curam.
Sic ait, & paribus Meſſapum in prælia dictis
Hortatur, ſociosque duces; & pergit in hoſtem.
Eſt curvo anfractu vallis, accommoda fraudi,
Armorumque dolis; quam denſis frondibus atrum
Urget utrinque latus, tenuis quò ſemita ducit,
Anguſtæque ferunt fauces, adituſque maligni.
Hanc ſuper, in ſpeculis, ſummoque in vertice montis,
Planities ignota jacet, tutique receptus:
Seu dextrâ lævâque velis occurrere pugnæ,
Sive inſtare jugis, & grandia volvere ſaxa.
Huc juvenis notâ fertur regione viarum;
Arripuitque locum, & ſylvis inſedit iniquis.
Velocem interea ſuperis in ſedibus Opim,
Unam ex virginibus ſociis, ſacrâque catervâ
Compellabat, & has triſtis Latonia voces
Ore dabat: Graditur bellum ad crudele Camilla,
O virgo, & noſtris nequicquam cingitur armis,

Cara

❀ ❀ ❀

Στίχ: 556. . . . . Ὤπιν . . . . . Ἢ ἄλλως Ὄυπιν. Ταύτῃ Ἀπολλόδωρος Βιβλ: Α. Κεφ: Δ. μίαν εἶναι, φησὶ, τῶν ἐξ ὑπερβορέων παραγενομένων παρθένων, ἣν Ὠρίων βιαζόμενος ὑπ' Ἀρτέμιδος ἐτοξεύθη, Οἱ δὲ, αὐτὴν εἶναι λέγουσι τὴν Ἄρτεμιν, ἔτος ὑπὸ Λακεδαιμονίων καλουμένῃ μαρτυρίαν δὲ ἔτοι προβάλλονται τὴν παρὰ τῷ Παλαιφάτῳ. Ἀλλ' ὁ ἡμέτερος ὧδε τῇ Ἀπολλοδώρᾳ δόξῃ ἔοικε στοιχεῖν. Τῇ γὰρ Λητωΐδος κελεύσει, ἤτοι τῆς Λητῶς θυγατρὸς Ἀρτέμιδος, ἡ Οὖπις, ἢ Ὤπις πέμπεται. ὑπῆρχον δὲ τῶν Θεανῶν ἑκάστῃ ἰδίᾳ Θεραπαινίδες Νύμφαι τινὲς, ὡς Ἀφροδίτῃ αἱ Ἰδάλιαι, Θέτιδι αἱ Ναΐδες, κξ: οὕτω καὶ Ἀρτέμιδι ἡ Ὤπις.

Στίχ: 560. Ἤλιθα . . . . Οὐδὲν γὰρ τῇ Καμίλλῃ ὄνησας ἐκ τῶν ἡμετέρων προσγενήσεται ὅπλων.

Στίχ: 562. ΠΡΟΣΦΑΤΟΣ ΕΙΛΕ ΜΕ . . . . . Ἰσχυρότεραι γὰρ αἱ ἔννοιαι παλαιούμεναι.

Στίχ: 563. ΕΚΚΡΟΥΣΘΕΙΣ ΜΕΤΑΒΟΣ ΝΕΜΕΣΕΙ κτ: Μέταβον (φησὶ Σέρβιος) Ἕλλησι ἄνδρα γενέσθαι, τὴν παρὰ τῷ Ἀδριατικῷ πελάγει Μετάποντον κτίσαντα. Ἀλλὰ περὶ τούτου ὅρα τὸν Συγγραφέα τῶν Ἐθν: παρ' ᾧ Μεταπόντιον πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σίρις ἀπὸ Μεταβου τοῦ Σισύφου τοῦ Αἰόλου τὴν γὰρ Μετάποντον οἱ Βάρβαροι Μέταβον, ἔλεγον. Καί τοι ἄλλοις πιθανώτερον ἔδοξεν, ἀπὸ Μεταβου τοῦ κτίσαντος, τὸ Μεταβόντιον, καὶ τὴν Μετάβοντον κατ' ἀρχὰς κληθῆναι, ἐξελληνισθῆναι δ' ἔπειτα ἐντεῦθεν εἰς Ἰωνικὸν Μετά-

Χῶρος, ἐν ᾧ ἀγνῶτα πάρεξι λαθεῖν ἀνυπόπτως,
Καί κεν δεξιάδιω, καί κ' ἐκ σκαιῶν πολεμίξαις,
Καί κεν ἀναιδεῖς λᾶας ἀφ' ὕψος προπροκυλίσσαις·
Ἔνθα νεὰν Τύρνος δὶ ὁδῶν γνωτῶν οἱ ἔφικτο,
Κάμβαβε δ' ἄρ' χῶρον, πυκναῖς τ' ἐλοχήσατο λόχμαις.
Τῆμος σπερχνιὼ Ὤπιν ἐν ἀρᾳνίοισιν ἐδέθλοις,
Παρθενικῶν μίαν ἐκ θιάσω ἱεροῖο ἑταίρω,
Κεκλομένη ἐν ἄχει Λητωΐς φθέγξατο τοῖα.
Δῆριν ἐς ἀργαλέιω, ὦ Κάρη, εἶσι Καμίλλα·
Ἤλιθα δ' ἡμετέροις ἔμπης ὑπεδύσσατο ὅπλοις.
Τιὼ φιλέω μάλ' ἐγὼ περί· δὸ ἔρος Ἄρτεμιν ἔτος
Προσφατος εἶλε με, δὸε με κίνησ' ἵμερος αἴφνης.
Ἐκπροθεὶς Μέταβος νεμέσει ὑπερμόρος ἀρχῆς,
Ἔυτε ῥὰ Πριβέρνω ἀπεχώρει τὸ πάλαι Ἄξευς,
Ἥρπασ' ὑπειρορίης ὀπέωνα, ἀτὰρ τ' ὀνόμηνεν
Ἐκ Κασμίλλης μητρὸς, ἀφαιρῶν σῖγμα, Καμίλλαν.
Τιὼ δ' ἔγκολπον ἄγων ἐδίδρασκ' ἐπὶ ἔρεα μακρὰ,
Δρυμὰ τ' ἐρῆμα. Βέλη δ' ἑ πίεζεν πάντοθεν αἰνὰ.
Ἐκπεριπταμένοι Βόλσκοι δέ μιν ἀμφικέχωντο
Ἠνὶ δὲ, φύζης μέσσον, ὑπερχειλὴς Ἀμασιῶος,
Πλημμύρων ἄφρει (κατὰ ῥᾶκτο γὰρ ἄσπετος ὄμβρος.)
Ἐκνήξαθ' ὁ δ' ἕτοιμος, ἔκητι ῥὰ νηπιάχοιο,
Ἦν ἐπελιννύων γλυκερῷ δεδιὼς περὶ Φόρτῳ.
Ὧδε δὲ οἱ Φρονέοντι δοάσσατο ἔμμεν ἄριστον.
Τἄγχος, ὅγ' ἐν πολέμοις χειρὶ κρατεῇ διενώμα,
Δρύϊνον, ἠδ' ὄζως ἔτ' ἔχον, βριθὺ σιβαρόν τε,
Τῷ δὴ νηπιάχιω φλοιῷ φελλοῖο ἑλίξας,

Εὖδετ'

❁ ❁ ❁

Μετάποντον, κ τὸ Μεταπόντιον. Ἡ δέ τοι νέμεσις καθ' ἰῶ ὁ Μέταβος τῆς ἀρχῆς λέγεται ἐκπεσεῖν, ἀμφιβολογεῖται. Ἤτοι γὰρ δικαία γένοιτο, ὡς ὑπερηφάνως τε καὶ τυραννικῶς αὐτῶ ἄρχοντος, ἢ κατὰ βασκανίαν σασιασάντων τῶν ἀρχομένων· κἀκείνας μὲν τὴν ὑπερμόρα ἀρχὴν κατ' ἐνέργειαν νοητέον, ἔτω δὲ, κατὰ πάθησιν. Ἀλλ' ἐκεῖνο μᾶλλον εἰκὸς ὑπολαμβάνειν, διὰ τὸ κατόπιν περὶ αὐτῶ. λεγόμενον. σίχ. 592

Στίχ: 564. . . . . ΠΡΙΒΕΡΝΟΥ . . . ΤΟΥ ΠΑΛΑΙ ΑΣΤΕΩΣ, Πριούερνα Ἰταλίας πόλις, (Στεφ: Βυζ.) Ῥώμης παλαιοτέρα, Οὐόλσκων Μητρόπολις, ἐγγὺς τῶ ποτ: Ἀμασιῶς. Νῦν ἐρείπιον, ὃ καλεῖται Piperno.

Στίχ: 568. . . . . ΒΕΛΗ Δ' Ε' ΠΙΕΖΕΝ . . . . Τὰ ἐκ τῶν σασιαστῶν, ἐπελαυνόντων κατ' αὐτῶ, συχνὰ ἀφιέμενα.

Στίχ: 570. . . . . ΑΜΑΣΗΝΟΣ, Τότε μνεία ἐγένετο καὶ Ζ. Αἰν: σίχ. 734. Καλεῖται δὲ νῦν Toppia.

Στίχ: 574. ΩΔΕ ΔΕ' ΟΙ' ΦΡΟΝΕΟΝΤΙ κτ: Ἰλ: Κ. σίχ. 17.
„Ἥδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
Καὶ Ἰλ: Ν. σίχ. 458.
„Ὧδε δὲ οἱ Φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι.

Στίχ: 576. ΔΡΥΙΝΟΝ, ΗΔ' ΟΖΟΥΣ ΕΤ' ΕΧΟΝ κτ: Solidum nodis et robore cocto. (σεβρὸν ὄζοις τε καὶ δρυῖ πεπτῇ.) τετέσι τῇ διὰ χρόνω πεφθείσῃ, καὶ σεβροτέρᾳ καθεσώσῃ διὰ παλαιότητα.

Στίχ: 577. . . . . ΦΛΟΙΩΙ ΦΕΛΛΟΙΟ . . . . Libro & Sylvestri fubere, φησὶ Μάρων: (Βιβλίῳ, καὶ ὑλαίῳ Φελλῷ·) τὸ δὲ Libro (Βιβλίῳ) ἀντὶ

Cara mihi ante alias: nec enim novus iſte Dianæ
Venit amor, ſubitâque animum dulcedine movit.
Pulſus ob invidiam regno, viresque ſuperbas,
Priverno antiquâ Metabus cùm excederet urbe,
Infantem, fugiens media inter prælia belli
Suſtulit exilio comitem, matriſque vocavit
Nomine Caſmillæ, mutatâ parte, Camillam.
Ipſe, ſinu præ ſe portans, juga longa petebat
Solorum nemorum: tela undique fæva premebant,
Et circumfuſo volitabant milite Volſci,
Ecce, fugæ medio ſummis Amaſenus abundans
Spumabat ripis (tantus ſe nubibus imber
Ruperat) ille innare parans, infantis amore
Tardatur, charoque oneri timet: omnia ſecum
Verſanti, ſubito vix hæc ſententia ſedit.
Telum immane manu validâ quod forte gerebat
Bellator, ſolidum nodis, & robore cocto,
Huic natam, libro & ſylveſtri ſubere clauſam,
Implicat, atque habilem mediæ circumligat haſtæ.
Quam dextrâ ingenti librans, ita ad æthera fatur:
Alma, tibi hanc, nemorum cultrix Latonia virgo,
Ipſe pater famulam voveo: tua prima per auras
Tela tenens ſupplex hoſtem fugit: accipe, teſtor,
Diva, tuam, quæ nunc dubiis committitur auris.
Dixit, & adducto contortum haſtile lacerto
Immittit. Sonuêre undæ, rapidum ſuper amnem

Infe-

❁ ❁ ❁

τῷ ἐνδοτέρω τῷ δένδρῳ Φλοιῷ λέγει, ἐφ' ᾧ, ὡς καὶ ἐπὶ τῷ παπύρῳ, τὰ Βιβλία τοῖς παλαιοῖς ἐγράφετο. Προσθεὶς δ' ὁ Ποιητὴς τῷ Libro τὸ Subere, ὃ τὸν Φελλὸν σημαίνει, τὸ ἕν, φασὶν ἐσήμανε διὰ δυοῖν, ὡς αὐτὸς διὰ τῷ ἑνὸς ἀνάπαλιν τὰ δύο ἀπεδώκαμεν, τὸν τῷ Φελλῷ Φλοιὸν ὑποθέμενοι· ἔστι γάρ τι δένδρῳ εἶδος ἡ Φελλόδρυς, περὶ οὗ ἐν τοῖς περὶ Φυτ. Ἰσορ. Βιβλ Α. καὶ Γ. Θεόφρασος.

Στίχ: 580. ΠΟΤΝΙΑ ΛΗΤΩΙΣ κτ: Ὁμοίως τιὼ Ἄρτεμιν ὑπὸ τῷ Σελλιΐης ὀνόματι καὶ Νῖσος ἐπεκαλεῖτο, Θ. Αἰν: στίχ: 422.

„Ἄσρων ἀγλαΐη. Λητῴε, οὔρε νεμᾶν τε.

Στίχ: 581. ΤΗΝ ΣΟΙ, ΈΓΩ ΦΥΝΤΩΡ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΙΔΑ κτ: . . . . Ὡς ἐξουσίαν ἔχων ὁ πατὴρ, εἰς θεραπαίνιν Ἀρτέμιδι ἀνατίθησιν. Ὁδὲ Σέρβιος, καὶ καθ' αὐτὸ τὄνομα (ἡ Καμίλλα) τιὼ θεραπαινίδα δηλῶν ἐδίδαξε. Καὶ μὲν δὴ, καὶ παρὰ Ῥωμαίοις πάλαι, Καμίλλες τε καὶ Καμίλλας τὰς καὶ τὰς παῖδας ὀνομάζεσθαι, οἷς τε καὶ αἷς καθῆκεν ἡ τῶν Φλαμινίων ἐξυπηρέτησις.

Στίχ: 582 . . . . ΠΡΩΤΗ ΙΚΕΤΙΣ ΔΙΑ' ΑΥΡΑΣ Prima per Auras: Τὸ, πρώτη, τῶν Διερμηνευτῶν οἱ πλείες ὀλιγώρως παρῆλθον. Ἀλλ' ἤτοι, διὰ τὸ μηδεμίαν πρὸ αὐτῆς ἄλλιν, παραπλησίως διὰ δέρατος ἀφεθεῖσαν, τῇ Θεῷ καθιερωθῆναι, ἢ ὅτι πρώτιν ὁ πατὴρ τιὼ παῖδα τῶν ἐπελαυνόντων ῥυθῆναι ἱκέτευεν, εἶτα καὶ αὐτὸν μετ' ἐκείνιν, ὃ καὶ ἐγένετο. Τοιῦτο δέ τι ὑπολαβεῖν ἔδοξε καὶ ὁ Ἰταλὸς Κάρος:

„Ecco ch' a te devota, a l' armi tue]
„Accomandata, dal nemico in prima
„Sol per te la ſottraggo. . . .

Στίχ:

Εὖ δὲ τ' ἐπιπλέξας, ἐν μέσσῳ μὶν προτὶ δῆσε,
Δῶρον δεξιτερῇ δὲ ϛαθμῶν ἥνξατο τοῖα.
Πότνια Λητωΐς, νεμέων κοσμήτρια Κύρη,
Τιὼ τοι, ἐγὼ φιλτωρ, θεραπαινίδα εἶν' ὁσιῶμαι.
Σεῖο ἔχασα βέλη, πρώτη ἰκέτις διὰ ἄυρας,
Δυσμενέας φεύγει. Σιὼ δέχνυσο δῖα, ἔεσαν,
Ἤ σοὶ παρτίθεται διὰ ἠέρος ἀμφιβόλοιο·
Ἦ, καὶ ἀναξείλας γε βραχίονα ἔγχος ἀφῆκεν.
Ἦχησαν δὲ ῥέεθρα ὑπὲρ λάβρα ποταμοῖο,
Οἰκτρὴ ξιὼ δ' ἔπτη τριξοντι Καμίλλα βελέμνῳ·
Καὶ Μέταβος δ' ἤδη προσιόσης ἔγγιον εἵλης,
Βάλλεν ἑ ἐν ῥείθροις· διαβὰς δ' ἔγχος γ', ἅμα Κύρη,
Ἐκ χλοερῆ βώλα Τριοδίτιδι ἄνασασε δώρον.
Δέχνυτο τὸν δ' ἄρα ἡ δόμος, ἡ πόλις ἔνδοθι τείχης,
(Οὐ γὰρ ἑκὼν αὐτὸς ποτε ἀγριοτῆτ' ἀπολείποι.)
Ποιμενικὸν δὲ βίωτον ἐν οὔρεσιν ἦγεν ἐρήμοις,
Ἔνθ' ἐνὶ λόχμαις, καὶ τρηχείαις φωλείῃσι
Θυγατέρα τρέφεν ἐξ ἵππα μαζῶν ἀγελείης,
Χείλεσ' ἀμέλγασαν θηρὸς θηλὰς ἀπαλοῖσιν.
Ὡς δ' ἡ παῖς τὰ πρῶτα ποδοῖν ἀπερείσατο ἴχνη,
Αὐτίκα τῆς παλάμας ὀξεῖ κατεφόρτισεν ἔγχει,

N 2 Τυτ-

❁ ❁ ❁

Στιχ: 584. . . . ΔΙΑ' ΗΕ'ΡΟΣ ΑΜΦΙΒΟ'ΛΟΙΟ. Οὐ γὰρ ἰῷ ἀσφαλὲς, εἴπερ ἄρα, ἔτως ἀποτοξευθεῖσα δι' ἀέρος, ἀκινδυνως διελεύσεται.

Στίχ: 587. ΟΙΚΤΡΗ . . . . Οἰκτρὴ δὲ, ἐχὶ τικαῦτα ἦν, ὅτε διὰ τῦ βέλες ἐσώζετο, ἀλλὰ ιῷ, ὅτε εἰς πρέπτον αὐτὴ ἑαυτιὼ ἐνέβαλε κίνδυνον τῦ ἀναιρεθῆναι. (Ὅρα ἐξῆς στιχ. 608—611.)

Στίχ: 590. ΕΚ ΧΛΟΕΡΟ'Υ ΒΩ'ΛΟΥ ΤΡΙΟΔΙ'ΤΙΔΙ ΑΝΣΠΑΣΕ ΔΩΡΟΝ. Ὑποθέθαι δεήσει, ὅτι ἰθυτενὲς προῖὸν τὸ δόρυ, ἐπὶ τιὼ ἀπέναντι τῦ ποταμῦ ὄχθιω, ἀπαλωτέραν ὡς ἐκ βώλα χλοαζέσης περυκυῖαν, ἐνεπάγη, ὡς μὴ πρὸς αὐτῇ τῇ γῇ τὸ τῆς παιδὸς δέμας προσαρράχθιῶαι, στιῶμ δὲ μετέωρον· ἄλλως γὰρ ἂν συνετρίβη τῇ τῆς ῥίμης σφοδρότητι· περαιωθεὶς δ' ἔπειτα καὶ ὁ γεννήτωρ ἀνέπασε τὸ δορυ, καὶ τὸ θυγάτριον τῇ Τριοδίτιδι δῶρον προσήνεγκε· Τὸ δὲ δὴ (Τριοδίτιδι) ὧδε, καθάπερ καὶ τὸ ἑξῆς, στιχ. 606. (Ἡ δ' Ἀρτέμιδι ὅιη) ἐπὶ πρώτῳ ἀντωνομαξέον προσώπῳ· οἷον εἰ ἐφασκεν (ἐμοὶ) Οὐ γαρ ὁ Ποιητὴς ἐξὶν ὁ τὸ δρᾶμα ἐνταῦθα διεξιών, ἀλλ' ἡ Ἄρτεμις αὐτὴ, ἡ πρὸς τιὼ Ὤπιν τὸν λόγον ἀποτείνασα, ὡς δῆλον ἔκτε τῦ ἀνωτ: στιχ. 558. (Λητωΐς φθέγξατο τοῖα.) καὶ ἐκ τῶν ἑπομένων δὲ, στιχ. 610—619. Θαυμάζειν δ' ἔπεξιν, ὅτι τιὼ παρὰ τῷ Ποιητῇ ἐνταῦθα, περὶ τὸ πρόσωπον ὃ διέξεισι τὸ συμβὰν, ἀμφιβολογίαν, οἱ Σχολιογράφοι (οὓς αὐτὸς ἂν εἰδείῃ) ἅτως ἀταλαιπώρως παρήλθοσαν.

Στιχ: 591. ΔΕ'ΧΝΥΤΟ ΜΙ'Ν Δ' ΑΡΑ, Ο'Υ ΔΟ'ΜΟΣ, Ο'Υ ΠΟ'ΛΙΣ κτ: Ἦν γὰρ ἀπεχθὴς ἅπασιν, ὡς τυραννικός τις τὸν τρόπον καὶ ἄγριος, Οὐόλσκοις τε δὴ, καὶ Ἐτρύσκοις. (Ὅρα ἀνωτ: στιχ. 563.)

Στίχ: 596. . . . . ΘΗΡΟ'Σ ΘΗΛΑ'Σ . . . Θῆρες γὰρ κοινότερον μὲν, καὶ τὰ κτιλία ἁπλῶς, νιῶ δὲ καὶ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἵππος ἀδαμὴς ιῷ, ἢ διὰ τῦτο θηριωδεξέρα, ὡς εἰς ὀχείαν μόνον ἐπὶ τῆς ἀγέλης τηρεμένη.

Στίχ: 598 ΑΥ̓ΤΙ'ΚΑ ΤΗ'Σ ΠΑΛΛΑ'ΜΑΣ κτ: Οὕτω καὶ παρὰ Πινδάρῳ Πύθ. Θ.
Ἴξιονὸς ὁ τῶν Λαπιθῶν Ἄναξ,
„ . . . . Τὰν ἐυώλενον
„Θρέψατο παῖδα Κυράναν.

Λ

Infelix fugit in jaculo ſtridente Camilla.
At Metabus, magnâ propius jam urgente catervâ,
Dat ſeſe fluvio, atque haſtam cum virgine victor
Gramineo, donum Triviæ, de ceſpite vellit.
Non illum tectis ullæ, non mœnibus urbes
Accepêre: (neque ipſe manus feritate dediſſet.)
Paſtorum & ſolis exegit montibus ævum.
Hic natam in dumis, interque horrentia luſtra,
Armentalis equæ mammis, & lacte ferino
Nutribat, teneris immulgens ubera labris.
Utque pedum primis infans veſtigia plantis
Inſtiterat, jaculo palmas oneravit acuto,
Spiculaque ex humero parvæ ſuſpendit & arcum.
Pro crinali auro, pro longæ tegmine pallæ,
Tigridis exuviæ per dorſum à vertice pendent.
Tela manu jam tum tenerâ puerilia torſit,
Et fundam tereti circum caput egit habenâ;
Strymoniamque gruem, aut album dejecit olorem.
Multæ illam fruſtra Tyrhena per oppida matres
Optavêre nurum: ſo'â contenta Dianâ
Æternum telorum & virginitatis amorem
Intemerata colit: vellem haud correpta fuiſſet

Mili-

❁ ❁ ❁

„Ἃ μὲν ἀθ' ἑῶν παλιμβά-
„μες ἐφίλασεν ἑδὲς,
„Οὔτε δείπνων οἰκηρίαν
„μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας.
„Ἀλλ' ἀκόντεσσί τε χαλκέοις
„Φασγάνῳ τε μαρναμένα
„Κεράιζεν ἀγρίας
„θῆρας

Στίχ: 604. ΣΤΡΥΜΟΝΙΗΝ ΓΕ'ΡΑΝΟΝ . . . . Ἐκ τῆ πολλὰς περὶ Στρυμόνα τὸν ἐπὶ Θράκης ποταμὸν ἀθροίζεθαι τὰς Γεράνες. Ὅρα Δ. Γεωργ. στίχ. 611. καὶ I. Αἰν: στίχ. 277.

Στίχ: 605. ΠΟΑΛΛ'Ι ΤΗ'Ν ΔΕ ΜΑ'ΤΗΝ . . . . Ὡς καὶ Πίνδαρος ἔνθα ἄνωτ:, ὲ περὶ τῆς Ὑψέως Κυρήνης (καθάπερ ὑπειληφέναι ἔδοξε Κέρδης) περὶ δὲ Ἀλκηίδος τῆς Ἀνταίε (κατὰ τὸν Πινδάρε Σχολιαςὴν) λέγων:

„Τὰν μάλα πολλοὶ ἀρι—
„στῆες ἀνδρῶν αἴτεον
„σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ
„ξείνων, ἐπεὶ θαητὸν εἶδος
„Ἔπλετο, χρυσοςεφάνε δὲ οἱ ἦβας
„καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι ἔθελον.

Στίχ: 612. ΒΑ'ΣΣΚ' ΙΘΙ, Ω̃ ΝΥ'ΜΦΗ, ... Ἰλ: Θ. στίχ. 399.

„Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄντίω·

Καὶ Ἰλ: Ω. στίχ. 144.

„Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, λιπῆς' ἕδος Ὀυλύμποιο

Στίχ: 614. ΤΗΙ ΤΑ'ΔΕ κτ: Δῆλον ἐκ τῶν ἑξῆς, ὅτι τιὼ φαρέτραν, καὶ τὰ τόξα ἡ Ἄρτεμις τῆ Ὤπιδι ἦν ἐπορέγεσα.

Στίχ: 616. ΤΡΩ'Σ, Ε'ΙΤ' ΙΤΑΛΟ'Σ ΕΙΗ . . . . Ἀντὶ τῆ Ἰταλῆ ὧδε τινὰ τῶν ἐξ Ἰταλίας ἐπικρεόντων Αἰνεία, λαβεῖν ἐξέσαι.

Στίχ:

Τυτθῆς δ' ἐξ ὤμοιϊν ἀφήψατο τόξα βιός τε.
Ἀντὶ δὲ κηδέμνε χρυσέε, φάρος τε ποδήρες,
Ἐκ κορυφῆς δέρρας, διὰ νώτε, Τίγριδος ἦρτο.
Χερσὶ βέλη δ' ἤδη ἀταλήπερ παιδικὰ πάλλε,
Σφενδόνιον δ' εὖ ἀμφὶ κάρη λῶρον ϛροφόωσα,
Στρυμονίῳ Γέρανον βάλεν, ἀργεννῆα τε Κύκνον.
Πολλαὶ τιὼ δὲ μάτιω Τυρρηνὰ κατ' Ἄϛεα μῆτρες
Ἐννυὸν ἱμεῖροντο ἔχειν· ἣ δ' Ἀρτέμιδ' οἵη
Αἰὲν ἔρον βελέων, καὶ παρθενίης, διασώϛει.
Αἴθ' ὄφελεν τοίης ϛρατίης μὴ δήποτ' ἠράθη!
Μηδ' ἄρ μαιμώοι Τεύκρες προκαλεῖθ' ἐπὶ ὅπλα!
Ὥς κ' ἔοι ἡδίϛη ἐν ἑταίραις νωῖ μοι ὀπάων.
Ἀλλὰ γ', ἐπεὶ μάλα δὴ μόιρας κατεπείγετ' ἀώροις,
Βάσκ' ἴθι, ὦ Νύμφη, προλιπὼϛ' ἔδος Οὐλύμποιο,
Αἰνὴ φύλοπις ἦχι κακὴ συρρήγνυται αὔϛῃ,
Τῇ τάδε· τιμωρὸν δὲ Φαρέτρης ἔξελε ἰὸν.
Τέτῳ δ', ἱερὸν ὅς κεν κεῖνο δέμας τιτρώϛῃ,
Τρῶς, εἴτ' Ἰταλὸς εἴῃ, ἐῷ μοι ἐν αἵματι τίϛει.
Εἶτα δ' ἐγὼ νεφέλῃ, δυϛπότμε σῶμα καὶ ὅπλα
Τυμβεύσω ἀναείρασ', ἀταὰρ πάτρῃ καταθήσω.
Ὥς φάτο· ἣ δ' ἄϊξε, πόλε λεπτῆς διὰ αὔρας,

Ἠχῇ.

❁ ❁ ❁

Στίχ. 618. ΤΥΜΒΕΎΣΩ ΆΝΑΕΙΡΑΣ . . . . . Οὓς γὰρ σφίσιν ὁσίως οἱ Θεοὶ εἶχον, πεσόντας ἐν τῇ μάχῃ ἄραντες, ἐπὶ τὰς ἰδίας ἐκείνων εἰώθεσαν μετακομίζειν πατρίδας. Ἥρα μὲν οὖν Ἰλ: Π. στίχ. 453. ὑποβάλλει.

Δίι, ἐπιτρέψαι μὲν Σαρπηδόνα ὑπὸ Πατρόκλε ἀναιρεθῆναι,

„Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών,
„Πέμπειν μὲν Θάνατόν τε φέρειν, καὶ νήδυμον Ὕπνον.
„Εἰς ὅκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται,
„Ἔνθα ἑ ταρχύσεσι κασίγνητοί τε, ἕταί τε,
„Τύμβῳ τε, στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

Ἀναιρεθέντα δὲ ἤδη, πεμφθεὶς παρὰ τῆ Διὸς Ἀπόλλων, (Αὐτ. στίχ. 667.)

„Αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας,
„Πολλὸν ἄπο προφέρων, λῦσεν ποταμοῖο ῥοῇσι,
„Χρῖσεν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσε,
„Πέμπε δὲ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι
„Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν· οἵ ῥά μιν ὦκα
„Κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.

Ὡσαύτως παρὰ τῷ Καλαβρῷ, Δ'. Παραλειπ. στίχ. 4. Γλαῦκον ὑπὸ Αἴαντος πεσόντα·

„. . . . . Αὐτὸς Ἀπόλλων
„Ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο μάλ' ἐσσυμένως ἀναείρας,
„Δῶκε θοοῖς ἀνέμοισι φέρειν Λυκίης ἐς ἑδνὸν αἴης.

Καὶ Παραλειπ. Β. στίχ. 649. Μέμνονι πρὸς τῆ Πηλείδᾳ δαμέντι·

„. . . . . Θοοὶ ἅμα πάντες ἀῆται
„Μητρὸς ἐφημοσύνῃσι βίῃ φορέοντο κελεύθῳ
„Ἐς πεδίον Πριάμοιο, καὶ ἀμφεχέοντο θανόντι·
„Οἵ καὶ ἀνηρείψαντο θοῶς Ἠῴιον υἷα,
„Καὶ ἔφερον πολιοῖο δι' ἠέρος . . . .

Militiâ tali, conata lacessere Teucros:
Cara mihi comitumque foret nunc una mearum:
Verum age, quandoquidem fatis urgetur acerbis,
Labere, Nympha, polo, finesque invise Latinos,
Triştis ubi infausto committitur omine pugna.
Hæc cape, & ultricem pharetra deprome sagittam:
Hâc quicunque sacrum violarit vulnere corpus,
Tros, Italusve, mihi pariter det sanguine pœnas.
Post ego nube cavâ miserandæ corpus & arma
Inspoliata feram tumulo, patriæque reponam.
Dixit: at illa leves cœli demissa per auras
Insonuit, nigro circundata turbine corpus.
At manus interea muris Trojana propinquat,
Etruscique duces. equitumque exercitus omnis,
Compositi numero in turmas: fremit æquore toto
Insultans sonipes, & pressis pugnat habenis
Huc obversus & huc: tum late ferreus hastis
Horret ager, campique armis sublimibus ardent.
Nec non Messapus contra, celeresque Latini,

Et

❁ ❁ ❁

Στίχ: 620. . . . . ΈΣΣΑΜΈΝΗ ΈΡΕΒΏΔΕΙ ΣΩ̃ΜΑ ΘΥΈΛΛΗι. Τὲς Θεὲς καὶ τὰς Θεαίνας ἐπὶ γῆς κατιέναι πλάττει ἡ Ποίησις, ἐπὶ μὲν ἀγαθοῖς νεφέλας αὐτὲς περιβάλλουσα σελασφόρους, ἐπὶ δὲ τοῖς ἐναντίοις γνοφερὰς τε καὶ ἀχλυώδες.

Στίχ: 623. ΠΆΝΤΕΣ ᾽ΑΡΙΘΜΗΤΟ᾽Ι . . . . Εὖ τε καὶ κατὰ ἀριθμὸν ἐπὶ φάλαγγος τεταγμένοι, ἓχ ὡς ἔτυχε συμμίγδιν φερόμενοι.

Στίχ: 626 ᾽ΑΓΡΟ᾽Σ . . . . ΣΙΔΉΡΕΟΣ ΈΓΧΕΣΙ ΦΡΊΣΣΕ, κτ: Ἰλ: Ν. στίχ. 339.

„Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι
„Μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ᾽ ἄμερδεν
„᾽Αυγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων,
„Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
„Ἐρχομένων ἅμυδις . . . . . .

Στίχ: 629. . . . . ΠΤΕΡΟ᾽Ν ᾽ΗΔΕ᾽ ΚΑΜΠ́ΑΛΗΣ· Τὸ ἐπὶ τῦ στρατῦ ἱππικὸν ἄγημα πτερὸν ὀνομάζεται, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ πεζικὸν· τῦτο δὲ, ἐκ μεταφορᾶς ἐν τῇ παρατάξει, καθάπερ σὼ καὶ μέτωπον εἴρηται, καὶ κέρατα, καὶ πλευραὶ, καὶ ἐρά.

Στίχ: 634. ΑΙ῎ΨΑ ᾽ΙΩΓΗ῀ κτ: Ἰλ: Δ. στίχ. 446.

„Οἱ δ᾽ ὅτε δὴ ῥ᾽ ἐς χῶρον ἔσαν ξυνιόντες ἴκοντο
„Σὺν ῥ᾽ ἔβαλον ῥινὲς, σὺν δ᾽ ἔγχεα, καὶ μένε᾽ ἀνδρῶν
„Χαλκεοθωρήκων, ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
„Ἔπληντ᾽ ἀλλήλῃσι, πολὺς δ᾽ ὀρυμαγδὸς ὀρώρει κτ:

Στίχ: 635. . . . ΧΕΥ῎ΝΤΟ ΔΕ᾽ ΤΟ᾽ΞΑ. Καλαβρ: Παραλειπ: ΙΑ. στίχ. 16.

„Πάντῃ αἰγανέαι τε, καὶ ἔγχεα, καὶ βέλε᾽ ἀνδρῶν,
„Ἄλλυδις ἄλλα χέοντο, κακὴ μεμαῶτα φόνοιο.

Στίχ: 636. ΤΑΡΦΈΑ ᾽ΩΣ Νιφάδες κτ: Ἰλ: Μ. στίχ. 156.

„ . . . . . Νιφάδες δ᾽ ὡς πίπτον ἔραζε·
„Ὡς τ᾽ ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
„Ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ·
„Ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλε᾽ ἔῤῥεον . . . .

Στίχ:

Ἠχῇ, ἐσσαμένη ἐρεβώδεα σῶμα θυέλλῃ.
Τετάκι δ' ἄρ τείχεσσι Φάλαγξ προτιπίλνατο Τρώων,
Τυρρηνοὶ τ' ἀγέται, στρατὸς ἱππήων τε κατ' ἴλας·
Πάντες ἀριθμητοὶ· κρατερώνυξ δ' ἀμπέδον ἵππος
Βαῖνε προσύνων ῥίμφα, φρυαγματίας γε χαλινοῖς,
Ἀγχόμενός τ' ἀντεῖχεν, ἀτὰρ τρέπετ' ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἀγρὸς δ' εὐρὺς τόφρα σιδήρεος ἔγχεσι φρίσσε,
Στίλβε τε δαιόμενον πέδον, αἰρομένοισιν ἐν ὅπλοις.
Μέσσαπος ἀντιόων δ' ἦν, σὺν πρυμνοῖσι Λατίνοις,
Σύν τε κάσει δὲ Κόρας, Κάρης πτερὸν ἠδὲ Καμίλλης.
Ἀντίβιοι δ' ὤφθεν, καὶ δεξιτερὰς δ' ἀνασεῦντες
Δηλιχὰ ἔγχεα τεῖνον, ἀτὰρ τ' ἰὰς προΐαλλον.
Ὁρμὴ δῆτ' ἀνδρῶν, χρεμετισμός τ' ἄϋτο ἵππων.
Ἤδη δ' ἄχρι βέλος ἑκάτερθε βολῆς ξωιόντες,
Αἶψα ἰωγῇ σὺν μεγάλῃ ἐπόρουον, ἰδ' ἵππος
Σπέρχον κατχρεμέθοντας· ἀπάντοθε χεῦντο δέ τόξα,
Ταρφέα ὡς νιφάδες· βαθέη δ' ἔλεν ἠρανὸν ὄρφνη.
Αὐτίκα δ' ἀντιβίην Τυρρίωσς, ἰδ' ὀξὺς Ἀκοντεύς,
Ἔγχεσιν ἀνσήτιω ἀλλήλοιν· σὺν δὲ πεσόντοιν
Πολλῷ σὺν πατάγῳ, στήθεσφιν στήθεα ἵππων
Τετραπόδων ἄρραχθεν· Ἀκοντεὺς δ' ἐκπροθαίς γε
Σκηπτὸς ἄρ ὡς, ἢ λᾶς μέγα βρίθων ἐκ Καταπέλτης
Τῆλ' ἄπο βέβληται, ψυχίῳ τε κέδασσεν ἐς ἄυρας.
Αὐτόδιον θράχθεν δὲ ἴλαι, τρέφθεν τε Λατῖνοι,
Στρέψαντες δὲ σάκη, ἵππος ἐπικάμψαν ἐς Ἄσυ.
Τρῶες τὸς δ' ἐλάσασκον, ἀγήματα δ' ἦγεν Ἀσύλας.
Ἤδη δ' ἄρ πίλναντο πύλαις. Ἔνθ' αὖτε Λατῖνοι
Αἶψ' ἰαχήσαντες, δειρὰς ἀπαλὰς ἀνακάμψαν,
Ἄμπαλιν, οἱ δὲ φέβοντο ὅλοις ἀνέτοις ῥυτῆρσιν·
Οἷος ἐπαλλήλοις ῥοθέων δινήμασι πόντος,
Νωῖ μὲν ἐπὶ σκοπέλος χέρσος ἐπερεύγεται οἶδμα,
Ἀφρῶν δ' ἐχατίῳ ψάμαθόνδ' ἀκτῆς ἐπιβαίνει·

Στίχ: 636. . . . . ΒΑΘΕΊΗ Δ' ΎΕΛΕΝ Ο'ΥΡΑΝΟ'Ν ΎΟΡΦΝΗ. Τῷ τᾶν ἐπαφιεμένων ἑκατέρωθεν πλήθει βελῶν τε καὶ τοξευμάτων τὸ ἀέρος κατασκιαθέντος.

Στίχ: 641. . . . . ἘΚ ΚΑΤΑΠΈΛΤΟΥ. Ὁ δὲ Καταπέλτης, μηχάνημα ἰῷ παλαιὸν ἐν πολέμοις, ἤτοι ὄργανον ἀφετήριον λίθων τε καὶ διαφόρων ἄλλων βελῶν, ἐν τειχομαχίαις μάλιστα χρησιμεῦον.

Στίχ: 644. ΣΤΡΈΨΑΝΤΕΣ ΔΕ᾽ ΣΆΚΗ κτ: Ὁ γὰρ ἀσπιδιώτης φεύγων, τὴν ἀσπίδα ἐπὶ νώτῳ ῥίπτει, μὴ ὄπισθε τρωθῇ παρὰ τὸ διώκοντος. Ἔοικε δὲ ἡ Λατίνων τοιάδε φυγὴ ἐκ στρατηγήματος ἐπιτηδευθῆναι, ἢ δοκεῖ ἐκ τῆς αἰφνιδίας παλινστρόφε ἐπαναπάμψεως καὶ παλιν διώξεως.

Στίχ: 647. . . . . ΔΕΙΡᾺΣ ᾼΠΑΛΑ'Σ . . . . Οὐ γὰρ ἦσαν τραχύστομοι, οὐδὲ σκληράυχενες αὐτοῖς οἱ ἵπποι, ἀλλ' ἑτοίμως τοῖς χαλινοῖς ὑπακόοντες.

Στίχ: 648. ᾼΜΠΑΔΙΝ ΟΙ΄ ΔΕ᾽ ΦΈΒΟΝΤΟ . . . . Οἱ ἀμφὶ τὸς Τρῶας δηλονότι.

Στίχ:

Et cum fratre Coras, & virginis ala Camillæ,
Adverſi campo apparent; haſtaſque reductis
Protendunt longe dextris, & ſpicula vibrant.
Adventuſque virûm, fremituſque ardeſcit equorum.
Jamque intra jactum teli progreſſus uterque
Subſtiterat: ſubito erumpunt clamore, frementeſque
Exhortantur equos: fundunt ſimul undique tela
Crebra, nivis ritu, cœlumque obtexitur umbrâ.
Continuo adverſis Tyrrhenus, & acer Aconteus
Connixi incurrunt haſtis, primiqne ruinam
Dant ſonitu ingenti, perfractaque quadrupedantum
Pectora pectoribus rumpunt: excuſſus Aconteus
Fulminis in morem, aut tormento ponderis acti,
Præcipitat longe, & vitam diſpergit in auras.
Extemplo turbatæ acies, verſique Latini
Rejiciunt parmas, & equos ad mœnia vertunt.
Troës agunt: princeps turmas inducit Aſylas.
Jamque propinquabant portis: rurſuſque Latini
Clamorem tollunt, & mollia colla reflectunt:
Hi fugiunt, penituſque datis referuntnr habenis.
Qualis ubi alterno procurrens gurgite pontus

Nunc

❀ ❀ ❀

Στίχ: 657. ΣΥ᾽Ν ΤΕ ΠΛΕ᾽ΞΑΝ ᾽ΙΛΑΣ κτ: Ἰλ: Δ. 472.
„Ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ᾽ ἄνδρὶ ἐδυκοπάλιζεν.

Στίχ: 658. ΤΟ᾽ΦΡ᾽ ᾽ΑΡΑ ᾽ΟΙΜΩΓΗ᾽ Τ᾽ ΕΥ᾽ΧΩΛΗ᾽ Τ᾽ . . . .
659. ᾽ΟΛΛΥ᾽ΝΤΩΝ ΤΕ ΚΑ᾽Ι ᾽ΟΛΛΥΜΕ᾽ΝΩΝ . . . . Ἰλ: Δ. στίχ. 450. Αὐτολεξεί.

Στίχ: 662. ᾽ΟΡΣΙ᾽ΛΟΧΟΣ ῬΕΜΥ᾽ΛΟΙΟ κτ: Ἀπορεῖν ἔπεισιν ὧδε, ὁπότερος ὁ δεδοικὼς ἰὼν ἀπαντῆσαι; τῶν γὰρ παλαιοτέρων Σχολιαστῶν ἐδεὶς σαφῶς διεξείλατο, ὃν ἂν καὶ αὐτὸς εἰδείλυ· τῶν δέ τοι Γάλλων οἷς ἐγκύψαι μοι ἔπεγένετο, ὁ μὲν οὕτως (Des-Fontaines) ἡρμήνευκεν: Orſiloque voyant que Rémulus l'evitoit, perce de ſon dard le cheval de cet ennemi, au-deſſous de l' oreille. etc: Τοῦτο δ᾽ ἐστὶν ὅτι Ῥεμύλος ἦν, ὃς ἔφιππος τυγχάνων προσελθεῖν ἐδεδίει, καὶ εἰς χεῖρας ὁμόσε τῷ ᾽Ορσιλόχῳ χωρῆσαι· ὅθεν ἕτος ἐκεῖνος, πεζὸς ἱππέως, ἐφικέσθαι μὴ ἔχων, κατέτρωσε καιρίως τὸν ἵππον πόρρωθεν τινὶ αἰγανέτῃ ἀφεὶς· ὁ δὲ (Lallemand) τἀναντίον ἀπέδωκεν: Orſiloque n' oſant attaquer de près le terrible Rémulus, lança une Javeline à ſon cheval. etc: τοῦτο δὲ βέλεται ὅτι ᾽Ορσίλοχος ἰὼν ὁ δεδιὼς, καὶ ἔχ ὁ Ῥεμύλος. Ἤ πε δὲ, τ᾽ ἀληθὲς εἰπεῖν, ὁ Μάρων αὐτὸς, τῆς διαφόρε αἴτιος ἐγένετο διανοίας, ὡς τὸ συμβὰν ἐκφεύσας δι ἀμφιλόγε παρενθέσεως.
„Orſilochus Remuli (quando ipſum horrebat adire)
„Haſtam intorſit equo etc . . . . . .
Τὸ γὰρ Ipſum horrebat; (Αὐτὸν ὑπέφριττεν) τὸ πότερον ἀόριστον παραλείπει. Ταύτῃ τοι καὶ ὁ Ἰταλὸς Κάρος ἀμφιβολογεμένῳ ὁμοίως διεσοφίσατο τινὶ ἑρμηνείαν πως ἀποδῦναι:
Orſiloco a rincontro
„Di Remolo trovoſſi. E non oſando
„Di ſtar ſeco alle mani; etc:
Ἔστι γὰρ καὶνταῦθα πυθέσθαι, περὶ ποτέρε λέγεται, τὸ, non oſando: (ἐπεὶ ἓν ἐτόλμα.) Τέτε δὴ χάριν καὶ ἡμεῖς τὸ ἀμφίλογον τῆς τε Ποιητε φράσεως ἔασαι εἰλόμεθα, ἐν παρενθέσει ἀποδόντες, ὡς ἐκεῖνος:
„Ὀρσίλοχος Ῥεμύλοιο (ὃς ἀντιβολῆσ᾽ ἐδεδοίκει)

Τοῖς

Νιῶ δὲ κυλινδομένας λᾶας κραιπνῶς ἀμπωτίζων
Οἴχετ' ὀλιθαίνων ὀπίσω, ἀκτιὼ τ' ἀπολείπει.
Δὶς Θύσκοι Ῥοτόλας τρέψαντες τείχεσ' ἀπῶσαν,
Δὶς νῶτα σεγάσαντες ὄπιθ' ἐπὶ φύξιν ἐσεῖδον.
Ὡς τρίτον ἀλλήλοις δ' ὑσμῖνι σωῆλθον, ἀπάσας
Σώ τε πλέξαν ἴλας, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζε·
Τόφρ' ἄρα οἰμωγή τ' ἐυχωλή τ' ἔπλετο ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
Σώματά θ', ὅπλα τε, ἠδ' ἀναμίξ γε σὺν ἄνδρεσιν ἵπποι
Ἡμιθανεῖς κυλίοντο· Ἄρης δ' ὀξὺς μάλ' ἀέρθη.
Ὀρσίλοχος Ῥεμύλοιο (ὅς ἀντιβολῆσ' ἐδεδοίκει.)
Ἵππα ἀντιτίτηνεν, ὑπ' ἔατι λᾶπε δὲ ἔγχος·
Ἥλατο δ' ἄρ βληθὶς μώνυξ μανικῶς ἐριάυχιω,
Τρώματος ἀτλήμων, σκέλεα ξέρνον θ' ὁ δ' ἄειρεν·
Ἱπποβάτης δὲ ἔραξε κυλίνδετο ἐξ ἄπο σειθεὶς·
Καδδὲ Κατίλλος πέφνεν Ἰώλαν, Ἐρμίνιόν τε,
Καίτοι τόνδε μέγαν θυμῷ τε, δέμας τε, καὶ ὅπλοις.
Τᾶ κὰρ γυμνὸν ἔϊω, ξανθῇ τε κόμῃ αἰγλῆεν,
Γυμνοὶ δ' ὦμοι, ἐπεὶ ἄτοι μάλα τρώματα δεῖδε,
Πάντῃ πᾶς δ' ἔκκειτο βελέμνοις· τᾶνεκα ἔγχος
Ἀχθὲν ῥηϊδίως διὰ εὐρέα νῶτα κραδάνθη.
Ἰδνώθη δὲ πεσὼν, διπλᾶ δ' ἐπιήθετο ἄλγεα.

Χέυετο

❁ ❁ ❁

Τοῖς αὐτᾶ ὡς οἷον τε βαίνειν χαίροντες ἴχνεσιν. Εἰ δέ τις ξῆσαι τὸν νᾶν ἐπὶ θατέρω ἐφίοιτο, ἐρεῖ, κατὰ μὲν τιὼ τᾶ προτέρα τῶν Γάλλων ἔκθεσιν:

„Ὀρσίλοχος Ῥεμύλοιο δεδοικότος ἀντιβολῆσαι·

Κατὰ δὲ τιὼ τᾶ δευτέρα:

„Ὀρσίλοχος Ῥεμύλοιο δεδοικὼς ἀντιβολῆσαι.

Τὸ δὲ τοι μέτρον, καὶν ταῖς τρισὶν ἀπαραλυμάντως ἐκφράσεσι διασώζεται.

Στίχ: 664—666. ΗΛΑΤΟ Δ' ΑΡ' ΒΛΗΘΕΙΣ κτ: Παραπλήσιόντι καὶ τῷ Μεζέντε ἵππω σωέβη· Βιβλ: Ι. Αἰν: περὶ τὸ τέλος· στίχ. 936—939. Ἀλλ' ἐπὶ τέτοις ἔραμοι, καὶ τὸν Νέσορος ἵππον τρωθέντα ὁμοίως παρ' Ὁμήρῳ, Ἰλ: Θ. στίχ. 81.

„ . . . . . Τὸν βάλεν ἰῷ
„Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
„Δεξιὸν κακκορυφιὼ, ἔνθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
„Κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριον ἐστίν.
Ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ
„Σιὼ δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.

Στίχ: 673. . . . . ΔΙΠΛΟΤ Δ' ΕΠΙΗΙΣΘΕΤΟ ΑΛΓΟΥΣ. Ὁ Μάρων κατά τινα τῶν Ἀπογράφων:

„Duplicat que virum transfixa dolore.

Ὡς δ' ἄλλοι ἀνέγνων:

„Duplicatque viri transfixa dolore.

Ὡς δ' ἄλλοι:

„Duplicatque, virum transfixa dolorem.

Τέτων ἡ μὲν Δ. ἀνάγνωσις διπλάζει τὸν ἄνδρα, ἰδνωθέντα τῷ τᾶ τράυματος ἄλγει, καὶ οἷον εἰπᾶν συγκύψαντα, κατὰ τὸν παρ' Ὁμήρῳ Θερσίτιω, οἳ πλῆξε μὲν τὸ μετάφρενον τᾷ σκήπτρῳ Ὀδυσσεὺς, ὁ δὲ ἀλγήσας ἰδνώθη. Ἰλ: Β. στίχ. 266 Ἡ δὲ Β τῶν ἀναγνώσεων διπλάζει τὸ ἄλγος τῷ ἀνδρὶ. Καὶ ἡ Γ. δὲ ὁμοίως, διαφείλασα αὖτη μεταξὺ δι' ὑποσιγμῶν, τὸ, Virum transfixa:

Nunc ruit ad terras, ſcopuloſque ſuperjacit undam
Spumeus, extremamque ſinu perfundit arenam:
Nunc rapidus retro atque æſtu revoluta reſorbens
Saxa, fugit, littuſque vado labente relinquit.
Bis Thuſci Rutulos egêre ad mœnia verſos:
Bis rejecti armis reſpectant terga tegentes.
Tertia ſed poſtquam congreſſi in prælia, totas
Implicuêre inter ſe acies, legitque virum vir;
Tum vero & gemitus morientum, & ſanguine in alto
Armaque, corporaque, & permiſti cæde virorum
Semianimes volvuntur equi; pugna aſpera ſurgit.
Orſilochus Remuli (quando ipſum horrebat adire)
Haſtam intorſit equo, ferrumque ſub aure reliquit:
Quo ſonipes ictu furit arduus, altaque jactat,
Vulneris impatiens, arrecto pectore, crura.
Volvitur ille excuſſus humi. Catillus Jolan,
Ingentemque animis, ingentem corpore & armis
Dejicit Herminium; nudo cui vertice fulva

Cæſa-

❀ ❀ ❀

(διαπείρασα τὸν ἄνδρα.) Ἀπορήσειε δ' ἄντις, πῶς ἄρα τὸν τῆ ἄλγεϊ διπλασιασμὸν δηήσει νοεῖν; Ἀλλὰ τὸ πρῶτον μὲν, εἰποιτις ἄν, ἐν ᾧ τρωθεὶς τέτρωται, τὸ δὲ τοι δεύτερον, ἐν τῷ πεσόντα συσραφλῶαι· ἤ, ἐπειδὴ διαμπερὲς τὸ ἔγχος ἐχώρησε, δεδιπλάσθαι πως εἰπεῖν ἔσαι τὸ τραῦμα, ὡς ἐπί τε τῶν νώτων, καὶ ἐπὶ τὰ σήθεα ποιῆσαν τῆ ἄλγεϊ τλιὺ αἴσθησιν· ἢ τέως καὶ ὅτι τὸ δόρυ, καθάπερ εἴρηται (σίχ. 672.)

„Ἀχθὲν ῥηϊδίως διὰ ἐυθέα νῶτα κραδάνθη.

Τᾶθ' ὅπερ ἐσὶ, διεσαλεύετο ἐπὶ ποσὸν, καὶ διεκλονεῖτο, τλιὺ ῥύμλω τῆς κινήσεως καὶ μετὰ το ἐμπαρλῶαι ἐνδιασῶζον, καὶ τὸ ἄλγος ἔτως ἐπανεγεῖρον.

Στίχ: 676. ΟΙ' Δ' Η΄ΤΟΥΝ ΚΑΛΟ'Ν ΣΦΙ΄ΣΙΝ ἘΚ ΔΗ' ΤΡΑ΄ΥΜΑΤΟΣ ΄ΟΙΤΟΝ. Οὕτω καὶ Νῖσος Θ. Αἶν: σίχ. 418, τῷ ἐπεράσῳ Εὐρυάλῳ ἐπαμιὼν, διεσκοπεῖτο ὡς τεθνήξοιτο.

„Σπεύσοι τ' ἀντιόων καλῷ διὰ τρώματος οἴτῳ.

Στίχ: 677. . . . . ΄ΑΜΑΖΩ΄Ν . . . . Ἡ γὰρ τῷ ἔθνει Οὐολσκὶς, ἥρμοσο τὸν βίον τοῖς ἤθεσι τῶν Ἀμαζονίδων, περὶ ὧν εἴρηται, Α. Αἶν: σίχ 534.

Στίχ: 679. ΚΑΙ' ΝΥ΄Ν ἘΣΣΥΜΕ΄ΝΩΣ κτ: Καταλέγει τὰ ὅπλα, οἷς ἐν πολέμῳ χρῆσθαι ἡ Καμίλλα εἰώθει, ἄλλοτε ἄλλοις· Τὰ δ' ἦν ἀκόντια, καὶ πέλεκυς, καὶ τόξα· τοιαῦτα δὲ ὑπῆρχε καὶ τὰ Πενθεσιλείας παρὰ τῷ Καλαβρῷ Α. Παραλειπ: σίχ. 157.

„Δουρὸς εἵλετ' ἄκοντας ὑπ' ἀσπίδα· δεξιτερῇ δὲ
„Ἀμφίτυπον βεπλῆγα, τὸν οἱ Ἔρις ὤπασε δεινὴ,
„Θυμοβόρᾳ πολέμοιο πελώριον ἔμμεναι ἄλκαρ.

Στίχ: 681. . . . . ΚΛΑ΄ΓΓΕ Δ' ἘΠ' ΄ΩΜΟΥ . . . . ΤΟ΄ΞΑ. Ἰλ: Α. σίχ. 46.

„Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο.

Στίχ: 683. ΤΟ΄ΞΟΝ ΄ΑΝΑΣΤΡΕ΄ΨΑΣΑ ΠΑΛΙ΄ΝΤΡΟΠΟΣ κτ: Αὕτη δὴ Παρθυέων ἡ δεξιότης γενέθαι ἱσόρηται, τῶν ἐπισροφάδην, ἐν ᾧ φεύγειν ἔσπευδον, τὰς ἐπιδιώκοντας κατατοξδόντων. (ὅρα ἐν Γ. Γεωργ. σίχ. 34.)

Στίχ: 684. ΄ΑΜΦΙ' Δ' ΟΙ' ΄ΩΜΑ΄ΡΤΟΥΝ κξ. Τρεῖς ἐπαδὲς ἀριθμεῖ Καμίλλας ὁ Μάρων, τὰς αὐτὰς ἐπί τε ἐρίλιης, καὶ ἐν πολέμῳ ἐπιλέκτες αὐτῇ θεραπαι-

Χέυετο δ' ἄῤ πάντῃ μέλαν αἷμα. Ἀμοιβαδὰ δ' οἱ μὲν,
Μαρνάμενοι γ' ἑτέροισι σιδήρῳ κήδε' ἐφῆπτον·
Οἱ δ' ἤτην καλὸν σθένος ἐν δὴ τράυματος οἶτον.
Ἐν δ' ἀνδροκτασίῃσιν Ἀμαζὼν γήθετο μέσση,
Λαιὸν γυμνὴ πλευρὸν, ἔχουσα Καμίλλα φαρέτρην·
Καὶ νῶϊ ἐσσυμένως μὲν ἀκόντια ταρφέα χεῦε,
Νῶϊ δ' ἐν δεξιτερῇ πέλεκυν σιβαρὸν διενώμα·
Ἀρτέμιδος τῇ κλάγγε δ' ἐπ' ὤμῳ χρύσεα τόξα.
Ἥ δ' ἔτι, αἴκεν δή ποτε ἆψ ἄπο χάσσατο νῶτα,
Τόξον ἀναῤρέψασα παλίντροπος ἴθυ' ἰὼς·
Ἀμφὶ δ' οἱ ὠμάρτην ἐπίλεκτοι παρθενικαί γε
Λάρυνα, καὶ Τύλλη, καὶ Ταρπείη σροφέουσα
Χαλκείῳ κοπίδ'· αἱ δ' ἄρα Ἰταλιώτιδες ἔσσαν,
Τάς περ οἱ ἀγλαΐην ἐπελέξατο δῖα Καμίλλα,
Ἐθλὰς εἰρώης θεραπαίνας, ἠδέ τε χάρμης·
Οἵας Θρηΐκιαί γ', ὅτε Θερμωδόντιον ὄχθῳ,
Μαρνάμεναι κροτέουσιν, Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι,
Τεύχεσι δαιδαλέοις ἀμφ' Ἱππολύτιῳ· ἦ εὖτε
Πενθεσίλεια ἄγει ὁλολυγμῷ ἅρμα πολύθρῳ,

❁ ❁ ❁

ραπαινίδας· ὁ δὲ Καλαβρὸς τῇ Πενθεσιλείᾳ, (Παραλειπ: Α. στίχ. 33.)

„Σοὶ δὲ οἱ, ἄλλαι δυώδεκα πᾶσαι ἀγαυαὶ,
„. . . . . .
„Λῖ οἱ δμωΐδες ἕσκον, ἀγακλειταί περ ἐοῦσαι·

Καὶ τὰ μὲν ὀνόματα τῶν περὶ τὴν Καμίλλαν, Ἰταλιωτίδων ἐουσῶν, ἃς καὶ αὐτὴ, Ἰταλικὰ εἰκότως ἐτέθη: Λαρίνα, Τύλλη, Ταρπεῖα· τὰ δὲ τῶν περὶ τὴν Πενθεσίλειαν, παρὰ τῷ Καλαβρῷ, Ἑλληνικά. Αὐτ: στίχ. 41—45.

„. . . . . Κλονίη, Πολεμοῦσά τε, Δηριάδη τε,
„Ἐυάνδρη τε, καὶ Ἀντάνδρη, καὶ δῖα Βρέμουσα,
„Ἠδὲ καὶ Ἱππόθοη, μετὰ δ' Ἀρμοθόη κυανῶπις,
„Ἀλκιβίη τε, καὶ Ἀντιβρότη, καὶ Δηριμάχεια,
„Ταῖς δ' ἐπὶ Θερμώδοσσα, μὲγ' ἔγχει κυδιόωσα.

Στίχ: 689. ΟΙΑΙ ΘΡΗΙΚΙΑΙ Γ', ΟΤΕ ΘΕΡΜΩΔΟΝΤΙΟΝ ΟΧΘΗΝ. Τὰς Σαυρομάτιδας, φασὶ, τὰς περὶ τὸν Τάναϊν πάλαι οἰκέσας, καὶ τὰ περὶ τὸν Θερμώδοντα ἐντεῦθεν ἐξῆς καταλαβεῖν ποταμὸν, τὸν ἀπὸ Καππαδοκίας ἰόντα, καὶ εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον ἐκβάλλοντα· ἔνθα καὶ Θεμισκύρας Ἀνάκτορον ἐδείκνυτο τῆς ἐκείνων Ἀνάσσης. Ταύτας δὲ εἶναι τὰς Ἀμαζόνας, ἃς καὶ Θρηΐκιας ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς κατονομάζει, ἢ καθότι καὶ τῆς Θράκης ὕστερον ἐπέβησαν, αἱ καὶ μέχρις Ἀττικῆς τέως ἐλάσαι καθιστορέμεναι· ἢ γοῦν καὶ ἀνάπαλιν, ὅτι τὸ Θράκης ὄνομα, καὶ αὐτῇ τῇ μικρᾷ καλεμένῃ Ἀσίᾳ πλατύτερον ἀπονενέμηται. Ἐξ οὗ καὶ Θρακικὰ, ἢ Θρακῶα πεδία, ἅπερ ἐνέμοντο αἱ ἀπὸ Ταναΐδος Ἀμαζόνες. τὰ δὲ Θερμωδόντια ῥεῖθρα σωκδοχικῶς ἐκδεκτέον, ἀντὶ τῶν παροχθίων, ἅπερ ὁ ῥῆς ὁ τῆ Θερμώδοντος παραμείβεται.

Στίχ: 691. . . . . ΑΜΦ' ΙΠΠΟΛΥΤΗΝ . . . .
692. ΠΕΝΘΕΣΙΛΕΙΑ Ἡ μὲν Ἱππολύτη τῶν Ἀμαζόνων ὑπῆρξεν ἄνασσα, ἧς τὸν ζωστῆρα Ἡρακλῆς ἀφείλετο, ὃν ἐξ Ἄρεος εἶχε λαβοῦσα, ὅς ὁ Θ. ἦν τῶν ἄθλων τῆ Ἥρως, καταγωνισαμένη τὰς Ἀμαζόνας. (Ἀπολλόδ. Βιβλ: Β. Κεφ: Ε.) ΑΜ' ἦν Ἀπολλόδωρος (Αὐτ:) ὑπὸ Ἡρακλέους διέξεισιν ἐν τῷ πολέμῳ πεσεῖν, ταύτην ὁ Καλαβρὸς ἐῤῥαψώδησεν ὑπὸ Πενθεσιλείας τῆς κασιγνήτης, ἤτοι γ' ἑκούσης, ἀποκτανθῆναι. (Α. Παραλειπ: στίχ. 24.)

„ . .

Cæſaries, nudique humeri: nec vulnera terrent:
Tantus in arma patet! latos huic haſta per armos
Acta tremit, duplicatque, virum transfixa, dolorem.
Funditur ater ubique cruor: dant funera ferro
Certantes, pulchramquə petunt per vulnera mortem.
At medias inter cædes exultat Amazon,
Unum exerta latus pugnæ, pharetrata Camilla.
Et nunc lenta manu ſpargens haſtilia denſat,
Nunc validam dextrâ rapit indefeſſa bipennem.
Aureus ex humero ſonat arcus, & arma Dianæ.
Illa etiam, ſi quando in tergum pulſa receſſit,
Spicula converſo fugientia dirigit arcu.
At circum lectæ comites, Larinaque virgo,
Tullaque, & æratam quatiens Tarpeia ſecurim,
Italides: quas ipſa decus ſibi dia Camilla
Delegit, paciſque bonas bellique miniſtras.
Quales Threiciæ cùm flumina Thermodontis
Pulſant, & pictis bellantur Amazones armis:
Seu circum Hippolyten, ſeu cùm ſe Martia curru
Penthesilea refert: magnoque ululante tumultu,
Fœminea exultant lunatis agmina peltis.
Quem telo primum, quem poſtremum, aſpera virgo
Dejicis?

❀ ❀ ❀

„. . . . . Τίὼ γὰρ ῥὰ κατέκτανε δερὶ κραταιῷ·
„Ὄυ μὲν δὴ τὸ γ' ἐκῆσα, τιτυσκομένη δ' ἐλάφοιο.
Μέμνηται ἓν ἀμφοτέρων τῶν Ἀμαζονικῶν πολέμων ὁ Ποιητὴς ἐνταῦθα, τῇ μὲν Ἱππολύτης καθ' Ἡρακλέες συςάντος ἐν Θεμισκύρᾳ, τῇ δὲ Πενθεσιλείας κατ' Ἀχιλλέως ὑπὸ τὸ Ἴλιον. (Ὅρα καὶ ἐν Λ. Αἰν: τὰ σημειωθ: ςίχ. 534. καὶ 535.)

Στίχ: 693. . . . . ΣΕΛΗΝΟΣΧΉΜΟΣΙ ΠΈΛΤΑΙΣ. Περὶ ὧν Ζ. Αἰν: ςίχ. 782. Κἀν τῷ αὐτῷ δὲ Βιβλ: ςιχ. 201. Αὐτ: ἔνθα περὶ τῆ Ἀγκυλίᾳ.

Στίχ: 694. . . . ΤΊΝΑ ΠΡΩΤΟΝ, ΤΊΝΑ . . . Λ' ΥΣΤΑΤΟΝ . . . Οὕτω καὶ τὶὼ ὑπὸ Ἕκτορος γενομένῳ τοῖς Ἀχαιοῖς θραῦσιν Ὅμηρος παρέςησεν, ὡς κατ' ἐνδειαν λόγε, τῇ εἰπεῖν ἐξαρκέσοντος: Ἰλ: Ε. ςίχ. 703. καὶ Λ. ςίχ. 296.
„Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕςατον ἐξενάριξεν;
Καὶ τὶὼ ὑπὸ Πατρόκλε δὲ τοῖς Τρωσὶν, ὃν καὶ κατὰ δευτεροπροσωπίαν, ὡς ὁ Μάρων ὧδε τὶὼ Καμίλλαν, καὶ Ὅμηρος ὁμοίως διαπωθάνεται, Ἰλ: Π. ςίχ. 692.
„Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕςατον ἐξενάριξας
„Πατρόκλεις, ὅτε δή σε Θεοὶ θανάτονδε κάλεσσαν;

Στίχ: 697. . . . . ΔΟΛΙΧΗῖ ΈΛΆΤΗι . . . . Δόρατι μακρῷ, κατὰ τρόπον μετωνυμίας, ἢ ὑπαλλαγῆς, ἢ μεταλήψεως.

Στίχ: 699. ΒΕΒΡΥΧΏΣ, ΚΌΝΙΌΣ ΤΕ ΔΡΆΓΜΕΝΟΣ ΑΊΜΑΤΟΦΎΡΤΟΥ. Ὥσπερ κὴ παρ Ὁμήρῳ Σαρπηδὼν, ὑπὸ Πατρόκλε ἀναιρεθείς, Ἰλ: Π. ςίχ. 485.
„Ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρε κεῖτο τανυθείς
„Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Ὅρα καὶ Ι. Αἰν: ςίχ. 519. ἐπὶ τῆς Πάλλαντος ἀναιρέσεως.

Στίχ. 701. . . . . ΑΎΡΙΝ, ΠΆΓΑΣΌΝ Τ' ἘΠΊ ΤΟΥΤΩι. . . . Τὸν μέν, συμποδιθέντος αὐτῷ τῇ ἵππε, ἀναχεῖν πειρώμενον κὴ ἀνορθώσαθαι, ἰωΐαις καὶ κέντροις· τὸν δὲ, ὡς ἀντιλαβέθαι ἐκείνῳ δεξιὰν ἐποιέγοντα· ἄμφω μιᾷ πληγῇ καταβέβληκεν.

Στίχ:

Θήλεις δ' ἄρ γηθεῦσι σελιωοχήμοσι πέλται.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα κάρη δ' ὕστατον αἰνῇ
Καββάλλεις; ὅσσων χαμάδις κατὰ σώματα κίδνης;
Ἐυμένιον Κλυτίη δὴ πρῶτον, τῷ γ' ἀκάλυπτον
Ἄντα ἔλω ςέρνον, δολιχῇ ἐλάτῃ διελαύνει.
Αἶψα δ' ὅ γ', ἐξεμέων ῥυδὸν αἵματα, ἐξετανύσθη
Βεβρυχὼς, κόνιός τε δράγμενος αἱματοφύρτῃ,
Αὐτὸν ἔ τ', ἀμφὶ ἑῷ περὶ τρώματι οἰκτρὸς ἑλίσσων.
Εἶτα Λύριν, Πάγασόν τ' ἐπὶ τούτῳ· ὧν ἕτερος μὲν,
Κάτφορον οἱ ἵππον κέντροις σώαγ' ἠδὲ χαλινοῖς·
Τῷ δ' ἕτερος μάψ χεῖρα κυβιςήσονθ' ὑποτείνει.
Οἱ δ' ἄμφω κατ' κὰρ πέσον. οἷς προσέθηκεν Ἄμαςρον
Ἱπποτάδιω· ἔκαθεν δ' ἄρ ἔπειτα διώκαθεν ἔγχει
Τηρέα θ', Ἁρπάλυκόν τ', ἰδὲ Δημοφόωντα, Χρόμιν τε.
Ὅσσα γε παρθενικὴ πάλλουσα τιτύσκετο τόξα,
Τόσσοι ἄρ ὠτάμενοι Φρύγιοι πεπτώκεσαν ἄνδρες.
Ὄρνιτος αἰίσσων πόρρωθεν ἀήθεσιν ὅπλοις,
Θηρητὴρ, ἔποχος βαίνων ἐπ' Ἰάπυγος ἵππου·
Τῷ ῥὰ δέρας Ταύροιο ἐπισκέπεν εὐρέας ὤμους
Μαρναμένῳ, καὶ κρὰς δὲ Λύκοιο πέλωρον χάσμα
Ἔςεγε, σιώ τε γένυσσιν, ἀτὰρ λευκοῖς σιῶ ὀδῶσι.
Νωμῶν δ' ἀγροῖκον χείρεσσι καλαύροπα ὅπλον,
Μέσσος ἀνεςρέφετο, πρὸ δὲ τ' ἔξεχε κράατι πάντων.
Τὸν δ' ἐποριναμένη, (κλινθείσης ῥᾴδιον ἕλης·)
Ἶφι διήλασε, τὼς δ' ἐπὶ δυσμενὲς ἦτορ ἔειπεν:
Ἦ δρυμοῖς, Τυρρίωὲ, σοβᾶν φῆρας γ' ὠήθης;
Δὴ πάρα τῶτ' ἦμαρ, τὸ ῥὰ, θηλυτέρης διὰ ὅπλων
Σῷ κεν ἐλέγξαι ἔπη· κλέος ἔμπης ὅτι δέ κῶφον
Σοῖς

❀ ❀ ❀

Στίχ: 707 ΟΣΣΑΓΕ ΠΑΡΘΕΝΙΚΗ' κτ: Ὅρα καὶ τιὼ παῤ Ὁμήρῳ Τεύκρε ἐυθυβολίαν, Ἰλ: Θ. στίχ. 274—277.

„Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὄρμενον, ἠδ' Ὀφελέστιν
„. . . . . .
„Πάντας ἐπασσυτέρως πέλασε χθονὶ πολυβοτείρῃ.

Καὶ τιὼ παρὰ τῷ Καλαβρῷ δὲ ἀριστείαν Πενθεσιλείας, Παραλειπ. Α. στίχ. 382.

„. . . . . Οὐδὲ οἱ αἰχμὴν
„Μαψιδίως ποτ' ἔθωκεν . . . . .

Στίχ: 709, ΟΡΝΙΤΟΣ . . . . Παῤ ἄλλοις Ὄρνυτος, ὡς ἀπὸ τῦ Ὄρνυμαι· παῤ ἄλλοις δὲ καὶ Ὄρφιτος, φέρεται ἀναγνωσκόμενον.

Στίχ: 710. . . . . ΕΠΙ ΙΑΠΥΓΟΣ ΙΠΠΟΥ, Τὸ ἐξ Ἰαπυγίας, τῆς πάλαι καὶ Μεσαπίας, νῦν δὲ Ἀπελίας.

Στίχ: 716. . . . . ΚΛΙΝΘΕΙΣΗΣ ΡΑΙΔΙΟΝ ΕΙΛΗΣ. Τῆς τῶν Τροτόλων, ἣν αὐτὸς ἦγε προέχων, καὶ ὑπερωμίας ἐξέχων.

Στίχ: 720. ΣΟΥ ΚΕΝ ΕΛΕΓΞΑΙ ΕΠΗ . . . . Ἐντεῦθεν εἰκάζεται τὸ παρασιωπηθὲν, ὡς ὁ διέλιπε μεταξὺ ὁ ἀγροῖκος Τυρρίωος, κατὰ τῆς ἀνδράσι μάρναθαι ἀναβαλομένης νεάνιδος ἐπεσβολῶν κέρτομα βάζειν, διὸ καὶ πικρῶς αὕτη τὸν θρασωθέντα ἐνίπτει ἀντισαρκάζουσα, ἤδη πεσόντα:

„. . . . . κλέος ἔμπης ὅτι δὲ κῶφον
„Σοῖς νεκύεσσ' οἴσεις, δορὶ πεπτωκὼς σὺ Καμίλλης.

Dejicis? aut quot humi morientia corpora fundis?
Eumenium Clytio primum patre: cujus apertum
Adverſi longa tranſverberat abiete pectus.
Sanguinis ille vomens rivos cadit, atque cruentam
Mandit humum, morienſque ſuo ſe in vulnere verſat.
Tum Lyrim, Pagaſumque ſuper: quorum alter habenas
Suffoſſo revolutus equo dum colligit, alter
Dum ſubit, ac dextram labenti tendit inertem,
Præcipites pariterque ruunt: his addit Amaſtrum
Hippotadem: ſequiturque incumbens eminus haſtâ
Tereaque, Harpalycumque, & Demophoonta, Chromimque:
Quotque emiſſa manu contorſit ſpicula virgo,
Tot Phrygii cecidêre viri. Procul Ornitus armis
Ignotis, & equo venator Japyge fertur:
Cui pellis latos humeros erepta juvenco
Pugnatori operit: caput ingens, oris hiatus,
Et malæ texêre lupi, cum dentibus albis:
Agreſtiſque manus armat ſparus: ipſe catervis
Vertitur in mediis, & toto vertice ſupra eſt.
Hunc illa exceptum (neque enim labor agmine verſo)
Trajicit, & ſuper hæc inimico pectore fatur:
Sylvis te, Tyrrhene, feras agitare putaſti?

Ad-

❁ ❁ ❁

Ἦν δὲ ἄλλως ἔντι τῶν ἐν ἐυχῇ τε καὶ λόγῳ, τὸ γᾶν ὑπὸ ἀνδρὸς ἀρίστου ἀναιρεθέντα ἐν τῷ πολέμῳ πεσεῖν· διὸ καὶ Αἰνείας εἰς παραμυθίαν τοῦτο Λαύσῳ, τῷ ὑπ' αὐτοῦ ἐ πάνυ ἐκεσίως ἀποκταν θέντι, ἐπεῖπεν, Γ. Αἰν: στίχ. 873.

„Ἀλλὰ τό σοι δύσποτμε ἔοι παραμύθιον οἷον
„Δεξιτερῇ πεσέμεν σ' Αἰνείᾳ.

Στίχ: 722—730. ΟΡΣΙΛΟΧΟΝ, ΒΟΥΤΗΝ ΤΕ . . . . Ἀπὸ κοινοῦ τοῦ διήλασε· τὸν μὲν Βάτλιν ἐπ' εὐθείας ἀντεπιόντα τῷ δόρατι, κατὰ τλῆν δειρὴν διαπείρασα, τοῦ θώρακος μεταξὺ καὶ τῆς περικεφαλαίας ἀνακαλυφθεῖσαν, δεξιόθεν· ἡ γὰρ ἀσπὶς αὐτῷ τὰ λαιὰ ἐπεκάλυπτε· Τὸν δέ τοι Ὀρσίλοχον στρατηγηματικῶς ἐκπεριελθοῦσα, κῆ νιῷ μὲν ἐπελαύνοντα πλαττομένη φεύγειν, νιῷ δὲ αὐτῷ ἔγγιον ταῖς τοῦ ἵππου περικυκλάσεσι προσιοῦσα, εἰς ὃ μέσον τοῦ κυκλώματος ἀρίστερόθεν οἱ ἐπενσκήψασα, πολλάς τε κατὰ τῆς κεφαλῆς τῇ κοπίδι κατενεγκοῦσα κατηλόησε, καὶ τὸν ἐγκέφαλον θερμὸν ἀποῤῥεῦσαι ἐποίησεν.

Στίχ: 732. ΤΗΪΔ' ΈΚΥΡΣ' ΑΪΦΝΗΣ κτ: Οὐχ ἑκὼν κατ' αὐτῆς χωρήσας εἰς μάχλιν, ἀλλὰ κατὰ συγκυρίαν αἰφνιδίως ἄντικρυς αὐτοῦ ἰδὼν παρεσῶσαν, καὶ διὰ τοῦτο τρέμειν ὑπὸ δέους ἀρξάμενος.

Στίχ: 733. . . . . ΑΠΕΝΝΙΝΟΝ ΝΑΙΟΝΤΟΣ ΑΡΗΪΟΣ ΑΪΝΟΥ, Ἀπεννῖνον, ἢ Ἀπέννιον (ὡς Στέφ. ὁ Βυζάντ. ἐκ Διονυσ. τοῦ Περιηγ. γράφει) Ὄρος ἐστὶ τὸ τλῆ Ἰταλίαν μέσῃ διανέχα τέμνον, ὑπερτεῖνον δὲ πρὸς Ἀνατολὰς ἐπὶ τλῆ μεσόγειον θάλασσαν, ὅριον καθίσταται τῆς Λιγύρων ἐπικρατείας, ἧς τὰ ὕπτια μεταξὺ κεῖται τοῦ τε ὄρους καὶ τῆς θαλάσσης· διὸ καὶ ὁ Λίγυς Λῦνος τὸ Ἀπέννιον οἰκεῖν εἴρηται. Τοῦτο σωῦ ὁ υἱὸς, καίτοι ἄλλως Ἀρεικὸς, ἀλλὰ τὰ εἰς ἀπάτλιν δεξιὸς μᾶλλον ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ ὧδε παρίσταται, καὶ διαπίσεται ἄρα (φησὶ Σερβιος) κἀνταῦθα τὸ περὶ τοῦ Λιγύρων ἔθνος ἐῤῥήθην ὑπὸ Κάτωνος: Ligures omnes fallaces ſunt: (Οἱ Λίγυρες πάντες ἀπατήλιοι.)

Στίχ:

Σοῖς νεκύεσσ' ὄισεις, δορὶ πεπτωκὼς σὺ Καμίλλης.
Αὐτίκα δ' Ὀρσίλοχον, Βάτιω τε, πελώρια Τεύκρων
Σώματα· Βάτιω μὲν δὴ ἀντίον ἤλασεν αἰχμῇ,
Θώρηκος κωέης τε μεσηγὺς, ὅππα Ἱππῆος
Δειρὴ φαίνετο, οἱ δέ γε λαιόθεν ἀσπὶς ἄορτο.
Ὀρσίλοχον φύγδιν δὲ μέγαν κύκλον τροχόωσα,
Καί γε ἑλαυνομένη, ἰδ' ἐλάυνεσ', ἐξαπάφησε·
Τῷ γὰρ ἀριστερόθεν κυκλώσιος ἔνδοθ' ἐπέσχη,
Καὶ κρατερῷ πελέκει τ' ἀνδρὸς τέυχη τ' ὀξᾶ τε,
Χεῖρ' ἐπαιραμένη κατακόπτεν, ἰδ' αὖ τ' ἐπικόπτε,
Πολλ' ἐπιλισσομένη· τὴ δ' ἐγκέφαλος ῥέε θερμὸς.
Τῇδε δ' ἔκυρσ' αἴφνης, ῥιγήσας δ' ὄψιν, ἐπέσχεν
Τὸς Ἀπεννῖνον ναίοντος ἀρήϊος Αὔνη,
Οὐ πύματος Λιγύρων, ἐς τ' εἴων μοῖρ' ἀπαφίσκειν.
Ὡς δ' οἱ ὄτε τάχα γε δώσεθαι δῆριν ἀλύξαι,
Οὐδὲ τραπησομένῳ ἔγνω βασίλειαν ὀπίσσω,
Τόφρα δολοφροσύνῃσι παρειπέμεν ἤρξατο ταῖς δε.
Τίπτ' ἄρ δὴ μέγα, εἰ γενναίῳ θῆλυς ἐφ' ἵππῳ
Θάρσιος ἱππάζῃ; λίπε φύξιν, συναδὸν αὐτὰρ
Θάρσει μάρναθαί μοι πεζῇ ἶσον ἐπ' ἔδας.
Εἴσεαι νῶν ποτέρῳ κενὴ αἶνον δόξα ἐποίσει.
Ὣς ὁ μὲν· ἡ δ' ἔνθες μάλα, δριμύ τε χωσαμένη κῆρ,
Ἵππον ὀπάονι δῶκε θορεῖσα χαμᾶζε ἐν ἴσοις·
Γυμνὸν ἔχες' ἄορ πεζὴ, ἁπλῷ δέ τε πέλτιω.
Ἀλλ' ὁ δόλῳ δόξας νικᾶν αἰζηὸς ἀπέπτη,

❁ ❁ ❁

Στίχ: 741. . . . . ΚΕΝΗ' ΑΙΝΟΝ ΔΟΞΑ ΕΠΟΙΣΕΙ. Οἱ μὲν, ἔτως ἀναγινώσκεσι: Ventosa féret cui gloria laudem. Οἱ δὲ ἄλλως, ἀντὶ τῦ Laudem, (ἔπαινον) ἀνθυποβάλλεσι fraudem: (ἀπάτιν, ῥᾳδιεργίαν, πονηρίαν.) Καὶ τῦτο μὲν Σέρβιος αἱρεῖται, ἐκεῖνο δὲ Δονάτος, τῶν Μάρωνος Σχολιαστῶν οἱ παλαιότατοι, Ὁ μὲν οὖν κατὰ Δονάτον νῦς ἀντιφραστικὸς ἂν εἴη πρὸς εἰρωνείαν σχηματιζόμενος· οἷον εἴπερ λέγοι ὁ Λίγυς δολευόμενος: γνώσῃ δὴ ὁποτέρῳ ἡμῶν. ἡ ἐκ τῆς κενοδοξίας προσγενήσεται ἔυκλεια, εἰπεῖν ἐθέλων, ἡ δύσκλεια, καὶ ὁ μῶμος. Ὁ δὲ κατὰ τὴν Σερβίυ ἀνάγνωσιν νῦς κυριολεχθήσεται, ἔσαι γὰρ τοιῦτος: γνάσῃ τίνι ψόγον τε, καὶ ἑπομένως ζημίαν προμηνεύσει τὸ κενὸν σε τόδε, ὦ νεάνις, κατακλαθὲν Φύσημα· ἔσῃ πότερος ἡμῶν τὴν ποινὴν ὑφέξει, ἐὰν, ἀφ' ἵππε ἧτω γενναίε μάρνασθαι παρεμπησαμένη, πεζῇ ἐπὶ τὴν μετ' ἐμὲ μάχιν χωρῆσαι θελήσῃς. Ἡμῖν ἔν ἑκάτερον τὸν νῶν ἐμμέτρως ἀποδῶναι ἐξέσαι, ἤτοι κατὰ τὴν προτέραν τῶν ἀναγνώσεων, ὥσπερ ἀπεδώκαμεν, ἢ ἄλλως καὶ κατὰ τὴν δευτέραν, ἔτως:

„Εἴσεαι νῶν ποτέρῳ κενὴ ἄτιν δόξα ἐποίσει.
Ὁ δ' ἀναγινώσκων τὸ μᾶλλον εἰκὸς αὐτῷ δόξον ἐλέσθω.

Στιχ: 743. ΙΠΠΟΝ ΟΠΑΟΝΙ ΔΩΚΕ κτ: Οὕτως Ἀρχεπτολέμε τῦ ἰωνοχῶντος αὐτῷ Ἕκτορ Ἰλ: Θ. στίχ. 318.

„Κεβριόνιν ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν, ἐγγὺς ἐόντα
„Ἵππων ἴνι' ἐλᾶν . . . . . .
„Αὐτὸς δ' ἐκ διφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος
„Σμερδαλέα ἰάχων . . . . . .

Στιχ:

Advenit qui veſtra dies muliebribus armis
Verba redargueret: nomen tamen haud leve patrum
Manibus hoc referes, telo cecidiſſe Camillæ.
Protinus Orſilochum & Buten, duo maxima Teucrûm
Corpora: ſed Buten adverſum cuſpide figit
Loricam, galeamque inter, quà colla ſedentis
Lucent, & lævo dependet parma lacerto.
Orſilochum fugiens, magnumque agitata per orbem,
Eludit gyro interior, ſequiturque ſequentem.
Tum validam perque arma viro perque oſſa ſecurim,
Altior exſurgens, oranti & multa precanti
Congeminat: vulnus calido rigat ora cerebro.
Incidit huic, ſubitoque aſpectu territus hæſit
Appenninicolæ bellator filius Auni,
Haud Ligurum extremus, dum fallere fata ſinebant.
Iſque ubi ſe nullo jam curſu evadere pugnâ
Poſſe, neque inſtantem reginam avertere cernit;
Conſilio verſare dolos ingreſſus, & aſtu,

Inci-

❋ ❋ ❋

Στίχ: 748. Ὦ ΛΙΓΥΡ ΥΨΑΥΧΗΝ κτ: Καὐταῦθα Σέρβιος τὸν ἐκ Κάτωνος αὖθις διαπλέκει τοῖς Λιγύρεσιν ἔπαινον: Mendaces ſunt, & vera minus meminere. (Ψεῦσαι εἰσὶ, καὶ τῶν ἀληθῶν ἐπιλήσμονες.)

Στίχ: 750. ΟὐΔΕ ΔΟΜΟΣ Σ' ΑΤΝΩι ΔΟΛΙΟΦΡΟΝΙ κτ: Τὸν ἐκ δολερᾶ πατρὸς δόλιον γὰρ ὁ δόλος ἔκιξα εἰς τὸ σωθῆναι ἀνήσει.

Στίχ: 752. ΙΠΠΟΝ ΥΠΕΡΘΕΥΣΑΣΑ κτ: Τῶ περὶ τάτᾳ πίστιν ὁ Ποιητὴς φθάσας προωκονόμησεν. Z. Αἰν: στίχ 860. καὶ ὅρα τὰ ἐκεῖ σημειωθέντα.

Στίχ: 754. ΕΥΤΕ Ρ' ΑΠ' ΑΙΓΙΛΙΠΟΣ ΠΕΤΡΗΣ ΩΚΥΠΤΕΡΟΣ ΙΡΗΞ, Accipiter . . . . Sacer ales, ἔφησε Μάρων, τὸν Ἱέρακα ἕτω προσαγορεύσας. Καὶ τὸ μὲν Accipiter ὄρνιν σημαίνει, τὸν αἱρέντα καὶ ἕλωρα ποιούμενον ἁρπάζοντα ἄλλα τῶν πτηνῶν, το γὰρ accipio, τὸ αἱρῶ ἐστὶ παρὰ Λατίνοις· τὸ δέ τοι Sacer ales, ἱερός ἐστιν ὄρνις. τοιοῦτος δὲ πάντως, ὡς ἐκ τῆς Ἑλλήνων φωνῆς ἐτυμολογούμενος ἐστὶν ὁ Ἱεραξ, τῶν ὕτως ὀνομασάντων, ἤτοι ὡς Ἄρεϊ ἱερὸν ὄντα, (καθάπερ οὖν καὶ Διὶ μὲν Ἀετὸς, Ταὼς δὲ Ἥρᾳ, Γλαὺξ δὲ Ἀθηνᾷ κτ:) ἢ κατ' εὐφημολογίαν, ὡς πολλοῖς γινόμενον ὄρνισιν ὄλεθρον· (οἷα δὴ καί τινα ἄλλα κατ' εὐφημίαν προφέρεται, ὡς καὶ Εὐμενίδες ἦκεσαν αἱ Ἐρινύες. Α. Γεωργ. στίχ. 415, καὶ Λ. στίχ. 582. Καὶ τῶν παθῶν δὲ ἔξιν ἃ Ἱερὰ καλεῖται. Γ. Γεωργ. στίχ. 672.) ἢ παρὰ τὸ τὰ ἱερὰ ἀπὸ τῶν θυμάτων ἁρπάζειν· ἢ μᾶλλον, παρὰ τὸ ἐκ τῆς πτηνῶν τέτων πτήσεως τὰς Ἱερεῖς οἰωνίζεσθαι. ἢ τέως κατ' ἄλλο διαφέρεσαν ἐτυμολογίαν, (παρὰ τὸ ἴεσθαι ῥᾴον.) Συχνὰ δ' ἀπαντᾷ ἡ ἐκ τῦ Ἱέρακος παραβολὴ παῤ Ὁμήρῳ· οἷον Ἰλ: Ν. στίχ. 62. ὁ Ποσειδῶν παρίσταται:

„——Ὥς Ἶρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
„Ὅς ῥὰ τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεὶς
„Ὄρμήσει πεδίοιο διώκειν ὄρνεα ἄλλα.

Ἥτε Ἄρτεμις ὑπὸ Ἥρας τυπτηθεῖσα, δακρυόεσσα φύγεν. στίχ. 493.

„. . . . . ὥσε Πέλεια
„Ἣ ῥὰ θ' ὑπὸ Ἴρηκος κοίλῃ εἰσέπτατο πέτρῃ
„Χηραμὸν . . . . . .

Καὶ κατὰ δὴ Ἕκτορος Ἰλ: Χ. στίχ. 138.

„Πηλεϊδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθὼς,
„Ἥύτε Κίρκος ὄρεσιν ἐλαφρότατος πετεηνῶν
„Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα Πέλειαν.

Στίχ:

Αἶψα γὰρ ἰωίη δὴ τρέψας ἐξώχετο φεύγων,
Τετταράπτων ἀπέρχων δὲ σιδηροῖς σκύλλ' ἐνὶ κέντροις.
Ὦ Λίγυρ ὑψάυχιν, κενεόφρον! μὰψ ἀγέρωχε,
Ἤλιθα νῶϊ πατρίοις τέχνας πειρᾶσ' ἀπαφίσκειν,
Οὐδὲ δόλος σ' Ἄυνῳ δολιόφρονι σῶν ἐπανοίσει.
Ὡς φάτο παρθένος, ὦκ' αὐτὰρ φλογόεσσι πόδεσσιν
Ἵππον ὑπερθεύσασα, καὶ ἰωίη ἄντα ἐλθοῦσα
Σύμβαλε, δυσμενέος δὲ τίσιν ἡ ἐξ αἵματος ἔχεν.
Εὖτε ῥ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης ὠκύπτερος Ἰρηξ
Ὥρμησ' ἐν νεφέεσσιν, ἐπὶ τρήρωνα Πέλειαν,
Τῆς δ' ἐπιδραξάμενος χηλαῖς ἐξ ἔγκατα χεύει,
Ὑψόθεν ἐκ δὲ ῥέει παφθέντα πτίλα καὶ αἷμα.
Τῶν δ' ἐκ ὅσσ' ἄπο τρέψε πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε,
Πάντα δὲ ἐξ ἄκρης ὀρόων, ἔνθ' ἧστο Ὀλύμπῳ,
Τυρρηνὸν, Γενέτης, Τάρχοντ' αἰνῶς ἐπὶ δῆριν
Ὦρσεν, ἀτὰρ κέντροις ἔρεθ' ὀργὰς ἐκ ἀπαλοῖσι.
Τοιγὰρ ἀν' ὅλμυμένης Τάρχων, καὶ ἵλας κλινθείσας,
Θῶϊξεν ἔφιππος, ἀνῶγε τ' ἔπεσσι κέρα παντοίοις,
Ἴσῃ δ' ὑσμίνῃ, ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον.
Τίπτε πτώσσετε, αἰὲν ἀναλγῆες τ' ἀργοί τε,

Τυρ-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 756. . . . . ΧΗΛΑΪΣ ἘΞ ἜΓΚΑΤΑ ΧΕΎΕΙ, Ὀδυσ. Ο. στίχ 525.
„Κίρκος . . . . ἐν δὲ πόδεσσι
„Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε.
Σημείωσαι δὲ, ὡς ἐκ ὁ Κίρκος ἐνταῦθα τιὼ Πέλειαν, ἡ δὲ Πέλεια τὸν Κίρκον ἀνάπαλιν εἷλεν. ἢ, ὅπερ εἰς ταὐτὸ φέρει, ἡ Πέλεια τῷ Κίρκῳ εἰς Κίρκον ἐγένετο.

Στίχ: 758. ΤΩΝ Δ' Ο'ΥΚ "ΟΣΣ' "ΑΠΟ ΤΡΕ'ΨΕ . . . Ὁ δὲ παρ' Ὁμήρῳ Ζεὺς, Τρῶας τε καὶ Ἕκτορα τοῖς Ἀχαιῶν ναυσὶ πελάσας, (Ἰλ: Ν. στίχ. ἐν Ἀρχῇ) τἐναντίον πως, μὴ προσέχοντι ὅμοιος.
„Τὼς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀίζυν
„Νωλεμέως, αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ
„Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
„Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων κτ: . . . . . .
„Ἐς Τροίην δ' ἐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ.
Παραπλήσιός γε μὶὼ τῷ ἐνταῦθα τῷ Μάρωνος Ζιὼι, ὁ τῷ Ὁμήρῳ Ἀπόλλων, Ἰλ: Κ στίχ. 515.
„Οὐδ' ἀλαοσκοπίῃσιν ἔχεν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων κτ:
Καὶ ὁ ἐν Ἰλ: Ν. στίχ. 10.
„Οὐδ' ἀλαοσκοπίῃσιν ἔχε κρείων Ἐνοσίχθων·
„Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε
„Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμης ὑληέσσης
„Θρηϊκίης . . . . . .

Στίχ: 764. "ΙΣΤΗ Δ' ὙΣΜΙ'ΝΗΝ . . . . Καθίζη πρὸς συμβολὴν αὖθις, διασκεδασθέντας ἐν τάξει σωφάγων, καὶ φεύγοντας ἀνακαλέμενος. Τοῦτο δὲ καὶ Ἀγαμέμνων Μενελάῳ ποιεῖν ἐκέλευεν, Ἰλ: Κ. στίχ. 67.
„Φθέγγεο δ' ἴμεν ἴηθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι
„Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
„Πάντας κυδαίνων . . . . . .

Στίχ: 765. ΤΙ'ΠΤΕ ΠΤΩ'ΣΣΕΤΕ; κτ: Ὡς καὶ Ἀγαμέμνων αὐτὸς Ἰλ: Δ. στίχ. 243.
„Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, ἔνυ σέβεθε;

Incipit hæc: Quid tam egregium, ſi fœmina forti
Fidis equo? dimitte fugam, & te comminus æquo
Mecum crede ſolo, pugnæque accinge pedeſtri:
Jam noſces, ventoſa ferat cui gloria laudem.
Dixit: at illa furens, acrique incenſa dolore,
Tradit equum comiti, paribuſque reſiſtit in armis.
Enſe pedes nudo, purâque interrita parmâ.
At juvenis viciſſe dolo ratus, avolat ipſe,
(Haud mora) converſiſque fugax aufertur habenis,
Quadrupedemque citum ferratâ calce fatigat.
Vane Ligur, fruſtraque animis elate ſuperbis,
Nequicquam patrias tentaſti lubricus artes:
Nec fraus te incolumem fallaci perferet Auno,
Hæc fatur virgo, & pernicibus ignea plantis
Tranſit equum curſu: freniſque adverſa prehenſis
Congreditur, pœnaſque inimico à ſanguine ſumit.
Quàm facile accipiter ſacer ales ab alto
Conſequitur pennis ſublimen in nube columbam,
Comprenſamque tenet, pedibuſque eviſcerat uncis:
Tum cruor, & vulſæ labuntur ab æthere plumæ.
At non hæc nullis hominum ſator, atque Deorum

Obſer-

❋ ❋ ❋

„Τίφθ' ἕτως ἔσητε τεθηπότες, ἠΰτε νεβροὶ; κτ.

Καὶ Λύτ: σίχ. 340.

„Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέσατε, μίμνετε δ' ἄλλες;

Καὶ Ἰλ: Θ. σίχ. 173. ἔνθεν μὲν Ἕκτωρ εἰς μάχλω τὲς ἰδίες παρέθηγε μακρὸν ἀύσας:

„Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ

„Ἀνέρες ἐσὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θάρσιδος ἀλκῆς·

Ἔνθεν δὲ Ἀγαμέμνων τὲς ἰδίες· Λύτ: σίχ. 227. Δαναοῖσι γεγωνὼς:

„Αἰδὼς Ἀργεῖοι, κακ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοὶ κτ:

Στίχ: 767. . . . . ΑΓΗ΄ΜΑΤΑ ΤΟΪ΄ ΕΛΑΣΑ΄ΣΚΕΙ; Hæc: (ταῦτα) δεικτικῶς, (φησὶ Σέρβιος.) σίφη ὁπλιτικὰ δηλ: τοιαῦτα τε καὶ τηλικαῦτα ὄντα;

Στίχ: 768. ΈΣ ΤΙ΄ ΣΙ΄ΔΗΡΟΣ; κτ: Τὶ καὶ ὁπλοφορεῖντες πάρεσε;

Στίχ: 770 ΧΟΡΕΙ΄ΑΣ Α΄ΥΛΟ΄Σ Ο΄ ΒΑ΄ΚΧΟΥ. Ἰδιαίτερόν τι ἦν τὸ τῆς ὀρχήσεως εἶδος, ᾧπερ ἐχρῶντο ἐν ὀργείοις τοῖς Βακχικοῖς. Σικιννίδα δὲ αὐτὶω ἐκάλεν, ἧν ὁ Πολυδεύκης (ἐν Ὀνομας. Βιβλ: Δ. Κεφ: ΙΔ.) τῇ Ὀρχήσει παρασωάπτει τῇ Σατυρικῇ· Ὁ δὲ αὐλὸς, καὶ αὐτὸς διαφέρων ἰῶ ὁ Βακχικὸς, ὅς πλαγίως μὲν φυσώμενος, ὁ παρ' Ἕλλησι τυχὸν ἦν Πλαγίαυλος. Καμπύλος δὲ ὢν τὸ χῆμα, οἷον ὧδε ὁ Μάρων ὑπογράφει: Curva—tibia Bacchi: ἕτερός τις ἂν εἴη παρὰ τὸν ἁπλῶς πλάγιον, καὶ ἐυθυτενῆ. Τὰ μὲν οὖν Βακχικὰ αὐλὰ, οἱ μὲν (ὡς ὁ Βίων ἐν Εἰδυλ: Γ.) τὸν Πᾶνα, φασὶν, ἐυρετὴν γενέσθαι· οἱ δὲ, (ὡς Πλὶν Φυσ. Ἰσορ. Βιβλ: Ζ. Κεφ: 56.) τὸν Μίδαν, ἐξ οὗ καὶ Φρύγιος ὁ αὐλὸς προσείρηται.

Στίχ: 771. ΔΑΙΤΥ΄ΑΣ ἘΚ ΡΑ΄ ΔΕ΄ΧΕΣΘΑΙ κτ: Τοιαῦτα τινὰ καὶ τοῖς ἡέσι Πρίαμος τοῖς αὐτῷ ἐπιπλήσσων ὁμόκλα· Ἰλ: Ω. σίχ. 253.

„Σπέυσατέμοι κακὰ τέκνα κατηφόνες . . . .

„ . . . . . .

„ . . . . . τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται,

„Ψευσταί τ', ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι,

„Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες

Ὅμοια καὶ τὰ Ἀγαμέμνονος, ἀργὲς ἑσῶτας καταλαβόντος, Μενεσθῆα τε ἡὲ

Τυρσιωοὶ; τὶ τόσος θυμοῖς σφῶν ὄκνος ἐφῖκτο;
Θῆλυς ἀτυζομένης σοβέει, καὶ ἀγήματα τοῖ ἐλασάσκει;
Ἐς τὶ σίδηρος; ἐφ' ᾧ τάδε φρῆδ' ἐνὶ χείρεσιν ὅπλα;
Οἱ δὲ τὰ Κύπριδος ἀ νωθεὶς, νυκτὸς τ' ἐπὶ χάρμαις,
Οὐδ' ἔνθ' ἐξιάχῃσι χορείας αὐλὸς ὁ Βάκχε,
Δαυτύας ἐκ ῥὰ δέχεθαι, ἀτὰρ δέπα πλεῖα ποτῆτος.
Ἦδε ποθὴ, ασιδή τε, ἐπείκεν κρήγυος ἰρὰ
Ἀγγέλῃ μάντις, καὶ θῦμα καῇ ἐπὶ ἄλσῃ.
Ὡς τάδ' ἐνίψας, ἐς μέσσας ἐπιήλασεν ἵππον,
Καὐτὸς τεθνήξων· αἰνὸς Βενύλῳ δ' ἀντήσας,
Καὶ τὸν, δεξιτερῇ δεδραγμένος, ἥρπασ' ἀφ' ἵππε,
Πρόσθε δὲ θεὶς κόλπων σπέργδιω μάλα ἶφι ἀπῆρεν.
Αἶψα δ' ἰωγὴ ἦρτο ἐς ἠρανὸν· ἠδὲ Λατῖνοι
Ὄσσεε πάντες τρέφθεν, ὁ δ' ἀμπέδον ἵπτατο Τάρχων,
Ὅπλα καὶ ἄνδρα φέρων. Τῦ δ' αἰγανέης ἐξ ἄκρης
Χάλκεον αἰχμιὼ θραῦσε, μέρος γυμνὸν δ' ἀνεδίφα,
Ὄφρα ῥὰ κηρέσιον τρώσειεν· ὁ δ' ἀντιπαλαίων

❁ ❁ ❁

ἰὸν Πετεῦ, καὶ τὸν Λαέρτε Ὀδυσσέα. Ἰλ: Δ. στίχ. 341.

„Σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας
„Ἐσάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
„Πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκαάζεσθον ἐμεῖο
„Ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοὶ.
„Ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι ἠδὲ κυπελλα
„Οἴνε πινέμεναι μελιηδέος, ὅφρ' ἐθέλητον.

Στίχ: 772. . . . . ΚΡΗΓΥΟΣ . . . . Secundus Aruſpex· Ὁ κατὰ λέξιν ἐκφραθὲν εἴη, (Ὄυριος θυοσκόπος.) ὁ τὰ ὄυρα, ἤτοι τὰ αἴσια, τὰ κατὰ ῥοιῶ ἥκοντα, τὰ κατ' ἐυχλιὼ, ἐν τοῖς ἐπὶ τῶν Βωμῶν θύμασι σκοπῶν τε καὶ καταγγέλλων. Διὸ καὶ κρήγυος ἡμῖν εἴρηται ὁ τοιοῦτος Μάντις, ὡς ἀνακηρύττων ἐκ τῆς τῶν σπλάγχνων παρατηρήσεως τῶν θυομένων, τὸ τὸ κῆρ ἡδυῶον καὶ θέλγον, ἤτοι τὸ θυμῆρες. Οὐδὲ γὰρ ὅπως μόνον κρήγυον ἄν τις εἴποι τὸ μαντευθὲν, ὡς Ἀχιλεὺς παρ' Ὁμήρῳ, Ἰλ: Α. στίχ. 106.

„Μάντι κακῶν, ἀ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας,

Ἀλλὰ καὶ τὸν Μάντιν αὐτὸν ὡσαύτως ὀρθῶς ὀνομάσειεν: ὡς καὶ παρὰ Πλάτωνι (ἐν Α. Ἀλκιβιαδ) παρατετήρηται εἰρηκότι:

„Οὐδὲ κρήγυοι τέτων εἰσὶ Διδάσκαλοι.

Στίχ: 776. . . . . ΗΡΠΑΣ' ΑΦ' ΙΠΠΟΥ. Μόλις πιστὸν τόδε τὸ Τάρχωνος ἀνδραγάθημα δόξαν, Σέρβιος δὶ ἱστορίας παραπλησίε συμβάματος διεμπεδώσασθαι ἐπεχείρησε· Καίσαρα, λέγων, αὐτὸν Γάϊον, ἐν μάχῃ ὡσαύτως ὑπό τινος τῶν Κελτῶν, οἷς ἐπολέμει, ἁρπασθέντα ἀπὸ τῦ ἵππε κ' ἀπαγόμενον, εἶτα ἀπολυθῆναι, ἑτέρε τινὸς τῶν πολεμίων ἐπιγνῶντος ὅς τις ὁ ἔτως ἁλὰς εἴη, καὶ τῷ ἀπάγοντι ἐμβοήσαντος: Καίσαρ Καίσαρ: ὅπερ γλώσσῃ τῇ Κελτικῇ σημαίνει: ἔα, ἔα· προσίθησι δὲ Σέρβιος, παρὰ Καίσαρος αὐτῦ ἐν τῷ ἰδίῳ ἡμερολογίῳ ἀπομνημονευέμενον τὸ δρᾶμα παρειληφέναι. Τετὶ μὲν ἔν μεΐριοφροσυνίῃ μᾶλλον, ἢ ἀνδρείαν τῷ Γαΐῳ ἐπιμαρτύρεται μηδαμῶς κρύψαντι, τοῖς δὲ βαρβάροις τὸ τιμικαῦτα Κέλταις, ἁδὲν ἧττον τὸ μεγαλόψυχον ἐπανακηρύττει καὶ μεγαλόφρον, ἢ τὸ γενναῖον καὶ εὐψυχον· Ἐφ' οἷς καὶ τῆτ' ἄντις ἐπισήσειεν ἐνταῦθα, ὅτι ἀπ' εὐτυχῆς μὲν ἄρα, ἐκ ἐφετῆ δὲ ἀλ' εὐκταίε συμβάματος, εἶτ' ἐκ τῆς ὑστεροτομίας ληφθείη, κατὰ τιμὴ Λατίνων φωνιὼ, εἶτ' ἐκ τῆς κατὰ τιμὴ Κελτῶν διάλεκτον ἀφέσεως, τὸ μέγα νιῶ ὄνομα ὁ Καίσαρ ἠτυμολόγηται.

Obſervans oculis, ſummo ſedet altus Olympo:
Tyrrhenum Genitor Tarchontem in prælia ſæva
Suſcitat, & ſtimulis haud mollibus incitat iras.
Ergo inter cædes, cedentiaque agmina Tarchon
Fertur equo, variiſque inſtigat vocibus alas,
Nomine quemque vocans, reficitque in prælia pulſos.
Quis metus, ô nunquam dolituri, ô ſemper inertes
Tyrrheni, quæ tanta animis ignavia venit?
Fœmina palantes agit, atque hæc agmina vertit?
Quò ferrum? quidve hæc geritis tela irrita dextris?
At non in Venerem ſegnes, nocturnaque bella:
Aut ubi curva choros indixit tibia Bacchi,
Expectare dapes, & plenæ pocula menſæ.
Hic amor, hoc ſtudium; dum ſacra ſecundus aruſpex
Nunciet: ac lucos vocet hoſtia pinguis in altos.
Hæc effatus, equum in medios, moriturus & ipſe,
Concitat, & Venulo adverſum ſe turbidus infert:
Dereptumque ab equo dextrâ complectitur hoſtem,
Et gremium ante ſuum multâ vi concitus aufert.
Tollitur in cœlum clamor, cunctique Latini
Convertêre oculos: volat igneus æquore Tarchon

Arma

❁ ❁ ❁

Στίχ: 784—791. Ὡς δ' τε ὑψιπέτης κτ: Ὅμοιος ὁ τοῖς Τρωσὶν ἐποφθείς, τῷ τάφρον περησέμεναι μεμαῶσιν ὄρνις παρ' Ὁμήρῳ, Ἰλ: Μ. στίχ. 201.

„Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
„Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
„Ζωὸν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὔπω λήγετο χάρμης.
„Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος, παρὰ δειρῆ,
„Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμάζε
„Ἀλγήσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ·
„Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο.

Τῷ ἓν παραβολῇ παρ' ἑκατέρῳ τῶν Ποιητῶν προσφυῶς λίαν τοῖς ὑποκειμένοις προσαραρεῖαν ἐστὶν εὑρεῖν· τῷ μὲν τῆς ἐντελοῦς κατὰ τῶν Ἀχαιῶν νίκης τῷ διακοπῷ συμβολικῶς τοῖς Τρωσὶν ὑπηνιγμένῳ, τῷ δὲ αὐτοτελῇ τῷ Τάρχωνος ἀριστείαν κατὰ Βενύλε πραγματικῶς ὑποτυπώσαντος. Οὐ γὰρ τῷ Μακροβίῳ σωτηθέμεθα, τῷ τὰ ἐμψυχόντα τῷ εἰκόνα παραλιπεῖν τὸν Μάρωνα κρίναντι, βιβλ: Ε. Κεφ: Ιϛ His prætermiſſis quæ animam Parabolæ dabant, velut inanimum in Latinis verſibus corpus remanſit.

Στίχ: 790. . . . . ΤΙΒΟΥΡΤΙ'ΝΩΝ ἘΞ ἭΙΛΗΣ ΘΗ'ΡΑΜΑ . . . . .
Αὕτη δ' ἡ ἕλη ἡ Ἀργείων ἰῷ φάλαγξ, ἣν ἄγειν Κατίλλον τε καὶ Κόραν τὼς Τιβύρτε αὐτοκασιγνήτας εἰρηται. (Ζ. Αἰν: στίχ. 718.) Σὺν οἷς ἐστράτευε καὶ Βενύλος, τὸ Τάρχωνος θήραμα, ἅτε δὴ καὶ αὐτὸς ὢν Ἀργεῖος. (Η. Αἰν: στίχ. 9.)

Στίχ: 792. ΜΗΙΟΝΙ'ΔΑΙ ΘΕΤ'ΣΑΝ. κτ: Οἱ Τυῤῥηνοὶ ἔτω προσείρηνται, ὡς ἀπὸ τῆς Μῃονίας, ἤτοι Λυδίας μεταναστάντες τε καὶ ἐπ' Ἰταλίας τῷ οἴκησιν σήσαντες. (Ὅρα Η. τῆς Αἰν: στίχ. 498. καὶ στίχ. 525.)

Στίχ: 795. Ἧ'ΧΙ ΤΕ ΠΑΡΘΕΝΙΚΗ' κτ: Ἐνταῦθα ἡμῖν ὁ Κέρδης, τὸν ἐκ τῆ Πλατάρχε (εἰς Βίον Πύῤῥ.) Ἰταλὸν παρατίθησιν, Ὅπλακον ὄνομα, ἐπέχοντα „τῷ Πύῤῥῳ (ἐν τῷ πρὸς Ῥωμαίες πολέμῳ·) καὶ τὸν ἵππον ἀντιπαρεξάγονα, καὶ συμμεθιστάμενον ἀεὶ, ἢ συγκινέμενον . . . . ἢ πρὸς αὐλὸν „τεταμένον, πνεύματος μεστὸν ὄντα καὶ θυμῷ, τὸς δὲ ἄλλες ἐῶντα χαίρειν. Οὕτω γὰρ καὶ πρὸς τῷ Καμίλλαν ὁ Ἄῤῥων.

Στίχ:

Δειρῆς χεῖρα τ' ἀπῆγε, βίῃ τε βίην ὠθεῖτο.
Ὡς δέ γε ὑψιπέτης, εὖτ' αἰετὸς ἐξαρπάξας
Ἶφι δράκοντα φέρει, ποσὶ δ' ἠδ' ὀνύχεσσι σιωπῇ·
Ὀλκὲς τραυματίας δ' ὄφις εἵλισσει κολπώδεις,
Ὀρθαῖς δ' ἀμφρίσσει φολίδεσσ', αἰνὸν δὲ συρίσδει
Αἰπὺς ἐπανταίρων· ὄρνις κρατερῶς δὲ πιέζει
Ἀντίπαλον ῥάμφει, πτερύγεσσί τε αἰθέρα κόπτει·
Τὼς ῥὰ, Τιβερτίνων ἐξ ἴλης θήραμα, Τάρχων
Ἐυάζων φέρεν· αὐὴ δ' ἀγέτην ἄλλον ζηλοῦντες,
Μηονίδαν θεῦσαν. Τόφρ' Ἄρρων τῷ γ' ἅμαρτε,
Ὠκίσιω μετιὼν δολιόφρονα δορὶ Καμίλλαν,
Ἀμφὶ μὲν εἶχε, τύχη δ' ἥτις ῥάσση πειρῆτο.
Ἦχι τε παρθενικὴ στρατιῆς αἰόσσετο ἔνθεν,
Ἔνθ' Ἄρρων ὑπέιω, ἰδ' ἔκηλος σκέπτετο ἴχνη.
Οἳ δ' ἡ ἀντιπάλων νικῶσ' ἀπανέστρεφεν αὖθις,
Ἔνθεν κλεμμαδὸν ὠκὺς ἐὼν νέος ἰῶία κάμπτε,
Τὰς δέ τε, τὰς δ' αὖθις παρόδους ἠλάσκετο πάσας,
Ἀμφιπεριτροχόων, νωμῶν τ' ἀ φύξιμον ἔγχος.
Τετάνι Χλωρέυς τις, Κυβέλης πάλαι ὢν ἀρητὴρ,
Ἔξοχα κυδάλιμος Φρυγίοις ἐνὶ τεύχεσι λάμπων,
Ἵππον ἀταὶρ σεύων ἀφρώδεα, τὸν σκέπε δέρρος,
Χαλκαῖς ἐν φολίσι πτιλοειδέσι χρυσεομίκτοις·
Αὐτὸς δ' ὀθνείῳ ἐν ἀλεργίδι ἀγλαὸς ἄθων,
Ἐκ ῥὰ τίταινε βέλη Λυκίῳ Γορτυνία τόξῳ·
Κλάγγε μὲν ἐξ ὤμοιν χρυσᾶς βιὸς ἀρητῆρι·
Ἡ δὲ κόρυς χρυσέη· αὐταὶρ χλαμύδα κροκεόχρων,
Καὶ κολπὰς φάρεος μεγάλας ἠχῇ κροταλεῦντας,
Ἔμπλοκος ἐκ ξανθᾶς δεσμὸς χρυσᾷ σωκόμβᾳ·
Βαρβαρικῶς δ' ἐγέγραπτο χιτών τε περισκελίδες τε.
Τόν δ' ἄρα κάρη, (εἴτ' ὄφρ' ἐν νηοῖς ἀναθείη
Ὅπλα Τρωϊκὰ, εἴθ' ἑ δορυκτήτῳ κοσμώῃ
Χρυσῷ θηράτριξ·) πάσης διὰ δήριος οἷον,
Ὡς ἀλαὴ κατ' ἴλας πάντῃ γε διώκαθ' ἵσσα,
Θηλυ-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 800. . . . ΝΩΜΩ̃Ν ΤΕ Ο'Υ ΦΥ'ΞΙΜΟΝ Ἔ'ΓΧΟΣ. Ἀνυπεξάλυκτον, ὡς δὴ ἓ πέπρωτο τῷ Καμίλλαν πεσεῖν ἀπαραιτήτως.

Στίχ: 801. ΤΟΥΤΑ'ΚΙ ΧΛΩΡΕΥ'Σ ΤΙΣ: κτ: . . . . Ὁμοίως ἐκπέφρασαι, τῷ, Ἰλ: Ε. στίχ. 9.

„Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειὸς, ἀμύμων
„Ἱερεὺς Ἡφαίστοιο . . . . . .

Στίχ: 806. . . . . ΒΕ'ΛΗ ΛΥΚΙ'Ω, ΓΟΡΤΥ'ΝΙΑ ΤΟ'ΞΩ· Ὅτι Λύκιοι ἄρισα ἐπίσαντο τὰ τόξα κατασκευάζειν, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς ἐν Κρήτῃ Γορτυνίης καὶ χρῆσθαι τούτοις, οὐδέν τι Λυκίων ἔλαττον ἔχον.

Στίχ: 809. ΚΑΙ' ΚΟ'ΛΠΟΥΣ ΦΑ'ΡΟΥΣ . . . . ΗΧΗ͂ ΚΡΟΤΑΛΕΥ̃ΝΤΑΣ, Ἴσως διὰ τὰ προσημμένα τοῖς τοῦ φάρεος κόλποις χρυσία, ἃ κροταλισμούς τινας ἐν τῷ κινεῖσθαι τὸν ἵππον παρεῖχεν ἀκούεσθαι· τὰ μέντοι τοιαῦτα φάρη, καὶ περ ἠχητικὰ, Ὅμηρος, διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῖς μετ' ἡσυχίας τοῦ τεχνίτου ἐργασίαν, ἐκ τοῦ ἐναντίου ἅπαι ἂν σιγαλόεντα.

Arma virumque ferens: tum ſummâ ipſius ab baſtâ
Deffringit ferrum, & partes rimatur apertas,
Quà vulnus lethale ferat: contra ille repugnans
Suſtinet à jugulo dextram, & vim viribus exit.
Utqne volans altè raptum cúm fulva draconem
Fert aquila, implicuitque pedes, atque unguibus hæſit:
Saucius at ſerpens ſinuoſa volumina verſat,
Arrectiſque horret ſquamis, & ſibilat ore,
Arduus inſurgens: illa haud minus urget obunco
Luctantem roſtro, ſimul æthera verberat alis.
Haud aliter prædam Tiburtum ex agmine Tarchon
Portat ovans. Ducis exemplum, eventumque ſecuti
Mæonidæ incurrunt. Tum fatis debitus Aruns
Velocem jaculo & multâ prior arte Camillam
Circuit, &, quæ ſit fortuna facillima, tentat.
Qnà ſe cunque furens medio tulit agmine virgo,
Hâc Aruns ſubit, & tacitus veſtigia luſtrat:
Quà victrix redit illa, pedemque ex hoſte reportat,
Hâc juvenis furtim celeres detorquet habenas.
Hos aditus, jamqne hos aditus, omnemque pererrat
Undique circuitum, & certam quatit improbus haſtam.
Forte ſacer Cybelæ Chloreus, olimque ſacerdos,

Inſig-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 816. ΘΗΛΥΤΕ΄ΡΗ ΖΕΙ΄ΟΥΣΑ ΠΟΘΗ΄ ΛΕΙ΄ΗΣ . . . . Ὥσπερ ἡ Μεσάπια κόρυς, (Θ. Αἰν: στίχ. 389.) τὸν Εὐρύαλον πρόδωκε, δέλεαρ αὐτῷ γενομένη εἰς ἀπώλειαν, οὕτω τιὼ Καμίλλαν ἐνταῦθα τὰ Χλωρέως ἀγλαΐσματα ἔναρα εἰς φθορὰν κατέθελξαν. Ἀλλ᾽ ὁ μὲν νεὰν ἔφθη, πρὶν ἢ θάνοι, ὃ ποθῶν ὑπῆρχε σκυλεύσας· ἡ δὲ νεᾶνις θάνε πρὶν ἢ σκυλεύσειε. Καλῶς δὲ ὁ Ποιητὴς τὸν εἰς ἀγλαΐαν καὶ κοσμήματος ἐκπρέπειαν πόθον, πρωθήβῳ τε στρατιώτῃ, καὶ κόρῃ ἀνδραγαθιζομένῃ προσαρμόσας ἐνέθηκεν.

Στίχ: 819. . . . . ΣΟΡΑ΄ΚΤΗΣ ΟΥ΄ΡΕ ΑΠΟ΄ΛΛΩΝ. Ἔτρεφιας ὄρος ἰῶ ἡ Σοράκτη ἐγγὺς Φαλίσκων ἢ Τίβριδος, ἐφ᾽ οὗ τῆς ὑπωρείας ναὸς Ἀπόλλωνι ἵδρυτο. Ὄρα καὶ Ζ. Αἰν: στίχ. 744—746.

Στίχ: 820 ΤΟ΄Ν ΠΡΩ΄ΤΟΙ ΣΕΒΟ΄ΜΕΣΘ᾽ . . . . Ὁ μὲν Δονάτος τὸ (πρῶτοι) Electi ἠρμήνευσεν· (Ἐκλεκτοὶ) ἔστι δ᾽ αὐτὸ τοῦτο νοεῖν καὶ εἰπόντας, ὅτι καὶ πρὸ πάντων, καὶ ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἅπαντας, τῇ δεισιδαιμονίᾳ προέχοντες.

Στίχ: 822. . . . . ΕΠ᾽ ΑΝΘΡΑ΄ΚΕΣΙ ΠΡΟΤΙΒΑΙ΄ΝΟΜΕΝ . . . . Τοῦτ᾽ τῶν παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς Ἐμύρων τὸ τεράστιον. Ἐχρῶντο δὲ Φαρμάκοις ἦσιν εἰς τοῦτο οἱ Σοράκτιοι, (ὡς ἐξ Ὀυάρρωνος παραλαβὼν παρέδωκε Σέρβιος.) οἷς γανύντες, ἐλυτροῦντες, ἢ περιπεταλοῦντες τοὺς τῶν ποδῶν ταρσοὺς, διὰ τῶν καιομένων ἀνθράκων βαίνειν ἐτεραστεύοντο· Ἐμοὶ δὲ καί τις τῶν γνωρίμων διεπισώσατο ἐφθαλμοῖς ἰδίοις γυμνὸν κατιδεῖν, τὸ γυμνοῖς ποσὶν ἐναλλὰξ ἐπιβαῖνον πεπυρακτωμένα σιδήρα, εἰς φλογὸς ἐρύθημα. Ἦν μὲν τεραστία, ἃ πᾶσι Σοράκταις, ἀλλ᾽ ἰδία τισὶ τῶν ἐκ τοῦ ἔθνους διέφερεν, οἵ ἐκαλοῦντο Ἱερῖνοι, ὡς ἱστορεῖ Πλίνιος Φυσ. Ἱστορ. Βιβλ: Ζ. Κεφ: Β.

Στίχ: 828 ΚΑΙ΄ΚΕΝ ΑΤΕΡ ΚΛΕΙ΄ΟΥΣ . . . . Ὅπερ Ἀγαμέμνων ἑαυτῷ ἐποτνιᾶτο παρ᾽ Ὁμ: Ἰλ: Β. στίχ. 115.

„Δυσκλέα Ἄρεος ἰκέσθαι . . . . . .

Χλωρεὺς ἤυχετο, εἰ μόνον τιὼ Καμίλλαν δαμάσαι ἰσχύσειεν· ἐκεῖνο πρὸ παντὸς τιθεὶς, τὸ, στίχ· 823. „——τῶν ὁμογενῶν ὅπλων ἀπὸ αἶχος ἀλεῖψαι, οἵ γυναικὸς ἥττονες ὤφθησαν.

Στίχ:

Θηλυτέρη ζείκσα ποθῇ λείης, ἐνάρων τε.
Εὖτε βέλος προέηκε τέως λοχάδιω ἐπικαίρως,
Ἄρρων, ὧδε Θεὸς ἱκετεύσας οὐρανίωνας·
Κλῦθι μεῦ ἀργυρότοξε Σοράκτης ἄρε Ἀπόλλων,
Τὸν πρῶτοι σεβόμεθ', οὗ φλὸξ τε πυρῇ πιτυώδης
Βόσκεται· ἡμεῖς δ' ἐν πυρὶ ἐυσεβίῃ θαρρήντες,
Πολλὰ ἐπ' ἀνθράκεσι προτιβαίνομεν ἴχνια λάτρεις·
Δὸς, πάτερ, ἡμετέρων ὅπλων ἀπὸ αἶχος ἀλεῖψαι,
Ὅς πάντ' ἐυθενέεις! Οὐκ ἄναρα δὲ τροπαῖον,
Παρθενικὼ δαμάσας αἰτίζω· Ἀλλ' αὐτόν με
Ἔργματα κυδρώσει. Ἦν δ' ἡμῶ ἅλιος ἦδε
Τρώματι νωῖ βληθεῖσα δαμείη, ἔναδεν ἔμπης,
Καίκεν ἄτερ κλείος νοσῆσ' ἐπὶ πάτριον Ἄσυ.
Ἔκλυε δὴ Φοῖβος· κεἰ τῶν δ' ἕτερον μὲν δῶκε
Λισσομένῳ, ἕτερον δὲ κέδασσε φέρεσθ' εἰς ἄυρας.
Αἶψηις μὲν θανάτῳ θραχθεῖσαν ἐλεῖν γε Καμίλλαν
Ἐυξαμένῳ κατένευσεν, ἰδεῖν παλίνοστον πάτρίω,
Σῶν δ' ἀπένευσε· φέρον δ' ἔπος ἁρπάξασαι ἄελλαι.
Καὶ ῥὰ δὶ ἠέρος, ὡς ἀφεθὲν ῥοίβδησεν τεῦγχος,
Εἴλαι μὲν τ' ἐνόησαν, ἄνασσαν ἐπ' ὄσσε δ' ἔθαρ
Οὐόλσκοι τράπον, ἡ δ' ἀ πάμπαν ἐπῄθετο ἄυρης,
Ἣ ῥοίζε βέλεος διὰ ἠέρος ἐρχομένοιο,
Εἰς ὅκεν ἄῤ μαζῷ ὑπὸ γυμνῷ δέρον ἐλάσσαν
Ἔσῃ, παρθενικεῖ τε ἄδιω ἐκορέσσατο λύθρω.
Θεῦσαν ἅμα τρομέουσαι ὀπάονες, αὐτὰρ ἄνασσαν
Σφῶν ὑπανεῖχον· πρῶτος ὁ δ' ἐκσὰς ὤχετο Ἄρρων
Χαίρων τε, πτήσσων θ' ἅμα· δὸ ἄῤ ὄγε προτέρωσε
Ὦι πίσωος δορὶ, τῷ κήρης αὐτᾶν ἐπετόλμα.
Ὡς δὲ, πρὶν κεν τόξα ἐναντία μὶν προσελαύνῃ,
Ἀυτίκα εἰν ἀβάτοις, αἰποῖσι θ' ἕ ἄρεσι κεύθει,
Ποιμέν' ἐπεὶ λύκος, ἠὲ μέγαν δὴ κάπτανε μόχον,
Σωὸ δ' ἔργα εἰδὼς τόλμημ', ἀρὶω καθυφείς τε
Γαῖρὶ ὑπαὶ τρέσσας ςέλλει, αἰτεῖ δ' ὄγε βήσσας·
Οὐκ ἄλλως θραχθεὶς, ὅσσοιῖν ἀπέσσυτο Ἄρρων,

❀ ❀ ❀

Στίχ: 829. . . . . ΚΑΙ' ΤΩ'Ν Δ' ΕΤΕΡΟΝ ΜΕ'Ν ΔΩ'ΚΕ. Ἰλ: Π. στίχ. 250.
„Τῷ δ' ἕτεραν μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε·
„Νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
„Δῶκε, σῶον δ' ἀνένευσε (Πάτροκλον) μάχης ἐξαπονέεσθαι.

Στίχ: 844 ΩΣ ΔΕ', ΠΡΙ'Ν ΚΕΝ ΤΟ'ΞΑ κτ· Ὡσαύτως καὶ Ἕκτορα Ἰλ: Ο· στίχ. 585.
„Ἀντίλοχος δ' ἀ μεῖνε, θοὸς περ ἐὼν πολεμιστὴς.
„Ἀλλ' ὃ γ' ἄῤ ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικὼς,
„Ὅς τε κυνα κτείνας, ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι,
„Φεύγει, πρὶν πεῤ ὅμιλον ἀολισθήμεναι ἀνδρῶν.

Inſignis longè Phrygiis fulgebat in armis,
Spumantemque agitabat equum, quem pellis ahenis
In plumam ſquamis, auro conſerta tegebat.
Ipſe peregrina ferrugine clarus & oſtro,
Spicula torquebat Lycio Gortynia cornu:
Aureus ex humeris ſonat arcus, & aurea vati
Caſſida: tum croceam chlamydemque, ſinuſque crepantes
Carbaſeos fulvo in nodum collegerat auro,
Pictus acu tunicas, & barbara tegmina crurum.
Hunc virgo, ſive ut templis præfigeret arma
Troïa, captivo ſive ut ſe ferret in auro,
Venatrix, unum ex omni certamine pugnæ
Cæca ſequebatur, totumque incauta per agmen
Fœmineo prædæ, & ſpoliorum ardebat amore.
Telum ex inſidiis cùm tandem, tempore capto,
Concitat, & ſuperos Aruns ſic voce precatur:
Summe Deûm, ſancti cuſtos Soractis Apollo,
Quem primi colimus, cui pineus ardor acervo
Paſcitur, & medium freti pietate per ignem
Cultores multâ premimus veſtigia prunâ:
Da, pater, hoc noſtris aboleri dedecus armis,
Omnipotens: non exuvias, pulſæve tropæum
Virginis, aut ſpolia ulla peto: mihi cætera laudem
Facta ferent: hæc dira meo dum vulnere peſtis
Pulſa cadat, patrias remeabo inglorius urbes.
Audiit, & voti Phœbus ſuccedere partem
Mente dedit: partem volucres diſperſit in auras.
Sterneret ut ſubitâ turbatam morte Camillam,
Annuit oranti: reducem ut patria alta videret,
Non dedit; inque notos vocem vertêre procellæ.
Ergo ut miſſa manu ſonitum dedit haſta per auras,
Conuertêre animos acres, oculosque tulêre
Cuncti ad reginam Volſci. Nihil ipſa neque auræ,
Nec ſonitûs memor, aut venientis ab æthere teli:
Haſta ſub exertam donec perlata papillam

Hæſit

❁ ❁ ❁

Στίχ: 850. ΦΥΣΑΚΙΝΟΣ ΔΕ ΜΕΣΟΙΣ κτ: Καὶ Εὔφορβος ὁμοίως παῤ Ὁμήρῳ Πάτροκλον τρώσας, Ἰλ: Π. στίχ. 813.

„ . . . . Ὁ μὲν ἄυθις ἀνέδραμε, μῖκτο δὲ ὄχλῳ,
„ . . . . . Οὐδ' ὑπέμεινε.

Στίχ: 851. Ἡ ΔΕ ΘΝΗΣΚΟΥΣΑ ΒΕΛΟΣ ΑΝΕΣΠΑ, κτ: Οὕτω καὶ Πάλλας ὑπὸ Τύρνε βληθείς. Ι'. Αἰν: 516.

„Θερμὸν ὁ δ' ἄῤ βέλος ἐξ ὠτειλῆς ἤλυθ' ἀφεῖλκεν.

Στίχ: 852. . . . . ΒΑΘΥ ΠΛΕΥΡΗΣΙΝ. Ὁ δὲ Μάρων, Oſſa ſed inter—ad coſtas. (Μεταξὺ, φησὶ, τῶν ὀστέων, πρὸς τὰς πλευράς·) πλευραὶ γάρ εἰσι, τὰ ἑκατέρωθεν ἐν τῷ θώρακος, τὸ στέρνον τοῖς ἀπονδύλοις συνάπτοντα τῆς ῥάχεως· ἐν οἷς ἡ αἰχμὴ τῷ σιδήρῳ ἐσδῦσα, στερεωτέροις ἔσι, καὶ ἀντερείδουσιν, ἐ ῥᾴδιον ἔχει ἐξέλκεσθαι.

Στίχ:

Φυξακινὸς δὲ μέσοις σπεύσας σωεμίσγετο ὅπλοις.
Ἡ δὲ βέλος θνήσκουσα ἀφέλκετο· ἀλλὰ γὰρ αἰχμὴ
Λεῖπτο σιδηρείη, βαθὺ δὲ ταμένης πλευρῆσιν.
Ἤμυσ' οἰῶ λείφαμος, ἀτὰρ τῆς ὅσσε μεμύκει
Ψυχθέντ' ἐκ θανάτου· καὶ πορφύρεον γάνος ἔπτη.
Εἶθ' ἅτως ἑτάρῃ ἐκπνείουσ' εἶπε πρὸς Ἄκκαν.
(Ἡ δ' οἴη πιστὴ ὑπὲρ ἄλλας ἔσκε Καμίλλῃ·
Τῷ καὶ μέρμερα τῇδε μερίζειν πάντα ἐώθει.)
Εἰς τό δε, Ἄκκα κάσις, δωάμιον· νῦν μ' ὀξὺ τραῦμα
Σωτελέει· ζοφόεντα μελαίνεται ἀμφί με πάντα·
Βάσκ' ἴθι, καὶ Τύρνῳ ἄγγελε τὰ ἔχατα ταῦτα:
Δῆριν ἐπαντιάαν, Τρῶας δ' ἄπο ἄξεος εἴργειν.
Ἀλλ' ἤδη χαίροις· ἅμα δ' ἡνία ἐκπρολιπεῖσα,
Ἔρρει ὅτι γ' ἔκητι ἔραζε· ψυχομένη δὲ,
Λύετο καββραχὺ τῇ δέμας. Ἤδη δ' αὐχένα χαῦνον,
Καὶ κρὰς, ἐκθνήσκουσα καθῆκε· ἄββαλε δ' ὅπλα.
Ψυχὴ σὺν δὲ γόῳ πταμένη, αἴδός δε βεβήκει.
Τῆμος ἀθέσφατος ἦρτο ἰωγὴ μέσφ' ἐπὶ ἄστρα.
Αἰνοτέρη δῆρις δ' ἐριπυίας ὦρτο Καμίλλης.
Ταρφέα δ' ὦρσαν, ξύμπανθ' ἅμ' ἀγήματα Τεύκρων,
Τυρρίωοί τ' ἀγοὶ, ἠδ' Εὐάνδρου Ἀρκάδες εἶλαι.
Ἀλλ' Οὔπις θεράπνη τριοδίτιδος, οὖρεϊ ἐν ἄκροις
Ὕψι ἐφεζομένη, ἀτρέμας προτιδέρκετο δῆρις·
Ὡς δ' ἄρα τηλόθεν, ἐν μέσῳ αἰζηῶν ἰαχόντων,
Δμηθεῖσαν θανάτῳ ἀλεγεινῷ λεῦσσε Καμίλλαν,
Κάρτα τ' ἀνώμωξεν, καὶ κηρόφι ἔννεπε τοῖα.
Οἴμοι, παρθενικὴ, αἰνῶς αἰνιῷ γε σὺ τίσας
Τιῶδε δίκῃ Τεύκρους ἐρέθειν χάρμῃ μαιμῶσα!
Οὔ τι σοι Ἄρτεμιν ἐν ξυλόχοις ἄζεσθαι χραῖσμεν,
Οὐδ'

❋ ❋ ❋

Στίχ: 855. . . . . ΕΤΑ'ΡΗΝ . . . . ΕΙΠΕ ΠΡΟ'Σ ΑΚΚΑΝ. Ἐντεῦθεν εἰσβάλλειν ἔοικε, ὅτι παρὰ τὰς τρεῖς ἐκείνας, ἃς ἄνωτ: (στίχ. 685·) ἐξ ὀνόματος ἠρίθμει Ἰταλίδας, τὰς Καμίλλῃ παροπηδέσας, καὶ ἄλλας προσέτι ἐκ ὀλίγας ὑπῆρχον· τί δ' ὅτι καὶ τὴν Ἄκκαν ἐκείνοις ἐκ ἐκεῖ συγκατέλεξεν; ἢ ὅτι ἰδιαίτερον ὧδε ὡς πιστοτάτης διαφερόντως μεμνήσεσθαι ἔμελλεν;

Στίχ: 859. . . . . ΖΟΦΟ'ΕΝΤΑ ΜΕΛΑΙ'ΝΕΤΑΙ . . . . ΠΑ'ΝΤΑ. Ὁμηρικὸς καὶ ὅδε ὁ τρόπος, τὸ τῶν θνησκόντων τὰς ὀφθαλμὰς νυκτὶ ἐρεβεννῇ, καὶ σκοτίᾳ, καὶ ζόφῳ καταπαλύπτειν.

Στίχ: 860. ΒΑ'ΣΚ' ΙΘΙ κτ: Ὁ Μάρων, effuge: (φεῦγε σπεύσασα). ὃ καὶ ἄμεινον εἰς δήλωσιν τάχους· ἐ γὰρ ἐπέτρεπε διατρίβειν, ὡς ἐπὶ ξυρῷ ἀκμῆς ἑστῶτα τὰ πράγματα.

Στίχ: 861. ΔΗ'ΡΙΝ ΕΠΑΝΤΙΑ'ΑΝ κτ: Εἰς τέλος τὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν οἷς συνεμάχει ἐπιδείκνυται ζῆλον· ἀφεῖσα δὲ τὸ Ἄσσος τὰς πολεμίους προσιόντας παραινεῖ, στρατηγικὴν ἐμπειρίαν ἐμφαίνει. Ἡ δὲ παραίνεσις αὕτη τῆς θνησκούσης, προσικονομεῖ τῷ Ποιητῇ, ἅττα ἐπιῤῥαψωδήσει παρὰ πόδας ἐσόμενα.

Στίχ: 862. ΑΛΛ' ΗΔΗ ΧΑ'ΙΡΟΙΣ. Οὕτω καὶ Ὀρφέα Εὐρυδίκη προσεῖπεν εἰς Ἅιδιν ἐπανακάμψασα. Δ. Γεωργ. στίχ. 599. Κρέουσα δὲ πρὸς Αἰνείαν „Σῶς δ' αὐτός μοι ἔοις. Β. Ἀν. στίχ. 845.

Hæſit, virgineumque alte bibit acta cruorem.
Concurrunt trepidæ comites, dominamque ruentem
Suſcipiunt: fugit ante omnes exterritus Aruns,
Lætitiâ, miſtoque metu: nec jam amplius haſtæ
Credere, nec teſis occurrere virginis audet.
Ac velut ille, prius quam tela inimica ſequantur,
Continuo in montes ſeſe avius abdidit altos
Occiſo paſtore lupus, magnoque juvenco,
Conſcius audacis facti, caudamque remulcens
Subjecit pavitantem utero, ſylvaſque petivit:
Haud ſecus ex oculis ſe turbidus abſtulit Aruns,
Contentuſque fugâ, mediis ſe immiſcuit armis.
Illa manu moriens telum trahit: oſſa ſed inter
Ferreus ad coſtas alto ſtat vulnere mucro.
Labitur exanguis: labuntur frigida letho
Lumina: purpureus quondam color ora reliquit.
Tum ſic exſpirans Accam, ex æqualibus unam,
Alloquitur (fida ante alias quæ ſola Camillæ,
Quîcum partiri curas) atque hæc ita fatur:
Hactenus, Acca ſoror, potui: nunc vulnus acerbum
Conficit, & tenebris nigreſcunt omnia circum.
Effuge, & hæc Turno mandata noviſſima perfer:
Succedat pugnæ, Trojanoſque arceat urbe:
Jamque vale. Simul his dictis linquebat habenas,
Ad terram non ſponte fluens. Tum frigida toto
Paulatim exolvit ſe corpore; lentaque colla,
Et captum letho poſuit caput, arma relinquens:
Vita que cum gemitu fugit indignata sub umbras.
Tum vero immenſus ſurgens ferit aurea clamor
Sidera: dejectâ crudeſcit pugna Camillâ.
Incurrunt denſi, ſimul omnis copia Teucrûm,
Tyrrhenumque duces, Euandrique Arcades alæ.

At

❁ ❁ ❁

Στίχ: Αὐτ: . . . . . Ἅμα δ' ἠνίʼ ἐκπρολιποῦσα κτ: Οὐκ ἂν δὴ φαίης μονονοχὶ παρεῖναι, ἢ τὶω θνήσκουσαν ἐποπτάνεσθαι; Ἀπολείπει μὲν τὰς ἰωὰς, καταῤῥεῖ δὲ ἀπὸ τῦ ἵππου καὶ ἄκουσα, μηκέτι ἐποχεῖσθαι οἵα τε ἔσα διὰ τὶω τῶν μελῶν πάρεσιν. Ψύχεται δὲ, καὶ κατὰ βραχὺ παραλύεται, αὐχένα τε χαυνῦται, ἢ κεφαλὶω καθιησιν ἐπὶ τὸ στῆθος, ἢ ἔτι ἐν χερσὶν φέρουσα ἰῶ ὅπλον, πέλτὶω τυχὸν, ἢ ἀκόντιον, ἀπολείπουσα μᾶλλον, ἢ ἀποβάλλουσα, ἐκπνεῖ τέως, βαθύ τι καὶ γοερὸν, ὡς ἀναξιοπαθοῦσα, ἐπιστενάξασα. Ἡ δὲ σφραγὶς τῆς εἰκόνος διὰ τῦ Ὁμηρικῦ ἔπους:

„Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀΐδόσ δε βεβήκει.

Παρατετήρηται δ' ὅτι διὰ τῦ αὐτῦ τῦδε ἔπους, καὶ ἡ Αἰνειὰς ὅλη κατασφραγίζεται.

Στίχ: 878. Οὕτι σοι Ἄρτεμιν κτ: Οὕτω καὶ τὸν Στροφίὰ Σκαμάνδριον ὑπεθρυλλιώδησεν Ὅμηρος ὑπὸ Μενελάὰ ἀναιρεθέντα. Ἰλ: Ε. στίχ. 53.

„Ἀλλ' ὲ οἱ τότε γε χρεῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
„Οὐδὲ ἐκηβολίαι, ἧσιν τὸ πρὶν γ' ἐκέκαστο.

Ὁ δ' ἡμέτερος ὁμοίωτι καὶ ἀλλαχῦ ἔφασκε περὶ τῶν Κορωνητῶν ἐκείνων λέγων

Οὐδ' ἄρα ἡμετέρας Φορέειν ὤμοισι Φαρέτρας.
Ἀλλ' ἀ γὰρ κρείσσα τεή σε ἄτιμον λείψει
Τέρματι τῷδε βίᾳ, ἀδ' οἶτος ἀνώνυμος ἔσαι,
Οὐδ' ἀκλειὴς σεῖο μετ' ἔθνεσιν, ἀδ' ἄτιτός γε:
Ὅς γάρ κεν δὴ σὸν τρώσας πημήνατο σῶμα,
Ἠδ' ὅς ὁμῶς θανάτῳ ποινὰς ἀποτίσετ' ἐίσας.
Οὖρος ὑπαὶ μακρὸν χῶμ' ἄπλετον ἔξεχε γαίης,
Ἦν δὲ τὸ Δερκέννοιο ταφέντος ἄνακτος σῆμα
Ἀρχαίης Λαύρεντος, ἀειθαλέεσσ' ὑπὸ πρίνοις,
Ἔνθα Θεὰ πρῶτον καλλίση πτᾶσα ἐπέζη,
Ἄρροντα σκοπέουσ' ἀπὸ γηλόφου αἰπήεντος·
Ὡς δ' ὅπλοις ςίλβοντα ἑ δέρξατο ἤλιθα γαῦρον
Ποῖ, φάτο, χάζεαι; ὧδ' ἄγε δὴ βάδος, ὧδ' ἴθυνε,
Ὣδ' ἀπολλάμενος ἶξον, ἐπάξια ὄφρα Καμίλλης
Ἐκνομίσαιο γέρα· Βέλεσ' Ἀρτέμιδος σὺ τεθνήξῃ;
Ἦ, καὶ χρυσείης ἐκ θρηϊκίης γε φαρέτρης,
Ἰὸν ἕλε πτερόεντα, κέρας κοτέουσα δὲ τείνε,
Κάρτα δ' ἀγήοχε, μέσφα κεν ἄκρα σιδήμιγα κάμφθεν.
Πείρατ' ἐπ' ἀλλήλοις, χείρεσσι δ' ἐφάπτετο ἴσαις
Λαιῇ μὲν γ' ἀκίδος, θηλῆς δ' ἑτέρᾳ, νευρῆτε·
Ἐξαπίνης ῥοίβδᾳ δ' ἰοῖο, ἰδ' ἠέρος ἠχῆς
Ἡΐθεϑ' ἅμ' Ἄρρων, ἐν δὲ σίδηρος σώματι πῆκτο.
Τᾷ δ' ἐκπνείοντός τε, τὰ λοίσθιά τε ςοναχέντος,

T 2 Ἐκλε-

❁ ❁ ❁

λέγων, Κισσέως καὶ Γύαντος. I. Αἰν: ςίχ. 343.
„Οὐκεν χραίσμησε σφίσιν Ἡρακλήϊον ὅπλον,
„Οὐ κρατεραὶ χεῖρες, γεννήτωρ ἠδὲ Μελάμπους.

Στίχ: 886. . . . . ΔΕΡΚΕ'ΝΝΟΙΟ . . . . Περὶ τότε ἠδὲν πλέον ἄλλοθεν εἰδέναι πάρεςιν, ἢ ἐκ τῆ Μάρωνος ἐνταῦθα, ἔτι εἷς ἐγένετο τῶν ἐν Λαυρεντῷ πάλαι βασιλευσάντων· Οὐδὲν δὲ περὶ τῆ ἀνδρὸς ἱςόρηται ἀδαμῆ, φησὶ Κέρδης· τυχὸν δὲ καὶ τὸ πρόσωπον πέπλασαι, ὡς ὑπείληφε Σέρβιος.

Στίχ: 888. . . . . ΘΕΑ' . . . . Τίνι Οὔπιν ὧδε θεωνυμεῖ ὁ Μάρων, τῶν Νυμφῶν μίαν ὑπάρχουσαν τῶν Ἀρτέμιδος θεραπαινίδων, ὡς σεσημείωται. Ἄνωτ: ςίχ. 556.

Στίχ: 893. . . . . ΒΕ'ΛΕΣ' ΑΡΤΕ'ΜΙΔΟΣ ΣΥ'ΤΕΘΝΗ'ΞΗ; Ἀναγνωςέον ἐρωτηματικῶς, ὡς εἰ λέγειν ἐθέλοι τῷ Ἄρροντι ἡ Οὖπις, ὡς ἠδὲ διὰ τοιούτων ὅπλων ἀναιρεθῆναι σὺ ἦθα ἄξιος, οἷα τὰ τῆς Θεᾶ, διὰ πολλῷ δὲ χειρόνων.

Στίχ: 894. . . . . ΘΡΗΙΚΙ'ΗΣ ΦΑΡΕ'ΤΡΗΣ· Ἐκ Θράκης τίνι φαρέτραν προσονομάζει διὰ τίνι πυκνίνι ἵν ἐποιοῦντο τᾶ ὅπλα χρῆσιν αἱ Ἀμαζονίδες, ἅς Θρήσσας καὶ αὐτὰς ἀνωτέρω (ςίχ. 780.) Φθὰς προσηγόρευσεν.

Στίχ: 895. ΙΟ'Ν ΕΛΕ ΠΤΕΡΟ'ΕΝΤΑ κτ: Τίνι διασκευίνι τῆς τοξοβολίας ταύτης, ἐκ τῆς Πανδάρε παρ' Ὁμήρῳ πᾶσαν ληφθῆναι χρεὼν ἐπὶ λέξεως, pene ad verbum: Ἰουρσῖνος ἔφη ἐν ταῖς Παραθέσεσι, καὶ αὐτὰ ἐκτάδην προθεὶς τὰ ἐν τῷ Δ, Ἰλ: ςίχ. 116—125. ἐν οἷς Μακρόβιος (Βιβλ: Ε. Κεφ: Γ.) θαυμάζειν ἐνάγεται τὸ ἐν ἑνὶ ἔπει (ςίχ. 123.) ὑπὸ Ὁμήρε βραχυλογηθὲν.

„Νευρίνῳ μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.

Τὸ δ' ὀλίγον ἐλασσόνων ἢ τριῶν ἐκφραθὲν ὑπὸ Μάρωνος. ςίχ: 896. 897. 898.

„Κάρ-

At Triviæ cuſtos jamdudum in montibus Opis
Alta ſedet ſummis, ſpectatque interrita pugnas.
Utque procul medio juvenum in clamore furentum
Proſpexit triſti mulctatam morte Camillam,
Ingemuitque, deditque has imo pectore voces.
Heu nimium virgo, nimium crudele luiſti
Supplicium, Teucros conata laceſſere bello:
Nec tibi deſertæ in dumis coluiſſe Dianam
Profuit, aut noſtras humero geſſiſſe pharetras:
Non tamen indecorem tua te regina relinquet
Extremâ jam in morte: neque hoc ſine numine lethum
Per gentes erit, aut famam patieris inultæ.
Nam quicunque tuum violavit vulnere corpus,
Morte luet meritâ. Fuit ingens monte ſub alto
Regis Dercenni terreno ex aggere buſtum.
Antiqui Laurentis, opacâque ilice tectum.
Hîc Dea ſe primum rapido pulcherrima niſu
Siſtit, & Aruntem tumulo ſpeculatur ab alto.
Ut vidit fulgentem armis, ac vana tumentem,
Cur (inquit) diverſus abis? huc dirige greſſum,
Huc, peritura, veni: capias ut digna Camillæ
Præmia: tune etiam telis moriêre Dianæ?
Dixit, & aurata volucrem Threïſſa ſagittam
Deprompſit pharetrâ, cornuque infenſa tetendit,
Et duxit longe, donec curvata coirent
Inter ſe capita, & manibus jam tangeret æquis,
Lævâ aciem feri: dextrâ nervoque papillam.
Extemplo teli ſtridorem, auraſque ſonantes
Audiit unà Aruns, hæſitque in corpore ferrum.
Illum expirantem ſocii, atque extrema gementem
Obliti, ignoto camporum in pulvere linquunt.
Opis ad ætherium pennis aufertur Olympum.
Prima fugit, dominâ amiſſâ, levis alla Camillæ;
Turbati fugiunt Rutuli, fugit acer Atinas:
Disjectique duces, deſolatique manipli
Tuta petunt, & equis averſi ad mœnia tendunt.

Nec

❋ ❋ ❋

„Κάρτα δ' ἀγήοχε, μέσφα κεν ἄκρα σιωάμμιγα κάμφθεν
„Πειρατ' ἐπ' ἀλλήλοις, χείρεσσι δ' ἐφάπτετο ἴσαις.
„Λαιῇ μὲν γ' ἀκίδος, θηλῆς δ' ἑτέρᾳ, νευρῇ τε.

Καί τοι γε ὁ Μακρόβιος θαυμαζων ἰὼ, τῦτο Σκαλιγέρῳ ἰὼ γέλως. Plebeium γὰρ ὁ γεννάδας τὸ Ὁμήρε, (ὅπερ ἐςὶ χυδαϊκὸν) ἀπεφήνατο· τὸ δὲ τῦ Μάρωνος, multo illuſtrius (πολλῷ λαμπρότερον, ἤτοι κομψότερον) ἐρῆσθαι ὑπείληφε τὶ δήποτε; Cum complexus fuerit manuum æquale officium ſimul et diverſum. (παρὰ τὸ συμπεριειληφέναι τῶν χειρῶν ἑκατέρας τὸ ἔργον, ἴσον κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ διάφορον.) Καὶ χυδαιολογεῖ ἄρα Τῷ Σκαλιγέρε μυκλῆρι Ὅμηρος, ὅτι Ἰλιὰ δεξιὰν καὶ τὴν ἀριστερὰν δὲς σιωιδεῖν τοῖς νεῶν ἔχεσιν, αὐτῷ σαφῶς ἐκ ἐδήλωσεν ἐξ ὀνόματος διαφείλας. Οὐχ ὁρᾷς; ἐμαίνετο.

Στίχ.

Ἐκλελάθονθ' ἑταῖροι, κόνεως τ' ἐπὶ λεῖπον ἀΐξαι.
Αἰθέριον δ' Οὖπις πρὸς Ὄλυμπον ὑπόπτερος ἦρθη.
Πρώτη Φεύγεν Ἴλη, κατέκαε ἀγέτοιο, Καμίλλης·
Φεῦγον θραχθέντες Ῥοτόλοι· φεῦγ' ὀξὺς Ἀτίνας.
Κιδναμένων δ' ἀρχῶν, οἰωθεῖσαί γε πτεῖραι
Σώζεθαι πτεῦδον, κάμπτον δ' ἀνὰ τείχεα ἵππης.
Οὐδ' ἄρ ἐπορνυμένης τις Τεύκρης, κῆρας ἄγοντας,
Τλῆτ' ἔργειν βελέεσσιν, ἢ αὐτοῖς ζήμεναι ἀντίω,
Ἀλλὰ βιὴς ἀτόνης φέρον ἀβληχροῖσιν ἐπ' ὤμοις.
Τετραπόδων δ' ὁπλαί τε πέδον καταδέπεον ἵππων.
Καὶ ῥὰ κονίσσαλος ὤρνυτ' ἀελλὴς, ἀχλυόεις τε,
Ἀμφί γε τείχη· τόφρα δὲ μητέρες ἐκ σκοπιάων,
Στερνοτυπέμεναι, ἔς γ' ἐπὶ ἠρανὸν ἐξιάχησαν.
Οἱ δ' ἀναπεπταμένης δ' ἐπόρθησαν δὴ πυλεῶνας,
Τὰς ῥὰ πίεζε βίη ξυμμίξας δήϊος ὄχλος.
Οὐδ' ἐλεεινὸν μῶρον ἄλυξαν, ἐπ' ἀδῷ δ' αὐτῷ,
Τείχεσι πατρῴοις τ', ἠδ' ἀσφαλίοισι παρ' οἴκοις,
Οὐτάμενοι κτείνοντο. Πύλας ἄλλοι δ' ἔκλιναν,
Οὐδ' ἑτάροις οἴγειν, καὶ δέχνυθαι λιπαρέντας,
Ἐντὸς ἐτόλμων· ὦρτο δ' ἄρ αἰνότατος φόνος ἀνδρῶν,
Τῶν τ' ἐσόδης ὅπλοις εἰργνώτων θ', εἰργνυμένων τε.

Ἔκ-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 902. ΈΚΛΕΛΑ΄ΘΟΝΘ' ΈΤΑ΄ΡΟΙ . . . . Οὐδένα λόγον αὐτῇ ποιησάμενοι, ὡς αἰελέθαι πτεδάσαι πεσόντα, καὶ κηδεύσαντες ταφῇ παραδέναι· τοῦτο δ' ἔμπης κατὰ θείαν μῆνιν Ἀρτέμιδος.

Στίχ: 910. . . . . ΒΙΟΤ΄Σ ΆΤΟ΄ΝΟΥΣ . . . . Οὐκ ἐντεταμένοις ἐν ἰσχίῳ τοῖς τόξοις ἀφιεμένης.

Στίχ: 911. ΤΕΤΡΑΠΟ΄ΔΩΝ Δ' ΌΠΛΑΙ΄ ΤΕ ΠΕ΄ΔΟΝ ΚΑΤΑΔΟΥ΄ΠΕΟΝ . . . Putrem campum: Σαπρὸν τὸ πεδίον, ἐνταῦθα τε καὶ ἀλλαχῇ, καλεῖν εἴωθεν ὁ Μάρων, ἐφ' ᾗ ἵππος κροαίνει· τὸ γὰρ πετρῶδες χωρίον εἰς ἱπποδρομίαν ἐκ ἔυθετον. Σαπρὸν δὲ, ἢ σαθρὸν τὸ ἔυθρυπτον, καὶ ὑπὸ τῶν ὁπλῶν τῇ ἵππῳ διαθραυόμενον, καὶ λεπτυνόμενον ὡς σκεδάννυθαι εἰς κονιορτόν. Αὐτοὶ δὲ ἐκ τῆς τῇ μέτρῳ ἀνάγκης τὸ ἐπίθετον παρεδράμομεν, ἁπλῶς τὸ πέδον εἰπόντες, καὶ τὸ συμβαῖνον δηλῶσαι μόνον διὰ τὸ πρὸς μίμησιν φιλοτεχνηθέντος ἔπους φροντίσαντες, ὡς καὶ ἄλλοθι (Γεωργ. Γ. στίχ. 96. καὶ Η. Λίν; στίχ. 619.) τῷ μὲν κατακροτισμῷ τῶν ἐπαλλήλων ψιλῶν συμφωναν τὸν κτύπον, τῷ δὲ δακτυλικῷ ῥυθμῷ τὸ τάχος τῇ δρόμῳ, ὡς οἷον τε ἦν, παρασήσαντες. Τὰ γοιῶ τοιαῦτα τῶν ἐπῶν, εἰσὶν οἳ καὶ χαλεπὰ μέλεα καλεῖν ἐνήχθησαν, διὰ τὸ τοῖς ψελλοῖς, ἢ τραυλοῖς ἐπιεικῶς εἶναι δυσπρόφορα.

Στίχ: 916. . . . . ΞΥ΄ΜΜΙΓΑ ΔΗΪ΄ΟΣ Ὄ΄ΧΛΟΣ. Ὁ τῶν πολεμίων ἐπελαυνόντων, τινῶν δὲ καὶ τοῖς φεύγουσιν ἐντὸς τῆς πόλεως συνεισπιπτόντων.

Στίχ: 918. . . . . ΉΔ' ΆΣΦΑΛΙ΄ΟΙΣΙ ΠΑΡ' ΟΙ΄ΚΟΙΣ, Τοῖς πρὸς ἀσφάλειαν καὶ καταφυγὴν οἰκοδομημένοις. Συνεισέφερον γὰρ οἴκαδε, ἅς περ ἀπιὼν ἐγκαντο πληγὰς τραυματισθέντες ἐν τῷ φεύγειν, ὑφ' ὧν καὶ ἔθνησκον.

Στίχ: 920. Ο΄ΤΔ' ΈΤΑ΄ΡΟΙΣ Ο΄ΙΓΕΙΝ. . . . . Οὐχ ὅτι ἐκ ἤθελον, ἀλλ' ὅτι ἐκ ἐτόλμων, ὡς ἐξῆς ἀμέσως προσίθεται· τῷ μείζονος τῶν κακῶν τὸ ἔλαττον ἀνθαιρέμενοι.

Στίχ: 922. . . . . ΕΙΡΓΝΥ΄ΝΤΩΝ Θ', ΕΙΡΓΝΥΜΕ΄ΝΩΝ ΤΕ· Καὶ τῶν εἰσελθεῖν κωλυόντων, καὶ τῶν κωλυομένων· τὰς μὲν γὰρ ἔτοι ἀπέκτεινον ὡς κωλύοντας, τὰς δ' ἐκεῖνοι, ὡς ἄρα σφῶ τοῖς πολεμίοις ἀναιρεῦντες καὶ τὰς ἰδίας συμμίγδιν ἐρέοντας, τῶν τειχῶν ὑπεραμυνόμενοι.

Nec quisquam inſtantes Teucros, lethumque ferentes
Suſtentare valet telis, aut ſiſtere contrà:
Sed laxos referunt humeris languentibus arcus,
Quadrupedumque putrem curſu quatit ungula campum.
Volvitur ad muros caligine turbidus atrâ
Pulvis, & è ſpeculis percuſſæ pectora matres,
Fœmineum clamorem ad cœli ſidera tollunt.
Qui cnrſu portas primi irrupêre patentes,
Hos inimica ſuper miſto premit agmine turba;
Nec miſeram effugiunt mortem: ſed limine in ipſo,
Mœnibus in patriis, atque inter tuta domorum
Confixi, expirant animas: pars claudere portas,
Nec ſociis aperire viam, nec mœnibus audent
Accipere orantes: orituque miſerrima cædes
Defendentum armis aditus, inque arma ruentum.
Excluſi ante oculos, lacrymantumque ora parentum,
Pars in præcipites foſſas, urgente ruinâ,
Volvitur: immiſſis pars cæca & concita frenis
Arietat in portas, & duros obice poſtes.
Ipſæ de muris ſummo certamine matres
(Monſtrat amor verus patriæ) ut videre Camillam,
Tela manu trepidæ jaciunt: ac robore duro,
Stipitibus ferrum, ſudibuſque imitantur obuſtis
Præcipites, primæque mori pro mœnibus audent.
Interea Turnum ſylvis ſæviſſimus implet
Nuncius, & juveni ingentem fert Acca tumultum:
Deletas Volſcorum acies, cecidiſſe Camillam:
Ingruere infenſos hoſtes, & Marte ſecundo
Omnia corripuiſſe: metum jam ad mœnia ferri.
Ille furens (nam ſæva Jovis ſic numina poſcunt)
Deſerit obſeſſos colles, nemora aſpera linquit.
Vix è conſpectu exierat, campumque tenebat,
Cùm pater Æneas, ſaltus ingreſſus apertos,
Exſuperatque jugum, ſylvâque evadit opacâ.
Sic ambo ad muros rapidi, totoque feruntur
Agmine, nec longis inter ſe paſſibus abſunt.
Ac ſimul Æneas fumantes pulvere campos
Proſpexit longe, Laurentiaque agmina vidit:
Et ſævum Æneam agnovit Turnus in armis,

Adven-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 926 ΚΡΙΟΚΟΠΕΙΝ ΜΑΙΜΩΝΤΟ. . . . . Οὐχὶ κριὸς μεθ' ἑαυτῶν φέροντες, τὰς ἔτω δὴ καλεμένας μηχανὰς, αἷς ἐν τειχομαχίαις οἱ πολιορκηταὶ χρῶνται· πόθεν γὰρ; ἀλλὰ κριῶν δίκλιν τῶν ταῖς ἑαυτῶν κεφαλαῖς κατασκηπτόντων, τὰς πυλῶνας κόπτοντες, καὶ καθελεῖν ἐυήθως πάνυ προσβιαζόμενοι. Διὸ καὶ ἀλαωπὲς ὠνόμασεν, ὅπερ ἐστὶ, τὰς ὀφθαλμὰς τῆς διανοίας πεπηρωμένους, πάντῃ ἄφρονάς τε καὶ ἀλογίστους, ὡς ἐπιχειροῦντας τοῖς ὑπὲρ δυναμιν.

Στίχ:

Ἔκκλαξοι γονέων δ' ὑπὸ ὄψεσι δακρυχεόντων,
Οἱ μὲν ἄρ' ἐς καπέτας κρήμναντο βίηφιν ὀλέθρε,
Οἱ δὲ ῥυτῆρσ' ἀνέτοις, ἀλαωποὶ κέντορες ἵππων
Κριοκοπεῖν μαιμῶντο πύλας, κρατερούς τε ὀχῆας.
Αἱ δ' ἄρα μητέρες ἐκ τειχῶν, ἀκμιὼ κατ' ἀγῶνος,
(Πάτρης δ' ἀκραφνὴς ἔρος ἦγεν) ἰδοῦσαι Καμίλλαν,
Τοξάζοντο χερὶ τρομεούσῃ, καὶ ῥοπάλοισι
Χρησάμεναι δρυΐνοις πυρικαύστοις ἀντὶ σιδήρε,
Πρῶται ὑπὲρ πάτρης θανέειν πύργων ἀπετόλμων.
Τετάκει αἰνότατος λόχμας δ' ἐπαφίκετο Τύρνῳ
Ἄγγελος, ὁπλοτέρῳ τάραχον δ' ἠνείκατο, Ἄκκα·
Τεθραῦσθ' Οὐόλσκων ἔλας τε, πεσεῖν τε Καμίλλαν,
Δηίους ὁρμηδὸν τ' ἐσελάσσαι, ἰδ' Ἄρεϊ ἄρῳ
Πάντων κατκρατέειν τε, φόβον τ' ἀνὰ τείχεα φοιτᾷν·
Ὁ δ' ἔκφρων μανικός τε (Διὸς δ' ἐτελείετο βελὴ.)
Λεῖπε λόφους τὰς εἶχε, καὶ ἄλσεα παπαλόεντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πρόβη, διὰ δ' ἄρ' πεδίοιο παρῆει,
Αὐτίκ' ἰδ' Αἰνείας λόχμας διαβὰς ἀνυπόπτας,
Βωνὸν ὑπερβάλλων ταρφεῖς ἀπαλεύατο ὕλας.
Καὶ δὴ πανσυδίῃ σιὼ ὅλοισιν ἀγήμασιν ἄμφω,
Ἴθυον, ἀλλήλων δ' ἀ μακροῖς βήμασ' ἀπεῖχον.
Τῆμος δ' Αἰνείας κονιορτὸν ὁμοῖον καπνῷ
Τηλόσ', ἄγημά τε ἐν πεδίῳ λαυρέντιον εἶδεν.
Αἰνὸν δ' Αἰνείαν ἔγνω καὶ Τύρνος ἐν ὅπλοις,
Καὶ πεζῶν δὲ βάδισμα, καὶ ἵππων ἤθετο ἆθμα.

❁ ❁ ❁

Στίχ: 928. . . . . ΙΔΟΥΣΑΙ ΚΑΜΙΛΛΑΝ. Ταύτῃ εἰς παράδειγμα ἑαυταῖς προσησάμεναι, τῇ ὑπὲρ ἀλλοτρίας πατρίδος, καὶ γῆς οὐκ ἰδίας, γενναίως ἀγωνισαμένῃ καὶ τελευτήσασαν. Οὕτω δὴ καὶ παρὰ τῷ Καλαβρῷ, ταῖς Τρωϊάσι, πρὸς παράδειγμα τὸ τῆς Ἀμαζονίδος Πενθεσιλείας, κατὰ Δαναῶν κινηθείσαις:

„ . . . . Πάσῃσιν ἔρως συγεροῖο μόθοιο
„Ἔμπεσεν. ἐσσυμένως δὲ πρὸ τείχεος ὠρμαίνεσκον
„Βήμεναι ἐν τεύχεσιν, ἀρηγέμεναι μεμαυῖαι
Ἀρεΐ καὶ λαοῖσιν· ὀρίνετο δὲ σφισι θυμός.
„ . . . . . .
„Καὶ νύκεν Ἄρεος ἐκτὸς ἅμα σφετέροισιν ὄλοντο,
„Εἰ μὴ σφέας κατέρυξε πύκα φρονέουσα Θεανὼ
„Ἐσσυμένας, πιυτοῖσι παραυδήσασ' ἐπέεσσιν.

Ὅρα Κίντον αὐτὸν Παραλ: Βιβλ: Α. ἀπὸ στίχ. 401—472. τὴν τῶν γυναικῶν ὁρμὴν τε καὶ ἀναχαίτισιν εἰς πλάτος διαβραψῳδήσαντα.

Στίχ: 929. ΤΟΞΑΖΟΝΤΟ ΧΕΡΙ ΤΡΟΜΕΟΥΣΗ. . . . . Διὰ τὸ ἀθενὲς τῆς φύσεως· ἦν γὰρ ὑπερέχουσα ἐν αὐταῖς τῇ ῥώμῃ τῆ θήλεος ἡ προθυμία τῆς προαιρέσεως, ὡς καὶ τῆ φόβῃ τῶν πολεμίων, ὁ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ζῆλος.

Στίχ: 933. . . . . ΑΚΚΑ. Αὐτη γὰρ ὑπὸ Καμίλλης ἤδη τὰ τελευταῖα πνεύσης, ἀπεσείλετο τῆ ἀναγγελίαν. (Ἄνωτ: στίχ. 860.)

Στίχ:

Adventumque pedum, flatuſque audivit equorum:
Continuoque ineant pugnas, & prælia tentent:
Ni roſeus feſſos jam gurgite Phœbus Hibero
Tingat equos, noctemque die labente reducat.
Conſidunt caſtris ante urbem, & mœnia vallant.

LIB. XI. ÆN. EXPLICIT.

❀ ❀ ❀

Στίχ: 938. ΛΕ΄ΠΕ ΛΟ΄ΧΟΥΣ ΤΟΥ΄Σ ΕΓ΄ΧΕ, ΚΑ΄Ι ΄ΑΛΣΕΑ κξ. Στρατηγικώτατα κατ' ἀρχὰς ὁ Τύρνος τὰ τῆ πολέμε διαιτήσας, μέρος μὲν τῆς στρατιᾶς ὑπὸ τῆ ἡγεσία Καμίλλης τε καὶ Μεσσάπε πρῶτεμψε, τοῖς Αἰνείε ἐλαφροτέροις ἀπαντήσαι ἱππεῦσι, τὰ ὕπτια, τῆς χώρας διαπορθεῖν ἀναβαλλομένοις, αὐτὸς δὲ, μεθ' ὧν εἶχε λόχων περὶ αὐτὸν ἐν σκολιαῖς λόχμαις καὶ φάραγξι κλέπτειν ἐπεχείρει τὸν νικῶν, ἔνεδραν σήσας ὅθεν παριέναι μέλλειν Αἰνείαν εὖ ἰδὼς μετὰ τῆ περὶ ἐκεῖνον σωτάγματος, ὡς τοῖς ἰδίοις ἐπιβοηθήσοντα, καὶ τὸν πόλιν ἔτω παραξησόμενον. (Ὅρα τὰ περὶ τότε αὖωτ: σίχ. 535 555.) Τῆ μὲν οὖν ἐνέδρα περιπεπτώκει ἂν τυχὸν ὁ Αἰνείας, εἴπερ ἔμπεδος ὁ Τύρνος τῷ προτεθέντι ἐνέμεινε στρατηγήματι· ἢ γοῦν ἀμφίρισον τὸλάχισον τὸν τῆ πολέμε ἐποίησε κρίσιν. Νῦν δὲ το ἐπίκαιρον καταλελοιπὼς τῆς χώρας ὃν προκατέχε, φρῆδον ἀπέφηνεν ἑαυτῆ τὸ προληφθὲν σκέμμα, καὶ τῷ πολεμίῳ, ἔτως εἰπεῖν, πρῆδωκε τὸν νικῶν, ἀνυπόπτως διαβάντι τὰς λόχμας, καὶ τὸν βασὶν ἀκωλύτως ὑπερβαλόντι, καὶ τὸν στρατιὰν σύμπασαν κατ' αὐτῆ σωαγείραντί τε καὶ παρατάξαντι, καὶ ἦν ἂν ὁ Ῥοτόλος τοῖς πολιορκεμένοις ἐπενέγκοι σωαρωγὸν ἀπείρξαν-

Τῶ δέ κεν ἠρξάσθιω πολεμίζειν αἶψ' ἐνὶ δήρει,
Ἦν δὴ μὴ Φοίβῳ κεκαμόντας μέμβλετο ἵππους
Λάσειν ἐν δίνῃσιν Ἰβήροις, νύκτα τ' ἀνοίσειν·
Ἄξεος ἔν προπάροιθε παρέμβαλον, ἠδὲ τάφρευσαν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΑ'. ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ.

❁ ❁ ❁

ξαντι. Τῆ τοίνυν στρατηγικῆ τῆδε διαμαρτήματος, δύο τὰ αἴτια ὁ Ποιητὴς ὧδε ἀπέδωκε· τὸ μὲν, ἄμεσόν τε καὶ προσεχέστερον, τίω ἔκφρονά τε καὶ μανικὸν Τύρνε ἀλογισίαν, τὸ δὲ, πορρωτέρω καὶ πρῶτον, τίω παρὰ τῶν Θεῶν ψῆφον, τὸ Ὁμηρικὸν ἐπεισπὼν ἐκεῖνο: ΔΙΟΣ Δ' ΕΤΕΛΕΙΕΤΟ ΒΟΥΛΗ'.

Στίχ: 950. . . . . ΕΝ ΔΙΝΗΣΙΝ ΙΒΗΡΟΙΣ . . . . Ἐν τοῖς τῆ δυσμικωτάτῃ ὠκεανῆ ὕδασιν, οἷς τὰ Κελτιβήρων ἔθνη περιορίζεται. Ποιητικώτερον ὁ Μάρων, τίω διὰ τίω ἐπικαταλαβοῦσαν νύκτα τῆς συμβολῆς ἀναπωχίω διετύπωσεν. Ὅμηρος δὲ ἁπλούστερον εἴρηκεν Ἰλ: Β. στίχ. 486.

„Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται ἐς ἠβαιὸν,
„Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ' ΙΑ'. ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ

Σημειώσεων.

P. VIRGILII MARONIS
AENEIDOS
LIBER XII.

Π. ΟΥΙΡΓΙΛΙΟΥ ΜΑΡΩΝΟΣ
ΤΗΣ
ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΒ.

ΤΟΥ ΙΒ. ΤΗΣ

ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Λατίνων ἤδη τὸ δεύτερον περὶ Λωρεντὸν ἐν τῇ μετὰ Τρώων μάχῃ πταισάντων, Τύρνος ἐφ' ἑαυτὸν, (καίτοι πολλὰ Λατίνε τε αὐτῷ τῷ γηραιῷ Βασιλέως καὶ Ἀμάτης τῆς Ἀνάσσης ἀποτρέψαι μάτην πειρασαμένων) διὰ μονομαχίας τῆς πρὸς Αἰνείαν, τιὼ περὶ τῶν ὅλων κρίσιν μεταποιεῖται· τίθενται οὗ ἐπὶ τούτῳ θυσίαι καὶ ὅρκοι. Ἀλλὰ γὰρ Ἥρα ἤκιστα τοῖς πραττομένοις ἐπευδοκοῦσα, διὰ Ἰυτύρνης Νύμφης, κασιγνήτης Τύρνε, τιὼ Καμέρτε μορφιὼ ὑποδύσης, τὰς γενομένας σωθήκας συγχέει. Καὶ δὴ τὸ Λατίνων στρατὸ εἰς ἀθέτησιν ἔτως ὑπ' αὐτῆς καταδημαγωγηθέντος· ἄλλως τε καὶ οἰωνῷ τινος ταῖς ἁπάντων ὄψεσιν ἀδοκήτως ἐπιφανέντος, Τολούμνος πρῶτος ὁ Μάντις, τῶν Γυλίππε τὸ Τρωὸς υἱῶν ἕνα βαλὼν ἀνεῖλεν· ἐπὶ τούτοις δὲ καὶ Αἰνείαν, τὸν ἐγερθέντα θρῶν κατευνάσαι σπεύδοντα, ἐκ τὸ ἀφανοῦς τις ἐπιτοξεύσας καιρίαν ἔπληξε, καὶ τῆς παρατάξεως ἠνάγκασεν ἐκχωρῆσαι, τιὼ πληγιὰ ἀνεσόμενον. Τωικαῦτα δὲ μάχη συρρήγνυται καρτερὰ, ἐν ᾗ πίπτουσιν ὑπὸ χειρὸς Τύρνε τῶν Τρώων συχνοί· Αἰνείας δὲ, τῆς μητρὸς αὐτῷ Ἀφροδίτης, διὰ δικτάμνε τὸ τραῦμα ῥᾳδίως ἀλθωμένης, ἀναῤῥωσθείς τε καὶ παριὼν εἰς μέσους, πρὸς μονομαχίαν Τύρνον ὀνομασὶ προκαλεῖται· ἐπεὶ δ' ἄρα τοῦτον ἡ Κασιγνήτη (Μητίσκον γὰρ αὕτη τὸ δίφρε ἐκσήσασα, ὑπὸ τῷ ἐκείνε εἴδει διεχειρίζετο τὰς ἡνίας.) ἄλλοσέ ποι ἡνιοχοῦσα ἀεὶ παρεξῆγε, μηδ' εἰς πρόσωπον ἰῷ προκαλεμένῳ ἐλθεῖν ἐνεδίδε· Αἰνείας προσεμβαλὼν τῇ πόλει, τὰ πρὸ τὸ Ἄξεος πάντα ἐπίμπρα, καὶ ἀνὰ κράτος ἐπόρθει. Ἐντεῦθεν Ἀμάτη, Τύρνον ἤδη δόξασα ἀπολέσθαι, καὶ τῶν ὅλων ἀπογνοῦσα, βρόχον ἀναψαμένη τελευτᾷ. Ταῦτα Τύρνος ἅπαντα διαμωυθεὶς ὑπὸ Σάγε, δείσας περὶ τῇ πόλει,

πρὸς

πρὸς τὸν ἐκ σωθήκης ἀγῶνα Αἰνείαν ἐπαναπαλεῖται· καθ' ὃν νικηθείς τε καὶ λιπαρὴς προπεσὼν τῷ νικήσαντι, πολλά τε καθικετεύσας, ὥστε αὐτῷ τε ἅμα, καὶ Δάυνε τῷ γηραιῷ αὐτῷ πατρὸς φείσαθαι, ἐγγὺς ἦλθε τοῦ πεῖσαι τὸ ζῶ οἱ χαρίσαθαι, εἰμὴ ὁ τοῦ Πάλλαντος (ὃν αὐτὸς ἐναρίξας σεσυλήκει) ζωστὴρ προφανεὶς φρόδιν αὐτοῦ τὼ ἱκεσίαν ἀνέδειξεν. Ἀλλ' ἐν τούτοις Αἰνείας, σωνοήσας τὸν ἄνδρα τοῖς ἐνάροις τοῦ προαναιρεθέντος παιδὸς ἐγκομβώμενον, καὶ τῷ θυμῷ ὑπερζέσας, ἔργον μαχαίρας αὐτίκα εἰργάσατο.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Τῆς ΙΒ'. τοῦ Μάρωνος Ῥαψῳδίας.

Τύρνος, ὃς ἦν ἀρχὴ πολέμοιο, δαμεὶς πέρας οἶσεν.

P. VIRGILII MARONIS

AENEIDOS

LIBER XII.

TUrnus ut infractos adverſo Marte Latinos
Defeciſſe videt, ſua nunc promiſſa repoſci,
Se ſignari oculis; ultro implacabilis ardet,
Attollitque animos. Pœnorum qualis in arvis,

Sau-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 3. . . . . ΜἈΛΛΟΝ ᾽ΕΤΙ ΦΛΕΓΜΑἸΝΕΤΟ ᾽ΗΤΟΡ, *Προσετίθετο γὰρ τῇ ἐκ τῆς ἥττης τὲ ἰδίᾳ ςρατῷ κακώσει, καὶ ἡ παρὰ τῶν συμπολιτῶν, καὶ τῶν συμμάχων ἐπακολυθοῦσα νέμεσίς τε καὶ μέμψις, πρὸς ἕνα πάντων αὐτὸν ἀφορώντων, ὡς αἴτιον αὐτοῖς τῶν ἐπισκηψάντων δεινῶν γεγονότα, καὶ τιὼ ἐκπλήρωσιν, οἱονεί ὄφλημα ἀπαιτέντων, ὧν εἰς τὸν πόλεμον αὐτὲς παροτρυνών,* (Ὅρα ΙΛ. Αἰν: ςίχ. 430—465) *ὑπέχετο.*

Στίχ: 4. ΠΡΟ᾽Σ Δ᾽ ᾽ΕΠΑ᾽ΕΞΕ ΜΕ᾽ΝΟΣ. . . . . *Οὐ γὰρ ἐταπεινῶτο Τύρνος παραπλησίως τοῖς ἄλλοις τῷ μεγέθει τῆς συμφορᾶς, ἐδὲ καθυφίει τὸ φρόνημα, ἀλλ᾽ εἰς ἀλκιὼ ἐτρέπετο, καὶ τὸ γενναῖον συνέτεινε τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὸ μᾶλλον, ὥςε τιὼ ἧτταν ἐκ παντὸς τρόπε ἀναμαχέσαθαι. Ἡρωϊκὸν δὲ τῦτο· καὶ καλῶς ὁ Μάρων τοιῦτον Τύρνον, πρὸς Αἰνειάδην τὸν τῆς Αἰνειάδος Ἥρων ἀντιπαρέςησεν, οἷον καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τῆς Ἰλιάδος, πρὸς Ἀχιλλέα τὸν Ἕκτορα· μεγαλωύει γὰρ ἡ τῦ νικηθέντος, τιὼ ἀρετιὼ τῦ νικήσαντος.*

Στίχ: ᾽Αυτ: — 9. . . . . ΤΟἸΟΣ ΛΙΒΥ̓ΩΝ ᾽ΕΝ ᾽ΑΡΟΥ̓ΡΑΙΣ κτ: *Ἡ παραβολὴ αὕτη μεγαλοπρεπὴς ἐςὶ,* (*φησὶ Σκαλίγ*: Βιβλ: Ε. Κεφ: Γ.) *καὶ ὅλι*

ΠΟΥΒΛΙΟΥ ΟΥΙΡΓΙΛΙΟΥ ΜΑΡΩΝΟΣ

ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΒ'.

Τύρνος δ' ἀντιβίῳ ὑπὸ Ἄρεϊ ὡς ἐσὰ Λατίνες
Γνῶ κεκαφηῶτας θυμῷ αἰτεῖν τὰ ὑπέρη,
Οἵ τ' ἀτενίζειν, μᾶλλον ἔτι φλεγμαίνετο ἦτορ,
Προὸς δ' ἐπάρξε μένος· Τοῖος Λιβύων ἐν ἀρούραις,

❁ ❁ ❁

ὅλη τε Μάρωνος ἰδιάζουσα, Comparatio magnifica, et tota ſua. Ἀλλ' Ὀυρσῖνος ἐν ταῖς Παραθέσεσιν, ἐξ Ὁμήρε ϗ τάυτιω ληφθῆναι οἴεται. Υ. Ἰλ: στίχ. 164—173.

„Πηλείδης δ' ἑτέρωθεν ἐναντίον ὦρτο λέων ὥς
„Σίντης, ὅν τε ϗ ἄνδρες ἀποκταμένας μεμάασιν
„Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ, πρῶτον μὲν ἀτίζων,
„Ἔρχεται· Ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν
„Δερὶ βάλῃ, ἑάλη τε χανὼν, περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας
„Γίγνεται, ἐν δὲ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ,
„Οὐρῇ δὲ πλευράς τε ϗ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
„Μαστίεται, ἔε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
„Γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἤν τινα πέφνῃ
„Ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ.

Ὁ δὲ Κλάρκιος ἐν ταῖς εἰς τὰ Ὁμήρε Σημειώσεσι, ϗ τῳ ἐξ Ἡσιόδε παραπλησίαν ἔσαν ἡμῖν παρέθετο, ἐν τῆς Ἀσπίδ. Ἡραλ: στίχ. 426—430.

„ . . . . Δεινὸν ὀρῶν ὄσσοισι λέων ὥς·

Γλαυ-

Saucius ille gravi venantum vulnere pectus,
Tum demum movet arma leo, gaudetque comantes
Excutiens cervice toros, fixumque latronis
Impavidus frangit telum, & fremit ore cruento.
Haud secus accenso gliscit violentia Turno.
Tum sic affatur regem, atque ita turbidus infit:
Nulla mora in Turno: nihil est quod dicta retractent
Ignavi Æneadæ, nec, quæ pepigêre, recusent.
Congredior: fer sacra, Pater, & concipe fœdus.
Aut hâc Dardanium dextrâ sub tartara mittam,
Desertorem Asiæ (sedeant, spectentque Latini)
Et solus ferro crimen commune refellam;
Aut habeat victos, cedat Lavinia conjux.
Olli sedato respondit corde Latinus:
O prestans animi juvenis, quantum ipse feroci
Virtute exsuperas, tanto me impensius æquum est
Consulere, atque omnes metuentem expendere casus.
Sunt tibi regna patris Dauni, sunt oppida capta
Multa manu: nec non aurumque, animusque Latino est.
Sunt aliæ innuptæ Latio, & Laurentibus agris,
Nec genus indecores: sine me hæc haud mollia fatu

Sub-

❀ ❀ ❀

„Γλαυκιόων δ' ὅσσοις δεινὸν, πλευράς τε καὶ ὤμους
„Οὐρῇ μαστίων ποσσὶ γλάφει, ἐδέ τις αὐτὸν
„Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν χεδὸν ἐλθεῖν, ἐδὲ μάχεσθαι.
Πῶς οὖν ὁ Μάρων ὅλως τε καὶ μόνῳ ἑαυτῷ ἀξιώσει τὴν παραβολὴν σφετερίσασθαι; Ἀλλὰ Σκαλιγέρῳ μὲν ἔτως ἐδόκει· Μακρόβιος δὲ τῆς τέτε ψήφε ἐκ ἂν μετάσχοι· ὃς (Βιβλ: Ε. Κεφ. ΙΓ.) καὶ τὴν ἐν τῷ Θ'. τῆς Αἰν: στιχ. 575—579. παραπλησίαν πως τῇ παρέσῃ ἅσαν, ἰσχυροτέραν τε καὶ ἐνδεεστέραν ἔκρινε, τῇ καθ' Ὅμηρον παραθέμενος.

Στίχ: 6. . . . . ΟΠΛΑ ΛΕΩΝ ΚΙΝΕΙ . . . . Τίνα δ' ἂν εἴη λέοντος ἕτερα ὅπλα, ἢ ὀδόντες καὶ ὄνυχες;

Στίχ: 7. ΑΥΧΕΝΟΣ ΑΝΣΕΩΝ ΧΑΙΤΑΣ . . . . Ἔστι δὲ τοῖς θηρίοις γαυριάματος καὶ ὀργῆς σημεῖον ὁ τοιοῦτος ἀναχαιτισμὸς, ἢ ἀναφρικίασις.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΚΑΙ Τ' ΕΛΛΟΧΟΩΝΤΟΣ. Latronis ὁ Μάρων ἔφη· ὅπερ λῃστῆρος, κλέπτε. Λάθρα δὲ πάντως καὶ ὁ λοχῶν ἐνεδρεύει τὸ ἁρπάσαι, ὅθεν ἴσως καὶ ὁ Latro, παρὰ Λατίνοις, Λάθρων οἷον τις ὤν· τὸ δὲ δι ἐνέδρας θηρᾶσθαι, λοχᾶν καὶ Ὀππιανὸς ἐν τῷ Γ. τῶν Κυνηγετικῶν εἶπε:

„ . . . . . Μή μιν θηρήτορες ἄνδρες,
„Ἀμφὶ θύρῃ λοχόωντες, ὑπὸ βροχίδεσσιν ἄγωνται.

Στίχ: 11. ΟΥ ΝΥ' ΤΙΣ ΑΜΒΟΛΙΗ ΤΥΡΝΩι. Διὰ δὴ τέτων ἁπαντᾷ, οἷς Αἰνείας πρὸς τὰς πεμφθέντας ὡς αὐτὸν κήρυκας ἐπὶ ἀνακωχαῖς, Τύρνον εἰς μονομαχίαν προκαλέμενος ἔφασκεν, (ΙΑ. Αἰν: στίχ. 115—117.)

„ . . . . . Τοῖς μοι ὄφελεν ἐριδμῆναι βελέεσσι,

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΜΗ ΔΗ ΠΑΛΙΝΑΤΡΕΤΑ ΘΕΣΘΩΝ. Οὕτως ἑτοίμως ἔχειν ὁ Τύρνος, ὁμόσε χωρεῖν Αἰνείᾳ εἰς μονομαχίαν ἐνδείκνυται, ὡς καὶ ὑφορᾶσθαι μήποτε ἐκεῖνον ἐπὶ τῇ προσκλήσει μετέλθοι μετάμελος.

Στίχ: 13. . . . . ΦΕΡΕ ΙΡΑ' ΠΑΤΕΡ . . . . Πρὸς τὸν Ἄνακτα ἐπιστρέφει Λατῖνον, κέλδε, λέγων, ὅπως ἡ τῆς μονομαχίας αὐτίκα, πέρας λάβῃ σωθήκη, ἐπικυρωθεῖσα δι ὅρκων.

Στίχ:

Τραυματίας ϛέρνοις αἰνῶς ὑπὸ θηρητήρων
Δὴ τότε ὅπλα λέων κινεῖ· γήθει δὲ κομῶντος
Αὐχένος ἀνσεύων χαίτας, καὶ τ' ἐλοχόωντος
Ἄγνυσ' ἄτρεϛος δόρυ, αἱμωπὸς δ' ἐπιβρύχει.
Τὼς ὑποδαομένῳ μένος ὀργῇ ἄλδετο Τύρνῳ.
Τόφρα δὲ ἐκ ταράχᾳ θολόεις Βασιλῆα μετηύδα:
Οὐχὶ βραδὺς Τύρνος· μὴ δὴ παλινάγρετα θέσθων
Νωθέες Αἰνεάδαι, τὰ δ' ὑπέϛαν μὴ ἀθετέντων.
Ἠνὶ δ' ἐγὼ· φέρε ἰρὰ, Πάτερ, καὶ σώθεο ὅρκᾳ.
Ἢ τῇ δεξιτερῇ Ἀΐδᾳ ὑπὸ Τάρταρ ἰάψω
Δαρδάνιον δραπέτιω Ἀσίης· (ἔϛεθ', ἀθρεῖτε·)
Αἶχος ἐγὼ δ' οἷος πανδήμιον ἐξαπαλέψω·
Ἢ νικῶντι ἄκοιτις ἐπέσθω τῷδε Λαβίνη.
Τὸν δ' ἄρ' πρηϋτέρῃ κραδίῃ προσαμείπτο Λατῖνος.
Ὤμοι ἀγῆνορ, ὅσον σὺ, νεὰν, θυμῷ θρασυτόλμᾳ
Ἠνορέῃ προφέρεις, τόσον αὐτὸν μᾶλλον ἐμ' εἰκὸς
Φράϛεθ' ἐμμελέως, πτήσσοντά τε πάντ' ἀνακρίνειν.
Ἔϛι μὲν εὐρέα σοι βασίλεια πατρώϊα Δάυνᾳ,
Ἔϛι δὲ τ' ἰφθίμῳ πολλ' ἄϛεα χειρὶ ἁλόντα·
Ἀλλ' ἔτι μιῷ ἠδ' ὅλβος, ἰδ' ἄρ' μένος, ἔϛι Λατίνῳ.

Εἰσὶ

❁ ❁ ❁

Στίχ: 15. ΔΑΡΔΑ'ΝΙΟΝ ΔΡΑΠΕ'ΤΗΝ 'ΑΣΙ'ΗΣ. Τὸν εἰς Φυγίαν τραπέντα, καὶ τιὼ πάτριον γίῳ ἄγεσθαι καὶ φέρεσθαι τοῖς πολεμίοις καταλιπόντα· τῶν δ' εἰρημένων ἕκαϛον πρὸς ὀλιγωρίαν Αἰνείᾳ καὶ ἐξαθέτησιν προσετέθη. Ὅτι τε Ἀσιατικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ ὅτι καὶ τὸ γένος ἐϛὶν ἔλκων ἀπὸ Δαρδάνου, τῷ μὴ πάνυ καλῶς εἰς πίϛιν καὶ βεβαιότητα γνώμης ἀκόντος· καὶ ὅτι τέως κὴ γῆς ἀπελαθεὶς τῆς πατρῴας αὐτὸς τιὼ ἀλλοτρίαν ἐπιβελεύεται.

Στίχ: 16. Α'ΙΣΧΟΣ . . . . ΠΑΝΔΗ'ΜΙΟΝ . . . . . Τὸ πᾶσι κοινῇ προσριβὲν τοῖς τιὼ Ἰταλίαν ἔχουσι δήμοις.

Στίχ: 17. . . . . Ἄ'ΚΟΙΤΙΣ ἘΠΕ'ΣΘΩ ΤΩΙ̃ΔΕ ΛΑΒΙ'ΝΗ· Τοῦτο δὴ (τὸ ἐπέσθω) ὡς μέγα τι καὶ ἰσχυρὸν πρὸς τὸ μεταπεῖσαι Λατῖνον τῆς μελετωμένης ἐπιγαμβρίας Αἰνείᾳ, καὶ ἡ ἄλοχος Ἀμάτη πρεβάλλετο. Ζ. Αἰν: ϛίχ. 385—390.

Στίχ: 18. . . . . ΠΡΗΫ́ΤΕ'ΡΗι ΚΡΑΔΙ'Ηι. . . . . Ἐν ψυχῆς κατασήματι ἐκ διαμέτρᾳ ὑπεναντιωμένῳ τῷ τῆς Τύρνε, ὅς ἀνωτ: ϛίχ. 10.

„ —— Ἐκ ταράχᾳ θολόεις Βασιλῆα μετηύδα.

Στίχ: 19—21. . . . . Ὅ'ΣΟΝ ΣΥ̓, ΝΕΑ'Ν, ... Σὲ μὲν ἡ νεότης, εἰ δὲ βέλει, καὶ ἡ ἀνδρία, ἰταμώτερον παρασκευάζει θρασυνέσθαι, ἐμὲ δὲ τὸ γῆρας, βελεύεσθαι ἀσφαλέϛερον.

Στίχ: 22. Ἔ'ΣΤΙ ΜΕ'Ν ΕὙΡΕ'Α ΣΟΙ ΒΑΣΙ'ΛΕΙΑ . . . . Δείκνυσιν αὐτῷ, ὡς οὐδὲν ἐϛὶ τὸ πρὸς τὸν παρόντα πόλεμον κατεπεῖγον, ἐνὸν ἀπολάυειν ὧν ἀγαθῶν οἷς ἐυθιωῖται ἐς κόρον· πόλεμον γὰρ οὐδέποτε ἀναληπτέον, ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη.

Στίχ: 24. Ἀ'ΛΛ' Ἔ'ΤΙ ΜΗ'Ν Ἠ'Δ' Ὄ'ΛΒΟΣ κτ: Σύ μὲν οὐδὲν ἐμοῦ δέῃ, ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ Σοῦ, ὡς θάτερον ἡμῶν τῆς θατέρᾳ χρήζειν ἐπικυρίας τε καὶ σωάρσεως: καὶ ἐξέϛω ἄρα ἑκατέροις ἡμῖν, ὅπως ἄν ἢ βουλομένοις τα καθ' ἑαυτὸς διαιτᾶν· οὕτω τινὲς τὸ χωρίον ἐνόησαν· τοῖς δὲ παροξυντικὸν πως τὸ τοιοῦτον ἔοικεν, οἷαν μὴ δοκεῖν εἶναι τιὰ τῷ γηραιῷ ἐπὶ τῷ παρόντος πρόθεσιν· διὸ καὶ ἄλλως ἑρμηνεύουσι τὸ ῥηθὲν, ὡς εἰ λέγειν ἐθέλοι Λατῖνος, ὅτι πρὸς οἷς ἔχεις, ὦ Τύρνε, ἔτι καὶ τῶν ἐμοὶ περιόντων ἀγαθῶν κοινωνεῖν σοι παρέϛαι ἐν δέοντι, ἡσύχως ἄγειν τόγε νῦν ἔχον προκρίναντι.

Sublatis aperire dolis; ſimul hæc animo hauri:
Me natam nulli veterum ſociare procorum
Fas erat: idque omnes Divique, hominesque canebant:
Victus amore tui, cognato ſanguine victus,
Conjugis & mœſtæ lacrymis, vincla omnia rupi:
Promiſſam eripui genero; arma impia ſumpſi.
Ex illo, qui me caſus, quæ, Turne, ſequantur
Bella, vides: quantos primus patiare labores.
Bis magnâ victi pugnâ, vix urbe tuemur
Spes Italas: recalent noſtro Tyberina fluenta
Sanguine adhuc, campique ingentes oſſibus albent.
Quò referor toties? quæ mentem inſania mutat?
Si, Turno extincto, ſocios ſum accire paratus,
Cur non incolumi potius certamina tollo?
Quid conſanguinei Rutuli, quid cætera dicet
Italia, ad mortem ſi te (fors dicta refutet)
Prodiderim; natam & connubia noſtra petentem?
Reſpice res bello varias: miſerere parentis
Longævi, quem nunc mœſtum patria Ardea longe
Dividit. Haud quaquam dictis violentia Turni
Flectitur: exſuperat magis, ægreſcitque medendo.

Ut

❀ ❀ ❀

Στίχ: 25. ΕΙ'ΣΙ ΔΕ' ΚΑΙ'Ν ΛΑΤΙ'Ωι κτ: Παραβάλλεσιν ἐνταῦθα τὸ Θεοκρίτε ἐν Διοσκόροις:

„Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος ἄλις
„Ἀρκαδία τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
„Μεσσήνα τε καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτὰ,
„Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
„Μυρίαι, ἅτε φυῆς ἐπιδευέες, ἅτε νέοιο
„Τάων ἐυμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν, ἅς κ' ἐθέλοιτε.

Ὁ τοίνυν παρὰ Μάρωνι Λατῖνος, ἑκὼν Τύρῳ γενέσθαι μὴ θέλων, παρήνει τέτῳ ἀπογνῶντι τὸν γάμον, φρονεῖν τε καὶ λέγειν, ἅπερ Ἀχιλλεὺς παῤ Ὁμήρῳ Ἀγαμέμνονι ἀπιώτα, τῷ ἑκὼν αὐτὸ εἶναι θέλοντι. Ἰλ. I. στίχ. 395.

„Πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
„Κῆραι ἀρειφάων, οἵ τε πτολιέθρα ῥύονται
„Τάων ἥν κ' ἐθέλοιμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.

Στίχ: 28. ΩΣ ΜΝΗΣΤΗ'ΡΩΝ ΤΩ'Ν ΠΡΙ'Ν ΜΗΔΕΝΙ' . . . Οὐ γὰρ δὴ Σοὶ μόνῳ μὴ δυχέραινε. Καὶ γαρ, ὡς ἔφηται Ζ. Αἰν: στίχ. 56.

„Πελέες ἐκ Λατίης μεγάλης τίλω δ' ἐμνώοντο,
„Πάσης Αὐσονίηστε. . . . .

Στίχ: 29. . . . . ΗΔΟΝ ΠΑ'ΝΤΕΣ 'ΟΜΩ'Σ ΘΝΗΤΟΙ' ΤΕ ΘΕΟΙ' ΤΕ Οἵ τε περὶ Μαιτικλῶ ἀχολέμενοι, καὶ αὐτὸς Φαῦνος. Ὅρα Ζ. Αἰν: στίχ. 60-72. καὶ 101—107.

Στίχ: 31. . . . . ΔΕ'ΣΜΑΤΑ 'ΡΗ'ΞΑ· Τά τε τῶν ἀνθρωπίνων θεσπιωδημάτων, καὶ τὰ παρα τῶν θείων ὀμφῶν, ἃ συνέχειν με τῶν προβαλλομένων ἀπείργοντα ὑμεναίων εἰκὸς ἦν καὶ δίκαιον.

Στίχ: 32. ΜΝΗΣΤΕΥΘΕΙ'ΣΑΝ 'ΑΦΕ'ΙΛΟΝ . . . . . Τίνι; τῷ Αἰνείᾳ. Ζ. Αἰν: στίχ. 288.

Στίχ: Αὐτ: . . . . . ΑΘΕΣΜΑ' ΤΕ ΟΠΛΑ 'ΕΠΗ'ΡΑ Παραχωρήσας δηλονότι, μηδ' ἀντιχὼν ὅσον ἔδει· τῷ δὲ μὴ ὅσον χρὴ ἀνθεσηκότι, προσρίβεσθαι δίκαιον τὸ συμβαῖνον ἄτοπον.

Στίχ:

Εἰσὶ δὲ κἀν Λατίῳ, Λωρεντῷ τ' ἄζυγες ἄλλαι,
Οὐδὲ γένος Φαῦλαι. Δὸς δ', ἐ θυμήρὲ ἀκοῦσαι
Ἐξείπω ἀδόλως· νοῶ δ' αὐτός ὅλον μοι πρόχες.
Ὡς μνησήρων τῶν πρὶν μηδενὶ παῖδα σωάψαι
Ἦν θέμις, ἦδον πάντες ὁμῶς θνητοί τε Θεοί τε.
Ἥσσων σεῖο δ' ἔρχ, κἠ ὁμογνίχ αἵματος ἦσσων,
Θριῶν τ' ἀχνυμένης γε δάμαρτος, δέσματα ῥῆξα.
Μνησευθεῖσαν ἀφεῖλον, ἄθεσμάτε ὅπλα ἐπῆρα.
Ἔνθεν ἅ συμβαίνει, κἠ δήρεις, Τύρνε, ὁποῖαι,
Δέρκεαι· αὐτὸς ὅσχς γε ἀγῶνας ἀνατλᾶς πρῶτος!
Δὶς ῥὰ μάχῃ μεγάλῃ ἐπταίσαμεν, ἠδὲ μόγις περ,
Οἷοι τ' εἰμὲν τῶδε ἀμωῦεσθαι περὶ Ἄξευς.
Ἔλπχς Ἰταλίης· χλιόεις ἔτι ῥῶς γε ὁ Θύβρχ
Αἵμασιν ἡμετέροις· ὀσσοῖς δὲ πέδον λευκάνθη.
Τίπτ' ἀναπεμπάζω; τὶς μ' ἀφραδίη μεταμαίχ;
Εἰ κταμένχ Τύρνχ προσίεσθαι δεῖ με ἑταίρχς,
Πῶς μὴ, σωζομένχ, ὑσμίνας μᾶλλον ἐέργω;
Τὶ Ῥοτόλοι φήσχσι σώαιμοι, πᾶσα τε λοιπὴ
Ἰταλίη, αἴκεν θανάτῳ σ' (ἔπος ἀλλὰ γ' ἀπείη!)
Παρδοίῳ ποθέοντα θύγατρα ἐμιῷ ἀγαγέσθαι;

B 2 Σκέ-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 35. ΔΙΣ . . . . ΕΠΤΑΙΣΑΜΕΝ. . . . . Οἰκειῶται τὰ κοινὰ πάθη, κἠ ἄκων τῶτοις περιπεσών· τὸ δὲ δὶς, τὸ μὲν, ὅτε Μεζέντης πέπτωκε, Γ. Αἰν: περὶ τὸ τέλος· τὸ δὲ, ὅτε ἡ Καμίλλα· ΙΑ. Αἰν: ὁμοίως περὶ τὸ τέλος.

Στίχ: 37. ΕΛΠΟΥΣ ΙΤΑΛΙΗΣ . . . . Ἐν γὰρ τῇ πόλει τῇ αὐτῇ σωζομένῃ, κἠ τιὼ Ἰταλίαν πᾶσαν σωθήσεθαι ἐλπίζειν φησὶν, ἀλέσης δὲ ταύτης πάντα οἰχήσεθαι, μηδὲ περιλείπεθαι ποθεν ἄλλω σωτηρίας ἐλπίδα τοῖς πράγμασιν.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΧΛΙΟΕΙΣ ΕΤΙ ΡΟΤΣ ΓΕ Ο ΘΥΒΡΟΥ· Καθ' ὑπερβολιὼ εἴρηται, Λατίνχ τιὼ συμφορὰν ἄυξοντος, ἵνα δυσωπήσῃ Τύρνον, τῇ κακῇ τὸ μέγεθος ἐννοήσαντα. Σώθηες δὲ ἄλλως τοῖς περὶ ποίησιν, ἔτω τὰς ἐν μάχαις εἰκονίζειν καταστροφὰς. Ἰλ: Η. στίχ. 329.

„ . . . . . Λῖμα κελαινὸν ἐΰῤῥοον ἀμφὶ Σκάμανδρον.

Καὶ Ἰλ: Φ. στίχ. 16. ὁ Ξάνθος,

„Πλῆτο ῥόω κελάδων ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.

Καὶ στίχ. 218. ἄυθις ὁ Σκάμανδρος,

„Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα·
„Οὐδέ τε πη δυάμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν.
„Στεινόμενος νεκύεσσι, ...

Στίχ: 39. ΤΙΠΤ' ΑΝΑΠΕΜΠΑΖΩ; Τὶ τὰ αὐτὰ πάλιν τε καὶ πάλιν ἐπανακυκλῶ; τὶς δ' ἄνοιά με ἀπὸ τῆς δε ματαῤῥίπτει ἐπὶ τιὼ δε τιὼ πρόθεσιν;

Στίχ: 40. ΕΙ ΚΤΑΜΕΝΟΥ ΤΥΡΝΟΥ κτ: Καὶ σῦ θανόντος, ὦ Τύρνε, τὲς ἀμφ' Αἰνείαν μοι προσέσθαι ἐπάναγκες· τὶ οὖν ἐχὶ τῦτο σωζομένχ μᾶλλον αἱρῆμαι;

Στίχ: 42. ΤΙ ΡΟΤΟΛΟΙ ΦΗΣΟΥΣΙ κτ: Πάντες κοινῇ νεμεσήσχσιν οἱ Ῥοτόλοι, κἠ μέμψονταίμε, ὡς σῦ μηδόλως φεισάμενον, ἀλλὰ προδεδωκότα εἰς θάνατον, τὸν τῷ γένει καὶ σωημένον, (Ἐνηλία γὰρ ἡ Τύρνχ μήτηρ, ἀδελφὴ ἦν Ἀμάτης (I. Αἰν: στίχ. 79.) κἠ ἔτι μᾶλλον σωαιφθιῶσι ἐφιέμενον.

Στίχ. 43 . . . . . (ΕΠΟΣ ΑΛΛΑ Γ' ΑΠΕΙΗ!) Τὸ ῥηθὲν· Ἄπαγε! Ἀβάλε! μὴ τῦτο γένοιτο!

Στίχ:

Ut primum fari potuit, ſic incipit ore:
Quam pro me curam geris, hanc precor, optime, pro me
Deponas; lethumque ſinas pro laude paciſci.
Et nos tela, Pater, ferrumque haud debile dextrâ
Spargimus, & noſtro ſequitur de vulnere ſanguis.
Longe illi Dea mater erit, quæ nube fugacem
Fœmineâ tegat, & vanis ſeſe occulat umbris.
At regina novâ pugnæ conterrita ſorte
Flebat, & ardentem generum moritura tenebat:
Turne, per has ego te lacrymas, per, ſi quis Amatæ
Tangit honos animum: ſpes tu nunc una ſenectæ,
Tu requies miſeræ: decus, imperiumque Latini
Te penes; in te omnis domus inclinata recumbit.
Unum oro, deſiſte manum committere Teucris.
Qui te cunque manent iſto certamine caſus,
Et me, Turne, manent: ſimul hæc inviſa relinquam
Lumina, nec generum Æneam captiva videbo.
Accepit vocem lacrymis Lavinia matris
Flagrantes perfuſa genas: cui plurimus ignem
Subjecit rubor, & calefacta per ora cucurrit.

In-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 45. ΣΚΕΨΑΙ ΑΔΗΛΟΣΥΝΗΝ ΠΟΛΕΜΟΥ. Σὺ μὲν γενναῖος ἦθα πολεμιςὴς· Ἀλλ' αἱ τῦ πολέμυ τύχαι ἄδηλοι. Καὶ σὺ δ' αὐτὸ τῦτο πρὸ μικρῦ ἔφθης ἀποφωνάμενος. ΙΛ. Αἰν: σίχ. 445.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΓΕΝΕΤΟΥ ΕΛΕΑΙΡΕ —— ΠΟΥΛΥΤΕΤΟΥΣ ΑΧΟΣ, ... Πρὸς οἶκτον Δαύνε τῦ γηραλέε πατρὸς Τύρνον κινῆσαι ἐπιχειρεῖ, ἀποτρέψων τῆς μάχης ὁ Λατῖνος, ὡς καὶ Ἀνδρομάχη τὸν Ἕκτορα, πρὸς οἶκτον τὸν τῦ ἔτι νηπιάζοντος υἱῦ, καὶ αὐτῆς. Ζ. Ἰλ: 431.

„Ἀλλ' ἄγε νῶϊ ἐλέαιρε, καὶ αὐτῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ
„Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα.

Καὶ Πρίαμος ὁμοίως πρὸς οἶκτον τὸν περὶ αὐτόν. Ἰλ: Χ. σίχ. 59.

„Πρός δέ με τὸν δύσιλον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε.

Στιχ: 49. ΩΣ Δ' ΑΡ' ΠΡΩΤΟΝ ΑΝΕΣΧΕΝ, ... Ἀπὸ τῆς Φλεγμονῆς μικρὸν ἀνασφήλας, ἣν ἐξ ὀργῆς ἅμα καὶ λύπης προεφλεγμήνατο.

Στιχ: 51. . . . . ΕΑ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΥΔΟΣ Μ' ΩΝΕΙΣΘΑΙ. Ὅμοιον τὸ ὑπὸ Εὐρυάλε πρὸς Νῖσον ῥηθέν, ὡς ἄρα ἐτίθετο (Θ. Αἰν: σίχ. 210.)

„Ζωῆς ἐυπειάτιν δόξαν. . . . . .

Στίχ: 53. . . . . ΗΜΕΤΕΡΗΣ Τ' ΕΚ ΤΡΩΣΙΟΣ ΑΙΜ' ΑΠΟΡΡΕΙ. Εἴρηται δὲ καὶ περὶ τῶν Ἀργείων ὑπὸ Ἀπόλλωνος εἰς μάχιν τὲς Τρῶας ἐποτρυνόντος (Ἰλ: Δ. σίχ. 510) ὁμοιόντι.

„ . . . . Ἐπεὶ ἔ σφι λίθος χρὼς, ἐδὲ σίδηρος
„Χαλκὸν ἀναχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.

Στίχ: 54. ΚΕΙΝΟΥ ΜΗΤΗΡ ΤΗΛΕ. . . . . Πρὸς ἐκεῖνο ἀφορᾷ τὸ, Ἰλ: Ε'. σίχ. 311—318. Ὅρα δὲ καὶ Ι'. Αἰν: σίχ. 84. πρὸς ὅπερ Τύρνος ἔοικεν ὁμοίως σκοπεῖν.

Στίχ: 58. ΤΥΡΝΕ, ΣΕ' ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΝ κτ: Ταῦτα τοῖς Ὁμήρε ὁμοίως ψαψωδέμενα σεσημείωται, οἷς Ἕκτορα Ἀνδρομάχη, τῶν τειχῶν ἐξιέναι εἰς μάχιν προθυμέμενον, (Ἰλ: Ζ. σίχ. 405—412. Καὶ 429—432.) καὶ τὸν αὐτὸν πάλιν Πρίαμος ὁ πατὴρ, καὶ ἡ μήτηρ Ἑκάβη, τῷ Ἀχιλλεῖ παραβαλέσθαι ἕτοιμον ὄντα, ἐπεχείρεν ἀπειρξαι, ὁ μὲν χεῖρας ὀρεγνὺς (Ἰλ: Χ. σίχ. 37. κξ:) ἡ δὲ κόλπον ἀνιεμένη, καὶ τὸν μαζὸν ἀναχέσα. (Αὐτ: σίχ: 80. κξ.)

Στίχ:

Σκέψαι ἀδηλοσιάλω πολέμῳ· γενέτω ἐλέαιρε
Πελυετῆς ἄχος, ὅς σευ νιὸι ἄπες Ἀρδέᾳ·
Ἀλλ' ὄφρα ἐπέεσσι χόλος κατακάμπτετο Τύρνῳ,
Φλέγμαιν' ἐν δ' ἀκέσει, αὐτὰρ προσαέξετο μᾶλλον.
Ὡς δ' ἄρ' πρῶτον ἀνέχεν, ἀμείβεθ' ἧρξατο ὧδε.
Τιὼ περ ἐμεῖο ἕκητι, ἄριστε, φέρεις μελεδῶνα
Ἐξαπόθω, ἰδ' ἔα θανάτω κῦδος μ' ὠνεῖσθαι.
Χ' ἡμεῖς, ὦ Πάτερ, ὀκ ἀβληχρῇ χαρὶ βέλεμνα
Χέομεν· ἡμετέρης τ' ἐκ τρώσιος αἷμα ἀπορρεῖ.
Κάνω μήτηρ τῆλε Θέαινα ἀπέσσεται, ἧκεν
Θηλυτέρῃ νεφέλῃ, φυγάδα σκιάσασα πρύψοι.
Κρείσσ' ἀλλὰ μάχιω μέγα ὀρῤῥωδοῦσα ἀϊθῃ,
Γαμβρὸν μαιμῶντα θρήνοις θανατῶσα κατεῖχε.
Τύρνε, σὲ πρὸς τάτων δακρύων, πρὸς τ', εἴτις Ἀμάτης
Σὸς λόγος ἅπτεται (ἐλπὶς ἐμοὶ γήρως νιῶ οἵα:
Σὺ σήριγμ' οἰκτρῇ, κῦδος τε κράτος τε Λατίνω·
Σοὶ πάρα ἡμέτερος πᾶς δὴ ἐπερείδεται οἶκος.)
Ἔν σ' ἱκετεύω· μὴ χεῖρ' αὐτὸς ξύμβαλε Τεύκροις.
Πᾶν ὅ, τι πέπρωται σοι τῷ δε παθεῖν ἐν ἀγῶνι,
Κἀμοὶ, Τύρνε, πέπρωται· ἅμ' ἀχθηρῶ δ' ἀποθήσω
Ὅσσ', ὐδ' Αἰνείαν γαμβρόν γε κατόψομ' ἀλῦσα,
Δέκτο δὲ δακρυχέουσα Λαβίνη μητέρος αὐδιὼ,
Κάρτα ἐπαθομένη γε παρειᾶς. Πελὺ γὰρ αἰδῆς
Πῦρ τῇδ' ἐξαφθὲν, διὰ θερμὰ προσώπατα ῥεῦσεν.
Ὡς δ' ὅτε τις Φοίνικι μιήνῃ αἱματόεντι
Ἰνδὸν ἐπιχρώσας ἐλέφαντ', ἢ εὖ τε ῥόδοισιν,

Ἄμμι-

* * *

Στίχ: 61. . . . . : ΗΜΕΤΕΡΟΣ ΠΑΣ ΔΗ' ΕΠΕΡΕΙΔΕΤΑΙ ΟΙΚΟΣ· Ἐν εὐχῇ γὰρ ἦν καὶ ἐλπίδι Ἀμάτῃ, ὅτι διὰ τὸ ἀνεψιὸν Τύρνε, ὃν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ γαμβρὸν εἰσαγαγέθαι ἠμείρετο, ὁ δὶ ἔνδειαν ἀῤῥένος, ἐκλείπων ἤδη οἶκος ὁ τὸ Λατίνε, ἀνορθοῦθαι ἔμελε καὶ φιλίζεθαι.

Στίχ: 62. . . . . ΜΗ' ΧΕΙΡ' ΑΥΤΟΣ ΞΥΜΒΑΛΕ ΤΕΥΚΡΟΙΣ. Ὥσπερ ἄρα καὶ Ἑλένη τῷ Πάριδι. Ἰλ: Γ. στίχ. 433

Ἀλλά σ' ἔγωγε
„Πάυσαθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
„Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν μηδὲ μάχεθαι

Ἀλλ' ἡ μὲν, ἤτοι πλαττομένη κήδεθαι θωπευτικώτερον (ὡς Εὐσάθιος φησὶν,) ἢ καὶ τῷ ὄντι ἀνανδρίαν αὐτῷ καὶ ἀθένειαν ἐπιτωθάζουσα (ὡς Σαμηλ. ὁ Κλάρκ.) Η' δὲ Ἀμάτη, ἁπλῶς τῷ Φόβῳ συνεχομένη, καὶ περὶ τῷ Γαμβρῷ εἰλικρινῶς δεδιῖα καὶ τρέμουσα, ἀδὲν δὲ ἧττον καὶ ἑαυτῇ, μήτοιγε ὑπὸ Αἰνείᾳ ἡττανθεὶς αὐτὸς, καὶ πάντα ἅμα τὸν οἶκον συναπολέσειε. Διὸ καὶ ἡ μὲν (κέλομαι) ἔφασκεν ἀγερώχως· ἡ δὲ οἰκτρῶς, (καθικετεύω.)

Στίχ: 69. Ὡς Δ' ΟΤΕ ΤΙΣ ΦΟΙΝΙΚΙ κτ: Καὶ Ἰλ: Δ. στίχ. 141.

„Ὡς δ' ὅτε τὶς τ' ἐλέφαντα γυνὴ Φοίνικι μίνῃ
„Μηονὶς, ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων,

Καὶνταῦθα δὲ παῤ ἀμφοτέροις τοῖς Ποιηταῖς ἴσως εἶναι τιὼ τῆς παραβολῆς αἴγλην Μακρόβιος ἀπεφαίατο. Βιβλ: Ε. Κεφ: ΙΒ. παρὰ Κλαρκ. ἐν ταῖς εἰς τὰ Ὁμ: Σημ.

Indum ſanguineo veluti violaverit oſtro
Si quis ebur; aut mixta rubent ubi lilia multâ
Aiba roſâ: tales virgo dabat ore colores.
Illum turbat amor, ſiſtitque in virgine vultus:
Ardet in arma magis, pauciſque affatur Amatam:
Ne quæſo, ne me lacrymis, neve omine tanto
Proſequere, in duri certamina Martis euntem,
O Mater, neque enim Turno mora libera mortis.
Nuntius hæc, Idmon, Phrygio mea dicta tyranno
Haud placitura refer. Cùm primum craſtina cœlo
Puniceis invecta rotis aurora rubebit,
Non Teucros agat in Rutulos: Teucrûm arma quieſcant,
Et Rutnlûm: noſtro dirimatur ſanguine bellum.
Illo quæratur conjux Lavinia campo.
Hæc ubi dicta dedit, rapiduſque in tecta receſſit,
Poſcit equos, gaudetque tuens ante ora frementes,
Pilumno quos ipſa decus dedit Orithya,
Qui candore nives anteirent, curſibus auras.
Circumſtant properi aurigæ, manibusque laceſſunt
Pectora plauſa cavis, & colla comantia pectunt.
Ipſe dehinc auro ſqualentem, alboque orichalco

Cir-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 71. . . . . ΕΡΕΥΘΙΑΕΙ ΚΡΙΝΑ ΛΕΥΚΑ. Ὁ συμβαίνειν κατ' ἀντάυγειαν ὑποτίθεται.

Στίχ: 74. ΑΙΘΕΤΟ ΜΑΛΛΟΝ ΕΦ' ΟΠΛΑ, ... Ἰσχυροτέραν τιὼ ἐπὶ τιὼ μάχιω ἑρμιὰ ἀνελάμβανε, τὸ τῆς κόρης κάλλος πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχων, οἷον προκείμενον ἔπαθλον.

Στίχ: 75 ΜΗ ΔΗ . . . . ΥΠ ΟΙΩΝΩΙ ΣΥ ΜΕ ΤΟΙΩι κτ: Οὐ γὰρ αἴτια ἐνομίζετο τοῖς προελθεῖν εἰς ἔργον τι προθυμουμένοις τὰ ὑπὸ τῶν παραπεμπόντων προχεόμενα δάκρυα. Διὸ καὶ Πρίαμος τῇ Ἑκάβῃ κωκυούσῃ, ὅτε πρὸς Ἀχιλλέα παρεσκευάζετο κατιέναι, τὸν τῆ ὑῆ νέκυν λυσόμενος. Ἰλ: Ω. στίχ. 218.

„Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτῆ
„Ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ. οὐδέ με πείσεις.

Στίχ: 77. . . . . ΤΥΡΝΩι ΘΕΜΙΣ ΟΥΤΙ ΜΟΡΟΝ ΔΗΟΥΝΕΙΝ. Εἴτε τιὼ αἰτίαν τῆ θανάτῳ, μόρον ὧδε κατὰ συνεκδοχιὰ ὀνομάζει, ἤτοι τιὼ μονομαχίαν· εἴτ' οὖν τὸ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ἀποβησόμενον, αὐτόν τε τεξι τὸν διὰ τῆς μονομαχίας θάναλον· ὐυδέτερον, φησὶν, ἔξεσι Τύρνῳ διαφυγεῖν· Οὐ γὰρ τὸ πρῶτον, διὰ τιὼ ἐκ μὲν Αἰνείᾳ πρόκλησιν, ἐξ αὐτῆ δὲ Τύρνᾳ κατάνευσιν καὶ ὑπόχεσιν· ἀλλ' οὐδὲ τὸ δεύτερον, διὰ τὸ πεπρωμένον· ἐπεὶ (ὡς Πίνδ: Πυθ. ΙΒ.) „Τὸ μόρσιμον ἐ πάρφυκτον.

Στίχ: 78. . . . . ΙΔΜΟΝ, ΦΡΥΓΙΩι ΑΓΓΕΛΛΕ ΤΥΡΑΝΝΩι. Ἴδμων μὲν ὄνομα, ὁ ἀποσελλόμενος κήρυξ· Φρύγιον δὲ κατ' ὀλιγωρίαν, ἢ ἐξαθέννησιν, τὸν Αἰνείαν προσείρηκεν, ἀνανδρίας τε καὶ θηλυπρεπείας τῆ Φρυγῶν ἔθνει αἰτίαν φέροντος.

Στίχ: 81. ΜΗ ΤΕΥΚΡΟΥΣ ΑΓΕΤΩ ΡΟΤΟΙΣ κτ: Ἰλ: Γ. στίχ. 69 — 75. ὁ Πάρις:

„Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηίφιλον Μενέλαον
„Συμβάλετ' . . . . . .

Στίχ: 85. . . . . ΓΗΘΕ Δ' ΕΠΕΙ ΧΡΕΜΕΘΟΝΤΑΣ ΕΩΡΑ, Αἴσιον αὐτῷ ἐπὶ τῆ προκειμένῃ ἀγῶνος τὸν ἵππων χρεμετισμὸν ἐξοιωνισάμενος. Παρετήρει γὰρ ἐπιεικῶς τὰ τοιαῦτα.

Στίχ:

Ἄμμιγα ἐν πολλοῖσιν ἐρευθιάει ῥίνα λευκὰ,
Τοῖον παρθενικῆς χρόον ὄψεος ἰῶ ἐσιδέσθαι·
Τὸν δὲ ἔρως θράξει, κήρη δ' ἐπι ὄσσε γ' ἐρείσας
Αἴθετο μᾶλλον ἐφ' ὅπλα, Ἀμάτιω πᾶυρα δ' ἀμεῖπτο.
Μὴ δὴ δακρυχέουσα ὑπ' οἰωνῷ σύ με τόιῳ
Παρπέμποις, μῶλον μετὰ Ἄρευς νωῖ μολέοντα,
Ὦ Μῆτερ. Τύρνῳ θέμις ἔτι μόρον δηθύειν.
Βάσκ' ἴθι ταῦτ', Ἴδμον, Φρυγίῳ ἄγγελε τυράννῳ,
Οὐχ οἱ θυμήρη. Ἐς τέκιὸν ἄυριον ἦμαρ,
Εὖτ' ἠὼς πρῶτον ῥοδέοισι τροχοῖσιν ὀχεῖται,
Μή Τεύκρους ἀγέτω Ῥοτόλοις· Τεῦκροι Ῥότολοί τε
Στήτων· νωϊτέρῳ κεκριθῶ αἵματι δῆρις.
Ἡ δὲ Λαβίνη, τᾷ ϛαδίῳ νικῶντος ἀκόιτη.
Ὡς εἰπὼν ἀφαρὲ πτεύσας ἐπὶ δώματα θεῦσε,
Δίξε δὲ ἵππους, γῆθε δ' ἐπεὶ χρεμέθοντας ἐώρα,
Τάς περ. Πιλάμνῳ Ὀριθείη ὤπασε κῦδος·
Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
Ἀμφὶ δ' ἄρ ἠνίοχοι παλάμαις ὀτρηρὸι κοίλαις,
Τῶν ϛήθη ψῶντες, πέκον ἀυχένας ἔυ κομόωντας.
Εἶθ' ὅγε, δαιδάλεον χρυσῷ λευκῷ τ' ὀριχάλκῳ,
Θώρηκ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔδυ, ἐπὶ δ' ἄρσατο ἄορ.

C 2 Πρὸς

❁ ❁ ❁

Στίχ: 86. . . . . ΠΙΛΟΥ'ΜΝΩι 'ΟΡΙΘΕΙ'Η . . . . . Ὠρίθειαν τιὼ τᾷ Ἐρεχθέως ἐκ Πραξιθέης, περῶσαν ἐπὶ Ἰλισσῷ ποταμῷ, Βορέας ἁρπάσας ἐπὶ τιὼ Θρᾴκιω ἤγαγεν. (Ἀπολλόδ Βιβλ: Γ. Κεφ: ΙΕ.) Ἀπορᾶσιν ἔν τῶν τινες Κριτικῶν, πῶς Πιλάμνῳ τῷ Ἰταλῷ δαίμονι (περὶ ἃ ὅρα Γ. Αἰν. στίχ. 79.) ἡ Δαίμων Ὠρίθεια, Ἀτθὶς μὲν ἔσα τιὼ τᾷ γένος καταβολιὼ, ἐκ δὲ τῆς ἁρπαγῆς Θρῇσσα τιὼ οἴκησιν, τὰς Θρακικὰς ἵππους ἐπ' Ἰταλίας εἰς δῶρον ἔπεμπεν; ἐμοὶ δ' ἀπορεῖν ἔπεισιν, ὅτι τὰ τοιαῦτ' ἀπορᾶσιν, ἐξὸν εἰδότι τοῖς περὶ Ποίησιν ἀνευθώως τὰ παραπλήσια τερατένεσθαι.

Στίχ: 87. ΛΕΥΚΟ'ΤΕΡΟΙ ΧΙΟ'ΝΟΣ. Ὁμήρε τὸ ἔπος κατὰ λέξιν: Κ. στίχ. 436. ἐν οἷς περὶ τῶν Ῥήσε ἵππων ὁ Δόλων κατήγγελλε τοῖς κατασκοπεύσι:

„Τᾷ δὴ καλλίστας ἵππας ἴδον, ἠδὲ μεγίστας·
„Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.

Σημείωσαι δὲ, ἐν τοῖς Ὁμήρε τοῖς δ' ἔπεσιν, ὅτι τῷ θαυμασίῳ τῆς ξιωωρίδος, καὶ τὸ χῆμα τῆς φράσεως σωεζήλακται· εἰπεῖν γὰρ διωάμενος ὁ-„μοιοπτώτως, λευκοτέρας ϗ ἴᾳ μέτρε ἐπιδεχομένε τιὼ τοιαύτιω σιώταξιν, „ὅμως ὁ Ποιητὴς κατὰ πτῶσιν ἐυθείαν καινῶς ἐχημάτισεν, ἐξομοιώσας „τὸ ξενίζον τᾷ λόγε χῆμα ἴῃ καινοπρεπείᾳ τᾷ πραγματος, ϗ θαυμασικῶς τῇ μεταβάσει τᾷ χήματος τὸν τᾷ ζεύγες ἐκφωνήσας ἔπαινον. (Εὐσάθ. ἐνταῦθα) ταύτῃ τοι καὶ ἡμῖν κατ' ὀρθιὼ πτῶσιν ἀπεδόθη τὸ ἔπος, τὸ Οὐιργιλίε ἐνταῦθα, ἐνὸν κατὰ πλαγίαν, καὶ τᾷ μέτρε σωζομένε, ἀποδᾶναι καινότερον.

Στίχ: 88. . . . . ΗΝΙ'ΟΧΟΙ . . . . Ἀντὶ τᾷ, ἱπποκόμοι. φιλᾶσι γὰρ οἱ αὐτοὶ τὰ πλᾶσα ποιεῖν ἑκάτερον.

Στίχ: 89. ΤΩ'Ν ΣΤΗΘΙ ΨΩ'ΝΤΕΣ κτ: Τῶι γὰρ ἵππων καταψᾶν τὰ ὦτα, ϗ τιω χαίτιω εἰώθασιν· ὁ δὲ Ξενοφὼν ἐν Ἱππικ. φησὶν, ὡς ἅπτεσθαι χρὴ, ὧν ψηλαφωμένων ὁ ἵππος μάλιστα ἥδεται. Ὅρα καὶ Γ. Γεωργ. στίχ. 213 Σημ.

Στίχ: 90. . . . . ΛΕΥΚΩ͂ Τ' 'ΟΡΙΧΑ'ΛΚΩι, Ὀρείχαλκος ὁ διαυγὴς χαλκὸς, ὁ δόκιμος. (παρα Σειδᾳ.) ἢ ὁ λευκὸς χαλκὸς, τὸ λευκὸν χάλκωμα.

'Ο

Circundat loricam humeris: simul aptat habendo
Ensemque, clypeumque, & rubræ cornua cristæ;
Ensem, quem Dauno ignipotens Deus ipse parenti
Fecerat, & Stygiâ candentem tinxerat undâ.
Exin, quæ mediis ingenti adnixa columnæ
Ædibus astabat, validam vi corripit hastam,
Actoris Aurunci spolium, quassatque trementem,
Vociferans: Nunc, ô nunquam frustrata vocatus
Hasta meos, nunc tempus adest; te maximus Actor,
Te Turni nunc dextra gerit: da sternere corpus,
Loricamque manu validâ lacerare revulsam
Semiviri Phrygis, & fœdare in pulvere crines,
Vibratos calido ferro, myrrhâque madentes.
His agitur furiis, totoque ardentis ab ore
Scintillæ absistunt: oculis micat acribus ignis.
Mugitus veluti cum prima in prælia taurus
Terrificos ciet, atque irasci in cornua tentat,
Arboris obnixus trunco, ventosque lacessit
Ictibus, & sparsâ ad pugnam præludit arenâ.
Nec minus interea maternis sævus in armis
Æneas acuit Martem, & se suscitat irâ,
Oblato gaudens componi fœdere bellum.

Tum

❖ ❖ ❖

Ὁ δὲ Ἰσίδωρος (ἐν τοῖς περὶ Ἀρχ. τῶν πραγμ.) Αὐγίῳ μὲν χρυσᾶ, σκληρότητα δὲ χαλκᾶ τὸν Ὀρείχαλκον ἰσόρησεν ἔχειν· Πλίνιος δὲ (Φυσ. Ἱστορ. Βιβλ. ΛΔ Κεφ. Β΄.) μηκέτι δή, ὡς ἀπὸ πολλοῦ τοῦ χρόνου ἐκλιπόντα, εὑρίσκεσθαι ὀιεται, μηδαμῇ δὲ τυχὸν καὶ ἐυρεθῆναι ποτὲ, πλὴν ἢ παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, καὶ τοῖς μύθοις. Καὶ γὰρ καὶ ἐν τῷ Β τῶν εἰς τὴν Ἀφροδίτην ὕμνων ὀρειχάλκε γίνεται μνεία, ἐνῶτια φέρειν καθυμνεμένῳ, (στίχ. 9.)

„Ἄνθεμ' ὀρειχάλκε, χρυσοῖο τε τιμήεντος.

Καὶ παρ' Ἡσιόδῳ δὲ, ἐν τῇ Ἀσπίδι·

„Ὡς εἰπὼν κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινᾶς,
„Ἡφαίστε κλυτὰ δῶρα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν.

Ἄλλοι γεμλῶ (ὡς ὁ Ἡσιόδ. Σχολιαστ.) μὴ πλάσμα τό δε ποιητικὸν, ἀλλ' ὕλιν εἶναί τινα μεταλλικὴν, χαλκῆ, φασὶ, τιμιωτέραν, καὶ ἐν ὄρεσιν εὑρίσκεσθαι· ὁ δὲ τῶν Ἐθνικῶν Συγγραφεὺς, ἐκ τῆ Στράβωνος παραλαβὼν „τὰ Ἄνδειρα, φησὶν, ἡ πόλις, φέρει λίθον, ὃς καιόμενος σίδηρος γίνεται· „εἶτα μετὰ γῆς τινος καμινευθεὶς ἀποζέζει ψευδάργυρον· εἶτα κραθεὶς χαλκῷ, ὀρείχαλκος γίνεται. Σημειωτέον δὲ, ὅτι λευκὸς παρ' ἄλλοις τε, καὶ παρὰ τῶ ἡμετέρῳ ἐνταῦθα ὁ ὀρείχαλκος λέγεται, οὐχ ἁπλῶς λευκὸς ὤν, ἀλλ' ἐκ τῆς πρὸς τὸν χρυσὸν παραθέσεως.

Στίχ. 94. . . . ΣΤΥΓΙΌι ΕΝ ΝΆΜΑΤΙ ΒΆΨΕΝ Οἱονεὶ ἀπαθανατίσας, φησὶ Σέρβιος, quasi immortalem fecerat: τετέχνη ἕτω σοφώσας, ὡς ἐν πολέμοις, δι' ὑπερβάλλουσαν σεβάσιότητα, ἄθρυπτον εἶναι, καὶ κομιδῇ ἄθραυστον.

Στίχ. 95. ΕΙΤ ΆΠΟ ΚΙΌΝΟΣ. . . . . Πρὸς γὰρ κίονι ἐν θεροδόκαις, ἤτοι θερατοθήκαις, τοῖς παλαιοῖς ἐτίθετο ἀποκεῖσθαι τὰ ὅπλα. Διὸ παρ' Ὁμήρῳ Τηλέμαχος, τὸ Παλλάδος, ὑπὸ τῇ Μέντε μορφῇ λανθανέσης, ἔγχος λαβων, Ὀδυσ. Α. στίχ. 127.

„. . . . . Ἔκησε φέρων πρὸς κίονα μακρὸν
„Δερεδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόε, ἔνθα περ ἄλλα
„Ἔγχε' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵσατο πολλά.

Στίχ.

Πρὸς δ' ἔτι καὶ σάκος, ἠδὲ λόφος τ' ἐρυθρῆς τρυφαλείης.
Ἄορ δ' Ἥφαιστος Δάυνῳ πατρὶ κλυτοτέχνης
Τεύξατο, καὶ πυρόεν συγίῳ ἐν νάματι βάψεν.
Εἶτ' ἀπὸ κίονος, ἔνθ' ἐν δώμασιν ἵξατο πολλὰ,
Χειρὶ μέγα, βριθὺ, σιβαρόν τε ἀνείλετο ἔγχος,
Ἄκτορος Αὐρύγκα σκῦλον, τρομέον δ' ἐκράδαινεν,
Ἡ δὲ μετήυδα. Νῶι, ἐπικλήσεις ἔποτ' ἐλέγξαν
Ἔγχος ἐμὰς, νῶι μοι παρέοις! Σὲ πάρος μέγας Ἄκτωρ,
Δεξιτερὴ σε φέρει νῶι Τύρνε. Δὸς δέμας ἶφι
Ῥῆξαι, καὶ θώρηκα χερὶ κρατερῇ με δαΐξαι
Φρυγὸς γύννιδος, ἐν κονίῃ χαίτας δὲ μιῆναι
Οὔλας θερμανθέντι σιδήρῳ, μυρόβρεχές τε.
Ταῖς δ' οὐ ἐριννύσι πάγχυ ἐλαύνετο· τῶδ' ἀπὸ ὠπὸς
Σπινθάριγες θρῴσκον, δριμυσσομένοιν τ' ἀπὸ ὄσσοιν.
Οἷος ἐπὶ ταῦρος, πολέμα πρόγε ἀργαλέοιο,
Μυκάετ' ἐκπάγλως, κεράεσσίτε ἐγχαλεπαίνει,
Ἐμμεμαὼς δὲ πάρος μένεος πειρᾶται ἑοῖο,
Καδδένδρα κορμοῖο δὲ, ἀντιμέτωπ' αἴσσει
Κόπτων, ἠδ' ἐπὶ δῆριν ἀήτας ἐκπροκαλεῖται·
Ψάμμοντ' ἀνσκεδάων χεδιάζει τὰ πρὸ ἀγῶνος.

Τετά-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 97. ΆΚΤΟΡΟΣ ΑΥΡΥΓΚΟΥ ΣΚΥΛΟΝ . . . . Ἀπορεῖ Σέρβιος ἐνταῦθα, πότερον, ὅπερ Ἄκτωρ ἀπὸ ἄλλα σκυλεύσας ἰῶ, ὃν αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ ὅπερ Τύρνος αὐτὸς ἀπὸ Ἄκτορος; ἐνὶ λόγῳ, πότερον κατ' ἐνέργειαν ἐπὶ τῷ Ἄκτορος τιὼ σκύλευσιν νοητέον, ἢ κατὰ πάθος; Καὶ ὁ μὲν Γάλλος αἱρεῖται τὸ δεύτερον, περὶ Τύρνα λέγων σαφῶς: Qu' il avoit autre fois enlevee (la Javelina) à Actor du pays des Aurunces. Ἀλλ' ὁ Δέρκης οἴεται τἀναντίον, Quod Actor cuidam alteri ſpolium detraxerit; ad Turnum autem transmiſſam haſtam dono ab Actore: (τὸν Ἄκτορα δηλ: ὡς μὲν ἕναρον παρ' ἄλλα σκυλεῦσαι, ὡς δὲ δῶρον τὸ δόρυ διαπέμψαι τῷ Τύρνῳ.) Πειθει δὲ τοῦτο, φησὶν, ὁ ὑπὸ Τύρνα τῷ Ἄκτορι ἐφεξῆς ἀπονεμόμενος ἔπαινος. (στίχ. 99)

„ . . . . . Σὲ πάρος μέγας Ἄκτωρ,
„Δεξιτερὴ σὲ φέρει νῶι Τύρνε . . . . .

Ἀλλ' ἐκ ἐπέζησε Κέρδης τοῖς δυσὶ τούτοις: Λ. Ὅτι τοῖς νικῶσι φίλον δὶ ἐπαίνε ἄγειν τὲς νικηθέντας· μεγαλώυσι γὰρ ἑαυτὲς ἐπαινοῦντες τὲς ὧν ὤφθησαν κρείττονες. Β. ὅτι διὰ τῦ προσεθέντος „Δεξιτερή σε φέρει νῶι Τύρνε . . . . ἐπιδήλως ἑαυτὸν ὁ Τύρνος ἀνακηρύττει τῷ Ἄκτορος ὑπερφέροντα· ὃ ψυχρῶς ἂν λέγοιτο, εἰ μὴ ὡς ἕναρον εἰληφὼς ἦν τὸ δόρυ αὐτὸς κατακτείνας Ἄκτορα.

Στίχ: 102 ΦΡΥΓΟΣ ΓΥΝΝΙΔΟΣ . . . . Καὶ αὖθις πρὸς ἐξυθένησιν, διὰ τῦ ἐθνικῦ τὸν Αἰνείαν ὠόμασεν· (ὡς καὶ Α. Λίν: στίχ. 512. καὶ Ζ. στίχ. 621. καὶ Θ. στίχ. 136) Λειδορεῖ ἓν τὸν Ἄνδρα ὡς θηλυδρίαν τινὰ, γυναικωδῶς τιὼ κόμιω, τῇ διὰ πεπυρακτωμένυ σιδήρυ ἐπιτηδευομένῃ τῶν βοστρύχων ἐλότητι καλλωπιζόμενον, καὶ μύρῳν περιῤῥαντισμοῖς ὄζοντα.

Στίχ: 105. ΣΠΙΝΘΑΡΙΓΕΣ ΘΡΩΣΚΟΝ ΔΡΙΜΥΣΣΟΜΕΝΟΙΝ ΑΠΟ' ΟΣΣΟΙΝ. Ἰλ: Α. στίχ. 104.

„ . . . . . ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτιν.

Καὶ Ἰλ: Τ. στίχ. 365.

„ . . . . . τῷ δὲ οἱ ὄσσε
„Λαμπέσθιν, ὡσεί τε πυρὸς σέλας. . . . .

Στίχ: 106—111. ΟΙΟΣ ΕΠΕΙ ΤΑΥΡΟΣ κτ: Ὅρα Γ. Γεωργ. στίχ. 252—275.

Tum ſocios, mœſtique metum ſolatur Jüli,
Fata docens; regiqne jubet reſponſa Latino
Certa referre viros, & pacis dicere leges.
Poſtera vix ſummos ſpargebat lumine montes
Orta dies, cum primum alto ſe gurgite tollunt
Solis equi, lucemque elatas naribus efflant:
Campum ad certamen magnæ ſub mœnibus urbis
Dimenſi Rutulique viri, Teucrique parabant:
In medioque focos, & Diis communibus aras
Gramineas: alii fontemque, ignemque ferebant.
Velati lino, & verbenâ tempora vincti.
Procedit legio Auſonidum, pilataque plenis
Agmina ſe fundunt portis: hinc Troïus omnis,
Tyrrhenuſque ruit variis exercitus armis,
Haud ſecus inſtructi ferro, quam ſi aſpera Martis
Pugna vocet, nec non mediis in millibus ipſi
Ductores auro volitant, oſtroque decori:
Et genus Aſſaraci Mneſtheus, & fortis Aſylas,
Et Meſſapus equûm domitor, Neptunia proles,
Utque dato ſigno ſpatia in ſua quiſque receſſit,
Defigunt tellure haſtas, & ſcuta recliuant.

Tum

Στίχ: 116. . . . . ΚΡΕΙΟΝΤΙ ΔΕ ΠΕΜΠΕ ΛΑΤΙΝΩ. Σημείωσαι, ὡς Τύρνος μὲν ἰῶ, ὁ Αἰνείας τιὶ μονομαχίαν διὰ τῆ Κήρυκος προβαλόμενος. (Ανω: στίχ. 78.)

„Βᾶσκ' ἴθι ταῦτ', Ἶδμον, Φρυγίῳ ἄγγελλε τυράννῳ
Αἰνείας δὲ ἄδε, ἐ πρὸς Τύρνον, πρὸς δὲ Λατῖνον τὲς τιὼ ἀποδοχιὼ τῆ προβληθέντος δηλώσοντας διαπέμπεται, ὡς πρὸς Κύριον δηλονότι τῶν γινομένων αὐτὸν τυγχάνοντα.

Στίχ: 121. ΦΩΣ Δ' ΑΠΟ' ΜΥΚΤΗΡΩΝ ΠΝΕΙΕΣΚΟΝ. Οὕτω καὶ παρὰ Πινδάρ. Ὀλύμ. Ζ. ὁ ἥλιος εἴρηται:

„Ὀξειᾶν γενέθλιος ἀκτίνων πατὴρ—Πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων.

Στίχ: 122. ΧΩΡΟΝ ΑΓΩΝΟΣ ΔΗ κτ: Ταῦτα ἐκ τῶν Ὁμήρε ληφθεῖσαι, Σέρβιος φησὶν. Ἰλ: Γ. στίχ. 315. κξ.

„Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον κτ:

Στίχ: 124. . . . . ΕΣΧΑΡΑΙ, ΚΑΙ' . . . . ΒΩΜΟΙ . . . . Οἱ μὲν τιὰ ἐχάραν τῷ βωμῷ σωώνυμον εἶναι βελόμενοι, τὸ ἐν Φασὶν ἐνταῦθα διὰ δυοῖν ἐκπεφράδθαι. Ἄλλα γὰρ ἄλλοι διέξελαυ, ἐχάραν ἰδιαίτερον, εἰπόντες, τῆ βωμῆ καλεῖθαι τὸ μέσον, ἐν ᾧ τὸ πῦρ ἅπτεται· οἱ δὲ καὶ ἄλλως ἐχάραν εἶναί τιὼ μὴ ἔχεσαν ὕψος, ὡς ἀπὸ τῆς ἕρας ἐχομένῳ ἐτυμολογήσαντες. καὶ ἐπὶ γῆς κοίλῳ ὄσαν ὁ δὲ βωμὸς ὕψος ἔχει πηλικονῆν, ἐφ' ᾧ ἔξαι καὶ ἀναβιῶαι, ἢ ἐπιβῆναι. Ἕτεροι δὲ τέως, τὸν μὲν Ἰοῖς Θεοῖς ἀνατεθεῖθαι, τιὼ δὲ τοῖς Ἥρωσι.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΚΟΙΝΟΙΣ . . . . ΘΕΟΙΣΙΝ· Τοῖς καὶ Τεύκροις καὶ Ῥοτόλοις ἐπίσης σεπτοῖς· οἷον τῷ Ἄρει, τῇ Ἐνυοῖ, τῇ Νίκῃ, ἢ καὶ Ἡλίῳ, Σελιώῃ, Αἰδωνεῖ κτ: Οἱ δὲ τοιῶτοι βωμοὶ Κοινοβωμίαι προσείρηνται.

Στίχ: 125. ΗΙΡΥΝΤΟ ΧΑΟΕΡΟΙ . . . . Ὅτι πάλαι ἐκ χλοαζόντων, φασὶ, βώλων οἱ βωμοὶ καθίσαιτο· καὶ τότε δεῖγμα προβάλλονται τὸ ἔθος, ὃ παρὰ Ῥωμαίοις ἐκράτει, τῆ ἐπὶ τὲς λιθοκτίσους τῶν βωμῶν, τοιῆσδε γῆς βώλες πρῶτον ἐπισρωννύειν, εἶτ' ἐπ' αὐτοῖς θύειν.

Στίχ:

Τετάκει δ' οὐχ ἧττον, μητρῴοις αἰνὸς ἐν ὅπλοις,
Θήγων Αἰνείας Ἄρηι, χόλον ἐξυπανίσῃ,
Γῆθε δὲ σωθεσίῃ, ὅτι δῆρις τῇ πέρας ἕξει.
Εἶθ' ἑτάρους θαρρεῖν κέλετ', ἀχνύμενόν τε Ἴλον,
Θέσφατ' ἀναπτύσσων. Κρείοντι δὲ πέμπε Λατίνῳ,
Πιστὰ τ' ἐρεῦντας, ὅρκους τ' ἀρίστης ἀγγελέοντας.
Ἑξῆς δ' εὖτε μόλις σέλας ἄκρα ἐπ' ὄρεα κίδνη
Ἦμαρ ἀνίσχον, ὅτ' ἐκ βαθυδίνης ὠκεανοῖο
Ἠελίῳ θρῴσκον τὰ πρῶτα μετάρσιοι ἵπποι,
Φῶς δ' ἄπο μυκτήρων πνείεσκον φυσιόωντες,
Χῶρον ἀγῶνος δὴ, μεγάλῃ ὑπὸ τείχεσιν Ἄξευς
Εὖ διεμέτρεον ἐκ Ῥοτόλων ἄνδρες, καὶκ Τεύκρων·
Μεσσόθι δ' ἐχάραυ, ἠδὲ Θεοῖς βωμοὶ κοινοῖσιν
Ἵδρυντο χλοεροὶ, φέρον αὐτὰρ νᾶμα τε πῦρ τε,
Κρατὶ λινοσκεπέες, βοτάνῃ θ' ἱερῇ ἀνάδητοι.
Ἀυσονιδῶν δέ φάλαγξ πρὸβαινε, θαμειαὶ τ' ἔλαμ
Ἐξεχέοντο πυλῶν· στρατιαὶ δ' ὅπλοις παντοίοις
Πασσυδὶ ὁρμέατο Τρώων ἰδὲ Τυρσιωῶν τε,
Ἐν ῥὰ σιδήρῳ· ἠκ ἄλλως ἦ Ἄρεος εἶπερ
Κέκλετο αἰνὸς ἀγὼν· μέσσοι δ' ἐν χιλιάδεσσιν
Αὐτῶν ἀμφοτέρων, σημάντορες ἡγεμονῆες,
Εἵμασι πορφυρέοις χρυσοῖσι τε ἀμφεποτῶντο,
Μνεσθεὺς τ' Ἀσσαράκοιο γένος, κρατερός τε Ἀσύλας.
Μέσσαπος ἱπποδάμης τε, ὁ Φύτλης τῆς Ποσιδῶνος.
Ὡς δ' ἄρ' σημανθέντα ἔκαστοι χῶρον ἐπέχον,

❀ ❀ ❀

Στίχ: Αὐτ: . . . : ΝΑΜΑ ΤΕ ΠΥΡ ΤΕ. Ἐπὶ τῶν σωθηκῶν πυρός τε καὶ ὕδατος ἐγίνετο χρῆσις· Διὸ καὶ τὰς ἀκοινωνήτες πυρὸς ἀποσεβέμεν καὶ ὕδατος. (Σέρβιος)

Στίχ: 126. ΚΡΑΤΙ ΛΙΝΟΣΚΕΠΕΕΣ . . . . Καὶ μέν ἐχὶ λινοῖς, τοῖς δ' ἐξ ἐρίων ὑφάσμασιν ἐκαλύπτοντο τὰς κεφαλὰς ἐπὶ ταῖς τοιαῖσδε σωθήκαις· τοῦτο δέ τοι πλημμελῶς οὕτως εἰρῆσθαι ἐπίτηδες ὁ Μάρων ἠξίωσεν, ὅτι αἱ σωθῆκαι πληρεῖσθαι οὐκ ἔμελλον, ἢ φησὶ Σέρβιος· Ἀλλὰ γὰρ σωρεᾶν οὐκ ἔχω, ὅπως ἀκυρολεκτῆσαι οἰόνει παίζων ἐνταῦθα, ὁ ἀκριβέστατος τἰνὲ φράσιν Οὐεργίλιος ἠνέσχετο; Ἄλλως δ' ἄν κἀκεῖνο ἀπαντήσειέ τις τῷ Σχολιογράφῳ Σερβίῳ, εἰπών, ὅτι καὶ διὰ τῆς ἐπαναληφθείσης ὕστερον Αἰνείᾳ τε καὶ Τύρνῳ μεταξὺ μονομαχίας, πεσόντος τοῦ ἀθετήσαντος, αἱ σωθῆκαι πεπλήρωνται· ἥ τε γὰρ Λαβίνη τέως, καὶ τὸ κράτος, Αἰνείᾳ τῷ νικήσαντι προσεχώρησαν, ὅς τις ἦν καὶ ὁ τῶν Σωθηκῶν ὅρος.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΒΟΤΑ'ΝΗι Θ' ΙΡΗΙ. Verbenam τἰνὲ βοτάνἰν ὀνομάζει ὁ Ποιητὴς· εἶναι δὲ, φασὶ, τἰνὲ Λιβανωτίδα, (Ros marinum) οὕτω καλουμένἰν, παρὰ τὸ τἰνὲ τοῦ θάμνου ῥίζαν, λιβάνου ἀποφέρειν ὀσμήν· (Διοσκορ. Βιβλ: Γ. Καὶ Νίκανδρ. ἐν τοῖς Θηριακ·)

Στίχ: 134. ΜΝΕΣΘΕΥ'Σ . . . . . ΑΣΥ'ΛΑΣ. Οἱ μὲν, ὡς ἀπὸ τῶν ἀμφ' Αἰνείαν· ὁ δὲ, ὡς ἀπὸ τῶν Ῥοτόλων.

Στίχ: 135. ΜΕ'ΣΣΑΠΟΣ. . . . . Δύο δ' ἴσως ἐκεῖνοι, ὅτι Μνεσθέα ἔδει παρεῖναι ὡς ἐκ τῶν Τεύκρων, Ἀσύλαν δὲ, ὡς ἐκ τῶν Συμμάχων Ἑτρύσκων. Ὁ δὲ Μέσσαπος τὸς Ἰταλιώτας ἅπαντας παρίσῃ περὶ οὗ, ἔρα Ζ. Αἰν: στίχ. 749.

Στίχ:

Tum ſtudio effuſæ matres, & vulgus inermum,
Invalidique ſenes, turres & tecta domorum
Obſedêre: alii portis ſublimibus adſtant.
At Juno è ſummo, qui nunc Albanus habetur,
(Tunc neque nomen erat, neque honos, aut gloria monti)
Proſpiciens tumulo, campum ſpectabat, & ambas
Laurentum, Troumque acies, urbemque Latini.
Extemplo Turni ſic eſt affata ſororem,
Diva Deam, ſtagnis quæ fluminibuſque ſonoris
Præſidet: (hunc illi rex ætheris altus honorem
Juppiter ereptâ pro virginitate ſacravit.)
Nympha, decus fluviorum, animo gratiſſima noſtro,
Scis, ut te cunctis unam, quæcunque Latinæ
Magnanimi Jovis ingratum aſcendêre cubile,
Prætulerim, cœlique lubens in parte locarim:
Diſce tuum (ne me incuſes) Juturna, dolorem.
Quà viſa eſt Fortuna pati, Parcæquo ſinebant
Cedere res Latio, Turnum, & tua mœnia texi.
Nunc juvenem imparibus video concurrere fatis:
Parcarumque dies, & vis inimica propinquat.
Non pugnam aſpicere hanc oculis, non fœdera poſſum.

Tu,

❁ ❁ ❁

Στίχ: 137. ΈΓΧΕΑ ΜἘΝ ΠἨΞΑΝ ΧΘΟΝἸ . . . . Ἰλ: Γ: στίχ. 113.
„Καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ,
„Τεύχεα τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
, Πλησίον ἀλλήλων. ὀλίγη δ' ἦν ἄρσερα.
Καὶ Αὐτ στίχ. 134.
„Οἵ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ, πόλεμος δὲ πέπαυται,
„Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγε.

Στίχ: 141. . . . . ΤΩΙ̃ ᾽ΑΛΒΑΝΟ᾽Σ Ο᾽ΥΝΟΜΑ ΝΥ̓Ν ΓΕ. Οὔπω γὰρ δὴ τότε, ἔθ' ἡ πόλις ὑφειςήκει, ὡς ὑπὸ Ἀσκανίῳ ὕστερον κτισθεῖσα ἡ Ἄλβη, ἧς τὸ ὑπερτεῖνον ὄρος παρώνυμον, σαδ. 12. τῇ Λαρεντῇ ἀφεσάσης.
Στίχ: 144. ΛΩΡΕΝΤὨΝ ἘΙΛΑΣ ΤΡὨΩΝ ΤΕ κτ: Καί ὁ Ζεὺς δὲ, ἐν ἀρχῇ τῆ Ι'. τῆς Αἰν: στίχ: 3.
„ . . . . . Ὑψόθεν ἄθρει
„Πάσας Δαρδανιδῶν κλισίας τε, λεώς τε Λατίνων.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀπ' ἠρανῆ ἀτερόεντος, Ἥρα δὲ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆ ὄρες. Ὑπερτέρα γὰρ καὶ καθολικωτέρα ἡ Ζηνὸς πρόνοια, ἢ τῆς Ἥρας.

Στίχ: 145. . . . ΤΥ̓ΡΝΟΙΟ ᾽ΑΔΕΛΦἨΝ . . . Λύτη ἦν Ἰυτύρνη. Νύμφη δὲ τις ὑπῆρχεν ἰθαγενὴς Ἰταλοῖσι, Δάυνε θυγάτηρ, Τύρνου δὲ ἀδελφὴ, εἰς μισθὸν τῆς παρθενίας ἐκ Ζηνὸς τυχεῖσα τῆς ἐκθεώσεως, καὶ τῆς τῶν ἰαματικῶν ὑδάτων ἐφορίας. Ἰυτύρνη δὲ κέκληται, ἕκτε Jovis (Διός) τῆ διακορεύσαντος, καὶ Τύρνε τῆ ἀδελφῆ· ἢ καὶ ἄλλως, ἀπὸ τῆ Juvando, ὅπερ ἐςὶ τὸ ὠφελεῖν καὶ ἐξιᾶσθαι, διὰ τὸ ἰάσιμα πεφυκέναι τὰ τῆ Νυμικῆ ποταμῆ ῥεῖθρα, ἐφ' ὧν ἦν ἔφορος.
Στίχ: 149. ᾽ΑΓΛΑΪ̓Η ΠΟΤΑΜὨΝ· Οὐ μόνον διὰ τὰς ῥηθείσας ἰάσεις, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐπὶ πάσης θυσίας τοῖς Ἰυτερνίοις Ῥωμαῖοι ἐχρῶντο νάμασιν.
Στίχ: 151. . . . . ΔΥ̓ΣΧΑΡΙΝ ᾽ΕΤΥΝἨΝ. Δύχαρν αὐτῇ γε τῇ Ἥρᾳ, ὡς ἐντεῦθεν ὑπὸ τῆ ὁμευνέτε ἀδικεμένη, ἐν οἷς ἄλλοις αὐτὸς ἐχαρίζετο.

Στίχ:

Ἔγχεα μὲν πῆξαν χθονὶ, καί γε σάκη ἀνὰ κλῖναν.
Μητέρες οἰῶ τόφρα πεύσασ' ἰδὲ νήπια τέκνα,
Γήραϊ τ' ἀθενέες, πύργας τ', ὀροφώματά τ' οἴκων
Κάλλαβον· ὑψηλοῖσι πυλῶσι δὲ ἄλλοι ἐπέξαν.
Ἥρη δ' ἐξ ἄκρης, τῷ Ἀλβανὸς ἄνομα νωῦγε
(Τῆμος ἐπειὴ ἔρος ἀνώνυμον ἦν ἀκλεές τε.)
Δερκομένη βυνοῖο, πέδον θηῆτο, ἰδ' ἄμφω
Λωρεντῶν ἔλας, Τρώων τε, καὶ Ἄξυ Λατίνης·
Αὐτίκα δ' ἄρ' Τύρνοιο ἀδελφιὼ ὧδε μετηύδα,
Ἣ Θεὸς ἡμιθέιν· (Τιὼ λίμναις καὶ ποταμοῖσι
Ζεὺς ἐριηχέεσι πρᾶξης' ὕπατος κρειόντων,
Ἀντὶ ῥὰ παρθενίης, γέρας οἷον, τιὼ μὶν ἀφεῖλεν.)
Ἀγλαΐη ποταμῶν, χαρίεσσάμοι ἔξοχα Νύμφη,
Οἶθ' ὅτι δὴ μάνιω σε Λατίνων θηλυτεράων
Ζωὸς ὅσαι μεγάλοιο βεβήκασι δύχαριν ἐυνιὼ,
Πασάων προβέβυλα, Θεαῖς τ' ἐναρίθμιον ἔχον.
Γνῶθι ῥὰ (μὴ μ' ὀνόταζε) τειὼ Ἰυτύρνη ἀνίιω.
Ὡς μὲν ἔιω θέμις, ἠδ' ὅσον ἐξιὼ ἐκ Μοιράων
Ἐυπραγέειν Λάτιον, Τύρνον, σά τε τείχεα σᾶζον·
Νιῶ νέον ἐκ ἴσαις σιιόντ' ἐπιδέρκομαι αἴσας,
Μοιρῶν δ' ἦμαρ, καὶ θένος ἐχθρῶν ἄρτι πελάζει.
Οὐ χάρμιω οἷσω, ἐχ ὅρκι ἐγὼ τάδ' ὁρᾶθαι.
Αἴκεν ὑπὲρ κάσιος τολμᾶν σύ τι ἄρκιον ἔξοις,
Χώρει, ἐκ ἀπέοικε· τάχ' οἰκτροῖς ἔψετ' ἀμείνω.
Τοῖς δ' ἐπὶ δακρυχέσ' Ἰυτύρνη πικρὸν ἀπ' ὄσσοιν,

Τρὶς

❁ ❁ ❁

Στίχ: 154 ΩΣ ΜΕΝ ΕΗΝ ΘΕΜΙΣ . . . . Τὸ ἐπ' ἐμοὶ, ἥπερ ἐξιῶ, ἐκ ἐνέλειπον. Ἐρεῖς δέ πε: πῶς γᾶν ἡ Νύμφη σᾷ πλέον δωήσεται, τῆς καὶ Θεᾶς, καὶ Διὸς κασιγνήτης, καὶ ὁμευνέτιδος; Ἀλλ' ἐ προσῆκε, φασὶ, τιὼ ὑπὲρ πάσας τὰς Θεαίνας κρείσσαν αὐτεργῆσαι, ἅττα τιὼ Νύμφιω ἐνῆγεν ὑπὲρ τᾷ ἀδελφᾷ διαπεράξαθαι. Ἐκεῖνο δὲ, ἐρεῖ τυχὸν ἕτερος, πῶς ἦν εἰκὸς τιὼ Κρονιάδα, τῶν, διὰ τῶν πρὸς Θεὸς ὅρκων βεβαιεμένων, διαπεράξαθαι τιὼ ἀθέτησιν; τὶ δαὶ; καὶ τὸ ὑποθέθαι καὶ ἐποτρῦναι ἐκ ἰῶ παραπλήσιον; οὐδὲν γὰρ ἧττον τᾷ διαπεραξαμένᾳ ὁ βυλεύσας ὑπαίτιος. Ἀλλὰ τᾶτο ἴσως φᾶναι μᾶλλον εἰκὸς, Ὅτι Ἥρα τὸν τᾷ ὁμευνέτᾳ χόλον ἐδεδίει καὶ ὑπεξέλετο, τᾷ τὰ ἔχατα ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἐχ ἅπαξ αὐτῇ ἀπειλήσαντος. (Ὅρα Α. Ἰλ: στχ. 561—569. καὶ Δ. Ἰλ. 30. κξ)

Στίχ: 158. ΟΥ ΧΑΡΜΗΝ ΟΙΣΩ, ... Οὕτω καὶ Πρίαμος Ἰλ: Γ. στχ. 305.

„Ἦτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἰὼ ἐμέσσαν
„Ἄψ, ἐπεὶ ἔπως τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶθαι
„Μαρναμένου φίλου ὑὸν ἀρηιφίλω Μενελάω.

Στίχ: 159. ΑΙΚΕΝ . . . . ΤΟΛΜΑΙΝ ΣΥΤΙ ΑΡΚΙΟΝ ΕΞΟΙΣ, Οὐχ ὡς ὑπερφέρουσα τῇ δυνάμει, ἀλλ' ὡς τᾷ ὅ, τι δήποτε τολμῆσαι πρόφασιν ἔχουσα δικαίαν τιὼ ἐκ τῆς ἀδελφότητος χέσιν· τᾶτὶ δ' ἀριδήλως σημαίνει τὸ παραυτίκα προσεθὲν, στχ. 160.

„Χώρει, ἐκ ἀπέοικε . . . . . .

Στίχ: 160. . . . . ΤΑΧ' ΟΙΚΤΡΟΙΣ ΕΨΕΤ' ΑΜΕΙΝΩ. Ὅρα καὶ αἴθις οἷον παραφρονοῦσαν τιὼ Ἥραν, (ὡς καὶ ἐν τῷ Ι. τῆς Αἰν: στχ. 665.) ἐφ' οἷς τὰ τῶν Μοιρῶν ἀμεμφθιῶαι πως ἔχειν οἴεται:

Tu, pro germano ſi quid præſentius audes,
Perge, decet: forſan miſeros meliora ſequentur.
Vix ea: cùm lacrymas oculis Juturna profudit,
Terque quaterque manu pectus percuſſit honeſtum.
Non lacrymis hoc tempus, (ait Saturnia Juno)
Accelera, & fratrem, ſi quis modus, eripe morti:
Aut tu bella cie, conceptumque excute fœdus.
Auctor ego audendi. Sic exhortata reliquit
Incertam, & triſti turbatam vulnere mentis.
Interea reges (ingenti mole Latinus
Quadrijugo vehitur curru, cui tempora circum
Aurati bis ſex radii fulgentia cingunt,
Solis avi ſpecimen: bigis it Turnus in albis,
Bina manu lato criſpans haſtilia ferro.
Hinc pater Æneas, Romanæ ſtirpis origo,
Sidereo flagrans clypeo, & cœleſtibus armis,
Et juxta Aſcanius, magnæ ſpes altera Romæ)
Procedunt caſtris; purâque in veſte ſacerdos
Setigeri fœtum ſuis, intonſamque bidentem
Attulit, admovitque pecus flagrantibus aris.
Illi ad ſurgentem converſi lumina Solem,
Dant fruges manibus ſalsas, & tempora ferro
Summa notant pecudum, paterisque altaria libant.
Tum pius Æneas ſtricto ſic enſe precatur:
Eſto nunc Sol teſtis, & hæc mihi terra vocanti,
Quam propter tantos potui perferre labores:

Et

❀ ❀ ❀

Στίχ: 164. ΣΠΕΥΔΕ κτ: Ἰϋτύρνη Ἥρα παρακελέυεται ἀπελθεῖν, καὶ τὰ ὅρκια δηλῆναι. καθάπερ ὁ Ζεὺς Ἀθηνᾷ, Ἰλ: Δ. στίχ. 70.

„Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
„Πειρᾶν δ', ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
„Ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.

Στίχ: 167. ΑΜΦΙ ΦΡΑΖΟΜΕΝΗΝ . . . . Ὑπενδοιάζουσαν, ἐλιννύουσαν. Πῶς δ' εἶπερ ὡρισμένως αὐτῇ τὸ ποιητέον Ἥρα ὑπέθετο, ἐποτρυώσα δὴ καὶ σπεύδειν κελεύσασα; Ἀλλὰ τιὼ τῶν πραγμάτων ἐκβασιν, εἰ κατ' εὐχλιὼ ἔψεται, ἀόριστον εἴασε, καὶ ἐν ἀμφιβόλοις ἀπήρτησε, διςακτικῶς τά τῆς προτροπῆς περάνασα. „ . . . . Τάχ' οἰκτροῖς ἕψετ' ἀμείνω.

Στίχ: 168. ΤΟΦΡΑ ΔΕ ΤΟΙ ΚΡΕΙΟΝΤΕΣ κτ: Ἡ ἀπόδοσις ὑπερβιβάζεται, ἄχρι στίχ. 176. „ΒΑΙΝΟΝ κτ: τὸ δὲ ὑπερβατὸν ἐν παρενθέσει γραπτέον καὶ ἀναγνωστέον. Διασκευάζει δ' ὁ Μάρων ἐνταῦθα τιὼ τελετιὼ τῶν ὁρκίων, πρὸς τύποι τῶν παρ' Ὁμήρῳ τελεσθέντων Ἀχαιοῖς καὶ Τρωσὶν. (Ἰλ: Γ.) ἄριστα προσεφαρμόζων τοῖς ὑποκειμένοις αὐτῷ προσώποις καὶ πράγμασι. Πομπικώτερον δέ πως τὲς συνερχομένης ἑκατέρωθεν βασιλεῖς διακοσμεῖ καὶ καταγλαΐζει· καὶ διὰ τῦτο τάχα Σκαλιγερος, (Βιβλ: Ε. Κεφ: Β) Ταὲ μὲν Ὁμήρε ἐπη, ἐπὶ χθονὸς ἀπεφήνατο συντετάχθαι, οἷαπερ εἰπεῖν ἐξ ἀνθρώπων τὰ δὲ τῦ Μάρωνος ἐν συναυλίᾳ τῇ τῶν Μεσῶν, αὐτῦ χοραγῦντος Ἀπόλλωνος. Homericos in terra, Virgilianos (verſus) inter Muſas à Phoebo factos. Ὃν δεόντως ἄν τις ἔροιτο, εἰ πιθανότητος μᾶλλον ἐστὶν ἐχόμενον καὶ τῦ πρέποντος, τὲς ἐπὶ σωθήναις διὰ Θεῶν ἐπικλήσεως, καὶ δὶ ὅρκων εἰς ταὐτὸ συνιόντας, χρυσείοις περιαστραπτομένης παρειαῖς εἰς μέσον, καὶ δόρυ πάλλοντας;

Στίχ:

Τρὶς τ' ἰδὲ τετταράκις γ' ἐὰ καλὰ ϛήθεα πόψεν.
Ἀλλ' ὅτοι καιρὸς ϑριώων (Κρονιὰς προτιείπατο Ἥρη)
Σπεῦδε, ἀτὰρ κάσιν, αἴχ' οἷον τ' ἐξάρπασον οἴτυ,
Ἠὲ μάχας κίνει, δηλῆναι δ' ὅρκια πείϑε.
Κέλομ' ἐγὼ τολμᾶν· τάδ' ἐπεὶ ὠτρύνατο λεῖπεν
Ἀμφὶ φραζομένιω, αἰνὸν Φρεσὶν ἄλγος ἔχουσαν.
Τόφρα δέ τοι κρείοντες (ὀχήματι μὲν ῥὰ Λατῖνος
Ἦγετο πομπεύων τεϑρίππῳ, ϛέπτο δὲ κρᾶτα,
Δώδεκα ἀκτῖσι χρυσείαις ἠελίοιο,
Σῆμα ἑῦ πάππυ. Τύρνος λευκῇ δ' ἐπὶ δίφρυ
Χειρὶ δύω πάλλων βριαρῇ χαλκήρεε δοῦρε.
Ἔνϑεν δ' Αἰνείας, ῥίζωμα γένυς Ῥωμαίων,
Ἀϛράπτων φλογέῳ σάκει, ἔντεσι τ' ὠρανίοισιν.
Ἀσκάνιὸς ϑ', ἑτέρη μεγάλης ἐλπωρὴ Ῥώμης.)
Βαῖνον ἀνὰ ϛρατὸν. Ἐν καϑαρᾷ δ' ἀρητῆρ χλαίνῃ,
Χαιτηέσσης οἷσεν υἱὸς γόνον, οἶν τε ἄκαρτον·
Πάρϑετο δὲ κτήνη παρὰ βωμοῖς καιομένοισιν.
Οἱ δὲ πρὸς ἠέλιον τετραμμένοι ἀντέλλοντα,
Οὐλοχύτας προβάλοντο, τάμον κεφαλῶν δ' ἀπὸ κόρσας
Πώεσι, καὶ βωμοῖς ἐκ κρητήρων ἐπιλεῖβον.
Ἦορ χειρὶ δ' ἔχων Αἰνείας ἤυχετο ὧδε:
Μάρτυς δή μοι νῶϊ ἔσο Ἥλιός τ' ἰδὲ Γαῖα
Αὐτη, τῆς περ ἔκητι τοσόϛδε ἀγῶνας ὑπέτλιω·
Καὶ σὺ Πάτερ πάντων μεδέων, Κρονιάς τε σὺ Ἥρη,
Νῶϊ κρείσσων, λίτομαι, νῶϊ ϑειοτέρη· Σύτε Ἄρες,
Ὅς ῥὰ τεῷ κάρτει διέπεις πάσας ὑσμίνας·
Πηγὰς τ' αὖ, ποταμὸς τ' ἐπικέκλομαι. Αἰϑέριοί τε
Ὅσσοι, ἰδ' ὅσσοι ἔασσι Θεοὶ γλαυκῷ ἐνὶ πόντῳ·
Αἴκεν ἄρ' Αὐσονίῳ Τύρνῳ κληρῶϑο τὸ νῖκος,
Ἡμέας Ἐυάνδρα ἐπὶ ἕρπειν Ἄξυ δείσει,
Τῆς χώρης δὲ Ἴλος ἀφέξεται· αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐκέτι Αἰνεάδαι τό γε δεύτερον ἄυδις ἐν ὅπλοις
Οὐ μὴ ἐξερέϑωσ' ἀντάρται κάρτεα ταῦτα.
Ἦν δ' ἡμῖν νίκιω Ἄρης αὐτοῖς ἐπινεύσῃ,

Ε 2 (Ὡς

❁ ❁ ❁

Στίχ: 177. . . . . ΤΟ'Σ ΓΟ'ΝΟΝ, Ο'ΙΝΤΕ . . . . Ἐν τοῖς παῤ Ὁ. μήρῳ ὀρκίοις ἄρνες ἤχϑησαν σφαγιαϑησόμενοι, ἐνταῦϑα δὲ ὗς τε καὶ ἴϛς ϑύεται· ἦν γὰρ Ῥωμαίων τὸ ἔϑος (φησὶ Σέρβιος) ἐν ὅρκοις ὧν ϑύεϑαι· αἱ γὰρ πρῶται ζωοϑυσίαι (προσίϑησι Κέρδης) ἀπὸ Χοιρίων ἤρξαντο γίνεσϑαι· καὶ τέτε μάρτυς αὐτῷ Ὀυάρρων (ἐν Βιβλ: Β: Κεφ: Δ. τῶν Ἀγροικ.) καὶ δὴ, καὶ ὁ ἱερὸς Κλήμης (Στρωμ. Θ.) Φιλοσόφε παλαιέ τινος ϕῆσιν ἐπάγων, τὸν ὧν ὡς ϑῶν εἶναι εἰπόντος, ὡς εἰς ϑύσιν καὶ σφαγὴν μόνον ἐπιτήδειον.

Στίχ: 179. . . . . ΠΡΟ'Σ ΗΕ'ΛΙΟΝ . . . ΑΝΤΕ'ΛΛΟΝΤΑ, Τὸ κλῖτος σημαίνει, πρὸς ὃ τραπόμενοι ἠρῶντο.

Στίχ: 172—203. Ἦ'ΟΡ ΧΕΙΡΙ' Δ' ΕΧΩΝ ΑΙ'ΝΕΙ'ΑΣ. (Ὅρα Ἰλ: Γ. στίχ. 271—300.)

Στίχ:

Et Pater omnipotens, & tu Saturnia Juno,
Jam melior, jam Diva, precor: tuque inclyte Mavors,
Cuncta tuo qui bella, Pater, ſub numine torques:
Fonteſque, fluvioſque voco, quæque ætheris alti
Relligio, & quæ cæruleo ſunt numina ponto:
Ceſſerit Auſonio ſi fors victoria Turno,
Convenit Euandri victos diſcedere ad urbem:
Cedet Jülus agris: nec poſt arma ulla rebelles
Æneadæ referent, ferrove hæc regna laceſſent.
Sin noſtrum annuerit nobis victoria Martem,
(Ut potius reor, & potius Dii numine firment)
Non ego nec Teucris Italos parére jubebo,
Nec mihi regna peto. Paribus ſe legibus ambæ
Invictæ gentes æterna in fœdera mittant.
Sacra Deoſque dabo: ſocer arma Latinus habeto,
Imperium ſolemne ſocer; mihi mœnia Teucri
Conſtituent, urbique dabit Lavinia nomen.
Sic prior Æneas, ſequitur ſic deinde Latinus,
Suſpiciens cœlum, tenditque ad ſidera dextram:
Hæc eadem, Ænea, terram, mare, ſidera juro,
Latonæque genus duplex, Janumque bifrontem,
Vimque Deûm infernam,& diri ſacraria Ditis.
Audiat hæc genitor, qui fœdera fulmine ſancit.
Tango aras, medioſque ignes, & numina teſtor:
Nulla dies pacem hanc Italis, nec fœdera rumpet.
Quo res cunque cadent: nec me vis ulla volentem
Avertet: non ſi tellurem effundat in undas
Diluvio miſcens, cœlumve in Tartara ſolvat.
Ut ſceptrum hoc (dextrâ ſceptrum nam forte gerebat)
Numquam fronde levi fundet virgulta, necque umbras,
Cùm ſemel in ſylvis imo de ſtirpe reciſum
Matre caret, poſuitque comas & brachia ferro;
Olim arbos, nunc artificis manus ære decoro

Inclu-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 204. ΤὨΣ ΑἸΝΕΊΑΣ ΠΡΩ̃ΤΟΣ ἘΦΕΞΗ̃Σ Δ᾽ ᾽ΩΔΕ ΛΑΤΙ̃ΝΟΣ. Οὕτω μὲν ὁ Μάρων. Ὅμηρος δ᾽ ἐυχόμενον πρῶτον Ἀγαμέμνονα εἰσάγει, ἔπειτα Πρίαμον, ἐπὶ τούτοις δὲ καὶ τὰς παρόντας πάντας ἑκατέρωθεν ἐπιφέρει τὰ εἰρημένα προσεπικυρῶντας, καὶ ἐπαρωμένης τὰ κάκιστα τοῖς ἀθετῆσαι τὰ ὁρκωμοτηθέντα ἐπιτολμήσασιν· Ἰλ: Αὐτ: στίχ. 296.

„. . . . . Εὔχοντο Θεοῖς αἰειγενέτῃσιν.
„Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
„Ζεῦ κύδιστε κτ: . . . . . .

Στίχ: 207. . . . . ΛΗΤΟ̃ΤΣ ΔΙΠΛΟ̃ΤΝ ΓΈΝΟΣ . . . . Τὸν Ἀπόλλωνα νοεῖ, καὶ τὴν Ἄρτεμιν, Ἥλιόν τε καὶ Σελήνην.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ἸΑΝῸΝ ΔΙΜΈΤΩΠΟΝ. (Ὅρα Ζ. Αἰν: στίχ. 192.)

Στίχ: 209. . . . . ΣΚΗΠΤΩ̃Ι ᾽ΟΡΙΑ ΚΥΡΟΙ̃. Κεραυνοβολῶν καὶ ἀποκλίνε τὰς ἀθετητὰς καὶ ἐπιόρκους.

Στίχ:

(Ὡς μᾶλλον δοκέω, μᾶλλον τε Θεοὶ τό γε δοῖεν!)
Οὐ Τεύκροις ἄκεν ὑποθήσω Ἰταλιώτας,
Οὐδ' ἀρ' ἐμοὶ κάρτος προμνώομαι· ἀλλ' ἐπὶ ἴσοις
Θεσμοῖς, ἄμφω ταῦτ' ἴφθιμα γένη ἀλλήλοις
Αἰὲν ἑηξομένοις ξωθήκας ἄμμιγ' ἐνάθων.
Ἱρὰ Θεάς τε ἐγὼ τάξω, ἀτὰρ ὅπλα Λατῖνος·
Κοιρανίῳ δ' ἕξει ἑκυρὸς. Τεῦκροι δ' ἄρ' ἕμοιγε
Ἄσυ δομήσασ' ᾧ Λαβίνῃ οὔνομα δώσει.
Τὼς Αἰνείας πρῶτος. Ἐφεξῆς δ' ὧδε Λατῖνος
Οὐρανὸν εἰσορόων, τείνας δέ τε χεῖρας ἀν' ἄστρα:
Ταὐτά σοι, Αἰνεία, χθόνα, πόντον, τέρε' ὀμόσσαι,
Καὶ Λητὰς διπλᾶν γένος, ἠδ' Ἰανὸν διμέτωπον.
Νερτερίων τε βίαν, αἰνά τ' ἄδυτ' Αἴδονῆος.
Κλύτω τῶν δὲ Πατὴρ, ὃς σκηπτῷ ὅρκια κυροῖ,
Βωμά δ' ἁπτομένῳ Θεοὶ ὧδ' ἐπιμάρτυροι ἔσων.
Οὔ τι ποτ' ἦμαρ ἐσεῖται, ὅ ὕστερον Ἰταλιώταις
Ξύμβασιν εἰρίνης τάυτης, ἀδ' ὅρκια ῥήξει,
Ὅς κε τὰ δ' ἔργα πέσῃ· οὔτις, δὲ γ' ἑκόντα με κίνως
Παρτρέψει· οὔκαν κ' ἄικε χθόν' ἐς ὕδατα χεύσῃ
Πλημμυρὶς ἀμμίξασα, πόλον δ' ἐπὶ τάρταρα λύσῃ.
Μὰ σκῆπτρον τόδε (ἐν γὰρ δεξιτερῇ τυχὸν εἶχε)
Τὸ σκιόεντάπερ, ἄποτ' ἐφεξῆς φύλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὼ ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν·
Οὐδ' ἀναθηλήσει, μητρὸς γὰρ ἓῆς ἄπο χάθη,
Φύλα δὲ καὶ φλοιὸν χαλκὸς περὶ εἵλετο λέψας!
Πρόσθε φυτὸν μὲν εἶω, τέκτων δ' ὀρίχαλκον ἐνάρσας
Ἐν παλάμῃς φερέμεν τὸ ῥὰ πατράσι δῶκε Λατίνοις.

Τοῖς

❋ ❋ ❋

Στίχ: 214. . . . . ΟΥΚΟΥΝ Κ' ΑΪΚΕ ΧΘΟ'Ν' ΕΣ ΥΔΑΤΑ ΧΕΎΣΗι. Καθ' ὑπαλλαγὴν (φησὶ Σέρβιος.) οἷον εἰ ἔλεγεν ἐθέλοι, καὶ εἰ ἐπὶ χθόνα τὰ ὕδατα χεύσῃ· οὐδ' εἰ καταποντισμὸς γένοιτο. Ἔχοι δ' ἄντις καὶ ἄνευ τῆς ὑπαλλαγῆς τὸ ῥηθὲν νοῆσαι, κατ' ἀρχαϊκήν τινα Φιλοσοφίαν, καθ' ἣν ἐκ γῆς λεπτυνομένης, ὕδωρ ὑπετίθετο γίνεσθαι, ὡς καὶ ἐξ ὕδατος ἀήρ, καὶ πῦρ ἐξ ἀέρος, κ.ξ: καθάπερ ἓν καὶ διὰ πυκνώσεως τὸ ἀνάπαλιν. Χύσις δέ τις ἐστὶν ἡ τὲ πυκνοτέρα εἰς τὸ ἀραιότερον μεταποίησις.

Στίχ: 215. . . . . ΠΟ'ΛΟΝ Δ' ΕΠΙ ΤΑΡΤΑΡΑ ΛΥ'ΣΗι. Οὐδ' ἦν τὰ ἄνω κάτω ποιήσῃ. Δεικνὺς τὸ ἀμετάθετον τῆς αὐτὲ γνώμης, ταῦτα Λατῖνος ἐπάγει τὰ γενέσθαι φύσει ἀδύνατα. Τοιοῦτον δὲ τὸ παρ' Ὁμήρ: Ἰλ: Υ. στίχ. 73. ὧδε μεταληφθὲν: (Οὐδ' εἴπερ)

„Γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
„Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη,
„Σμερδαλὲ' ἐυρώεντα, τά τε στυγέουσι Θεοίπερ.

Στίχ: 216—222. ΜΑ' ΣΚΗ'ΠΤΡΟΝ ΤΟ'ΔΕ κτ: Παρ' Ὁμήρῳ οὕτως, Ἰλ: Α. στίχ. 234—239.

„Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλα καὶ ὄζους
„Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
„Οὐδ' ἀναθηλήσει, περὶ γὰρ ῥὰ ἑ χαλκὸς ἔλεψε
„Φύλλα τε καὶ φλοιὸν· νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
„Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἵ τε θέμιστας
„Πρὸς Διὸς εἰρύαται· ὅδε τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος.

Incluſit, patribuſque dedit geſtare Latinis.
Talibus inter ſe firmabant fœdera dictis,
Conſpectu in medio procerum: tum rite ſacratas
In flammam jugulant pecudes, & viſcera vivis
Eripiunt, cumulantque oneratis lancibus aras.
At vero Rutulis impar ea pugna videri
Jam dudum & vario miſceri pectora motu;
Tum magis, ut propius cernunt non viribus æquis,
Adjuvat inceſſu tacito progreſſus, & aram
Suppliciter venerans demiſſo lumine Turnus,
Pubentesque genæ, & juvenili in corpore pallor.
Quem ſimul ac Juturna ſoror crebreſcere vidit
Sermonem, & vulgi variare labantia corda,
In medias acies, formam aſſimilata Camerti,
(Cui gens à proavis ingens, clarumque paternæ
Nomen erat virtutis, & ipſe acerrimus armis)
In medias dat ſeſe acies, haud neſcia rerum,
Rumoreſque ſerit varios, ac talia fatur:
Non pudet, ô Rutuli, cunctis pro talibus unam
Objectare animam? numero ne, an viribus æqui
Non ſumus? en omnes & Troës & Arcades hîc ſunt,
Fataliſque manus, infenſa Etruria Turno:
Vix hoſtem, alterni ſi congrediamur, habemus.
Ille quidem ad ſuperos, quorum ſe devovet aris,
Succedet famâ, vivuſque per ora feretur:
Nos, patriâ amiſſâ dominis parére ſuperbis

Coge-

❀ ❀ ❀

Πῶς οὖν οἱ Νεώτεροι Ὁμηρομάστιγες Σορλῖνος, Περώλτης, Μώττης, καὶ οἱ λοιποὶ, τὴν χρῆσιν τῆ τοιῇδε κακίζουσιν ὅρκῳ, ὃν ἐπὶ λέξεως ἀντιγράψας χρήσαιθ᾽ ὁ καλὸς Οὐεργίλιος ἁβαμῶς ἀπηξίωσεν; Ἀλλ᾽ ἐκ ἐδεῖ (φησὶν De la Rue, ὁ καὶ ἀμφοῖν τῶν ἐν Ποιηταῖς κορυφαιοτάτων, ὡς ὤετο, κορυφαιότερος. Οὐ γὰρ (ὃ περὶ τῶν τοιούτων Κριτικῶν ὁ Des Fontaines εἰπεῖν ἐνήχθη) ἀπαιδευσίας αὐτὸς αἰτιασαίμην τὸς ἄνδρας, μὴ εἰδότας ὡς τύπος ἦν οὗτος ὁρκομωσίας τοῖς Βασιλεῦσιν, ἐπὶ τῷ ἰδίῳ σκήπτρῳ τοιῷδε τρόπῳ ὀμνύειν, καὶ ὑπὸ τοιοῖσδε τοῖς ῥήμασι. Nos modernes Apedeutes, ne ſçavent pas que c'etoit alors une formule de ferment pour les Rois· οὗ μάρτυρα φέρεσι καὶ Ἀριστοτέλη Πολιτικ. Βιβλ: Γ. Κεφ: Δ. λέγοντα, ὅτι τοῖς Βασιλεῦσι τὰς δίκας κρίνεσι, καὶ ὀμνύεσιν ὁ ὅρκος ἰῷ ἴδ σκήπτρῳ ἡ ἐπανάτασις. Μὴ πόθε δὲ, τῷδε τῷ ἀρχαιοτάτῳ ἔθει ϛοιχῶν καὶ ὁ Βασιλευς τὴν ὑπὸ δέος λειποθυμήσασαν Ἐθήρ ἀνελάβετο; (Κεφ: ΙΓ. Ἐδαφ: ΙΑ.) Καὶ ἄρας τὴν χρυσῆν ῥάβδον, ἐπέθηκεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτῆς. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἄλλως οἱ Κριτικοὶ περὶ τὸ χωρίον τόδε διαπεφωνήκασι. Σκαλίγερος μὲν γὰρ, ὑπερφέρειν Ὁμήρε κἀνταῦθα τὸν Μάρωνα διατείνεται, ut (ὡς ὁ Κέρδης φησὶ.) Victoriam det Virgilio. (Βιβλ: Ε: Κεφ: Γ.) Ὁ δὲ Πόπιος τἐναντίον ἀπεφήνατο: Vim hoc in loco et ingenium Homeri ipſum vix aſſecutum Virgilium. (παρὰ Σαμ. Κλαρκ. ἐν ταῖς εἰς τὰ Ὁμήρε Σημειώσ. Ἰλ: Α. ϛίχ. 234.)

Στίχ: 228. . . . . ΠΑΝΤΟΙΩΣ ΘΡΑΤΤΕΤΟ Δ᾽ ΕΚΤΟΡ. Καὶ Αἴαντος δὲ ἐπὶ τῆς μονομαχίας χωρῆντος τῆς μετὰ Ἕκτορος, Ἰλ: Η. ϛίχ. 215.

„Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μὲγ᾽ ἐγήθεον εἰσορόωντες,
„Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαϛον.
„Ἕκτορί τ᾽ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ ϛήθεσσι πάτασσεν. Στίχ:

Τοῖς δ' ἄρα σωθεσίας ἐπαμοιβήδιν προσεκύρων
Ἡγεμόνων μέσον· εἶτα δὲ ἱρευθέντα δεόντως
Θύματα παρὰ φλόγεσι σφάζον· καὶ γ' ἀσσαίροντα
Σπλάγχνα ἐρυσσάμενοι, πίνακας βωμοῖς ἐπινῆσαν.
Ἀλλ' ἔμπης Ῥοτόλοις δοκέειν ἐκ ἔμμεν' ὁμοίη
Ἤρξατο ἥδε μάχη, παντοίως θράττετο δ' ἦτορ·
Τῆμος δ' ἀσσοτέρω σωρεῦντας ἀνίσας ἀλκὰς,
Ὡς κρίνειν πεῖθεν, σιγῇ βωμόνδε πελάσσας,
Ἠδ' ἐπιλισσόμενος σκυθροῖσιν ἐν ὄμμασι Τύρνος,
Στύξ τε παρειάων, νεαροῖο τε σώματος ὤχρος.
Αἶψ' Ἰϋτύρνη δ' ἦ κάσις, ὡς ἔπος εἶδεν ἀέξον,
Κῆρ δέ τε καππίπτον Φρονεόντων ἄνδιχα ὄχλων,
Ἐν μέσσῃς ἕλῃσι Καμέρτῃ εἶδος ὁμοίη,
(Τῷ γένος ἐκ πάππων μέγα, ἰωρέης τε πατρῴης
Οὔνομα κεδνὸν ἔλω, ὀξεῖ καὐτῷ δ' ἐνὶ ὅπλοις.)
Εἵλκυς ἐν μέσσαις πρὸβη, εὖ πάντ' εἰδυῖα,
Παντοίας κεδάνυ φήμας, ἠδ' ἔννεπεν ὧδε·
Οὐκ αἰδὼς, Ῥοτόλοι, ψυχλὺ ἑνὸς ἀντί γε πάντων
Παρβαλέμεν τοιῶνδε; ἀριθμῷ, ἠέτ' ἄρ' ἀλκῇ
Ἥττονες ἡμεῖς; ἠνὶ ῥὰ Τρῶες τ', Ἀρκάδιοί τε,
Καὶ χεὶρ Ἐτρύσκων ἡ Τύρνῳ δυσμενέουσα·
Οἳδ' ἡμῖν μόλις ἶσοι ἐναλλάξ μαρναμένοισι.
Τύρνος ὑπερτερίοις, τῶν περ βωμοῖς ὁσιῶται,
Ἕξαγ ἑῶν ἐνάριθμος, ἰὰν ξομάτων διὰ πάντων·

❁ ❁ ❁

Στίχ 230. ΩΣ ΚΡΙΝΕΙΝ ΠΕΙΘΕΝ . . . . Ὑφορῶντο γὰρ Τύρνῳ τὴν μονομαχίαν ἐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐσομένην, ἔκ τε τῆς σιγῆς, καὶ τῆς κατηφείας τῶ προσώπε, καὶ τῆς ὠχρότητος ἐξεικάζοντες.

Στίχ: 235. . . . . ΚΑΜΕΡΤΗΙ ΕΙΔΟΣ ΟΜΟΙΗ, Οὕτω καὶ ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀθηνᾶ, Ἰλ: Β. στίχ 26.

„Ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων κατεδύσατ' ὅμιλον,
„Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ κρατερῷ αἰχμητῇ, κτ:

Στίχ: 244. ΟΪΔ' . . . . ΜΟΛΙΣ ΪΣΟΙ ΕΝΑΛΛΑΞ . . . . Τὴν ὀλιγότητα τῶν ἀμφ' Αἰνείαν στρατευόντων ὁ παρισάμενος Καμέρτης δηλῶσαι βέλεται διὰ παραθέσεως. Οὐκ ἀρκέσουσιν εἰς μάχην, φησὶν, οἱ πολέμιοι ἀντιπαραταχθέντες· εἴπερ γὰρ ἐναλλάξ, τυτέσιν εἰς παρ' ἕνα, ἡμεῖς ἐκείνοις ἐλοίμεθα συμβαλεῖν, μόλις ἕξομεν οἱ πάντες τὸν ἀντισηκόμενον· τυτέσιν ἐλάσσονες ἡμῶν εἰσὶν αὐτοὶ, ἢ ἡμίσεις. Τῦτο δ' ἐξ ἐκείνε ἀπέξεσαι: Ἰλ: Β. στίχ. 123.

„Εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τρῶες τε
„Ὅρκια πιστὰ τεμόντες ἀριθμηθήμεναι ἄμφω,
„Τρῶας μὲν λέξασθαι ἑφέσιοι ὅσσοι ἔασιν,
„Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοὶ,
„Τρώων δ' ἄνδρα ἕκασον ἑλοίμεθα οἰνοχοεύειν
„Πολλαὶ μὲν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο.

Στίχ: 245. ΤΥΡΝΟΣ ΤΠΕΡΤΕΡΙΟΙΣ . . . . Τὸ φιλότιμον αὐτῶν διεγείρει· Αὐτὸς γάρ, φησὶ, κἂν μὴ δεξιὸν αὐτῷ προβῇ τὸ ἐγχείρημα, ὡς ἀνήρ τις τιμηθήσεται θεῖος, καὶ πᾶσι διαβόητος ἔσαι· ἡμεῖς δὲ, διὰ νωθρότητα καὶ ἀβελτηρίαν, κακῶς παρὰ πάντων ἀκέσοντες, ἐπὶ τῇ ἀποβολῇ τῆς πατρίδος ἔτι, καὶ τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς ἀποξεησόμεθα.

Cogemur, qui nunc lenti conſedimus arvis.
Talibus incenſa eſt juvenum ſententia dictis,
Jam magis atque magis, ſerpitque per agmina murmur,
Ipſi Laurentes mutati, ipſique Latini,
Qui ſibi jam requiem pugnæ, rebuſque ſalutem
Sperabant, nunc arma volunt, fœduſque precantur
Infectum, & Turni ſortem miſerantur iniquam.
His aliud majus Juturna adjungit, & alto
Dat ſignum cœlo; quo non præſentius ullum
Turbavit mentes Italas, monſtroque fefellit.
Namque volans rubrâ fulvus Jovis ales in æthrâ,
Littoreas agitabat aves, turbamque ſonantem
Agminis aligeri, ſubito cum lapſus ad undas
Cygnum excellentem pedibus rapit improbus uncis.
Arrexêre animos Itali, cunctæque volucres
Convertunt clamore fugam (mirabile viſu)
Ætheraque obſcurant pennis, hoſtemque per auras
Factâ nube premunt: donec vi victus, & ipſo
Pondere defecit, prædamque ex unguibus ales
Projecit fluvio, penituſque in nubila fugit.
Tum vero augurium Rutuli clamore ſalutant,
Expediuntque manus. Primusque Tolumnius augur:
Hoc erat, hoc votis (inquit) quod ſæpe petivi,
Accipio, agnoſcoque Deos: me, me duce ferrum
Corripite, ô miſeri, quos improbus advena bello
Territat, invalidas ut aves, & littora veſtra
Vi populat: petet ille fugam, penituſque profundo
Vela dabit: vos unanimi denſate catervas,

Et

❀ ❀ ❀

Στίχ: 252. ΟΙ˜Σ Δ' ΗΝ ἘΛΠΩΡΗ' κτ: Ἰλ: Γ. στίχ. 111.
„ . . . . . Οἱ δ' ἐχάρησαν . . .
„Ἐλπόμενοι πάυσασθαι ἰζυρὸν πολέμοιο.

Στίχ: 253. ΝΥ˜Ν ΟΠΛΑ ΠΡΟΕ'ΛΟΝΤΟ κτ: Ἰλ. στίχ. 13.
„Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι.
„Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Στίχ: 257. ἸΤΑΛΙΩ'ΤΑΣ ΘΡΑ'ΞΕΝ, ἈΤΑ'ΡΤΕ ΠΑΡΗ'ΠΑΦΕΝ ΟΣΣΗ. Πρῶτον μὲν ἐτάραξε τὸ αἰφνίδιον, καὶ τὸ μὴ κατ' ἀρχὰς ἐυθὺς αἴσιον σφίσι τὸ τέκμαρ εἶναι ὑπειληφέναι, ὡς ὕστερον ἔδοξαν, καί περ ἀπατηθέντες· τῶν γὰρ τοιούτων ἡ ὄψις, ἐν πολέμοις μάλιστα ἔκπληξιν ἐνεποίει τοῖς θεωμένοις καὶ φόβον. Ἰλ: Μ. στίχ. 208.
„Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἴολον ὄφιν
„Κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.

Στίχ: 258. . . . . ΥΠ' Α˜ΙΘΕ'ΡΙ . . . . Ὁ Μάρων, Rubrâ in Aethra: (ἐν ἐρευθήεντι αἰθέρι.) τὸ ἔρευθος προσάψας τῷ αἰθέρι διὰ τὸ πυρώδες τῆς φύσεως. Ἡμῖν δὲ τὸ πίθετον παρελείφθη, ἐκ ἐνδιδόντος τὸ μέτρου παρεισενεγκεῖν· ἀλλ' οὐδὲν λωβᾶται ἡ παράλειψις τὴν ἔννοιαν, ἐπεὶ μάλιστα καὶ αὐτῷ τῷ κυρίῳ συνεκφέρεται τὸ ἐπιτεθέν. Ὁ γὰρ Αἰθὴρ ἀπὸ τοῦ αἴθειν εἴρηται, καὶ τὸ πυραυγὲς αὐτῷ, ἢ πυροφυὲς συνεκφέρεται.

Στίχ:

Οἱ δ' ἄρ' ἄτερ πάτρης, ὑπὸ δεσπόξυσ' ἀγερώχοις
Ἤιξομεν, οἵ νωθεῖς ταῖς δ' ὧδ' ἐπὶ ἦμεθ' ἀρόραις.
Τοιοῖς δ' ὁπλοτέρων ἰότης ἐπέεσσ' ἐξήφθη.
Θρᾷς διὰ δ' ἀλάων προσαέξων μᾶλλον ἐφᾶρπε·
Λωρεντοὶ δὲ νόον μεταμεῖψαν, ἀτάρ τε Λατῖνοι·
Οἷς δ' ἦν ἐλπωρὴ δίχα δήρης πάντα σαώσειν,
Νωῖ ὅπλα προέλονθ', ἵεντό τε ὄρνια φρᾶδα
Πάντα θέμεν τὰ τάμον, πλῆρον τ' ἐλέαιρον Τύρνυ.
Τοῖς δ' Ἰῦτύρνη μεῖζον ἔτι προθήκατο τέκμωρ,
Δῶσα ἀπ' ὠρανόθεν, τὸν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μάλ' ὦκα,
Ἰταλιώτας θράξεν, ἀτάρ τε παρήπαφεν ὄσσῃ.
Καὶ γὰρ ὑπ' αἰθέρι ῥίμφ' ἐκπεπτηὼς Διὸς ὄρνις
Πτηνὰ σόβει ἀκταῖα, καὶ ὄχλῳ ἠχήεντος
Ἔμπτερον ἔλιω· Εὖτ' ἄφνω κατπτὰς κατὰ ῥέθρων,
Ἔξοχον ἀγκυλόεσσιν ὄνυξιν ἀφήρπασε Κύκνον·
Ἰταλικοῖς θάρσος τόδ' ἔνεικε· τὰ δ' ὄρνεα πάντα,
Κλαγγηδὸν φυγέμεν πεποτήατο. (θαῦμα θεᾶσθαι!)
Αἰθέρα δ' ἐσκότασαν πτερύγεσσιν· ἀτὰρ νεφεληδὸν
Ἀμφ' ἐχθρῷ σωιόντα ἐν αἰθέρι κάρτα πίεζον.
Μέσφα βίῃ τ' ἐνδὺς, κεκαμὼν δὲ καὶ βριθεῖ ὄρνις,
Ἦν ἔχε ληίδα ἐξ ὀνύχων ποταμόνδ' ἐπαφῆκε,
Φέυγων δ' ἐνδοτέρω νεφελάων κέυθμενος ἔπτη.
Τόφρα δ' ἄρ' οἰωνὸν Ῥοτόλοι σεβάσαντο ἰωγῇ,
Χεῖρε δ' ἐπῇραν. Καὶ πρῶτος δὲ Τολῦμνος ὁ Μάντις,
Τᾶτ' ἦν, τατὶ, ἔφη, τὸ κατ' ἐυχλὼ δηθάκις ἦτεν.
Δέχνυμ' ἐγὼ νυ, Θεὸς τ' ἐπιέγνων. Ἀλλ' ὑπ' ἀγῷ μοι
Χρῆθ' ὅπλοις Ῥοτόλοι, τὸς παμμόχθηρος ἔπηλυς

Θράτ-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 259. ΠΤΗΝΑ' . . . . ΑΚΤΑΙΑ . . . . Τὰ ὑδροχαρῆ, Νήττας Χῆνας, Κύκνους κτ:, ὃν καὶ ὄχλον ἠχήεντά τε καὶ κραύγασον ἀποκαλεῖ, ὡς καὶ ἄλλοθι (ὅρα Ζ. Αἰν: στίχ. 748—755.) Ἀκτὴ δὲ, ἐπὶ παντὸς λέγεται ὕδατος, πρὸς ὅπερ ἡ γῆ περατᾶται. (ΙΑ. Αἰν. στίχ. 480.)

Στίχ: 261. ΕΞΟΧΟΝ . . . . ΚΥΚΝΟΝ. Μεγέθει τῶν ἄλλων ὑπερέχοντα.

Στίχ: 262. ΙΤΑΛΙΚΟΙΣ ΘΑΡΣΟΣ ΤΑΔ' ΕΝΕΙΚΕ. Ἀπὸ τῆς πρώτης ταραχῆς ἀναλαβοῦσι, τῷ ὑπειληφέναι τυχὸν, διὰ μὲν τὸ Λατῖνοι τὸν Αἰνείαν διασημαίνεσθαι, Κύκνον δὲ σφίσιν ἔξοχον εἶναι τὸν Τύρνον, ἔτινος ἐκεῖνος ἐ πάντη κατίσχυσεν.

Στίχ: 266. . . . . ΒΙΗΙ Τ' ΕΝΔΟΥΣ, ΚΕΚΑΜΩΝ ΔΕ ΒΡΙΘΕΙ . . . . Τῇ μὲν βίᾳ τῶν νεφεληδὲν περιϊπταμένων καὶ ξενοχωρέντων, τῷ δὲ βριθει τὸ μεγάλε Κύκνε, ὃν ἁρπάσας πεφόρτιτο.

Στίχ: 278. ΧΕΙΡΕ Δ' ΕΠΗΡΑΝ. Κέρδης μὲν οἴεται εἰς εὐχλὼ, Σέρβιος δ' εἰς ὅπλα, ὡς ἑτοίμως ἔχοντας τιὼ χάρμιω ἀναλαβέσθαι, ὃ πείθειν ἔοικε καὶ τὸ τᾶ Ποιητᾶ ῥῆμα, expediunt (ἀπέλυσαν τὰς χεῖρας,) ὡς διὰ τὰ ὄρκια, τὸ τέως, δεδεμένας ἔχοντες καὶ ἀργάς.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΠΡΩΤΟΝ ΔΕ ΤΟΛΟΥΜΝΟΣ Ὁ ΜΑΝΤΙΣ, Οὐκ ἄρα μόνος ὁ Ῥοτόλων ὄχλος, ἐπὶ τῷ φανέντι τέρατι ἐξηπάτηται, ἀλλὰ καὶ ὁ Μαντιπόλος αὐτὸς πρὸ τῶν ἄλλων.

Στίχ: 280. . . . . ΦΑΛΑΓΓΕΣ ΠΑΣΑΙ. Νοῶ τὰς τῶν Τευκρων, μηδὲν τοιοῦτο προσδοκώσας.

Et regem vobis pugnâ defendite raptum.
Dixit, & adverſos telum contorſit in hoſtes
Procurrens: ſonitum dat ſtridula cornus, & auras
Certa ſecat. Simul hoc, ſimul ingens clamor, & omnes
Turbati cunei, calefactaque corda tumultu.
Haſta volans, ut forte novem pulcherrima fratrum
Corpora conſtiterant contra, quos fida crearat
Una tot Arcadio conjux Tyrrhena Gylippo:
Horum unum ad medium, teritur quà ſutilis alvo
Balteus, & laterum junctûras fibula mordet,
Egregium formâ juvenem & fulgentibus armis,
Tranſadigit coſtas, fulvâque extendit arenâ.
At fratres, animoſa phalanx, accenſaque luctu,
Pars gladios ſtringunt manibus, pars miſſile ferrum
Corripiunt, cæcique ruunt: quos agmina contra
Procurrunt Laurentum; hinc denſi rurſus inundant
Troës, Agyllinique, & pictis Arcades armis.
Sic omnes amor unus habet decernere ferro.
Diripuêre aras: it toto turbida cœlo
Tempeſtas telorum, ac ferreus ingruit imber:
Crateraſque, focoſque ferunt; fugit ipſe Latinus,
Pulſatos referens infecto fœdere Divos.
Inſrenant alii currus, aut corpora ſaltu
Subjiciunt in equos, & ſtrictis enſibus adſunt.
Meſſapus regem, regiſque inſigne gerentem
Tyrrhenum Auleſten, avidus confundere fœdus,
Adverſo proterret equo: ruit ille recedens,
Et miſer oppoſitis à tergo involvitur aris
In caput, inque humeros. At fervidus advolat haſtâ
Meſſapus, teloque orantem multa trabali
Deſuper altus equo graviter ferit, atque ita fatur:
Hoc habet: hæc melior magnis data victima Divis.
Concurrunt Itali, ſpoliantque calentia membra.
Obvius ambuſtum torrem Chorineus ab arâ
Corripit, & venienti Ebuſo, plagamque ferenti

Occu-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 286. ΖΩΣΤΗΡ ΠΑΡΤΡΙΒΕΤΑΙ. . . . Ἴλ: Δ στίχ, 132.
„ . . . . . Ὅθι ζωστῆρος ὀχῖες
„Χρύσειοι σώεσχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ,
„Ἔν δ' ἔπεσε ζωστῆρι ἀρηρότι πικρὸς ὀϊστὸς.

Στίχ: 293. . . . . ΑΓΥΛΑΓΝΟΙ . . . . Καὶ γὰρ ἐκ τούτων, οἱ καὶ μέρος τι τῷ Μεζεντῃ συμφατριάσαντες, τῷ Λαύσῳ ἕποντο (Ζ. Λιν: στίχ, 696. καὶ 700,) οἱ μέντοι πλεῖστοι ἵσαντο ὑπὲρ Αἰνείᾳ.

Στίχ: 295. . . . . ΒΩΜΟΥΣ ΠΕΡΘΕΝ . . . Οὐκέτι γὰρ θυμάτων καιρὸς ἦν, ἀλλ' ὅπλων· οὕτως ἂν ἐξεμάνησαν, ὡς κἂ κατὰ τῶν ἱερῶν θρασυνθεῖεν.

Στίχ: 297. ΚΡΗΤΗΤΡΕΣ Δ' ΑΙΡΟΝΤΟ κτ: Ἤτοι ὡς διαρπαζόμενοι, ἢ τὰ λοιπὰ ὡς περιττοὶ ὄντες εἰς τήρησιν.

Στίχ:

Θράττει ὡς, ὄρνιχας, ἰδ' ἠϊόνας οταπέρθει,
Κᾶνος φύξιν ἐλεῖται ἀν' ἰσία λευκὰ πετάσσας.
Οἱ δ' ἄρ' ὁμοψύχως, σίχας εἰλῶν αἶψα πυκάζειν,
Σφῶν τε ἁλισκομένοιο ἀμώεσθαι βασιλῆος.
Ἦ, καὶ προπροθέων βέλος ἀντιπάλοις προέηκε,
Ῥοίζησεν μελίη ἰθὺς χωρεῦσα δι' αὔρας,
Πολλὸς τ' ἤρθη θρὲς, ἄμυδις δὲ φάλαγγες πᾶσαι
Θράχθεν, ἀτὰρ θορύβῳ ψυχαὶ πυρόεσσ' ἐξῆφθεν.
Ἔγχος πεπτηὸς δὲ, ὅποι καλῶν κασιγνήτων
Ἐννέα σώματ' ἔσαν, τὰς οἴη γείνατο πάντας
Ἀρκάδι Γυλλίππῳ πισὴ Τυρσιωὶς ἀκοίτη,
Τῶν δ' ἕνα δὴ μέσσον κατὰ γαστέρος, ἔνθ' ἄρα νεὸς
Ζωστὴρ παρτρίβεται, περόνη δ' ὀχέας διαδάκνει,
Εἶδει κάλλιστον νέον, ἠδέ τε ἀγλαὸν ὅπλοις,
Τρῶσε διὰ πλευρῶν, τάνυσε ξανθῆς δ' ἐπὶ ἄμμι.
Ἔυψυχος δὲ φάλαγξ κασίων πυρόεν γοόωσα,
Οἱ μὲν φάσγανα, οἱ δὲ τ' ἀκόντια χερσὶν ἑλόντες,
Ὡς τ' ἀλαοὶ θῶων. Τοῖς δ' ἀντιβίλω γε καὶ εἶλαι
Λωρεντῶν θεῦσαν· θαμέες προτὶ τοῖς δ' ἐπιχεῦντο
Τρῶες, Ἀγυλλῖνοι, γραπτοῖσι τε Ἀρκάδες ὅπλοις.
Πάντας ἐπεὶ ἔχε πολλὸς ἔρως κεκρίθ' ἐνὶ χάρμῃ.
Τοιγὰρ βωμὸς πέσθον, ἐν ἠέρι δ' ἀχλυόεντι
Χαμὼν σκῆπτο βελῶν, οἷος τε σιδήρεος ὄμβρος.
Κρητῆρες δ' ἄῤῥοντο, καὶ ἐχάραι. Ἄψ δὲ Λατῖνος
Φεῦγε Θεὸς ἀπάγων ἐν παρβασίῃ ἐλαθέντας.
Οἱ δ' ὄχε' ἔντυον, οἱ δ' ἐπὶ ἅλμενοι ἔνθορον ἵπποις,
Φάσγανα λαξόμενοι μετὰ χεῖρας δ' ὦκα παρῆσαν.
Μέσσαπος αὐτάρ τοι Τυῤῥιωῶν κοιρανέοντα,
Ἀμφὶ θ' ἑ κοιρανίης παράσημα φέροντ' Αὐλήσιω,
Ὅρκια σωθεσίης γε κυκήσαθ' ἱέμενός τε,
Ἀντίος ἵππῳ πτῆξεν ὁρᾶσας· ἄψ ὁ δὲ χάζων,
Βωμοῖς τ' ἐκ νώτων προσκόψας κάππεσεν οἰκτρὸς,
Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὦμας.
Μέσσαπος αἶψα δ' ἔχων ἔγχος μέγα, λισσόμενόν περ
Οὔτησ' ἐξ ἵππων αἰνῶς μάλα, ὧδ' ἐπιλέξας:
Εὖ ἄρ' ἔχει· μεγάλοις τόδ' ἄμεινον θῦμα Θεοῖσιν·

❋ ❋ ❋

Στίχ: 298. ΦΕΥΓΕ ΘΕΟΥΣ ΑΠΑΓΩΝ κτ: Εἰδώλιά τινα τυχὸν, ἃ μεθ' ἑαυτῶν ἠνέγκατο, ὡς πρὸ αὐτῶν μέλλων τελεῖν τὰς σωθήκας. Οὕτω γὰρ τὸ τῶ Μάρωνος (referens) ἐξεληφθέναι δοκεῖ καὶ ὁ Γαλλισὶ ἐμιμήσατο, Et emporte ſes Dieux: καὶ ὁ Ἰταλισί.

Grida, e fugge Latino, e i numi offeſi
Se ne riporta.

Στίχ: 306. ΚΥΜΒΑΧΟΣ κτ: Τὸ ἔπος Ὁμηρικὸν ἐπὶ λέξεως Ἰλ: Ε. στίχ. 586.

Στίχ: 309. . . . . ΤΟΥΔ' ΑΜΕΙΝΟΝ ΘΥΜΑ ΘΕΟΙΣΙΝ. Ἐκ τῶ συμβάντος Αὐλήσῃ ὁ Σαρκασμὸς, ὡς ἐν τῷ ἀναχάζεσθαι προσκόψαντι τοῖς βωμοῖς, καὶ ἐλεεινῶς πεσόντι. (ἐν στίχ. 305.)

Occupat os flammis: olli ingens barba reluxit,
Nidoremque ambuſta dedit. Super ipſe ſequutus
Cæſariem lævâ turbati corripit hoſtis,
Impreſſoque genu nitens terræ applicat ipſum:
Sic rigido latus enſe ferit. Podalirius Alſum
Paſtorem, primâque acie per tela ruentem
Ense ſequens nudo ſuper imminet: ille ſecuri
Adverſi frontem mediam mentumque reductâ
Disjicit, & ſparſo late rigat arma cruore.
Olli dura quies oculos, & ferreus urget
Somnus; in æternam clauduntur lumina noctem.
At pius Æneas dextram tendebat inermem,
Nudato capite, atque ſuos clamore vocabat.
Quò ruitis? quæve iſta repens diſcordia ſurgit?
O cohibete iras! ictum jam fœdus, & omnes
Compoſitæ leges: mihi jus concurrere ſoli.
Me ſinite, atque auferte metus: ego fœdera faxo
Firma manu: Turnum jam debent hæc mihi ſacra.
Has inter voces, media inter talia verba,
Ecce, viro ſtridens alis allapſa ſagita eſt:
Incertum, quâ pulſa manu, quo turbine adacta;
Quis tantam Rutulis laudem, caſuſne, Deuſne
Attulerit: preſſa eſt inſignis gloria facti,
Nec ſeſe Æneæ jactavit vulnere quiſquam.
Turnus ut Æneam cedentem ex agmine vidit,
Turbatosque duces, subitâ ſpe fervidus ardet.
Poſcit equos, atque arma ſimul, ſaltuque ſuperbus
Emicat in currum, & manibus molitur habenas.
Multa virûm volitans dat fortia corpora letho;
Semineces volvit multos, aut agmina curru
Proterit, aut raptas fugientibus ingerit haſtas.
Qualis apud gelidi cùm flumina concitus Hebri
Sanguineus Mauors clypeo increpat, atque furentes

Bella

❀ ❀ ❀

Στίχ: 315. . . . . ΘΡΑΧΘΈΝΤΟΣ . . . . Τῷ Ἐβέσθ δηλ: ἐκ τῆς πωγοναψίας· τιὼ δὲ ταραχλιὼ τέτῳ μᾶλλον τὸ ἀδόκητον ἐνειργάσατο, ἢ ὁ κίνδυνος.

Στιχ: 320 . . . . ΜΕΤΏΠΑΤΑ ἩΔΈ ΤΕ ΓΈΝΝΥΝ. Παραπλησίως τὸν ποφυριὼ Θαλυσιάδιω Ἀντίλοχος, Ἰλ: Δ. στίχ. 457.

„Τὸν δ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,
„Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε· Πέρησε δ' ἄρ' ὀξέον ἔσω
„Αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε ἐκάλυψε.

Καὶ Μενέλαος δὲ τῇ ἀξίνῃ Πείσανδρον ἤλασεν. Ἰλ: Ν. στίχ. 615.

„. . . . προσιόντα, μέτωπον,
„Ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης· λάκε δ' ὀστέα, τὼ δὲ οἱ ὄσσε
„Παρ' ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.

Στίχ: 326. ΓΥΜΝΏΣΑΣ ΤΕ ΚΆΡΗ, ... Ἵνα μᾶλλον ἢ γνώριμος, καὶ ἀκέοιτο οἷς ἐκέλευε, τιὼ περικεφαλαίαν ἀπέθετο· ἐ γὰρ ἤδει τιὼ ὑπὸ τῶν ἐναντίων αἴφνης ἐπιτολμηθεῖσαν τῶν ὅρκων ἀθέτησιν.

Στίχ:

Εἴναρα τῆ δ' ἥρωϊ θερμῆ ἔτι Ἰταλιῶται.
Ἐκ βωμῆ Χορινεὺς δαλὸν δ' ἡμίφλογον ἄντίω
Ἁρπάξας, πλῆξαι μὲν ἑτοίμῳ ὄντι Ἐβήσῳ
Φλοξὶν πρῆλαβεν ὦπα, ὑπὶὼη τῷ δ' ἀναλάμψεν,
Ἥερα τ' ἐκνίσσησεν· ἐπαΐξας ὁ δὲ μᾶλλον,
Λαιῇ δυσμενέος θραχθέντος δράξατο χαίτης,
Γνὺξ δ' ἐπερείσας οἱ, κατὰ γαίης κάββαλ' ἀράξας,
Πλευρόφι δὲ ξίφος ὦσεν. Ἀτὰρ Ποδαλείριος Ἄλσον
Ποιμένα ἐν προμάχοις, διὰ ἔντεα ἐμμεμαῶτα,
Ἄορι ἐπόμενος, γυμνόν τε φθὰς, ἐπὶ ἔσῃ·
Ἄλσος δ' ἀντιβίοιο μετώπατα, ἠδέ τε γέννιω
Ἀνδιχα κακκέασεν πελέκει, κατὰ ἶφι ἐνέγκας·
Τῷ δ', ἐξ ἐγκεφάλῃ λυθράδεος αὐτίκα δεῦτο
Τεύχεα πάντα ἄδιω, καὶ μὲν σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν,
Αἶψα πρηνιχθέντα δὲ κάλλαβε χάλκεος ὕπνος.
Αἰνείας δὲ ἄοπλον ἐιὼ περ χεῖρ' ἀνατείνας,
Γυμνώσας τε κάρη, ἑτάρῃς κραυγῇ προσαύτει.
Ποῖ ποτ' ὀρέετε; ὅττι δὲ ἄφνω νείκος ἐπῶρτο;
Ὦ, ἴσχεθε χόλῳ· σπονδαὶ τύχθεν, καὶ πάντα
Τέθμια σὼ τ' ἐτέθη· ὅδ' ἀγὼν οἷῳ μοι κεῖται.
Τόνδ' ἐμ' ἐᾶτε· δέος δ' ἀπόθεσθε· ξιωθεσίας γὰρ
Αὐτὸς ςηρίξω· ἐμοὶ ἱερὰ Τύρνον ὀφείλει.
Τῆ δ' ἅμα κεκραγότος, μέσσοις ἐνὶ τοῖςδ' ἐπέεσσιν,
Ἠνίδ' οἰζὸς γε πτερόεις ὀξὺς κατεφῖκτο.
Τῆς ἐκ χειρὸς, ἄδηλον, ὅδ' ἐνσκήψας, ἠδ' ὅππως.
Ἠδ' ἄκεν Ῥοτόλων γέτις, ἠὲ τύχη, ἢ δαίμων,
Εὖχος δὴ τόσον ἦρεν, ἐπεὶ λάθ' ἐρικλεὲς ἔργον,
Οὐδ' ἐπὶ Αἰνείᾳ ἐτήσει ἐύξατο τίς πω.
Ὡς δ' Αἰνείαν Τύρνος ἴδης ὅτι χάζετο λεῦσσε,
Θραχθέντας τ' ἀρχὰς, αἶψ' ἐλπίσιν ἔμπυρος ἤρθη·
Ἵππως δ' αἰτῆθ', ὅπλα τε, ῥίμφα δ' ἐν ἅλματι νώφῳ
Γαῦρος ὄχεσφ' ἐπέβη, ἀτὰρ ἰῷα χερσὶ διεῖπε.
Πολλὰ μὲν ἰφθίμων ὅγε ἀνδρῶν σώματα πέφνε,

Πολ-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 336. . . . . ΛΑΘ' ΕΡΙΚΛΕΕΣ ΕΡΓΟΝ· Ἐρικλεὲς ἂν εἴη ὡς ἐκ τῆ πληγέντος, ἐχ ὡς ἐκ τῆ βαλόντος. Τὸ γὰρ ἐπ' ἀνακωχαῖς ςαθείσαις, καὶ τῇ ἐκ σιωθήκης τῶν ὅπλων ἀργεία, ἐπιτοξεῦσαι λάθρα, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἐυςοχῆσαι, ὁποῖον τὸ κλέος; Εἰ μὴ ἄρα τῆτο καὶ μῶμον προσρίψειε τῷ ἀσιωθετήσαντι τὸν δικαιότατον.

Στίχ: 342. ΠΟΛΛΑ' ΜΕΝ ΙΦΘΙΜΩΝ ΟΓΕ ΑΝΔΡΩΝ κτ: Παραπλησίως καὶ Ὅμηρος Ἀχιλλέα παρέςησεν ὁρμαίνοντα, καὶ τάμποσὶ πάντα ςορνυῶται. Ἰλ: Υ. στίχ. 493, ἄχρι τέλες τῆς Ῥαψωδίας.

„Ὡς ὄγε πάντη θυῶε σιὼ ἔγχεϊ δαίμονι ἶσος
„Κτεινομένες ἐφέπων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα·
„Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ Βόας ἄρσενας, εὐρυμετώπες,
„Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ,
„Ῥίμφα τε λεπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ ποσσ' ἐριμύκων·

Bella movens immittit equos: illi æquore aperto
Ante Notos Zephyrumque volant: gemit ultima pulsu
Thraca pedum: circumque atræ Formidinis ora,
Iræque, Insidiæque; Dei comitatus, aguntur.
Talis equos alacer media inter prælia Turnus
Fumantes sudore quatit (miserabile) cæsis
Hostibus insultans: spargit rapida ungula rores
Sanguineos, mistâque cruor calcatur arenâ.
Jamque neci Sthenelumque dedit, Thamyrimque, Pholumque:
Hunc congressus, & hunc, illum eminus: eminus ambos
Imbrasidas, Glaucum atque Ladem, quos Imbrasus ipse
Nutrierat Lyciâ, paribusque ornaverat armis,
Vel conferre manum, vel equo prævertere ventos.
Parte aliâ, media Eumedes in prælia fertur,
Antiqui proles bello præclara Dolonis,
Nomine avum referens, animo manibusque parentem:
Qui quondam, castra ut Danaûm speculator adiret,
Ausus Pelidæ pretium sibi poscere currus.
Illum Tydeides alio pro talibus ausis
Affecit pretio: nec equis aspirat Achillis.
Hunc procul ut campo Turnus conspexit aperto,
Ante levi jaculo longum per inane sequutus,
Sistit equos bijuges, & curru desilit, atque
Semianimi lapsoque supervenit, & pede collo
Impresso, dextræ mucronem extorquet & alto
Fulgentem tinxit jugulo: atque hæc insuper addit:
En, agros & quam bello, Trojane, petisti
Hesperiam metire jacens: hæc præmia, qui me

Ferro

❁ ❁ ❁

„Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμε μώνυχες ἵπποι
„Στεῖβον ὁμῶ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. . . .

Στίχ: 345. ΟἸΟΣ ΈΠΕἸ ΚΡΥΕΡὈΙΟ ΤΑΡΆΣΣΩΝ: κτ: Καὶ Αἴας δὲ, Ἰλ: Η. στίχ. 207.

„Σεύατ' ἔπειθ', οἷος τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
„Ὅστ' εἶσιν πολεμόνδε μετ' ἀνέρας, ὅς τε Κρονίων
„Θυμοβόρε ἔριδος μένει ξωέηκε μάχεσθαι.

Καὶ Ἰλ: Ν, στίχ 298

„Οἷός τε βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι,
„Τὸν δὲ Φόβος, φίλος υἱὸς, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς
„Ἕσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονα περ πολεμιστὴν.
„Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρης μετὰ θωρήσσεσθον
„Ἠὲ μετὰ Φλέγυας μεγαλήτορας . . . . .

Ἐπὶ δὲ τῆς Θρᾴκης ἄμφω οἱ Ποιηταὶ τὸν Ἄρεα ἰσῶσι μαινόμενον, διὰ τὸ τὲ ἔθνος Ἀρεϊκὸν καὶ φιλοπόλεμον· περὶ δ' Ἔβρε τῦ Θρακώε ποταμῦ, ὅρα Δ. Γεωργ. στίχ. 563. Σημ: Αὐτ:

Στιχ: 351. ΔΕἸΜΟΣ . . . ΧΌΛΟΣ . . . ΄ΕΝΕΔΡΑΙ. Τὰ περὶ τὲς πολέμες συμβαίνοντα καταλέγεται. Αἱ μὲν Ἔνεδραι, ἤτοι αἱ διὰ τῶν ἐγκαθημένων λόχων ἐπιβολαὶ, καὶ τὰ στρατηγήματα, ἃ πρὸς τὸ περιελθεῖν ἀπερισκέπτως ἔχοντα τὸν πολέμιον, καὶ τότε περιγενέσθαι, οἱονεὶ ὄργανα ἐσὶν, ἢ μέσα. Ὁ δὲ Χόλος, ἡ εἰς ὀργὴν ἐξ ἔριδος Φλεγμονὴ τῆς ψυχῆς

Πολλὰς δ' ἡμιθανεῖς ἐλέλιξεν· ὀχήματι δ' ἅλας
Στόρνυ, φυζαλέοις δ' ἁρπάγδιν ἔγχεα πέμπεν.
Οἷος ἐπὶ κρυεροῖο ταράσσων ῥεύματα Ἔβρου,
Αἱμοχαρὴς Ἄρης κτυπέων σάκος, ἐμμανέας γε
Ἵππους ὑσμίνας ἐφίησιν, καππέδον οἱ δὲ
Εὐρὺ ἄφαρ ποτέονται ὑπέρ τε νότον ζέφυρόν τε·
Θρῄκη δ' ἐχατίη, σοναχεῖ ποσὶ κοπτομένη γε·
Ἀμφὶ δ' ἀγηγέρατ' σωσπηδὰ μελάνταται εἴδη,
Δεῖμος ἄμ', ἠδὲ Χόλος τ', αὐτὰρ δολόεσσα Ἔνεδρα·
Τοῖος δὴ Τύρνος μεμαὼς μετὰ δῄριας, ἵππους
Ἰδρῷ καπνώδεις, κταμένοις σεῦεν δηΐοις
Οἰκτρὰ ἐπεμβαίνων· ἀπὸ δ' ὁπλάων ἱππείων
Ῥαίνετο πάντῃ χθών, ῥαθαμίγγεσιν αἱματοέσσαις,
Στείβετό τε ψάμαθος πυκνοῖς ἀνάμικτος λύθροις.
Αὐτίκα μὲν Σθένελον πέφνεν, Θάμυρίν τε, Φόλον τε.
Τῷ συμβάλλων καὶ τῷ· τηλόθι κεῖνον. Ἰὸ' ἄμφω
Τηλόθεν Ἰμβρασίδα, Γλαῦκον, τε Λάδιν θ', ὃς αὐτὸς

❖ ❖ ❖

ψυχῆς καὶ ἔξαψις, ὡς κινητικὰ καὶ παραίτια. Ὁ δὲ Δεῖμος, ἤτοι τὸ δέος, ὅπερ ἐστὶν ἡ χρόνιος τῆ προσδοκωμένῃ κακῇ ὑπόνοια· καὶ ὁ Φόβος, τετέσιν ἡ παραυτίκα ἐπικαταλαμβάνουσα πτόησις, ὡς αἰτιατὰ· τούτων σὺν τὰ μὲν σώζουσιν ἐν μάχαις, τὰ δ' ἡγεῖται, τὰ δ' ἕπεται. Κατὰ γὰρ τὸν Ἀσκραῖον Ποιητὴν ἐν τῇ Θεογονίᾳ.

„ . . . . . Ἄρηϊ
„Ῥιπτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτε
„Δεινὼς, οἵ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας.

Στίχ: 353. ΙΔΡΩ͂ ΚΑΠΝΩ΄ΔΕΙΣ . . . . Τὰς ἵππους παρισᾷ, διὰ τῆς ὑπὸ τῶ δρόμω διαθερμάνσεως, τῶ ἐξ αὐτῶν ἀποθερομένῳ ἐν ἱδρῶτι ὑγροῦ, καπνὸν οἷόν τινα ἐξατμιζόμενον παρεχομένους ὁρᾶθαι.

Στίχ: 355. ΡΑΙ΄ΝΕΤΟ ΠΑ΄ΝΤΗ ΧΘΩ͂Ν κτ. Ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς Τεύκρων ὑπὸ Ἀχιλλέως φονοκτονίας, Ἰλ. Υ. στίχ. 494.

„ . . . . . Ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.

Καὶ στίχ: 499.

„ . . . . . Λίματι δ' ἄξων
„Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον.

Στίχ: {357. . . . ΣΘΕ΄ΝΕΛΟΝ . . . . ΘΑ΄ΜΥΡΙ΄Ν ΤΕ, ΦΟ΄ΛΟΝ ΤΕ
{358. ΤΩ͂Ι ΣΥΜΒΑ΄ΛΛΩΝ ΚΑ΄Ι ΤΩ͂Ι, ΤΗΛΟ΄Θ' ἘΚΕΙ΄ΝΟΝ . . . .

Πρῶτον μὲν Σθένελον ἀνεῖλε πόρρωθεν βαλών· ἔπειτα δὲ τὰς ἑφεξῆς δύο. Θάμυρίν τε καὶ Φόλον, οὐ πόρρωθεν τούτους, ἀλλ' ἐγγύθεν, ἐν ὅροι αὐτοῖς ὡς ἔοικεν ὁμόσε χωρήσας. Ἔπειτα δὲ καὶ τὰς Ἰμβράσου παῖδας (περὶ ὧν ἑξῆς ἐχομένως) πόρρωθεν πλήξας ἀπέκτεινε βέλει, ὁμοίως Σθενέλῳ τῷ πρώτῳ. Καὶ ὕτω μὲν οἱ Ἑρμηνευταὶ κοινῇ πάντες. Θαυμάζειν δ' ἔπεισιν ἐπὶ τῷ Ἰταλιώτῃ Κάρῳ, τί παθὼν τὴν τάξιν ἀνέστρεψε;

Stenelo ne l' entrar, Tamiro, e Folo
Conduſſe a morte: i due primi da preſſo;
L'ultimo da lontano . . . . . .

Εἰπεῖν γὰρ ὤφειλε:

. . . . . Gl' ultimi due da preſſo
Il primo da lontano . . . . . .

Στίχ:

Ferro auſi, tentare ferunt: ſic mœnia condunt.
Huic comitem Asbuten conjectâ cuſpide mittit:
Chloreaque, Sybarimque, Daretaque, Therſilochumque;
Et ſternacis equi lapſum cervice Thymœten.
Ac velut Edoni Boreæ cum ſpiritus alto
Inſonat Ægæo, ſequiturque ad littora fluctus;
Quà venti incubuêre, fugam dant nubila cœlo:
Sic Turno, quacumque viam secat, agmina cedunt,
Converſæque ruunt acies: fert impetus ipſum,
Et criſtam adverſo curru quatit aura volantem.
Non tulit inſtantem Phegeus, animiſque frementem:
Objecit ſeſe ad currum, & ſpumantia frenis
Ora citatorum dextrâ detorſit equorum.
Dum trahitur, pendetque jugis, hunc lata retectum
Lancea conſequitur, rumpitque infixa bilicem
Loricam,& ſummum deguſtat vulnere corpus.
Ille tamen clypeo objecto converſus in hoſtem
Ibat, & auxilium ducto mucrone petebat:
Cùm rota præcipitem, & procurſu concitus axis
Impulit, effuditque ſolo: Turnuſque ſequutus
Imam inter galeam, ſummi thoracis & oras,

Abſtu-

❋ ❋ ❋

Στίχ: 360. . . . . ΚΟΣΜΗ΄ΣΑΘ' ΌΜΟΙ΄ΩΣ, Γυμνάσας παιδόθεν ἐξεπαίδευσεν ἐπίσης τὰ ϛρατιωτικὰ, πεζῇ τε πολεμεῖν, καὶ ἀφ' ἵππε, ἀποφήνας ἀρίϛες.

Στίχ: ϛ362. . . . . ΈΥΜΗ΄ΔΗΣ . . . .
ϛ463. ΆΡΧΑΙ΄ΟΙΟ ΔΟ΄ΛΩΝΟΣ ΆΡΗΙ΄ΟΣ ΈΞΟΧΑ ΦΥ΄ΤΛΗ. Ἐυμήδιν τῶν Αἰνείᾳ ὀπαδῶν Τρώων ἕνα, ἔργον τῆς Τύχης χειρὸς γεγονότα, ὁ Ποιητὴς εἰσάγει, ἀπὸ τὲ γένες κλείζων, ἀρχαίᾳ τε ὄντος καὶ ἀρείκου, ὡς ἐκ τὲ Δόλωνος φωῦτα, καὶ τότε τινὶ ἐυψυχίαν εἰς κλῆρον λαχόντα, καθὰ καὶ τὲ Πάππε τινὶ κλήσιν. Ἀναλεκτέον οὖν τινὶ Δόλωνος ἱϛορίαν ἐξ Ὁμήρε. (Ἰλ: Κ, σίχ. 435) Ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνο τοῖς φιλολογᾶσιν ἐνταῦθα ἠπόρηται, ὅτι τὲ Δόλωνος μηδὲν τότε γενναῖον ἐπὶ τῆς κατασκοπῆς ἐπιδειξαμένε, κακῶς δὲ ἀπολομένε, ϗ μὲν δὴ, ϗ δ' ἔτως ἀρχαίᾳ αὐτὲ γενομένε, χθὲς δὲ καὶ πρώϊν ἀναφανέντος, πῶς ὧδε ὁ Μάρων τινὶ Φύτλιν τὲ ἀνδρὸς, ἀρχαίαν ἅμα καὶ Ἀρεϊκὴν ἐπεφήμισεν; Antiqui proles bello præclara Dolonis? τάυτην ὁ Μακρόβιος τινὶ ἀπορίαν ὑπερπηδήσας, ἀντίφωνον τὸ μέλος τὲς Ποιητὰς ἅσαι ἀπεκρίνατο· Θατέρε τε καταγλαΐσαι βελησθῆναι καὶ χειρὸς ἰσχύϊ, καὶ γένες εὐκλείᾳ καὶ δόξῃ, ὃν ὁ ἕτερος, ὠδὲν ὑγιὲς ὄντα, ἐν τῇ αὐτὲ ποιήσει ἀπέφηνε. Καὶ γάρ τοι, Virgilium ſæpe deſciſcere ab Homero in Fabulis, aut Hiſtoriis, (Πολλάκις Οὐιργίλιον ἐν Μύθοις τε ϗ Ἱϛορίαις Ὁμήρε παρεκκλίνειν) ὁ Κριτικὸς ἔφησεν, ὃ καὶ διὰ παραδειγμάτων κατασκευάσαι ἐπεχείρησεν. (Βιβλ: Ε Κεφ: Ις'.) Σέρβιος δὲ, ἐπαινέτιν τῆς Δόλωνος Φύτλης ἐπέγνω τὸν Μάρωνα, ἀρχαίαν αὐτὴν εἰπόντα, ἀντὶ τὲ ἐπίσημον καὶ μεγάλην, Antiquam pro nobilem et magnam. Εἰ μήτις ἄλλως, φησὶ, παραθέσει τῇ πρὸς τὸν χρόνον τὲ ῥαψωδὲντος, ἐκλαβεῖν ἐθέλοι τινὶ ἀρχαιότητα· ὃ καὶ ψυχρὸν πως ἐμοὶ δοκεῖ· πάντων γὰρ ἂν ἔτω ῥηθείη ἀρχαῖον ἐπίσης τὸ γένος, περὶ ὧν ὁ Ποιητὴς ῥαψωδεῖ, ὡς ϗ τὸ Δόλωνος. Τέτοις ἀλλ' ὁ Κέρδης ἔκ ἀγαπῶν, ἑτέρῳ λόγῳ τοῦ ἀποριμένε ἀνεβάλλετο τινὶ ἐπίλυσιν. Διττὸν γὰρ ὑπέθετο γενέσθαι Δόλωνα, τὸν μὲν, τὸν παῤ Ὁμήρῳ κατάσκοπον, ὑὸν μὲν Εὐμήδες ἐκεῖ ἀκόντα (Ἰλ:

K.

Ἴμβρασος ἐν Λυκίῃ θρέψας κοσμήσαθ' ὁμοίως,
Μάρναθαι ξασίμους, ὑπὲρ ἱππέων τε ἀήτας.
Ἄλλοθεν Εὐμήδης μεσσηγὺ παρέξατο χάρμης,
Ἀρχαίοιο Δόλωνος ἀρήϊος ἔξοχα φύτλη.
Πάππῳ τ' ὄνομ' ἔχων, τὸ δέ τοι γεννήτορος ἦτορ·
Ὃς ποτε παρὰ κλισίας Δαναῶν σκοπὸς ἶξαι ὑποζὰς,
Ἅρμα τὸ Πηλείδᾳ γέρας ἐξαιτεῖσθ' ἀπετόλμα.
Κῶνον Τυδείδης δ' ἑτέρῳ ἐπαμείψατο δώρῳ,

Ὡς

❀ ❀ ❀

Κ. σίχ. 314.) Εὐμήδης δὲ γεννήτορα τῷ περὶ ἧ ὁ λόγος ἐνταῦθα· τὸν δὲ ἕτερόν τινα ὑποτιθέμενον τῷ γένους ἐξάρχοντα, ἐξ οὗ, ἥ τε ἀρχαιότης, καὶ ἡ εὐκλεια τῇ φύτλῃ τῷ Δόλωνος. Καὶ τὸν Εὐμήδην ἄρα, λαμπρὸν μὲν ἐχηκέναι τὄνομα ὡς ἐκ τῷ προγόνῳ, ἐκέτι δὲ καὶ τίνι τῆς ψυχῆς ἀρετῇ, ἀλλ' ὁμοίαν τῇ τῷ γεννήσαντος· τοῦτο δὲ καὶ διὰ τῷ προσεθέντος ἔπους (364) ἐμφαίνεσθαι, ἐν οἷς Εὐμήδης, εἴρηται:

„Πάππῳ τ' ὄνομ' ἔχων, τὸ δέτοι γενήτορος ἦτορ.

Ἀλλά τι καὶ ἔδει (ἐρεῖτις) ἐκ τῆς τῷ γένους μεγαλιύνειν ἐπιφανείας, τὸν ἐκ μὴ μεγάλῳ τῷ πατρὸς, καὶ μηδὲν μέγα διαπραξάμενον; Ἀλλὰ, κατ' εἰρωνείαν, ἔφη, ὧδε τὸν Μάρωνα φθέγξαθαι· ὥσπερ καὶ ὁ P. de la Rue, ὑπείληφε, καὶ ὁ De la Fontaines μετ' αὐτὸς· (ἐν 20. Σημ: τῶν εἰς τὸ IB. τῆς Ἀν:) καὶ ὁ Lallemand ὡσαύτως· (Αὐτ: Σημ: 2) Μήποτε δὲ καὶ ἄλλως τις ἂν ἔχοι, τὸν ὑπὸ τῷ Μάρωνος ἀποδοθέντα τῷ Δόλωνι δικαιῶσαι ἔπαινον, καὶ Ὁμήρῳ τὸν Μάρωνα συμβιβάσαι; καὶ τὸν μὲν ἐπαινῶντα ὁμολογῆσαι, τὸν δὲ εἰμὴ τῶτο, ἀλλ' ἐδὲ ὅλως κακίσαντα, μαλισα δὲ ἐν οἷς περὶ τότῳ ἐξέραψώδησε, καὶ ἀφορμὰς ἐπαίνῳ, ὁ μικρὰς παραχίμενον; Οὐδὲν ὅ, τι καὶ ἄξιον, φασὶν, ὁ ἀνὴρ διεπράξατο· ἦπερ ὡς τηλικότοις ἐν τῇ κατασκοπεύσει ἄφνω περιπεσὼν, οἷος λῦ Τυδείδης καὶ Ὀδυσσεὺς, Ἥρωσι, καὶ ὡς εἷς ἐν δυσὶν. Ἀλλ' αὐτὸς, καὶ τὸ ἀναλαβέθαι τολμῆσαι τίνι κατασκόπευσιν, ἐκ ἀγεννῆς ἀνδρὸς ἔργον νηδία τίθεμαι, ἐδὲ ψυχῆς ἀτόλμῳ ἐγχείρημα, ἀλλ' οἷον ἂν καὶ Διομήδει, καὶ Ὀδυσσεῖ πρέπον γενέθαι τοῖς ἀρετῇ τε καὶ εὐψυχίᾳ πολλῶν προήκυσι, περὶ ὃ ἔδοξαν καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλιύων τότε οἱ πρωτεύοντες φιλοτιμήσαθαι προτεθὲν. (ὅρα Κ. Ἰλ: σίχ. 220—231,) Δῆλος ἦν, κἂν ἐκ τῆς δοθείσης Ἕκτορι ὑποχέσεως ὁ Δόλων τοιῶτος ὤν. Εἰ γὰρ καὶ τίνι πρόθεσιν εἰς τέλος ἄξιον ἐκ ἴσχυσεν ἀγαγεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ προθέθαι τὰ τοιαῦτα καὶ ἐπιχειρῆσαι, ἐ τὲ τυχὸν εἰς ἀρετίνι τεκμήριον παρ' ἐμοὶ κρίνεται. Μηδὲ τις παρὰ φαῦλον θείη, ὅτι ὁ τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων τε καὶ ἁρμάτων καὶ ἵππων πόθος εἰς τὸ τοσῶτον ἔργον ἑαυτὸν παραβαλέθαι ἐνήγαγε, καὶ γάρ τοι καὶ αὐτὸ τῶτο εἰς κλέος τείνει τῷ Δόλωνι, ἐπαινετῷ ὄντος, ἐδέν τι ἧττον τῆς πράξεως, καὶ τῷ τέλως τῷ διαπράξοντος. Διὸ καὶ θαυμαστὸς ἂν εἴη ὁ ἀνὴρ ἐκ περισσίας κατ' ἄμφω, ὅτι καὶ τοιῶτον ἐπεβάλετο ἔργον, καὶ ἐπὶ τοιῶδε τῷ γέρατι. Ὡς ἐμοί γε τὸ φρόνημάπως ὁ Δόλων εἰς ἐυψυχίαν, ἐκ οἶδ' ὅπως, διανίσησι καὶ ἐξαίρει, καὶ ἁπλῶς ἀκυόμενος. (Κ. Ἰλ: σίχ 319—327.

„Ἕκτορ, ἦ μ' ἐτρώπεε κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
„Νηῶν ὠκυπόρων χεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέθαι.
„Ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καί μοι ὄμοσσον·
„Ἦ μὲν τὲς ἵππως τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ
„Δωσέμεν, οἳ φορέεσιν ἀμύμονα Πηλείωνα.
„Σοὶ δ' ἐγὼ ἐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι, ἐδ' ἀπὸ δόξης.
„Τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερὲς, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
„Νῆ' Ἀγαμεμνονίλω, ὅθι πε μέλλεσιν ἄριστοι
„Βελὰς βελέεειν, ἢ φευγέμεν, ἠὲ μάχεθαι

Παρὸν ἓν ἐντεῦθεν τὸν Δόλωνα ἐ τῷ τυχόντος ἐπαίνῳ ἡγεῖθαι ἄξιον, μὴ θαυμάζειν ἐ δυάμαμαι τῶν Κριτικῶν τῶν ἐναντίαν τίνι περὶ αὐτῷ ψῆφον ἐνεγκαμένων· καὶ ἐ ὅ ἐκεῖνο ἀπορᾷν ἔχω, πῶς οἱ τὸ Νίσε τε καὶ

Abſtulit enſe caput, truncumque reliquit arenæ.
Atque ea dum campis victor dat funera Turnus,
Interea Æneam Mneſtheus, & fidus Achates,
Aſcaniusque comes caſtris ſtatuêre cruentum,
Alternos longâ nitentem cuſpide greſſus.
Sævit, & infractâ luctatur arundine telum
Eripere, auxilioque viam, quæ proxima, poſcit:
Enſe ſecent lato vulnus, telique latebram
Reſcindant penitus, ſeſeque in bella remittant.
Jamque aderat Phœbo ante alios dilectus Japis
Jaſides: acri quondam cui captus amore
Ipſe ſuas artes, ſua munera lætus Apollo
Augurium, citharamque dabat, celereſque ſagittas.
Ille, ut depoſiti proferret fata parentis,

Sci-

❁ ❁ ❁

Εὐρυάλε ἐγχείρημα ἐπαινέντες ὡς ἀφ' ἑνὸς σώματος, (περὶ οὗ ἐν τῷ Θ. τῆς Αἰν: στίχ. 463. κξ:

„Ὀλβίω ἄμφω . . . . . .
„Οὔτι ποτ' ἦμαρ ἔοι, ὅτε κῦδος σφοῖν ἐπιλείψει
„Εὖ δομος Αἰνείᾳ κτ: . . . . . .

Εἶτα τὸ Δόλωνος, ᾠδὲν ἐκείνε ἐνδέον, ἐν μικρῷ τίθενται, καὶ δέον ἐπαινεῖν, τἐναντίον ᾧ ὧν καλῶς ἤκουσεν ἀποξερῆσιν· οἱ μὲν, τῷ ἀντιφθόγγου Ὁμήρου τὸν Μάρωνα περὶ αὐτὸ ἄδειν ὑπειληφέναι, ἑτέρωθεν ἀδικεῖντες, οἱ δὲ τῷ κατ' εἰρωνείαν, ἑκατέρωθεν.

Στίχ: 370 . . . . ΒΕ΄ΛΟΣ . . . . . ΚΟΎΦΟΝ ΙΗ΄ΛΑΣ. Καὶ μὲν δὴ κἀ κρέσας, ὡς δῆλον ἐκ τῆ ἑπομένε τὸ σιωπώμενον.

Στίχ: 371 . . . . , ΈΚ Δ' ΄ΑΡΜΑΤΟΣ ΄ΑΛΤΟ ΧΑΜΑ΄ΖΕ. Συχνὸν παρὰ Ὁμήρῳ:

„Ἀυτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.

Στίχ: ς375. ΄ΗΝΙ΄ΛΕ ΄ΑΓΡΟΥΣ, Ω΄ ΤΡΩΣ . , . .
ς376. ΄ΕΣΠΕΡΙ΄ΗΣ ΜΕ΄ΤΡΕΙ Η΄ ΚΕΙ΄ΣΑΙ . . . . Σαφὴς ὁ Σαρκασμὸς. Σὺ μὲν, τῆς Ἰταλικῆς χθονὸς μέρος ἤθα ἐν ἐλπίδι λαβεῖν· (μετὰ γάρ τιν νίκιν ἔθος ἦν τιν χώραν διανέμεθαι τοῖς κρατήσασι) νῦν οὖν ἔχε τὸ μέρος, διά γε τὲ σὲ σώματος, οὕτως ἐκτανυθέντος, καταμετρήσας.

Στίχ: 377. . . . . ΄ΑΣΤΥ ΔΟΜΗ΄ΣΕΙ Τὸ ΄Ασυ, μοι νόει, τὸ ὑπὸ τῶν Μοιρῶν τοῖς Τρωσὶν ὑμῖν (ὡς φατὲ) πεπρωμένον, οὕτως οἰκοδομήσει, ὅς τις ἂν ἐμοῦ, ὥσπερ σὺ, πειραθείη.

Στίχ: 381. ΄ΩΣ ΔΕ΄ ΘΡΗΙ΄ΚΙΟΥ . . . . ΒΟΡΕ΄ΑΟ . , . . Edoni Boreæ, φησὶ Μάρων: Ἠδωνὶ Βορέᾳ. Ἠδωνοὶ δὲ, ἀπὸ Ἠδωνῆ τῆ Μύγδονος ΄Αδελφῆ, (Στέφ: Βυζ) οὗς παρὰ ποταμῷ τῷ ΄Εβρῳ Θεόκριτος ἔσησεν ἐν Εἰδυλ: Ζ.

„Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν οὔρεσι χείματι μέσσῳ.
„΄Εβρον παρ' ποταμὸν τετραμμένος.

τῆς δὲ χώρας Φίλιππος ὕστερον κρατήσας ὁ Μακεδὼν τιν πόλιν ἐν αὐτῇ ἔκτισε τὲς Φιλίππες. Ὁ μὲν ἓν Ποιητὴς ἐνταῦθα Ἠδωνὸν ἀποκαλεῖ τὸν Βορέαν, τῷ ἐξ ἐκείνε τῆ Θράκης κλίτος πνέειν πρός γε τιν Ἑλλάδα φερόμενον. Ἴσως δὲ καὶ τὸ Βορρᾶς συνεκδοχικῶς ὑπέθετο, ἀντὶ παντὸς καὶ ἄλλε ἀνέμε. (΄Ορα ἐν Ε. Αἰν: στίχ. 2.)

Στίχ: 282. ΠΟΝΤΟΝ ΄ΑΝ' Α΄ΙΓΑΙΟΝ . . . . Οὕτω καλεῖται τὸ πέλαγος, ὅπερ ἐξ Ἀνατολῶν μὲν ὑπὸ τῆς ἐλάσσονος λεγομένης Ἀσίας περατᾶται, ἀπὸ δὲ Δυσμῶν ὑπὸ τῆς Πελοποννήσε καὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ πρὸς Βορρᾶν μὲν ἄχρι τῆς Θράκης, πρὸς δὲ Νότον ἄχρι τῆς Κρήτης ἐπεκτεινόμενον· οὗ μέρη οἷα ἡ Προποντὶς, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος, καὶ πελάγη τινὰ ἰδιωτέραις κλήσεσι γνωριζόμενα, τὸ Μυρτῷον, τὸ Ἰκάριον, τὸ Καρπάθιον, κτ: Αἰγαῖον

δὲ

Ὡς κεν μὴ ποθέοι γ' ἵππας ἐξῆς Ἀχιλῆος.
Τὸν δ' ἄρ' ἐπεὶ Τύρνος πόρρωθ' ἐπιόντα κατεῖδε,
Τηλόθι μὲν δὴ πρῶτα βέλος ποτὶ κῶφον ἰήλας,
Εἶθ' ἵππας ἔσησ', ἐκ δ' ἅρματος ἅλτο χαμᾶζε,
Φθὰς δ' ἡμιψύχῳ ποδὶ ἀυχένα βαῖνε πεσόντος.
Δεξιτερῆς δ' ἐξ ἄορ ἀφήρπασε, καί γε παχείῃ
Δειρῇ βάψε σίλβον, ἀτὰρ προσεπείπατο τοῖα:
Ἠνίδε ἀγρὸς, ὦ Τρῶς, τὸς ἁ μάχῃ ἰμείρω
Ἐσπερίης· μέτρει ἢ κεῖσαι· ὁμοίϊα ἄθλα
Ὅς μευ πειρήσητ' οἴσει· τὼς Ἄξυ δομήσει.
Τᾷ δὲ καὶ Ἀσβάτιω ὀπέωνά γε πέφν' ἐνὶ τόξῳ.
Χλωρέ' ἀτὰρ, Σύβαρίν τε, Δάρητά τε, Θερσίλοχόν τε,
Κύμβαχον ἐκ δ' ἵππω ἀγρίω σειθέντα Θυμοίτιω.
Ὡς δὲ Θρηϊκίω πνοιῇ βορέαο ἀέντος,
Πόντον ἀν' Αἰγαῖον κατὰ ἀκτὰς κῦμα καλύπτει,
Ὄι ῥιπὴ βέβριθε, νέφη δὲ φυγόντα νεδάθη·
Τὼς Τύρνῳ, οἳ θιῶεν ὁδοῖο ἀγήμαθ' ὑπεῖκεν,
Εἶλαι τ' ἐρρήγνυντο· ῥύμη δὲ περχομένοιο,
Αὖρη σεῦε λόφον πεπτηότα δ' ἀντία δίφρω.
Φηγεὺς δ' ἐ τετλὰς τοσσόνδ' ἐπιγαυριάοντος,
Ἀντῶν τῷ δίφρῳ, ἵππων προτομὰς ἀφρεύσας
Λάζετο κραιπνοσύτων αἰνῶς, ἠδ' ἄλοσε κάμψεν·
Ἄντιω δ' ἑλκόμενός γε, χαλινῶν εἴχετο ἀπρὶξ.
Τᾷ δὲ κατ' ἀσεγέος περ ἐφέστετο ὄμβριμον ἔγχος·
Καὶ διὰ μὲν θώρηκος ἐρειθὲν δίπλακος ἦχθη,
Φωτὸς δ' ἀκρότατον νύξαν ἐπιγέγραφε χρῶτα.
Προπροβαλὼν δ' ὁ σάκος πρὸς δήϊον ἰθὺς ἐχώρει,
Ἄορ τ' ἐκ κολεᾶ ἐρύσας, χραίσμιω ἠτεῖτο.

❁ ❁ ❁

δὲ εἴρηται κατά τινας μὲν, ὑπὸ Αἰγέως τᾷ ἐν αὐτῷ ἐμπεσόντος, κατὰ δὲ ἄλλες, ἀπὸ τῶν Αἰγῶν, αἷς ἐμφερεῖς αἱ ἐν αὐτῷ νῆσοι πόρρωθεν ἐρώμεναι φαίνονται· ἢ τὰ ἐν αὐτῷ φαληριῶντα ἐπὶ τῶν καταιγίδων κύματα. Καί τοι τις τῶν Ἀρχαιολογησάντων πολυμαθῶς, ἐκ τῆς Φοινίκων φωνῆς ἐτυμολογήσας φέρεται τένομα, παρ' οἷς Ἄξ, ἢ Αἴξ, μανικλιώ τινα τιὼ ὁρμιὼ σημαίνει, ἐξ οὗ τοῖς Ἕλλησι (φησὶ) καὶ ἡ Αἴξ τὸ ζῶον, καὶ τὸ καταίξαι ῥῆμα, καὶ τὸ πέλαγος τὸ Αἰγαῖον, διὰ τὸ ὁρμαλέον τῶν ἐν αὐτῷ τρικυμιῶν, καὶ καταιγιδώδες.

Στίχ: 384. ΤΩΣ ΤΓΡΝΩι, ΟΙ ΘΥΝΕΝ ΟΔΟΙΟ κτ: Ἰλ: Ε. στίχ. 93.
„Ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο Φάλαγγες
„Τρώων, ἐδ' ἄρα μὶν μίμνον πολέες περ ἐόντες.

Στίχ: 387—400: ΦΗΓΕΥΣ Δ' ΟΥ ΤΕΤΛΑΣ κτ: Ὑπ' ὀφθαλμοῖς Σοι ἄντικρυς τὸ δρᾶμα θεᾶσθαι πρόκειται. Τύρνος μαινόμενος οἷον, ἐπιδίφριος, ἢ τᾷ πολεμίᾳ στρατᾷ πᾶν τὸ ἐν ποσὶ καταῤῥάσσων· Φηγεὺς δὲ, καί τοι πεζος, ἀντεμβάλλων εὐψύχως, καὶ τῶν χαλινῶν τῆς σωωρίδος δρασσόμενος ἀφρᾷ πολλῷ περιῤῥεομένων, ἢ τὰς προτομὰς ἄλλοσε τρέπων τῶν ἵππων, ἢ τιὼ τᾷ ὀχήματος ῥύμιω ἐπὶ ποσὸν καθιεῖς· ἐν τούτῳ Τύρνος τὸ δόρυ κατὰ Φηγέως ἐντείνει, τῆς ὑπὸ τῷ σάκει σκέπης παραμελήσαντος, ᾗμιὼ δὲ καίριον τιτρώσκει, ἀλλ' ἧ ἔσον ἐπιπολῆς ἐπιγράψαι, ἀντιχόντος τᾷ διπλᾷ θώρακος. Φηγεὺς δ' ἐδ' ἔτως ὑφίησιν· προβαλόμενος δὲ τιὼ ἀσπίδα, καὶ τὸ

Scire poteſtates herbarum, uſumque medendi
Maluit, & mutas agitare inglorius artes.
Stabat, acerba fremens, ingentem nixus in haſtam,
Æneas, magno juvenum, & mœrentis Jüli
Concurſu, lacrymisque immobilis. Ille retorto
Pæonium in morem ſenior ſuccinctus amictu,
Multa manu medicâ, Phœbique potentibus herbis,
Nequicquam trepidat: nequicquam ſpicula dextrâ
Sollicitat, prenſatque tenaci forcipe ferrum.
Nulla viam fortuna regit, nihil auctor Apollo
Subvenit: & ſævus campis magis ac magis horror
Crebreſcit, propiuſque malum eſt. Jam pulvere cœlum
Stare vident: ſubeunt equites, & ſpicula caſtris
Denſa cadunt mediis: it triſtis ad æthera clamor
Bellantum juvenum, & duro ſub Marte cadentum.
Hîc Venus, indigno nati concuſſa dolore,
Dictamnum genitrix Cretæâ carpit ab Idâ,
Puberibus caulem foliis, & flore comantem
Purpureo: non illa feris incognita capris

Grami-

❀ ❀ ❀

τὸ ξίφος ἀπάσας, ἰθὺς ἐπὶ Τύρνον χωρεῖ, καὶ τὲς συναντιλημψομένης ἅμα τῶν οἰκείων ἐπικαλέμενος· ἤγειλε τῇ δίφρῃ προϊόντος ὁρμὴ προσβάλλειν τὸν ἄνδρα, καὶ καταξαχθέντα καρατομῆσαι Τύρνῳ ἐνδίδωσι, διὰ τῆς μεταξὺ κόρυθος ἄκρης καὶ θώρακος, τὸ φάσγανον ὥσαντι.

Στίχ: 403. ΕΚΦΕΡΟΝ ΥΣΜΙΝΗΣ . . . . Ὡς παρ' Ὁμήρῳ, τὸν ὑπὸ Τλη. πολέμε μηρὸν ἀριστερὸν βεβλημένον, Ἰλ: Ε. στίχ. 663.

„Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
„Ἐξέφερον πολέμοιο . . . . . .

Στίχ: 404. . . . ΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑ ΕΠΑΛΛΑΞ ΙΧΝΙΑ ΕΓΧΕΙ. Τῷ δόρατι ἀντὶ βακτηρίας χρώμενον· τὸ δὲ (ἐπαλλάξ) τῆτο σημαίνει, ὅτι τῷ μὲν ὑγειαίνοντι ποδὶ ἐπιστηριζόμενος ὁ τρωθεὶς, τὸν κάμνοντα διὰ τῆ ἔγχες ἐπερείδων ἦν καὶ διαναπαύων. Οὐ γὰρ φοράδην ὀηλονότι λίνειαν ἄραντες, ἀλλ' ὑπανέχοντες σκάζοντα, ἐνθεν μὲν Μνεσθεὺς, ἔνθεν δ' Ἀχάτης ἐξῆγον.

Στίχ: 405. ΕΝΘ' ΟΓΕ ΑΣΧΑΛΩΝ. . . . . Ἀδημονῶν, καὶ πλέον τῇ ἀπὸ τῆς μάχης ἀργείᾳ, ἢ τῇ ὑπὸ τῆ τραύματος ὀδύνῃ χετλιάζων, αὐτός τε κατεάζειν τὸν οἰσὸν ἐπεχείρει, καὶ τὲς ἄλλες οἱ ἀντιλαβέσθαι ἐκέλευε, τέμνειν τε ἀποτόμως μηδὲν φειδομένες, καὶ ἐξελέσθαι ὡς οἷόν τε τάχιστα τὸ βέλος, ὡς ἂν αὐτίκα ἐπὶ τῆς συμβολῆς ἐπανέλθοι. Ἐνταῦθα δὲ ἡμῖν ὁ Κέρδης, Φιλοποίμενά τε καὶ Ἐυμενῆ τὲς Ἀχαιὲς, καὶ τὸν Ῥωμαῖον Καμίλλον (ἐκ τῶν Πλυτ: Βιογραφ:) παρέθετο, τὲς καὶ τραυματίας ὄντας, συμπλακῆναι τοῖς πολεμίοις ἐπιχειρήσαντας.

Στίχ: 408 ΤΜΗΞΑΝΤΑΣ ΒΑΘΕΩΣ . . . . Ὡσαύτως καὶ Σθένελον, τρωθεὶς Διομήδης, ἐκέλευεν. Ἰλ Ε. στίχ. 109.

„Ὄρσο, πέπον Καπανηϊάδη, καταβήσεο δίφρε
„Ὄφρα μοι ἐξ ὤμοιο ἐρύσσῃς πικρὸν ὀϊστὸν

Καὶ Εὐρύπυλος Πάτροκλον, Ἰλ: Λ. στίχ. 827.

„Ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
„Μηρῶ δ' ἔκταμε ὀϊστὸν, ἀπ' αὐτῆ δ' αἷμα κελαινὸν.
„Νίζ ὕδατι λιαρῷ, ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε.

Τρεῖς δὲ οἶδεν Ὅμηρος βελεμνίας, ὡς Εὐσάθιος παρασημειῆται· Ἐξολκιῶ μὲν ἐπὶ Μενελάῳ τρωθέντος· Ἰλ: Δ. στίχ. 214. Διωσμὸν δ' ἐπὶ Διομήδες. Ἰλ: Ε. στίχ. 112. Ἐκτομιὼ δ' ἐπὶ Εὐρυπύλε, Ἰλ: Λ. στίχ. 843.

Στίχ:

Ῥίμφα κυλινδόμενος δ' ἄντυξ, καὶ πρόδρομος ἄξων,
Αὐτὸν καρφάξας ἄπο ὦσατο, κάββαλέ τ' ἔδει.
Αἶψα δέ τοι Τύρνος κωέης διὰ θώρηκός τε,
Ἔνθα ὑπαὶ κένιω τῷ τέρμα ὁρίζεται ἄκρον,
Ἄορι κὰρ ἀπάραξ', ἀμάθῳ κορμὸν δ' ἀπολεῖπε.
Μέσφα δ' ἀνὰ στρατὸν ὧδε ἀριστεύεσκεν Τύρνος,
Τετάκει Αἰνείαν Μενεθεὺς, πιστός τε Ἀχάτης,
Ἔκφερον ὑσμίνης, σὺν Ἰάλῳ, αἱματόεντα,
Μακρῷ στηρίζοντα ἐπαλλὰξ ἴχνια ἔγχει.
Ἔνθ' ὅγε ἀχαλόων, δόνακα θράυειν πειρᾶτο,
Καὶ ξερύειν βέλος, ὦκα δ' ἀρηγέμεν οἱ μάλ' ἀπῆτει,
Σχασσαμένως δὲ τρῶμα μαχαίρᾳ, κευθεά τ' ἰὸ
Τμήξαντας βαθέως, ἐπὶ χάρμιω αἶψα ἑ πεμπειν.
Ἤδη δ' ἄρ παρέιω ἐπιήρατος ἔξοχα Φοίβῳ
Ἴαπις Ἰασίδης, τῷ γ' ὡς πρὶν φίλατο κάρτα
Δῶκεν ἑὰς ἐχέμεν πραπίδας τέχνας θ' ἑκάεργος,
Οἰωνὸς, κιθαρίν τε, καὶ ὀξέα τόξα τιταίνειν.
Ἀλλ' ὅγ' ἐφ' ᾧ γενέτω νοσέοντος κῆρας ἀλάλκῃ,
Χόρτων μὲν δαῆναι δωάμεις, καὶ χρῆσιν ἀνεύειν
Εἵλετο, σιγαλέας τέχνας τ' ἀσκήμεν' ἀδόξως.
Στῆκεν ἄρ Αἰνείας βρύχων, ταναῷ ἔ δ' ἐν ἔγχει
Σκηριπτων· πολλοὶ πέρι δ' ὁπλότεροι, καὶ Ἰὰλος
Θυμῷ

❁ ❁ ❁

Στίχ: 410. ΙΑΠΙΣ ΙΑΣΙΔΗΣ κτ: Ἰατὴρ ἔτος Αἰνείᾳ ὧδε παρέστη, ὡς τῷ Μενελάῳ Μαχάων Ἰλ. Δ. στίχ. 200.

Στίχ: 412. ΟΙΩΝΟΥΣ, ΚΙΘΑΡΙΝ ΤΕ . . . . Τέτων γὰρ παροχεὺς Ἀπόλλων ἁπάντων, ὡς αὐτός τε περὶ ἑαυτῦ ἔφη (ἐν τῷ Λ: τῶν Ὁμ: ἀπονεμ: Ὕμν:) γεννηθεὶς, (στίχ: 130.)

„Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετήυδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
„Εἴη μοι κίθαρίς τε φίλη, καὶ καμπύλα τόξα,
„Χρήσω τ' ἀνθρώποισι Διὸς νημερτέα βουλήν·

Καὶ περὶ τῦ αὐτῦ (ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν Ὕμνῳ) Καλλιμαχος:

„Φοίβῳ γαρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδὴ·
„Κείνε δὲ θρικὶ καὶ μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοίβε
„Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.

Καὶ τέτοις σὺν ἅπασι τοῖς καλοῖς ὁ Θεὸς τὸν περὶ ἧ ὁ λόγος Ἴαπιν κατεκόσμησε, Μαντικόν τε ἅμα καὶ Μουσικὸν τον αὐτὸν, καὶ Τοξευτικὸν εὔσκοπον ἀναδείξας, καὶ Ἰατρὸν ἄριστον.

Στίχ: 415. . . . . ΣΙΓΑΛΕΑΣ ΤΕΧΝΑΣ . . . . Σιγαλέας ἴσως τὰς τῆς Ἰατρικῆς ἐπιτηδεύσεις ἐνομάζε, παραθέσει τῇ πρὸς τὰς ἄλλας, τήν τε Μαντικὴν δηλονότι, ἐν ὀμφαῖς καὶ κληδόσι τερθρευομένην, καὶ τὴν Μουσικὴν ἐν φωναῖς, καὶ τὴν Τοξευτικὴν, ἐν βοαῖς καὶ κροτήμασι καὶ θορύβοις ἀναστρεφομένας· ἢ, σιγαλέας, τὰς ἔργῳ καθ' ἡσυχίαν ἐπιτελεμένας, καὶ μὴ ἐν ῥήμασι περιττοῖς ἐκπεραινομένας· οὐ γὰρ κομψείᾳ φράσεων δωάμεις δὲ φαρμάκων ἐν δέοντι μεταχειριζομένων ἡ ἴασις ἐπιφέρεται· ὅπερ γε καὶ κατὰ τὸ εἰρημένον, Ἰατρὸς ἀδόλεχος νοσοῦντι πάλαι νόσος ἢ ὅτι πάλαι Ἰατρικὴ ἀμεληθεῖσα, οὐχ ὅσον ἔδει τετίμητο, καὶ μάλιστα παρὰ Ῥωμαίοις, τοῖς ἐκ μόνων τῶν πολιτικῶν πράξεων, καὶ τῶν ἐν πολέμοις ἀνδραγαθημάτων τὸ κλέος μεταδιώκουσιν.

Στίχ: 416. ΣΤΗΚΕΝ ΑΡ' ΑΙΝΕΙΑΣ ΒΡΥΧΩΝ . . . . Ὥσπερ καὶ ἀνωτέρω στίχ. 405. ἀχάλων τε καὶ ἐπαθημονῶν, ὅτι τὸ μεταξὺ συμπλακεῖσαι Τύρνῳ ἀπείργετο.

Gramina, cùm tergo volucres hæſere ſagittæ.
Hoc Venus, obſcuro faciem circumdata nimbo,
Deculit: hoc fuſum labris ſplendentibus amnem
Inficit, occulte medicans, ſpargitque ſalubris
Ambroſiæ ſuccos, & odoriferam Panaceam.
Fovit eâ vulnus lymphâ longævus Japis,
Ignorans: ſubitoque omnis de corpore fugit
Quippe dolor; omnis ſtetit imo vulnere ſanguis:
Jamque ſequuta manum, nullo cogente, ſagitta
Excidit, atque novæ redière in priſtina vires.
Arma citi properate viro: quid ſtatis? Japis
Conclamat: primusque animos accendit in hoſtes.
Non hæc humanis opibus, non arte magiſtrâ
Proveniunt: neque te, Ænea, mea dextera ſervat:
Major agit Deus, atque opera ad majora remittit.
Ille avidus pugnæ, ſuras incluſerat auro
Hinc atque hinc: oditque moras, haſtamque coruſcat.
Poſtquam habilis lateri clypeus, loricaque tergo eſt,
Aſcanium fuſis circum complectitur armis,

Sum-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 418. . . . . Α'ΥΤΟ'Σ ΔΕ' 'ΑΔΑ'ΚΡΥΤΟΣ ΜΕΝ. Τετὶ δὲ κατὰ τὸ σιωπώμενον ὑπεμφαίνει τὰς περὶ αὐτὸν ἐξῶτας δακρυῤῥοούντας· Ὁ μὲν οὖν Ποιητὴς, Lacrymis immobilis, ἔφη, (δάκρυσιν ἀκίνητος.) ἔνθα πρυσσημειῶσαι Σέρβιος ἐπεβάλετο, (τοῖς τῶν ἄλλων.) ἵνα μήτις τυχὸν ὑπολάβοι, ὅτι τοῖς ἰδίοις· οὐ γὰρ ἦν κλαίων ὑπὸ τῆς ὀδυνης τὸ τραύματος συνεχόμενος ὁ ἥρως, καίτοι τ' ἄλλα ἀρίδακρυς πεφυκὼς.

Στίχ: 419. . . . . Ὁ ΓΕ'ΡΩΝ . . . . Ὁ Ἀκέσως Ἴαπις.

Στίχ: 426. ΠΕ'ΡΙ Δ' 'ΙΣΤΑΜΕ'ΝΗΝ ΚΟ'ΝΙΝ. . . . . Τῶν Τρώων δηλ: εἰς φυγὴν τραπέντων, ὡς σωιδεῖν παρέχεται, ὅ, τε ἐγγυτέρω καθορώμενος κονιορτὸς, καὶ οἱ ἱππεῖς, οἱ ὡς εἰκὸς πρῶτοι τῶν ἄλλων πελάζοντες, καὶ τὰ πυκνὰ βέλη τὰ ἄχρι τῆς παρεμβολῆς πίπτοντα, καὶ ὁ τῆς ἰωγῆς θρῦς ἐπὶ τὸ μαλλον ἐπάκουον προϊόσης.

Στίχ: 431. . . . . ΔΙΚΤΑ'ΜΝΟΥ ΚΡΗΤΑ'ΙΑΣ ΔΡΕ'ΨΑΤ' 'ΑΠ' 'ΙΔΗΣ. Ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐν Κρήτῃ Ἴδης, (ἥτις ἑτέρα ἦν τῆς ἐπὶ Φρυγίας) ἀκρωτηρίου, ὅ Δίκτη ἐκαλεῖτο, ἡ πόα τὸ Δίκταμνον ἐκράτησε λέγεθαι. (ὅρα καὶ ἐν Γ. Αἰν. στίχ. 181: Αὐτ:) Οὐχ ὅτι δ' ἡ βοτάνη ἀλλαχοῦ ἀ φύεται, ἀλλ' ὅτι ἡ ἐκεῖ φυομένη κρείσσων εἶναι τῶν δυάμιν ὡμολόγηται. Ἡ δὲ δυάμις θαυμασία τις ἰσχύηται ἔσα, ὑπὸ πολλῶν δὴ, καὶ ὑπὸ Ἀριστοτέλους αὐτοῦ ἐν τοῖς περὶ Ζώ: Ἰς: Βιβλ: Θ 'ΛΜ' ἐπαινετέος μοι δοκεῖ ὁ Φιλόσοφος, ὡς τοῖς θαυμασίοις τῶν ἀκουσμάτων τὸ ἰσχύημα καταλέξας, ὅτι αἱ ἐν Κρήτῃ Αἶγες, ὅταν τοξευθῶσι, ζητοῦσιν ὡς ἔοικε τὸ Δίκταμνον τὸ ἐκεῖ φυόμενον. ὅταν γὰρ φάγωσιν, ἐυθὺς ἐκβάλλουσι τὰ τοξεύματα.

Στίχ: 437. ΛΑΘΡΙΔΙ'ΩΣ ΦΑ'ΡΜΑΞΕ . . . . . Μηδενὸς τῶν παρεσώτων, μηδ' αὐτοῦ τοῦ χειρουργοῦντος Ἰάπιδος (ὡς ἐφεξῆς εἰρήσεται, στίχ. 440.) τῆς Θεοῦ παρέσης τε καὶ συμπραττομένης ἐπηυθημένων.

Στίχ: Αὐτ: . . . . . 'ΑΜΒΡΟΣΙ'ΗΣ ΓΕ, Ἡ δὲ βρῶσις ἰῶ τοῖς Θεοῖς σιτουμένοις, καθάπερ οὖν καὶ πόσις ἐμυθέυετο αὐτοῖς εἶναι τὸ Νέκταρ, Ἀμβροσία γὰρ ξηρὰ τροφὴ. (Σεῖδ:) Καίτοι γε ἀδιαφόρως ἐνιοτε παρὰ Ποιηταῖς ἐξελληπται τὰ ὀνόματα, τὸ μὲν εἰς πόσιν, τῷ δὲ εἰς βρῶσιν ἀνάπαλιν ὑποθεμένοις. Φέρεται δέ τι καὶ παρὰ Βοτανικοῖς φυτὸν· καὶ παρὰ τοῖς Ἰατροῖς δὲ, εἶδος τι μαλάγματος·, ὡς Ἐρρῖκος Στέφανος παρεσημειώσεν ἐν τῷ Θησαυρῷ.

Στίχ:

Θυμῷ σφόδρ' ἀχέων· αὐτὸς δὲ ἀδάκρυτος ἦεν.
Ζωθεὶς δ' ἀνεροφάδιω ὁ γέρων παιώνιον εἶμα,
Πολλὰ ἐπιτρομέων μὰψ ἤπια φάρμακα πάσσε,
Μάψ δ' αὖ δεξιτερῇ ἀκίδ' ἐξερύσαι πειρῆτο,
Ἀμφιλαφῶς γε σίδηρον ἐχέσκων ἀρδιοθήρᾳ.
Οὔτις ἄκος δαίμων δ' ἴθυ ὁδὸν, ὅδ' ἄρ' Ἀπόλλων.
Τόφρα δ' ἀνὰ στρατὸν αἰνὸς ἰὼν μέγ' ἀέξετο δεῖμος
Μᾶλλον δὴ καὶ μᾶλλον, ἀτὰρ κακὸν ἔσκε πελάζον,
Ἠέρι δ' ἰσαμένῳ κόνιν ἄπλετον ἄρτι ἐώρων·
Ἵππῆες θ' ὑπόρουον, ὀϊστοὶ δ' ἐν κλισίῃσι,
Ταρφειοὶ μάλα πίπτον, ἰωγὴ δ' αἰθέρα ἶκε
Μαρναμένων τε νέων, πιπτόντων τ' οὐλίῳ Ἄρει.
Ἔνθα μέγ' ἀλγήσας ὑπὲρ ἦος δῖ' Ἀφροδίτη
Αἶψα ῥὰ Δικτάμνω Κρηταίας δρέψατ' ἀπ' Ἴδης.
Καυλὸν ἐπιχνοάοντα ἐν εὐθαλέεσσι πετήλοις,
Πορφυρέῳ τ' ἄνθει κομόωντα· φυτὸν δ' ἀρίγνωτον
Αἴγεσιν ἀγροτέραις, τοξεύμασιν ἰταμένῃσι.
Τό, γνοφερὴν ἀχλὺν Κυθέρεια περ ἀμφιποδῦσα
Οἷσεν ἰδ' ἐγχεύσασα ὕδωρ αἰγλήεσι κάλπαις,
Λαθριδίως φάρμαξε, χυμὸς δ' ἐπὶ Ἀμβροσίης γε
Μίξεν ἰησίμου, ἥδ' ἂν ἐυώδη Πανάκειαν.
Τοίοις ἄρ' γηραιὸς ἐν ὕδασιν Ἰαπις ἕλκος
Ἄλθεεν ἀγνοέων, ὀδύνη δ' ἄπο ὤχετο πᾶσα.
Αὐτίχ' ἅπαν δὲ ῥέον τερσαίνετο αἷμα,
Χειρὶ δ' ἐφεπομένη ἤδη αἰχμὴ ἀνεπείκτως
Ἔκπεσεν, ἥ τε πάρος νεαρὴ ἐπιήλυθε νίκης.
Ταῦρε, πεύσεσθε, ὅπλα· τί δὴ δηθύνετε; βῶσεν
Ἰαπις, αὐτὰρ μῆνιν ἐπ' ἐχθρὰς πρῶτος ἀνῆπτεν.
Οὐκ ἐκ χραίσμης ταῦτα βροτείης, ὅδ' ἀπὸ τέχνης

❁ ❁ ❁

Στίχ: 438. . . . . ΕΥΩΔΗ ΠΑΝΑΚΕΙΑΝ. Πανάκεια εἴρηται, παρὰ τὸ πᾶν νόσημα ἀκεῖσθαι· ὡς δὲ Νίκανδρος φέρεται ἐτυμολογήσας, ἐν τοῖς Θηριακοῖς·

„Παντὶ γὰρ ἄρκιον ἐξὶ τὸ μὲν Πανάκειον ἔπεσσιν.
Οἱ μὲν δ' ἄλλας, οἱ δὲ, φυτὸν, οἱ δὲ Φάρμακόν τι σώθετον ἐκ πολλῶν.
Πανάκεια δὲ, καὶ Ἰασὼ μυθικώτερον Ἀσκληπιοῦ θυγατέρες.

Στίχ: 440. ΑΛΘΕΕΝ ΑΓΝΟΕΩΝ . . . . Ὅθεν καὶ τὸ (λαθριδίως φαρμάξαι) εἴρηται ἀνωτ: στίχ. 437.

Στίχ: Αὐτ: 443. . . . . ΟΔΥΝΗ Δ' ΑΠΟ ΩΧΕΤΟ ΠΑΣΑ. Ἰλ: Π. στίχ. 528.

„Αὐτίκα παῦσ' ὀδυνάας, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
„Αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δὲ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.

Στίχ: 444, ΤΑΥΡΕ, ΣΠΕΥΣΕΤΕ, ΟΠΛΑ· ΤΙ ΔΗΘΥΝΕΤΕ; . . . Καμιῶ προεισπεῖν ὤφειλεν ὁ ἀκέσωρ· ὅτι ἦνι Αἰνείας ἴατο· Ἀλλὰ τὸ ἀπὸ ἧς ἰάσεως ἑπόμενον προκαταλαμβάνει, μηδένα καιρὸν ἀναβολῆς ἐπιτρέπων. Σπεύδετε· τὶ δηθύετε;

Στίχ: 446. ΟΥΚ ΕΚ ΧΡΑΙΣΜΗΣ ΤΑΥΤΑ ΒΡΟΤΕΙΟΥ· Ὁρᾷς τὸν θεοσεβῆ Ἰαπυγὸν, τιῶ παρ' αὐτῷ γενέσθαι δοκοῦσαν θεραπείαν εἰς Θεὸν ἀναφέροντα,

Στίχ:

Summaque per galeam delibans oſcula, fatur:
DISCE, puer, virtutem ex me, verumque laborem,
Fortunam ex aliis. Nunc te mea dextera bello
Defenſum dabit, & magna inter præmia ducet.
Tu facito, mox cúm matura adoleverit ætas,
Sis memor, & te animo repetentem exempla tuorum,
Et pater Æneas, & avunculus excitet Hector.
Hæc ubi dicta dedit, portis ſeſe extulit ingens,
Telum immane manu quatiens: ſimul agmine denſo
Antheuſque, Mneſtheuſque ruunt: omniſque relictis
Turba fluit caſtris: tum cæco pulvere campus
Miſcetur, pulſuque pedum tremit excita tellus.
Vidit ab adverſo venientes aggere Turnus,
Vidêre Auſonii, geliduſque per ima cucurrit
Oſſa tremor. Prima ante omnes Juturna Latinos
Audiit, agnovitque ſonum, & tremefacta refugit.
Ille volat, campoque atrum rapit agmen aperto.
Qualis ubi ad terras abrupto ſidere nimbus
It mare per medium: (miſeris heu! præſcia longe
Horreſcunt corda agricolis: dabit ille ruinas
Arboribus, ſtragemque ſatis; ruet omnia late:
Ante volant, ſonitumque ferunt ad littora venti.)

Ta-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 448. ΜΕΙ'ΖΩΝ ΤΕΥ̃ΞΕ ΘΕΟ'Σ. Ο' μὲν Ἴαπις τὸν Ἀπόλλωνα τῆτον εἶναι πάντως ἐνόει, ὁ δὲ ξαψωδήσας τιὺ Κύπριν ἤδη προϋπεφύτατο.

Στίχ: 452—459 . . . . . ΑΜΦ' ΑΣΚΑ'ΝΙΟΝ ΠΡΙΧΕΥ̃ΤΟ, Ὥσπερ καὶ Ἕκτωρ περὶ Ἀσυάνακτα παῤ Ὁμήρῳ· πρὸς γεμιὼ τὸν Ὁμηρικὸν τύπον ὧδε ἀπιδὼν ὁ Μάρων, προσφυῶς πάνυ τιὺ μίμησιν τοῖς ὑποκειμένοις αὐτῷ προσεφήρμοσε πράγμασιν. Ἐκεῖ μὲν γὰρ Ἕκτωρ ὡς βρέφος μετέρει τὸν Ἀσυάνακτα· τῇ γὰρ νηπίῃ τὸν χαλκὸν ταρβήσαντος καὶ τὸν λόφον, Ἰλ: Ζ. στίχ. 472.

„Αὐτὰρ ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ,
„Καὶ τιὺ μὲν κατέθηκ' ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
„Λύτὰρ ὅ γ' ὃν φίλον υἱὸν . . . κύσε, πῆλε τε χερσὶν·

Ὧδε δ' Αἰνείας Ἀσκανίῳ ἐντυγχάνει ὡς μείρακι, τῷ καὶ ὅπλοις ἤδη, ἐπιχειρεῖν ἀρξαμένῳ· διὸ καὶ περιπλέκεται αὐτῷ, ὡς ἔχων ἦν ἔνοπλος, καὶ ἥπερ ἐνεχώρει ἀπαζεται. Ἄνωτ: στίχ. 453.

„Ἀκροθιγὰς τε κύσας διὰ δὴ κόρυθος προσέειπε

Καὶ ὁ μὲν πρὸς Θεὸς ἐπιστρέφει λισσόμενος ὑπὲρ τῇ νηπίῃ, ὁ δὲ παραίνεσιν πρὸς αὐτὸν ἀπευθύνει τὸν μείρακα· ἑκάτερός τε τὸν υἱὸν τοῖς ἰδίοις αὐτῇ ἴχνεσι παρακολεθήσειν, ὡς ἔν τι τῶν ἐν ἐυχαῖς ὑποτίθησιν· ὁ μὲν ἐκεῖ στίχ: 475.

Ζεῦ, ἄλλοι τε Θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόν δε γενέθαι
Παῖδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγώπερ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν, κτ:

Ὁ δ' ἐνταῦθα, στίχ. 454.

„Μάνθαν' ἐμῆ πάρα, ὦ παῖ, ἰωρέίω τε μόθον τε

Καὶ στίχ. 459.

„Αἰνείας σ' ἐνάγοι γενέτης, Ἕκτωρ τ' ἠθεῖος.

Στχί: 455. ΜΑ'ΝΘΑΝ' ἘΜΟ͂Υ ΠΑ'ΡΑ . . . . Η'ΝΟΡΕ'ΗΝ ΤΕ ΜΟ'ΘΟΝ ΤΕ,
456. ΠΑΡ' Δ' ἘΤΕ'ΡΩΝ ΓΕ ΤΎΧΗΝ. . . . . Ὁ μὲν Ἕκτωρ τὸν υἱὸν ἤυχετο Ἀσυάνακτα οὐ μόνον ὅμοιον αὐτῷ γενέθαι τῷ τεκόντι, (Ε. στίχ.

Ῥέχθη, ὐδ' ἄρα χείρ ἠμή σὲ σάωσ' Αἰνεία·
Μείζων τεῦξε Θεός, μείζω δ' ἐπὶ ἔργα σε τάξεν.
Ἄτος ὁ δ' ἄρ δήρης κνήμας χρυσῷ περιᾶρξεν
Ἔνθεν ἰὸ ἔνθεν, μηδ' ἐπιμέλλων πάλε τὸ ἔγχος.
Καὶ θώρηκα φέρων δὲ, καὶ ἀσπίδα πάντοσε ἴσιν,
Ἧπερ ἔνοπλος ἔιν ἀμφ' Ἀσκάνιον περιχεῦτο,
Ἀκροθιγῶς δὲ κύσας διὰ δὴ κόρυθος, μετέειπε:
Μάνθαν' ἐμὲ πάρα, ὦ παῦ, ἰωρέιω τε μόθον τε,
Παῤ δ' ἑτέρων γε τύχιω. Νῶ δεξιτερή σοι ἐμεῖο
Ἧδ' ἐπαρήξει, σοὶ τ' ἐπιοίσει ἔξοχ' ἄεθλα·
Τῶν δ' ἔξῆς μνῆσ', εὖ τε ἀδρώσεαι ἡλικίῃφι.
Αὐτὰῤ ὑπογραμμὸς ἀμπεμπάζοντα γονήων,
Αἰνείας σ' ἐνάγοι γενέτης, Ἕκτωρ τ' ἠθεῖος.
Ὡς εἰπὼν πυλέων ῥίμφ' ἔκθορε μακρὰ βιβάσκων,
Ἔγχος δεξιτερῇ μέγα πάλλων. Σὺ δέ τε πυκνοὶ,
Ἀντεύς τε, Μνεθεύς τ' ἐπόρσαν' ἰὸ ἐκ κλισιάων
Πλήθεα ἔσσυτο. Τόφρα δὲ δὴ κόνις ὦρτο ἀελλὴς
Ἀμπέδον, αἰνὰ δ' ὑπαὶ πόδεσι ϛοναχίζετο γαῖα.
Λεῦσσε δ' ἄῤ ἐρχομένους ἀπὸ χώματος ἀντία Τύρνος,

Λεῦσ-

❀ ❀ ❀

ϛίχ. 477) ὡς ἢ ἐγώπερ.), ἀλλὰ ἢ ἑαυτῷ πολλῷ κρείττονα· (Λὺτ: ϛίχ. 479.)
„Καί ποτέτις εἴπησι, Πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων.
Αἰνείας δὲ τὸν Ἀσκάνιον ὧδε προτρέπεται, ὅμοιον μὲν αὐτῷ γενέθαι, ἀλλὰ τιῶ ἀρετιῶ, καὶ οὐχὶ τιῶ τύχιω· ταύτιω γὰρ παῤ ἑτέρων μᾶλλον συμβελένει πειραθῖῶαι μαθόντα· δοκεῖ δὲ τῦτο λέγειν, διὰ τὸς ἀπλέτες καμάτες τε καὶ πόνες, ὃς αὐτὸς ἔς γ' ἐπ' ἐκεῖνο ὑπέτλη· τετὶ δὲ ὁμοίως εἰρῆθαι ἐυρίσκεσι τῷ τῦ Σοφοκλέες ἐν Αἴαντι:
„Ὦ παῦ, γένοιο πατρὸς ἐυτυχέϛερος,
„Τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος, καὶ γένοι' ἂν οὐ κακὸς.

Στίχ: 460—464. ΩΣ ΕΙΠΩΝ ΠΥΛΕΩΝ κτ: Πυλῶνας τὰς τῆς παρεμβολῆς νοητέον, ἐν ᾗ ἀνακεχωρηκὼς Αἰνείας τὸ τραῦμα ἐθεραπέυετο. Σημειωτέον δὲ, ὅπως ἐν τοῖς ἑξῆς ἕπεσιν ἡ Ὁμήρῳ σωήθης διαφαίνεται φράσις· Αὐτὰ γὰρ τὰ πρῶτα ἐϛὶν, ἀφ' ὧν ἡ Η. Ῥαψωδία ἄρχεται τῆς Ἰλιάδος.
„Ὡς εἰπὼν, πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτως,
„Τῷ δ' ἅμα κτ: . . . . . .
Καὶ τὰ Ἰλ: δὲ Β. ϛίχ. 91.
„Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων,
„ . . . . . Οἱ δ' ἀγέροντο.
Καὶ Αὐτ: ϛίχ. 94.
„Τετρήχει δ' ἀγορὴ ὑπὸ δὲ ϛοναχίζετο γαῖα.
Καὶ Αὐτ: ϛίχ. 150.
„ . . . . . ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη
„Ἴϛατ' ἀειρομένη . . . . . .
Καὶ Αὐτ: ϛίχ. 465.
„ . . . . . Αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν
„Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
Καὶ Ἰλ: Γ. ϛίχ. 13.
Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὦρνυτ' ἀελλὴς
„Ἐρχομένων . . . . . .

Στίχ: 465. ΛΕΥΣΣΕ Δ' ΑΡ' ΕΡΧΟΜΕΝΟΥΣ ΑΠΟ ΧΩΜΑΤΟΣ ΑΝΤΙΑ ΤΥΡΝΟΣ. Αἰνείαν καὶ τὲς περὶ αὐτὸν, Τύρνος τε καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Αὐσόνιοι ἑώρων, ἀπὸ βενῆ τινὸς, ἤτοι λόφε, παραγινομένες. Ἀμφιβολογεῖται δὲ τὸ

Talis in adverſos ductor Rhœteïus hoſtes
Agmen agit: denſi cuneis ſe quiſque coactis
Agglomerant. Ferit enſe gravem Thymbræus Oſirim,
Archetium Mneſtheus, Epulonem obtruncat Achates,
Ufentemque Gyas. Cadit ipſe Tolumnius augur,
Primus in adverſos telum qui torſerat hoſtes.
Tollitur in cœlum clamor; verſique viciſſim
Pulverulenta fugâ Rutuli dant terga per agros.
Ipſe neque averſos dignatur ſternere morti,
Nec pede congreſſos æquo, nec tela ferentes
Inſequitur: ſolum denſâ in caligine Turnum
Veſtigat luſtrans, ſolum in certamina poſcit.
Hoc concuſſa metu mentem Juturna virago,
Aurigam Turni media inter lora Metiſcum
Excutit, & longe lapſum temone relinquit:
Ipſa ſubit, manibuſque undantes flectit habenas,
Cuncta gerens, vocemque & corpus & arma Metiſci.
Nigra velut magnas domini cùm divitis ædes
Pervolat, & pennis alta atria luſtrat hirundo,
Pabula parva legens nidiſque loquacibus eſcas:

Et

❁ ❁ ❁

ῥηθὲν. φησὶ Σέρβιος· Πότερον γάρ οἱ ἐρχόμενοι κατιόντες ἦσαν ἀπὸ τῦ λόφυ, ἢ οἱ τότε ἐρχόμενοι ἐτύγχανον ὡς ἀπὸ τῦ λόφυ κατιόντες; τὸ δεύτερον ὁ Γάλλος αἱρεῖται, Τύρνον ἐπὶ τὸν κολωνὸν καθιζῶν σκοπεύοντα, Turnus poſtè ſur une hauteur vit arriver le Prince Troien. Καὶ ὁ Ἰταλὸς ὁμοίως:

Turno di ſopra un argine mirando,
Queſta gente venir ſi vide incontro.

Τὸ γεμὶῳ εὐθὺς προσεθὲν (στίχ. 466.) (Λεῦσσον δ' Αὐσόνιοι,) τλῷ προτέραν ἔννοιαν ἔοικέπως ὑποτιθέναι· οὐ γὰρ εἰκὸς ἰῷ τὲς Αὐσονίες ἐπὶ τῦ λόφυ ἑξηκέναι εἰς κατασκόπευσιν ἅπαντας. Ἀλλὰ γὰρ ὁ πάνυ διαφέρει, ἰῶτινα ἄντις ἀμφοῖν τῶν ἐννοιῶν ἕλοιτο.

Στίχ: 467. . . . . ΙΥ΄ΤΥ΄ΡΝΗ ΠΡΟ΄ΣΘΕ ΛΑΤΙ΄ΝΩΝ· Πρὸ τῶν ἀμφὶ Τύρνον δηλονότι, τλῷ τῦ Αἰνείου ἐπέλευσιν ἤθετο, καί τοι μὴ ἀπὸ λόφυ αὕτη κατασκοπεύσασα· ἀλλ' ἤτοι ὀξυτέραι, ὡς Νύμφη, τλῷ αἴθησιν ἔχουσα, ἢ καὶ πρὸ πάντων ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῦ ἀδελφῦ μεριμνῶσα τε καὶ πολυωρῦσα.

Στίχ: 469. . . . ΔΙΑ' ΆΧΑΥ΄ΟΣ . . . Διὰ τῦ ἐκ τῆς τῦ στρατῦ κινήσεως ἐγειρομένυ κονισάλυ.

Στίχ: 470—475. ὭΣ ΌΤΕ ΔΗ' ΛΑΊΛΑΨ κτ: Εὑρήσεις τλῷ παραβολλῷ ταύτλω καὶ Παρ' Ὁμ: Ἰλ: Δ. στίχ. 275.

„Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ
„Ἐρχόμενον κτ:

Στίχ: 475. . . . . ΆΓΟ΄Σ ΤΡΟΙΤΗΊΟΣ . . . . Ὁ Αἰνείας, ὡς ἀπὸ Τροιτέυ, τῶν ἐπὶ Τροίας ἀκρωτηρίων ἑνὸς ἐπώνυμος· περὶ ἧ ὅρα Γ. Αἰν: στίχ. 114.

Στίχ: 476. . . . . ΑΙ΄ ΔΕ΄ ΚΑΤΑ΄ ΣΦΗ΄ΝΑΣ . . . Αἱ εἶλαι σφηνοειδῶς ἐπυκνώθησαν. Καλεῖται δὲ σφηνοειδεῖς ἐμβολαὶ κατὰ τὲς στρατηγικὲς τὰ ἀγήματα, τὰ ἀπὸ ἐυρυτέρας πλευρᾶς εἰς στενωτέραν προμηκυνόμενα. Ἔμβολον γὰρ παράταξεως ὄνομα, τὸ ἥμισυ, φασὶ, τῦ Ῥόμβυ. Διὸ καὶ ῥομβοειδὴς εἴρηται, ἢ σφηνοειδὴς αὕτη παράταξις· λέγεται δὲ καὶ ἐμβολικὴ προβολὴ, καὶ γόμφος.

Στίχ:

Λεῦσσον δ' Αὐσόνιοι· παγερὸς δὲ διέδραμεν ὀσᾶ
Ἐμμύχια κλόνος. Ἡδ' Ἰϋτύρνη πρόσθε Λατίνων,
Ἦχον ἀκοντίσθη, τρομέουσα δ' ἐχάσσατο φύζῃ.
Σπεύσας δ' Αἰνείας διὰ ἀχλύος ἐς στρατὸν ἔπτη.
Ὡς ὅτε δὴ λαίλαψ, χθονὶ ὑψόθεν ἐγκαταράξων,
Αἴσσει πόντα διὰ μέσσα· τῆλε δ' ἰδῶσιν,
Οἰκτροῖς γειομόροις κῆρ ῥίγησ', ὅνεκ' ὀλέθρου
Δένδρεσι καὶ σπορίμοις πάντῃ δὴ πάντες' ἐποίσει·
Πρόσθε δ' ἐφιπτάμενοι βρομέουσ' ἐπὶ θῖνας ἀῆται·
Τὼς ἄρ' ἐπ' ἀντιάοντας, ἀγὸς Ῥοιτήϊος ἅλας.
Ἔξαγεν, αἱ δὲ κατὰ σφῆνας πυκινῶς ἐλέλιχθεν.
Ἄορι ἓν Ὄσιριν Θυμβραῖος ἐπάλμενος ἔτα,
Ἀρχέτιον Μνεσθεὺς, Ἐπύλωνα δὲ κέρσεν Ἀχάτης,
Καὶ γ' Οὔφεντα Γύας· πέσε καὶ μάντις δὲ Τολούμνος,
Ὃς κατὰ ἀντιπάλων πρῶτος γε βέλος προέηκε.
Αἰνὴ δ' ὠρανὸν ἔστε, ἰωγὴ τόφρα ἐπῆρτο.
Οἱ δ' ἐπαμοιβήδιν Ῥοτόλοι φύζῃ τρεφθέντες,
Ἔμπλεάπερ κόνεως διὰ ἀγρῶν νῶτα παρεῖχον.
Αὐτὸς δ' ἀντιβίης ἔτοι κατὰ ᾧθετο πέφνειν,
Οὐδ' ὁμόσ' ἐρχομένους, οὐδ' ἄλλως φυζοβολοῦντας,
Ἤθελ' ἐλαυνέμεν. Ὅιον ἐν ἀχλύϊ δίζετο Τύρνον
Πυκνῇ ἀνσκοπέων· οἷον πρὸς ἀγῶνα μὶν ἦτει.
Τῷ ῥὰ δονηθεῖσα φρεσὶν ἀντιάνειρ Ἰϋτύρνη,
Ἡνίοχον Τύρνου λώρων μέσον ὦσε Μετίσκον,
Τῆλε δ' ἀπ' ἐκ ῥυμοῖο ἀφῆκε πεσόντα χαμᾶζε,
Ἡδ' ἀναδεξαμένη στρέφεν ἠνία κυματόεντα,
Ὅπλα τε εἰκέλη, ἠδ' αὐδιώ τε, δέμας τε, Μετίσκῳ.
Ὡς δ' ὅτε κυανέη ἀφνειῶ δώματα ἀνδρὸς
Ἱπταμένη περίεισ' αἰπεινὰ μέλαθρα χελιδών,

❀ ❀ ❀

Στίχ: 480. Ὃς . . . . ΠΡΩΤΟΣ ΓΕ ΒΈΛΟΣ . . . . . Ὅρα ἀνωτ: στίχ. 270. καὶ 278.

Στίχ: 486. . . . . ΟΙΟΝ . . . . ΔΙΖΕΤΟ ΤΎΡΝΟΝ. Οὕτω καὶ Μενέλαος Πάριν. Ἰλ. στίχ. 449.

„Ἀτρεΐδης δ' ἂν ὅμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἐοικώς,
„Εἴπερ ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.

Καὶ Ἰλ: Π. στίχ. 730.

„Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἐᾶ, ἀὐδ' ἐνάριζεν·
„Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔπεχε κρατερώνυχας ἵππους.

Στίχ: 489. ΗΝΙΌΧΟΝ ΤΎΡΝΟΥ . . . . ΜΕΤΊΣΚΟΝ. Ὡς ἡ Ἀθηνᾶ παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ: Ε. στίχ. 835.

„ —— Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε
„Χειρὶ πάλιν ἐρύσασ' . . . . . .
„Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα δῖον.

Στίχ: 491. . . . . ΗΝΙΆ ΚΤΜΑΤΟΈΝΤΑ, Τὰ μὴ διὰ σκληρότητα ἀγναμπτα, τῇ δὲ συσάσει χαῦνα, καὶ ταῖς διακάμψεσι δοκέντα οἷον διακυμαίνεσθαι.

Στίχ:

Et nunc porticibus vacuis, nunc humida circum
Stagna ſonat: ſimilis medios Juturna per hoſtes
Fertur equis, rapidoque volans obit omnia curru:
Jamque hîc germanum, jamque hîc oſtentat ovantem:
Nec conferre manum patitur: volat avia longe.
Haud minus Æneas tortos legit obvius orbes,
Veſtigatque virum, & disjecta per agmina, magnâ
Voce vocat. Quoties oculos conjecit in hoſtem,
Alipedumque fugam curſu tentavit equorum,
Averſos toties currus Juturna retorſit.
Heu, quid agat? vario nequicquam fluctuat æſtu:
Diverſæque vocant animum in contraria curæ.
Huic Meſſapus, uti lævâ duo forte gerebat
Lenta, levis curſu, præfixa haſtilia ferro,
Horum unum certo contorquens dirigit ictu.
Subſtitit Æneas, & ſe collegit in arma,
Poplite ſubſidens: apicem tamen incita ſummum
Haſta tulit, ſummaſque excuſſit vertice criſtas.
Tum vero aſſurgunt iræ, inſidiiſque ſubactus
Diverſos ubi ſenſit equos, currumque referri,
Multa Jovem, & læſi teſtatus fœderis aras,
Jam tandem invadit medios, & Marte ſecundo
Terribilis, ſævam nullo diſcrimine cædem
Suſcitat, irarumque omnes effundit habenas.
Quis mihi nunc tot acerba Deus, quis carmine cædes
Diverſas, obitumque ducum, quos æquore toto
Inque vjcem nunc Turnus agit, nunc Troïus heros,
Expediat? tanton' placuit concurrere motu,
Juppiter, æternâ gentes in pace futuras?
Æneas Rutulum Sucronem (ea prima ruentes
Pugna *loco ſtatuit* Teucros) haud multa moratus,

Exci-

❀ ❀ ❀

Στίχ: 495. . . . . ΚΑΛΙΑΪΣ . . . . ᾽ΑΔΟΛΕΣΧΟΣ. Καθ' ὑπαλλαγὴν εἴρηται. Οὐ γὰρ ἡ καλιὰ δήπου, ἡ δὲ χελιδὼν ἐστὶν ἡ κωτίλλη, καὶ λάλος, καὶ ψίθυρος, καὶ ἀδόλεσχος.

Στίχ: 500. ΣΥΜΒΑΛΕ᾽ΜΕΝ Δ᾽ ΟΥ᾽ ΤΛΑΪΣ᾽ . . . Οὐ φέρουσα Τύρνον ὁμόσε τῷ Αἰνείᾳ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἐάσαι. . .

Στίχ: 503. ᾽ΑΝΕ᾽ΡΟΣ ῞ΙΧΝΙΑ ΔΙΪΖΕ . . . . Οἱονεὶ κωμητῶν, καὶ ὀπίσω βαίνων τῆς θήρας ἀεὶ φευγέσης.

Στίχ: 504. ῞ΙΠΠΟΙΣ ᾽ΩΚΥΠΟ᾽ΔΕΣΣΙ ΘΕ᾽ΩΝ ᾽ΕΦΑ᾽ΜΙΛΛΟΣ . . . .

Στίχ: 506. . . . . ΚΥΜΑΙ᾽ΝΕΤΟ . . . . Ὡς ἀμηχανῶν ὅ, τι πράξειε, καὶ μάτην σφαδάζων.

Στίχ: 509. . . . . ΔΟ᾽ΥΡΕ ΔΥ᾽Ω ΚΕΚΟΡΥΘΜΕ᾽ΝΑ ΧΑΛΚΩΪ. ᾽Ιλ: Γ. στίχ. 18.

„ — ᾽Αυτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
„Πάλλων . . . . . .

Στίχ: 513. . . . ᾽ΕΚ ΚΟ᾽ΡΥΘΟΣ ΦΑ᾽ΛΟΝ ῞ΕΓΧΟΣ ΧΑ᾽ΛΚΕΟΝ, Τὸ χάλκεον ἐπὶ τῷ ἔγχει θετέον, οὐκ ἐπὶ τῷ φάλῳ· τὰ γὰρ ἡφαιστότευκτα ὅπλα οὕτω ῥᾴδια ἦν σωτηρίβεσθαι· ὁ δὲ φάλος τὸ ἐπὶ τῷ λεγομένῳ κόνῳ τῆς περι-

Παῦρα δέ τοι ξωάγυσα καλιαῖς σῖτ' ἀβολέχοις,
Νιῶ μὲν ὑπ' αἰθύσσησι κεναῖς, νιῶ δ' αὖ περὶ λίμνας
Ὑγρὰς ἀμφιάχει· τοίη ϛρατιῶν ἐνὶ μέσσῳ
Ῥίμφ' ἐπιδίφριος ὣς Ἰϋτύρνη ἵπτατο πάντῃ.
Ὃν δεικνῦσα κάσιν γ' ἐυάξοντ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Συμβαλέμεν δ' ἀ τλᾶσ' ἀνὰ δύσβατα τῆλε ποτᾶτο.
Ἄντα δὲ Αἰνείας, κύκλως καμπτὸς ἀνελίσσων,
Ἀνέρος ἴχνια δίζε, κεδαννυμέναις δ' ἐνὶ ἅλως
Μακρὸν ἀΰτει· ἀλλὰ γὰρ ὁσσάκι δήϊον ἀθρῶν
Ἵπποις ὠκυπόδεσσι θέων ἐφάμιλλος θωῦε,
Τοσσάκις ἀνϛρέψασ' Ἰϋτύρνη ἅρμ' ἀνακάμπτεν.
Ὤμοι! τίπτ' ἔρξαι; κυμαίνετο ἀχαλόων μάψ,
Μέρμερα δὲ φρένας ἐξ ἄλλων ἄλλ' ἀντιμεθῆλκε.
Τετάκι δ' ἄρ Μέσαπος γυμνήτης, ᾗ τύχε, θείων,
Χερσί τε πάλλων δῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ,
Θάτερον εὐθυβόλως τῷδ' ἀμπεπαλὼν ἐπαφῆκε·
Στῆ δ' Αἰνείας, αὐτὸν ἕ δ' αἶψα ϛῆλε σὺν ὅπλοις,
Γυὺξ ἐπερείσας· τοῖο δὲ δὴ κορυφῆς κατὰ ἄκρης
Πλάγξαν, ἐκ κόρυθος φάλον ἔγχος χάλκεον ἦρε.
Τόφρ' οἱ δ' ὀργαὶ ἔγερθεν, ἐπεὶ ῥὰ νόησεν ἐνέδρας,
Τῆλε τ' ἐλαυνομένους ἵππους σὺν ὄχεσφιν ἐσεῖδε·
Πολλὰ δὲ κεκλόμενος Ζιῒ αὐτὸν μάρτυρον ἔμμεν
Καὶ βωμὸς δ' ἱερὸς, δηλήσεος εἵνεκα ὅρκων,
Ἐς μέσσους ἐπόρουσε τέως, ἀτὰρ Ἄρεϊ οὔρῳ,
Αἰνὸς τ' ἔκπαγλός τε, φόνον τινα ἄκριτον ἔρδεν,
Ἥ δ' ἄλλῃ ὀργαῖσι χαλινὸς πάντας ἀνῆκε.

Τὶς

❁ ❁ ❁

περικεφαλαίας ὑπῆρχε κόσμημα, τὸ ἐκ πτερῶν, ἢ χαίτης αἰρόμενον ἵππε, εἰ τύχοι. καὶ τῶν τοιούτων. Ἐπιτυχέστερος ἦν, ἢ ἐνταῦθα Μέσαπος Αἰνείᾳ, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Διομήδης ἐγένετο Ἕκτορος. Ἰλ: Δ. στιχ. 349. οὗτος γὰρ:

„Ἦ ῥα καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
„Καὶ βάλεν, ἀδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν
„Ἀκρίῳ κακκόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκὸς,
„Οὐδ' ἵκετο χρόα καλὸν, ἐρύκακε γὰρ τευφάλεια
„Τρίπτυχος, αὐλῶπις, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Διὸ καὶ ὁμὲν ὑποχωρήσας μακρὰν, καὶ ἐμβροντηθεὶς τῇ πληγῇ, κατηδάφισαι σκοτοδινιάσας·

„Ἕκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ·
„Στῆ δέ γυὺξ ἐριπὼν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
„Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν·

Αἰνείας δὲ τας ἐπὶ χώρας ὡς ἔχεν, εἰς ὀργὴν μείζονα ἀνεκαύθη· (στιχ. 514)

„Τόφρα οἱ δ' ὀργαὶ ἔγερθεν. ἐπεὶ ῥὰ νόησεν ἐνέδρας.

Στίχ: 519. ΑΙ'ΝΟ'Σ Τ' ΕΚΠΑΓΛΟ'Σ ΤΕ ΦΟ'ΝΟ'Ν ΤΙΝΑ ΑΚΡΙΤΟΝ ΕΡΔΕΝ. Τὶς; ὅς περὶ μικρῦ στιχ. 484.

„Αὐτὸς δ' ἀντιβίης ἔτοι κατὰ ὤθετο πέφνεν. κτ:

Ὑφ' ἧ γὰρ ἐπήθηται δόλῳ, εἰς ὀργὴν ἀκάθεκτον ἐξερεθισθεὶς ἀπενήνεκται.

Excipit in latus, &, quà fata celerrima, crudum
Transadigit coſtas & crates pectoris enſem.
Turnus equo dejectum Amycum, fratremque Diorem,
Congreſſus pedes, hunc venientem cuſpide longâ,
Hunc mucrone ferit, curruque abſciſſa duorum
Suſpendit capita, & rorantia ſanguine portat.
Ille Talon, Tanaïmque neci, fortemque Cethegum,
Tres uno congreſſu, & mœſtum mittit Onyten,
Nomen Echionium, matriſque genus Peridiæ:
Hic fratres Lyciâ miſſos & Apollinis agris,
Et juvenem exoſum nequicquam bella Menœten
Arcada; piſcoſæ cui circum flumina Lernæ
Ars fuerat, pauperque domus: nec nota potentum
Munera, conductâque pater tellure ſerebat.
Ac velut immiſſi diverſis partibus ignes
Arentem in ſylvam, & virgulta ſonantia lauro;
Aut ubi decurſu rapido de montibus altis
Dant ſonitum ſpumoſi amnes, & in æquora currunt,
Quiſque ſuum populatus iter: non ſegnius ambo
Æneas Turnuſque ruunt per prælia: nunc, nunc
Fluctuat ira intus: rumpuntur neſcia vinci
Pectora: nunc totis in vulnera viribus itur.
Murrhanum hic, atavos & avorum antiqua ſonantem
Nomina, per regeſque actum genus omne Latinos,
Præcipitem ſcopulo, atque ingentis turbine ſaxi
Excutit, effunditque ſolo. Hunc lora & juga ſubter
Provolvére rotæ: crebro ſuper ungula pulſu
Incita, nec domini memorum proculcat equorum.

Ille

❀ ❀ ❀

Στίχ: 521. ΤΙΣ ΡΑ' ΜΟΙ ΕΞΕΙΠΟΙ ΘΕΩΝ, κτ: Κατ' ἐκεῖνο τὸ Ἰλ: Α. στίχ. 8.
„Τὶς τ' ἄρ' σφῶϊ Θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;

Στίχ: 524. ΝΥΝ ΜΕΝ ΔΗ ΤΥΡΝΟΣ, ΝΥΝ Δ' ΑΥ ΤΡΩΣ κτ: Νοεῖν πάρεστὶ κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὅτι Αἰνείᾳ ἤδη κατὰ Ῥοτόλων ὁρμήσαντος, μηδὲ μόνῳ Τύρνῳ προσέχοντος, τότε καὶ ἕτος (Ἰυτύρνης ἀγέσης) εἰς μάχλιν τιὼ κατὰ τῶν ἄλλων ἐτράπετο.

Στίχ: 525. . . . . ΤΟΣΗΝ Δ' ΑΡ' ΠΡΟΣ ΔΗΡΙΝ . . . . Ὁμοίως ἦν ἐρωτῶν ὁ Ποιητὴς ἐκ ἀθαυμαστὶ καὶ ἐν Α. Αἴν: στίχ. 15.
„ —— ἦ τόσος ἐστὶ χόλος φρεσὶν ἐρανίοισιν;

Στίχ: 528. . . . . ΣΤΗΣΕ ΡΥΕΝΤΑΣ.) . . . . Διασκεδαθέντας τὸ τέως σωπήσαγεν, ὡς μὴ φεύγειν, ἡδὺ δὲ μάχεσθαι· οὕτω δὴ Σέρβιος. Ὁ δὲ Κέρδης, ὀρέοντας μᾶλλον, φησὶν, ἅμα τῷ Αἰνείᾳ κατὰ τὸ Σέκρονος, ἑνὸς ὄντος τῶν ἐν Ῥοτόλοις ἀρίστων, καὶ Τευκροις ἀντεπιόντος, ἔσησεν αὖτη ἡ πρὸς ἐκεῖνον Αἰνείᾳ ἀντιπαράταξις, καὶ τῆς ὁρμῆς κατέσχε, τὸ μηκέτι προσωτέρω χωρῆσαι, εἰς ὃ τὸ Ῥοτόλε αὐτὸς περιγένηται.

Στίχ: 529. . . . . ΚΗΡ Δ' ΕΝΘΑ ΤΑΧΙΣΤΗ κτ: Κατ' αὐτιὼ δήπε τιὼ καρδίαν, ἧς τρωθείσης παρὰ πόδας ὁ θάνατος. Ὅρα Καλαβρὸν Β. Παραλειπ. στίχ: 257.
„ . . . . . διήλασε δ' ὄμβριμον ἔγχος

„Ες

Τὶς ῥά μοι ἐξείποι γε Θεῶν νωῖ ἅλια τόσσα;
Τὶς δ' ἀνδροκτασίας παντοίας, πότμον ἀγῶντε,
Τάς περ ἀν' ἐυρὺ πέδον κατ' ἀμοιβιὶ ἐξ ἀλλήλων,
Νωῖ μὲν δὴ Τύρνος, νωῖ δ' αὖ Τρὼς ἔμπαλιν ἦρως
Πέφνε; τοσσὶ δ' ἄρ πρὸς δῆριν, Ζεῦ, ἔναδ' ἀνῶξαι
Ἔθνεα, τοῖσι πέπρωθ' ἑξῆς περ ἄγειν εἰρίωλα;
Σάκρονα Αἰνείας Ῥοτόλον, (πρώτη γ' ὑσμίνη
Αὐτη Τεύκρας ϛῆσε ῥυέντας) μὴ μάλα τοι δὴν
Ἐνσάντα, πλαγίως ἅτε κὴρ δ' ἔνθα ταχίϛη,
Τᾶ διὰ δὴ πλευρᾶς καὶ ϛέρνα φάσγανον ὦσε.
Τύρνος δ' ἐκσεύσας ἵππα Ἄμυκόν τε, κάσιν τε
Τοῖο Διώρια, τὸν μὲν μακρῷ ἔγχεϊ πεζὸς,
Τὸν δέ τοι ἅορι πλῆξε· κάρη δ' ἀμφοῖν ἀποκέρσας
Ἤρτησ' ἐξ ὀχέων, ϛαλάοντα δ' ἐν ἅμασ' ἀπῆγεν.
Αἰνείας δὲ Τάλον, Τάναΐν τε, κρατώ τε Κεθῆγον,
Τρεῖς ἅμ' ἐνῆρεν, ἀτὰρ ϛυθρὸν τ' ἐπὶ τοῖσδε Ὀνύτιον,
Οὔνομ' Ἐχιόνιον, μητρὸς δὲ τέκος Περιδίης.
Τύρνος δ' αὖ Λυκίης ἐξ ἀγρῶν τῶν Ἑκαέργε
Πεμπομένους δοιὼς, κάσιας πεφυῶτας, ἀνεῖλε·
Πρὸς δ' ἔτι μάψ πολέμους ϛυγέοντα νεᾶνα Μενοίτιον,
Ἀρκάδα, τῷ βίοτος κύκλῳ περὶ ῥεύματα Λέρνης
Ἔπλετο ἐξ ἁλίης, οἶκος δὲ πένης, ἀγνὼς δὲ

❀ ❀ ❀

„Ἐς κραδίην, θυητοῖσιν ὅπη πέλει ὠκὺς ὄλεθρος.
Καὶ Παραλ: ΙΑ. ϛίχ. 105.
„ . . . . . Οὕνεκα κῆρες ὁμῶς θορέοντο βελέμνῳ
„Καίριον εἰς κραδίην, ὅθι περ νόος ἔζετ' ἀνδρῶν,
„Καὶ μένος . . . . . .

Στίχ: ϛ532. . . . . ΤΟ'Ν ΜΕ'Ν ΜΑΚΡΩ͂ ΒΕΊΧΕΙ ΠΕΖΟ'Σ . . .
ϛ533. ΤΟ'Ν ΔΕ' ΤΟΙ ΆΟΡΙ ΠΛΗ͂ΞΕ . . . . Ὥσπερ Ἀχιλλεὺς, Ἰλ: Υ. ϛίχ. 460.
„ . . . . : Λαογόνον καὶ Δάρδανον υἷε Βίαντος,
„Τὸν μὲν δερὶ βαλὼν, τὸν δὲ χεδὸν ἄορι τύψας.

Στίχ: 537. ΆΟΥΝΟΜ' ΈΧΙΟ'ΝΙΟΝ. . . . . Ἐκ Θηβῶν ἔτως ὀνομαθῖῶαι παρέδωκαν, παρὰ τὸ Ἐχίωνα ποτὲ τῶν Θηβῶν βασιλεῦσαι, ἐξ οὗ Ἐχιώνιοι οἱ Θηβαῖοι. Ἐκ γὰρ τῶν τᾶ Δράκοντος ὀδόντων, ὃν ὁ Κάδμος Ἀθιωᾶς ὑποθήκη ἀπέκτεινε, διασπαρέντων, ἀνέτειλαν ἀπὸ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, ἃς ἐκάλεσαν σπαρτὰς . . . . . περιεσώθησαν δὲ (ἐκ τῆς κατ' ἀλλήλων μάχης) πέντε: Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Ὑπερίωρ, Πέλωρ. Ἀπολλόδ: Βιβλ: Γ. Κεφ: Δ.

Στίχ: 538. . . . . ΛΥΚΙΉΣ ΈΞ ΆΓΡΩΝ ΤΩ͂Ν ΈΚΑΕ'ΡΓΟΥ. Ἡ γὰρ Λυκία ἱερὰ ἰῶ Ἀπόλλωνι. (ὅρα Δ'. Αἰν: ϛίχ. 155. καὶ Αὐτ:)

Στίχ: 540. ΜΑ'Ψ ΠΟΛΕ'ΜΟΥΣ ΣΤΥΓΕ'ΟΝΤΑ . . . . ΜΕΝΟ'ΙΤΗΝ. Τὸν νεᾶνα τόνδε, οἷον ἀποδειξιν ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς παρεισάγει, τᾶ τὸ πεπρωμένον εἶναι ἀναπόδραϛον· ὡς καὶ Πίνδαρος ἤδε Πυθ. ΙΒ. „Τόγε μόρσιμον ἃ πάρφυκτον.

Στίχ: 541. . . . . ΡΕΥ'ΜΑΤΑ ΛΕ'ΡΝΗΣ. Ἐκ τῶν ἑλῶν τῆς Ἀργολικῆς ταύτης λίμνης, ποταμὸς ἀπέρρει ὁμώνυμος, ἐκβάλλων ὑπὸ τὸ Πράσιον, ἰχθυοφόρος, ὅθεν ὁ Μενοίτης ἐξ ἁλίας διέζη. Ἀλλὰ περὶ τῆς Λέρνης ὅρα ϛ'. Αἰν: ϛίχ: 318. καὶ Η. ϛίχ. 312.

Στίχ:

Ille ruenti Hillo, animiſque immane frementi
Occurrit, telumque aurata ad tempora torquet:
Olli per galeam fixo ſtetit haſta cerebro.
Dextera nec tua te, Grajûm fortiſſime Creteu,
Eripuit Turno: nec Dii texêre Cupencum,
Ænea veniente, ſui: dedit obvia ferro
Pectora, nec miſero clypei mora profuit ærei.
Te quoque Laurentes viderunt, Æole, campi
Oppetere, & late terram conſternere tergo.
Occidis, Argivæ quem non potuêre phalanges.
Sternere, nec Priami regnorum everſor Achilles:
Hîc tibi mortis erant metæ, domus alta ſub Ida,
Lyrneſſi domus alta: ſolo Laurente ſepulchrum.
Totæ adeo converſæ acies, omnesque Latini,
Omnes Dardanidæ: Mneſtheus, acerque Sereſtus,
Et Meſſapus equûm domitor, & fortis Aſylas,
Tuſcorumque phalanx, Evandrique Arcadis alæ:
Pro ſe quiſque viri, ſummâ nituntur opum vi.
Nec mora, nec requies: vaſto certamine tendunt.
Hîc mentem Æneæ genitrix pulcherrima miſit,
Iret ut ad muros, urbique adverteret agmen
Ocius, & ſubitâ turbaret clade Latinos.
Ille, ut veſtigans diverſa per agmina Turnum,
Huc atque huc acies circumtulit, aſpicit urbem
Immunem tanti belli, atque impune quietam.
Continuo pugnæ accendit majoris imago.

Mneſt-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 543 ΟΥΔΟΣ Ο ΠΛΟΥΤΟΥΝΤΩΝ , : : : Οὐ γὰρ ἠξίε θυροκοπεῖν οἴκες πλησίον, τοῖς πόνοις τῶν ἰδίων καρπῶν διατρέφεθαι ςέργων· τινὰ δὲ τῶν χειρογράφων ἔχει: Limina Potentum (οὐδὲς τὰς τῶν Δυναςευόντων.) τά δὲ: munera (Ὑπερηγίας, Θητείας.) ὅπερ εἰς ταὐτὸ ἥκει καθ' ἑκατέραν τιὼ γραφιὼ, ἀντὶ τῆς θεραπείας τῶν ἐν δυνάμει καὶ πλέτῳ ὑπακεόμενον.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΔΑΣΜΩΙ ΕΓΕΩΡΓΕΙ. Ἀγρὲς γεπονῶν ἀλλοτρίες ὑπὸ δασμοφορᾷ· τὸ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῶν τοῖς τιὼ γιῶ κεκτημένοις καρποδοτῶν, τὸ λοιπὸν ὡς μιθὸν τῆς ἐργασίας αὐτῷ ἀπεφέρετο.

Στίχ: 544—548. ΩΣ Δ' ΟΤ' ΕΝΑΦΘΕΙΗ ΠΥΡ κτ: Τὰς δύο ταύτας εἰκόνας ἐυρήσεις καὶν τῷ Β'. τῆς Αἰν: στχ. 324.

Στίχ: 559. . . . . ΧΡΥΣΟΪΣΙ . . . . . ΚΡΟΤΑΦΟΙΣΙ, Τοῖς χρυσῇ κόρυθι περιςκεπομένοις.

Στίχ: 560. ΤΟΥ ΔΕ ΔΙ ΑΡ ΚΥΝΕΗΣ κτ: Ἰλ: Μ. στχ. 182.

„ . . . . Περιθόε υἱὸς, κρατερὸς Πολυποίτης
„Δερὶ βάλεν Δάμασον, κωπῆς διὰ χαλκοπαρῆε
„Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔχεθεν· ἀλλὰ διὰ πρὸ
„Ἀιχμὴ χαλκείη ῥῆξ' ὀςέον· ἐγκέφαλος δὲ
„Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο . . . .

Στίχ: 561. ΟΥΔΕ ΒΡΑΧΙΩΝ ΣΟΣ . . . . ΚΡΗΤΕΥ. Ἄλλος ὁ ἐνταῦθα Κρητεὺς ἦτος, παρὰ τὸν ἐν τῷ Θ'. Αἰν: στχ: 802. ὑπὸ τὲ αὐτῷ Τύρνε ἀναιρεθέντα. Ἐκεῖνος γὰρ Ποιητὴς ἦναι ἐλέγετο, καὶ περὶ κιθαρῳδίαν εὖ ἤσκητο.

Οὐδὸς ὁ πλιστύντων· δασμῷ δ' ὁ πατὴρ ἐγεώργει.
Ὡς δ' ὅτ' ἐναφθείη πῦρ κήλεον ἔνθεν ἰδ' ἔνθεν
Δρυμὸν ἐς ἀυαλέον, ψοφόεντά τε θράυσαναι δάφνης·
Ἤ ὅτε δὴ λάβρον ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
Καππέδον ἀφρώδεις καναχηδὸν χεύμενοι εἶσιν,
Οἳ δ' ὄιμλω ἰδίαν πορθῦσ· ὲ βάρδιον ἄμφω
Ὄρνιωτ' Αἰνείας καὶ Τύρνος δηριάασθαι.
Νωῦ δὴ, νωῦ γε χόλος κυμαίνει, σέρνα τ'ἀήθη
Εἴκειν, ῥήγνυται· ὥς ἔνι νωῦ χωρῦσ' ἐπὶ τρώσεις.
Μύρμανον Αἰνείας, πάππυς αὐτάρ τε προπάππυς
Κομπάζοντα, γένος Λατίῳ ἐξῆκον Ἀνάκτων,
Πλήξας δὴ σκοπέλοιο ἀναιδεῖ κλάσματι πέτρης,
Κάρραξ' ἐξ ὀχέων γε ἔρασ'· ὑπὸ μὶν δὲ ἱμάντας
Ἄντυγες ἐκκύλισαν, κραιπναὶ τὸν δ' ὁπλαὶ ὕπερθεν
Ἵππων δεσπότεω ἀλογόντων, ἠλοίησαν.
Τύρνος δ' ἐμμεμαῶτι Ἴλῳ μέγα βρυχομένῳ τε,
Πῆλεν ἐπαντιάσας χρυσοῖσι βέλος κροτάφοισι,
Τᾦ δὲ δι' ἄρ κωπέης κρανίῳ δόρυ ἐμπαγὲν ἔσῃ.
Οὐδὲ βραχίων σὸς, Γραικῶν σε μέγ' ἄλκιμε Κρητεῦ,
Εἴρυσε Τύρνα. Οὐδὲ Θεοί γε Κύπεγκον σέξαν
Ἄντιω Αἰνείαο· ἐπεὶ προβαλόντι σιδήρῳ·
Στήθεα, ἀκ οἰκτρῷ χραίσμησέ τι χάλκεος ἀσπὶς.
Καὶ σὲ δὲ Λωρεντοῖο ὀπώπασιν, Αἴολε, ἀγροὶ
Ἡμύσαντα μέγαν μεγαλωσὶ ταθέντ' ἐπὶ γαίης,
Τὸν πάρος Ἀργείων καββαλλέμεν ἄτι ῥὰ ἔχον
Εἴλαι, κἀδ' Ἀχιλεὺς ὁ κράτος Πριάμοιο ἐρείψας.
Ὧδε τέλος θανάτοιο· τεὸς δόμος αἰπὺς ὑπ' Ἴδιω,

Λυρ-

❋ ❋ ❋

ἤσκητο· περὶ δὲ τότε ἀδὲν ὧδε τοιῦτον, ἀλλ' ἤ ὅτι Γραικὸς ἦν, καὶ ἐπίσημος τιὼ ἀλκιὼ. Διακρίνεται δὲ καὶ τῦνομα ἐπὶ τύτοιν· ἐπ' ἐκείνε γὰρ διὰ δασέως (Θ) ἡ λήγεσα, ἐπὶ δὲ τότε διὰ ψιλῦ. (Τ). Κατὰ δέ τινα τῶν Ἀντιγράφων, καὶ πλεῖον ἔτι ἀπαντᾷ τὸ διάφορον, (Ρητεῦ) ἀντὶ τᾦ (Κρητεῦ) ἀναγινώσκειν ἐνταῦθα παρεχομένων.

Στίχ: 562. . . . . ΟΥ'ΔΕ' ΘΕΟΊ ΓΕ ΚΥ'ΠΕΓΚΟΝ ΣΤΕ'ΞΑΝ. Οἱ δ' ἄλλως (Κύπεντον, ἢ Κύπεντα) γράφεσι. Σημειωτέον δὲ μετὰ Σερβίε, ὡς τὸν μὲν ἐγγὺς ἀνωτέρω Κρητέα, ἡ περιῦσα οἱ ἀλκὴ διασῶσαι ἀκ ἴσχυσε, τᾦ μὴ ὑπὸ Τύρνε ἀναιρεθλῶναι, Κύπεγκον δὲ τῦτον, τὸν ὑπὸ Αἰνείε κατειργασμένον, ἀδ' αὐτοὶ οἱ Θεὸι, ὃυς ἦν ἔχων προσάτας, ἐρύσαντο· καὶ διὰ ταύτης οὖν τῆς παραθέσεως, ἀνθρωπικὴ μὲν ἡ Τύρνε δώαμις ὑποδείκνυται, Θεία δέ τις ἡ τᾦ Αἰνείε, καὶ μείζων ἢ κατὰ ἄνθρωπον.

Στίχ: 565. ΚΑΙ' ΣΕ' ΔΕ' . . . . ΑΊΟΛΕ . . . . Μετ' ἐπιστροφῆς Αἴολον ὁ Ποιητὴς προσφθέγγεται. Ἄνδρα τῦτον παρισῶν πελώριον μὲν τὸ δέμας, ἐπίσημον δὲ τιὼ ἀλκιὼ, τὸν μηδ' αὐτᾦ Ἀχιλλέως, μηδὲ τῶν Ἑλλιίσκων λόχων ἧττονα ἐν Τροίῃ γενόμενον, νῶ ὑπὸ Τύρνε δαμέντα, καὶ τῶν ὑψερόφων δωμάτων, οἷς ἐ τρυφᾶν ἐν ὑπωρείοις εἶχε τῆς Ἴδης, τὸν πρὸς τὰ Λωρεντῶ τάφον ἀνταλλαξάμενον.

Στίχ: 569. ΩΔΕ ΤΕ'ΛΟΣ ΘΑΝΑ'ΤΟΙΟ . . . . Ἰλ: Π. στίχ. 787. Οὕτως Ὅμηρος ὤκτειρε τὸν Μενοιτιάδιω.

„Ἐνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε φάνη βιότοιο τελευτὴ.

Καὶ Ἰλ: Υ. στίχ. 390. Ἀχιλλεὺς ἐπευχόμενος ἐπὶ τῇ ἀναιρέσει Ἰφιτίωνος:

Mneſthea, Sergeſtumque vocat: fortemque Sereſtum
Ductor s; tumulumque capit, quo cætera Teucrûm
Concurrit legio: nec ſcuta, aut ſpicula denſi
Deponunt. Celſo medius ſtans aggere fatur:
Nequa meis eſto dictis mora: Juppiter hâc ſtat:
Neu quis ob inceptum ſubitum mihi ſegnior ito.
Urbem hodie, cauſſam belli, regna ipſa Latini,
(Ni frenum accipere, & victi parere fatentur)
Eruam, & æqua ſolo ſumantia culmina ponam.
Sciiicet Expectem, libeat dum prælia Turno
Noſtra pati? rurſuſque velit concurrere victus?
Hoc caput, ô cives, hæc belli ſumma nefandi.
Ferte faces propere, fœduſque repoſcite flammis.
Dixerat: atque animis pariter certantibus omnes
Dant cuneum, denſaque ad muros mole feruntur.
Scalæ improviſo, ſubituſque apparuit ignis:
Diſcurrunt alii ad portas, primoſque trucidant:
Ferrum alii torquent, & obumbrant æthera telis.
Ipſe inter primos dextram ſub mœnia tendit
Æneas, magnâque incuſat voce Latinum;
Teſtaturque Deos, iterum ſe ad prælia cogi;
Bis jam Italos hoſtes, hæc altera fœdera rumpi.
Exoritur trepido inter diſcordia cives:
Urbem alii reſerare jubent, & pandere portas

Darda-

❀ ❀ ❀

„Κεῖσαι, Ὀτρωτεῖδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν.
„Ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δέ τοι ἐς' ἐπὶ λίμνῃ
„Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊον ἐξίν.
„Ὕλῃ ἐπ' ἰχθυόεντι, καὶ Ἕρμῳ δινήντι.

Στίχ: 570. ΛΥΡΝΗΣΣΟΎ ΔΌΜΟΣ. . . . . Περὶ Λυρνησσῦ τῆς πόλεως εἴρηται I. Αἰν: στίχ. 134.

Στίχ: 578. . . . : ΦΡΕΣΊΝ Ὕββαλε ΔΙ᾽ ἈΦΡΟΔΊΤΗ Ἰλ: Σ. στίχ. 157.
„Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ Φρεσὶ θῆκε Θεὰ γλαυκῶπις Ἀθηνὴ.

Στίχ: 589 ΜΗ᾽ ῬΆΤΙΣ ἌΜΒΟΛΊΗ ἘΠΈΕΣΣΙΝ . . . . Οὕτως Ἀγαμέμνων τέναντίον προτρέπων: Ἰλ. Β. στίχ. 139.
„Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἄν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Οὗτος δὲ καὶ ἑαυτὸν συμπεριείληφε τοῖς ἄλλοις, τῷ Θεῷ κελεύσαντος.

Στίχ: 596 ΖΕΥ̓Σ Ὥ᾽ ἘΣΤΗΚΕΙ . . . . Ὑπὲρ ἡμῶν ἵσαται τῶν ἐμμεμενηκότων τοῖς γενομένοις, ὅρκιος Ζεὺς ὅρκοις· κατὰ δὲ τέτων τῶν ἀσωθέτων τε καὶ ἀταθάλων, τῶν τὰς ὅρκας παραβεβηκότων κινηθήσεται.

Στίχ: Αὐτ: . . . . . ΌΤΙ Δ᾽ ἈΙΦΝΊΔΙΟΝ ΤΟΎΤ᾽ ἜΡΓΟΝ Οὐ δήπε τὸ τῆς μάχης, σιωπῇ γὰρ ὁ πόλεμος ἐκ ἀκήρυκτος, ἐκ δὲ παρασκευῆς ἑκατέρωθεν· Ἀλλα τὸ τῆς ἐμβολῆς καὶ ἐφόδε, κατ' αὐτῆς ἀμέσως τῆς Λατίνε πόλεως γενησομένης· τέτο γὰρ ἤδη τοῖς πολεμίοις ἂν αἰφνίδιον εἴη μὴ προσδοκᾶσιν, εἰς ὃ πρὸ μικρε καὶ ἡ μήτηρ αὐτὸν ὑπήλειφεν, ἡ ἐν Φρεσὶν αὐτῷ καθυποβαλεῖσα, τῷ ἐκ παρατάξεως ἀγῶνος παυσάμενον, καὶ τῆς μετὰ τῷ ἀντιπάλε Τύρνε μονομαχίας, ὡς ἀεὶ Φεύγοντος, ἀπεγνωκότα, διὰ τειχομαχίας ἀμέσως κατ' αὐτῷ χωρῆσαι πειραθλῶσι τῷ Ἄσεος, Ἄνωτ. στίχ. 59.
„Ἀσσοτέρω μολέοντα μάχλιν περοτὶ τείχεσιν ὄρσαι,
„Λίφνιδίῳ τ' ὤκισα Λατίνες θραῦσαι ὀλέθρῳ.

Στίχ:

Λυρνησσοῖο δόμος, τύμβος Λωρέντιος ἔτος.
Τόφρα κατ' ἀλλήλων ἐλέλιχθεν ἀγήματα πάντα
Ἄμμιγα πασσυδίῃ γε Λατίνων Δαρδανιδῶν τε.
Καὶ μιὼ καὶ Μνεσθεὺς ἔτι, καὶ δριμὺς δὲ Σερέστης,
Μέσσαπος ἱπποδάμας τε, ἀτὰρ κρατερός γε Ἀσύλας·
Τυρρίωων τε φάλαγξ, Εὐάνδρε τ' Ἀρκάδος ἴλαι.
Ἧι δ' ἄρ' ἕκαστος ἔχεσκε βίῃ ἀπερείδετο πάσῃ,
Ἀμβολίης τε ἄτερ, ἐπέρχοντο ἀπείρονα δῆριν.
Μήτηρ δ' Αἰνείᾳ φρεσὶν ὕββαλε δι' Ἀφροδίτη,
Ἀσσοτέρω μολέοντα μάχῃ προτὶ τείχεσιν ὄρσαι,
Αἰφνιδίῳ τ' ὦκισα Λατίνους θραῦσαι ὀλέθρῳ.
Ὡς δ' ὅγε μαιμώων κατὰ ἴλας πάντοσε Τύρνον,
Ἔνθα τε ἠδ' ἔνθα σκοπέων περὶ δέρκετο Ἄξυ,
Οὔτι τελοῦμ πολέμῳ, νηποινὶ δ' ἐχέσκον ἑκήλως,
Αἶψα ῥὰ μειοτέρης ἀνὰ χάρμης εἰκόνι κάυθη.
Μνεσθέα, Σεργέσῖω τε καλεῖ, κρατερόν τε Σερέσῖω,
Ἀρχὲς, βῆ δὲ κολωνὸν, ἵν' ἄθρους ἄμμιγα Τεύκρων
Σωὸ λεγεὼν ἔρρει θαμέες· σάκε οἱ δὲ καὶ ἔγχη
Οὐκ' ἀποθέντο· μέσον τέτοις δὲ σὰς μεγ' αὔτα.
Μὴ ῥάτις ἀμβολίη ἐπέεσσιν ἐμοῖσι γινέσθω·
Ζεὺς ὧδε σήκει· ὅτι δ' αἰφνίδιον τῦτ' ἔργον,
Τέκνα μηδείς μοι νῶῖ ὀκναλέος χωρείτω·
Σήμερον Ἀρχέκακον πόλιν, ἠδ' ἀρχιὼ τε Λατίνε,
(Αἰὲ ἄρα μὴ πείθεθ' ἐθέλοιεν, μηδὲ δαμέντες·)
Πέρσω, ἐς δ' ἔδαφος καπνώδες ἀνάκτορ ἐρείψω.
Ἦέ μενητέον εἰς ὅκεν ἠδὺ γένηται Τύρνῳ,
Ἐς δῆριν τλῆν' αὖθ' ὁμόσ' ἐλθεῖν ἡττηθέντα;
Τετὶ μάχης κεφάλαιον ἀθέσμε ἄμμιν ἐτεῦροι.
Εἶ' ἄγε δᾶδας· φλοξὶν ἀπαιτεῖσθε ξωθήκας.
Ἦ, αὐτὰρ θυμοῖσιν ὁμῶς δὴ πρόφροσι πάντες
Σφιωηδὸν παρτάχθεν, ἰδ' ἄρ πύκα τείχεσι βρίσαν.
Κλίμακες αἶψα φέροντ', ἀδοκήτως πῦρ δ' ἐπὶ λάμψεν.
Ἄλλοι μὲν ῥὰ πύλαςδε θέον, πέφνον δ' ἀντῶντας,

❀ ❀ ❀

Στίχ: 597. ΤΟΥΤΙ' ΜΑ'ΧΗΣ ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ . . . . Καιμιὼ, αὐτὸς τῶν κακῶν παραίτιος ὁ Τύρνος ἦν, ὡς καὶ Δράγκης ἔλεγεν ἀνωτέρω ἐλέγχων. ΙΑ. Αἰν: στιχ. 376.

„Τίπτε ῥὰ τοσσατίαις κακότησ' οἰκτρὲς πολίτας
„Ἐκπροιάπτεις, ὦ Λατῖν' ἀρχαίτιε μόχθων;

Ἀλλὰ τῆς μάχης κεφάλαιον ἡ τιὰ πόλιν ἐνταῦθα λέγει, ὅτι ἐν αὐτῇ ἰῶ ἡ Λαβίνη, ὑπὲρ ἧς ἡ πᾶσα σωίσατο ὄρις· ἤ, καὶ ἅπλως ἐπὶ τιὰ πόλιν ἀνάγει τὸ αἴτιον, καθὸ Τύρνῳ συμμαχῆσαν, ὃν ἀναχαιτῖσαι, καὶ ἀπεῖρξαι τῆς θρασύτητος ὤφειλεν.

Στίχ: 598. . . . . ΦΛΟΞΙ'Ν Ἀ'ΠΑΙΤΕΙ'ΣΘΕ ΞΥΝΘΗ'ΚΑΣ. Τὰς ὑπ' αὐτῶν ἀθετηθείσας. Ἄνωτ στίχ. 278.

Στίχ: 600. ΣΦΗΝΗΔΟ'Ν ΠΑΡΤΑ'ΧΘΕΝ . . . . Ὅρα ἄνωτ: στίχ. 476.

Στίχ:

Dardanidis, ipſumque trahunt in mœnia Regem:
Arma ferunt alii, & pergunt defendere muros.
Incluſas ut quum latebroſo in pumice paſtor
Veſtigavit apes, fumoque implevit amaro:
Illæ intus trepidæ rerum per cerea caſtra
Diſcurrunt, magniſque acuunt ſtridoribus iras.
Volvitur ater odor tectis: tum murmure cæco
Intus ſaxa ſonant: vacuas it fumus ad auras.
Accidit hæc feſſis etiam fortuna Latinis,
Quæ totam luctu concuſſit funditus urbem.
Regina ut tectis venientem proſpicit hoſtem,
Inceſſi muros, ignes ad tecta volare;
Nuſquam acies contra Rutulas, nulla agmina Turni;
Infelix pugnæ juvenem in certamine credit
Extinctum, & ſubito mentem turbata dolore,
Se cauſam clamat, crimenque, caputque malorum:
Multaque per mœſtum demens effata furorem,
Purpureos moritura manu diſcindit amictus;
Et nodum informis lethi trabe nectit ab alta.
Quam cladem miſeræ poſtquam accepêre Latinæ,
Filia prima manu flavos Lavinia crines
Et roſeas laniata genas: tum cætera circum
Turba furit: reſonant latè plangoribus ædes.
Hinc totam infelix vulgatur fama per urbem.
Demittunt mentes; it ſciſſâ veſte Latinus,
Conjugis attonitus fatis, urbiſque ruinâ,
Canitiem immundo perfuſam pulvere turpans:
Multaque ſe incuſat, qui non acceperit ante
Dardanium Æneam, generumque adſciverit ultro.
Interea extremo bellator in æquore Turnus
Palantes ſequitur paucos, jam ſegnior, atque

Jam

❀ ❀ ❀

Στίχ: 603 . . . . ΣΚΙΟΌΩΤΟ ΔΕ᾽ ΤΟΎΞΟΙΣ ᾽ΑΙΘΗΡ. Τὸ δ᾽ αὐτὸ ἔφασκεν ὁμοίως, καὶ ΙΑ. Αἰν: στίχ. 636.
" . . . . . Βαθὲη δ᾽ ἕλεν ἠρανὸν ὄρφνη.

Στιχ: 608. . . . . ᾽ΑΘΕΤΕΙΝ Δ᾽ ᾽ΕΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΌΡΚΟΥΣ. Πρῶτον μὲν, ἐπὶ τῆς διὰ Ἰλιονέως πεμφθείσης ὡς αὐτὸν πρεσβείας, πίστιν εἰρήνης τε ἅμα καὶ ἐπιγαμβρεύσεως παραχών. Ζ. Αἰν: στίχ. 366—308. Δεύτερον δὲ, ἐπ᾽ αὐτῇ τῇ ἀρτίως διὰ θυμάτων καὶ ὅρκων ἑκατέρωθεν βεβαιωθείσῃ μονομαχίᾳ μεταξὺ Τύρνε καὶ Αἰνείε. Ἄνωτ: 168—226.

Στιχ: 609, ... ΝΕΓΚΟΣ ᾽ΕΝΩΡΤΟ. Οὐδ᾽ ἐν ἀκμῇ τῇ κινδύνε ἐτύγχανον ὁμοφρονοῦντες. Οἱ μὲν γὰρ τὰς τῆ Ἄρεος ἀναπεταθῆναι πύλας εἰς ὑποδοχὴν Αἰνείε ἠροῦντο· οἱ δ᾽ ὅπλοις ἀμύνεσθαι, καὶ τῆς πόλεως δεῖν ἀπείργειν ἀντιδιετείνοντο. Διὸ δὴ καὶ τὸν Ἄνακτα αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἐπάλξεις ἀνεῖλκον. στίχ. 611. Δυνάτος δ᾽ ἔτως ἠρμήνευσεν· ὅτι ἄρα ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων ἑστῶτα τὸν Λατῖνον, διχονοοῦντες οἱ Ἀρυκοὶ, οἱ μὲν ἔνθεν μεθεῖλκον, διαλύσεις ποιεῖσθαι πείθοντες, οἱ δ᾽ ἔνθεν τἐναντίον ἐποτρωυοντες, τῷ πολέμῳ τὴν τῶν πραγμάτων κρίσιν ἐφιέναι παραβιαζόμενοι.

Στίχ:

Οἱ δ' ἔγχη πάλλον· σκιόωτο δὲ τόξοις αἰθὴρ·
Αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισιν ἀναχὼν χεῖρ ἀνὰ τείχη
Αἰνείας μέγ' ἄϋσε, Λατίνῳ κάρτα δ' ὁμόκλα,
Καί γε Θεὰς πάντας μαρτύρετο ἄυθις ἀνάγκῃ
Αὐτὸς δηριάαν, δὶς δ' ἤδη Ἰταλιώτας
Ἄρχεθαι πολέμου, ἀθετεῖν δ' ἐς δεύτερον ὅρκους.
Τῆμος δειμαλέοις πολιήτας νεῖκος ἐνῶρτο.
Ἄλλοι ἀνοιγέμεν Ἄσυ κέλοντο πύλας τε πετάσσαι
Δαρδανίοις, αὐτὸν δὲ ἄνακτ' ἀν' ἐπάλξιας εἶλκον·
Ἄλλοι δ' ὅπλα φέρον, καὶ ἀπεῦδον τείχεσ' ἀμυνεῖν.
Ὡς δ' ἄρ' μηλοβοτὴρ, ὅτε ἐν πέτρῃ γλαφυέσσῃ
Σμιλῶος ἀνιχνεύων, δρίμυξε μελίσσας καπνῷ,
Αἱ δ' ἐν σφῶν κλισίας κηρώδεσιν ἐγκλονέονται,
Αὐτὰρ ἀολλέες ὀξὺ χοάμεναι ἐμβριμόωνται,
Ὀδμὴ δ' ἀμφιμέλαινα ἑλίσσεται ἐν τεγέεσσι·
Βομβεῖ δ' ἄρ σίμβλον, θρώσκει λιγνὺς δὲ ἀν' ἄυρας.
Τοῖον τιωίκα δὴ κακοδαίμοσι γέντο Λατίνοις,
Καὶ πᾶν ἐν πένθει ἄρδιν ἐδονήσατο Ἄσυ.
Δήϊον ὡς δ' ἤδη ἐπιόντα ἄνασσα κατῆδε,
Τείχεά τ' ἀμβαίνοντα, καὶ οἴκοις δ' ἱπτάμενον πῦρ,
Εἶλας δ' ἀδαμόθεν Ῥοτόλων, καὶ τάγματα Τύρνυ,
Αὐτὸν δόξε νεᾶνα δαμέντα πεσεῖν ἐνὶ χάρμῃ·
Αἶψα δέ τοι φρένας ἦ δύσλυσος ἄχεϊ θραχθεῖσα,
Βῶσεν, ἀταθαλίης αὐτιὼ τῆς δ' αἴτιον ἔμμεν,
Τῶν τ' ἐνσκηψάντων δεινῶν κεφάλαιον ἁπάντων.
Πολλὰ δὲ ἐμμανέως φαμένη ἔκφρων ὑπ' ἀνίης,
Εἵματα πορφύρεα, θνήξασ' ὡς, χείρεσι ῥήγνυ,
Καὶ βρόχον ἁψαμένη ἀχήμονα εἵλετο πότμον.
Λοίγιον ἄρ τόδ' ἐπεί γ' οἰκτραὶ πεπύθοντο Λατῖναι,
Πρώτη ξάνθὴς ἡ παῖς πλοχμὸς τίλλε Λαβίνη,

Δρύπ-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 613. ΩΣ Δ' ΑΡ' ΜΗΛΟΒΟΤΗΡ . . . . Ὅτι δ' ὁ καπνὸς Μελισσῶν τῇ φύσει ἐχθρός ἐστιν ἀφόρητος, καὶ δι' αὐτῆ τυφόμεναι φυγαδεύονται, κοινῇ τε δῆλον, καὶ ἐκ πείρας τὸ πιστὸν ἔχον ἐστὶν (Γέρα Δ. Γεωργ. στίχ. 386.) Τῇ δ' εἰκόνι ταύτῃ καὶ Ἀπολλώνιον ἐν τοῖς Ἀργον. Βιβλ: β. στίχ. 130. χρησάμενον ἐπάγουσιν.

„Ὡς δὲ Μελισσάων Σμιλῶος μέγα μηλοβοτῆρες
„Ἠὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσιν,
„Αἱ δ' ἤτοι τείως μὲν ἀολλέες ὦ ἐνὶ Σίμβλῳ
„Βομβηδὸν κλονέονται, ἐπὶ τρὸ δὲ λιγνύοεντι
„Καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἑκὰς αἴσσουσι

Στιχ: 626. ΒΩΣΕΝ. ΑΤΑΣΘΑΛΙΗΣ ΑΥΤΗΝ ΤΗΣ Δ' ΑΙΤΙΟΝ ΕΜΜΕΝ. Οὐδ' ἐψεύδετο τοῦτο γε. Ὅρα δὲ ἐν Ζ. Λίν: στίχ. 368—431.

Στίχ: 630. ΚΑΙ ΒΡΟΧΟΝ ΑΨΑΜΕΝΗ κτ: Ὥσπερ καὶ ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἐπικάση, Ὀδυσ. Λ. στίχ. 276.

„Ἡ δ' ἔβη εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο κρατερο῀ο,
„Ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλο῀ο μελάθρου,
„Ὠι ἄχεϊ χομένη . . . . . .

Jam minus, atque minus ſucceſſu lætus equorum.
Attulit hunc illi cæcis terroribus aura
Commiſtum clamorem, arrectaſque impulit aures
Conſuſæ ſonus urbis, & illætabile murmur;
Hei mihi, quid tanto turbantur mœnia luctu?
Qniſve ruit tantus diverſa clamor ab urbe?
Sic ait, adductiſque amens ſubſiſtit habenis.
Atque huic, in faciem ſoror ut converſa Metiſci
Aurigæ, cnrrumque & equos & lora regebat,
Talibns occurrit dictis: Hac, Turne, ſequamnr
Trojugenas, qua prima viam victoria pandit:
Sunt alii, qui tecta manu defendere poſſunt.
Ingruit Æneas Italis, & prælia miſcet:
Et nos ſæva manu mittamus funera Teucris:
Nec numero inferior, pugnæ nec honore recedes.
Turnus ad hæc:
O ſoror, & dudum agnovi, cum prima per artem
Fœdera turbaſti, teque hæc in bella dediſti:
Et nunc nequicquam fallis Dea. Sed qnis Olympo
Demiſſam tantos voluit te ferre labores?
An fratris miſeri lethum ut crudele videres?
Nam quid ago? aut quæ jam ſpondet fortuna ſalutem?
Vidi oculos ante ipſe meos, me voce vocantem
Murthanum (quo non ſuperat mihi charior alter)
Oppetere ingentem, atque ingenti vulnere victum.
Occidit infelix, ne noſtrum dedecus Ufens
Aſpiceret: Teucri potiuntur corpore & armis.
Exſcindine domos (id rebus defuit unum)
Perpetiar? dextrâ nec Drancis dicta refellam?
Terga dabo? & Turnum fugientem hæc terra videbit?
USQVE adeone mori miſerum eſt? Vos ô mihi Manes
Eſte boni, quoniam Superis adverſa voluntas.
Sancta ad vos anima, atque iſtius inſcia culpæ,
Deſcendam, magnorum haud unquam indignus avorum.
Vix ea fatus erat: medios volat ecce per hoſtes

Vectus

❁ ❁ ❁

Στίχ: 649. . . . . Ἡ ΣΧΗΜΑ ΜΕΤΙΣΚΟΥ ΑΜΕΙΠΤΟ, κτ: Ὅρα ἀνωτ: στίχ. 489. κξ:

Στίχ: 660. ΟΥΔΕ ΜΕ ΝΥΝ ΓΕ ΘΕΑΙΝ ΑΠΑΦΟΙΟ. Οὐρσῖνος δὲ καίνταῦθα τῦ Ὁμηρικῦ Τυδείδε ἐμνήσθη, πρὸς Ἀθλιωᾶν λέγοντος. Ἰλ: Ε. στίχ. 815.

„Γινάσκω σε, Θεὰ, θύγατερ Διὸς Αἰγιόχοιο.

Στίχ: 664. . . . . ΟΠΩΠΑ ΓΕ ΚΕΚΛΟΜΕΝΟΝ ΜΕ
665. ΜΥΡΡΑΝΟΝ . . . . . Τετὶ κατὰ τὸ σιωπώμενον. οὐδὲν γὰρ πλέον περὶ Μύρρανε ἀνωτέρω εἴρηται, ἢ ὅτι πεσὼν ὑπὸ Αἰνείε, ἀναιδεῖ λίθε κλάσματι ἀπὸ τῦ ὀχήματος, ὑπὸ τῶν ἵππων τῶν αὐτῦ κατηλόηται, ἐν ᾧ Τύρνος Ἴλον διὰ τῶν κροτάφων ἀντετόρησεν. (Ἀνωτ: στίχ. 552—560.

Στίχ:

Δρύπτε παρειὰς δ' ἅς ῥοδέας· σίφος ἀμφὶ δ' ἔπειτα
Μαίνετο, καὶ θριώοις πάντ' ἐυρέα δώματ' ἐπήχει.
Ἔνθεν λευγαλέη περιέπτη φῆμις ἀν' Ἄσυ.
Πάντες δὲ θράχθεν· κίε ῥῆξας δ' εἶμα Λατῖνος,
Ἔκπληκτος μοίρας τ' ἀλόχω, πόλιώς τε ὀλέθρῳ,
Πολλά γε οἱ τ' αὐτῷ ὀνοτάζων, ἕνεκα δὴ πρὶν,
Δάρδανον Αἰνείαν μὴ γαμβρὸν δέξατο πρόφρων.
Τετάκι ἀμπεδίον πύματόν πε μάρναται Τύρνος,
Πάυρας ἠλάσκοντας ἐλαύνων νωχελέως περ,
Ἠδ' ἀτυχῶς πάντῃ πολεμίζων, αὐτὸς ἰδ' ἵπποι.
Τιὼ δε γὰρ οἱ πόρθμευσ' ἁλαοῖς ἐνὶ δείμασιν αὔρα,
Συμμιγέα κραυγῇ, προχόντι τε ἔασι βάλλεν
Ἄσευς θρᾶς θ' ὅμαδός τε, ἐνὶ σονόεντι κυδοιμῷ.
Ὦ πόποι! ἦλίκον ἆρ θροέει νῶῖ τείχεα πένθος;
Τίςπτε ἰωγὴ ἥδε ἀπ' Ἄσεος ὦρτο τοσάυτη;
Ὡς φάτο· ἠδ' ἔκφρων ἀνερύσσας ἰῶία ἔσῃ.
Τῷ δὲ κασιγνήτῃ, ἥ χῆμα Μετίσκε ἀμάπτο,
Οἷα δὲ διφρευτὶς δίεπεν καὶ λῶρα καὶ ἵππας,
Ἔνθεν φθεγξαμένη, ἐσσώμεθ', ἔφη, ὦ Τύρνε,
Τρωσὶν, ὅθεν νίκης πρώτη ὁδὸς ἡμῖν ὄιχθη.
Δώμασι τοῖσι πόλιος ἀμυύειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι·
Μέσφα δ' ἄρ Αἰνείας ἐπιμάρναται Ἰταλιώτας,
Τόφρα γε ἡμέας αὖνὰ ἰάπτειν πένθεα Τεύκροις.
Οὗτοι ἀριθμῷ, ἀδέ νυ κύδει χάσσεαι ἥσσων.
Τοῖα παραφαμένῃσι, ὧδ' ἀντεπαμείψατο Τύρνος·
Ὦ Κάσις, ἀδὲ πάρος με λελήθεις, εὖ τε ῥὰ πρῶτον
Ὄρκια συγχεύσασα μέμιξ' ἐνὶ δήρισι τοῖσδε,
Οὐδὲ με νῶῖ γε Θέαιν' ἀπάφοιο. Τὶς ἐξ Οὐλύμπε
Πᾶσε κατελθοῦσαν, τοσσὸσδ' ἀνατλήμεν' ἀγῶνας;
Ἠὲ κασιγνήτε ὄφρ' οἰκτροῦ πότμον ἐπόψῃ;
Τίκεν ῥέξω; ἦ τὶς δαίμων ἔκ με σαώσει;
Αὐτοῖς ὀφθαλμοῖσιν ὅπωπάγε κεκλόμενόν με
Μύρρανον, (ἔ μηδεὶς πέρι δή μοι φίλτερος ἄλλος.)
Τεθνήξαντα μέγαν μεγαλωσί τε καττρωθέντα.
Ὤχετο καὶ Οὖφης δὲ τάλας, μὴ αἶχος ἐσείδῃ
Ἡμέτερον· δέμας αὐτὰρ ἔλον καὶ τεύχεα Τεῦκροι·
Πορθεῖθαι νῶῖ ἠδ' οἴκους (τὸ ῥὰ λέπετο οἷον!)
Τλήσομαι, ἀδ' ἔργοις ἔπεα Δράγκοιο ἐλέγξω;
Νῶτα δέ τοι, δραπέτης ὡς, τρέψω; καὶ νύ γε Τύρνον,

❁ ❁ ❁

Στίχ: 667. Ὤχετο καὶ Οὖφης . . . . Ἀνωτ: στίχ. 479.

Στίχ: 670. . . . . Ο'ΥΔ' ΕΡΓΟΙΣ ΕΠΕΑ ΔΡΑΓΚΟΙΟ ΕΛΕΓΞΩ; Ὅρα ΙΛ. Λίν. στίχ. 357—391.

Στίχ: 671 . . . . ΚΑΙ' ΝΥ' ΓΕ ΤΥ'ΡΝΟΝ κτ: Περιαυτολογία ἔτι γε μεμπτέα. Οὐ γὰρ μεγαλεῖα περὶ ἑαυτῷ ἐνταῦθα διέξεισιν. ἀλλὰ τὸ δειλανδρίσαντα τῷ πολέμῳ αἰχρῶς ἀποχωρῆσαι, τῆς πατρίδος ἐν ἀκμῇ ἔσης κινδύνε,

Vectus equo ſpumante Saces, adverſa ſagittâ
Saucius ora: ruitque implorans nomine Turnum:
Turne, in te ſuprema ſalus: miſerere tuorum:
Fulminat Æneas armis, ſummaſque minatur
Dejecturum arces Italûm, excidioque daturum:
Jamque faces ad tecta volant: in te ora Latini,
In te oculos referunt: muſſat rex ipſe Latinus,
Quos generos vocet, aut quæ ſeſe ed fœdera flectat.
Præterea Regina tui fidiſſiima, dextrâ
Occidit ipſa ſuâ, lucemque exterrita fugit.
Soli pro portis Meſſapus & acer Atinas
Suſtentant aciem. Circum hos utrinque phalanges
Stant denſæ, ſtrictiſque ſeges mucronibus horret
Ferrea. Tu currum deſerto in gramine verſas!
Obſtupuit varia confuſus imagine rerum
Turnus, & obtutu tacito ſtetit: æſtuat ingens
Imo in corde pudor, miſtoque inſania luctu,
Et Furiis agitatus amor, & conſcia virtus.
Ut primum diſcuſſæ umbræ, & lux reddita menti,
Ardentes oculorum acies ad mœnia torſit
Turbidus, éque rotis magnam reſpexit ad urbem.
Ecce autem flammis inter tabulata volutus
Ad cœlum undabat vortex, turrimque tenebat,
Turrim, compactis trabibus quam eduxerat ipſe,
Subdideratque rotas, ponteſque inſtraverat altos.
Jam, jam fata, ſoror, ſuperant: abſiſte morari:

Quò

❀ ❀ ❀

κινδυνώσε, μὴ πρὸς αὐτῦ εἶναι ἡγεῖται· κρίνει δὲ τῷ τοιαύτῳ φυγῷ ἐλεεινοτέραν καὶ αὐτῦ τῦ θανάτε. στίχ. 673.

„Ὡς οἰκτρὸν τὸ θανεῖν; . . . . . .

Στίχ: 680. ΤΥΡΝ' ἘΠΙ' Ὄ ΙΩ ΣΟΙ ΤΟ' ΣΑΩΣΑΙ . . . . Ἡ δὲ Ἰυτύρνη ἐξαπατῶσα ὑπετίθετο τὐναντίον· Αἰνητ: στίχ. 653.

„Δώμασι τοῖσι πόλιος ἀμυνέειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι.

Στίχ: 685. ΜΥ'ΖΕΙ . . . . Οἷον τὰ χείλη συμμύων ἐσθ' ὅτι ὑποτονθορύζει ἀμηχανῶν, μηδ' ἐξειπεῖν σαφῶς ἔχων τὸ παρισάμενον.

Στίχ: 686. . . . . ΚΡΕ'ΙΟΥΣΑ' ΤΕ . . . . Καὶ δὴ αὐτὴ ἄρα ἐν ζῶσι περίεσιν ἡ Ἀμάτη, ἥτις τὸν ὁμευνέτιν εἰς τόδε ὑπὲρ Σῦ ἵσατο πείθουσα, καὶ τῦ Αἰνεία σωθῆναι ἀπάγουσα.

Στίχ: 690. . . . . ΞΙΦΕ'ΩΝ . . . . ΔΗ'Ι"Α ΦΡΙ'ΣΣΕΙ. Ἰλ: Ν. στίχ. 339.

„Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι.

Περὶ δὲ τῆς μεταφορᾶς ταύτης, ὅρα καὶ Ζ. Αἰν: στίχ. 564.

Στίχ: 601. . . . . ΧΑΟΙ'ΗΝ ἘΣ ἘΡΗΜΗΝ. Ταυτὸν εἰπεῖν, ἔξω τῦ τῆς μάχης σαδίε μάτιν περιάγεις, ἐπ' ἐχατιᾶς, ἢς. ὅπω στρατὸς ἐπιβὰς ὅθ' ἵππέων, ἐδὲ πεζῶν, τιν ὑπὸ τοῖς ποσὶ χλοάζουσαν πίαν ἀπομαράνας διέβλαψεν.

Στίχ: 692 . . . . ἘΠΙ' ΠΟΙΚΙ'ΛΗ ἘΙΚΟ'ΝΙ ΤΗ"ΔΕ. Πῶς ἡ ποικίλη ἡ εἰκών; Αἰνείας κορυνονβολῶν ὅπλοις παντοίοις κατὰ τῦ Ἄρεος· Τείχη περθόμενα, καὶ ὅσον ὅπω κατερειπόμενα· πυρσὰ κύκλοθεν ἀφιέμενα, καὶ τὲς ἐν τῇ πόλει δόμες περιπτάμενα· ὁ γηραιὸς Ἄναξ ἐγγὺς ὑπὸ φόβε, καὶ ἀμηχανῶν ὅ, τι ποτὲ πρὸς ἀπαλλαγὴν τῦ ἐπικειμένε αἱρετέον, ἐλέθρε· ἡ ἄνασσα

Φέυγοντ' ἐκ πολέμυ γαῖα προτιόψεται αὖτή;
Τὼς οἰκτρὸν τὸ θανεῖν; Θεοὶ ἀλλ' ὦ νέρτεροι ὔμμες,
Ἐυμενέες παρέοιτε, ἐπεὶ μὴ ὑπέρτεροι ἔσκον.
Ἀγνὴ ὡς ὑμέας ψυχὴ καταβήσεται ἥδε,
Οὐκ ἀλιτήμων, οὐδέ τ' ἀεικελίη γενετῆρσι.
Τοῖα λέγοντα μέσον, διὰ δήϊα ὅπλα διαπτὰς,
Ἠνὶ ἐπ' ἀφρίζοντι Σάγης ἐποχούμενος ἵππῳ,
Ὦπα δὲ τραυματίας ἰῷ, ἐπικέκλετο Τύρνον.
Τύρν', ἐπὶ οἵῳ σοὶ τὸ σαῶσαι· Σὰς γ' ἐλέαιρε.
Αἰνείας σκηπτῦ δέμας Ἰταλικ' Ἄσεα ὅπλοις
Πέρθων, πάντ' ἄρδιν ἐπαπειλεῖ πρόχνυ ἐρείψειν.
Ἤδη πυρσὰ δόμυς περιίπταται· ὡς σὲ Λατῖνοι,
Ὡς σὲ τρέψαντ' ὄσσε· Ἄναξ αὐτὸς δὲ Λατῖνος
Μύζει, τόν κ' ἐρέει γαμβρόν, τὰ δ' ἐς ὅρκια νεύσει.
Πρὸς δ' αὐτὴ κρείσσά τε, ἧ γ' ἐπὶ σοὶ ῥὰ ἐώλπει,
Αὐτοφόνος θάνε, φῶς δὲ καταπτήξασα ἀπέδρα.
Οἷοι πρόθε πυλῶν, Μέσαπος, δριμύς τε Ἀτίνας.
Θαρσωέως' ἔλας· πυκιναὶ δ' ἑκάτερθε φάλαγγες,
Τὰς πέρι ἔσαν· καὶ ξιφέων δ' ἄρ λήϊα φρίσσει
Ταρφέ', ὁ δὲ χλοίῳ ἐς ἐρήμιῳ ἅρμα τιταίνεις.
Θάμβησεν ῥὰ ταφὼν ἐπὶ ποικίλῃ εἰκόνι τῇδε
Τύρνος· σὴ δ' ἐνεὸς σιγῶν· πάφλαζε δ' οἱ αἰδὼς
Ἐν μυχάτοις κραδίης, μανίη τ' ἄμμικτος πένθει,
Αὐτὰρ ἐρινυώδης τ' ἔρος, ὠρέη θ' οἱ δήλη.
Ὡς πρῶτον δ' ἀχλύς τε κεδάσθη, νὼς τ' ἐπιφαῦσεν,
Ὅσσε πυριφλεγέθοντ' ἰθὺς προτὶ τείχε ἔφηκε
Σκυθρὸς, ἰδ' ἐξ ὀχέων αὐτὸν κατὰ δέρξατο Ἄσυ.
Ἠνὶ μέσον δ' ἦρτο φλογέῃ σανιδώμασι δίνη,
Ἀγκυμαινομένη δ' εἰς ὐρανὸν, εἶχετο πύργυ·

Πύρ-

❋ ❋ ❋

ἄνασσα βρόχον ἀψαμένη, καὶ ἐν ἀπογνώσει τελείᾳ τῷ ψυχῷ κακῶς ἀποχρέμψασα. Οἱ τῶν πολιορκέντων ἀρχηγοὶ καὶ σημάντορες, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν τὰς ἴλας ἐπιθαρσιώοντές τε καὶ κατεπείγοντες. Πυκναὶ φάλαγγες ἄλλαι πάντοθεν παρατεταγμέναι, καὶ ὁποιανῦν ἔξωθεν συμμαχίαν τῦ πολιορκεμένυ Ἄσεος ἀποφράττεσαι. Δήϊα ὅπλων ἄντικρυς, ἀπανταχῦ φρίσσοντα. κτ: κτ:

Στίχ: 693. . . . . ΣΤΗ Δ' ΕΝΕΟΣ ΣΙΓΩΝ . . . . Καταλέγει τὰ Τύρνῳ τιμὴ ἔκτασιν ἐμποιήσαντα. Τοῖς δ' αὐτοῖς ἔπεσιν ὁ Μάρων κέχρηται, καὶ ἐν τῷ Γ'. τῆς Αἰν. στίχ. 915. κτ:

Στίχ: 698. ΣΚΥΘΡΟΣ . . . . Ἐν ὑπερβάλλοντι ψυχῆς ταράχῳ, ἐνεργὴς ἅμα καὶ συγγαλέος τῷ ὄψιν turbidus ἁπλῶς ἔχει ὁ Μάρων: (τεταραγμένος, τεθολωμένος.) Αὐτοὶ δὲ ἔτω (σκυθρὸς) ἡρμηνεύσαμεν, ὡς ἄν μήτις θέλωσιν αὐτῷ ψυχῆς περιῦσαν ἔτι ὑπολάβῃ τῷ ἐξ ἀμηχανίας, ἢ ἀορισίας, ὅπερ ἐν ἦν· προείληπται γὰρ στίχ. 696.

„Ὡς πρῶτον δ' ἀχλὺς τ' ἐκεδάσθη, νῆς τ' ἐπὶ φαῦσεν.

Στίχ: 700. ΑΓΚΥΜΑΙΜΟΜΕΝΗΝ . . . . Αἱ γὰρ τῆς αἰρομένης φλογὸς κορυφαὶ, κύμασιν οἷα τισὶ τοῖς θεωμένοις παρισῶσι καὶ σωήθης ἡ Μεταφορὰ αὕτη τῷ Μάρωνι. Ὅρα καὶ Α. Γεωργ: στίχ. 541.

„Αἴτνίῳ παφλάζεσαν ἐπώπαμεν; ὡς δὲ ῥαγέντων
„Τῆς δ' ἱπνῶν μυχίων, ῥοιζηδὸν κύματα χωῦτο;

Quò Deus, & quò dura vocat Fortuna, ſequamur.
Stat conferre manum Æneæ: ſtat, quicquid acerbi eſt
Morte pati: nec me indecorem, germana, videbis
Amplius. Hunc, oro, ſine me furere ante furorem.
Dixit, & è curru ſaltum dedit ocyus arvis,
Perque hoſtes, per tela ruit, mœſtamque ſororem
Deſerit, ac rapido curſu media agmina rumpit.
Ac veluti montis ſaxum, de vertice præceps
Cum ruit avulſum vento: ſeu turbidus imber
Proluit, aut annis ſolvit ſublapſa vetuſtas;
Fertur in abrupto magno mons improbus actu,
Exultatque ſolo, ſylvas, armenta, viroſque
Involvens ſecum Disjecta per agmina Turnus,
Sic urbis ruit ad muros, ubi plurima fuſo
Sanguine terra madet, ſtridentque haſtilibus auræ:
Significatque manu, & magno ſimul incipit ore:

Par-

❖ ❖ ❖

Στίχ: 701. . . . . ΑΤΤΟΣ ΣΤΗΣΕ ΞΥΜΠΗΞΑΣ, Αὐτῷ γὰρ Τύρνῳ, τὸ τῷ ξυλίνῳ πύργῳ ἐπιόημα ὑπῆρχε καὶ ἔργον, ἵνα διὰ τροχηλιῶν μετακομιζομένῳ οἷπερ ἄν δέῃ τῷ πυργώματος, παρῇ τοῖς ἐν τῷ Ἄσει ἐξ ὑπερδεξιῶν αὐτόθεν τοὺς πολιορκοῦντας ἀμύνεσθαι, καὶ τὸ τείχους ἀποσοβεῖν. Ἐξέπληξεν οὖν καὶ τοῦτο Τύρνον, οὐδὲν ἧττον τῶν ἄλλων, εἰς κενὸν τε καὶ μάτην κατιδόντα ἀποβᾶσαν αὐτῷ τὴν ἐπινοιαν τῷ μηχανεργήματος.

Στίχ: 703 ΝΙΚΑΙ Γ' ΑΚ ΜΟΙΡΩΝ ΚΛΊΣΙΣ . . . . Πρὸς Ἰυτύρνῃ ταῦτα, τὴν γενομένην αὐτῷ τῆς ἀναβολῆς παραίτιον. Ὅρα ἀνωτ: στίχ. 650—656.

Στίχ: 704. ΕΣΠΟ'ΜΕΘ' ΟΙ ΘΕΟΣ, ΟΙ Τ' ΑΙΝΗ ΔΑΙΜΩΝ . . . . Οὕτω καὶν τῷ Ε'. Αἰν: στίχ. 749

" . . . . ἢ Μοῖραι ἄγωσ' ἀπάγωσίν τ' ἔκειν

Ἀλλ' ἐκεῖσε μὲν παραινετικῶς, καὶ ἐν ὑποθήκης τρόπῳ ὑπὸ τῆ γηραιᾷ Ναύτῃ εἴρηται τῷ Αἰνείᾳ, ὧδε δὲ πρὸς Ἰυτύρνιν ὑπὸ τῆ ὀμαίμονος κατ' ὀργὴν, καὶ οἷον ἐξ ἀπογνώσεως.

Στίχ: 705. ΣΤΗΣ' ΟΜΟΣ' ΑΙΝΕΙΑΙ ΧΩΡΗΣΕΙΝ . . . . Περιθέμην καὶ ἔσησα βεβαίως τε καὶ ἀμεταθέτως.

Στίχ: 707. . . . ΜΑΝΙΗΝ . . . . ΜΑΝΗΝΑΙ. Ἀττικὸς ὁ τρόπος. Σέρβιος δὲ φησὶν ὅτι Ἀρχαϊκὸν τὸ ῥῆμα, πρὸς Λατίνους ἀφορῶν παρ' οἷς, ἡ χρῆσις ἔτοι μάλα σωνήθης ὕστερον. Ἐπεὶ δὲ παρενετέθη (το πρὶν) ante, ἐξέσαι καὶ ἔτω παραφράσαντας τὸ ῥηθὲν ἑρμηνεῦσαι: Ἔα με ταῖς προθυμίαις μαίνεσθαι, καὶ πρὶν ἢ χερσὶν ἐλθόντα τοῖς πολεμίοις ἔργῳ μανιῶσαι· Ἡ δὲ μανία αὕτη πρὸς τὴν ἐξῆς μέλλουσαν, προπαρασκευή τις οἷον ἰῶ καὶ παράθηξις. Ὡς καὶ περὶ τῶν Ταύρων εἴρηται, τῶν καὶ πρὸ τῆς κατ' ἀλλήλων μάχης προκεδιαζόντων τὰ τῆ ἀγῶνος. Γ. Γεωργ. στίχ. 269.

Στίχ: 708. Ἤ, ΚΑΙ Γ' ΕΞ ΟΧΕΩΝ κτι Ἰλ: Γ. στίχ. 29.

„Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.

Στίχ: 711—715. ΩΣ Δ' ΟΤΕ ΕΞ ΟΡΕΟΣ ΚΟΡΤΦΗΣ . . . . Ἰλ: Ν. στίχ. 136.

„ . . . . Ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
„Ἀντικρὺ μεμαὼς· ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης
„Ὅν τε κατα σεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὦσῃ,
„Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης.
„Ὑψι τ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπέει δὲ θ' ὑπ' αὐτῆ
„Ὕλη, ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἄν ἵκηται
„Ἰσόπεδον, τότε δ' ἔτι κυλίνδεται, ἐσσύμενός περ·

Στίχ:

Πύργε, τὸν ῥὰ δοκεῖς αὐτός σῆσε ξυμπήξας,
Νέρθε τροχοὺς ὑποθεὶς, γεφύρας τ' ἐφύπερθε σρώσας.
Νικᾷ τ' ἀπ' Μοιρῶν κάσις, ἀμβάλλεσθαι ἀπόχε·
Ἐσσόμεθ' οἳ Θεὸς, οἵ τ' αἰνὴ δαίμων κιπλήσκει.
Στῆσ' ὁμόσ' Αἰνείᾳ χωρήσειν· σῆσ' ὅ, τι δεινὸν
Τετλήσειν θανάτοιο. Ἐλεγχέα ἄτι με δέρξη
Ὦ κάσις· ἀλλ' εἶα μανίῃσι πρὶν τιὼ με μανιῶσαι.
Ἦ, καὶ γ' ἐξ ὀχέων ἐπ' ἀρούρας ἅλτο χαμᾶζε,
Αὐτῷ δ' ἐκπρολιπών γε κασιγνήτιο ἀχέεσσαν,
Θωῦε δι' ἄρ' βελέων, καὶ δήϊ' ἀγήματα ῥήγνυ.
Ὡς δ' ὅτε ἐξ ὄρεος κορυφῆς ὁλοοίτροχος ὄγκος
Ὃν τε κατὰ σεφάνης ποταμὸς χειμάῤῥοος ὦσῃ
Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης,
Ὕψι δ' ἀνασκιρτῶν πέτετ', ἐνδυκπῶν δ' ἐλελίττει
Ὕλας, πώεα, ἄνδρας· ὁμῶς μεμαὼς ἰδὲ Τύρνος,
Ἐκκεδάσας τε λόχυς ωρσ' ἀνὰ τείχεα Ἄξευς,
Ἔνθα ἔϊω πολλοῖσι διάβροχος αἵμασι γαῖα,
Αἰνὰ δ' ἐπιβρέμον ἐν ταρφειοῖς ἔγχεσιν ἄυραι·
Χειρὶ δὲ σημαίνων, κράζων τε μέγ' ὧς ἐπαΰτα.
Φείδεσθ' ὦ Ῥοτόλοι, βελέων τ' ἴχεσθε Λατῖνοι·
Ἠμὴ, ἤ κεν ἔοι γ', ἢ δαίμων· εἰκὸς ἔμ' οἷον
Ὄρκυς ἐκπλῆσαι θ' ὑμέων, καὶ κρῖν' ἑνὶ ὅπλοις.
Πάντες μὲν ῥὰ χάσαντο, μέσον δὲ μεταίχμιον ἔων.
Δῖος δ' Αἰνείας, ὡς τὸν νόμ' ἄκουσε τὸ Τύρνυ,
Τείχεά τ' αἶψα λίπεν, λίπεν αὐτὰρ θ' ἕρκεα ἄκρα,
Ἄββαλε δ' αμβολίας, ῥῆξεν δὲ τ' ἐέργματα πάντα·
Βαῖνε δὲ γήθων· ἀμφὶ δ' ἄϊ οἱ βράχε τεύχεα δεινὸν.
Ὅσσος Ἄθως, ἢ ὅσσος Ἔρυξ, ἢ αὐτὸς ὁπόσσος,
Εὖτε βρέμων πρίνοις σιλπνοῖσι πατὴρ Ἀπενῖνος,
Ἐξαίρων ἄ κάρη χιονώδης χαίρει ἀὴ αὔρας.

❀ ❀ ❀

Στίχ: 717. ΈΝΘΑ ΈΗΝ ΠΟΛΛΟΪΣΙ ΔΙΑΒΡΟΧΟΣ ΑΙΜΑΣΙ ΓΑΪΑ, Ἔνθα τὸ ἰχυρότερον ἦν τῆς μάχης. Ἰλ: Ν. σίχ. 789.
„Βὰν δ' ἴμεν ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν.

Στίχ: 719. ΧΕΙΡΙ ΔΕ ΣΗΜΑΪΝΩΝ, ΚΡΑΖΩΝ ΤΕ . . . . Καὶ χήματι καὶ φωνῇ τὸς Ῥοτόλυς ἀπείργων τῦ μάχεσθαι, καὶ τιὼ πρόθεσιν τιὼ ἑαυτῦ καταγγέλλων, ὡς καὶ ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἕκτωρ, Ἰλ: Γ. σίχ. 77.
„Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας
„Μέσσυ θυρὸς ἑλὼν . . . . . .

Στίχ: 726. ΆΒΒΑΛΕ Δ' ΑΜΒΟΛΙΑΣ . . . . Ὑπερέθετο τιὼ ἐκπολιόρκησιν τιὼ διὰ μονομαχίας σωτομωτέραν τῦ πολέμυ αἱρέμενος κρίσιν.

Στίχ: 728. . . . . ΆΘΩΣ . . . . ΈΡΥΞ κτ: Περὶ μὲν τῦ Ἄθωνος, ὅρα Α. Γεωργ: σίχ. 379. Περὶ δὲ τῦ Ἔρυκος, ὅπερ ἰῶ Σικελίας ὄρος, ὑπὲρ Ἰῶ ἐκεῖ πόλιν τὸ Δρέπανον ὑπερτεῖνον, ἐν Α. Αἰν: σίχ. 616. Τύτοις οὖν τοῖς ὄρεσι, καὶ ἐπὶ τύτοις καὶ τρίτῳ συμπαραληφθέντι τῷ Ἀπεννίνῳ, (ἰφεξ: σίχ. 729) εἰς ὕψος ἔξοχον κορυφεμένοις, καὶ ταῖς ἐν αὐτοῖς ὕλαις, ταῖς βιπαῖς ἀνέμων σφοδρῶς καταδονεμέναις, ἔκπαγλον περιηχεμένοις, τὸν Αἰνείαν ἐξεκάζει ἐπὶ τιὼ μονομαχίαν μακρὰ βιβῶντα, καὶ τῷ ὁπλισμῷ περιβράχοντα.

Parcite jam, Rutuli, & vos tela inhibete, Latini.
Quæcumque eſt fortuna, mea eſt: me verius unum
Pro vobis fœdus luere, & decernere ferro.
Diſceſſêre omnes medii, ſpatiumque dedêre.
At pater Æneas, audito nomine Turni,
Deſerit & muros, & ſummas deſerit arces,
Præcipitatque moras omnes, opera omnia rumpit,
Lætitiâ exultans, horrendumque intonat armis.
Quantus Athos, aut quantus Eryx, aut ipſe, coruſcis
Cum fremit ilicibus, quantus gaudetque nivali
Vertice ſe attollens pater Apenninus ad auras.
Jam vero & Rutuli certatim, & Troës, & omnes
Convertêre oculos Itali; quique alta tenebant
Mœnia, quique imos pulſabant ariete muros;
Armaque depoſuêre humeris. Stupet ipſe Latinus,
Ingentes, genitos diverſis partibus orbis,
Inter ſe coiiſſe viros, & cernere ferro.

Atque

❁ ❁ ❁

χοντα. Σημειῶσι δ' ἐνταῦθα οἱ Σχολιασταὶ, ὅσον ὑπερέχοντα Τύρνε Αἰνείαν ὁ Μάρων παρέσησεν· ἐκεῖνον γὰρ, φασὶ, πέτρας ὄγκῳ, τὰ ἐξ ὄρεος καταῤῥασσομένῳ εἰκάσας, (ἀνωτ: στίχ. 711.) τοῦτον ὄρεσι νιφοκερέσι, τρισὶ δὲ, καὶ τέτοις τῶν ἐπὶ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας τοῖς μάλιστα περιωνύμοις, παρέβαλεν.

Στίχ: 742. . . . . ΣΥΛΛι . . . . ΤΑΒΥΡΝΩι, Τὸ μὲν, ὄρος ἐστὶ Βρεττίων ὁ Σύλας, ἢ ἡ Σύλα· ἤτις καὶ Σύλβα (Sylva) εἴρηται διὰ τὸ δασώδες, οἷον Ὕλα. Βρεττία δὲ ἡ νῦν Καλαβρία, ἣν ὁ τῶν Ἐθνικῶν Συγγραφεὺς μοῖραν ὑποτίθησι Σικελίας, διὰ τὸ παλαι ταύτην σωῆφθαι πρό γε τῆς ῥήξεως, ὡς καὶ Μέλας μὲν ὄιεται (Βιβλ: Β'. Κεφ: Ζ'.) καὶ Πλίνιος (Βιβλ: Γ. Κεφ: Η'.)· ὁ δὲ Κλαβέριος μετ' ἐκείνες αὐτὸ ὑπὸ ζητήσει, φέρεθαι ἔθετο, ἐν Α'. Βιβλ: περὶ τῆς πάλαι Σικελίας, Κεφ: Α'. Τὸ δέ τοι Τάβυρνον, (περὶ ὃ ἐν Β'. τῶν Γεωργ. στίχ. 42.) ὄρος ἰδῶ τῆς πάλαι Ἰαπυγίας, ἐλαίαις ἐν τοῖς ὑπωρείοις κατάκομον. Τοῖς ἕν, ἐν τοῖς δρυμόσι τέτοις, ἀντικερατιζομένοις τὰ πολλὰ Ταύροις, Αἰνείαν τε δὴ καὶ Τύρνον ὁ Ποιητὴς, ἐν τῇ κατ' ἀλλήλων συσάσῃ μάχῃ παραβάλλει. Ἀλλὰ τὰ περὶ τῆς τοιᾶς δὲ Ταυρομαχίας, ἐυρήσεις καὶ ἐν τῷ Γ. τῶν Γεωργ. στίχ. 252. ἐκτιθέμενα.

Στίχ: 743. ΕΥΤΕ ΔΥΩ . . . . ΤΑΥΡΩ, Ὡς λίαν προσφυῶς ὁ Μάρων τῇ εἰκόνι τῇδε ἐνταῦθα κέχρηται. Παρώξυνε γὰρ καὶ τὸς Ἥρως ἡμῖν ὧδε Λαβίνη, ὥσπερ ἐκεῖ τὸς Ταύρες ἡ καλὴ πόρταξ, (Γ. Γεωργ. στίχ. 254.) Τῇ δ' αὐτῇ τῇ δε εἰκόνι, ἐπὶ τῆς πυγμαχίας Ἀμύκε τῦ Βεβρύκων Ἄνακτος, καὶ Πολυδεύκες τῦ Τυνδαρίδε, καὶ Ἀπολλώνιος κέχρηται Ἀργον. Βιβλ: Β'. στίχ. 88.

„Ἅψ δ' αὖτις συνόρεσσαν ἑωυτοῖσι, ἠΰτε Ταύρω
„Φορβάδος ἀμφὶ βοὸς κεκοτηότε δηριάασθαι.

Στίχ: 752—755 . . . . ΖΕΥΣ ΧΡΥΣΕΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΤΙΤΑΙΝΩΝ κτ: Ἰλ: Θ. στίχ. 69.

„Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα.
„Ἐν δὲ τίθει δύο κῆρε ταωπλεγέος θανάτοιο,
„Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
„Ἕλκε δὲ μέσσα λαβὼν, ῥέπε δ' ἄισιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
„Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ
„Ἐξέφθιν. Τρώων δὲ, πρὸς οὐρανὸν ἐυρὺν ἄερθεν.

Καὶ Ἰλ: δὲ Χ. στίχ. 209. Τὰ αὐτὰ ὑπὸ Ὁμήρε ἐπανειλήπται ἔπη, παρ' ἴσον, ἐν μὲν τοῖς προτεθεῖσιν, ἡ τῶν Τρώων πρὸς τὸν Ἀχαιῶν ἀντιταλαντεύεται

Ἤδη καὶ Ῥοτόλοι δὲ, ἀτὰρ Τρῶες, καὶ πάντες
Ἰταλοὶ ὅσσε τρέψαν· ὅσοι τε ἐπάλξιας εἶχον
Αἰπὰς, καὶ κριοῖσιν ἔνερθ' οἵ τείχεα κόπτον,
Τεύχε' ἀπ' ὤμων θέντο· ὁ δ' ἄρ θάυμαζε Λατῖνος
Ἐξόχω ἐισορόων, ἐξ ἀλλοδαπῆε δὲ φῶτε,
Ἄνδρε δύω συξάντε διακρινθήμεναι ὅπλοις.
Τὼ δ' ἀνὰ πεπταμένον πέδον ἄντιω ὡς ἐπιῶφθεν,
Ὁρμῇ ἐντροχάλῳ ἔγχη τηλῦ προϊέντε,
Ἄρῃω συμβαλέτην σάκεσ' ἐυήχῳ χαλκῷ τε·
Γαῖα δ' ὑπεξονάχει· πληγὰς δὲ πύκα ξιφέεσσι
Δίπλαξον, κ' εἰς ταὐτὸ τύχη τ' ἀρετή τε σωῆφθεν.
Ὡς δ' ἄρ ἐν ὑλήεντι Σύλᾳ, αἰπῷ τε Ταβύρνῳ,
Εὖτε δύω τρέψαντ' ἐν ἀγῶνι μετώπατα Ταύρω,
Ὄρνωτ' ἀντιβίω, δειλοὶ δὲ χάσαντο βοῶτας·
Ποίμνη δ' ἐννεὸς ἴξατ', ἀτὰρ μύξασ' αἱ πόρτεις,
Τὶς ῥ' ἄρξει ἀγελης, ποτέρῳ δ' ἄρα πώεα εἵξει·
Τὼ δὲ κατ' ἀλλήλοιν μίγνυτον τρώσιας ἴφι,
Σκηρίπτοντε κέρα, πλώσι δ' ἐν αἵμασι λάβροις,
Ἀυχένας ἠδ' ὤμως· ἠχεῖ μυκήθμασι δ' ἄλσος·
Τρὼς τ' Αἰνείας ἔκ ἄλλως, καὶ Δαύνιος ἥρως
Ὦρσαν σακέεσσιν· ἐς ὀρανὸν ἤρετο δὲ θρῦς.
Τόφρα πατὴρ δὲ Ζεὺς χρύσεια τάλαντα τιταίνων,
Ἔνθετο ἀμφοτέρων μοιρηΐα ἤτι ὁμοῖα.
Πλάσιγγας δ' ἀνέχων, διὰ δὴ σκοπέων τρυτάνευεν,

Ὅς

❀ ❀ ❀

τεύεται αἶσα, ἐν δὲ τοῖς ἐκεῖ πρὸς τὸν Ἀχιλλέως ἡ Ἕκτορος, καθὰ καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ ἐνταῦθα ἡ τῆ Τύρνε πρὸς τὸν Αἰνείαν. Σημειῶται δὲ καὶ τούτοις Μακρόβιος (Βιβλ. Δ'. Κεφ. ΙΓ') τὸν ὑπεροχὸν Ὁμήρε ὑπὲρ τὸν Μάρωνα. Ἡδὲ, ἐκ ἐν τῇ εἰκόνι καθ' αὐτὸ κεῖται, (ἡ αὐτὴ γὰρ ἐστὶ παῤ ἀμφοῖν καὶ μία.) ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει. Ταλαντεύει γὰρ ὁ τῆ Ὁμήρε Ζεὺς τὰ τοῖς ἀναγινώσκεσιν ἔτι ἀτέκμαρτα, ὡς μήπω ἐκπεφασμένα· ὁ δὲ τῆ Μάρωνος, τὰ, ἐξ ὧν ἔφθη προειρῆθαι, ἐκέτι ἄδηλα, ὧδε τὸν ῥοπὸν ἀμφιβαλλομένῳ ἔχοντα. Ἢ ἐχὶ δῆλα, ἅττα προλαβοῦσα Ἥρα πρὸς Ἰυτύρνῳ ἐφθέγξατο, εἰχ. 154—158; καὶ δοκεῖπως ἄρα Οὐιργίλιος ἐψὲ, καὶ ὅτε ἐκέτι καιρὸς ἦν, ἐν χερσὶ τῆ παῤ αὐτῷ Ζηνὸς τὸν Τρυτάνην θέθαι· ὅπερ ἐστὶ, παρὰ καιρὸν δοκεῖ τῇ Ὁμηρικῇ εἰκόνι προσχρήσαθαι. Ἀλλ' αὐτὸς καὶ τὸν Μακρόβιν περὶ τούτε κρίσιν, καί τοι πλατυτέραι ὄσαν, παραθέθαι ὧδε ἐ κατεκνίσω, ἣν ἤδη καὶ ὁ Ἄγγλος Σαμ. ὁ Κλάρκ. ἐν ταῖς εἰς τὰ Ὁμήρε Σημειώσεσιν αὐτῆ (Ιλ. Χ. εἰχ. 209.) παρέθετο. Inferiorem his Virgilium Homero obſervavit (Macrobius) eo quod Homerus hæc, jam ante quam appareret utram in partem propenderet victoria; Virgilius autem eadem ſero dicat, poſtquam & prævisum & præfictum fuiſſet Turnum utique periturum. „Ἡττώμενον ἐν τούτοις Οὐιργίλιον Ὁμήρε Μακρόβιος παρετή-„ρησεν. Ὅμηρος μὲν γὰρ τάδε πρὸ τῆ ἀναφανῖναι τὸν νικῶντα ὑποτέρωσε „ῥέψει Οὐιργίλιος δὲ τὰ αὐτὰ ὀψὲ λέγει, μετὰ τὸ καὶ προσραθῦναι καὶ „προβρηθῦναι, ὡς Τύρνος ἀπόλυθαι ἔμελεν.„ Εἶτα ὁ Κριτικὸς ὑπὲρ τῆ ἠττηθέντος εἶον ἀπολογούμενος, καὶ τὰ ἑξῆς προσίθησιν. ὧν ἕνεκα ἐκ ἰῶ ἄλλως, ἢ τὰ δευτερεῖα τῆ πρωτοτύπε ἔν τισιν ἀπενέγκαθαι, τὸν διὰ πάσης αὐτῆ τῆς Ποιήσεως ζηλῶσαι πεῤδάσαντα. Hæc autem ratio fuit non æquandi omnia quæ ab auctore transcripſit, quod in omni operis ſui parte alicujus Homerici loci imitationem volebat inſerere, nec tamen humanis viribus

Atque illi, ut vacuo patuerunt æquore campi,
Procurſu rapido, conjectis eminus haſtis,
Invadunt Martem clypeis atque ære ſonoro.
Dat gemitum tellus; tum crebros enſibus ictus
Congeminant: fors & virtus miſcentur in unum.
Ac velut ingenti Syla, ſummove Taburno,
Cum duo conuerſis inimica in prælia tauri
Frontibus incurrunt: pavidi ceſſêre magiſtri,
Stat pecus omne metu mutum, muſſantque juvencæ,
Quis pecori imperitet, quem tota armenta ſequantur:
Illi inter ſeſe multa vi vulnera miſcent,
Cornuaque obnixi infigunt, & ſanguine largo
Colla armoſque lavant: gemitu nemus omne remugit:
Haud aliter Tros Æneas, & Daunius Heros
Concurrunt clypeis: ingens fragor æthera complet.

Juve-

* * *

bus illam divinitatem ubique poterat æquare. Sed hæc et alia ignoſcenda Virgilio, qui circa Homerum nimietate excedit modum; & revera non poterat non in aliquibus minor videri, qui per omnem poeſin ſuam hoc uno eſt praecipue uſus archetypo. Acriter enim in Homerum oculos intendit, ut æmularetur non modo magnitudinem ſed et ſimplicitatem, et præſentiam orationis, & tacitam majeſtatem. Hinc diverſarum inter Heroas ſuos perſonarum varia magnificatio; hinc Deorum interpoſitio; hinc auctoritas fabulosorum; hinc affectuum naturalis expreſſio; hinc monumentorum perſecutio; hinc parabolarum exaggeratio; hinc torrentis orationis ſonitus; hinc rerum ſingularum cum ſplendore faſtigium. Ἐγὼ δὲ τὰ εἰρημένα καὶ κατὰ λέξιν ἐξελλιπῶς γράφω γὰρ παισὶ τοῖς Ἑλλήνων, οἷς καὶ τὸν παρόντα πόνον ἀνείληφα χαριζόμενος· ἐκ ἄλλοις δηλονότι, οἵ πρὸς τρυφὴν τὰ τοιαῦτα περισσῶς πλατῦντες, καὶ πολλαχόθεν ἀναλέγεσθαι ἔχοντες, διὰ τὸν ἐναποτεχθέντα σφίσι κόρον, ὡς ἐπὶ παρατεθείσης κράμβης, τῆς δὶς μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλάκις, καὶ ὑπὸ πολλῶν αὐτοῖς ἐψηθείσης, τυχὸν καὶ ἐπιναυτιάσσουσιν. „Ἐπὶ παντὸς (φησὶ) τῦ ποιήματος, ἀεί τι τῶν Ὁμηρικῶν διὰ μιμήσεως παρενεῖραι βουλόμενος, (Οὐεργίλιος) ἐχ οἷός τε ἰῶ ἀνθρωπικαῖς δυνάμεσι „τὴν ἐκείνε θειότητος ἐφικέσθαι. — Ἀλλὰ γὰρ συγγνωστέον καὶ ταῦτα, ὡς „καὶ ἄλλοις, τῷ Μάρωνι, εἰ δὶ ὑπερβολὴν τῆς περὶ τὰ Ὁμήρε ἀρετῆς, „ἔσιν ὅπε παρεζηνέχθη τῦ δέοντος· οὐδὲ γὰρ ἰῶ ἄλλως, τὸν διὰ πάσης „αὐτῦ τῆς ποιήσεως ἐνὶ μάλιστα τῶδε παρηκολυθηκότα, μὴ ἐνιαχῦ δόξαι „καὶ ἥσσονα. Εἰς Ὅμηρον γὰρ ἐπεῖδεν ὀξέως τὸ τῆς ψυχῆς ὀπτικὸν σαυ„τείνας, ὥσε ζηλῶσαι ἐχ ὅπως δὴ τὸν ὄγκον τὸν ἐκείνε, ἀλλὰ καὶ τὴν „ἀφέλειαν, καὶ τὸ πρόχειρον τῦ λόγε, καὶ τὸ διὰ σιγῆς μεγαλεῖον. Ἐν„τεῦθεν ἡ τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ διαφόρων Ἡρώων ποικίλη μεγαλοπρέπεια· „ἐντεῦθεν ἡ τῶν Θεῶν μεσιτεία· ἐντεῦθεν ἡ περὶ τὰ μυθοπλασέμενα πί„στις· ἐντεῦθεν ἡ κατὰ φύσιν πρόσφορος τῶν παθῶν διεκτύπωσις· ἐντεῦθεν „ἡ τῶν ἀπομνημονευομένων παρακολέθησις ἐντεῦθεν ἡ τῶν παραβολῶν ἐπι„σώρευσις· ἐντεῦθεν ἡ τῦ τῆς λέξεως ῥεύματος ἠχὼ· ἐντεῦθεν ἡ ἐπὶ ἑκά„ση τῶν φραζομένων ἀκρότης μετὰ λαμπρότητος. Καὶ Μακρόβιος μὲν ταῦτα. Ὁ δὲ Σκαλίγερος, τλιὼ τῦ Διὸς παρ ἑκατέρω τῶν Ποιητῶν πλάσιγγα, περὶ ἧς ὁ λόγος, ἄλλως πως διὰ τῆς παρ ἑαυτῷ Κριτικῆς σαχάνης διατρυτανέυσας, τὰ τε ὑπὸ Μακροβίε ῥηθέντα μικρὸ τιθεὶς, τλιὼ ῥοπλιὼ ἅπασαν καὶ ταῦτα τῷ, ὑπὲρ ὃ ἵσαται, χαρίζεται Μάρωνι, (Βιβλ: Ε. Κεφ: Γ.) κἂν ἐκεῖνο καὶ μόνον τὸ ἔπος (σίχ. 755)

Ὅς τ' αὔτως πονέσει, ᾧ ῥέψει τ' αἴσιμον ἦμαρ·

Παντὸς τῦ Ὁμηρικῦ ἐδάφες κρίνων ὑπέρτερον. Ἀμέλειτοι πρὸς γεῦσιν τλιὼ Σκαλιγέρε, ἔτοι μάλα ἐφιώδανε τὰ Ὁμηρικὰ δύο ἐκεῖνα:

„Αἰ

Ὅς τ' ἄυτως πονέσει, ᾧ ῥέψει τ' αἴσιμον ἦμαρ· 735
Ἔνθ' ἄρ ἀποινεί, ὡς γ' ἐδόκει, ἐξήλατο Τύρνος.
Ἄορι δ' Αἰνείαο καθίκετο, παῖσε τ' ἀναχὼν.
Τρῶες δὲ κράξαν μέγα, δειμαλέοι τε Λατῖνοι.
Ἧστο δὲ στρατιὴ μετεώρω· οὔτι δὲ πιστὸν

Q 2 Φάσ-

❋ ❋ ❋

„Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πελυδοτείρῃ
„Ἑζέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν,
Ὧν ἐκ οἷδ' εἴτις εἰπεῖν ἔχοι ποιητικώτερον.
Καὶ ὁ Des-Fontaines δὲ, ἐν ταῖς εἰς τὸν Μάρωνα αὐτῦ Σημειώσεσι (Σημ: 42.) ἐπιλαμβάνεται Ὁμήρε, ὅτι: Il annonce d'avance, et mal-a-propos l' iſſue du combat, en diſant que le Jour fatal d' Hector fit pancher la ballance. (τὸ τῆς μάχης πέρας παρὰ τὸ προσῆκον προκαταγγέλλει, εἰπὼν, ὅτι: ἔπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ. Ἰλ: Θ. στίχ. 212.) Καιμλὶ αὐτὸ τῦτο ἰῷ ὅπερ ἐπελάβετο Μακρόβιος Ὀυϊργιλίε· ὁ δὲ Ἀββᾶς τῶν ὑπὸ Ἥρας Ἰυτύρνῃ προειρημένων πρὸ τῦ συμβαλέθαι ἀλλήλοις τὸς Ἥρως, (Ἄνωτ: στίχ. 154—160.) ᾗ δοκεῖ ἐπελάθετο, καὶ ἀτόπως Ὁμήρου κακιζει, τὸν ἐπ' αὐτῦ τῦ ἀγῶνος, ὅτε ἐν χερσὶν ἰῷ ὁ Πηλέως τῷ τῦ Πριάμε, ἐπεισάγοντα τὸν τέτων τὰς Μοίρας διατεθμώμενον· ἀλλὰ πότε γὰρ ἦ ἔδει τῦτο ποιῆσαι; ἢ μετὰ τὸν ἀγῶνα; τῆς οἱῶ Τρυτάνης εἰς δήλωσιν κινηθείσης, ἐκ εἶχε λόγον μὴ καὶ φανερὸν γενέθαι ὅποι ἄρα κλίνασα ἔτυχεν. Ὁ δέ τοι Μάρων καὶ πρὸ τῦ ζυγοστατῆσαι τὸν Δία, προεξέφηνε διὰ τῆς Ἥρας τὸ μέλλον ἐκβήσεθαι, πρωθυστέρα πως τῇ τάξει χρησάμενος, ὡς παρεσημειῦτο Μακρόβιος· τί γὰρ ἔδει πλάσιγγος, ἰῷκα τὰ τῆς ἐοπῆς ἦν ἐπίδηλα;

Στίχ: 758. ΤΡΩΕΣ ΔΕ' ΚΡΑΞΑΝ ΜΕΓΑ, ΔΕΙΜΑΛΕΟΙ ΤΕ ΛΑΤΙΝΟΙ. Ξιφήρης Τύρνος ἐφήλατο, καὶ τῦ Αἰνείε κατήνεγκε καρτερῶς, ὥσε κατεαγίσαι τὸ φάσγανον αὐτῷ τῆς πληγῆς τῇ σφοδρότητι. Ἐπὶ τέτοις Τρῶες τε δὴ καὶ Λατῖνοι ἅμα ἀνέκραξαν, ἀλλ' οἱ δεύτεροι δείσαντες. Οὕτω διαῤῥήδην ὁ Μάρων:

„ . . . . Exclamant Troes, trepidi que Latini.

Τί δαὶ; ἐκ εἰκὸς ἰῷ τεναντίον, τὸς Τρῶας μᾶλλον ἀμφ' Αἰνείᾳ πληγέντι δεῖσαι, ἢ τὸς Λατίνυς ἀμφὶ Τύρνῳ τῷ πλήξαντι; Ἀλλὰ τὸ δέος ἐπῆλθε Λατίνοις (φησὶ Σέρβιος) ἅτε δὴ καλῶς εἰδόσιν, ὅσον τῦ ἀντιπάλε ἀλκῇ ὁ Τύρνος ἦσσων ἐτύγχανεν· ὁ δὲ Des Fontaines, ἔτε πρόσφορον, ἔτε ἄλλως πισλὸν τλὸ ἑρμλυείαν ἀπέδωκεν· εἰς τεναντίον γὰρ ἀντιμεθέλκυσε τὸ Μάρωνος ἔπος, καὶ τὸς Τρῶας ἐκδειματώσας, τὸς Λατίνυς ὑπέθετο μόνον ἀναβοήσαντας. A cette vûe les Trojens paliſſent, & les Latins pouſſent un grand cri. Ἀλλὰ τῷ Ἀββᾷ, ἀδ' ὁ ὁμοεθνὴς παρακολεθῆσαι ἠξίωσεν, ἀπέδωκε γὰρ πισῶς τὸ τῦ Μάρωνος ἔτος: Les Troyens jetent un grand cri, ainſi que les Latins tremblans. Καὶ ὁ Ἰταλὸς δὲ Κάρος ὡσαύτως ἡρμλώευσεν:

. . . : Gridaro i Teucri
Trepidaro i Latini . . . .

Ἐμοὶ γᾶν δοκεῖ, ὅτι τὸ (δειμαλέοι) ὁ Ποιητὴς ἀπέδωκε τοῖς Λατίνοις, θεασαμένοις τλὸ τῦ ξίφος, ὅπως κατεάγη διατρυφθὲν, καὶ Τύρνον κατέλιπεν ἄοπλον· ἢ ἄλλως, τὸ (δειμαλέοι) λεπτέον ἂν εἴη κατὰ τλὸ λεγομένλω τῦ ὄρε ἔκφασιν (Ὄρα τλὸ ἡμετ: Λογικ. §. Σελ: 253.) ὥσε τὸς Λατίνυς ἐνταῦθα περιδεεῖς ὄντας ὑποσημαίνεθαι, καὶ πρὸ τῆς συμβολῆς ἔτι τῶν ἀγωνιζομένων, οἷα εἰκὸς τὸς ἐν τῷ πολέμῳ ἄχρις ἐκείνε ἀτυχήσαντας, καὶ ὀφθέντας ἥσσονας· καὶ ὅτι Τύρνον Αἰνείᾳ οἱ Ῥετόλοι προειληφότες ὑπῆρχον ἐυψυχίᾳ τε καὶ ῥώμῃ πολὺ ἀποδέοντα· ἣν δήπε ἔννοιαν, καὶ τὰ ἄνωτ; ἔπη σωίσησιν. (στίχ. 227—232.) Ἢ καὶ ἄλλως, (ἣν δέη καὶ Λατίνοις τι μέρος τῦ ἐπιχόντος ἀπονεῖμαι δέος.) παραληπτέον τὸ (δειμαλέοι) ἀπὸ κοινῦ, καθάπερ ἐν καὶ τὸ (κράξαν.) ὥσπερ γὰρ τῦτο καὶ περὶ τῶν Λατίνων εἰρηται ἐξυπακεόμενον, ἕτω καὶ τὸ (δειμαλέοι) ἀνάπαλιν καὶ περὶ

Τρώων·

JVPPITER ipſe duas æquato examine lances
Suſtinet, & fata imponit diverſa duorum;
Quem damnet labor, & quo vergat pondere lethum.
Emicat hîc, impune putans, & corpore toto
Alte ſublatum conſurgit Turnus in enſem,
Et ferit. Exclamant Troes, trepidique Latini,
Arrectæque amborum acies. At perfidus enſis
Frangitur, in medioque ardentem deſerit ictu,
Ni fuga ſubſidio ſubeat: fugit ocyor Euro,
Ut capulum ignotum, dextramque aſpexit inermem.
Fama eſt, præcipitem, cùm prima in prælia junctos
Conſcendebat equos, patrio mucrone relicto,
Dum trepidat, ferrum aurigæ rapuiſſe Metiſci:
Idque diu, dum terga dabant palantia Teucri,
Suffecit. Poſtquam arma Dei ad Vulcania ventum eſt,
Mortalis mucro, glacies ſeu futilis, ictu
Diffiluit: fulvâ reſplendent fragmina arenâ.

Ergo

❁ ❁ ❁

Τρώων· δεισάντων δηλονότι καὶ ἀνακεκαξάντων ἐπίσης τῶν τῆς μονομαχίας θεατῶν ἑκατέρωθεν.

Στίχ: 760 ΦΑΊΣΓΑΝΟΝ ᾽ΗΙ῎ΧΘΗ κτ: ῞Ωσπερ καὶ τὸ Μενελάε ἐν τῇ μετὰ Πάριδος μονομαχίᾳ. Ἰλ: Γ. στίχ. 383.

„Τρίχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφθὲν ἔκπεσε χειρὸς.
„Ἐν ᾧ δὴ ἔπει, φαίης ἄν σιὼ Εὐσαθίῳ. σιδήρε θραυομένε ἀκέειν· τοιοῦτον
„γάρ τινα ἦχον ἡ τῶν λεξέων ὑπηχεῖ τραχύτης, ἐπὶτηδες ὕτω φράζον.
„τος τῇ Ποιητῇ ὀνοματοποιίας τρόπω· ὅπερ δὴ πολλαχῇ φαίνεται καὶ
Μάρων ἐπιτηδεύσας, ὡς ἐν ἕπεσι τρισὶ πρὸς τοῖς εἴκοσι τῶν τότε ποιημάτων Σαμεήλ ὁ Κλάρκιος παρετήρησεν· (ἐν ταῖς εἰς τὰ Ὁμ: Σημ; Ἰλ: Γ. στίχ· 363.)

Στίχ: 765. ΕΞΑΠΑ῎ΦΗΘ᾽, Η῏ ΣΠΕΥ῎ΔΕ κτ: Τύρνος γὰρ Αἰνείαν ἀναχασάμενον ἰδὼν, καὶ τὲς περὶ ἐκεῖνον καταθρασυνθέντας (Ἄνωτ: 339:) ἀπεύδων ἐπὶ τλιὺ δίωξιν, τὸ τῇ ἰωϊσχε Μετίσκε ξίφος ὃ πρὲκειτο, ἔλαθεν ἀπροσέκτως ἀντὶ τῇ ἰδίε παραλαβὼν, καὶ γὰρ:

„ . . . . Αἶψ᾽ ἔμπυρος ἤρθη,
„῏Ιππες δ᾽ αἰτεῖθ᾽, ὅπλα τε· ῥίμφα δ᾽ ἐν ἄλματι κέφω
„Γαῦρος ὄχεσφ᾽ ἐπέςη, ἀτὰρ ἰωϊα χερσὶ διῆπεν.

Στίχ: Αὐτ: . . . . ΠΑΤΡΩΪ῎ΟΝ ῞ΑΟΡ. ῞Οτε γὰρ τὸ πρῶτον εἰς μάχιω ὥπλισαι, τὸ πατρικὸν εἰλήφει, ὅπερ (Ἄνωτ: στίχ. 93)

„ . . . . ῞Ηφαιςος Δαύνῳ πατρὶ κλυτοτέχνης
„Τεύξατο, καὶ πυρόεν ςυγλῳ ἐν νάματι βάψεν.

῞Υςερον δὲ, ὡς διὰ μονομαχίας ἔδοξε τλιὺ δῆριν κριθλῶαι, εἰκὸς ἐςὶν ἀποθέθαι καὶ Τύρνον τὸ ξίφος, καθάπερ οὕω καὶ Αἰνείας παρέςη ἄοπλος, (στίχ. 335.) ἕως οὗ τὰ ὅρκια τάμωσιν. Ἀθετηθέντων δ᾽ ἐξῆς τῶν ὅρκων, καὶ Αἰνείε ἤδη τρωθέντος, καὶ ὑποχωρήσαντος, ἀνελέθαι Τύρνον ὑπερζέσαντα κατὰ τάχος, ἀντὶ τῇ πατρικῇ ξίφος τὸ τῇ Μετίσκε πρόχειρον τυχόν, ἐξ ἀπροσεξίας, καὶ τότω χρήσαθαι ἐν τῇ τῶν ἐναντίων θραύσει, ἕως οὗ θειοτέροις ὅπλοις προσβαλὸν τοῖς Αἰνείε, κατεαγὸς εἰς θράύσματα σωτερίβη.

Στίχ: 771. ΚΑΙ᾽ ΔΗ᾽ ΤΥ῎ΡΝΟΣ ΦΕΥ῎ΓΕΝ κτ: ῞Ωσπερ καὶ Ἰλ: Χ. στίχ, 143.

„ . . . . . Τρέσεν ῞Εκτωρ
„Τεῖχος ὑπὸ Τρώων λαιψηρὰ δὲ γέναθ᾽ ἑνώμα.

Στίχ: 772. . . . . ΚΥΚΛΩ῎ΜΑΤ᾽ ῞ΑΔΗΛΑ . . . . ῞Ασκοπα, φρῆδα, μηδένα πόρον εἰς φυγλιὼ αὐτῷ παραφαίνοντα.

Στίχ:

Φάσγανον ἠίχθη προλιπὸν πληγῆς κατιόσης.
Χραίσμεεν οὠ φυγέμεν καὶ φεῦγε δὲ ὦκιον Εὖρος,
Ὡς κώπῃσι ἀγνῶτ' ἐπιήρετο, χεῖρα τ' ἄοπλον.
Καὶ γάρ τοι πεφάτιθ', ὡς δὴ σπέρχθω αἴσσων,
Εὖτε κατὰ πρώτας ὑσμίνας βαῖν' ἀνὰ δίφρον,
Ἐξαπάφηθ' ᾗ σεῦδε, λιπὼν πατρώϊον ἄορ,
Λάζετο δ' ἁρπάξας ξίφος ἠνιόχοιο Μετίσκε.
Ἤρκει δ' αὐτὸ τέως ἐς ὃ Τεῦκροι νῶτα παρεῖχον
Ἠλάσκοντες θεὰ παρ Ἡφαιστήϊα δ' ὅπλα,
Μάχαιρα βροτεη, δέμας ἀδρανέος κρυφάλλε
Ἐκτρυφθεῖσ' ἐάγη, μάρμαιρε δ' ἐάγματ' ἐπ' ἄμμι.
Καὶ δὴ Τύρνος φεῦγεν ἁπάντη πάντοσε ἔκφρων,
Ἔνθεντ' ἠδ' ἔνθεν, κυκλώματ' ἄδηλα ἑλίσσων,
Πάντοσ' ἐπεὶ Τεῦκροι σεφάνῃ πυκνῇ περιῆγον,
Κ' ἔνθ' ἄπορος λίμνῃ, ἔνθ' αὖπὰ δὲ τείχεα Ἄσευς.
Ἀλλὰ καὶ Αἰνείας ἀ μᾶον, (κἄκεν ὑφ' ἕλκος
Εἶργε παθὸν γόνυ, ἀδὲ θοὸν μάλ' ἐπέτρεπε θέειν.)
Ἤλασ' αὐθαλόεις, προτὶ ἴχνια ἴχνεσι βαίνων.
Ὡς ὅτ' ἐνικλείσῳ Ἐλάφῳ κεραῷ ἐπικύρσας,
Τὸν ποταμοῖο ῥόος βαθυδίνης μέσσον ἔεργει,
Ἥ τε φραγμοῖο πτερὰ φοινικόεντα δεδίσσει,
Θηρευτὴς γε κύων ὑλάων, τροχόων τ' ἐπενέσῃ·
Καὶ ῥ' Ἔλαφος τρομέων ἐνέδρας τ' αὐτεινὰς τ' ὄχθας,
Εἶσι τε καὶ τ' ἐπάτεισιν, ἀταρπὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλας,
Ἀλκήεις δ' Οὔμβρος προτιχαίνων ἔμπεδα μίμνει,
Δοάξατο δὴ ἅπω μὲν, δοαξαμένῳ δὲ ὁμοῖος,
Γέννυσ' ὁμοκλήσας ἀράβησεν ἑτόν γε ὀδόντας.

Τῆμος

❀ ❀ ❀

Στίχ: 775. ΑΛΛΑ' ΚΑΙ' Α'ΙΝΕΙ'ΑΣ . . . . Ὥσπερ καὶ Ἰλ: Χ. στίχ. 157. ὁ μὲν
„ . . . Φεύγων, ὁ δ' ὄπιθε διώκων·
„ Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, διώκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων,
„ Καρπαλίμως . . . . . .

Στίχ: 778—785. ΩΣ ΟΤ' ΕΝΙΚΛΕΙ'ΣΤΩΙ ΕΛΑ'ΦΩΙ κτ: Ἰλ: Χ. στίχ. 189.
„ Ὡς δ' ὅτε τε βρὲν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται
„ Ὄρσας ἐξ εὐνῆς διὰ τ' ἄγκεα, καὶ διὰ βήσσας·
„ Τὸν δ' εἴπερ τε λάθησι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
„ Ἀλλὰ τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον ὄφρακεν εὕρῃ,
„ Ὡς Ἕκτωρ ἐ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα.

Στίχ: 780. . . . . ΦΡΑΓΜΟΪΟ ΠΤΕΡΑ' ΦΟΙΝΙΚΟ'ΕΝΤΑ . . . Ὅρα ἐν Γ. τῶν Γεωργ στίχ. 431.

Στίχ: 784. ΑΛΚΗ'ΕΙΣ Δ' Ο'ΥΜΒΡΟΣ ΠΡΟΤΙΧΑΙ'ΝΩΝ . . . . Ὁ ἀπὸ Τῆς, ἐν Ἰταλίᾳ Οὐμβρίας, ἢ τῆς Θύσκων γῆς ἐξὶ μεῖρα, Κύων κυνηγετικὸς ἄν, Οὔμβρος ἐκαλεῖτο ὥσπερ οὠ καὶ πολλὰ Κυνῶν ἄλλα γένη ἐπίσημα, ἀπὸ χωρῶν, ἢ ἐθνῶν διαφόρων διεγνωρίζοντο· Ἰνδοὶ, Τρκανοὶ, Μολοττοὶ καὶ κυῶες Λακωνικαὶ, Ἀρκάδες, Ἀργολίδες, κτ: περὶ ὧν ὅρα Ὀνομας. Πολυδ. Βιβλ: Ε. Κεφ. Ε.

Στίχ: 785 ΔΡΑ'ΞΑΤΟ ΔΗ' Ο'ΤΠΩ: ΔΡΑΞΑΜΕ'ΝΩΙ ΔΕ' ΟΜΟ'ΙΟΣ. Πῶς ἂν ἄμεινόν τις καὶ ἐκτυπώτερον διαγράψειε θηρευτικὸν κυῶα, τῷ θηράματι περιτυχόντα. καὶ σὺν ὁρμῇ τοσαύτῃ ἐμπίπτοντα, ὥσε τῷ σπασμῷδει τῶν χειλέων τρόμῳ, καὶ τῷ τῶν ὀδόντων ἀράβῳ, ὀδάξ οἷον ἐμφὺναι δοκεῖν, ἢ

Frgo amens diverſa fugâ petit æquora Turnus:
Et nunc huc, inde huc incertos implicat orbes.
Undique enim denſâ Teucri incluſêre coronâ;
Atque hinc vaſta palus, hinc ardua mœnia cingunt.
Nec minus Æneas (quanquam tardante ſagittâ
Interdum genua impediunt, curſumque recuſant)
Inſequitur; tripidique pedem pede fervidus urget.
Incluſum veluti ſi quando flumine nactus,
Cervum, aut puniceæ ſeptum formidine pennæ,
Venator curſu canis, & latratibus inſtat:
Ille autem inſidiis & ripâ territus altâ,

Mille

❁ ❁ ❁

ἔχειν, καί τοι μὴ ἔχοντα; Ἀλλ' ὅρα κὴ Ἀπολλὼν: Ἄργον. Βιβλ. Β'. στίχ. 278.

„Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης
„Ἢ αἶγας κεραὸς, ἠὲ πρόκας ἰχνέυοντες
„Θείωσιν, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν
„Ἄκρης ἐν γενύεσσι μάτλω ἁράβησαν ὀδόντας.

Στίχ: 787. ΤΗ ΜΟΣ ΙΩΓΗ Δ' ΩΡΤΟ κξ: Ἐξ ἑκατέρε τῶν μερῶν δηλονότι· Τῶν μὲν πρὸς εὐψυχίαν μέζονα τὸν ἐλαύνοντα παραθηγόντων, τῶν δὲ εἰς θάρσος καὶ καρτερίαν ὑπαλειφόντων τὸν φεύγοντα.

Στίχ: 790. . . . , ΓΝΩΤΟΝ ΔΕ' ΑΠΗΛΤΕΕΝ ΑΟΡ. Καθὰ καὶ Ἕκτορ παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ: Χ 294.

„Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας
„Ἦιτεε μὶν δόρυ μακρὸν ὁ δ' ὅτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.

Στίχ: ζ791. ΑΙΝΕΙΑΣ . . . . ΑΔΡΑΣΤΟΝ ΑΠΕΙΛΕΕΝ ΟΙΤΟΝ.
ζ792. ΑΙΚΕΝ ΤΙΣ ΠΕΛΑΣΟΙ, κτ: . . . . . Καὶ Ἕκτορα δὲ ἐκεῖ, στίχ. 194

„Ὁσσάκι δ' ἐρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
„Ἀντίον ἀΐξασθαι ἐυδμήτης ἐπὶ πύργης,
„Εἴπως οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι,

διώκων Ἀχιλεὺς παρὰ πόδας, στίχ. 297.

„Τοσσάκι μὶν προπάροιθεν ἀποτρέψασκε παραφθὰς.

Στίχ: 793. . . . . ΙΔ' ΕΝΕΙΧΕ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ΠΕΡ Εἴρηται γὰρ περὶ τῦ Δἰνείε καὶ ἀνωτ: στίχ. 775.

„ . . . . . Κ' αἶκεν ὑφ' ἕλκες
„Εἶργε παθὸν γόνυ, ἐδὲ θοὸν μάλ' ἐπέτρεπε θείειν.

Στίχ: 794 ΠΕΝΤΑΚΙ ΜΕΝ ΤΡΟΧΑΣΑΝ. Ὅμηρος δὲ τὲς δυο παρ' αὐτῷ Ἥρως, ἐν παραπλησίᾳ τῇ περιτάσει παρισῶν. Ἰλ. 165.

„Ὡς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτιω
„Καρπαλίμοις πόδεσσιν . . . . . .

Σημείωσαι, ὅτι ἡ τῶν παρ' Ὁμήρῳ Ἡρώων περὶ τὸ Τρωϊκὸν Ἄξυ περιδρομὴ παρά τισιν ὐκ ἐδόξεν ἔχειν τὸ εὔλογον. Α': Ῥαχία γὰρ ἀπλύτα, φασὶ, δυσέφοδος. Δεύτερον δὲ, καὶ τὸ πλέϊστον ἂν τότε κατιωάλωτο τῆς ἡμέρας καν εἰ ἐπήκεσε, διὰ τὸ τῆς πόλεως μέγεθος· εἰκὸς δὲ ἰῶ τὲς περιθεύσαντας ὁπωσῦν παραλυθῖῶαι, τῇ τῦ δρόμε βία, ἐν ἅπλοις θέοντας. Ἀλλὰ τὸ μὲν Α'. τῶν ἀπορημένων, αὐτὸς ὁ προθεὶς (Στράβ: Γεωγρ. Βιβλ: ΙΓ) ἐπελύσατο Εἰ γὰρ κὴ μὴ περίδρομος, φησὶ, διὰ τὶν συνεχῆ ῥάχιν, ἡ νῦν, „(οἵα ἦν ἡ ἐπ' αὐτῦ δηλονότι.) Τρωὰς, ἀλλ' ἡ πάλαι εἶχε περιδρομὴν. Πρὸς δὲ τὸ Β' ἀπλύτησέ πως ὁ ἡμέτερος ὧδε, τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἀπίθανον πιθανὸν ἐπιδείξας, δι' ὧν ἐμιμήσατο. Οὐδὲ γὰρ τὸ παρὰ τῷ Λωρεντῷ πεδίον, ἐν ᾧ αἱ στρατιαὶ ἀμφότεραι παρετάσσοντο, τῦ χωρίε ἔλαττον ἡγητέον τῆς Τρωϊκῆς πόλεως. Ἔπειτα δὲ κὴ τῶν περιδρομῶν ἐνταῦθα τὸν ἀριθμὸν ἀναλογιστέον τὸ γὰρ ἐπὶ τῦ χωρίε, εἰ τύχοι, πλεονάζον, ὁ τέτων ἀριθμὸς ἀντεσήκωσε κατὰ τὸ ἐπιδιτρίτον. Ἀλλὰ γὰρ τελευταῖον καὶ Ποιητῆς δεδόσθω, τοῖς κατ' αὐτὲς Ἥρωσιν ἐφικτὰ ποιεῖσθαι, τὰ τοῖς ἄλλοις δυσέφικτα

Στίχ:

Τῆμος ἰωγὴ δ' ἄρτο, πέριξ δέ τε λίμναι ἰδ' ὄχθαι
Ἤχησαν, καὶ δὴ θρόος ἠρανὸν ἄσπετος ἶκεν.
Νῶϊ δ' ἄρ' ὁ μὲν φεύγων, ἅμα καὶ Ῥοτόλιος ὀνόταζε
Πάντας ἐπικληΐδιν, γνωτὸν δὲ ἀπήτεεν ἆορ·
Αἰνείας δ' ἄντιν ἄδραξον ἀπείλεεν οἶτον,
Αἴκέν τις πελάσοι· κατὰ δὲ τρομέοντας πτῆσσεν,
Ὡς πόλιν ἐκπέρσων· ἰδ' ἐνεῖχε τραυματίας περ.
Πεντάκι μὲν τρόχασαν, τοσάκις δ' ἦλθον τ' ἐπανῆλθον,
Ἔνθα καὶ ἔνθα πάλιν γ', ἐπεὶ ὅδ' ἐπ' ἀθύρμασιν ἤθλευ,
Ἆθλον ἔην δ' ἀμφοῖν, ψυχή τε καὶ αἷμα τὸ Τύρνυ.
Αὖθι πάλαι Κότινος πεφυὼς ἰῷ πικροπέτηλος,
Ἱρὸς ἐὼν Φαύνῳ, σεπτός τε πάρος πλωτῆρσιν,
Ἔνθ' ἀπὸ ναυαγίῃ προτιάπτειν σῶρα ἐώθεν,
Εὐχόμενοι Λάυρεντι Θεῷ, ἐθῆτας τ' ἀρτᾶν.
Ἀκριτὶ δ' ἄρ' Τεῦκροι κεῖν' ἱρὸν δένδρον ὑφεῖλον,
Ὄφρα κε μὴ σκῶλον, πεδίον δε θέεσι κέοιτο.
Καὶ ῥ' ἐκεῖ Αἰνείᾳ μελίη ἐσήκει· Ἶφι,
Πῆκτο γὰρ ἰκομένη, γλίχρη δ' ἐνὶ ἴχετο ῥίζῃ.
Δάρδανος ἔν πεύσας μενέαινεν χειρὶ παχείῃ
Ἐξερύσ', ἐν δὲ βέλει φθιῶαι, ποσὶ τὸν γ' ἐκ εἶχε.
Τόφρα δέει δ' ἐκσὰς ἀμεγάρτῳ Τύρνος, ἰδ' ἔκφρων,
Φαῦνε, σὲ λίσσομ', ἔφη, ἐλέαιρε· Σὺ Γαῖα τ' ἀρίζῃ,

❀ ❀ ❀

Στίχ: 795 . . . . ΈΠΕΙ' Ο'ΥΔ' 'ΕΠ' 'ΑΘΥ'ΡΜΑΣΙΝ 'ΗΘΛΟΥΝ.
796. 'ΑΘΛΟΝ 'ΕΗΝ Δ' 'ΑΜΦΟΙΝ ΨΥΧΗ' ΤΕ ΚΑΙ' Α'ΙΜΑ ΤΟ' ΤΥ'ΡΝΟΥ. Καὶ ἐκεῖ δὲ Ὅμηρος ὁμοίως, Ἰλ: Χ. στίχ. 159.

„. . . . . Ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον ὧδε βοείλω
„Ἀρνύσθην, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν,
„Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

Καὶ ἔρα μοι, ὅπως καὶ ὁ Μάρων Ὁμήρῳ πεφιλοτίμηται συμπαραθεῦσαι ὧδε, καὶ τὴν ἐκείνου διάνοιαν κατὰ τὸ ἀκριβέστατον ἀποδεῖναι, διά τε τῆς ἄρσεως, καὶ διὰ τῆς θέσεως· τὸ γαρ ἐκείνου (οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείλω κτ:) οὗτος (οὐκ ἐπ' ἀθύρμασιν) εἶπεν. Ἆθλον δὲ, (τὴν ψυχὴν Τύρνου) καὶ ἕτος ὑπέθετο, καθάπερ ἐκεῖνος, τὴν Ἕκτορος· τὸ δὲ τοι ἆθλον κοινὸν ἀμφοτέροις ὑπόκειται, ἡ ψυχὴ ἡ ἑτέρου· ἐκεῖ μὲν ἡ Ἕκτορος, ὧδε δ' ἡ Τύρνου· ἧς μὲν τοῦ ἑτέρου, ὡς κατὰ πρόρρησιν ἡ τοῦ ἐν τῷ ἀγῶνι ἡττᾶσθαι μέλλοντος· κοινὸν δὲ τοῖς ἀγωνιζομένοις τὸ ἆθλον ἡ τοῦ ἑνὸς τῶν δύο ψυχὴ, τῷ μὲν ἵν' ἀφέληται, ἀρετῇ ὑπερφέροντι, τῷ δὲ ἵνα ῥύσηται, κινδυνεύοντι:

Στίχ: 805 ΔΑ'ΡΔΑΝΟΣ . . . . ΜΕΝΕ'ΑΙΝΕΝ ΧΕΙΡΙ' ΠΑΧΕΙ'Η,
806. 'ΕΞΕΡΥ'Σ' . . . . . Καὶ Ἀσεροπαῖος δὲ παρ' Ὁμ: Ἰλ. Φ. στίχ. 174:

„. . . . . Μελίῃ Ἀχιλῆος
„Οὐ δυνάτ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
„Τρὶς μὲν μὶν πελέμιξεν, ἐρύσσασθαι μενεαίνων,
„Τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ . . . . . .

Στίχ: 807. ΤΟ'ΦΡΑ ΔΕ'ΕΙ Δ' 'ΕΚΣΤΑ'Σ κτ: Ἔδεισε γάρ μήτοι γε Αἰνείας ἐκπάσας, κατ' αὐτὸ χρήσηται τῇ μελίῃ, διὸ καὶ θεοκλυτεῖν ἤρξατο, μηδ' ἐννοήσας ὑπὸ τοῦ φόβου, ὅτι μάτην Αἰνείας τὸ βέλος ἐπειρᾶτο ἐκπάσασθαι.

Mille fugit, refugitque vias: at vividus Umber
Hæret hians: jam jamque tenet, ſimiliſque tenenti
Increpuit malis, morſuque eluſus inani eſt.
Tum vero exoritur clamor; ripæque, lacuſque
Reſponſant circa, & cœlum tonat omne tumultu.
Ille ſimul fugiens, Rutulos ſimul increpat omnes,
Nomine quemque vocans: notumque efflagitat enſem.
Æneas mortem contra, præſenſque minatur
Exitium, ſi quiſquam adeat; terretque trementes,
Exciſurum urbem minitans; & ſaucius inſtat.
Quinque orbes explent curſu, totidemque retexunt
Huc, illuc. Nec enim levia aut ludicra petuntur

Præ-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 809 . . . . ΕΙ᾽ ΤΑ᾽Δ᾽ ἘΓΩ᾽ ΓΕ᾽ΡΑ ᾽ΑΙΕ᾽Ν ᾽ΕΤΙΣΑ, Πρὸς τύπον καὶ ταῦτα τῆς παρ᾽ Ὁμήρῳ ἱκεσίας τῇ Χρύσῃ, Ἰλ: Α στίχ. 39.

„ . . . . Εἴ ποτέ τοι χαρίεντ᾽ ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
„Ἢ εἰδήποτέ τοι κατὰ πίονα μηρὶ᾽ ἔκηα κτ

Στίχ: 810 . . . . Κ ΤΑ᾽ ΔΗ᾽ΡΙΝ ΒΕ᾽ΒΗΛΑ. Ἡσεβηκότες δηλονότι, περὶ τὸν ἀνακείμενον τῷ Φαύνῳ κέτινον (᾽Ανωτ: στίχ. 797—801.)

Στίχ: 811. . . . . ΟΥ ΜΑΨ Ὁ ΘΕΟ᾽Σ ᾽ΕΠΕΚΕ᾽ΚΛΕΤΟ ΧΡΑΙ᾽ΣΜΗΝ. ᾽Ωσπερ ἀδ᾽ ἐκεῖ ὁ ᾽Αρητὴρ μάτην ἔυξατο Ἰλ Α. στίχ 43.

„ . . . . Τῇ δ᾽ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Τῶν γὰρ ἐυσεβέντων τὸ δαιμόνιον ἐπακούειν, ὡς καὶ τοῖς ἀσεβέσιν ἐπιχαλέπτειν, εἰκὸς ἅμα καὶ δικαιον.

Στίχ: 81. ΔΕ᾽ΥΤΕΡΟΝ ᾽ΗΝΙΟ᾽ΧΟΥ ᾽ΥΠΟΔΥ᾽ΣΑ ΣΧΗ᾽ΜΑ . . . . Τὸ γὰρ πρῶτον ὑπέδυ, στίχ 649.

Στίχ: 816 . . . . ΔΑΙ᾽ΜΩΝ Ἡ ΔΑΥ᾽ΝΙΟΣ . . . . Ἰϋτύρνη ἡ Δαύνε μὲν θυγάτηρ, Τύρνε δ᾽ ὁμαίμων (᾽Ορα ἀνωτ: στίχ 145.) ἧς πατρωνυμικὸν τὸ Δαυνιας. Λύτη οὖν τὸ ἄορ τῷ ἀδελφῷ φέρουσα ἐπέρεξεν, ὅπερ αὐτὸς ἀπήτει ἐλαυνόμενος ὑπὸ Αἰνείε· (στίχ. 790) Διο καὶ ἡ Κύπρις τῇ Νύμφῃ τῆς τόλμης ἕνεκα ἐπιχαλεπήνασα (καί τοι μη πάνυ δικαίως. ἀδελφῇ ἔουη.) αὐτη δραμοῦσα, το ἐμπαγὲν τῷ Αἰνείε βέλος τῆς ῥίζης ἐξεῖλεν, ὑφ᾽ ἧς συνείχετο, καὶ τῷ ἰεῖ προσήξεν· οἷαπε καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ, Ἰλ: Χ. στίχ. 275, ὅτε τὸ ᾽Αχιλλέως κατὰ ᾽Εκτόρος ἀφεθὲν,

„ . . . . . ὑπέρτατο χάλκεον ἔγχος,
„Ἐν γαίῃ δ᾽ ἐπάγη· ἀνὰ δ᾽ ἥρπασε Παλλὰς Ἀθηνὴ,
„᾽Αψ δ᾽ ᾽Αχιλῆι δίδε . . . . . .

Στίχ: 820. ΘΑ᾽ΡΣΥΝΟΣ . . . . Ὁ ΜΕ᾽Ν ᾽ΑΟΡ, (Ὁ᾽ Τύρνος) Ὁ Δ᾽ ᾽ΕΝ ΔΟΡΙ᾽, (Αἰνείας.)

Στίχ: 823 . . . . ᾽ΕΚ ΝΕΦΕ᾽ΛΗΣ ΣΚΟΠΕ᾽ΟΥΣΑΝ, τὸ τῇ ἀγῶνος πέρας, ἃ καταθύμιον αὐτῇ ἐσόμενον ἀποσκοπεῦσαν, καὶ χολωμένῃ ὡς μηδὲν ἀνύσαι ἰχύσσαν διὸ καὶ Ζεύς παραμυθεῖν αὐτῇ ἀναβάλλεται, καὶ τῆς ἀνίας τὸ περιττὸν ὑφελέσθαι.

Στίχ: 825. ΔΙ᾽ΜΩΝ ΑΙ᾽ΝΕΙ᾽ΑΣ ᾽ΟΔΕ ΠΑ᾽ΤΡΙΟΣ κτ Τὰς ἐξ ἀνθρώπων δι ἀρετῆς περιουσίαν καὶ ἔργων ἔυκλειαν ἐκθεοῦσθαι μυθευομένους οἱ Λατῖνοι, Θεοὺς Indigetas ἀπεκάλεν, ὡς καὶνταῦθα τὸν Αἰνείαν ὁ Ζευς ὠνόμασε· τοῦτο δὲ ἐστὶ Θεὸς ἰθαγενεὶς, ἢ ἐγγενεὶς, ἢ χθονίος, ἢ ἐγχωρίος, ἢ πατρίος, εἰπεῖν καθ᾽ Ἕλλωνας τοιοῦτον σοῦ, εὖ οἶδα (φησὶν ὁ Ζευς) ὦ ᾽Αχοίτη, ἐκ Μοιρῶν πεπρῶσθαι τὸν Αἰνειαν ἐσόμενον, ὃθ᾽ αὐτὴ δὲ τοῦτο εὐδέναι ἔξαρνος γένοιο· τί τοίνυν μάτην διαλογίζη, καὶ ἐλπίσι κεναῖς ἐπιβόσκη, ἐφ᾽ ἧς κρυερῆς νεφέλης συγνάζουσα κάθησαι; Τοιοῦτον δὲ τῷ ὄντι Ῥωμαῖοι παρ᾽ ἑαυτοῖς τὸν Αἰνείαν ἐτίμων ὕστερον θεραπεύοντες, καὶ Θεὸν ὡς πάτριον γεραίροντες ἦσαν, ὅπως ἂν ποτε ἔτος καὶ καταστρέψαι λέγοιτο, εἴτε ἐν τῷ ποταμῷ παρ᾽ ᾧ ἐμάχετο διαφθαρεὶς, εἴτε καὶ ἄλλως· ἐπιστεύετο γὰρ εἰς Θεοὺς μεταστῆναι,

Δῶρον ἐπίχετε, εἰ τάδ' ἐγὼ γέρα αἰὲν ἔτισα,
Ἄτταπερ Αἰνεάδαι κατὰ δῆριν θέντο βέβηλα.
Ὡς εἰπὼν, ὃ μάψ γε Θεῦ ἐπικέκλετο χραίσμιν,
Δηρὸν ἐπεὶ γλίχρῳ ῥιζώματι ἀντιπαλαίων,
Δόρια Αἰνείας ὅπως ἔχε δήγματ' ἀνοῖξαι.
Μέσφα δ' ὅγ' ἐνσκήπτων ἑκατὸν ὀξὺς προσενεῖχε,
Δέυτερον ἠνιόχῃ ὑποδῦσα χῆμα Μετίσκῃ,
Οἷσε κασιγνήτῳ δαίμων ἢ Δαύνιος ἄορ.
Νύμφης χωσαμένη τόλμῃ δ' ἐπὶ τῇδε Κυθείρη,
Θεύσασ' ἐκ βαθέης δόρυ ἐξειρύσσατο ῥίζης.
Τὰ δὲ μετῳώρῳ νεαροῖς ὅπλοις θυμοῖς τε,
Θάρσωος ὧν ὁ μὲν ἆορ, ὁ δ' ἐν δορὶ ὄμβριμος αἰνῶς,
Ἀντιβίῳ σήτιῳ, ἀμφ' Ἄρεϊ πνευσιόωντε.
Τῆμος Ζεὺς Ἥρῃ, ὅς ἀνάσσει Ἴφι Ὀλύμπῳ,
Ξανθῆς ἐκ νεφέλης σκοπέωσαν, τοῖα μετήυδα:
Ὅττι ῥ' ἐσεῖται τέρμα ἀκοίτῃ; ὅττι δὲ λοιπὸν;
Δαίμων Αἰνείας ὅδε πάτριος οἶσθ' ὅτι ἔσται·
Φῆς μὲν δ' εἰδέναι ἐκ Μοιρῶν ἄῤῥεθ' εἰς ἄσρα·
Τίπτε τυρέυεις; ἐν νεφέλῃ παγερῇ τι δ' ἐπέλπῃ;
Κηρεσίῳ τρώσει θεῖον θέμις ὄντα τετρῶσθαι;
Ἠέ τε ἆορ (ἐπεὶ Νύμφη δίχα σεῖο τὶ κ' ἔχε;)
Χρῳῖ δόμεναι Τύρνῳ, ἵν' ἠττηθεῖσι δ' ἀέξειν;
Πάυεο δὴ σὺ τέως, κάμπτε δ' ἡμῇσι λιτῇσι,
Μηδέ σε σιγῶσαν κατέδοι τοσσή δε ἀνίη·
Χέλεσι μοι μᾶλλον γλυκεροῖς τεὰ μέρμερα δήλε.
Δὴ πέρας ἶκτο. Δὶ ἄῤ γῆς ἐκσοβέειν καὶ πόντε
Τεύκρους ἔχες ἐς ἄρτι, μάχῃ τ' αἰνῇ ὑποκαῦσαι,
Οἶκον δ' ἀγκυκόωσ', ὑμεναίους πένθεσι μίξαι·
Παρᾶν τι προτέρωσε ἀπόχε. Ζεὺς μὲν ἄῤ ὧδε
Τὸν τὰς δ' ἡ Κρονιὰς μεταμείψατο ὦπα καθεῖσα.

Ἥδ'

❁ ❁ ❁

σῖῦαι, ὡς καὶ Διονυσίῳ τῷ Ἁλικαρνασεῖ Ἱσόρηται ἐν τῷ Α. τῶν Ῥωμ. Ἀρχαιολογιῶν. Διὸ καὶ Ῥωμὸν αὐτῷ κατεσκεύασαν οἱ Λατῖνοι τοιάν δε ἐπιγραφὴν ἔχοντα: ΠΕΤΡΟΣ ΘΕΟΥ ΧΘΟΝΙΟΥ ΟΣ ΠΟΤΑΜΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ ΡΕΥΜΑ ΔΙΕΠΕΙ. (Ὅρα καὶ Δ'. Αἰν: σίχ. 282. καὶ Δ'. Αἰν: σίχ. 678. καὶ Ζ'. Αἰν: 158.)

Στίχ: 828. ΚΗΡΕΣΙΩΙ ΤΡΩΣΕΙ ΘΕΙΟΝ κτ: Mortali Vulnere (θνητῷ τραύματι.) ὃ παρὰ τοῖς ἑρμηνευταῖς ἀμφιβολογεῖται· τοῖς μὲν, ὡς τῷ ὑπὸ θνητὸ ἐπαγομένῳ ἐξεληφόσι, τοῖς δὲ, ὡς τῷ ἐπάγοντι θάνατον. Οὐδὲν δὲ τῷ Ποιητῇ διοίσει, εἴτις καὶ τὸ πρότερον νοήσειε, τὸ (κηρεσίῳ τραύματι) ἀντὶ τοῦ (ἐπικήρῳ τραύματι) ἐκδεξάμενος. Ἐπεὶ καὶ Ἀφροδίτην ἡ ποίησις παρέδωκεν ὑπὸ Τυδείδου τετρῶσθαι, (Ἰλ: Ε'. σίχ. 335.) καὶ Ἄρην, (Αὐτ: σίχ. 858.) πρὸ μικροῦ δὲ (σίχ. 333.), καὶ αὐτῷ Αἰνείᾳ, ἐκ χειρὸς ἀδήλε μὲν, θνητῆς δ' ἔμπης, καί τοι μὴ κηρέσιος.

»——Οἷός γε πτερόεις ὀξὺς κατεφῖκτο.

Ἀλλ' ἴσως ἄμεινον κατὰ τὴν δευτέραν ἔννοιαν τὸ ῥηθὲν ἐκλαβέσθαι, ὡς εἰ λέγειν ἐθέλοι: πῶς οἷόν τε, τὸν ἀθάνατον εἶναι πεπρωμένον, τρωθῆναι εἰς θάνατον;

Præmia, ſed Turni de vitâ & ſanguine certant.
Forte ſacer Fauni foliis oleaſter amaris
Hic ſteterat, nautis olim venerabile lignum:
Servati ex undis ubi figere dona ſolebant
Laurenti Divo, & votas ſuſpendere veſtes.
Sed ſtirpem Teucri nullo diſcrimine ſacrum
Suſtulerant, puro ut poſſent concurrere campo.
Hîc haſta Æneæ ſtabat: huc impetus illam
Detulerat fixam, & lenta in radice tenebat.
Incubuit, voluitque manu convellere ferrum
Dardanides, teloque ſequi, quem prendere curſu
Non poterat. Tum vero amens formidine Turnus,
Faune, precor miſerere, inquit: tuque optima ferrum
Terra tene, colui veſtros ſi ſemper honores,
Quos contra Æneadæ bello fecêre profanos.
Dixit: opemque Dei non caſſa in vota vocavit.
Namque diu luctans, lentoque in ſtirpe moratus,
Viribus haud ullis valuit diſcludere morſus
Roboris Æneas. Dum nititur acer, & inſtat,
Rurſus in aurigæ faciem mutata Metiſci
Procurrit, fratrique enſem Dea Daunia reddit.
Quod Venus audaci Nymphæ indignata licere,
Acceſſit, telumque altâ ab radice revellit.
Olli ſublimes, armis animiſque refecti,
Hic gladio fidens, hic acer & erduus haſtâ,
Adſiſtunt contra, certamina Martis anheli.
Junonem interrea Rex omnipotentis Olympi
Alloquitur, fulvâ pugnas de nube tuentem.
Quæ jam finis erit, conjux? quid denique reſtat?

Indi-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 829. . . . . ΝΥΜΦΗ ΔΙΧΑ ΣΕΙΟ ΤΙ Κ' ΕΣΧΕ; Προλαμβάνει Ζεὺς τὴν ἀπολογίαν τῆς Κασιγνήτης, ἵνα μὴ εἴπῃ ὅτι οὐδὲν ἐμοί, καὶ Αἰνείᾳ, ἢ Τύρνῳ ὁ γὰρ ἐπί τι προτρέπων καὶ ὑποθήγων, αὐτὸς καὶ βέκτης τῶ πραττομένω εἰκότως νομίζεται. Ἡ δὲ, τὴν Ἰυτύρνην παρώρμησε φθάσασα. Σπεῦδε (Ἄνωτ: στίχ. 164.) Κέλομαι ἐγὼ τολμᾶν. (στίχ. 166.)

Στίχ: 831—837. . . . . ΚΑΜΠΤΟΥ ΗΜΗΣΙ ΛΙΤΗΣΙ, Τῷ τῶν λιτῶν ὀνόματι τὸ τραχὺ ὑπολειαίνει τῆς ἐπιπλήξεως, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπὶ τοῖς γενομένοις ἡρεμεῖν τῇ ἀκοὴ, ἐμβριθῶς, οἷα δὴ Ζεὺς, ἐπιτάσσει. (στίχ. 837.) „Πειρᾶν τι προτέρωσε ἀπόχω . . . .

Στίχ: 839—943 ΗΔΗ ΟΤΙ ΣΗ ΙΟΤΗΣ . . . . Καὶ ἄλις, φησὶν, ἔκηλος ἤδη καθῆσθαι, τοῖς αὐτῷ βελήμασιν ὑπείξασά τε καὶ πειθαρχήσασα, καί τοι ἄκοντα, μηδὲ ὑπὲρ Τύρνε ἐπιθέσθαι Τεύκροις, αὐτεργήσασα τὴν μάχλιν, ὥσπερ ἠδούατο. Γυναικῶδες τόδε, ὅπερ ἔχατον ἡ Θέαινα ἀπεφθέγξατο.

Στίχ: 844 ΙΥΤΥΡΝΗΝ (ΦΗΜΙ) Ὁμολογεῖ ὅτι τὴν Νύμφην, ἐπὶ σωαρωγῇ τῷ ἰμαίμονος παρέπεισεν ὑπαλείψασα, ἀλλ' οὐχ ὥστε, φησὶ, καὶ ὅπλοις αὐτὴν ἐναγαγεῖν κατὰ τὸ Αἰνείᾳ προχρήσθαι. Καὶ τοῦτο δὲ, διὰ τὸ κατὰ τῆς Στυγὸς φοβερῷ τοῖς Θεοῖς ὅρκῳ, διαπίστα· περὶ οὗ, καὶ τῆς Στυγὸς αὐτῆς, ἀλλαχῷ ἡμῖν εἴρηται. (Δ. Γεωργ στίχ. 580) Ὁμοίως δ' ὡς ὧδε Ἥρα ὀμώμοκε καὶ ἐν τῷ Ο. τῆς Ἰλιάδος στίχ. 36. παρ' Ὁμήρῳ:

Στίχ:

Ἦδ', ὅτι Σὴ ἰότης, Ζεῦ μοι πανυπέρτατε, δήλη,
Τἄνεκα καὶ Τύρνον, καὶ γιῶ λίπον, ἐ μάλ' ἐκῆσα·
Οὐδέ κ' ἐπ' ἠερίης νεφέλης μ' ἀνγάζεο οἴῳ,
Ἄξια καὶ μὴ, τλᾷν· ἀλλὰ προτὶ τάξεος ἔξιω
Πῦρ ἀμφεσσαμένη, Τεύκρως δ' ἐπὶ δήριας ἔλξα.
Ἦδ', Ἰϋτύρνιω (φημὶ) ἐῷ κάσει οἰκτρῷ ἀρήγειν
Ἤνωγον, θαρσεῖν τε ὅσον θένος ἐκ ῥὰ σαώζειν,
Οὐμιὼ δ' ὡς ϐέλος, ἠέ τε τόξον ὅλως ἐντῖναι.
Οὐ μὰ ἀμειλίκτω πηγῆς κεφαλιὼ συγὸς, ὅςπερ
Δεινότατος τελέθει ὅρκος μακάρεσσι Θεοῖσι.
Καὶ νιῶ δὴ ἔπκω, δήρεις συγέσσα δὲ λείπω.
Τετί δ' ὅ Μοιράων ἔτις θεσμὸς προαπῆρξε,
Λίσσομ' ὑπὲρ Λατίω, αὐτὰρ σῆς ἕνεκα δόξης·
Ἥμος ἐν ἀλλήλοισι, γάμοις ἐυδαίμοσιν (ἔξω.)
Στήσωσ' εἰρώιω, ἰδ' ὅρκς καὶ τέθμια θῶνται,
Ἀυθιγενεῖς μὴ κλῆσιν ἀμεῖψαι τόφρα Λατίνως.
Μηδὲ κέλευε ἔμεν Τεύκρως, ἢ Τρῶας ἀκόειν,
Ἠέτε γῆρω τρέψαι, αὐτὰρ μηδ' ἕματ' ἀμεῖψαι.
Ἔσω ἀεὶ Λάτιον, Βασιλῆες δ' Ἀλβανοὶ ἔσων·
Ἔσω δ' Ἰταλικῆς ἀρετῆς Ῥωμήϊον ἔρνος.
Ὤχετο, οἰχέθω τε, καὶ αὐτό γε τἄνομα Τροίης.
Τῇ δ' ὑπομειδιάσας πάντων πέρι μητιέτα Ζεὺς:

❁ ❁ ❁

„Ἴσω νιῶ τόδε γαῖα καὶ ὐρανὸς ἐυρὺς ὕπερθεν,
„Καὶ τὸ κατειϐόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
„Ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι Θεοῖσι κτ:
Τὸν δ' αὐτὸν ὅρκον καὶ αὐτὸς τῇ Βερεκυνθίᾳ Μητρὶ ὁμωμόκει παρὰ Μάρωνι, Θ. Αἰν: σίχ. 106.
„Ἦ, κατὰ δὲ Στυγίων ὑδάτων γε κασιγνήτοιο
„Καῤῥείθρων πίσση ζειόντων, καδδὲ βερέθρου.
Καὶ Γ'. Αἰν: σίχ. 119.
„ . . . . . Νὴ τὰ Στυγὸς ὕδατ' ἀδελφῆ
„Πισσορόες ὄχθας τε, μελάνταtον ἠδὲ βέρεθρον.

Στίχ: 852. . . . . Ἔστω· Οὐ παῤ ἐκέσης ἡ συγχώρησις, ὡς καὶ ἀνωτ: σίχ. 840. ἐδήλωσεν, οἷς προσέθετο: . . . . Οὐ μάλ' ἐκῆσα.

Στίχ: 854—859. Ἀ ΤΘΙΓΕΝΕΪΣ κτ: Σωθήκας οἱόντινας Ἥρα Ζιωὶ προϐάλεται, ἃις ἐπισέρξειν τε καὶ ἐφησυχάσειν ἐπαγγέλλεται, τὰς ἑξῆς. Τὲς αὐτόχθονας, (οὗτοι δ' ἂν εἶεν οἱ Ἀϐοριγῖνες·) μηδαμῶς κλῆσιν ἀμείψειν, μὴ Τεύκρες, μὴ Τρῶας ποτὲ κληθήσεθαι· μὴ φωνιὼ ἄλλιω, παρὰ τιὼ ἐπιχώριον ἐφεξῆς χρήσεθαι, μηδ' ἐθῆτα τιὼ ἐθίμιω, εἷς τινα παρηλλαγμένιω ἄλλιω μεταμφιάσεθαι. Διαρκέσειν δὲ καὶ ἐς τὲπιὸν τῆς χώρας τἔνομα Λάτιον, (τὸ ἀπὸ τῦ λαθεῖν ἐν αὐτῇ δηλ: τὸν Κρόνον κατ' ἀρχὰς ἔτως ὀνομαθὲν (Α'. Αἰν: σίχ. 10. καὶ Η'. Αἰν: σίχ. 335.) Τὲς δὲ Ἀλβανὲς, τὲς ἐξ Ἄλβης δηλ: (πόλεως τῆς ὕσερον οἰκοδομηθησομένης.) ἐπ' αὐτῇ Λατίω διὰ παντὲς βασιλεύσειν, καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἀναφυησόμενον ἔθνος Ῥωμαίων, τὸ ἀπὸ Ῥωμύλω ἔπειτα, ὕτως ἀκῆσον, εἰς μὲγεθος καὶ ἀκμιὼ ἐυκλείας ἐς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀκμάσειν· ὡς μηδὲ τἔνομα τὸ Τροίας μηκέτι, μήτε ἀκῆσὸν εἶναι, μηδὲ τῇ μνήμῃ παραμεῖναν προφέρεθαι.

Στίχ:

Indigetem Æneam ſcis ipſa, & ſcire fateris,
Deberi cœlo, fatiſque ad ſidera tolli.
Quid ſtruis? aut qua ſpe gelidis in nubibus hæres?
Mortalin' decuit violari vulnere Divum?
Aut enſem (quid enim ſine te Juturna valeret?)
Ereptum reddi Turno, & vim creſcere victis?
Deſine jam tandem, precibuſque inflectere noſtris:
Nec te tantus edat tacitam dolor: & mihi curæ
Sæpe tuo dulci triſtes ex ore recurſent.
Ventum ad ſupremum eſt. Terris agitare vel undis
Trojanos potuiſti, infandum accendere bellum,
Deformare domum, & luctu miſcere hymenæos.
Ulterius tentare veto. Sic Juppiter orſus.
Sic Dea ſubmiſſo contra Saturnia vultu:
Iſta quidem quia nota mihi tua, magne, voluntas
Juppiter, & Turnum & terras invita reliqui.
Nec tu me aëriâ ſolam nunc ſede videres
Digna, indigna pati: ſed flammis cincta ſub ipſam
Starem aciem, traheremque inimica in prælia Teucros.
Juturnam miſero (fateor) ſuccurrere fratri
Suaſi, & pro vitâ majora audere probavi:
Non ut tela tamen, non ut contenderet arcum.
Adjuro Phrygii caput implacabile fontis;
Una ſuperſtitio ſuperis quæ reddita Divis.
Et nunc cedo equidem, pugnaſque exoſa relinquo.
Illud te, nullâ fati quod lege tenetur,
Pro Latio obteſtor, pro majeſtate tuorum:
Cùm jam connubiis pacem felicibus (eſto)
Component, cùm jam leges & fœdera jungent;
Ne vetus indigenas nomen mutare Latinos,

Neu

❁ ❁ ❁

Στίχ: 861. ΤΩ῎Σ ΔΙΟ῎Σ Ἡ ΚΑ῎ΣΙΣ κτ: Κατὰ τρόπον θαυμάζοντος ἡ ἐρώτησις, οἷα καὶ εἶσε Α. Λὶν: στίχ. 15,

„ —— ἦ τόσος ἐστὶ χόλος φρεσὶν ἠνίοισιν;

Στίχ: 864—871. . . . . ΕΙ῎ΚΩΝ ΔΕ῎ Γ᾽ ἘΚΩ῎Ν ΜΕ ᾽ΑΝΗ῎ΚΑ. Ὁ γὰρ Ζεὺς βίας ὑπέρτερος, ἐπιτρέπει δὲ ἄρα ἐθελοσίως τὰ αἰτηθέντα, χαριζόμενός τε καὶ ἐπινεύων τῇ καὶ ἀδελφῇ καὶ ἀλόχῳ. Πλὴν ὅσον, ἐκ δυοῖν ἐθνῶν ἓν ξυμμιγὲς προαναφωνεῖ μέλλειν προκύψειν, ὁμόθρησκον, ὁμότροπον, ὁμόγλωσσον, ὑφ᾽ ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ὀνόματι γνωριζόμενον ἔθνος, ὅπερ ἀρετῇ καὶ δυνάμει τῶν λοιπῶν ἁπάντων ὑπεραρθήσεται.

Στίχ: 870. . . . . ῾ΥΠΕ῾Ρ ᾽ΑΝΘΡΩ῎ΠΟΥΣ ΤΕ ΘΕΟΥ῎Σ ΤΕ . . . . . Πηλίκον τὸ ῥῆμα ἐν τῷ Διὸς στόματι; ῎Αλλ᾽ ὁ Ποιητὴς Θεοὺς πάντως ὧδε νοήσας φαίνεται τοὺς χθονίους, τοὺς ῞Ηρωας, τοὺς δι᾽ ἀρετὴν ἐκθειαζομένους.

Στίχ: 871. ᾽ΟΥΔΕ᾽ ΓΕ῎ΝΟΣ Σ᾽ ῞ΕΤΕΡΟΝ ΤΙΜΗ῎ΣΕΙ ΚΥ῎ΔΕΣ᾽ ᾽ΟΜΟΙ῎ΟΙΣ Τατὶ δὲ εἴρηται, διὰ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις τὰ Ἡρῶα ἐπὶ τῷ ᾽Αβεντινῷ λόφῳ περιφανῶς ἐωθέναι πανηγυρίζεσθαι. Καὶ Σκιπίων δὲ ἰσόρροπος ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, τὸ ῞Ηρως ἄγαλμα ἐκεῖθεν ἐπὶ Ῥώμης μετενεγκών.

Στίχ: 876—884. ΔΟΙΑ᾽Ι ΛΟ῎ΙΜΑΙ ῞ΕΑΣΣΙΝ, ... ῞Ορα τὰ Σημειωθέντα Ζ. Λὶν: στίχ. 349. 355. καὶ Αὐτ:

Στίχ:

Τῶς Διὸς ἡ κάσις, ἠδ' ἑτέρη σὺ Κρόνοιο γενέθλη,
Τοσσάτια σήθεσφι χόλῳ ἀνὰ κύματ' ἐλίσσεις;
Ἀλλ' ἄγε μαψιδίην σόρεσον μανίῃ τιὼ πρόσθεν.
Νέυω ὥς κ' ἐθέλοις, εἶπων δέ γ' ἐκών με ἀνέηκα.
Φθέγμα μὲν Αὐσόνιοι, πατρῷα τε ἤθε' ἐχόντων·
Ὡς δ' ἔς' ἔνομ' ἐσεῖτ'· ἀλλ' αὐτοῖς ξυμμιγέες περ
Τεῦκροι ἔσονται· ἐγὼ δ' ἔθιμ' ἱρά τε τέθμι' ἐποίσω,
Καί γε Λατίνους, χέλος ἅπαντας ἓν ἔμμεναι ῥέξω.
Αἵματι Αὐσονίῳ φύτλη μικτὴ δ' ἀνακύψει·
Τῆς ὑπὲρ ἀνθρώπους τε Θεοὺς τ' ἀρετιὼ ἐπιόψη,
Οὐδὲ γένος σ' ἕτερον τιμήσει νύδες' ὁμοίοις.
Νεῦσ' ἐπὶ τοῖς δ' Ἥρη, Φρένας ἐς δ' ἄρ' γῆθος ἀμείφθη,
Καδδὲ νέφος λέπασα ἐς ὠρανὸν αἶψ' ἀνακάμψεν.
Ταῦτα Ζεὺς ἔρξας, ἕτερα φρεσὶν ἦσι μενοίνα,
Ὄφρ' Ἰυτύρνιω ἐκ κάσιος σήσειεν ἄρ' ὅπλων.
Δοιαὶ λοῖμαι ἔασσιν, ἀραὶ δὲ καλεῦνται ἐπίκλιω,
Τὰς, καὶ Ταρταρέιω τε Μέγαιραν, Νύξ ὀρφναίη
Γαστρὶ μιᾷ τετοκυῖα, ὁμῶς σπειρώσατο πάσας
Σπειρώμασσ' ὀφέων, πτέρυγας ταῖς δ' ἄρσ' ἀνεμώδεις.
Ταὶ Ζιὼς παρ' ἕδει, αἰνοῖο παρ' ὀδὸν ἄνακτος
Ἵσανται, θνητὰς τ' ἀλιτήμονας ἐκθροέουσιν,
Ἤν ποτε πεμπέμεναι λοιγὸν κρυερὸν, συγερῆς τε
Νόσους, μητιάοι Κρονίδης ὕπατος κρειόντων,
Ἑέ τ' ἀταθαλίῃ πόλεων πτοέειν πολέμοισι.
Ζεὺς ἦν τῶνδε μίαν κατὰ ἄκρης αἰθέρος ἦκε,
Κέλετο δ' ἀντιάαν Ἰυτύρνῃ ἄγγελον ὄσσης.
Λαίλαπι ἡ δ' ἐς γαῖαν ὁμοίη ῥίμφα κατέπτη.
Ὡς δὲ δι' ἠέρος ὀξὺς οἰστὸς ἀπ' ἐκ νευρῆς περ,
(Τὸν Φαρμάξας Πάρθος, ἰῷ τ' αἰνῶς ἐπιχρίσας,
Πάρθος ἄρ, ἢ Κύδων, ἀνάκεσον πῆλε βέλεμνον')
Τρίζων, πρὶν σκιάσειεν ἰών γε θοὸς διαβαίνει·
Τοίη νυκτὸς γέννα ὀρέσασ' ἵκετο γαῖαν.
Ὡς δ' εἶδε Τρώων τάξεις, καὶ Τύρνιος ἔλας,
Ὄρνιθος τυτθῆς ἄφνω μορφιὼ ὑποδῦσα.

Ἥπο-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 889. ΤΟ'Ν ΦΑΡΜΑ'ΞΑΣ ΠΑ'ΡΘΟΣ. . . . . Περὶ τῆς τοιᾶσδε τοξικῆς φαρμακείας, ὅρα Θ. Αἰν: στίχ. 860. καὶ περὶ Πάρθων δὲ, ὡς ἐπὶ τοξείᾳ τεθρύλλιυται. Γ. Γεωργ. στίχ. 34. Τοῖς δὲ Πάρθοις ὧδε συμπίπτουται καὶ οἱ Κύδωνες, οἱ ἀπὸ Κυδωνίας πόλεως Κρήτης, τῆς καὶ Ἀπολλωνίας κληθείσης, ὡς ἀπὸ Κύδωνος τοῦ Ἀπόλλωνος. (Στέφ. Βυζ.) Καὶ γὰρ κὴ οὗτοι ἐπίσημοι γενέσθαι φέρονται ἐπὶ τόξων καὶ χρήσει, καὶ κατασκευῇ, ὡς περὶ τῶν ἐκ Γορτυνίης, πόλεως Κρητικῆς καὶ ταύτης, ἀλλαχοῦ εἰρηται. (ΙΑ. Αἰν: στίχ. 806.) Φασὶ δέ τινες, καὶ τῶν Κυδώνων ὧδε τὸν Μάρωνα μνηθῆναι ἐπὶ τῆς τῶν τόξων φαρμάξεως, διὰ τὸ πολυφορωτάτιω βοτανῶν Ἰοβόλων εἶναι τιὼ Κρήτιω.

Στίχ: 894. ΟΡΝΙΘΟΣ ΤΥΤΘΗ'Σ κτ: Οἱ μὲν, ὅτι Γλαύξ ἦν ἡ Ὄρνις ὑπέλαβον, οἱ δ' ὅτι Βύας, οἱ δ' ὅτι Σκώψ. οἱ δ' ὅτι τις ἄλλη τῶν ἀπαισίων τε καὶ ἀποτροπαίων.

Neu Troas fieri jubeas, Teucroſque vocari,
Aut vocem mutare viros, aut vertere veſtes.
Sit Latium, ſint Albani per ſecula reges:
Sit Romana potens Italâ virtute propago:
Occidit, occideritque ſinas cum nomine Troja.
Olli ſubridens hominum, rerumque repertor:
Et germana Jovis, Saturnique altera proles,
Irarum tantos volvis ſub pectore fluctus?
Verum age, & inceptum fruſtra ſubmitte furorem.
Do quod vis, & me victuſque, volenſque remitto.
Sermonem Auſonii patrium moreſque, tenebunt:
Utque eſt, nomen erit: commixti corpore tantum
Subſident Teucri. Morem; rituſque ſacrorum
Adjiciam, faciamque omnes uno ore Latinos.
Hinc genus, Auſonio mixtum quod ſanguine ſurget,
Supra homines, ſupra ire Deos pietate videbis:
Nec gens ulla tuos æque celebrabit honores.
Annuit his Juno, & mentem lætata retorſit.
Interea excedit cœlo, nubemque reliquit.
His actis, aliud Genitor ſecum ipſe volutat:
Juturnamque parat fratris dimittere ab armis.
Dicuntur geminæ peſtes, cognomine Diræ
Quas, & Tartaream Nox intempeſta Megæram,
Uno eodemque tulit partu, paribusque revinxit
Serpentum ſpiris, ventoſaſque addidit alas.
Hæ Jovis ad ſolium, sævique in limine regis
Apparent, acuuntque metum mortalibus ægris;
Si quando lethum horrificum, morboſque Deûm Rex
Molitur, meritas aut bello territat urbes:
Harum unam celerem demiſit ab æthere ſummo

Juppi-

❁ ❁ ❁

Στίχ: 901. . . . . Ὠρθοῦτο κόμη. . . . . Ἰλ: Ω. στίχ. 359.
„Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσαν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

Στίχ: 911. . . . . ΤΟΙΣ ΠΑΡΘΕΝΙΗΝ ΜΟΙ ΑΜΕΙΠΤΑΙ; (Ὄρα ἀνωτ: στίχ. 145.)

Στίχ: 918. ΦΑΡΕΙ ΓΛΑΥΚΩΙ, Τὸ γὰς γλαυκὸν τῆς χρόας ποταμοῖς τε καὶ Νύμφαις οἰκεῖον, παρὰ τὸ κυαναυγὲς τὲ ὕδατος. Διὸ καὶ Τίβριν, Η. Αἰν: στίχ. 54.
„——Λεπταλέον γλαυκόχροα εἶμα κάλυπτε.
Ὅτι δ' Ἰυτύρνη ἔφορος ἐπιτέτακται τῶν ὑδάτων εἶναι, εἴρηται. στίχ. 146.

Στίχ: 919. . . . . ΜΥΧΟΙΣ ΠΟΤΑΜΟΙΟ Ἑ ΚΕΥΣΕ. Ὥσπερ Ο. Ἰλ: στίχ. 218.
„Ὣς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαϊκὸν Ἐννοσίγαιος,
„Διῶξε δὲ πάντον ἰὼν . . . . . .

Στίχ: 924. . . . . ΑΠΑΝ Δ' ΕΙΣ ΕΝ ΞΥΝΕΝΕΙΚΑΣ κτ: Ἀδελφὰ καὶ ταῦτα τοῖς ὑπὸ Ἀχιλλέως τῷ Ἕκτορι εἰρημένοις. Ἰλ: Χ. στίχ. 268.
„Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
„Λίχμητιὼ δ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέον πολεμιζεῖν.
„Οὔτι τοι ἔθ' ὑπάλυξις . . . . . .

Στίχ:

Ἤποτε παῤ τύμβοις, ὀρόφοις τε ἐρήμων οἴκων,
Νύκτωρ ἑζομένη, γοερὸν μέλος ὠψὲ ἀείδει·
Τὼς παραμορφωθεῖσ' ἡ Λοίμη πρόπροθι Τύρνε,
Εἶσι, μέτεισί τε, ἀμφὶ μὶν ἠχῇ τετριγυῖα,
Ἄσσον τ' ἐμπελάσασα σάκος πτερύγεσσ' ἀγκόπτει.
Τῷ δ' ἄῤ νάρκη γυῖα φόβῳ παρελύσατ' ἀήθης,
Καὶ γ' ὠρθώθη κόμη, αὐδὴ δὲ φαρύγγεσιν ἔζη.
Τηλόθεν ὡς δ' ἐνόησεν Ἀρῆς τριγμὸν, πτέρυγάς τε,
Ἕππα χερσὶ τάλαινα κόμας ἀνέτιλε Ἰϋτύρνη,
Ὦπα τ' ὄνυξι δρύπτεν, ἀτὰρ πύξ ζήθεα κόπτε.
Τίπτε κασιγνήτη χραισμεῖν σοι ἔχοι νιῶ Τύρνε;
Ἠὲ τὶ δυζιώῳ; περίεσί μοι; ἦ δ' ἄρα τέχνῃ
Φῶς σοι δηθιώω ἐνζαίω τέκμορι τοίῳ;
Εἶλας δὴ λείπω. Τρομέωσαν μὴ μ' ἐπιθράττειν
Αἰχίζηος ὄρνεις· πληγὰς πτερύγων γιγνώσκω,
Οὐλοὸν ἠδ' ἠχιὼ, οὐδ' ἄῤ μ' ἐντάλματα λήθει
Ζιὸς ἐριβρεμέτα. Τοῖς παρθενίην μοι ἀμεῖπται;
Τῷ τεῦξ' ἀθανάτιω; τὶ δὲ μευ κῆρας γε ἀφεῖλεν;
Ἦκεν ἔχον τόσσοις νιῶ ἄλγεσι τέρμ' ἐπιθέσθαι,
Ξιώ τε κάσει οἰκτρῷ δὲ πύλας Ἄϊδαο περῆσαι.
Ἀθανάτη τελέθω; ἀδέν μοι κρήγυον ἔζαι
Τεῦ ἄτερ ὦ Κάσι. Ἄιθ' ὄφελέν τις χθών με βυθίζη,
Εὐρὺ χανοῦσα, Θεὰν καί περ, νεκροῖσι κατοῖσαι!
Φάρεϊ γλαυκῷ, ὡς εἶπεσα, κάλυψε κάρηαρ.
Πολλά τε ἐκβοόωσα μυχοῖς ποταμοῖο ἐκεῦσε.
Τετάκι δ' Αἰνείας ἐπὶ ἶζατο, πάλλε δὲ τ' ἔγχος
Βριθὺ, μέγα, ζιβαρὸν· μάλα δ' αἰνῶς τοῖα μετηύδα·
Τίπτ' ἄρα δηθιώεις; τὶ σὺ δ' ἤδη Τύρν' ἀναβάλλῃ;
Ὡς κ' ἐθέλοις τετραψο ἅπαν γ' εἰς ἓν ξιωενέικας.
Οὐχὶ δρόμῳ, ζαδίῃ δ' ἔμπλιω ἢ δῆρις ἐν ὅπλοις.
Χρῶ ὅ, τι σοὶ περίες· ἀλκῆς, ἢ δέ τε τέχνης.
Ἔυξαι πτέσθ' ἐπὶ ἄζρα, ὑπαὶ χθονὸς ἠὲ κεκεῦθαι.
Κινήσας δ' ὁ κάρη: οὔτοι ζαθερῆα τὰ βάζεις
Πτήσσει μ', ἀλλὰ Θεοὶ πτοέωσι, Ζεὺς τ' ἐχθαίρων.

❋ ❋ ❋

Στίχ: 926. ΕΥΞΑΙ ΠΤΕΣΘ' ΕΠΙ ΑΣΤΡΑ, κτ: Τὸ Εὐριπ: ἐν Μηδ: ὑπὸ Ἰάσωνος ῥηθὲν, Οὐρσῖνος ἐν Παραθέσ: ὧδε ἐπάγει, ὡς ἐντεῦθεν δοκοῦντος παρειληφέναι τὸ Μαρωνος.

„Δεῖ γάρ νιν, ἤτοι γῆς σφὲ κρυφθῆναι κάτω,
„Ἢ πτηνὸν ἄραι σῶμ' εἰς αἰθέρος βάθος.

Στίχ: 928. . . . . ΘΕΟΙ ΠΤΟΕΟΥΣΙ, ΖΕΥΣ Τ' ΕΧΘΑΙΡΩΝ. Τέτοις ὅμοια τὰ Ἰλ: Ν. ςίχ 811,

„— Οὔτι τοι μάχης ἀδαήμονες εἰμὲν,
„Ἀλλὰ Διὸς μάςιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοὶ.

Καὶ Ἰλ Ρ. ςίχ 175.

„Οὔτι ἐγὼν ἔῤῥηγα μάχλιω . . . . .
„Ἀλλ' αἰεί γε Διὸς κρείσσων νόος Αἰγιόχοιο,
„Ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκλιω
„Ῥηιδίως . . . . . Στίχ:

Juppiter, inque omen Juturnæ occurrere juſſit.
Illa volat, celerique ad terram turbine fertur;
Non ſecus ac nervo per nubem impulſa ſagitta,
Armatam ſævi Parthus quam felle veneni,
Parthus, ſive Cydon, telum immedicabile torſit,
Stridens, & celeres incognita tranſilit umbras.
Talis ſe fata Nocte tulit, terraſque petivit.
Poſtquam acies videt Iliacas, atque agmina Turni,
Alitis in parvæ ſubito collecta figuram,
Quae quondam in buſtis, aut culminibus deſertis
Nocte ſedens, ſerum canit importuna per umbras:
Hanc verſa in faciem, Turni ſe peſtis ad ora
Ferrque refertque ſonans, clypeumque everberat alis.
Illi membra novus ſolvit formidine torpor:
Arrectæque horrore comæ, & vox faucibus hæſit.
At procul ut Diræ ſtridorem agnovit & alas,
Infelix crines ſcindit Juturna ſolutos,
Unguibus ora ſoror fœdans, & pectora pugnis.
Quid nunc te tua, Turne, poteſt germana juvare?
Aut quid jam miſeræ ſuperat mihi? quâ tibi lucem
Arte morer? talin' poſſum me opponere monſtro?
Iam jam linquo acies. Ne me terrete timentem
Obſcœnæ volucres: alarum verbera noſco,
Lethalemque ſonum. Nec fallunt juſſa ſuperba
Magnanimi Jovis. Hæc pro virginitate reponit?
Quò vitam dedit æternam? cur mortis adempta eſt
Conditio? Poſſem tantos finire dolores
Nunc certe, & miſero fratri comes ire per umbras.
Immortalis ego? Aut quicquam mihi dulce meorum

Te

❁ ❁ ❁

Στίχ: 929. . . . . ΛΑΪΝ ΌΝ ΡΑ ΠΕΊΛΩΡΟΝ ΌΠΩΠΕ. Καὶ Ἀθλιωᾶ δὲ κατὰ Ἄρεος παῤ Ὁμήρῳ, Ἰλ: Φ. στίχ. 403. ἐπὶ λέξεως οὕτω:

„ . . . . . Λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ
„Κείμενον ἐν πεδίῳ μέλανα, τρηχύ τε, μέγαν τε.
„Τὸν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι ἔρμα ἀρούρης.

Στίχ: 932. ΤΟΊΝ ΤΕ ΔΙΣ ΈΞ ΛΕΚΤΟΊ κτ: Ὡσαύτως καὶ Ἰλ: Ε. στίχ. 302.

„ . . . . . Ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
„Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν
„Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰσ', ὁ δὲ μὶν ῥέα πάλλε καὶ οἷος.

Ὁ μὲν ἓν Μάρων δωδεκαπλασίονα τὸν Τύρνε ῥώμην ἀπέφηνε τῆς τῶν ἀνδρῶν ἑκάστε, τῶν ἐπ' αὐτῆ· ὁ δὲ Ὅμηρος διπλασίονα, εὐλόγως δὲ τοῦτο· ἀπὸ γὰρ τῶν Τρωϊκῶν πολλῷ ἐκεῖνος μεταγενέστερος, ἥπερ ἦτος· ἡ δὲ ῥωμαλεότης τῆ ἀνθρωπίνε τῇ τῆ χρόνε προοδῳ ἐκλιπεῖν κατὰ λόγον, ᾗ δοκεῖ, ἀντιπεπονθότα ὑπείληπται.

Στίχ: 935. ΎΨΙ ΈΠΕΞΑΡΘΕΙΣ . . . . Γίνεται γάρ τις προσθήκη τῇ ῥώμῃ τῆ ἐκ χειρὸς προϊεμένε, διὰ τῆς τῆ ὅλε σώματος τοιᾶς δὲ καθάλσεως.

Στίχ: 936—949. ἈΛΛΑ ΓΑΡ, Ο ΤΟ ΌΤΙ ΔΗ ΘΕΈΝ κτ: Οὐκ εἶχεν ἄμεινον ἡμῖν, εἰ ἐκτυπώτερον ὁ Ποιητὴς διαγράψαι, τὸν, τῇ μὲν τῆ σώματος ῥώμῃ πλεῖσον ἔτι ἰσχύοντα, τῇ δὲ τῆς ψυχῆς δυνάμει οἷον ἐξεσηκότα ἐπὶ τῷ κινδύνῳ παρόντι, ἢ τέλεον ἀτονήσαντα.

Στίχ:

Οὐδ' ἄλλο προφθὰς, λᾶν ὃν ῥὰ πέλωρον ὄπωπε
Κείμενον ἐν πεδίῳ μέλανα, τρηχύ τε, μέγαν τε,
Τὸν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν, ἔμμεναι ἆρον ἀρούρης.
Τόν τε διὶς ἐξ λεκτοὶ μόγις ὠμάδιον φορέσειαν,
Οἷα τὰ νῦν μερόπεια κυΐσκει σώματα γαῖα·
Αὐτὸς χείρεσ' ἑλὼν τρομόεις ἐχθρὸν κατὰ πάλλεν,
Ὕψι γ' ἐπεξαρθεὶς Ἥρως, ὀξὺς τ' ἐπορούσας.
Ἀλλὰ γὰρ, ὅθ' ὅτι δὴ θέεν ἔγνω, ὅθ' ὅτι βάσκεν,
Οὔθ' ὅτι χειρὶ μέγαν λᾶν ἤρατο, ὅθ' ὅτι κίνει.
Γένατα οἱ δ' ὤκλαξε, καὶ αἷμα ψύκτο δὲ ῥίγει.
Καὶ ῥ' ἀφθεὶς λάας, κενεῆς ἐλθών τε δι' αὔρας,
Οὔχ ὅγε χῶρον βῆ ὅλον, ὅδ' ἐπενείκατο τρῶμα.
Ὡς δ' ὄναρ, εὗθ' ὕπνος βλεφάροις ἡμῖν ἐπιβρίσῃ
Νύκτωρ, μαψιδίως ὀρέγεσθαι δρόμοιο δοκεῦμεν,
Πάγχυ λιλαιόμενοι, μέσσῳ δ' ἀδρανεῖς κατὰ πεῖραν,
Ἰχόμεθ' εἶθαρ· γλῶσσα δὲ ἀθενέει, καὶ γυίων
Ἷς οὐκ ἄρκιος, αὐτὰρ ἔπος τ', αὐδὴ τ' ἀπολείπει·
Τὼς Τύρνῳ (ὅθενοῦν ὁδὸν ἤτεεν ἰωρέηφι)
Δεινὴ δαίμων δρᾶν τι ἀπεῖργεν· ὁ δ' ἄρ παντοῖα
Φρεσσὶ μενοίνα, ἐς Ῥοτόλης ὀρόων, ἠδ' Ἄξυ·
Μέλλε δέ τοι δείδων, ἐπὶ δ' ἐξὸς ὑπέτρεεν ἔγχος.
Οὐθ' οἷ ἀλύξει, ὅθ' ὡς δηΐῳ ἀντίος ἦξει,
Οὐδ' ὄχεα σφέτερ', ὀ κάσιν ἰωιοχῆα ἑώρα.
Αἰνείας δὲ βέλος μελλητιόωντι σελάζων,

Οἳ

❁ ❁ ❁

Στίχ: 941: ΩΣ Δ' ΟΝΑΡ κς: Ὁμηρικὴ μὲν καὶ ἡ παραβολὴ αὕτη. Ἰλ: Χ. στίχ. 199.

„Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ ὀ διώκαται φεύγοντα διώκειν.
„Οὔτ' ἄρ ὁ τὸν διώκαται ὑποφεύγειν, ὅθ' ὁ διώκειν·

Τὸ δὲ πάθος ὀκ ἄλλως συμβαίνει, ἢ καθεύδοντι, τῷ ζωτικῷ πνεύματος, οἶμαι κατεχομένῳ πως, μηδ' ἐπιῤῥέοντος ἑτοίμως τοῖς ὀργάνοις, οἷς τελεῖται τῶν κινημάτων τὰ ἑκάστα· προσωνόμασαι δὲ πνιγαλίων, ἢ καὶ πνιγάμων, παρὰ τὸ οἷον πνίγειν, ᾧ ἂν ἐπέλθοι τὸ σύμπτωμα. Καὶ ἐφιάλτης δὲ εἴρηται τὸ αὐτὸ, ἀπὸ τῷ φαντασιῶθαι τὲς ἐν αὐτῷ γενομένες, ὡς ἐφαλλομένε αὐτοῖς τινὸς. Καὶ ἠπιόλης δὲ, ἢ ἠπιάλης, καὶ ἠπίαλος, δαίμων τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενος.

Στίχ: 950. ΟΥΘ' ΟΙ' ΑΛΥΞΕΙ, ΟΥΘ' ΩΣ ΔΗΙΩΙ ΑΝΤΙΟΣ ΗΞΕΙ. κτ· Οὕτως ἐξεπηκὼς ἰῷ ὑπ' ἀμηχανίας, μὴ εἰδὼς ὅ, τι καὶ δράσει. Ἐν παραπλησίᾳ δὲ τῇ περιςάσει καὶ Ἕκτορα Ὅμηρος ἀπέναντι Ἀχιλλέως παρέςησεν. Ἰλ: Χ. στίχ. 293.

„Στῆ δὲ κατηφήσας, ἐδ' ἄλλ' ἔχε μήλινον ἔγχος.
„Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας
„Ἥιτεε μὲν δόρυ μακρὸν, ὁ δ' ὅτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.

Στίχ: 952. . . . . ΒΕΛΟΣ ΜΕΛΛΗΤΙΟΩΝΤΙ ΣΕΛΑΖΩΝ. Οὕτω πάλλων τὸ δόρυ, ὥςε ταῖς ἀπὸ τῆς αἰχμῆς αὐγαῖς τὸν Τύρνον ἐν ἀμηχανίᾳ γενόμενον καταπλήσσειν. Ἐποίει δὲ καὶ Ὅμηρος λαμπηδόνας ὁμοίας ἀπὸ τῆς αἰχμῆς τῷ Ἀχιλλεῖ δόρατος ἐκπεμπομένας, παλλομένῳ κατὰ τῷ Ἕκτορος. Ἰλ: Χ. στίχ. 317.

„Οἷος δ' ἀςὴρ εἶσι μετ' ἀςράσι νυκτὸς ἀμολγῷ
„Ἕσπερος . . . . . .

Te ſine, frater, erit? O, quæ ſatis alta dehiſcat
Terra mihi, maneſque Deam demittat ad imos?
Tantum effata, caput glauco contexit amictu
Multa gemens, & ſe fluvio Dea condidit alto.
Aeneas inſtat contra, telumque coruſcat
Ingens arboreum, & ſævo ſic pectore fatur:
Quæ nunc deinde mora eſt? aut quid jam, Turne, retractas?
Non curſu, ſævis certandum eſt comminus armis.
Verte omneis tete in facies, & contrahe quicquid
Sive animis, ſive arte vales: opta ardua pennis
Aſtra ſequi, clauſumque cavâ te condere terrâ.
Ille, caput quaſſans; Non me tua fervida terrent
Dicta, ferox: Dii me terrent, & Juppiter hoſtis.
Nec plura effatus, ſaxum circumſpicit ingens,
Saxum antiquum, ingens, campo quod forte jacebat,
Limes agro poſitus, litem ut diſcerneret arvis.
Vix illud lecti bis ſex cervice ſubirent,
Qualia nunc hominum producit corpora tellus.
Ille manu raptum trepidâ torquebat in hoſtem
Altior inſurgens, & curſu concitus heros.
Sed neque currentem ſe, nec cognoſcit euntem,
Tollentemve manu, ſaxumque immane moventem.
Genua labant: gelidus concrevit frigore ſanguis.
Tum lapis ipſe viri, vacuum per inane volutus,
Nec ſpatium evaſit totum, nec pertulit ictum.
Ac velut in ſomnis, oculos ubi languida preſſit
Nocte quies, nequicquam avidos extendere curſus
Velle videmur, & in mediis conatibus ægri
Succidimus: non lingua valet, non corpore notæ
Sufficiunt vires: nec vox, nec verba ſequuntur.
Sic Turno (quacumque viam virtute petivit)
Succeſſum Dea dira negat. Tum pectore ſenſus
Vertuntur varii. Rutulos adſpectat & urbem,
Cunctaturque metu, telumque inſtare tremiſcit;
Nec quô ſe eripiat, nec quâ vi tendat in hoſtem:
Nec currus uſquam videt, aurigamve ſororem.
Cunctanti telum Aeneas fatale coruſcat,
Sortitus fortunam oculis, & corpore toto
Eminus intorquet. Murali concita nunquam
Tormento ſic ſaxa fremunt, nec fulmine tanti

Diſſul-

❁ ❁ ❁

„Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' ἐυήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
„Πάλλεν δεξιτερῇ, Φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ.

Στίχ: 953. ΟἿΙ ΧΡΟΟ'Σ Ἡ ΔΑΙΜΩΝ ἘΠΙΚΑΙΡΙΟΝ ΈΜΜΕΝ ἘΔΕΙΚΝΥ. Ὡς καὶ Ἀχιλλεὺς Αὐτ: στίχ 321.
„Ἐισορόων χρόα καλὸν, ὅπη ἕξεια μάλιστα.

Στίχ:

Οἳ χροὸς ἡ δαίμων ἐπικαίριον ἔμμεν ἐδείκνυ
Πόρρωθεν προΐει. Οὗτοι ποτὲ τειχοπλήκτῃ
Κριῷ τὼς πέτραι βρομέκσ᾽, ὐδὲ σκηπτῷ γε,
Σκίδνανται πατάγοισι τόσοις. Πτὰν καὶ γὰρ, λαίλαψ
Ὣς δνοφερὸς δόρυ, οἷτον ἀπωέα ῥίμφα ἐποῖσε.
Ῥῆξε μὲν ἀμπερέως χαλκῆν σάκος ἑπταβόειον,
Θώρηκος δ᾽ ὧαν πυμάτιῳ προτὶ τέρμα διέχεν,
Ὀξὺ ἐπιτρίξαν, μηρὸν δὲ διήλασε μέσσον.
Οὐτάμενος δὲ μέγας γνὺξ ἤοιπε Τύρνος ἔραζε.
Τόφρ᾽ ἤρθη Ῥοτόλων ϛόναχος, μύκησε δὲ κύκλω
Σύμπαν ὄρος, κραυγὼ δ᾽ ἀντήχεον ἄκριτοι ὕλαι.
Τύρνος δ᾽ ἄρ᾽ χθαμαλὸς λισσέσκετο, ὅσσ᾽ ἰδὲ χεῖρε
Τείνας. Εἰκὸς ἐμοὶ, φάτο, ὐδὲ παρατησαίμιλω·
Σῷ κέχρησο λάχει. Ἐλεεινὰ δ᾽ ἄμπε γονῆος,
Ἄψαθαί σε ἔχοι μελέδη, λίτομ᾽ (ἦ ῥ᾽ ἔτι καὶ Σοὶ
Τηλίκος ἦν γενέτης Ἀγχίσης·) νιῶ ἐλεαίροις
Δάννε γῆρας· κἀμὲ δὲ, ἠὲ νέκυν, εἰ δόξεν
Ἡμοῖς ἐκδόμεναι. Νικᾷς, ἀτὰρ ἡττηθέντα,
V 2 Χεῖρας

❁ ❁ ❁

Στίχ: 958 . . . . ΧΑΛΚΟ᾽ΥΝ ΣΑ᾽ΚΟΣ ᾽ΕΠΤΑΒΟ᾽ΕΙΟΝ. Τοιᾶτο καὶ τὸ Ἰᾶ Ὁμηρικᾶ Αἴαντος ἦν. Ἰλ: Η. στίχ. 219.

„Αἴας δ᾽ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠύτε πύργον,
„Χάλκεον ἑπταβόειον . . . . . .

Στίχ: 964 ΤΥ᾽ΡΝΟΣ Δ᾽ ᾽ΑΡ᾽ ΧΘΑΜΑΛΟ᾽Σ ΛΙΣΣΕ᾽ΣΚΕΤΟ κτ: Ὁ δὲ τᾶ Πριάμε τον τᾶ Πηλέως (Ἰλ: Χ. 338.) ἔτως:

„Λίσσομ ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γένων, σῶν τε τοκήων,
„Μή με ἓα παρὰ νηυσὶ κυῶας καταδάψαι Ἀχαιῶν.
„Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις, χρυσόν τε δέδεξο
„Λῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
„Σῶμα δὲ οἴκαδ᾽ ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
„Τρῶες, καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.

Ἱκέτευε δὲ ὁμοίως καὶ Μεζέντης Αἰνείαν. Ἀλλα Τύρνος μὲν, (καθὰ καὶ ὁ παρ᾽ Ὁμήρω Ἕκτωρ), ἐπὶ τὰς οἰκείας ἠτεῖτο τὸν αὐτᾶ νέκυν ἀναπεμφθῆναι· Μεζέντης δὲ τειαυτίον, μὴ τοῖς ὁμοπατρίοις παραδοθῆναι, ἀλλ᾽ αὐτᾶ πε ταφῆς τυχεῖν. (Γ᾽. Ἀιν. στίχ. 950.)

„Δὸς χεῖ σῶμα ταφῆναι . . . . .

Ηἴδεισαν γὰρ ἑκάτεροι ὅπως οἱ ὁμογενεῖς πρὸς αὐτὰς ἐτύγχανον διακείμενοι.

Στίχ: ϛ965. ᾽ΕΙΚΟ᾽Σ ᾽ΕΜΟ᾽Ι ΦΑ᾽ΤΟ . . . .
ϛ966 ΣΩΙ ΚΕ᾽ΧΡΗΣΟ ΛΑ᾽ΧΕΙ . . . . Ἰσοδυάσμον δὲ καὶ τᾶτο τῷ ὑπὸ Μεζέντε ἐκεῖ ῥηθέντι Γ᾽. Αἰν: στίχ. 946.

„Οὐ νέμεσις κτανέειν μ᾽, ὐδ᾽ ἄυτως δῆριν ἐς ἦλθον.

Στίχ: 967. . . . . ᾽Η Ῥ᾽ ᾽ΕΤΙ ΚΑΙ᾽ ΣΟΙ᾽ κτ: Τοιῷ δὲ λόγω καὶ Πρίαμος δυσωπήσειν ἤλπισε τὸν τᾶ ὑᾶ ἀναιρέτιω, ὑπομνήσας τᾶ ἰδίε αὐτᾶ πατρός. Ἰλ: Χ. στίχ. 418.

„Λίσσομαι ἀνέρα τᾶτον ἀτάσθαλον, ἀβριμοεργόν,
„Ἦν πως ἡλικίῳ αἰδέσσεται, ἠδ᾽ ἐλεήσῃ
„Γῆρας· καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιός δε τέτυκται.
„Πηλεὺς . . . . . .

Καὶ Ἰλ: Ω στίχ. 486.

„Μνῆσαι πατρὸς σεῖο, Θεοῖς ἐπιείκελ᾽ Ἀχιλλεῦ
„Τηλίκε, ὥσπερ ἐγών, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.

Στίχ:

Diſſultant crepitus. Volat atri turbinis inſtar
Exitium dirum haſta ferens, oraſque recludit
Loricæ: & clypei extremos ſeptemplicis orbes:
Per medium ſtridens tranſit femur: Incidit ictus
Ingens ad terram duplicato poplite Turnus.
Conſurgunt gemitu Rutuli, totuſque remugit
Mons circum, & vocem late nemora alta remittunt.
Ille humilis, ſupplexque, oculos dextramque precantem
Protendens: equidem merui, nec deprecor (inquit)
Utere ſorte tuâ. Miſeri te ſi qua parentis
Tangere cura poteſt, oro (fuit & tibi talis
Anchiſes genitor) Dauni miſerere ſenectæ:
Et me, ſeu corpus ſpoliatum lumine mavis,
Redde meis. Viciſti, & victum tendere palmas
Auſonii vidêre. Tua eſt Lavinia conjux.
Ulterius ne tende odiis. Stetit acer in armis
Aeneas, volvens oculos, dextramque repreſſit.
Et jam jamque magis cunctantem flectere ſermo
Cœperat, infelix humero cùm apparuit alto
Balteus, & notis fulſerunt cingula bullis
Pallantis pueri; victum quem vulnere Turnus
Straverat, atque humeris inimicum inſigne gerebat.
Ille oculis poſtquam ſævi monumenta doloris,
Exuviaſque hauſit, furiis accenſus, & irâ
Terribilis, Tune hinc ſpoliis indute meorum
Eripiare mihi? Pallas te hoc vulnere, Pallas
Immolat, & pœnam ſcelerato ex ſanguine ſumit.
Hoc dicens, ferrum adverſo ſub pectore condit
Fervidus. Aſt illi ſolvuntur frigore membra,
Vitaque cum gemitu fugit indignata ſub umbras.

LIB. XII. ÆN. EXPLICIT.

❁ ❁ ❁

Στίχ: 974. . . . . ΟΣΣΕ Γ' ΕΛΙΞΑΣ . . . . . Ἀναστρέψας, ὥσπερ οἱ ἐν ἀμφιβόλῳ τῇ γνώμῃ ἐλιννύοντες, καὶ φραζόμενοι μεταξὺ ὅ, τι δρᾶσειαν.

Στίχ: 975. ΚΑΙ Ρ' ΕΠΙΔΗΘΥΝΟΝΤΑ κτ: Τὸ γὰρ παρεμπίπτον τῷ χρόνῳ, τιλῶ ἀκμιλῷ τῷ πάθει ἐπὶ ποσὸν πέφυκε καταστέλλειν, καὶ τὸ φρονεῖν ἐνδιδόναι τῷ λογισμῷ χρήσασθαι. Τοιγαροῦν Αἰνείας ἀρξάμενος κάμπτεσθαι, τάχα ἂν καὶ Τύρνε, ὥστε μὴ ἀποκτεῖναι, ἐφείσατο ἱκετεύοντος· ὥσπερ δὴ καὶ Ἄδραστος Μενελάῳ, Ἰλ: Ζ'. στίχ. 51.

„ . . . . . Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε.
„Καὶ δὴ μὶν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
„Δώσειν ὠ θεράποντι καταξέμεν . . . . .

Στίχ:

Χεῖρας ἄρανθ' ἱκέτιω, ἀριδήλως ὄψεσιν εἶδον
Αὐσόνιοι Πάντες. Σὴ δ' ἔξι Λαβίνη ἀκόιτη.
Μὴ προτέρωσ' ἔχθος προάγειν. Ὀξὺς δ' ἐνὶ ὅπλοις
Στῆ Αἰνείας ὅσσε γ' ἐλίξας, χεῖρα τ' ἐπέχε·
Καὶ ῥ ἐπιδηθώοντα, ἔπη τάδε ἦρχετο κάμπτειν.
Ἥμος ἐπ' ὤμοις τᾶδε ἄποτμος ἀορτὴρ ὤφθη,
Ἡ δὲ τ' ἀρίγνωτα ζωστήρια σήματα λάμψεν,
Ἡϊθέη Πάλλαντος, ὅν, εὖτε δαμάσσατο Τύρνος,
Δήϊον ἐξ ὤμων φορέεσκ' ἐπίσημον δεῖγμα.
Ὡς δ' ἄρα Αἰνείας, αἰνᾶ μνημήϊα ἄλγεα
Εἴναρα ὀφθαλμοῖσιν ἐσεῖδεν, ἐριννῶδες τι
Δεινόν τ' ἐγκοτέων· Σύ λάφυρα τάδ' ἕμενος, ἡμῶν
Ἔνθεν ἀπαλλάξῃ; Πάλλας νῶϊ τῷδεσε, Πάλλας
Τρώματι κατσφάττει, ἰδ' ἀλιτρὸν τίνυται αἷμα.
Ὡς φὰς, τᾶ φλογόεις κατ' ϛέρνων ἦλασεν ἄορ.
Τῷ δ' αἰψ' ἐκ ῥεθέων, κρυερῷ πότμῳ λυθέντων,
Ψυχὴ σὼ ῥὰ γόῳ πταμένη, Ἄϊδός δε βεβήκει.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΒ'. ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ.

❁ ❁ ❁

Στιχ: 976. ΗΜΟΣ ΕΠ' ΩΜΟΙΣ ΤΟΥΔΕ ΑΠΟΤΜΟΣ ΑΟΡΤΗΡ ΩΦΘΗ, Ἐπιμνησέον ὧδε τᾶ ζωστῆρος, ὅτι, ἐναρίξας τον Εὐάνδρε Πάλλαντα, Τύρνος ἐσύλησεν. (Ὅρα I. Αἰν: στιχ 526—532) τὸ δ' ΑΠΟΤΜΟΝ, ὃ φησὶν ὁ Ποιητης ἐνταῦθα, ὡς ἐν προλήψει ἐκεῖ προαιέφηνε, διὰ τῶν ἐπῶν 533—535·

„Ἔσσετ' ἐπὰν Τύρνος πολλᾶ πρίατ' αἶκε παρῆλθεν
„Ἄψαυστον Πάλλαντ' ἐάσας· καί ποτε ἔσαι
„Ἦμαρ, ὅτε συγέοι τό δ' ὁμῶς, ἠδ' εἴναρα ταῦτα.

Ὅρα καὶ τιὼ ἐκεῖ Σημείωσιν, στιχ. 533.

Στιχ: 977. ΗΔΕ Τ' ΑΡΙΓΝΩΤΑ ΖΩΣΤΗΡΟΣ ΣΗΜΑΤΑ . . . . Τὸν αὐτὸν καὶ ἀορτῆρα ὠνόμασε καὶ ζωστῆρα, ἢ κατὰ πλεονασμόν τινα περιττὸν, ἀλλ' ὅτι διττή τις ἰῶ ἡ χρῆσις τᾶ τελαμῶνος· τί, τε ξίφος δηλ: ἀπ' ὤμων δι αὐτᾶ ἀναρτᾶσθαι, καὶ τον ξιφήρη δὲ ἅμα ἐν μέρει περιζώννυσθαι, ὡς καὶ ὁ Σχολιογράφος Κέρδης σωεῖδε, καὶ διὰ Συγγραφέων τινῶν κατεσκέυασεν. Ἔνθεντοι καὶ μέμψεως αὐτοὶ παραιτέμεθα, εἴπερ ὄν ἐνταῦθα προσείπομεν (ἀορτῆρα), ἐν τῷ Γ. τῆς Αἰνειάδος (ζωστῆρα) φθάσαντες ἀπεδώκαμεν. (στιχ 528.)

Στιχ: 982 . . . . . ΣΥ ΛΑΦΥΡΑ ΤΑΔ' ΕΙΜΕΝΟΣ . . . .
Στιχ: 983. ΕΝΘΕΝ ΑΠΑΛΛΑΞΗ . . . . . Καὶ Ἰλ: Χ'. στιχ. 330.

„. . . . . ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
„Ἕκτορ, ἀτάρπε ἔφησθα, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων
„Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' ἀδὴν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα.
„Νήπιε . . . . . .

Στιχ: 986. ΤΩΙ Δ' ΑΙΨ' ΕΚ ΡΕΘΕΩΝ κτ: Ἰλ: Χ'. στιχ 362.

„Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδός δε βεβήκει,
„Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΙΒ'. ΒΙΒΛΙΟΝ, ΚΑΙ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ

Σημειώσεων.

ERRATA

LIBR. IX.

		Corrige.
Verſ. 52.	Jacnlum -	- Jaculum
110.	Hic - -	- Hîc
138.	ſolos -	- ſolos
155.	qnos -	- quos
269.	equo -	- equo,
296.	caeptis -	- coeptis
325.	ſorte -	- forte
340.	mandique -	- manditque
387.	dicti -	- dicti

LIBR. X.

Verſ. 80.	præſigere -	- præfigere
126.	comitan nr -	- comitantur
216.	Phæbe -	- Phoebe
268.	ad littera -	- ad littora
273.	Saguinai -	- Sanguinei
332.	aſſatur -	- affatur
262,	At parte etc: -	-
365.	Munc -	- Nunc
379.	denſos -	- denſos
445.	Junonis, -	- juvenis
621.	ſi fatur -	- ſic fatur
653.	ceſſi -	- celſi
793.	juuenis -	- juvenis
878.	ſæuiſſime -	- ſæviſſime

LIBR. XI.

Verſ. 38.	luctn -	- luctu
45.	Euandro -	- Evandro
59.	corpns -	- corpus
241.	Ordiue -	- Ordine
302.	ſtatniſſe -	- ſtatuiſſe
337.	jaeet -	- jacet
398.	Incluſus -	- Incluſus
401.	atque -	- atque
403.	Phygia -	- Phrygia
471.	Multaqne -	- Multaque
545.	fæva -	- fæva
613.	primiqne -	- primique
635:	Voluunttr -	- Volvuntur
823.	Vnlnus -	- Vulnus
826	Troianoſque -	- Trojanoſque
873.	fiſtere -	- ſiſtere
879.	cnrſu -	- curſu

LIBR. XII.

Verſ. 58.	rcquies -	- requies
69.	Aiba -	- Alba
184.	Euandri -	- Evandri
302.	Mauors -	- Mavors
336.	Inſidiæ que -	- Inſidiæque
621.	Qniſve -	- Quiſve
624.	ſequamnr -	- ſequamur
639.	Murtanum -	- Murranum

ΣΦΑΛΜΑΤΑ.

ΒΙΒΛ. Θ.

Τὰ ἐν τοῖς Ἔπεσιν.

Στίχ: 35.	ἐκ	-	ἐκ
87.	Ὕλη, τις Πιτύων	-	Ὕλη τις Πιτύων,
143.	τες, δ'	-	τέσδ'
338.	ἐφ' αβροτέροισιν	-	ἐφ' ἁβροτέροισιν
342	Ἰωίοχον	-	Ἰωΐοχον
427.	Ἦ,	-	Ἦ,
584.	ξυγκαταπάσατο	-	ξυγκαταπάσσατο
635.	σφὶν	-	ῥὶν

Τὰ ἐν ταῖς Σημειώσεσι.

Στίχ: 48.	(Γραμμῇ 6.) συμπροπελέυσανλας		συμπροπέτευσαμένες
73	(Γραμ: 1.) Ἀπήτει	-	ΑΠΗΙΤΕΙ
81.	(Γραμ: 2.) μηδέποτι	-	μηδέποτε
100.	(Γραμ: 1.) Οὐκῆν	-	Οὐκέν
139	(Γραμ: 4.) Ἀχιλλὺς	-	Ἀχιλλεὺς
223	(Γ. 10.) τρισοιχεὶ	-	τρισοιχεὶ
341.	(Γ. 2.) κατακώχιμοι	-	κάτοχοι,
402,	(Γ. 1.) Ευνύαλον	-	Ἐυρύαλον
429.	(Γ. 9.) δυχέρειαν	-	δυχέρειαν
Αὐτ:	(Γ. 10.) ἣν	-	ἣν
465.	Αὐτ (Γ. 2.) ἀκίνητων	-	ἀκίνητον
533.	(Γ. 1.) ΑΠΠΟΣΕΥΤΟΝ	-	ΑΠΟΣΕΥΤΟΝ
544	(Γ. 2.) Τύρανος	-	Τύραννος
548.	(Γ. 10.) ἐνὶ	-	ἑνὶ
Αὐτ:	(Γ. 11.) ο	-	οἱ
Αὐτ:	(Γ. 14.) ἀὲ	-	ἀεὶ
608	(Γ. 3.) Ἠφαίςε	-	Ἡφαίςε
620.	(Γ. 2.) καὶ 4.) Ἀμαζώνων		Ἀμαζόνων
638.	(Γ 6.) ὕςερον	-	ὕςερον
639	(Γ. 7.) ἀκέτ'	-	ἀκὲτ'
653.	(Γ. 21.) ἐκ τῶ	-	ἐν τῶ
691.	(Γ. 12.) τῶς ἐρίφων	-	τῶν ἐρίφων
704.	(Γ. 4.) τοὸν	-	τὸν
721.	(Γ 10.) μήτης	-	μήτηρ
742.	(Γ. 1.) τῶν	-	τῶν
743	(Γ. 18.) Οὐοσῖνον	-	Ὀυρσῖνον
773.	(Γ. 6.) ἁπλοθήκαις	-	ἐπλοθήκαις
792	(Γ. 3.) τες	-	τὲς
802.	(Γ. 12.) τὼν	-	τὸν

ΒΙΒΛ. Ι'.

Τὰ ἐν τοῖς Ἔπεσι,

Στίχ: 35.	ἐνιπρήςες	-	ἐνιπρήςες
101	τῶς ἀγόρευ Ἥρη	-	Τὼς Ἥρη ἀγόρευε.
122.	Ὡς δ ἀγορὴ λώϑη	-	Ὣς δ ἀγορήτε λύϑη·
132	ἀφέποντο	-	ἐφέποντο
152	ἔνομ' ἀφ' ἔπερ	-	ἔνομα τὲ ἄπο
161.	Μίσγε δ ἅμ' ἱκεσιας	-	Μίσγε παρακλήσεις
168	Μεμήριζε	-	μερμήριζ
249.	σφὰς δ ἡ	-	τάς γ' ἡ

Στίχ:

Στίχ: 324. εἰς - - ἐς ὅ
435. τεῦξε κατὰ - - τεῦξεν κατὰ
440. ϛιλνῶ - - ϛιλπνῶ
659. Ἡδ' ἄῤ - - Ἡ δ' ἄῤ
717. βεάχε - - βεάχε
906. η - - ἤ
909. ἤν σφίσι κίκυς μήτις ἀνοίξη ἤν μὴ ἄμμιν κίκυς ἀνοίξῃ.
941. ἐπάσατο - - ἐπάσσατο.
951. Ἥμοι - - Ἡμὶ

Τὰ ἐν ταῖς Σημειώσεσι.

Στίχ: 79. (Γραμ. 10.) ἑκατέροθεν - ἑκατέρωθεν.
137. (Γ. 2.) ἀφνιέτες - ἀφιέντες.
172. (Γ. 3.) τὲς - τὰς
176. (Γ. 8.) ἀπεκωλεῖ - ἀποκαλεῖ.
181. (Γ. 2.) Ἐτρέριον - Ἑτρέρων
221. (Γ. 10.) διαραίρα - δικραίρα
239. (Γ 7.) ἱκεσία - ἱκεσίᾳ
290. (Γ. 4.) πωγονίας - πωγωνίας
425. (Γ. 6.) μυῖαι - - μυῖαν
437. (Γ. 1.) ααὶ - κᾳ
441. (Γ. 3.) τωὶ - τίω
443 (Γ. 2.) τέτον - τῆτον
527. (Γ. 4) παριέσωσεν - περιέσωσεν.
576. (Γ. 2.) Cradivus - Garadivns
694. (Γ. 4.) τόο - τὸν
782. (Γ. 19.) κᾳ ἤνπερ - κᾳ ἤνπερ
802. (Γ. 1.) Ὀρίωνος - Ὠρίωνος
813. (Γ. 2.) Μαζέντε - Μεζέντε.
815 (F. 2.) ἐπὶ - ἀπὸ
836. (Γ. 2.) ἑταῖροι - ἑταῖροι
844. (Γ. 1.) ΤΟΤΕ - ΟΤΕ
867. (Γ. 2.) ἀναμείες - ἀνομοίες
905. (Γ. 10.) Ἀχιλῆϊ - Ἀχιλλεῦ

ΒΙΒΛ. ΙΑ.

Τὰ ἐν τοῖς Ἔπεσι.

Στίχ: 12. ἀμφὶ μὲν - - ἀμφὶ μὶν
259. Οἱ πρόμαλ' - Οἱ πρόπαλ'
377. Ἐκ προϊάπτεις - Ἐκπροϊάπτεις
523 Παῤ - - Παῤ
797. ἡ - - ἤ

Τὰ ἐν ταῖς Σημειώσεσι.

Στίχ: 7. (Γραμ. 11.) ὄρα - ὄρα
35. (Γ. 10). ἠρετίσατο - ἠρετίσατο. Καὶ (Γ. ἐχ.)
ἀναπείσειεν. - - ἀναπείσῃ.
139. (Γ. 5. καταίροντες - καταίροντες
167. Γ. 2.) ἐπισυμβάντων - ἐπισυμβασῶν
105. (Γ. 5. ἐποίες τὲς Τρῶας ἐποίες τὲς Τρῶας
267. (Γ. 12.) ἀνάκειται - ἀνάκειται
270. (Γ. 8.) Ὀδυσσεὺς - Ὀδυσσεὺς
271. (Γ. 3.) διερράψώδησε - διερράψάδησε
317. (Γ. 5) εἶποι - - εἴποι
324. (Γ. 3.) ἔτιν' ἐνόσσομαι - ἔτιν' ἐνόσσομαι

Στίχ:

Στίχ: 378. (Γ. 4.)	Λἶνεία	-	Αἰνείᾳ
436. (Γ. 2.)	Δονάτος	-	Δονάτος
464. (Γ. 3.)	οὗτος	-	οὕτως
513: (Γ. 7.)	Τύρηον	-	Τἰρηον
516—521. (Γ. 40.)	Καί τοι	-	Καί μοι
556. (Γ. 8.)	Θεανῶν	-	Θεαινῶν
743. (Γ. 2.)	αὐτῷ Ἕκτωρ	-	αὐτῷ πεσόντος Ἕκτωρ
	Καὶ (Γ. 5.) Θόρεπαμφανόωντος		Θόρε παμφανόωντος
754. (Γ. 13.)	ἐτυμολογίαν	-	ἐτυμολογίαν, τὸ ὀνόματος ψιλογραφεμένα.
772. (Β. 5.)	τὼν -	-	τῶν
776. (Γ. 4.)	τῶ Κελτῶν	-	τῶν Κελτῶν
784—791. (Γ. 7.)	Ἰδνωθεὶς	-	Ἰδνωθεὶς.

ΒΙΒΛ. ΙΒ.

Τὰ ἐν τοῖς Ἔπεσι.

Στίχ: 203.	ὦ Λαβίνη	- -	ὦ γε Λαβίνη.
274.	οταπέρθει	- -	καταπέρθει
716.	ωρσσ'	- -	ὦρσσ'

Τὰ ἐν ταῖς Σημειώσεσι.

Στίχ: 125. (Γραμ: 2.)	ὁ	-	ὅ
228. (Γ. 2.)	Ἕκτορος	-	Ἕκτορος
282. (Γ. 3.)	Βορρᾶκ	-	Βορρᾶν
455. 456 (Γ. 7.)	παῤ ἑτέρων		παῤ ἑτέρων
547. (Γ. 1.)	Θυροκοπειν	-	Θυροκοπεῖν.
569. (Γ. 8.)	δινήντι	-	δινήεντι
680. (Γ. 2.)	Ανωτ:	-	Ἄνωτ:
601.	-	-	691.
692. (Γ. 2)	κεραυνονβολῶν	-	κεραυνοβολῶν.
700.	ΑΓΚΥΜΑΙΜΟΜΕΝΗΝ	-	ΑΓΚΥΜΑΙΝΟΜΕΝΗΝ
758. (Γ, 28.)	Λατίνοις	-	Τρώεσι
Αὐτ: (Γ. 29.)	ἐπιχόντοα	-	ἐπιχόντος
918. (Γ. 1.)	γὰς -	-	γὰρ

Πίναξ ἐκ τῶν ἐν ταῖς Σημειώσεσι κατὰ Ἀλφάβητον· ἐν ᾧ, τὸ μὲν Α, καὶ Β, καὶ Γ, κτ: ἐπὶ τὸ Βιβλίον τῆς Ῥαψῳδίας παραπέμπει τὸν μετιόντα· οἱ δὲ Ἀριθμητικοὶ χαρακτῆρες, 1, 2, 3, κτ: ἐπὶ τιὼ κατὰ τὸ Βιβλίον Σημείωσιν.

Α.

Ἄβαντος τὸ σάκος. Γ. 305.

Ἀβέλλης τείχη, πόλεως ἧς τὰ κάρυα παρ' Ἰταλοῖς ἐν λόγῳ ἐσὶ. Ζ. 791.

Ἀβεντῖνος εἷς τῶν ἑξ Ἡρακλέες, ἐπώνυμος τῷ ἐν Ῥώμῃ λόφῳ. Η. 705.

Ἀγάθυρσος, καὶ ἔτος Ἡρακλέες, ἐξ οὗ τὸ ἔθνος οἱ Ἀγάθυρσοι. Η. 750.

Ἀγάθυρσοι οἱ Γραπτοὶ· διατὶ οὕτω προσείρηνται; Δ. 158.

Ἀγγιτίης ἄλσος. Ζ. 810.

Ἄγημα ἐνόπλιον, ὁποῖον; Η. 618.

Ἄγκος αὐχένες. ς. 888.

Ἀγκύλα τὰ Μεσαγκύλια, Ἀκόντι' ἄττα ἱμαντόδετα. Θ. 688.

Ἀγκύλιον τὸ παρὰ Ῥωμαίοις θεραζόμενον ὡς Διοπετὲς· ᾧ καὶ ἕτερα ὅμοια ἐτεχνιτεύθη, ὥςε μὴ ῥᾴδιον ἐν αὐτοῖς εἶναι διακρίνεσθαι τὸ οὐρανόπεμπτον. Ζ. 201. Αὐτ:

Ἀγναὶ Μητέρες, αἱ κατὰ Ῥωμαίους Ματρῶναι. Η. 690.

Ἀγνὼς, ἤτοι παθητικῇ τῇ σημασίᾳ, ἢ κατ' ἐνέργειαν. Δ. 76. Κατ' ἐνέργειαν, Δ. 556.

Ἄγξυρα, ἢ Ἄγξυρον· περὶ τέτε, ὅς τις ποτ' ἦν, οἱ Σχολιασαὶ διαφέρονται, Ι. 579.

Ἀγρίππας Οὐϊψάνιος φίλτατος ὢν Αὐγέςῳ, σέμμα ξυγχωτὸν φέρων, ὡς ἄριςα ναυαρχήσας. Η. 709.—Εὑρετὴς τῶν ἐν ταῖς ναυσὶ πυργωμάτων γενέθαι λέγεται. Η. 718.

Ἄγυλλα Ἄξυ, τὸ Καίρηται μετονομαθὲν ἀπὸ τῆς βαρβαρικῶς ὑπὸ τὲ Ἔθνες προφερομένης προσῳήσεως Καῖρε, ἀντὶ τὲ Χαῖρε. Ζ. 700. — Λέγεται δὲ καὶ Ἀγυλλίνη· Η. 498.

Ἀγυλλίνων μοῖρα τῷ Μεζέντῃ συμφατριάσαντες. ΙΒ. 293.

Ἀγχέμολος ἐπιφανὴς μὲν τὸ γένος, μαρὸς δὲ καὶ ἐξώλης τὸν τρόπον, ὡς καὶ τῇ Μητρυιᾷ τῇ αὐτὲ Κάπερείᾳ συμφθαρεὶς. Ι. 415.

Ἀγχίσης ὁ Λινείᾳ πατὴρ, ἐκ ἀξιῶν τῷ ἰῷ σωσφέπεθαι μεταναςεύοντι ἀπὸ Τροίας μετὰ τιὼ ἐκπέρθησιν. Β. 689. — 697. — Προσενισάμενος ἐπικειμένῳ, καὶ μὴ φέρων τιὼ γιᾶ τιὼ πάτριον προλιπέθαι. Β. 703. — Ἐπὶ τῷ ἐπαφθέντι τέρατι εὐχόμενός τε, καὶ ἕτερον ἔτι προσκατιδεῖν ἀπαιτῶν. Β. 746. — Ἄξιος τῶν μετὰ τῆς Θεᾶ γάμων τυχεῖν. Γ. 449. — Ἀγχίσᾳ διατεκμάρσεις. Γ. 564 — 567. — Ἀρχὴ τῆς τέτε ἀποθεώσεως. Ε. 60. — Ἀγχίσης μάτιω τὸν ὄλεθρον διαπεφευγέναι ποτνιώμενος. Ε. 84. — Ἀγχίσᾳ Ὄψις αἴψα ἀφανὲς γενομένε. Ε. 782. — Τᾷ αὐτᾷ ἰέμενος. Ε. 804. — Ἀγχίσης Ἀφροδίτῃ γάμῳ ὁμιλήσας. ς. 143 — Ἀγχίσης τὲς ἐξ αὐτᾷ ὕςερόν ποτε ἐσομένες προαναπολῶν. ς. 742. — Διατριβὴ αὐτᾷ σιὼ Λινείᾳ τῷ ἰῷ ἐν Ἅιδε. ς. 749. — 756. — Ἀγχίσᾳ μάτιω ὀρεχθεὶς Λινείας ἐν Ἅιδε ἀντιλαβέθαι. ς. 762. — Ἀγχίσᾳ πρὸς τὸν ὑὸν, κατὰ τῆς τῶν νεκρῶν ῥηθείσης ὀρέξεως τᾷ ἄυθις ἐπαναζῆσαι ἀντιβάλλοντα, ἀπολογία ἐκτενεςέρα. ς. 783 — 818. — Ἀγχίσᾳ θέσφατα. Ζ. 130.

Ἀδάμας ὁ λίθος, ἐ δάμνυται σιωτριβόμενος, ἢ πῶς; ς. 603.

Ἅιδε (ἐν) τάξεις τῶν κολαζομένων ἐννέα. ς. 467.

Ἅιδε (εἰς) ἡ κατάβασις πόθεν ἐχί; ς. 583.

Ἅιδε (ἐν) μόνον ἐντὸς ἡμέρας μιᾶς ἔξεσι τὲς ζῶντας ἐνδιατρίψαι, ἔκεν ἐπέκεινα. ς. 588.

Ἅιδε (Ἰῶν ἐν) διατριβαὶ ἐν μολπαῖς καὶ παλαίσμασιν. ς. 701.

Ἀδράςᾳ εἴδωλον ἐν Ἅιδε. ς. 526.

Ἀέρος (ἐκ) κατεφθορότος λύμη. Γ. 147.

Ἀετὸς ἄρνα ἁρπάζων. Θ. 575 — 579. — —Καὶ Δράκοντα· παραβολικῶς ἐν ὁμοιώσει. ΙΛ. 784. — Τέκμωρ δῖον δόξας τὰς

τὰς ἀντιπαρατεταγμένας φρατιὰς Τρώων τε καὶ Λατίνων κατέπληξεν. IB. 255.

Ἀετὸς καὶ Κύκνος εἰς δήλωσιν ἐκληφθέντες, ὁ μὲν Αἰνείᾳ, ὁ δὲ Τύρνῳ. IB. 272.

Ἄζωσοι, Ἄφροι, γένη Νομάδων. H. 749.

Ἀθάμας, ἢ ὡς ἄλλοι Ἀκάμας, εἷς τῶν ἐν τῷ Δαρείῳ ἵππῳ εἰς ἔνεδραν καθεζομένων. B. 281. Αὐτ:

Ἀθηναῖοι Κεκροπίδαι, οἱ κατ' ἐνιαυτὸν δασμοφορέμενοι τῷ Μίνωϊ Κῆρσι, καὶ Κῆραι. ς. 23—25.

Ἀθηνᾶς οὔλιον ἄγαλμα, τὸ ποῖον; καὶ διατὶ ἔτως ὠνόμασαι; IA. 267.

Ἀθήσιος ποταμὸς Ἑνετῶν. Θ. 704.

Ἄθλα εἰς γέρας ἐπ' ὄψεσι προβαλλόμενα. E. 113.

Ἄθων, Ἔρυξ. Ἀπεννῖνον, ὄρη τῶν ἐπὶ Ἑλλάδος τε καὶ Ἰταλίας ἐπιφανέστατα, οἷς περ Αἰνείας ὑπὸ τῆ Ποιητῆ προσεξείκασαι. IB. 728.

Αἴας ὁ Οἰλέως. A. 49—50.—Τίνων ὑπῆρχεν ἡγεμονίδων ὑπὸ τὸ Ἴλιον; Καὶ περὶ τῆς αὐτῆ κεραυνώσεως. Γ. 422.

Αἰαίη ἡ Κίρκης νῆσος. Γ. 409. Αὐτ:

Αἰακίδης ὁ Ἀχιλλεὺς παππωνυμέμενος. A. 108.

Αἰγαγροι, ἢ καὶ Αἰγάγριοι. Δ. 166.

Αἰγαὶαι πελάγεσ ὄρεσι καὶ ἐτυμολογία τῆ ὀνόματος. IB. 382.

Αἴγειρος Ἡρακλεῖ ἀνακειμένη· τοῖς Νεκρικοῖς τῶν δένδρων ἐναρίθμος. E. 138. Καὶ H. 286.

Αἰγιάλεια Διομήδεσ ἀκόιτη, Κυλλαβάρῳ ἀπόντος αὐτῆ γαμηθεῖσα. IA. 280.

Αἰγὶς ἐρεμνὴ. H, 368.

Αἰγὶς Ἀθηναίης. H. 452.

Αἴδωνεῖ τε καὶ Κόρῃ τὰ θυόμενα εἶναι ἔδεα μελάγχροα. ς. 177.

Αἰθὴρ ἀπὸ τῆ αἴθειν. ς. 698. Καὶ ἐρευθήεις δὲ λέγεται ὁ Αἰθὴρ, διὰ τὸ πυρώδες τῆς Φύσεως. IB. 258.

Αἰθιοπία ἡ Ἀβυσσινία. Δ. 525.

Αἴθυια. E. 131.

Αἰνείᾳ εὐσέβεια. A. 14 — Γενέθλη. A. 253— Ἐξεράνωσις. A. 282—Θεοσέβεια. A, 412—Ἀνδραγάθημα. A. 532—Ἀπάντησις τῆς Διόσ ἀπροσδόκητος. A. 634.

Αἰνείας Τυδείδε τε καὶ Ἀχιλλέως πεῖραν εἰληφὼς, B. 210—Ὁρμῶν ἄνεσ οἷον ἢ ἔκφρανσ πρὸς ἄμμιναν τῆς παλιρρόου ἤδη πυρπολεμένης. B. 334—Ὁρμῶν κατὰ τῆς Τυνδαρεώνης. B. 621—Καὶ ὑπὸ Ἀφροδίτης ἀναχαιτιζόμενος. B. 644—Ὧν Αἰνείας ἐπὶ τῆ ἐκπορθήσει τῆς πατρίδος ἐπειράσατο. B. 683—Ἐπαπειλῶν Ἀγχίσῃ τῷ πατρὶ τὸν τῆ Πύρρᾳ ὅσον ἔπω ἐπίθεσιν. B. 717.—Συνεξελθεῖν αὐτῷ τῆ πατρὸς ἀπαναινομένῳ, ἐνοργὴς αὖθις ἐπὶ τὰ ὅπλα ἵεται. B. 719—Ἔξεισι τῆς πόλεως καιομένης σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν. B. 766—Τῶν ἱερῶν ἃ ψαύειν ἀξιοῖ μὴ καθαρὸς ὤν. B. 772—Κρεύσῃ τῆ Συζύγῳ ὡς ἐν ἐκπλήξει ἀπροσεκτῶν. B. 789—Ἐν μέσοις τοῖς πολεμίοις ἐπαναφωνεῖν ἐξ ὀνόματος τούτου ἐπιτολμῶν. B 824.—Τὰς γινομένας αὐτῷ ὑπὸ Κρεύσης ἐπιφανείσης ἐπαγγελίας μανθάνων B. 839—Τῆ εἰδώλε αὐτῆς ἐπιδράξασθαί τε καὶ λαβεῖν μάτην ἐπορεξάμενος. B. 848.

Αἰνείας τὰς ἀοικήτες χώρας ἑαυτῷ ἠτεῖτο πρὸς οἴκησιν. Γ. 5—Αἰνείᾳ ἀπόγονοι οἱ κατὰ τὸν χρησμὸν ἐπιάρξοντες. Γ. 104—Οἱ τῆ αὐτῆ πρόγονοι δισσοὶ. Γ. 190.

Αἰνείαςτὰς Ἁρπυίας ἀποσοβῶν, ὡς Ἡρακλῆς ἀπήλαυνέ ποτε τὰς Στυμφαλίδας. Γ. 256.—Αἰνείᾳ μονόστιχον Ἐπίγραμμα, ἐπὶ τῆ ἀναθέσει τῆ Σάκες Ἴφ Ἄβαντος. Γ. 307. Αἰνείας τὲς τῶν πυλῶν τῆ Βυθρωτῆ σαθμὲς περιπτυσσόμενος. Γ. 373—Αἰνείας μὴθ' ὑφ' Ἑλένε, μήθ' ὑπὸ τῆς Κελαινῆς προμαθὼν Ἁρπυίας, ὡς ἐν τῷ Δρεπάνῃ λιμένι τῆ πατρὸς Ἀγχίσε τεθνηξομένε φρήσεσθαι ἔμελλε. Γ. 441—Αἰνείας ὑπὸ Ἰάρβα παραβαλλόμενος τῷ Πάριδι ὑπεροπτικῶς. Δ. 234.

Αἰνείας δὶς ὑπὸ Ἀφροδίτης σωθεὶς. Δ. 248.—Αἰνείᾳ τὸ ξίφος ἐν Ἰάσιδι λίθῳ μαρμαῖρον. Δ. 287—Αἰνείου Σωθῆναι πρὸς τὲς νικηθέντας ὡς μηδόλως νικήσαντος. Δ. 676—Αἰνείου θάνατος παρ' ἄλλοις ἄλλως. Δ. 678.

Αἰνείας αὐτὸς τὸ σκάφος ἰθυῶν μετὰ τοῦ Παλινύρε καταπόντωσιν. E. 929—Τὲς πατρῴες Θεὲς ἐκκομίζων ς. 78. Κατὰ τῶν ἐν Ἅδε περισοιχόντων αὐτὸν εἰδώλων τοιαύτως ξιφέλκων. ς. 321—Αἰνείας σπέρμα Θεῶν. H. 37—Αἰνείας ἐξ ὕπνε ἐγερθεὶς νίπτεται. H. 71.

Αἰνείᾳ τῆς ἐν ποταμῷ ἐξαφαντώσεως οἷον προαναφώνησις. I. 48—Ἐπὶ τῆ Τυρρηνικῆ στόλε ναυαρχοῦντι ἡ ναῦς οἵατις ἦν; I. 165—Αἰνείας ἐν ὅπλοις σιλβῶν. I. 287—Ἐν τῆ μάχῃ ἀμήτορι λήϊε

λῆϊ παρεκαζόμενος I. 544 — Λεύκασον τὸν ἐπεσβόλον σαρκασμῷ ἀντεπαμειβόμενος. I. 626 — 628 — Αἰνείᾳ τῆς κατὰ Μεζέντα ἑξακοντίσεως διασκευή, κατὰ τὴν Ὁμήρου ὁμοίως ὑπὸ τοῦ Μάρωνος διατυπωθείσης. I. 823— — Αἰνείας μὴ πάνυ ἐκὼν κτείνας Λαῦσον. I. 852 — Μετὰ δὲ τὸ ἀποκτεῖναι τὸν νεανίαν οἰκτείρων τε καὶ τιμῶν. I. 867 — 874 — Αἰνείας τίνα πρότερον βάλοι ἑλιννύων, τὸν ἵππον, ἢ τὸν ἐπιβάτην; I. 935.

Αἰνείου ἐπὶ νεκρῷ τῷ Πάλλαντος θρῆνος. IA. 41 — Ὑπὲρ τοῦ κατὰ Λατίνων πολέμου ἀπολογία. IA. 112 — Πρόκλησις Τύρνου εἰς μονομαχίαν προκαλεμένου. IA. 115 — Αἰνείας μοιραῖος πῶς λέγεται; IA. 238 — Αἰνείου τε καὶ Ἕκτορος παράθεσις. IA. 304.

Αἰνείας Φρύξ τε καὶ γύννις πρὸς Τύρνου κατ' ἐξουδένωσιν βωμολοχέμενος. IB. 102. — Αἰνείας ὑφ' ὅτου γε τέτρωτο ἄδηλον. IB. 336. — Ἀπὸ τοῦ τραύματος σκάζων, καὶ τῆς ὑσμίνης ὑπεκχωρῶν, ὑπὸ Μνεσθέως καὶ Ἀχάτου ὑπανεχόμενος. IB. 403 — Ἐπὶ τῇ διὰ τὸ Τραῦμα ἀπὸ τοῦ πολέμου ἀργίᾳ δυσφορῶν καὶ ἀχάλλων. IB. 405 — Δακρυόντων ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τρώσει τῶν ἄλλων αὐτὸς ἀδάκρυτος IB. 418 — Εἰς μάχην μετὰ τὸ θεραπευθῆναι προελευσόμενος, τὸν υἱὸν Ἀσκάνιον περιβάλλεται εὐχόμενος, παραινῶν, καὶ ἐπισηρίζων. IB. 452

Αἰνείας Σέκρωνα ἀνελὼν. IB. 428 — Τὴν μὲν τοῦ Λατίνου Ἄσσου ἐκπολιόρκησιν ὑπερτιθέμενος, τὴν δὲ διὰ μονομαχίας, ὡς σωτηριωτέραν, τοῦ πολέμου ἀνθαιρέμενος κρίσιν. IB. 726. — Τύρνου ὄπισω διώκων. IB 775 — Τῶν εἰς ἐπικουρίαν Τύρνου προπελάσαντα ἔθνη ἐπαπειλῶν IB. 791 792 — Τραυματίας καίτοι, ἐνέχων ὅμως τῇ Τύρνου ἐπιδιώξει. IB. 793 — Αἰνείας τε καὶ Τύρνος πεντάκις τὸ πρὸ τοῦ Λαυρεντοῦ πεδίον περιδραμόντες, ὁ μὲν Φεύγων, ὁ δ' ἐπιδιώκων. IB. 794 — Αἰνείας τὸ ἐμπεπηγὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου δόρυ ἐξερύσας πειρώμενος καὶ μηδὲν ἀνύων. IB 805 — Αἰνείας τοῖς Ῥωμαίοις Θεὸς τις Indigena (ἰθαγενὴς) ἐπικαλέμενος, ἢ (ἐπιχώριος.) IB. 825 — Αἰνείας φείσασθαι Τύρνου ἐγγὺς ἐλθών, ταῖς ὑπ' ἐκείνου ἱκεσίαις παρ' ὀλίγον ἐπικαμφθείς. IB. 974. 975.

Αἶνος ἡ ἐπὶ Θρᾴκης πόλις ὑπὸ Αἰνείου κτισθεῖσα. Γ. 20.

Αἰολία νῆσος, ἢ, νήσων ἐγγὺς Σικελίας, ἄθροισμα. A. 58.

Αἴολος πειθαρχῶν τῇ Ἥρᾳ. A. 83 — Τῇ αἰχμῇ τύψας τὸ ὄρος πρὸς ἐξέρμησιν τῶν ἐν αὐτῷ κευθομένων ἀνέμων. A. 88. — Ὅση τις ἡ ἐπὶ τῶν ἀνέμων αὐτῷ ἐξουσία. A. 155.

Αἴολος Τρώς, τῶν ἐπὶ τῆς ἐν Ἴδῃ Λυρνησσοῦ ὑψορόφων δόμων ὢν εἶχε, τὸν ἐν τῷ Λωρεντῷ τύμβον ἀνταλλαξάμενος. IB. 565.

Αἰχμὴ λύπη τις ἐστὶ. I. 424.

Αἴτιον πολέμου ἀρχέκακον. Z. 517.

Αἰτνη Τρινάκριος. Γ. 579.

Ἄκανθαι ἀναυδοι πῶς εἰρίωνται; Θ. 409.

Ἄκανθος τί ἐστὶν; A. 697.

Ἀκέση Ἄσυ ἐπὶ Σικελίας. E. 759.

Ἀκέσης. Λ. 215. καὶ A. 596 — Καὶ Ἀκέσης Δαρδανίδης ὁ αὐτὸς. E. 31. καὶ 403. καὶ 664.

Ἀκήδευτοι καὶ ἄταφοι ἐξ Ἅδου ἀποσοβέμενοι. ς. 350.

Ἀκήτης γέρων, Φρυγὸς Ἰαχθεὶς τῷ νεκρῷ Πάλλαντος IA. 85 — Λειποθυμῶν ὑπὸ λύπης καὶ καταπίπτων. IA. 87.

Ἀκιδαλία ἡ Ἀφροδίτη. A. 768.

Ἄκμα, μία τῶν ὀπαδῶν Καμίλλης, ἣ ὑπ' αὐτῆς ἐν τῷ πολέμῳ πεσούσης Ἄγγελος διαπεμφθεῖσα πρὸς Τύρνον. IA. 855—861.

Ἀκλίδες ἀκόντια ἀρχαϊκά. E. 781.

Ἀκράγας μετέωρος, πόλις Σικελίας ἐπίσημος. Γ. 731.

Ἄκραι κογχυλιώδεις, τίνες ἐρίωνται; E. 214.

Ἄκρων ὁ ἐκ Κορύτης. I. 758.

Ἄκρωνος ἔντεα, Infracta: πότερον ὡς κατάκλασα, ἢ ὡς πάντη ὄντα διὰ σεσηρότητα ἄκλασα; I. 770.

Ἀκρωνυχία ἀναρριχᾶσθαι, τί ἐστὶ; ς. 399.

Ἀκταὶ Ὑμήτειαι, ἢ μᾶλλον ὑγραὶ ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ προσειρίωνται; ἀπορεῖται. E. 814.

Ἀκταὶ Εὐβοϊκαὶ Θ. 736.

Ἄκτιον, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ἀγῶνες. Γ. 298.

Ἄκτιος καὶ Ἀπόλλων, καὶ ὁ Ἀκτιακὸς πόλεμος, καὶ οἱ Τριετηρικοὶ ἀγῶνες. H. 729.

Ἄκτορος Αὐρύγκα σκῦλον· πότερον ὡς ἔναρον εἶχε Τυρνος τοῦτο λαβών, ἢ ὡς δῶρον; IB. 97.

Ἀλβάνιοι. Α. 11.
Ἀλβανὸν κράτος ἐπὶ ἔτεσι διακόσιοις Τριακοσίοις. Α. 296.
Ἀλβανὸς βουνὸς ὅπερ ὕστερον ἐπώνυμος πόλις ἡ Ἄλβη; ΙΒ. 141.
Ἄλβη μακεδανὴ. Α. 295.
Ἄλβης ὁ χῶρος ἔκτίζεθαι ἔμελλε. Γ. 416.
Ἄλβυλα ποταμὸς. Η. 345
Ἄλγος ἡ διπλῆ αἴσθησις πῶς ἐστὶ νοητέα ἀπὸ μιᾶς τρώσεως; ΙΑ. 673.
Ἀληκτὼ Ἐριννὺς νυκτόπορος. Ζ. 355. —Μυριόκλητος. Ζ. 362 — Κωκύτιος. Ζ. 514 — Ἀληκτὼ περιαυτολογοῦσα. Ζ. 585.
Ἀλῆσος Ἀγαμεμνονίδης. Ζ. 774.
Ἀλῆσος τῶ παρ' Ὁμήρῳ Ἀγαμεμνονίδου ἕτερος. Ι. 437.
Ἀλῆσον ὁ Γενέτης μάτλῳ ὑπέκρυπτεν, ἅτε μαντικὸς ὢν· ὡς καὶ ὁ Περκώσιος τὸς υἱεῖς παρ' Ὁμήρῳ. Ι. 444.
Ἀλίης ἔρος ἀπαίσιον ὄνομα. Ζ 76[illegible].
Ἀλκείδης. ς. 142. Αὐτ: — Ἀλκείδης πολύπλαγκτος. ς. 872 — Ἀλκείδης ὁ Ἡρακλῆς πρότερον ἐκαλεῖτο. Η. 209.
Ἀλὸς ἄχνη Θ. 105.
Ἀλυργίς Ἰβηρικὴ. Θ. 605.
Ἄλοχοι τὰ τῶν ὁμολέκτρων ἐξῆσα μανθάνουσιν. Δ. 120.
Ἄλπεις. ς. 906.
Ἄλπεων διάνοιξις, καὶ αἱ κατὰ καιρὸς δι' αὐτῶν διαβάσεις. Ι. 13. Αὐτ:
Ἄλς πολιὴ. Ε. 822.
Ἀλφειὸς καὶ Ἀρέθουσα. Γ. 721.
Ἀλωέως οἱ παῖδες. ς. 636.
Ἀμαδρυάδες Νύμφαι. Γ. 37.
Ἀμαζόνες. Α. 534.
Ἀμαθοῦς πόλις Κύπρου. Ι. 51.
Ἄμαξαι σοναχίζουσαι ὑπὸ βριθους. ΙΑ. 140.
Ἀμάρακος. Α. 741
Ἀμασιὼς πατὴρ. Ζ. 734.
Ἀμάτη ὑπὸ Ἀληκτοῦς ἐξοιστρευμένη. Ζ. 368. 371. 377. 382. — Τὸν ὁμόλεκτρον ἐπιχειροῦσα πείθειν, τὸν τῆς θυγατρὸς γάμον μετὰ τὸ Τρωϊκὸς ἀπονεῦσαι. Ζ. 385—390—Τύρνον τῆς μονομαχίας ἀποχέσθαι τῆς μετ' Αἰνείου διὰ πολλῶν ἱκετεύουσα. ΙΒ. 57 — Βρόχῳ τέως τιὼ ψυχικὼ ἀποχρέμπτουσα. ΙΒ. 630.
Ἀμβρακίας πολίχνιον, ἔνθα Λύγκος ἔκτισε τιὼ Νικόπολιν. Γ. 294.
Ἀμβροσία. ΙΒ. 437.
Ἀμβρόσιαι ἕθειραι. Α. 439.
Ἀμιτέρνη πολίχνη. Ζ. 760.
Ἄμμων τὶς; Δ. 215.
Ἀμνησία κακῶν ἀρχαίων. ΙΑ. 291.
Ἀμνίον σκεῦος αἱμοδόχον ἐπὶ τῶν σφαγιασμῶν. ς. 280.
Ἀμύλιος. Α. 297 - Γενεαλογούμενος ς. 845.
Ἀμπλακημάτων ἔδη παντοῖα, καὶ ποινῶν τῶν ἐπ' αὐτοῖς. ς. 666—675.
Ἄμπυξ χρυσέη. Ζ. 867.
Ἀμσάγκτα ἄγκος. Ζ. 606.
Ἀμύκλαι σιγηραὶ, αἱ ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, τὶ ἔτω προσείρωται; Ι. 599.
Ἀμφιβολογία, ΙΑ. 662.
Ἀμφιλύκη. Θ. 63.
Ἀμφιτρυωνιάδης ὁ Ἡρακλῆς. Η, 108. καὶ 222.
Ἀμφρύσσιος Ἀπόλλων, καὶ Ἀμφρυσσὸς ποταμὸς. ς 437.
Ἀναγνία Ἐρινύων Μητρόπολις. Ζ. 733.
Ἀναδρομὴ σώματος Ἡρώων. Η. 168.
Ἀνακωχὴ πολέμου κηδείας χάριν τῶν πεσόντων. ΙΑ. 134.
Ἀνάπλους ὁ ἀπὸ Κρήτης τῶν ἀμφ' Αἰνείαν. Ι. 164.
Ἀνάρβυλοι τὸν ἕτερον πόδα γυμνὸν ἔχοντες ἐν ταῖς μάχαις. Ἀρβύλαι δὲ εἶδος ἐστὶν ὑποδημάτων. Ζ. 739.
Ἄνασσαι τίνες αἱ καλούμεναι; ς. 32.
Ἀνδρόγεως. Β. 394— Καὶ τὰ περὶ αὐτοῦ. ς. 23.
Ἀνδρομάχη ἡ τοῦ Ἕκτορος Δάμαρ, διὰ τῆς ἀπόπτου ἀμφόδου ἐπὶ τὸς Ἑκυρὸς φοιτῶσα. Β. 488. — Γαμηθεῖσα ὕστερον Ἑλένῳ τῷ Πριαμίδῃ. Γ. 315 — — Μακαριζουσα Πολυξένῃ ὅτι Φθάσασα κατεσφαγιάθη. Γ. 342—Πόθεν τὸν τῆς Κρεούσης πότμον εἶχεν εἰδέναι; Γ. 362—Ἀνδρομάχης ξένια ποικίλα οἷς ἐδωρήσατο Ἴουλον τὸν τοῦ Αἰνείου. Γ. 506.
Ἄνεμοι Ἀργέσται. Ἀνέμους δὲ Ὅμηρος ἴδει μόνους τέτταρας. Ε. 130.
Ἄνεμος ἐν ὕλαις ἑαυτῷ προαίθησιν δρδὲς πνεύσοντος: Ι. 102.
Ἄνιος τὶς; Γ. 86—88.
Ἄνυβις ὑλάκτης. Η. 723.
Ἀνταντρος πόλις. Γ. 7.
Ἀντέμναι πόλις. Ζ. 677.
Ἀντιώρη οἰκιστὴς Παταβίου. Α. 264.

Ἀντιωρο-

Ἀντιωρίδαι τρεῖς. ς. 530.

Ἀντισαρκασμὸς ἀντεπιτοξευθεὶς Ὀρνίτῳ. ΙΛ. 720.

Ἄντρον Σιβύλλης· ς. 12.

Ἄντρον Ἄορνον. ς. 270.

Ἄντρον ἄβατον ἡλιακῷ φωτὶ, τὸ τῇ Κάκῃ. Η. 202. — Τὸ ὑπὸ Ἡρακλέους ἀνακαλυφθὲν· ᾗ εἰκὼν ὧδε ἐκ τῆς παρ' Ὁμήρῳ ἀποξεσθεῖσα Θεομαχίας. Η. 246.

Ἄντρον τὸ ἐκ τρώματος, πῶς λέγεται; Θ. 724.

Ἄντρον καὶ Σπήλαιον διαφέρει. Αὐτ:

Ἀντώνιος ἐν τῷ κατ' Αἰγύπτῳ πολέμῳ βαρβαρικὰς ἄγων δυνάμεις· Καππαδόκας τε, καὶ Κίλικας, καὶ Θρᾷκας καὶ Ἄφρας, καὶ Βακτριανὲς τὲς ἐχάτες. Η. 710—713.

Ἄντων, ἢ Ἄνθωρ, τὶς ἰῶ; Ι. 818.

Ἄξωνες ἐράνιοι. Α. 98.

Ἄορνος λιμνὴ. Γ. 366.

Ἄορνος πηγὴ, Δ. 561. Αὐτ:

Ἄορ Ἡφαιστότευκτον, ἐν νάματι συγίῳ βαφὲν. ΙΒ. 94.

Ἀπαγόρευσις τεχνικὴ δὲ ἐπιτροπῆς χηματιζομένη τῇ μὴ θελητῇ. Δ. 419.

Ἀπαρχὴ τριχῶν ἐκ τῆς κεφαλῆς τῇ Σφαγίᾳ. ς. 276.

Ἀπέλευθρόν τι, πῶς λέγεται; Β. 199.

Ἀπὸ δρυὸς, ἢ ἀπὸ πέτρης, πόθεν ἡ παροιμία; Η. 328—331.

Ἀπόλλων Θυμβραῖος. Γ. 91 — 96 — —Γρυνεῖος. Δ. 378 — Λύκιος. Δ. 379 — —Δήλιες. ς. 13. — Ἀμφρύσιος. ς. 437 - Σοφάκτης· ΙΛ. 819.

Ἀπόλλων ἀρωγὸς Τρώων, Δαναῶν πολέμιος. ς. 64—Τὲς ὑπ' αὐτῇ κατόχες σφοδρῶς διασεύων. ς. 117— Κύκλωπας κατατοξεύων. Ζ. 821—824— Ἀπόλλων Κομήτης. Θ. 660— Εἰς τὸν Βέτλω μεταμορφωθεὶς. Η. 669 — Ἀπόλλωνι ἱερὸι οἱ ἐξ ἀνατομῆς τῆς κυήσης εἰς τὸ φῶς προκύπτοντες. Ι. 34.

Ἀποσιώπησις. Α. 148 Καὶ Ε. 833.

Ἄραβες Σαβαῖοι, οἱ ἐκ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Η. 731.

Ἀραὶ καὶ λοῖμαι δοιαὶ. ΙΒ. 876.

Ἀράξης ποταμὸς. Η. 853.

Ἀρβύλαι, ὑποδήματα. Ζ. 739.

Ἀργείων φάλαγξ. ΙΛ. 790.

Ἀργολέτης τὶς, καὶ πόθεν ἔτω κέκληται; Η. 359.

Ἄργος ἡ πόλις. Α. 698— Καὶ ἡ χώρα δὲ, ἡ καὶ Ἀργωλὶς. Β'. 94.

Ἀργυρίππη, τὲ Διομήδες Ἄσυ. Η. 9 — —ἢ Ἅρπη, τὸ ἵππειον Ἄργος. Ι. 29.

Ἀρδέα ἥτε πόλις, καὶ ὁ ὄρνις. ς. 440. καὶ Ζ. 677.

Ἄρεος ἐπίθετον παρὰ Λατίνοις: Gradivus. Ι, 976.

Ἀρετὴ, καὶ ἄθλος ἡ αὐτὴ καὶ ἄθλον. Θ. 259. — Ἀρετῆς ἔπαθλον, τὸ κατὰ δόξαν δηλονότι τῶν ἐν ματαιότητι. Ι. 499.

Ἄρης ἀλαὸς. Β. 358— Γετῶν προσάτης. Γ. 38 — Θρᾴξ διατὶ προσηγόρευται; ΙΒ. 345.

Ἀριάδνης ἔρως. ς. 32.

Ἀρίκεια Νύμφη. Ζ. 813.

Ἄριμα (τὰ) καὶ οἱ Ἄριμοι, Νῆσος. Θ. 744.

Ἀρίσβη πόλις, ἥτις τε, καὶ πότε διαπεπόρθηται, καὶ ὑφ' ὅτε. Θ 269.

Ἀρκάδες πρὸς ὑπαντίῳ τῇ Πάλλαντος νέκυος ἐξιόντες τῆς πόλεως. ΙΛ, 144.

Ἀρκαδία ἐπὶ τῆς Πέλοπος νήσε, χώρα μεσόγειος. Η. 165.

Ἀρκαδικὴ ἵππος ἐν λόγῳ ἔσα, ὡς ἡ Θετταλικὴ. Ι. 254.

Ἄρκτοι, πότερον ἐπιχωριάζεσιν ἐν Λιβύῃ; Ε 38.

Ἀρκτῶρος ἀνερισμὸς. Γ. 541.

Ἅρματα, τὰ καθημαγμένα ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς ἑλκόμενα Πάλλαντος, τίνα ποτ' ἰῶ; ΙΛ. 88.

Ἄρνες διετεῖς: Bidentes Λατινιστὶ, ὡς Διόδοντες. Παρ' Ἕλλησι δὲ ᾗ Μέτασσα, καὶ Ἔρσαι καλέμενοι. Δ. 60.

Ἀρύγκων, ἢ Αὐρύγκων ἔθνος Ἰταλίας φιλοπόλεμον. Ζ. 219. καὶ Ζ. 778.

Ἁρπαλίκη τὸν Ἕβρον ὑπερθέουσα. Α. 348.

Ἅρπη, ῥομφαίας εἶδος ἐπικύρτε. Ζ. 782.

Ἅρπυιαι Ὄρνεις τερατώδεις. Γ. 224— Τέτων ἰταμὴ πτῆσις ἐπὶ ἐδεσμάτων παρατεθέντων, καὶ διαρπαγὴ, καὶ καταμίανσις. Γ. 239—241—Ταύτας ἀποσοβεῖν ἐν ὅπλοις οἱ περὶ Αἰνείαν ἐπιχειρεῖντες, αὐτοῖς ἐπιθεμένας. Γ. 252 — —Ὄρνεα πόντια. Γ. 257. Ὄρα περὶ τῶν αὐτῶν καὶ ς. 320.

Ἄρρων τῇ Καμίλλῃ ἐπιβέλως κατὰ τὶω μάχιω προσέχων ἰδιαίτερον, ἐφ' ᾧ κτεῖναι. ΙΛ. 795— Τέτῳ Θεὶς ἐυξαμένῳ

μένῳ τὸ μὲν δῶκε, τὸ δ' ἀνένευσεν. ΙΑ. 829.

Ἀρδων, ἄξιος ἐκ ἦν τοῖς Ἀρτέμιδος βέλεσιν ἀποκταν θῆναι. ΙΑ. 893.

Ἀρταξέρξης ἀκοντίῳ καταβαλὼν τὸν ὁμαίμονα. Θ. 190.

Ἄρτεμις χορεύσας συγκροτεῖσα. Α. 543. — Τριπρόσωπος. Δ. 560 — Τριπλασία. ς. 137. — Τριοδῖτις. Ζ. 725 — Λητωὶς ΙΒ. 580 — Ἀρτέμιδος λίμνη. Ζ 552. — Πότερον Ἄρτεμις ἐστὶν, ἢ ὁ Ποιητὴς, ὁ τὸ περὶ τὴν Καμίλλης διατήρησάντε καὶ ἀγωγὴν δρᾶμα διεξιών. ΙΑ. 509. Αὐτ.

Ἄρτος κυκλοτερὴς τετράτομος. Ζ. 121.

Ἀσία μικρὰ ἡ ἐλάσσων Φρυγία. Γ. 1.

Ἄσιος Ἰμβρασίδης, τῷ Ὑρτακίδῃ ἕτερος. Ι. 129.

Ἄσιος λειμών. Ζ. 751.

Ἀσκάνιος, ὁ καὶ Ἴουλος, ὁ τῷ Αἰνείᾳ. Α. 292. — Τέρας ἐπ' αὐτῷ πυρσῶδες ὀφθὲν. Β. 637. 738 — Τάτε ὑποχέσεις πρὸς Νῖσον τε καὶ Εὐρύαλον. Θ. 272—280. — Ὅρκος τε πρὸς διαπίστωσιν τῶν ὑποχέσεων. Θ. 309.

Ἀσπασμὸς ἐπιτελεύτιος Αἰνείᾳ, τᾷ νεκρῷ τῷ Πάλλαντος. ΙΑ. 97.

Ἀσπιδογραφία, κατὰ ζῆλον τῆς Ὁμήρε, ὑπό τινων πεποίλυται; Η. 649.

Ἀσσαράκε γένος τε καὶ οἶκος. Α. 308. Θ. 665.

Ἀσσάρακοι δύο, Σαρπηδόνος ὁμαίμονες. Ι. 131.

Ἄσεος ἔργον, ἢ χρῆμα, τὸ μέγα ἔρηται. Ε. 123.

Ἀσὶὴρ ὁ Κύπριδι φίλος. Η 612.

Ἀσὶὴρ ἐρανέθεν διάττων. Β. 750.

Ἀσράγαλοι ἀκάνθης τε τῆς ῥάχεως, καὶ τῷ τραχήλῳ τῷ ζώῳ, οἱ καλέμενοι Σπόνδυλοι. Ι. 410.

Ἄσρα παραμεμβόμενα. Ε. 660.

Ἄσρα ἐφ ἡμέρας ὀφθέντα. Θ. 21.

Ἄσυ καὶ προάστειον διαφέρει. Δ. 715.

Ἀτίνη πόλις. Ζ. 676.

Ἄτλας, καὶ ἃ περὶ αὐτῷ ἐμυθέυετο. Α. 790. Καὶ Δ. 270—Ἄς τε ἔχε θυγατέρας. Δ. 284. — Καὶ ὡς τὸν τῷ παντὸς ἄξονα ὑπῆρχε νωτοφορῶν. ς. 867. 868 — Ἄτλαντες γενέθαι δὲ φέρονται τρεῖς. Η. 142.

Ἄτταις Κλαῦσος ἀπὸ Σαβίνων μετοικισθεὶς ἐπὶ Ῥώμης. Ζ. 756.

Ἄτυμβον μεῖναι τὸν τελευτήσαντα, συμφορῶν ἦν τοῖς παλαιοῖς ἡ ἐχάτη. Δ. 678. Αὐτ:

Ἄτυς, ἐξ οὗ οἱ Ἄτυοι, ἢ Ἄττιοι, γένος παρὰ Ῥωμαίοις ἐπιφανέσατον. Ε. 593.

Ἀυγάσε (ἐπὶ) εἰρωϊκὰ πάντα. Α. 315. — Ἐπίκλησις, πρῶτον τῷ Ὀκταουϊανῷ ἐπὶ Μάρωνος ἀποδοθεῖσα ἐνταῦθα. ς. 863. — Αὔγασος, διατὶ εἴρηται Ἰταλιώτης; Η 703 — Τίνες τῶν Θεῶν οἱ αὐτῷ ἐπαρήγοντες, ἐπὶ τῆς παρὰ τὸ Ἄκτιον πρὸς Μ. Ἀντώνιον μάχης; Η. 724 — Τίνες δὲ οἱ εἰς τὴν ἐναντίαν μοῖραν ἀποκριθέντες; Η 725—728 — Τέτε τριπλάσιοι θρίαμβοι τίνες; Η. 739.

Αὐθιγενεῖς Η. 326 — Αὐτόχθονες, οἱ παρὰ Ῥωμαίοις Ἀβωριγῆνες. ΙΒ. 854 859.

Αὐλὶς, πόλις Βοιωτίας. Δ. 469.

Αὐλὸς Βακχικὸς. ΙΑ. 770

Ἄυνε τῷ Ἀπεννῖνον ναίοντος ὁ υἱὸς, δολοφροσύνῃ μετιὼν ἐν τῇ μάχῃ Καμίλλαν. ΙΑ. 732—750.

Αὐρύγκων, ὄρος Ἀρύγκων. — Χειρ. Αὐρύγκωε. Ζ. 846.

Αὐσονία, καὶ Αὐσόνιοι, ἢ Αὔσονες. Γ. 181.

Αὐσονίων πλήθη, ὅθεν; Η. 341.

Αὐτομέδων ὁπλέχος Πύρρε. Β. 511.

Αὐτοφόνοι δίκας ἐν ᾅδε διδόντες. ς. 475—478.

Αὐτόχειρες θᾶττον ἀκέονται, ἢ ὀρῶνται. Δ. 725.

Ἀφνειοὶ μισοπόλεμοι. ΙΑ. 352.

Ἀφροδίτη. Ἀκιδαλία. Α. 768 — Δωδωναία. Γ. 22 — Ἰδαλίη. Ε. 802. — Ἀλιγενὴς. Ε. 847.

Ἀφροδίτης ποτέρα τῶν χειρῶν ἰῷ, ἢ ὑπὸ Διομήδες ἐν τῇ ὑπὸ τὸ Ἴλιον μάχῃ τραυματισθεῖσα; ΙΑ. 288.

Ἀφροδίτη ἐπὶ τῆς Αἰνείε τρωθέντος ἀκέσεως ἀοράτως παρεῦσα, καὶ συμπραττομένη τὴν ἴασιν. ΙΑ. 437.

Ἀχάτης πυροβολῶν εἰς ἔναυσμα Α. 193 — Ὀπαδὸς Αἰνείε. Α 342 — Πότερον ἐκ τῆς ἄχης Ἀχάτης ὠνόμασαι; Α. 342

Ἀχερόντιον ὕδωρ, ζοφερὸν. ς. 125.

Β.

Βαβυλωνικαὶ χλαμύδες. Γ. 508.

Βάθος Ταρτάρου. Ζ. 631.

Βάθυλλος. Ζ. 790.

Βάϊαι, τὸ τῆς Ἰταλίδος Κύμης ἐγγὺς κάλλιστον χωρίον. Γ. 465. καὶ Θ. 736.

Βάκχαι, αἱ πολλαχῶς ἐπικληθεῖσαι, μαινάδες, φοιβάδες, λυσσάδες, κτ. Δ. 331.

Βακχικὰ ὄργια. Δ. 333. καὶ ΙΑ. 770.

Βάκχος τὸν γῆν περιοδεύων, καὶ τέτε ὀνόματα παντοῖα. Ζ. 875.

Βαρβαρικὰ ὅπλα, τὰ Μ. Ἀντωνίε ἐν τῇ Ἀκτιακῇ μάχῃ. Η. 110—113.

Βαρβαρικὸς χρυσὸς, ὁ ἐν τοῖς Πριάμε ἀνακτόροις, ὡς ἐκ τῆς Φρυγῶν γῆς μεμεταλλευμένος. Η. 543.

Βᾶρις, ἡ ἐπὶ τῆς σκαιᾶς πύλης τῆς Τροίας, ὑπὸ Τρώων αὐτῶν καθαιρεθεῖσα, ὅπως ἂν εἰσενεχθείη ὁ Δόρειος ἵππος. Β. 250.

Βάρκη, πόλις ἐπίσημος τῆς Κυρηναϊκῆς Πενταπόλεως. Δ. 45.

Βάρκη, ἡ Συγχαίε τίτθη. Δ. 692.

Βασιλέια ἀσασίασος, ἡ ἐπὶ Κρόνε. ΙΑ. 260.

Βασιλεῖς, ὀμνύοντις διὰ τῆς σκήπτρε. ΙΒ. 216—223.

Βασιλεὺς καὶ ὁ Βασιλόπαις εἴρηται. Θ. 227.

Βασιλέων ἄλοχοι προσαγορευόμεναι Δέσποιναι. Ζ. 436.

Βασιλικῆς ἐκ νεὼς τῆς τῆ Ἀγαμέμνονος, σημεῖον ἀρθὲν πρὸς τὰς ἓν τῷ δορείῳ ἵππῳ ἐνεδρεύοντας. Β. 274. 275.

Βάτραχοι ὁλολυγόνες. Δ. 184. Αὐτ:

Βέλεμνα Τευτώνια. Ζ. 792.

Βέλη ἐπὶ Τρωσὶν ἀφιέμενα παρὰ τῶν οἰκείων, ὡς ἐπὶ πολεμίοις. Β. 426.

Βέλη Λύκια. ΙΑ. 806.

Βελίνη πόλις, καὶ Βελία ἡ αὐτὴ, καὶ Ἑλία. Ζ 405.

Βελίνα ποταμ. πηγαὶ. Ζ. 554—καὶ Ἀγρὸς. Ζ. 763.

Βέλος Πριάμε ἀδραγὲς κατὰ Πύρρε ἀφεθέν. Β. 588. 589—Βέλος ἀνεμώλιον, ἐτώσιον. Θ. 773—Ἀλαὸν βέλος, ἢ καὶ τρῶμα. Ι. 772—Βέλος σελάζον ἐν τῷ πάλλεθαι. ΙΒ. 952.

Βέλος ἀφῆσων αἴρει τὸν δεξιὰν, ἵνα βάλῃ σφοδρότερον. Θ. 434.

Βελτιλίας εἴδη καθ' Ὅμηρον τρία. ΙΒ. 405.

Βέμβιξ· ὡς ἐ χρὴ κακίζειν τὸν ἐντεῦθεν ληφθεῖσαν εἰκόνα τῷ Μάρωνι. Ζ. 404.

Βένακος· καὶ Βενάκη, ἢ Ἑνάκη, Βενετικὴ λίμνη. Ι. 217.

Βένυλος. Η. 9—ἔφιππος ὤν, καὶ ὑπὸ τῆ ἀνθιππεύοντος Τάρχωνος ἀπὸ τῆ ἵππε βίᾳ ἀφαρπαγεὶς, καὶ κατασφαγεὶς. ΙΛ. 776.

Βερεκυνθία ἡ Θεῶν μήτηρ. Θ. 84.

Βερεκύνθιος πυξὸς. Θ. 641.

Βηλογενὴς ὁ Παλαμήδης. Β. 85. 86.

Βήμασιν ἀνίσοις ὁ παῖς Ἴλος, μετὰ τὸν Ἰλίε ἐκπόρθησιν τῷ πατρὶ Αἰνείᾳ φεύγοντι συνεπόμενος. Β. 778.

Βιάνωρ. Ι. 209.

Βιβλία τὰ Σιβυλλικὰ. Ζ. 81—Οἱ διερμηνεύειν αὐτὰ τεταγμένοι. Ζ. 84.

Βίος ληϊκὸς, καὶ ἡ περὶ τὸ κλέπτειν δεξιότης, καὶ ἡ κατὰ τῶν Εἰλωτῶν κρυπτεία, παρὰ τοῖς Λάκωσιν. Θ. 635.

Βίρβιος. Ζ. 812.

Βιξώνων, ἢ Ἠδωνῶν ἄναξ ὁ Λυκέργος, ἐμμανὴς κατὰ τῆ Βάκχε γενόμενος. Γ. 17.

Βιτίας καὶ Πάνδαρος υἱοὶ Ἀλκάνορος. Θ. 695.

Βοαρίας μέγιστος Βωμὸς παρὰ Ῥωμαίοις. Η. 281.

Βοιωτίας πόλεις, Αὐλὶς. Δ. 469—Καὶ Θῆβαι. Δ. 514.

Βόλα, ἢ Βόλαι πόλις. Ζ. 841—844.

Βορρέης Θρηΐκιος, ὁ καὶ Ἠδωνός. ΙΒ 381.

Βορρᾶς ἐκ γένες, πῶς ἐκληπτέον ἐσὶν εἰρῆθαι; Ι. 375.

Βορρέαι ἁπλῶς οἱ ἄνεμοι κατὰ συνεκδοχὴν. Δ. 341—Καὶ Ε. 2—Καὶ Βορρέαι Ἄλπειοι. Δ. 485.

Βόσκειν νέν, ἕξιν, ἐυωχεῖν, πῶς λέγεται; Λ. 508.

Βοτάνη ἱερὰ ἡ Λιβανωτὶς. Ι. 126. Αὐτ:

Βοτάνη Κρηταία θαυμασὴ τὸν δυνάμιν, τὸ Δίκταμον. ΙΒ. 431.

Βόθρωτὸν Ἄξυ. Γ. 313—Τέτε θυρῶν τὰς ςαθμὰς Αἰνείας ἀσπάζεται πόθῳ τῆς πατρίδος, ἀφ' ἧς ἀπελήλατο. Γ. 373—Βόθρωτὸν καθ' ὁμοιότητα τῆ Τροίας Ἄξεος ὑπὸ Ἑλένε κτισθὲν. Γ. 521—Βόθρωτὸς ὅσον Ἰταλία ἐσὶν ἀπέχουσα. Γ. 406.

Βελεύεσθαι (τὸ) ἰωϊκὰ δέον ἐργάζεσθαι, παρὰ καιρὸν ἐσὶν. ΙΑ. 48.

Βελεμία χρυσᾶ. Γ. 160.

Βενοὶ ἀναπηδῶντες. Η. 317.

Βᾶς ἀντιφωνᾶσα ἐξ ἄντρου τῆ Κάκῃ τῷ μυκηθμῷ τῶν ἐξωθεν, ἃς Ἡρακλῆς ἀντιπαριὼν ἤγεν. Η. 234.

Βεκάδων οἶκος περιώνυμος. Θ. 669.

Βετύπη ἔργον. Β. 240.

Βραγχώδης Θαλάσσης ἦχος. Ε. 921.

Βράσματα Θαλάσσης. Ζ. 25.

Βράχεα τὰ ἐν τῇ Θαλάσσῃ. Ε. 229.

Βρέφη ὑπὸ Λυκαίνης θηλαζόμενα. Η. 654—658.

Βρέφη (τὰ) ἐν ποταμῷ αὐτίκα γεννηθέντα βάπτειν εἰώθεσαν οἱ παλαιοὶ, οἱ δὲ Λάκωνες καὶ ἐν οἴνῳ. Θ. 626——635.

Βριάρεως ἑκατόγχειρ. ς. 318.

Βρόντης καὶ Στερόπης. Η. 442.

Βροντὴ ἐν αἴθρῃ, καὶ νέφος σελάζον. Ζ. 150. Θ. 652—Λαιόθεν Ῥωμαίοις αἴσιος, Ἕλλησι δὲ δεξιόθεν. Β. 748. Καὶ Θ. 653.

Βρῦτος ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐκ ἐφείσατο τῶν υἱῶν. ς. 891.

Βύας, ὄρνις ἐρημαῖος. Δ. 506.

Βύρσα πόλις, καὶ τὰ περὶ αὐτῆς. Α. 402.

Βωμοὶ θαλάσσιοι. Α. 121.

Βωμοὶ ὕπαιθροι οἱ Πριάμου. Δ. 554—Καὶ κοινῇ ἐν οἴκοις ἅπασι. Δ. 539.

Βωμοὶ καὶ Ἐχάραι, τὶ διαφέρουσι. ΙΒ. 124.

Βωμοὶ χλοεροὶ διατὶ εἴρηνται; ΙΒ. 125.

Βωμὸς Ματρῶναι περιχορεύουσαι. Δ. 65.

Βωμῶν ταῖς χερσὶν εἶχοντο ἐν ᾧ ἤυχοντο οἱ εὐχόμενοι. Δ. 238. καὶ ς. 144.

Γ.

Γαβινία Ἥρα. Ζ. 731.

Γαβῖνος μανδύας. Ζ. 657.

Γάβιοι πόλις. ς. 841.

Γάγγης ποτωμ. ἑπτάῤῥοος. Θ. 30.

Γάζα ἡ Τρώων, ὑπὸ Ὀδυσσέως καὶ Φοίνικος ἐν τῷ Τρωϊκῷ Ἡραίῳ φυλαττομένη. Β. 817.

Γαισοὶ Ἄλπεσι. Η. 687.

Γαιτᾶλαι πόλεις. Δ. 42—Σύρτεις. Ε. 52.

Γαλάται χρυσέθειρες. Η. 684.

Γαλατῶν ἡ ἐν πολέμοις διασκευὴ. Η. 687. —Η ἐκ διάρσεως μάχη. Θ. 777.

Γαλεσὸς γηραιὸς, τὰ εἰς ἐρίφιον μεσιτεύων τε καὶ παραινῶν. Ζ. 574.

Γαμβρὸς οἱ πάλαι τὸν ἐκ ξένων ἀρίστου ἐπὶ ταῖς θυγατράσιν αὐτῶν αἱρεῖσθαι εἰώθεν. Ζ. 288.

Γαμετὴ ἐν ὑποθέσει, ἢ μήπω μηδὲ μνηστὴ ἐπαγγελθεῖσα, ψευδῶς ὑπὸ Τύρνου εἴρηται. Θ. 140.

Γαμήλια, τὰ πρὸ τῶν Ὑμεναίων θυόμενα. Δ. 59.

Γάμοις (τὰ ἐν) ἔθιμα. Δ. 183.

Γανυμήδης. Α. 30—Τέτου ἁρπαγὴ. Ε. 262.

Γαράμαντες. ς. 865.

Γεγονὸς ἄν, τὸ παῤ ὀλίγον, εἰ τὸ ἢ τὸ ξιφέβη. Θ. 785.

Γέλα εὐρεῖα πόλις. Γ. 730.

Γελωνὸς ὁ τοῦ Ἡρακλέους, ἐξ οὗ τὸ ἔθνος οἱ Γελωνοὶ. Η. 750.

Γενεὰ χείρων. Η. 339.

Γενεθλιαλογικὴ Ἀστρολογία ὑποχλευαζομένη. Ι. 745.

Γέννησις ἡ Διὸς. Γ. 110.

Γένος ἀνέμων. Α. 147—Ἀνθρώπων ὅθεν. Α. 792—Τὸ ἐκ Βορέου γένος, πῶς ἐκλειπτέον; Ι. 375.

Γερανῶν ἔθνη, παραβολὴ ἐκ τῶν Ὁμήρου ληφθεῖσα. Ζ. 748.

Γέρανοι Στρυμόνιαι ἐπὶ στρατιωτικὸν ἀλαλητόν. Ι. 282.

Γέρανος Στρυμονία. ΙΛ. 604.

Γετῶν προσάτης ὁ Ἄρης. Γ. 38.

Γῆ ἄγνωτος ἢ ἡ μὴ ἀρίγνωτος. Ζ. 841——Γῆ Μαιῶτις. ς. 850.—Γῆ Κιρκαία. Ζ. 11—Γῆ Οἰνωτρία. Ε. 90.

Γῆ πρέσβειρα Θεὰ. Ζ. 144. Λύτ:

Γῆν ἰδίαν οἱ ἐκ πόθου καταπαζόμενοι. Ζ. 127.

Γῆν ἑαυτοῖς χανεῖν ἐπεύχονται, οἱ ἐν παντελεῖ ὄντες τῶν πραγμάτων ἀπογνώσει. Ι. 715.

Γῆρυς ἀβληχρὴ ἡ νεκάδων. ς. 539.

Γηρυὼν ὁ καὶ Γηρυόνης. ς. 320. καὶ Η. 210.

Γιγαντιῶντα παρίσησιν ὁ Μάρων Μεζεντίῳ, ἵν ὕστερον ἀναδείξῃ τὸν Αἰνείαν Γιγαντολέτην. Ι. 802.

Γλαῦκος

Γλαῦκος ς. 516.— Καὶ ὁ Γλαύκε χορὸς. Ε. 824.
Γλαυκόχρων ἀμφίασμα ποταμοῖς προσῆκον ἐσὶ, καὶ Νύμφαις. ΙΒ. 918.
Γλῶσσα ἀκόλασος, ἀνεμώδης. Ventosa κατὰ Μάρωνα. ΙΑ. 409.
Γλῶσσα τριγλώχιν ἡ τῦ Δράκοντος. Β. 509.
Γνήσιον τὸ τεχθὲν ἐλογίζετο εἶναι, τῦ κυηθὲν ἀναλαμβάνοντος ἀπὸ τῆς γῆς. Θ. 207.
Γόος, ὁ μετὰ ποιῦ ἦχε θρηνῶδες. Ι. 495.
Γοργόνες. ς. 320.
Γοργόνος κόρση. Η. 455.
Γράικχων ὄικος. ς. 919. Αὐτ:
Γραπτάπιδες. Ζ. 847. Αὐτ:
Γράφειν τὸ κατ' ἀρχὰς ἐώθεσαν ἐπὶ φύλλοις δένδρων. ς. 85.
Γρωϊον πόλις. Δ. 378.
Γύαρος Νῆσος. Γ. 78.
Γύας ὑπ' ὀργῆς δακρύων. Ε. 178.
Γύγε ἰγνύη ὑπὸ Τύρνε τμηθεῖσα. Θ. 790.
Γυῖα τὰ πρῶτα ἐν τοῖς μέλεσι, τίνα; Ε. 910.
Γυναῖκες μετὰ γόων περιθέσαι, καὶ τῇ Ἑκάτῃ θύσαι. Δ 666.
Γυναῖκες αἱ ἐν τῷ Λατίνε ἄξαι ἐπὶ τὰ ὅπλα δραμεῖσαι, κατὰ μίμησιν Καμίλλης. ΙΑ. 928.
Γυνὴ πολλάκις πολέμε ἀφορμὴ γενομένη. ΙΑ. 504.

Δ.

Δαίδαλος, καὶ τὰ περὶ αὐτῦ μυθευόμενα. ς. 7—19.
Δαίμων θρασυτέρως ὀφέλει. Ι. 303.
Δαίμων, ἔσιν οἷς, τὸ ἐκ τῦ πολέμε ἐπανελθεῖν ἀπηνήνατο. Ι. 465.
Δαίμονες ἐπ' ἀγαθοῖς μὲν κατιόντες ἐν νεφέλῃ σελασφορέσῃ, ἐπὶ δὲ κακοῖς ἐν γνοφερᾷ τε καὶ ἐρεβώδει. ΙΑ. 620.
Δαῦται αἱ πρῶται, τίνες; Α. 722.
Δαυτῶν πέρι, ἃς οἱ περὶ Λίνειαν βεβρωκέναι ἱσόρριπται. Ζ. 115 — 137.
Δακρύειν, ἔσιν ὅτε, οὐδὲ τοῖς Ἡρωϊκοῖς τῶν ἀνδρῶν ἀπέοικεν. Α. 509. Καὶ ς. 1. Αὐτ:
Δάκρυον τὸ ἀπὸ γήθες ἐπέρχεται καὶ τοῖς μάκαρσιν. ς. 747.
Δάκρυον χαρᾶς τε ἅμα καὶ λύπης. Θ. 256.
Δάκρυον, τὸ ὑπὸ τῶν παραπεμπόντων τοῖς ἐπὶ πράξιν ἐξερχομένοις προχεόμενον, ἀπαίσιον τοῖς παλαιοῖς ἐνομίζετο, καὶ δυσοιώνισον. ΙΒ. 75.
Δάμαρτος μεμψιμοιρία σωήθης πρὸς τὸν ὁμόλεκτρον. Ι. 648.
Δαναϊδῶν ἡ ἀταθαλία ἐπιγεγραμμένη τῷ ζωσῆρι τῦ Πάλλαντος, ᾧ Τύρνος, ὁ ἀποκτείνας αὐτὸν, ὡς ἐνάρῳ ἐνηγλαΐζετο. Ι. 527.
Δάναοὶ οἱ ἀπὸ Δαναῦ, τῦ ἐξ Αἰγύπτε εἰς Ἑλλάδα μετοικισθέντος. Β. 5.
Δαναοῖς ὅσα σωέπεσεν ἀνιαρὰ μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς ὑπὸ τὸ Ἴλιον μάχης παλινόσησιν. ΙΑ. 264. κξ:
Δάοι ἄδαμνοι. Η. 753.
Δαρδανία ἡ χώρα πολυώνυμος. Β. 345.
Δαρδανιδῶν τείχεα περίκλυτα. Β. 258.
Δάρδανος καὶ Ἰανυμήδης. Α. 33.
Δάρδανος ἐκ Κορύτε, πόλεως Τυρρηνικῆς. Α. 415.
Δάρδανος καὶ Ἰασίων, καὶ τὰ κατ' αὐτέε. Γ. 177. 178.
Δάρδανος ἐν Ἅιδε, καὶ ἐν ἠερανῷ ἅμα, πῶς οἴοντε; Ζ. 223.
Δάρδανος ἀντὶ Δαρδάνιος. Δ. 718.
Δαρδάνιοι ἁπανταχῦ περιώνυμοι. Η. 127.
Δάρης καὶ τέτε γενεαλογία. Ε. 384—398.
Δάρης ἐπὶ τῦ ἀγῶνος γυμνέμενος. καὶ πόθεν τὸ ἔθος τῆς τῶν ἀγωνιςῶν ὁλοτελοῦς ἀπογυμνώσεως παρεισέφρησεν; Ε. 439.
Δαυκεῖδαι δίδυμοι πανόμοιοι. Ι. 417.
Δαύνιον ἔθνος τὸ Ῥοτόλων. Η. 152.
Δάφνη ἡ Ἀπόλλωνος, καὶ ὁ κατ' αὐτὴν μῦθος. Γ. 96.
Δάφνης (ἐκ) τῦ φυτῦ δαψιλῶς ἐπιπολάζοντος, ἐπωνόμασαι τὸ Λαυρῆτον, ἢ ὁ Λωρεντὸς. Ζ. 61.
Δέησις τῦ ἐν τῇ μάχῃ πεσόντος Μεζέντε, ἵνα μετὰ τῦ υἱέως ταφείη. Ι. 650.
Δείλη πρωΐα. Η. 60.
Δεῖμος, Χόλος, Ἔνεδραι, τὰ περὶ τὰς πολέμας συμβαίνοντα. ΙΒ. 351.
Δειμαλέοι πότερον οἱ Τρῶες ἔφυγον, ἢ οἱ Λατῖνοι, ἐπὶ τῆς Λίνειε μετὰ Τύρνε μονομαχίας; ΙΒ. 758.

Δεινὰ τὰ ἐκ συνηθείας ἐξὶν εὐφορώτερα τῶν ἀληθεστέρων. Α 219.

Δεινῶν τὰ ὄψει προκείμενα σφοδρότερον ἐκπλήσσει, ἢ ἀκουόμενα. Ζ. 615.

Δειρὴ ἐοδόεσσα. Α. 438.

Δέκιοι καὶ Δρῦσοι. ς. 899.—901.

Δελφοῖς (ὁ ἐν) ὅλμος. Γ. 98. Αὐτ:

Δέμας καὶ σῶμα, πότε κυρίως ἑκάτερον λέγεται; Δ 769.

Δένδρα αἱ κῶπαι. Ι. 219.

Δένδρον καταβαλλόμενον. Β. 676. Δ. 484.

Δεξιὰ (τὰ) ὅπως ἐκκλίνειν ὀφείλουσιν οἱ ασεύδοντες ἐπὶ τὴν νύσσαν. Ε. 167.

Δεξιὰς συμβάλλειν ἐπὶ συνθήκαις. Η. 130.

Δέρμα Λιβύσσης Ἄρκτου. Η. 383.

Δερματοφορεῖν (τὸ) Ἡρωϊκὸν ἦν. Ζ. 714.

Δερμοφορεῖν ἔθος ἀρχαῖον. Β. 776.

Δέρρος λινοσκεπὲς. Ι. 825.

Δηϊφόβη ἡ Σίβυλλα. ς. 42.

Δηϊφόβη οἶκος πιμπράμενος. Β. 330.

Δηΐφοβος ἐν Ἅιδου παρέσῃ Αἰνείᾳ κατάρωτος ἄν, καὶ ἀθλίως κατηκισμένος. ς. 541.

Δῆλος ἡ νῆσος. Γ. 78—Ἀκίνητος οὖσα σεισμοῖς. Γ 82 — Ἡ πάλαι καλουμένη Ὀρτυγία. Ι. 131.

Δήλῳ (τὰ ἐν) ὑποχήματα. Δ. 156. 157.

Δήμητρα Θεσμοφόρος. Δ 61.

Δήμητρος ἀκτή. Α. 196. — Μυσήρια. Γ. 119.

Δήμητρος Ναὸς ἔρημος. Β. 796.

Δημοθοινίαις (ἐν) στεφηφορῆντες εὐωχῆντο. Ζ. 143.

Δημολέοντος Θώραξ. Ε. 273.

Δῆρις ἄνισος ἀντιμαχομένων, τῷ μὲν ἐφίππῳ, τῷ δὲ πεζῷ. Ι. 934.

Δῆρις ἐκ ἔστι πρὸς νικηθέντας. ΙΑ. 104.

Δῆρις ἦν κλέψαι πρῶθετο Τύρνος. Ι. 536.

Δίαιτα ἡ τῶν παλαιῶν. Η. 331.

Διακοπὴ ἐν μέσῳ τῷ λόγῳ. Δ. 304.

Διαμερισμὸς τῆς τοῦ σύμπαντος Κόσμου Ἡγεμονίας, τοῦ τοῖς τρισὶ ψευδοθέοις διανεμηθέντος. Α. 159.

Διάῤῥηξις ἱματίων ἐν συμφοραῖς. Ε. 723.

Διασκευὴ ἑξακοντίσεως τῆς Αἰνείου καὶ τὰ Μεζέντου, ἐξ Ὁμήρου ληφθεῖσα. Ι 823

Διασκευὴ τοξοβολίας κατὰ μίμησιν τῆς τοῦ παρ' Ὁμήρῳ Πανδάρου. Καὶ Ἰῶν Ποιητῶν παράθεσις ἐπὶ ταύτης, καὶ ἡ Σκαλιγέρου κρίσις. ΙΑ. 895.

Διασκευὴ τῶν ἐπιτελεθησομένων ὁρκίων ἐπὶ τῇ Τύρνου μετὰ Αἰνείου Μονομαχίᾳ, παρὰ Σκαλιγέρου ἐκθεαζομένη. ΙΒ. 168.

Διδοῦς γενεαλογία, ἐξ Ἀγήνορος κατιέσης. Α. 370.

Διδοῦ συχνοὶ οἱ μνησεύοντες. Δ. 38.

Διδοῦ καὶ ἄλλως καλουμένη Ἐλίσσα. Δ. 38. Αὐτ:

Διδοῦ ἀδημονοῦσα, καὶ ἐπαχάλασα Δ. 81—Μανιωδῶς τε παραφθεγγομένη καὶ χαλεπαίνουσα ἐν μεταμελήσει, ὅτι μὴ Ἀσκάνιον τοι παῖδα παραλαβοῦσα καὶ ἀποσφάξασα, τῷ πατρὶ εἰς θοίνην παρέθετο Γ. 647.

Διδοῦ ἐντὸς Ἅιδου ἠλάσκουσα, Αἰνείαν ἀπαντήσαντα ἀπεσκέψατο, ἐφ' ὑπὲρ τῆς ἐγκαταλείψεως ἀπολογεῖσθαι ἀξιώσουσα πυθέσθαι ἠνέσχετο. ς. 495——514.

Διῆρες, αἱ ἐπὶ μὲν τῶν Τρωϊκῶν ἔπαυσαν ἐν χρόνοις ἔσαι, ὑπὸ δὲ Μάρωνος ὧδε ἀναφερόμενοι κατὰ πρόληψιν. Η. 81.

Δίθυρον μέλος. Θ. 640.

Δίκαι κληρωταὶ ἐν Ἅιδου. ς. 472.

Δικασταὶ οἱ ἐν Ἅιδου τίνες; ς. 473.

Δίκτη, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ἄντρον, καὶ Ζεὺς Δικταῖος, καὶ τὸ Δίκταμον ἡ βοτάνη. Γ. 181. Αὐτ:

Δίκτη (οἱ ἐν) Ἔλαφοι, καὶ τὸ φυτὸν δι' οὗ θεραπεύεσθαι τοῦ τρώματος ἐμφαγοῦσαι λέγονται. Δ. 77. καὶ ΙΒ. 431.

Δίκτυα, ἄρκια, προβόλια. Δ 140.

Δίλημμα, τὸ ὑπὸ Κρεούσης, Αἰνείᾳ προτεθὲν τῷ συζύγῳ. Β. 730.

Δῖναι Ἰβηρικαὶ, ἐν αἷς δύεν ἥλιος λέγεται. ΙΑ. 950.

Δίνδυμα ὄρη τῆς Τρωϊκῆς χώρας, καὶ Δινδυμίη, ἐξ αὐτῶν ἐπώνυμος ἡ Ῥέα. Θ. 640.

Διομήδης, καὶ τὸ Ἄσυ αὐτοῦ ἡ Δάμπη, ἢ Ἀργυρίππη. Η. 9.

Διομήδους, ἡ ἀπὸ τῶν Λιτωλῶν Ἄρπων, ἐπὶ Δαυνίας, ἤτοι Ἀπελίας μετανάσασις. Ι 27.

Διομήδους μεγάλου ἀπὸ Ἄσεος ῥηθέντος, περὶ τὸ ῥηθὲν Ἀμφιβολογίαι. Α. 231.

Διομή-

Διομήδης τὸν Ἀγχίσε τύμβον κινῆσαι τολμήσας. Δ. 470 — Τέτε ἡ ἀκοίτη Κυλλαβάρῳ συζευχθεῖσα. ΙΑ. 280—Τῶν αὐτε ἑταίρων ἀπορνίθωσις. ΙΑ 281.

Διομήδης, ποτέραν τῶν Ἀφροδίτης χειρῶν διέτρωσεν; ΙΑ. 288.

Διομήδης Αἰνείαν δι' ἐπαίνε ἄγων, ὃν ἔσχε ποτὲ πολέμιον. ΙΑ. 295.

Διὸς γέννησις, ἐν ὄρει Δίκτης, τῆς ἐν Κρήτῃ. 110.

Διοθανέες. ς. 156.

Δίχροος ἵππος. Ε. 591.

Διωναία Ἀφροδίτη. Γ. 22.

Διώρης. Ε. 309.

Δνοφερὴ φλέξ. ΙΑ. 191.

Δόλοπες, καὶ γῆ Δολοπία. Β. 7.

Δόλος ἐπὶ στρατηγικῆς ἐυμηχανίας, τὲ παρακρέσαθαι τὸν πολέμιον. Ι. 554.

Δόλωνες ὅπλων εἴδος. Ζ. 712.

Δόλωνος φύτλη, καὶ ὅπως ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπολητέον; ΙΒ. 363

Δόμοι νερτέριοι Ἀΐδεω. Ε. 772.

Δόξα ζωῆς ἐυπειάτη. Θ. 210.

Δοράτων ἡ χρῆσις διττὴ, ἡ μὲν ἐγγύθεν, ἡ δὲ ἔκαθεν. Ι. 371.

Δόρυ ἐμφλοιόν τε καὶ ἔνοζον τὸ Πανδάρου, ὡς ἔτι ἄξεσόν τε καὶ ἀκατέργασον. Θ. 771.

Δόρυκλος Ἰσμάριος. Γ. 652.

Δελίχιον. Γ. 209.

Δεῖπος ὑδάτων κατὰ πετρῶν ῥοχθέντων. Παράδειγμα ὧδε τῆς ἐν τῷ λέγειν ἐπεξεργασίας. ΙΑ. 309.

Δρασίτεος ἵππος, ἡλίκοστε, καὶ τίνος ἔργον. Β. 15—Τέτε ἀνάθεσις ἐν Ἐπιγραφαῖς τισιν ἀναγινωσκομένη Β. 17——Οἱ ἐν αὐτῷ ἐνεδρεύοντες Δαναοὶ ὁπλῖται. Β 18 — Ἡ περὶ αυτὲ Τρώων διχόνοια, εἰ σωφέρειν ἀποδέξαθαι; Β 41—Τὸ ὑπὸ Λαοκόωντος ἐπιτοξεύσαντος ἔγχος, ἔξωθεν προσπαγὲν αὐτῷ τῷ δορείῳ ἵππῳ, καὶ διατρέμον. Β. 54. —Εἶτα Τρώων περὶ αὐτὲ ὁμοφροσύνη καὶ συγκατάνευσις, τὲ δεῖν εἴσω τῆς πόλεως εἰσενεχθῆναι Β 248 — Τροχιλίσκοι, οἱ τοῖς ποσὶ τὲ ἵππε προσαρμοθέντες, ὡς ἂν ἐυκοπώτερον εἰς τὸ Ἄστυ ἀνακομοθείη· Β. 252.—Σχοινία ἐκ συπείε, δι' ὧν ὁ Δόρειος εἵλκετο ὑπὸ ἀρρένων τε καὶ θηλειῶν κοινῇ μετὰ ἐνθυσιασμε· Αὐτ: 254 — Τετράκις προσέκοψεν ὁ ἵππος εἰσενεγκόμενος· Β. 259.

Δροδόκαι, ἤτοι Δορατοθῆκαι. ΙΒ. 94.

Δράγκης Τύρνε καταφερόμενος. ΙΑ. 122. 131.—Τὰ δεινὰ κατ' αὐτὲ προσπαύξων. ΙΑ. 225. — Κατ' αὐτὲ ἀγορεύων. ΙΑ. 336—382—Τῷ μετὰ Αἰνείε αὐτῷ μονομαχίαν καθυποβάλλων ΙΑ. 384—391. Δράγκῳ (πρὸς), Τύρνε ἀπάντησις. ΙΑ. 394—401.

Δράκοντες τῇ τῆς Παλλάδος ὑποδιῶτες Ἀσπίδι. Β'. 243.

Δράκοντες πρὸς θεραπείαν Ἡρώων πιστευόμενοι τετάχθαι, καὶ ἐκ τῶν περὶ τὸν μυελὸν αὐτῶν σεσηπότα ἰχῶρων ἀναφύεσθαι. Ε. 98.

Δράκοντι τῷ τῶν χρυσῶν μήλων ἔρῳ μίγμα ὑπνοφόρον παρασκευασθὲν τὸ καὶ παρατεθὲν. Δ. 530.

Δράκων, κακοῖς τεθραμμένος Φαρμάκοις, οἱδαλέος, τῷ λεβηρίδα ἀποτιθέμενος. Β. 505—507—Καὶ γλῶσσαν ἰάλλων Τριγλώχινα· Β. 509.

Δράκων ἑπτάκις ἑλελιξάμενος περὶ τῷ βωμῷ, τῷ Αἰνείε ἑπταέτιν ὑπεσήμαινε πλάνῳ. Ε. 88.

Δράμα τὸ περὶ τῆς Καμίλλης ἐν τῷ ἐπεισοδίῳ, τὶς ὁ διεξιών; ὁ Ποιητὴς, ἢ αὐτὴ Ἄρτεμις; ΙΑ. 590. Αὐτ.

Δρεπάνε λιμίῳ. Γ. 735—Καὶ Δρέπανα ἡ πόλις. Ε 25.

Δριμύτης διαβολῆς, καθ' ἣν δεδιέναι πλάττεται ὁ διαβάλλων τὸν διαβαλλόμενον. ΙΑ. 427.

Δρύοπες. Δ. 158.

Δρυοσεφὴς πῶς ἀγωνισὴς ἐτιμᾶτο, καὶ τίσι; ς. 840.

Δρυὸς ἐκ πεπτῆς ἔγχος. ΙΑ. 576.

Δρυὺς ἱερὰ Διὶ. Γ. 708.

Δρυὺς ἐν εἴδει τροπαίε, ὅπλοις ἐπικοσμεμένη τοῖς τῶν πολεμίων. ΙΑ. 5.

Δυσάμενις κακοποιὸι ἐπὶ γῆς ἀφέρητοι. Ζ. 612.

Δωδωναῖοι λέβητες. Γ. 496.

Δῶρα τὰ ἐκ Δαναῶν ὕποπτα. Β. 38. καὶ 46.

Δῶρα πύματα, τὰ ἐν κηδείαις. ΙΑ. 25. Αὐτ:

Δωριεῖς οἱ ἐκ Δώρε ὀνομαθέντες, καὶ Δωρὶς ἡ χώρα. Β. 28.

Δώρων παραίτησις. ΙΑ. 294.

Δωτὼ ἡ Νηρέως. Θ. 104.

Ε.

Ἐβάσε πωγωναψία IB. 315.

Ἐγέση, ἡ καὶ Σεγέση, ἡ αὐτὴ καὶ Ἀκέση. Ε. 758.

Ἐγκελάδε δῆμος ὑπὸ τὴν Σικελίας νῆσον πίεζεται. Γ. 602.

Ἔδυα. Z. 341—Ἔδυα ὠνητὰ δι' αἵματος. Z. 452.

Ἔθη διάφορα ἀνατροφῆς τε καὶ διαίτης τῶν Ἀρχαίων Λατίνων. Θ. 635.

Ἔθος τὸ παρὰ τῶν παλαιῶν τοῖς οἰκείοις καθοσιούμενον θνήσκειν. Θ. 508. 509.

Ἔθος τὲ εἰς ποταμὸν τὰ βρέφη αὐτίκα γεννηθέντα ἐμβάπτειν. Παρὰ δὲ τοῖς Λάκωσι, καὶ εἰς οἶνον. Θ. 626.

Ἔθνεα ὠνόμασαι καὶ τὰ τῶν ἀλόγων ζώων εἴφη τε καὶ συσήματα. Α. 472.

Ἔθνεα Χηνῶν, Γεράνων, Κύκνων, ἐν παραβολῇ, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ. Z. 748—755.

Ἔθνος τριώνυμον τὸ αὐτὸ. Λυδοί τε, καὶ Τυρρῆνοι, καὶ Θύσκοι. Η. 498.

Εἴδωλα ψυχῶν. Ε. 84. Αὐτ:

Εἴδωλα τὰ ἐν Ἅιδε. ς. 300.

Εἰκὼν λέβητος παφλάζοντος διυάμει πυρὸς ὑποκαιομένε, κατὰ μίμησιν τῆς παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῶν Ποιητῶν ἑκατέρων παράθεσις. Z. 492—Λέοντος εἰκὼν ἀπάσε. Θ. 352. Τὲ νεανίσκε Εὐρυάλε ὡσεὶ ἄνθος πίπτοντος. Θ. 452. Θηρὸς ὑπὸ πολλῶν ἐλαυνομένε, ἢ Πτώκος, ἢ Ἀρνὸς ὑπ' Αετῦ ἁρπαζομένων. Θ. 571—579—Λέοντος ἐν τῷ ἐλαύνεσθαι ἐπισροφάδιω κατὰ βραχὺ ὑπαναχωρῆντος. Θ. 820—825—Μάχης σφοδρᾶς, καθ' ὁμοίωσιν ἀνέμων ἀντιπνεόντων. I 381—Εἰκὼν Τύρνε μὲν Λέων, Πάλλαντος δὲ Ταῦρος. I. 486—Εἰκὼν ὁρμαίνοντος πολεμιτὲ διατυπωθεῖσα ἐκ τῆ Κάπρε, ὥσπερ ἀλλαχῆ ἐκ τῆ Λέοντος. I. 746—Μεζέντε περιγραφὴ ἀπὸ τῆς πρὸς Αἰνείαν μάχης τραυματίε ἀναχωρῆντος. I. 835—Εἰκὼν Μελισσῶν Σμήνες ἐξιόντων, ἢ ὑδάτων συῤῥοίας, ἐπὶ Λαῆ πλήθες. IA. 242—Εἰκὼν τῆς Λατίνε πόλεως ἐκπολιορκεμένης. IB. 692.—Λύκε λιμώττοντος, καὶ περὶ τὸν τῆ ποιμνίε σαθμὸν μάτην χαίνοντος, ἐπὶ Τύρνῳ τὸ Τεύκρων ὀχύρωμα περιῤῥύντι. Θ. 61—καὶ Ταυρομαχίας, ἐπ' αὐτῷ Τύρνω καὶ Αἰνείᾳ, εἰς μονομαχίαν ἀντεπεξιόσιν. IB. 743.

Εἰλεὸς, ἢ Ἰλεὸς, τί ἐστιν; Z. 535.

Εἰληθυίας ἐν τῷ Ναῷ εἰσιέναι θέμις ἐκ ἦν, εἰ μὴ γυμνοποδέσας τὸν ἕτερον, καὶ ἐν ἀνέτοις ἐσθήσεσι. Δ. 567.

Εἵματι πορφυρέῳ Ἰωμαῖοι εὐχόμενοι τῷ κεφαλῷ κατεκάλυπτον. Γ. 428. καὶ 570.

Εἰρεσία πτερύγων. ς. 22.

Εἰρωνεία. Δ. 100—Πρὸς ἐξερεθισμὸν. Z. 454. ᾗ 458—Καὶ κατὰ τῶν ἐν καιρῷ καὶ ἐν χρείᾳ ἔργε, βελεύεθαι ἐπιβαλλομένων. IA. 482.

Ἑκὰς Ἑκὰς ὅσοι ἀλιτροὶ· κέλευσμα ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπιφωνέμενον ὑπὸ τῶν νεωκόρων, πρὸς ὑπαναχώρησιν τῶν βεβήλων. ς. 289.

Ἑκάτη τριπλασία. Δ. 560—Καὶ Τριοδῖτις Δ. 666.

Ἑκατόμβαι. Α. 681.

Ἑκατονταόζυγος ἡ ναῦς, πῶς χρὴ νοεῖθαι; I. 219.

Ἐκδίκησις ἡδύτι. Δ. 721.

Ἐκθεόμενοι δι' ἀρετὴν οἱ ἐξ ἀνθρώπων, Θεοὶ πάτριοι ἐκαλοῦντο, καὶ Θεοὶ χθόνιοι, καὶ ἐγχώριοι, ἐγγενεῖς, ἰθαγενεῖς, καὶ τὰ παραπλήσια. IB. 825.

Ἐκλεκτοὶ ὀλίγοι. ς. 810.

Ἕκτορος Κενοτάφιον, ἢ Κενήριον. Γ. 324.

Ἕκτωρ αἰνὸς, ἤτοι ἄγριος, ὅπως ὧδε προσείρηται; Α. 108—Ἕκτωρ ἑλκόμενος ὄπιθεν τῆ δίφρε. Β. 291—Ἔχων ἔναρα ἐφ' αὐτῷ τὰ Ἀγιλλέως ὅπλα. Β. 294—Αἰνείᾳ ἐποφθεὶς κατ' ὄναρ, καὶ διαλεξάμενος. Β. 297.—301—311—313.

Ἐκφοραὶ ἐπὶ ἀπαίδος τῆ Πάλλαντος, ὑπὸ Τύρνε ἀναιρεθέντος. I. 537.

Ἐλαία ξαεθὴ. Ε. 321.

Ἐλαία Παλλαδική. Z. 164.

Ἔλαιον δαψιλῶς ἐπιχεόμενον ἐπὶ τοῖς νεκύων πυραῖς. ς. 255.

Ἔλαφος ὑπὸ κυνὸς ἐπακτῆρος διωκομένη. IB. 778—785.

Ἔλαφοι ἐν Λιβύᾳ εἰ ἄρα εἰσὶν ἐπιχωριάζοντες; Α. 204.

Ἔλαφοι Δικταῖαι, ἅς περ ἐκτοξευθείσας τῷ ἐκτρωσικῷ φυτῷ τῷ Δικτάμνῳ θεραπεύεθαι καθιςόρηται. Δ. 77.

Ἔλαφοι ἀγεληδὸν νεμόμεναι. Δ. 168.

Ἐλάφε τιθασσῆς ἐπιτόξευσις, αἰτία πολέμε. Z. 41.

Ἔλεγχος ἐν ἐπιτιμήσει τῶν ἐκ μάχης ἐπὶ φυγὴν τρεπομένων. IA. 771.

Ἐλε-

Ἐλελεῦ, καὶ ἕτερα τοιαῦτα στρατιωτικὰ ἐπιφθέγματα καὶ ἐπιβοήματα. I, 279.

Ἔλενος εἶδος ἅπαν Μαντικῆς μετιὼν Ε. 381 — Τὰ συμβησόμενα τῷ Αἰνείᾳ προλέγει. Γ. 391 κξ—486.

Ἑλένη ἆρ' ἐκοῦσα τῷ μοιχῷ παρηκολούθησε Πάριδι, ἢ ἄκουσα, καὶ κατ' ἀνάγκην; I. 97.

Ἑλένης ἀτάθαλοι χοροὶ περὶ τὸν Δέρειον ἵππον. ς. 565.

Ἐλευθέροις μὴ ἔσιν ἐκ ἐξιῦ πάλαι ἐν στρατείᾳ καταλέγεσθαι, ἐδ' ἀσπίδα φέρειν δὶ ἐπισήμε χαρακτηριζομένιν τυπώματος. Θ. 569.

Ἑλιώρος ὁὸς σκότιος Ἑλιώρ. Θ. 569.

Ἑλικὼν, ὄρος Βοιωτίας. Z. 688.

Ἑλίσσα, ἡ καθ' ἑτέραν κλῆσιν Διδὼ. Δ. 38.

Ἑλκυθμὸς τῇ Ἕκτορος νεκρῇ. A. 527.

Ἑλλὰς ἡ Μεγάλη ῥηθεῖσα, τὶς; Γ. 419.

Ἑλώρε ἕλη. Γ. 726.

Ἐναρία Νῆσος, πόθεν εἰρηται; (ἢ παρ' ἄλλοις Αἰναρία.) Θ. 742.

Ἐναρίμη Νῆσος, ἡ ἐπὶ τῇ Τυφωέως τεθεῖσα. Θ. 744.

Ἐνηλία, ἡ ἄλλως Σαλακία, τὶς; I. 79.

Ἐνιαυτὸς ἕβδομος τῆς Αἰνείε πλάνης. E. 658.

Ἔνναται, τὰ παρὰ Ῥωμαίοις ἐπικήδεια. E. 67.—Novendialia- E. 805.

Ἔννος μέγας. Γ. 303.

Ἐνταφιασμὸς, γέρας θανόντων. Z. 4.

Ἔντεα τὰ Ἀκρώνος, Infracta ὑπὸ Μάρωνος ῥηθέντα, πῶς χρὴ νοεῖσθαι; I. 770.

Ἔντελλος τὶς; καὶ Ἐντέλλη ἡ αὐτῷ ἐπώνυμος πόλις. E. 403.

Ἐνυὼ. Z. 344.

Ἐξαγορὰ τῇ νεκρῇ τῇ Ἕκτορος. A. 528.

Ἐπαίνε τε καὶ βλασφημίας τρόπος πλαγιώτερον ἐπιτηδευόμενος. I. 910.

Ἐπεξεργασία διηγήσεως. IA. 309.

Ἔπη τὰ τελευταῖα ἐπὶ τῶν νεκρῶν εἰωθότα ἐπιφωνεῖσθαι. ς. 261.

Ἔπη μιμητικὰ χαλεπὰ εἰρημένα. ὡς τοῖς τραυλίζουσι, ἢ ψελλίζουσι δυσπρόφορα. IA. 911.

Ἔπη τὰ κατ' ὀνοματοποιίας τρόπον τοιαῦτα, ὑπὸ Μάρωνος φιλοτεχνηθέντα, τὸν ἀριθμὸν τρία πρὸς τοῖς εἴκοσι σεσημείωται. IB. 760. Αὐτ:

Ἐπίγραμμα τὸ εἰς τὸν Μίδαν. A. 654.

Ἐπίγραμμα μονόστιχον, τὸ ἐπὶ τῷ Ἀβαντος σάκει, ὑπὸ Αἰνείε ἀνατεθέντι, ἐπιγεγραφὲν. Γ. 307.

Ἐπιβόησις ἐπὶ πολεμίῳ πεσόντι παρὰ τῇ καταβαλόντος. IA. 14.

Ἐπιδόρπια ἐδέσματα. H. 294.

Ἔπιθετον Ἄρεος παρὰ Λατίνοις, Gradivus I. 576.

Ἐπιφώνησις τριττὴ ἐπὶ Τύμβε, πρὸς τὸν νεκρὸν ἀπευθυνομένη. E. 83.

Ἔπος ἐπιτηδευθὲν πρὸς δήλωσίν πως προφορικὴν τῇ λεγομένε. H. 619.

Ἑπτάτονοι χορδαὶ· ἑπτάχορδος κιθάρα, χέλυς, φόρμιγξ. ς. 705.

Ἐρατὼ, διατὶ ὧδε ὑπὸ τῇ Ποιητῇ ἐπικαλεμένη; Z. 38.

Ἔργε τιμὴ, ἐκ τῶν χειρῶν τῇ ἐργασαμένου προσγινομένη. IA. 74.

Ἔρεβος. Δ. 559.

Ἐρίλος, τὶς; H. 586.

Ἐρινύες Γ. 268. καὶ Δ. 667 — Αἱ ἐν αὐταῖς πρωτεύσαι τρεῖς. ς. 626.

Ἐρινὺς μεγάλη, καὶ λιμὸς, ἡ φιλοχρηματία. ς. 663—665.

Ἐρινὺς ἡ Ἀληκτὼ, νυκτόπορος. Z. 355 — Καὶ Ἔρις δὲ, καὶ Ἐνυὼ, Ἐρινύες. H. 725—728.

Ἔριφος, Ἀγερισμὸς ὀμβροφόρος. Θ. 671.

Ἑρμιόνη Λησαία. Γ. 349.

Ἑρμῆς ὁ Μαίας γόνος. A. 304.

Ἑρμῆς πτιλοπέδιλος, πτερόπες. Δ. 260—Κυλλήνιος. Δ. 277—Ἑρμᾶ ῥάβδος τὸ Κηρυκεῖον. Δ. 263.

Ἑρμαῖ τρεῖς, ἢ καὶ πλείες, οἱ μυθευόμενοι. Δ. 630.

Ἑρμᾶ ἀγροὶ. Z. 772.

Ἔρνος τὸ χρύσεον ἐν τῷ ἀποσπᾶσθαι ἀντέχον ὀπωσῶν, καὶ διαμένον. ς. 237.

Ἔρσαι, οἱ διετεῖς ἄρνες. Δ. 60.

Ἑρσιλία, ἡ τὰς Ῥωμαίας εἰς διαλλαγὰς τοῖς Σαβίνοις σωάξασα. H. 864.

Ἔρυκι καὶ Χειμῶσι προσαγόμενον σφάγιον. E. 816.

Ἐρυκίνης ἔδεθλον. E. 801. 802.

Ἔρυκος γῆ. E. 663.

Ἐρύμανθος ὄρος Ἀρκαδίας. E. 468.

Ἔρως παῖς, τοξοφόρος, πτιλὸς. A. 711.

Ἔρωτα πίνειν Ἔρωτι μεθύειν. Α. 799.

Ἑσπερία ἡ Ἰταλία, καὶ ἡ Ἰσπανία. Α. 574—Ἑσπερία μεγάλη. Α. 615. καὶ Ζ. 5.

Ἑσπερίδες Νύμφαι, τεμένη τε τὰ τότων, καὶ τὰ χρυσᾶ μῆλα. Δ. 528.

Ἑστία. Ε. 786—Ταύτης τὰ ἄδυτα. Ε. 787.

Ἔξω. Συγχώρησις κηματιζομένη, ἐχὶ ἐκβσία. ΙΒ. 852.

Ἐχάραι, τὶ διαφέρβσι τῶν Βωμῶν; ΙΒ. 124.

Ἐυοῖ Βάκχε! τὶς ἡ ἐκφώνησις; Ζ. 415.

Ἐυάδνη. ς. 490.

Ἐυάζειν, Ἐυὰν. Δ. 333. Ὄρα καὶ Θ. 212.

Ἐυανδρος ἀπὸ Ἀρκάδων μεταναξὰς, καὶ ἐπ᾽ Ἰταλίας τὸ Παλλάντιον κτίσας. Η. 52—55—Τότε ἀποποίησις δεσιδαιμονίας, ἐφ᾽ ἧς ἑορτῆς ἐνιαυσίβ τῷ Ἡρακλεῖ ἐτέλει. Η. 193—Μετανάσασις αὐτῦ. Η. 346—Λιτότης, χήτει πλέτβ περιβσίας. Η. 375—Περιαυτολογία πρεσβυτική. Η. 583—Ἔκβασις ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῦ ἡῦ Πάλλαντος, καὶ θρίωῳδία. ΙΑ. 153—185. Πόθος τῦ ἐπιζῆσαι, ἕως οὗ, τῶν ἐχθρῶν ἀναιρεθέντων, Ἄγγελος αὐτὸς γένοιτο τοῖς ὑποχθονίοις. ΙΑ. 185.

Εὐβοϊκαὶ πέτραι. ς. 49. καὶ ΙΑ. 268. 269—Ἀκταὶ. Θ. 736.

Ἐυμενίδες αἱ Ἐριννύες. Δ. 513—Τέτων ἡ μήτης, καὶ ἡ ταύτης κασιγνήτη. ς. 281.

Ἐυμήδης Δόλωνος Φύτλη, καὶ ὅπως περὶ τῦ Δόλωνος ὑπολητέον. ΙΒ. 363.

Εὖρος, ἄνεμος ἀπὸ Ἀνατολῶν πνέων. Α. 146. καὶ 418.

Ἐυρύαλος μόλις ἑπτακαιδεκέτης σὺν Νίσῳ κινδυνεῦσαι αἱρεῖται Θ. 206—Ἀσκανίῳ τὶὼ ἑαυτῦ μητέρα σωίζησιν. Θ. 290—293—Τότε ἡ μήτης ὅπως διετέθη μαθῦσα τὶὼ τύχιω, ἅττα τε παθηναμένη δέδρακέ τε καὶ λέλεχε. Θ. 496—518.

Εὐρυμέδοντα λεὼν τὸν Ῥωμαίων ὁ Μάρων προσαγορεύει, χαριζόμενος τῇ Συγκλήτῳ βελῇ, καὶ τῷ Δήμῳ. Α. 25.

Ἐυρύπυλος. Β. 120.

Ἐυρυτίων ἀδελφὸς Πανδάρβ, καὶ ζηλωτὴς. Ε. 358.—Βασκανίας κρείσσων. Ε. 566.

Εὐρώτα ὄχθαι. Α. 542.

Ἐυφημεῖτε. ἐπίταγμα σιγῆς. Ε. 74.

Ἐυφράτης ποταμὸς. Η. 851.

Ἐυφρόνη ἡ νύξ. Α. 334.

Ἐυχῆς ἔνοχος. Ε. 245.

Ἐυχὴ παντὸς ἔργβ ἡγεῖσθω. Θ. 646.

Ἐυχὴ ἡ τῶν Λατινίδων πρὸς Ἀθιωᾶν, ὁμοία τῇ παρ᾽ Ὁμήρῳ τῶν Ἰλιάδων. ΙΑ. 507—509.

Ζ.

Ζάκυνθος ἡ νῆσος ὑλήεσσα. Γ. 288.

Ζεὺς ξένιος. Α. 780.—Δικταῖος. Γ. 181.—Ἰδαῖος. Ζ. 147—Ἀσκληπιὸν κεραυνοβολῶν. Ε. 821—Ἄξυρος. Ζ. 851.—Ζεὺς Θεῶν αἰσρὰν σωσάλων. Ι 2.—Ὑπέρθεσιν τῦ πεπρωμένβ ποιεῖν ἔχειν ἐπαγγελλόμενος, ἐχὶ λύσιν. Ι. 662.—Ὑψόθεν ἐπιβλέπων. Ι. 758—Ὅρκιος. ΙΒ. 590——Ζεὺς τάλαντα χρύσεα τιταίνων ἐπὶ Αἰνείᾳ καὶ Τύρνῳ μονομαχησομένοιν. Ἔνθα ζητεῖται, πότερον, Ὅμηρος, ἢ Μάρων τῇ τοιᾷδε διαταλαντεύσει μᾶλλον εἰκότως ἐχρήσατο; περὶ ὧ Σκαλίγερος μὲν Μάρωνι, Μακρόβιος δὲ Ὁμήρῳ τὰ πρεσβεῖα ἀπέδωκεν. ΙΒ. 752—795.

Ζεὺς Ἥραν ἐπαχνυμένῳ ἐπὶ τῇ Αἰνείᾳ εὐδοκιμήσει παραμυθεῖται. ΙΑ. 825——837.

Ζεὺς βίας ὑπέρτερος, ἐξαιτησαμένῃ τῇ Ἥρᾳ τὸν ἐκ Λατίνων κοινῇ καὶ Τευκρων, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ γένος συγκρετισμὸν ἐπιτρέπει. ΙΒ. 864—871.

Ζεὺς τῷ Αὐσονίων Φύτλίῳ ὑπὲρ ἀνθρώπβς τε καὶ Θεὸς ἐξάραι ὑπισχνεῖται. ΙΒ. 870.

Ζιφὸς ὄρνις ὁ Ἀετὸς. Α. 430.

Ζιφὸς λαλῆντος πάντα καὶ τρέμει καὶ σιγᾷ. Ι. 108—121.

Ζέφυρος. Α. 146—καὶ ἁπλῶς οἱ Ἄνεμοι καλέμενοι Ζέφυροι. Δ. 242. καὶ Δ. 615.

Ζωοθυσίαι αἱ πρῶται ἀπὸ χοιρίων ἤρξαντο τελεῖθαι. ΙΒ. 117.

Ζωῆς οἷς μέτεξιν ὅσα φίλα, καὶ τεθνηκόσιν ἤδη φίλα τὰ αὐτὰ ἐσὶ διὰ Ἰὼ προσπάθειαν. ς. 711.

Ζωστῆρι τῷ Πάλλαντος ἡ τῶν Δαναϊδῶν ἀταθαλία ἦν ἐπιγεγραμμένη. Ι. 527.

Ζωστὴρ

Ζωσὴρ ὁ τῦ Πάλλαντος, Τύρνῳ τῷ ἐγκομβαμένῳ ἀπώλειαν πρεμνηξεύσατο. Ι. 974—975.

Ζωσὴρ καὶ Λορτὴρ ὁ αὐτὸς ἂν λέγοιτο, κατὰ τὶω διττὶω ἦν ἔλαχε χρῆσιν. ΙΒ. 977.

Ζώων εἶφη ἔθνη ὠνόμασαι. Α. 472.

Ζώων ἕτερα διὰ σωματικῶν μελῶν ἑτέρων ταρβῆντα φαίνεται. Ε. 525.

Ζώων τινα εἰς θυσίαν προσάγεσθαι ἐνομίζετο; ς. 45.

Η.

Ἥβη Θυγάτης Λαομέδοντος. Ζ. 111.

Ἥβη Τιτιώιος. ς. 634.

Ἡδύ τι τὸ χρῆμα τῆς ἐκδικήσεως. Δ. 721.

Ἠδωνὸς ὁ Βορρᾶς ἄνεμος, ὡς ἀπὸ Ἠδωνῶν χώρας, ὅθεν τοῖς Ἕλλησιν ἔπνει. ΙΒ. 381.

Ἠδωνῶν ἐπὶ τῆς χώρας ὕστερον ὁ Μακεδὼν Φίλιππος τὶω πόλιν ἔκτισε Ἰὸς Φιλίππους. Αὐτ:

Ἠέριον ὄρος. ς. 264.

Ἤλεκτρον. Η. 415.

Ἑλίκες μεγάλοι κύκλοι. Α. 293.

Ἑλίκες (ὑπὸ) ποτὲ μὲν ἄνεμος ἐπιτείνεται, ποτὲ δ' ἀνίεται. Γ. 592.

Ἥλιος Τιτὰν. Δ. 126.

Ἡλίκες ἵπποι πῦρ πνέοντες. ΙΒ. 121.

Ἥλυμος, τὶς; Ε. 76.

Ἡλύσιον πεδίον. Ε. 776.

Ἥμαρ ἵσαται ἑκάστῳ. Ι. 497.

Ἡμέρας ἀρχὴ ἄλλη παρ' ἄλλοις. Ε. 780—Ἡμέρα ἥτις Πολιτικὴ καλεῖται, πόθεν ἄρχεται; ς. 587.

Ἡμέρας ἐντὸς μιᾶς μόνον διατρίβειν ἐφᾶται τοῖς κατιοῦσιν εἰς ἅδε ζῶσιν, ἐπέκεινα δ' ἔ. ς. 588.

Ἡμέρας ἄστρα φανέντα. Θ. 21.

Ἡμιμέροψ ὁ Κάκος. Η. 201.

Ἧνὶ (ἐπίῤῥημα) ἐπ' ἀδοκήτῳ τινὶ ἐν χρήσει ὂν παρὰ Μάρωνι. Β. 59. Καὶ ἔστι πως αὐτὸ ἢ θαυμαστικόν. ς. 286.

Ἡνία νεῶν λέγεται τινα; ς. 1. Αὐτ:—Ἡνία τὰ τῶν ἵππων, πῶς κυματόεντα εἰρηται. ΙΒ. 491.

Ἡνίοχοι οἱ αὐτοὶ καὶ ἱπποκόμοι ὑπῆρχον. ΙΒ. 88.

Ἧς περιγραφή. Δ. 139.

Ἠπειρῶται εἰς ἓν Ἰταλιώταις συναφθησόμενοι. Γ. 524—530.

Ἠπιάλτης, ἢ Ἠπίαλος, οἷον τὸ πάθος; ΙΒ. 941.

Ἥρα μιμησαμένη. Α. 8.—Μίαν τῶν παρ' αὐτῇ Νυμφῶν καθυποχομένη Αἰόλω, ὥσπερ ὁ Ὁμηρικὸς Ἀγαμέμνων μίαν τῶν αὐτοῦ θυγατέρων τῷ Ἀχιλλεῖ. Α. 78.

Ἥρα Λακινία. Γ. 577—Ἀργεία. Γ. 572—Καρχηδόνος προστάτις. Δ. 47.—Γαμοστόλος. Δ. 62.—Πότε μάλιστα Κρονιὰς εἴωθε καλεῖσθαι; Δ. 98—Κατ' ἀναγραμματισμὸν Ἥρα ὁ Ἀήρ. Δ. 130.

Ἥρα ἀπ' ἄκρης Παχυνὸς ἐπὶ τὸν Αἰνείου σέλον ἐπαφεῖσα τὰς ὄψεις, καὶ χαλεπήνασα. Ζ. 312.

Ἥρα δεομένη τῆς Ἀληκτοῦς ὑπουργίας. Ζ. 335.—Ἐπισαρκάζουσα ἐφ' οἷς ἐκ ἐπευδοκεῖ Γάμοις Αἰνείου. Ζ. 595. 596—Τὸ κατὰ Τύρνου διευθυνθὲν ἀποτρέπουσα δόρυ. Θ. 774.—Ἐπαρήγουσα Τύρνῳ ἐπὶ ταῖς πολλαῖς ἃς ἔτος εἰργάσατο ἀνδρεκτασίαις. Θ. 793.—Ἀποδυσαμένη, καὶ ἐν χήματι τἀναντίον ἐπιτρέπουσα ἓ ἐφίεται. Ι. 652—Παραλογιζομένη. Ι. 665—Φάσμα Αἰνεία ὅμοιον Τύρνῳ ἀντιπαρισῶσα. Ι. 674.—Ἰυτύρνιω τῷ κασιγνήτῳ ἀντιλαβέσθαι ὑπαλείφουσα. ΙΒ. 164—Ξανθῆς ἐκ νεφέλης ἀποσκοπεῦσα τῆς Αἰνείου τε καὶ Τύρνου μονομαχίας τὸ τέλος. ΙΒ. 823—Ζιὶ πειθαρχοῦσα καὶ ἄκουσα. ΙΒ. 839—843.—Κατὰ τῆς Στυγὸς ὀμνύουσα. ΙΒ. 844—Σωθήκας τινὰς τῷ Διῒ προτείνουσα, ἐφ' αἷς ἓν συναθεὶη τὸ ἐκ Λατίνων τε καὶ Τευκρων συγκροτηθησόμενον Ἔθνος καὶ Κράτος. ΙΒ. 854—859. Ἥρας ἄγαλμα τὸ ἀπὸ Καρχηδόνος ἐπὶ Ῥώμης ὑπὸ Σκιπίωνος μετακομισθὲν. ΙΒ. 871. Αὐτ:

Ἡρῶα τὰ παρὰ Ῥωμαίοις ἐπὶ τῷ Ἀβεντινῷ λόφῳ πάνυ λαμπρῶς εἰωθότα πανηγυρίζεσθαι. ΙΒ. 871.

Ἡράκλεια Τάραντος ὑπὸ τίνος κτισθεῖσα φέρεται; πόθεν τε ἔτως ἐνομασθεῖσα; Γ. 576.

Ἡρακλεῖ Λίγειρος τὸ δένδρον ἀνέκειτο. Ε. 138. καὶ Η. 286.—Οἱ θύοντες αὐτῷ παρίσαντο δερματοφόροι. Η. 292.

Ἡράκλειον ὅπλον ἡ Κορυθὼ. Ι. 343. Αὐτ:

Ἡρακλέους ἆθλος ἡ τῆς Κεμάδος ἱρῶσις· περὶ ἧς διηπόρηται, πότερον ἀερόπες ὑπὸ Μάρωνος εἰρηται, ἢ χαλκόπες; ς. 843—Καὶ ἡ τῶν Ἐρυμάνθε Νεμέων καθιέρωσις. Καὶ ἡ τῆς Λέρνης ἀπόκτανσις. ς. 873.

Ἡρακλέης ὑὸς Γελωνὸς, Ἀγάθυρσος, Σκύθης, ἐξ ὧν τὰ ἔθνη τὰ ἐπώνυμα. H. 750.
Ἡρακλῆς, Θησεὺς, Πειρίθης. ς. 433.
Ἡρακλῆς τετράπηχυς τὶὼ τῷ σώματος ἀναδρομίω. H. 168.
Ἡρακλῆς Ἀλκείδης. H. 209—Ἀμφιτρυωνιάδης. H. 222—Τιρυνθιος. Z. 710. καὶ H. 236.
Ἡρακλῆς τὸ Κάκε ἄντρον ἀνακαλύπτων. Καὶ εἰκὼν ὧδε ἐμφερὴς τῇ ἐν τῇ παρ' Ὁμήρῳ Θεομαχίᾳ. H. 246.
Ἡρακλῆς βρέφος ἄγχων τὲς δράκοντας. H. 300.
Ἡρακλῆς πορθητὴς Τροίης τε καὶ Οἰχαλίης. H. 302.
Ἡρήτε χεὶρ. Z. 761.
Ἡριδανὸς ποταμ. Θ. 704—Ἡριδανῦ χεῦμα. ς. 720.
Ἥρωες τίνες εἶναι ἐνομίζοντο; ς. 708.
Ἡρωϊκὸν τὸ δερματοφορεῖν ἐκρίνετο γνώρισμα. Z. 714.
Ἡρωϊκῶν ἐπὶ χρόνων οἱ Ἄνδρες ὑπῆρχον ἄξυροι. Θ. 184.
Ἥρωσιν ὀπαδοὶ ἑφέποντο κυῶες. H. 479.
Ἡρώων ἐπὶ θεραπείᾳ δράκοντες ἐπισεύοντο πολυωρεῦντες. E. 98.
Ἡσιώνης (περὶ) τῆς τῦ Λαομέδοντος. H. 163.
Ἡφαιςιὰς νῆσος ἱερὰ. H. 434.
Ἥφαιςος Λήμνιος. H. 472.
Ἥφαιςος πατὴρ Κάκε. H. 205.
Ἥφαιςος κατὰ μετωνυμίαν τὸ πῦρ, E. 699.
Ἠχὴ κερατίνη βραγχαλέη. H. 2.
Ἠχὼ. H. 317.
Ἦς περιγραφὴ. Δ. 139.
Ἠὼς ἐποχεμένη τεθρίππῳ. ς. 586.
Ἠὼς ῥοδόχρως καὶ κροκόπεπλος. Z. 47. Καὶ IA. 1.
Ἠὼς Τιθωνῦ λέχος προλιπῦσα. Δ. 640. —Αὐτῦ Τιθωνῦ ἀκόιτη. H. 399. Αὐτ:

Θ.

Θάλασσα ὁμοία φρικὶ πελώρῳ. E. 902. Θάλασσα λευκαζομένη ῥιπῇς ἀνέμων. Z. 566—Θαλάσσης βωμοὶ, A. 121—Βράσματα. Z. 25.
Θαλὸι ἐριθεφέες. H. 134.
Θάμυρις, δὲς δίκας ταῖς Μέσαις. ς. 197.
Θάνατος ὁ κατὰ μοῖραν, ἢ ὁ κατ' αἶσαν. Δ. 762—Ὁ ἐν ὕδασιν οἰκτρότατος. ς. 187—Διμιλῶ ἐςὶν ἀναπαύσεως. Z. 641—Θανάτε χεῖρον τό ἀκῦσαι κακῶς Τύρνος ἐτίθετο. I. 717.
Θάνε· νικῶντος ῥῆμα ἀδυσωπήτε πρὸς τὸν νικηθέντα, καὶ θανεῖν παραιτέμενον διὰ δεήσεως. I. 634.
Θαυμαντὶς ἡ Ἶρις. Θ. 5.
Θάψος χθαμαλὴ. Γ. 716.
Θέσυαι θαλάσσιαι, Θέτις, καὶ αἱ λοιπαὶ τὰ λαιὰ ἔχεσαι, ἐν δεξιοῖς ὄντων τῶν ἀῤῥένων. E. 876.
Θεανὼ ἡ παρὰ Μάρωνι, ἑτέρα τῆς παρ' Ὁμήρῳ. I. 743.
Θέατρον, Κίρκος. E. 301.
Θεάτρε σφῆνες, ποῖαι λέγονται; E. 701.
Θέλησις ἀνθρώπων αὐτοκίνητος· ἐπὶ δὲ τὰ ἀγαθὰ ὑπὸ Θεῦ διεγειρομένη. Θ. 187. 188.
Θεοὶ πατρῷοι ὑπὸ Αἰνείε ἐκ Τροίας ἐκκομιζόμενοι. ς. 78—Πάτριοι καὶ πατρῷοι. B. 757—Θεοὶ ἐκ τῦ βάθες ἀῤῥίδηλοι. A. 441—Οἱ κατὰ Τροίας φερόμενοι. B. 660—Κοινωνοὶ λείας γινόμενοι. Γ. 236—Θεοὶ τρὶς ἑκατὸν Δ. 559—Θεοὶ, Ἡμίθεοι, Ἥρωες. ς. 708. —Θεοὶ ἀντιφρονῦντες καὶ διερίζοντες. I. 7—Θεοὶ τῶν κακῶν αἴτιοι ὑπ' ἐνίων διαβαλλόμενοι IA. 167—Θεοὶ κοινοὶ. IB. 124. Αὐτ:
Θεοῖς θῦμα μᾶλλον ἐυπρόσδεκτον κτῆνος, ἢ ἄνθρωπος. E. 505—Θεὸς ψυχοπομπὸς ἐπὶ τὸν λήθης ποταμὸν τὰς ψυχὰς κατάγων. ς. 816—Θεῶν πέλωρα Αἰγυπτίων. H. 723—Θεῶν ἀγορὰ. I. 2—Θεῶν δόμοι ἀμφίπυλοι. I. 5—Θεοῖς οἱ νεκροὶ μηδὲν ὀφείλειν εἰρῆται. IA. 51—Θεῦ (ἐκ) ἐν ἅπασιν ἐπιἄρχεσθαι. IA. 313.
Θέρος, ἀντὶ τῦ ἔαρος εἴρηται, ἰῶίκα πρῶτον Αἰνείας ἀνήχθη πλεύσων ἀπὸ Ἀντάνδρε. Γ. 10.
Θέρσανδρος, καὶ Σθένελος, καὶ Ὀδυσσεὺς, καὶ Ἀθάμας, καὶ Θόας; καὶ οἱ λοιποὶ, ἐκ τῦ Δορείε ἵππε παρτίῳ ἐκκαθιέμενοι. B. 280. 281. καὶ Αὐτ:
Θερσίλοχος Ἀντιλοχίδης. ς. 529. 530.

Θεσφα-

Θέσφατα παρὰ Δαναοῖς καὶ Τρώεσι φερόμενα, περὶ τῆς Ἰλίε ἁλώσεως. Β. 13.

Θέσφατα Ἀγχίσε. Ζ. 130.

Θέτις Νηρέως Θυγάτηρ. Η. 399.

Θετταλικὴ ἵππος ἐν λόγῳ ἦσα. Ι. 254.

Θῆβαι πόλις Βοιωτίας. Δ. 514 — Καὶ Θῆβαι πόλεις ὁμώνυμοι ἐννέα. Θ. 721.

Θήβη πατρὶς Ἀντιφάτε. Θ. 721.

Θὴρ ὁ Λέρνης. ς. 318. Αὐτ:

Θῆρες ἁπλῶς εἴρηνται καὶ πάντα τὰ κτιώη. ΙΑ. 596.

Θησαυρῷ σαθμὸς· πλῆτος ἄγνωτος. Α 391.

Θησεὺς, Πειρίθες, Ἡρακλῆς. ς. 142. καὶ 433.

Θίασος, πόθεν εἴρηται; Ζ. 623.

Θλαδίαι Δ. 234. Αὐτ.

Θράκη ἡ ἀντιπέρας τῆς Τρωϊκῆς γῆς. ὁποία ἥτε χώρα, καὶ τέθνος, Γ. 15— Θράκη πωλοτρόφος ἀγαθὴ. Θ. 149.

Θρηΐκιαι Σαυρομάτιδες, αἱ περὶ τὴν Θερμώδοντος ὄχθιω. ΙΑ. 689.

Θρηϊκιῳδοὶ περὶ τὸν νεκρὸν Πάλλαντος σφεντυπέμεναί τε, καὶ τὰς παρειὰς ξαινόμεναι. ΙΑ 30.

Θρηϊκιῳδία περὶ τὸν Πάλλανθα Αἰνείε. ΙΑ. 51— Καὶ Εὐάνδρε τῆ γεννήτορος. ΙΑ. 153—185.

Θρῇξ περὶ τὰ Λατίνε Ἀνάκτορα, τῆ νεκροῦ Πάλλαντος ἐπικομιζομένε. ΙΑ. 219.

Θύβριδος δόμος μέγας. Η. 67.

Θύβρις πολυώνυμος. Β. 838. Ὁ αὐτὸς καὶ Θύμβρις. Ι. 131—Καὶ ὑπὸ τῆ Πάλλαντος Θεοκλυτέμενος. Ι. 448 — Καὶ Θυμβραῖος ἐξ αὐτῆ Ἀπόλλων, ἐπακοὸς τῆς Αἰνείου εὐχῆς. Γ. 91—96.

Θύβρις ὀιδαίνων ἐν αἵμασιν ΙΑ. 413.

Θυγατέρες Ἄτλαντος. Δ. 284.

Θυγατρὸς Λατίνε πολλοὶ μνησῆρες. Τύρνος δ' ἐξόχως. Ζ. 56— Ταύτης ἡ κεφαλὴ τερατωδῶς Πυρπολεῖσθαι δόξασα. Ζ. 77.

Θύματα ἄλλα ἄλλοις τῶν Θεῶν προσαγόμενα, Γ. 122.

Θυμάτων σφαγιαζομένων τὰ σπλάγχνα, ἐν κύμασιν ἀποῤῥιπτέμενα. Ε. 246. καὶ 820.

Θυμοίτης Τρωσὶ συμβελεύων ἐντὸς τῆ Ἄξεος τὸν Δάρειον ἵππον εἰσαγαγεῖν. Β. 33.

Θυμώμενοι μάτιω παραινέντα. ΙΑ. 312.

Θυόμενα (τὰ) μέλανα ἐχρῖω εἶναι τῷ Αἰδωνεῖ, καὶ τῆ Κόρη. ς. 177.

Θύοντες Ἡρακλεῖ περίσαντο δερματοφόροι. Η. 292.

Θύρα ἡ τῆ ἄντρε τῆ Κάκε ὅπως ὠχύρωτο. Η. 219.

Θύρσοι. Ζ. 416.

Θυρῶν τὰς σαθμὰς τῶν ἐπὶ τῆ Βεθρωτῆ Αἰνείας ἀπαίζεται. Γ. 372.

Θυσίαις (ἐν), ἔτι ἁπλῶ τῶν κυρίως ἐπιζητεμένων, ἀντικαθίσατο τὸ ἰσοδώαμον, ἢ τὸ ἀνάλογον. Δ. 561. Αὐτ:

Θωπεία τῆ Μάρωνος πρὸς Καίσαρα. Θ. 664.

Θώρακες, καὶ τέτων εἴδη. Ζ. 680.

Θώραξ τρίπλοκος. Ε. 269 — Δίπλαξ, Λεπιδωτὸς, Φολιδωτὸς. Θ 733.

Θώραξ ὁ Δημολέοντος. Ε. 273—Ὁ τῆ Μεζέντε δωδεκάτρητος. ΙΑ. 9.

I

Ἰάνικλον, Κρονιὰς Ἄκρα. Η. 373.

Ἰανὸς ἀμφιπρόσωπος. Ζ. 192 — Πυλαωρὸς. Ζ. 655—Ὁ Κρόνος. Η. 372— Διμέτωπος. ΙΒ. 207. — Ἰανῆ πύλαι ἀνοιγόμεναι, ἢ κλειόμεναι· τὸ μὲν, ἐν πολέμε κινήσει, τὸ δ' ἐν καταπαύσει. Ζ. 651.

Ἴαπις Ἰατρὸς, τοῖς ἐξ Ἀπόλλωνος χαρίσμασι κεκασμένος. ΙΒ. 410—412.

Ἰαπυξ ἄνεμος. Η. 735.

Ἰάρβας (φασὶν) ὁ Ἄμμων αὐτὸς ἰῶ, ὃς καὶ ὁ Χὰμ εἶναι εἴρηται. Δ. 38. Αὐτ: καὶ 215.

Ἰάρβας πρὸς τὸν Ζῆνα ἐπιποτνιώμενος. Δ. 226—Αἰνείαν ἐξαθενῶν, καὶ τῷ Πάριδι παραβάλλων. Δ 234.

Ἰασίων καὶ Δάρδανος, καὶ τὰ κατ' αὐτοὺς. Γ. 177. 178.

Ἰάσπιδος τῆ λίθε ἡ δώαμις. Δ. 287.

Ἰατρικὴ τέχνη σιγαλέα. ΙΒ. 415.

Ἰατρὸς εἰς Θεὸν ἀναφέρων τιὼ τῆ πάσχοντος ἴασιν. ΙΒ. 446.

Ἰβηρικὴ ἀλεργὶς. Θ. 605.

Ἰγνὺς ἢ Ἰγνύα ἡ Γύγε, τμηθεῖσα ὑπὸ Τύρνε. Θ. 790.

Ἰδαῖον ἄλσος. Γ. 119.

Ἰδαῖος ἱξὸς. ς. 536.
Ἰδάλιον ἄλσος. Α. 729.
Ἰδαλία Ἀφροδίτη. Ε. 802.
Ἴδη Φρυγία. Γ. 7. καὶ Θ. 82.
Ἴδη Κρηταία, ἑτέρα τῆς Τρωϊκῆς. Γ. 111.
Ἴδη ἡ Νίσα μήτηρ, ὡς Θηροβόλος· ἢ γοιῶ ἡ Μητρὶς Ἴδη τὸ ὄρος, ὡς Θηριοτρίφον. Θ. 180.
Ἴδμων, ὁ πρὸς Αἰνείαν ὑπὸ Τύρνε ἀποσελλόμενος Κήρυξ, τιὼ μονομαχίαν ἀποδεχομένῳ. ΙΒ. 78.
Ἰδομενεὺς ἐκπεσὼν τῆς ἐν τῇ Κρήτῃ ἡγεμονίας, καὶ ἐπὶ τῆς Καλαβρίας μετοικισθεὶς. Γ. 129.
Ἰδομενέως τῇ Λυκτίᾳ ἀποικία οἱ Σαλεντῖνοι. Γ. 423. 424.
Ἰδομενέως κτίσμα Νεὼς Ἀθήνης. Γ. 355.
Ἰδομενέως οἶκος ἀνάστατος. ΙΑ. 273.
Ἱδρὼς πισσήεις. Θ. 842.
Ἱδρὼς ἵππων καπνώδης. ΙΒ. 353.
Ἱεραὶ χρυσῇ βελιμία. Γ. 60.
Ἱεραὶ μελάγχροα. Ε. 778.
Ἱεραὶ ἐλογίζετο τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης παρατιθέμενα. Ζ. 122.
Ἱεραὶ βοτάνη ἡ Λιβανωτὶς. ΙΒ. 126.
Ἱεραὶ ἀκταὶ αἱ Νυμίκῳ, διὰ τιὼ παῤ αὐταῖς Αἰνείου πεσόντος ἐν τῷ πολέμῳ ἐξαφάντωσιν. Ζ. 849.
Ἱερακος ἐκ τῆ ὀρνέᾳ ὁμοίωσις, καὶ τῆ ὀνόματος τῆ Ἱέρακος ἐτυμολογία. ΙΑ. 754.
Ἰθάκης λιμιὼ. Α. 175 — Σκόπελοι. Γ. 290.
Ἰθακος, Ἰθάκη, Ἰθακήσιος. Β. 129.
Ἰκεσία πιπτόντων ἐν πολέμῳ, σώζεσθαι τῆ νικήσαντος δεομένων. Ι. 555.
Ἱκμενος ἔρος. Ι, 139.
Ἵλαι. Ὀρτῖναι. Ζ. 767.
Ἴλβη νῆσος Τυῤῥηνικὴ, ἐπίσημος ἐκ τῆ ἐν αὐτῇ μεταλλευομένῳ σιδήρῳ. Ι. 182.
Ἰλιάδες ἐν ἀνέτοις πλοκάμοις πένθος ἀναβαλλόμεναι, διὰ τιὼ τῆς πλάνης μακρότητα ἀπαυδήσασαι. Γ. 68.
Ἰλιάδες περὶ τὸν τῆ Πάλλαντος νεκρὸν. Οὐ γὰρ εἰκὸς ἁπάσας ἐπιμεῖναι καταλειφθείσας ἐπὶ Σικελίας. ΙΑ. 35.
Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια, Ἀμφότερα ὁ Μάρων τὰ εἴδη τῆς Θεμήρῳ ποιήσεως, ἐν ἑνὶ συγγράψας σωῆψεν ἐπὶ τῆ ἰδίῳ ποιήματος. Ἀντιτρόφως γεμιὼ: Τὰ γὰρ ὅπλα καὶ τὸν Ἄνδρα ἄσαι προθέμενος, ἤρξαλο μὲν ἀπὸ τῆ Ἀνδρὸς, κατέληξε δ' ἐπὶ τὰ ὅπλα. Α. 5.
Ἴλιον, Τρωὰς, Δαρδανία· πολυώνυμος ἡ χώρα. Β. 345.
Ἰλιωνεὺς φέρτατος ἀγορητὴς. Α. 505. Ὡς ἐξ Αἰνείᾳ πρὸς Λατῖνον διαπρεσβεύων. Ζ. 225—255—Δῶρα προσάγων. Ζ. 260—263.
Ἰλιώνη. Α. 701
Ἰλλυρικοὶ κόλποι. Λ. 265.
Ἴλος ὑπὸ Τύρνε διὰ τῆς κωμῆς διαπαρεὶς. ΙΒ. 559.
Ἱμάντες οἱ περὶ τὰ ἀκόντια περιελίσσεσθαι εἰωθότες. Θ. 688.
Ἱματίων διάῤῥηξις ἐν συμφοραῖς ἐπερχομένοις. Ε. 723.
Ἱμέλλη Ζ. 765.
Ἰνάχιον Ἄργος. Ζ. 309.
Ἰναχία ἡ Ἑλλὰς. ΙΑ. 298.
Ἰνδοὶ καὶ οἱ Αἰθίοπες ἐλέφανται. Η. 730.
Ἰξίων ς. 656. καὶ 675.
Ἰξὸς ἐξ ὀθνείᾳ σπέρματος ὅπως φύεται. ς. 231. Ἰοὶ Γοργόνειοι. Ζ. 366.
Ἰόνιον πέλαγος. 223. Γ. καὶ Ε. 198.
Ἰόλιος Καίσαρ καὶ Πομπήϊος χετλιάζειν ἐνάγουσιν Ἀγχίσιῳ ἐν ᾅδῃ, προορῶντα μέλλοντας, εἰς μόρας ἀντιπάλους ἀποκριθήσεσθαι. ς. 909.
Ἴλος ὁ παῖς, πρὸς ὃν ὁ τῶν Ἰουλίων οἶκος ἀνήγετο. Δ. 255.
Ἴλος τὸν πρῶτον ἴουλον ἤδη ἀνθῶν. Θ. 184—Θειογεννὴς, Θεᾶς τε ἀπογενῶν. Θ. 664.
Ἵπποι Ποσειδῶνος. Α. 172.
Ἵπποι Τυδείδᾳ. Α. 802.
Ἵππῳ τῇ Δορείᾳ ἐντὸς πολλοὶ ἐλάνθανον ἐνεδρεύοντες. Β. 15. καὶ 18. Ὅρα ἀνωτ. ἐν τῇ Δοράτεος.
Ἱππικαὶ Ἵλαι, οἱονεὶ πτέρυγες εἰσὶν ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς παρατάξεσι. Δ. 128.
Ἱππικὸν ἀγώνισμα μειρακίων παρὰ Ῥωμαίοις. Ε. 515 — Τέτε παρατάξεις τε καὶ περιελίξεις. Ε. 607.
Ἵπποι τὰς χαλινὰς ἐπιδάκνοντες. Δ. 147—Ἵπποι σπέρματος αἰθερίᾳ, ἃς ἡ Κίρκη ἐκ τῶν τῆ πατρὸς αὐτῆς Ἡλίᾳ ἀπέκλεψεν. Ζ. 303 — Ἵπποι τῶν Ἀλσέων

σέων Ἀρτέμιδος ἀπειργόμενοι. Z. 830.
Ἵπποι ἐπὶ τῆς νεκρᾶς πυρᾶς καιόμενοι. IA. 80—Ἵπποι δακρύοντες. IA. 90.
Ἱπποµανὲς. Δ. 564.
Ἱππολύτη. IA. 691. 692.
Ἱππολύτου παῖς Βίβιος. Z. 812.
Ἱππόλυτος ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀττικῆς θραυσθεὶς, καὶ εἰς Ἰταλίαν µετανασὰς. Z. 831.
Ἵππος δίχρως θρηίκιος E. 591—Ἵππος θρᾷξ Θ. 49—Ἵππος Ἰάπύξ. IA. 710. —Ἵππος πληγεὶς, καὶ ἄυρας λακτίζων, καὶ πίπτων, καὶ τὸν ἀναβάτην προσεδίζων, καὶ ἐπιτρίβων. I. 937.
Ἵππος ἀδαµὴς Θηρίον κληθεῖσα. IA. 196.
Ἵππος κατὰ τὸ κρανίον δόρατι τρωθεὶς. IA. 664.
Ἵππος ψώµενος ἤδεται. IB. 89.
Ἵππων ἐκ τῶν ὀραθέντων Ἀγχίσης πῆ µὲν ἐσοµένης πολέµης, πῆ δ' εἰρηνίῃ σωτετεκµαίρετο. Γ. 564—567.
Ἵππος παραιτεῖσθαι, τῆς µάχης ἐν δυσχωρίαις συγκροτεµένης. I. 391.
Ἵππος ἀκοσήσαντος, καὶ ἐκ τοῦ ἱπποσασίου ἀπολυθέντος, καὶ γαύρως ἐλευθεριάζοντος τῷ δρόµῳ. Ὁµηρικὴ εἰκών. IA. 516—521.
Ἵππων τρεχόντων κατακροτισµὸς, δι' ἔπους µιµητικῶς ἐκφραζόµενος. Τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ἐπῶν χαλεπὰ εἴρηται, ὡς τοῖς ψελλοῖς τε καὶ τραυλοῖς ὄντα δυσέκφορα. IA. 911.
Ἵππος χρεµετισµὸς αἴσιος τοῖς ἐπιβάταις ἐξεκαζόµενος. IB. 85.
Ἱππουρις, ἱπποδάσεια, κωνή. I. 914.
Ἶρις ἡ Θαύµαντος καὶ Ἠλέκτρας. Δ. 766. καὶ Θ. 5.
Ἶρις ἐπὶ τῷ θανάτῳ Διδοῦς, τὸ Περσεφόνης ἔργον πληροῦσα, Ἥρας κελεύσει. Δ. 764. Αὐτ:—ἧς ἐστὶν ἄγγελος. Θ. 2.
Ἶρις τὸ µετέωρον φαινόµενον. Δ. 766—Πάµµεγα τόξον. Θ. 15.
Ἶρις E. 634—650—693.
Ἴσα ὄµµατα τὰ δίκαια. Θ. 213.
Ἴσµαρος πόλις Κικόνων. I. 376. καὶ Ἰσµαρία λίµνη. Αὐτ:
Ἰσὸς νηὸς. E. 880— Ἰσία, Κεραῖαι, καὶ τὰ τέτων κέρατα. E. 881—883.
Ἰταλία τε καὶ Ἰσπανία, Ἑσπερίας τιὰ ἐπίκλησιν ἀµφότεραι ἔχον. Δ. 574.
Ἰταλία, εἰς ἣν πεύδων Αἰνείας ἐτύγχανεν. Γ. 400.
Ἰταλίας πέρατα τίνα φευκτέα ἰῷ τῷ Αἰνείᾳ; Γ. 419.
Ἰταλιῶται Ἠπειρώταις σωναφθησόµενοι ποτὲ εἰς ἕν. Γ. 524—530.
Ἰταλίᾳ (ἐν), δῄρεις ἀλεπάλληλοι. Δ. 250.
Ἰταλία γῆ Οἰνώτριος Z. 90.
Ἰταλία πολυώνυµος. H. 342.
Ἰταλὸς Σαβῖνος. Z. 190. Αὐτ:
Ἰταλῶν καὶ Τρώων ἡ ἀνέκαθεν οἰκειότης. Z. 220.
Ἰῦτύρνη Τύρνε Κασιγνήτη ἐν Θεοῖς εἶναι ταχθεῖσα I. 469 — Ὑπὸ Ἥρας προτρεποµένη πρὸς ἀντίληψιν ποιεῖσαι τῷ ἀδελφῷ. IB. 145 — 164 — Πρὸ τῶν ἄλλων ἐπηθηµένη τῆς Αἰνείου προελεύσεως. IB. 467.—Μετίσκον τὸν Τύρνε Ἰώλοχον ἀπωσαµένη τῷ δίφρῳ, καὶ αὐτὴ διέπουσα IB. 389—Τύρνον τῷ Αἰνείᾳ ἐλθεῖν ὁµόσε πέρρῳ ἀπάγουσα. IB. 500—Τὸ πατρῷον ἄορ Τύρνῳ κοµίζουσα. IB. 815.
Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι, σφάγιον ἐσοµένη. B. 122.
Ἴφιτος καὶ Πελίας σωυδιασωθέντες ἅµα τῷ Αἰνείᾳ ἐπὶ τῇ Τροίας διαπορθήσει. B. 462.
Ἴχνη ζώων ἀντίστροφα, κλεπτίσµατα διατυπωθέντα πρὸς τὸ λαθεῖν. H. 217.
Ἰὼ ἡ τοῦ Ἰνάχου εἰς βοῦν µεταβληθεῖσα, τίνι Τύρνε κατηγλάϊζεν ἀπίδα. Z. 840.
Ἰωγὴ, δυοῖν στρατιῶν ἀντιπαρατεταγµένων ἐµβόησις. IB. 787.

K.

Καθαίρεσις τῶν ὑπὲρ τὰς σκαιὰς πύλας βάρεων, πρὸς εἰσκοµιδὴν τοῦ Δαρείου ἵππου εἴσω τοῦ Ἄστεος. B. 250.
Καθαργένη, πόλιν νέαν σηµαίνει Φοινικιστί. A 325.
Καϊάττη Αἰνείου τίτθη, καὶ ἐξ αὐτῆς ἡ ἐπώνυµος πόλις. Z. 1. 2.
Κάϊκος ἀπὸ σκοπιᾶς παρατηρῶν, στρατὸν πολεµίων ἐπερχόµενον τοῖς Τρωσὶ καταγγέλλει. Θ. 35.
Καίκυλος Ἡφαίστου υἱὸς. Z. 726—730.
Καινεὺς τίς; S. 492.
Καίρητα Πόλις, ἡ ἄλλως Ἄγυλλα, ἀπὸ τοῦ βαρβαρικῶς προφερόµενου (χαίρε)

ρε) ἕτω κληθεῖσα. Z. 700—ἡ δ' αὐτὴ καὶ Καιρήτη. H. 620—καὶ—I. 194.

Κάκος ἡμιμέρου. H. 201.—Καὶ ἰὰ περὶ αὐτῆ, ἄχρις H. 269.

Καίσαρ Ὀκταουιανὸς, Θεῖον γένος, ὁ ἐπικληθεὶς Αὔγουστος. ς. 855—862—Ὅθεν τῆ Καίσαρ τὸ ἔτυμον; A. 310—Τέτε ἔργα, κλέος, τρόπαια, ἐκθέωσις. A 311—314—Ἐπ' αὐτῆ μοναρχήσαντος εἰρηναῖα πάντα. A. 315.

Καλαβρίας (ἐπὶ), τῆς πάλαι Μεσαπίας, Ναὶς Ἀθηνᾶς, κτίσμα Ἰδομενέως. Γ. 555.

Κάλη πόλις. Z. 779.

Καλιαὶ ἀδόλεχοι αἱ τῶν χελιδόνων, καθ' ὑπαλλαγὴν. IB. 495.

Καλλιόπεια, διατὶ ταύτῃ οἱ Ποιηταὶ μάλιστα ἐν Μέσαις ἐπικαλῶνται; Θ. 548—552.

Καλύβαι εἰς Βάρεις μεταποιηθεῖσαι. A. 459.

Καλυδὼν ἡ ἐν Ἰταλίᾳ. IA. 280.

Κάλχας ὁ Μάντις. B. 105—Μεθ' ἡμέρας δέκα ὑπερθέμενος τὴν θέσπιν. B. 333.—Καὶ τὴν κατὰ Σίνωνος ψῆφον ἀποφηνάμενος. B. 136—Ἐν ᾗ κοινῇ σωθῆναι ἅπαντες. B. 137.

Καμαρίνα. Γ. 729.

Καμίλλος ὁ Δικτάτωρ ἀριστεὺς. ς. 901.

Καμίλλα ἡ ἐξ ἔθνες Οὐόλσκων. Z. 855.—Τάυτης ποδώκεια Z. 860—Προμαχήσασθαι μεθ' ἧς ἦγεν ἵππε προθυμεμένη. IA. 527. 528—Τῇ Ἀρτέμιδι παρὰ τῆ Γεννήτορος φθάσασα καθιερωθῆναι. IA. 581—Πρώτη δὲ αὔρας γενομένη ἱκέτις. IA. 582—Δῶρον τῇ Τριοδίτιδι ἐκ χλοερῆ βάλε ἀνεκπαθεῖσα. IA. 590—Ἐκ παιδὸς ἐν ὅπλοις ἀνατραφεῖσα. IA. 598—Ὑπὸ πολλῶν μνησευομένη. IA. 605—Οἷς τισιν ὅπλοις ἐκέχρητο. IA. 679—Τίνας ὀπαδὰς ἦν ἔχεσα. IA. 684—Ὀρσίλοχον ἀνελῆσα καὶ Βέτιλω. IA. 922—730—Ἵππον ὑπερθέυσασα. IA. 752.—Ὡς Πέλεια τὸν Κίρκον ἑλῆσα παρὰ τὸ εἰκὸς. IA. 756—Ταύτῃ μάλιστα τὸν νᾶν Ἄρρων ἐπεῖχεν. IA. 795—Οἷα δὴ θηλυτέρη τῷ πόθῳ εἵλκετο τῶν Χλωρέως ἀγλαϊῶν ὅπλων. IA. 816—Τὸ βέλος ᾧ τέτρωτο ἰδίᾳ χειρὶ ἐκπάσασα, καὶ θανῆσα. IA. 851.—Διά της ὀπαδῆ Ἄκκας τὸ ποιητέον Τύρνῳ παραινέσασα. IA. 855—861—Ὅπως τὸ τελευταῖον ὤχετο ἀποπνεύσασα; IA. 862—Μηδὲν ὑπὸ Τῆς Ἀρτέμιδος ὠφεληθεῖσα. IA. 878—Καμίλλας ἐναγόμεναι τῷ ζήλῳ, καὶ αἱ ἐν Ἄσει τῷ Λατίνε γυναῖκες ὥρμητο ἐπὶ τὰ ὅπλα. IA. 928.

Κάνναις (ἡ ἐν) μάχη. I. 13.

Καπιωὶ δρυμοὶ. Z. 744—746.

Καπιτώλιον ὁ Κρόνιος λόφος. H. 362. Ὁ περὶν λοχμήεις, ὕστερον χρυσῆς. H. 363.

Καπιτωλίε (ἐπὶ τῆ) οἶκος τοῖς Αἰνείε ἱδρυθεὶς ὕστερον ἀπογόνοις. Θ. 465.

Καπιτωλίε ἀσεμβὴς λᾶς. Θ. 465. Αὐτ:

Καππαδόκων, Κιλίκων, Θρακῶν, Ἄφρων, ἢ Βακτριανῶν τῶν ἐχάτων ὅπλα Βαρβαρικὰ. H. 710—713.

Καπρέαι νῆσος, ἢ σκόπελοι. E. 917. ἢ Z. 785.

Καπύη Καμπανῶν Ἄσυ. καὶ ὅθεν ἡ κλῆσις; I. 152.

Κάπυς τὶν τῆ Δαρατέε ἵππε ἐντὸς τῆ τείχες εἰσένεξιν ἀποβελεύων. B. 37.

Κάπυς ἀφ' ἧ τὸ Καμπανὸν ἐπωνόμασαι Ἄσυ. I. 152.

Καρδίας Τρῶσις ὀξύτατον φέρει θάνατον. IB. 529.

Κᾶρες. H. 750.

Καρμενταλία πύλη ἐν Ῥώμῃ ἡ κληθεῖσα Scelerata. H. 352.

Καρμέντα Θέσπις, ἐξ ἧς Κάρμινα τὰ ἔπη παρὰ Λατίνοις. H. 350.

Καρπάθια κύματα. E. 622.

Καρπῶν φρύξις εἰς ἄλετον. A. 197.

Καρχηδόνος κτίσμα. A. 16.—Ταύτης λιμὶν. A. 175.—Ἐν τοῖς ὑπὲρ τῶν θεμελίων αὐτῆς ὀρύγμασιν, Ἵππε τε καὶ Βοὸς κρανίων ἀνεύρεσις. A. 485—Καρθαγὼ Φοινικιστὶ, Νέαν πόλιν σημαίνει, ἐξ ἧ ἡ Καρθαγένη, καὶ Καθαργένη. A. 325. καὶ 401.

Καρχηδονικῶν πολέμων προρρήσεις. I. 11. 12

Καρχήσια. E. 80.

Κασπερία πόλις. Z. 765.

Κασσάνδρα Φοιβὰς ἀπιστεμένη ἐν οἷς ἔχρα. B. 263. καὶ I. 70—Ἐν τῷ Παλλάδος Νεῷ ἁλῆσα τε καὶ διακορευθεῖσα. B. 427.—430—Κάρη. Γ. 194—Μάντις. E. 671.

Κάσωρ καὶ Πολυδεύκης. ς. 140.

Κάσωρ καὶ Θύμβρις. I. 130. 131.

Καταπέλτης. IA. 641.

Κατασ-

Κατασκευὴ τῆ Διὸς Κεραυνῆ. Η. 446—449
Κατασκοπεύσοντας (τὲς) σωτελεῖ τα τῆς χώρας προεσδέναι. Θ. 237. καὶ 249.
Κατήϊοι λόγχαι. Ζ. 792.
Κατιλίνας. Θ. 693.
Κατίλλος, Κόρας, Τίβερτος ὁμαίμονες. Ζ. 718.
Κάτων ὁ πρεσβύτερος. ς. 918.
Κάτων ὧδε πότερος; ὁ Ὑτίκης, ἢ ὁ Κηνσόριος; Η. 695.
Καυλῶνος ἄκραι. Γ. 578.
Κάϋστρος ποταμὸς. Ζ. 751.
Καφαρεὺς ΙΑ. 208. 209.
Κέδρος ὠγυγίη. Ζ 190.
Κέδρος εὐ φύεται ἐν Ἰταλίᾳ. ΙΑ. 139.
Κεῖσο: Σαρκασμὸς τῶ πεπτωκότι ὑπὸ τῆ καταβαλόντος ἐπιτοξευόμενος. Ι. 591—καθάπερεῦν καὶ τὸ: Θάνε. Ι. 634.
Κεκροπίδαι οἱ Ἀθηναῖοι. ς. 24.
Κελαινὼ Μάντις λευγαλέα. Γ. 261. 262—Ἡ μεγάλη ἐν Ἐρεννύσιν. Γ. 268.
Κεμάδος ἡ τρῶσις, Ἡρακλέης ἄθλος. Πότερον δὲ ἡ Κεμὰς ἀερόπης, ἢ χαλκόπης τῶ Ὀυϊργιλίω προσείρηται; ς. 873.
Κενήριον. ς. 553. καὶ Θ. 219.
Κένταυρος, Ναῦς ἀπὸ τῆ παρασήμε τῆτο καλεμένη. Καὶ περὶ τῆ τεραστιολάτε ἐνταῦθα μορφώματος. Ε. 126. καὶ ς. 317.
Κενταυροι νεφεληγενεῖς. Η. 304.
Κεραῖαι, καὶ τὰ κατ' αὐτὰς Κέραλα. Ε. 481—483.
Κέρασιν ἐχρῶντο ποτηρίοις οἱ πάλαι. Καὶ περὶ τῆς τῶν ὕστερον ἐν τοῖς σκεύεσι τέτοις πολυτελείας. Α. 777.
Κερατίνης σάλπιγγος ἠχὼ βραγχαλέη. Η. 2.
Κεράτων τὸ μεσηγὺ, τὸ ξερεώτερον ἐςὶ τῆ κρανίε. Ε. 500.
Κεραύνια, καὶ Ἀκροκεράυνια ὄρη. Γ. 531.
Κεραυνοὶ ἐκ τῶν νεφῶν ἐκπυρίωιζόμενοι ς. 646.
Κέρβερος. ς. 457. καὶ Η. 309.
Κεξοὶ μύρμηκες. Ε 417—421.
Κεφαλαὶ ἀπηωρημέναι, ὡς ἐπαθλα προεπιδεικνύμεναι. Η. 204.
Κεφαλαὶ τῶν ἐν μάχη πεπτωκότων ἐπιδορατίοι φερόμεναι. Η. 485.
Κηδεία μετὰ λαμπρότητος ἐπιτελεσμένη μάταιον. Ζ. 642.
Κηρυκεῖον ἡ Ἑρμῆ ῥάβδος, καὶ Κήρυκες οἱ Διὸς Ἄγγελοι καὶ Ἀνδρῶν. Δ, 263.
Κητῶν εἴδη τινὰ. Θ. 120.
Κιθάρα ἑπτάχορδος, Χέλυς, Φόρμιγξ. ς. 705.
Κικόνων πόλις Ἴσμαρος. Καὶ Λίμνη Ἰσμαρία. Ι. 376.
Κιρκαία γῆ. Ζ. 11. Κιρκαῖος Περὶν. Ζ 851.
Κίρκη ἠλίε θυγάτηρ. Ζ. 12 — Ταύτης δώματα. Ζ. 14. — Μεταμορφώσεις αἱ ὑπ' αὐτῆς τερατευργόμεναι, ἀνθρώπων μεταβαλλομένων εἰς θηρία. Ζ. 16.
Κίρκη ἐκ τῶν τῆ πατρὸς αὐτῆς Ἡλίε ἵππων ἐκκλέψασα πτέρυα. Ζ. 303.
Κίρκος τὸ θέατρον. Ε. 801.
Κισσεὺς ὁ Θεάξ. Ε. 562
Κισσηΐς ἡ Ἑκάβη, ἡ Δύμαντος παρ' ἄλλοις Ζ. 344 — Κισσηΐδα Ὅμηρος μὲν λέγει τὴν Ἀντήνορος δάμαρτα, ὁ δὲ Μάρων τὴν τῆ Πριάμε ἀκοίτιν. Ι. 744.
Κλαυθμῶνος γῶρος, εἰς διατριβὴν, ἢ κρυπτείαν τοῖς ἐρωτομανέσιν ἀποκείμενος. ς. 483.
Κλαῦσος Ἄτται. Ζ. 756.
Κλαῦσος ἢ (ὡς ἄλλοι) Λαῦσος Ἕτερος τυχὸν ἔτος τῆ Μεζέντε ἡγέος. Ι. 370.
Κλεῖθρα τὰ Πελάρα. Γ. 434.
Κλεοπάτρα ἐπὶ τῆς Ἀκτιακῆς Ναυμαχίας εἰς Φυγὴν τραπεῖσα. Η. 732. —Διὰ πόντε καὶ Ἰάπυγος ἀποδιδράσκεσα. Η. 735—Ἄμεινον δ' οὐ ἐποίησεν, εἰ ἄχρι τῆς ἐνδοτέρας Αἰγύπτε πεφεύγοι. Η. 737.
Κλῆροι Λύκιοι. Δ. 379.
Κλῆροι ἐν κιωνῃ παλλόμενοι. Ε. 514.
Κληρωταὶ αἱ ἐν Ἅδε δίκαι. ς. 472.
Κλοιλία μετὰ καὶ ἄλλων Ῥωμαΐδων ὁμηρεύσασα, καὶ τὸν ποταμὸν διανήξαμένη δραπέτις. Η. 676.
Κλάσιον ἡ Περσήε Μητρόπολις. Ι. 176.
Κλύτιος Αἰολίδης. Θ. 801.
Κνημῖδες ἀργυραῖ. Ζ. 681.

Κνώσσια τὰ ἐκ Κνωσσοῦ ξυσὰ. Ε. 319.
Κνώσσιος ἄκρα. ς. 29
Κόγχαις (ἐν) οἱ πάλαι ἐσάλπιζον. ς. 195.
Κόθορνος ὑποδήματος εἶδος. Α. 399.
Κοῖος, Ἐγκέλαδός τε Τιτᾶνες. Δ. 165.
Κολλατῖναι καὶ Κόρα, πόλεις τῶν περὶ τὴν Ῥώμην. ς. 841—844.
Κόλποι φάρεσι κροταλοῦντες χρυσείοις. ΙΑ. 809.
Κόλπος τὸ κοίλωμα τῶν ὀφθαλμῶν. Δ. 32.
Κόμη καρτὴ εἰς κόσμον. Ε. 581.
Κομήτης, καὶ τέτταρα εἴδη. Ι. 290.
Κόμπος, ἢ τρυγμὸς, ἢ ἄρραβος ὀδόντων ἐν ζώοις ἐξαγριωμένοις. Ι. 757.
Κόνις αἰρομένη εἰς νέφος ἐπὶ σφατοῦ κινήσεως. Θ. 33.
Κοντὸς ὅπλον ὁποῖον; Θ. 533.
Κορμῶν τὰ κοῖλα οἰκοῦντες οἱ παλαιοὶ καὶ πετρῶν, τὴν παροιμίαν ἔδωκαν φέρεσθαι, τὴν, ἀπὸ δρυὸς ἢ ἀπὸ πέτρης. Η. 327—331.
Κορνήλιος, ὁ δεύτερος μετὰ Ῥωμύλον τὰ Ὀπίμια σκῦλα ἀράμενος. ς. 9 9.
Κόροιβος Μυγδονίδης. Β. 365—Μηδόλως τῇ Κασσάνδρᾳ πιστεύων οἷς περὶ αὐτοῦ ἀπεφοίβασε. Β. 368—Ἠλίθιος. Β 409 —Ὑπὲρ ἐκείνης ἑαυτοῦ ἀφειδήσας—Β. 432— Ἐν τῷ Ναῷ προσπεφυγὼς ἐκεῖ ἀναιρεῖται. Β 451. 452.
Κόρση καὶ Κόρρη. Ε. 434.
Κορύβαντες. Γ. 115.
Κόρυς ἐκ φλοιοῦ. Ζ. 793.
Κόρυς Μεσάπη, Ἕρμαιον εὑρεθεῖσα. Θ. 380.
Κόρυτος πόλις Ἑτρυρίας, ἢ Θυσκίας, ἐξ ἧς ὁ Δάρδανος. Α. 415. καὶ Γ. 180. καὶ Ζ. 222.
Κορύτου Ἄρσεα. Θ. 10.
Κόσμος αἰδίως ὑφεσᾶναι ὑποτιθέμενος. ς. 788.
Κόσσα πόλις Οἰνώτρων. Ι. 177.
Κυρῆται. Γ. 140.
Κυριδίη ἄλοχος. Α. 377.
Κράνεια Ἰταλιῶτις. Θ. 722.
Κρᾶται κατακαλύπτοντες ἕθυον Ἥρῃ Ἀργείῃ Γ. 570—572.
Κρέουσα τῆς εἰς τὸν πόλεμον ματαίας ἤδη ὁρμῆς Αἰνείαν ἀναχαιτίζει, τὸν ὑὸν προβάλλουσα. Β. 729 — Πολεμησείοντα δὲ μανικῶς μεταπείθει διὰ διλήμματος. Β. 730.
Κρεούσης ἀφανοῦς γενομένης, τὶς ἡ τῆς παρατροπῆς αἰτία; Β. 793 — Ταύτης ἀναζήτησις. Β. 816 — Καὶ Αἰνείᾳ ἐν μέσοις τοῖς πολεμίοις, ἐξ ὀνόματος αὐτῷ ἀναφωνεῖν τόλμη. Β. 824—Κρέουσα ἐν φάσματι ὀπτανθεῖσα. Β 829—Αἰνείαν παραμυθεμένη, καὶ τὰ ἐσόμενα αὐτῷ προκαταγγέλλουσα. Β. 833—836 —Οὐ βουλεύσειν ἔτω λέγουσα Μυρμιδόσι καὶ Δόλοψι. Β. 841—Ἐπὶ τῷ ἰδίῳ γένει ἑαυτὴν ἐπικαυχωμένη, καὶ ἐπὶ τῇ ἀγχιστείᾳ τῇ μετὰ τῶν Κρεττόνων. Β. 843—Κρεούσης ἐνθέωσις. Β. 844— —Μάψ Αἰνείας τὸ εἰδώλε ταύτης ἀντιλαβέσθαι ὠρέξατο. Β. 848.
Κρήγυος μαντιπόλος. ΙΑ. 772.
Κρήδεμνα τὰ κεφαλοδέσματα. Ζ. 430.
Κρητεὺς, ἕτερος παρὰ τὸν ἐν τῷ Θ. 802. Κρηθέα. ΙΒ. 561.
Κρηταῖα πέλωρα· Ταῦρος ὁ Κνωσσοῦ. Η. 305 Αὐτ:
Κρῆτες, Δρύοπες, Γραπτοὶ, Ἀγάθυρσοι. Δ. 158.
Κρήτη ἐν μέσῳ πως κεῖσθαι τοῦ πόντου εἴρηται. Γ. 110. Αὐτ:—Κρήτη ἑκατόμπολις. Γ. 112 — Πόλις ἡ ἐν αὐτῇ Κνωσσὸς. Γ. 122—Ὁ ἀπ' αὐτῆς Αἰνείου ἀνάπλους. Γ. 164.
Κρητῆρες μεγάλοι στεφόμενοι. Α. 773.
Κρινισὸς ποταμὸς. Ε. 39.
Κριὸς πολιορκητικὸς. Β. 528.
Κρόνος, Βῆλος, Βήλ, Βάλθεος. Α. 778.
Κρόνος. Ζ. 192—Τέτταρα τὸ ἔθνος δικαιότατον. Ζ. 216—Κρόνος κατιὼν ἀπὸ ὀλύμπου Η. 332—Κρόνος Ἰανὶς Η. 372—Ἐπὶ αὐτοῦ ἀσασίαστος ἡ βασιλεία. ΙΑ. 260.
Κρονίαις ἄκρα. Η. 373.
Κρονικαὶ ἄρουραι. Α. 615.
Κρουσμέριον πόλις Σαβίνων. Ζ. 677.
Κρώβυλος. Δ. 150.
Κυάνεα σήματα ἐν πένθεσι. Γ. 67.
Κυάνεον τὸ βαθὺ. Ε. 126. Αὐτ:
Κυβέλης ὄργια, καὶ ταύτης ἐπωνυμίαι. Γ. 117.
Κύδονες. ΙΒ. 889.
Κυθέρεια ἡ Κύπρις. Α. 218.
Κύθηρα αἰπειναὶ, ἡ Νῆσος. Α. 280 καὶ 728.
Κυκλὰς κροκέη. Α. 697.
Κυκλοτερὴς ἄρτος τετράτομος. Ζ. 121.

Κυκλώ-

Κυκλώματα ἄθηλα. IB. 272.
Κύκλωπες Αἰτναῖοι. κασίγνητοι. Γ. 705. ϗ IA. 271-Κυκλώπων ἀκλαὶ. Γ. 593.
Κύκλωπος Πολυφήμε τὸ Σπήλαιον, αἱμάτων τε καὶ λύθρων ἀνάπλεων. B. 645—Αὐτὸς σιώδυο κατήθιε τὲς Ὀδυσσέος ἑταίρες, ἐξ αὐτῶν ἕξ καταβρώξας. Γ. 650—657—Καθευδων τετύφλωται. Γ. 661. 662.
Κύκλωπες μονόφθαλμοι· ὁ δ' ὀφθαλμὸς αὐτοῖς ὑπὸ τὸ ἐπισκωύιον ὑπελάνθανεν. Γ. 663—Ὁ δὲ τὲ Πολυφήμε ὀφθαλμὸς ἶσος εἴρηται ἀσπίδι Ἀργείη, καὶ Ἡλίε λαμπάδι. Γ. 664.
Κύκλωπες καὶ ἄλλοι σωθρεμόντες τὲ Πολυφήμε ἀναβοήσαντος. Γ. 669. 670.
Κύκνος βραγχαλέος. IA. 480.
Κύκνος Ἀετᾷ γίνεται ἀντίμαχος ἑαυτᾷ ἐπαμυών. Λ. 429.
Κύκνε ὁ μῦθος. 199—205.
Κυλλώιος ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ Κυλλώης τὲ Ὄρες. Δ. 277.
Κύμβια γλάγες, καὶ διαφόρων ἄλλων, ἐν ταῖς ἐπὶ τοῖς ἀποιχομένοις τελεμέναις σπονδαῖς. Γ. 69.
Κύμβια ἀργύρεα, ἀνάγλυπτα. E. 277.
Κύμη πόλις Ἰταλικὴ, ὑπὸ τῇ Ἀπόλλωνος προσασίᾳ. ς. 2. ϗ 10—Κύμης Ἄσυ. Γ. 465.
Κύμινον ὄρος. Z. 744—746.
Κυμοδόκη Νύμφη θαλασσία, ἡ Αἰνείᾳ τιὼ τῶν νηῶν αὐτὲ μεταμόρφωσιν ἐξαγγείλασα. I. 239—248.
Κυμοθόη Νηρηὶς. Λ. 158.
Κυνέη, ἱπποδάσεια, ἵππερις. I. 914.
Κυῶες ἔυρινοι. Δ. 143.
Κυῶες Ἥρωσιν ὀπαδοὶ, τραπεζῆες, πυλωροὶ, ἐπακτῆρες, H. 479.
Κυνηγεσίων ἄσκησις, πολέμε ἐσὶ τις προπαίδεια. Θ. 614.
Κύνθος ὄρος τῆς Δήλε, ἐξ ἓ Κυνθιος ὁ Ἀπόλλων ἤκασε. Δ. 159.
Κύνθε τὲ ὄρες συσσεισμὸς. Γ. 98.
Κυνὸς θηρευτικὲ προσωτηκότος τῇ θήρᾳ διατύπωσις. IB. 785.
Κυπάρισσός τις παρὰ τοῖς Τρωσὶν ὑπῆρχε θρησκευομένη. B. 770—Κυπάρισσος ἱερὰ τῇ Ἀρτέμιδι. Γ. 708—Τοῖς νεκροῖς καθοσιωμένη. Γ. 67—Κυπάρισσοι ἐπικήδειοι. ς. 244.
Κυπάυων, ὁ καὶ Κύκνος, ὡς Κύκνε υἱὸς. I. 196.
Κύπεγκος, ὃν ὑπὸ τῶν προσατέντων αὐτῷ Θεῶν διασωθεὶς τῶν Αἰνείε χειρῶν. IB. 562.
Κύπριδος τοκεία. Λ. 664.
Κύπρις τὸ Αἰνείε δόρυ, τὸ τῇ δένδρε ῥίζῃ προσεμπαγὲν ἀποσπάσασα. IB. 816.
Κυρλώη ϗ BA'PKH πόλεις ἐπίσημοι τῆς Λιβύας. Δ. 45.
Κυρῖνος τὶς ἦν; Z. 199.
Κυρῖται τίνες; Z. 761.
Κύτος τὶ; ς. 452.
Κωκύτιος ἡ Ἀληκτὼ προσείρηται. Z. 514.

Λ.

Λαβίνης αἱ παῖδες νυμφίῳ πεπρωμέναι ὀθνείῳ, τῷ Αἰνείᾳ. ς. 109.
Λαβίνη ὑπερευθομένη ταῖς παρειαῖς, ϗ δακρύσσα, ἐφ' οἷς ἡ μήτηρ Ἀμάτη πρὸς Τύρνον ἔφασκε. IB. 66.
Λαβίνιον ἡ πόλις. A. 7—καὶ Λαβῖνον Ἄσυ. A. 281—καὶ Λαβῖνος ὁ Λατῖνος. ς. 97.
Λαβικοὶ τίνες, καὶ πόθεν ἔτω κέκλιωται; Z. 847. Αὐτ:
Λαβύρινθος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὁ ἐν Κρήτῃ. E. 614.
Λαέρτια κάρτη. Γ. 290.
Λᾶες ὁμοίως κυσὶν ὑλακτοῦντες. Γ. 456.
Λάθρων τις ἐσὶν ὁ ἐλλοχῶν, ἢ κλεπτων, ὅθεν ἔοικεν εἰρῆθαι καὶ ὁ Latro παρὰ Λατίνοις. IB. 7.
Λαιὰ (τὰ) ἐπεῖχον αἱ Θέαιναι, τὰ δὲ δεξιὰ οἱ Θεοὶ τῶν θαλασσίων. E. 876.
Λαιόθεν βροντᾶν ἐξ αἴθρης Ῥωμαίοις αἴσιον, Ἕλλησι δὲ δεξιόθεν—ἥκει δ' εἰς ταυτὸν ἑκάτερον. Θ. 653.
Λάκαιναι φαινομηρίδες εἰρημέναι. A. 351.
Λακεδαιμονία. A. 345.
Λάκωνες τὰ ἀρτιγέννητα τῶν βρεφῶν εἰωθότες εἰς οἶνον βάπτειν. Θ. 635.
Λαμπὰς πυρὸς, βέλος ἔμπυρον τὸ κατὰ τῶν πολεμίων ἐν μάχαις ἐπαφιέμενον. Θ. 558.
Λάμπη ἡ πόλις Ἀργυρίππη. H. 9.
Λὰξ τιὼ γιῶ κίπτων ὁ ἐν πολέμῳ πεσών. I. 430.
Λαοδάμεια. ς. 491.

Λαοκόων. Β. 43. καὶ 216. — Οἱ κατ' αὐτῦ ἀπὸ Τενέδυ διανηξάμενοι ὑδροὶ. Β. 218—222 — Αὐτῷ τε καὶ τοῖς ὑέσιν αἰνῶς περιελιχθέντες, καὶ διασπαράττοντες ἀγρίως. Β. 229—232.—Καὶ ἅπερ ἦν τέμματα φέρων, ἰχῶρι καὶ λύθρῳ καταμιάναντες. Β. 237.—Καὶ τελευταῖον ἱῷ σάκει τῦ Ἰῆς Παλλάδος ἀγάλματος προσερπύσαντες καὶ ὑποδῦντες. Β 243 —Ὅ, τι Φρύγες ἐτεκμηριῶντο τῆς τῦ Λαοκόωντος τοιᾶσδε δίκης γενέθαι αἴτιον; Β. 245—246.

Λαομεδοντιάδαι. Γ. 264—Λαομέδοντος ἀγνωμοσυνῆ. ς. 73. καὶ Η. 163——166—Πλημμέλημα τὸ τύτυ τοῖς ἀπογόνοις ἐκδικάμενον. Δ. 594—Τύτυ Ἰῆς ἐπιορκίας οἱ Τρῶες τίνοντες δίκας. Ε. 862.

Λαὸς εὐρυμέδων. Α. 25.

Λαῦ σύῤῥοια δι' εἰκόνος μελισσῶν, ἢ ὑδάτων προχεομένων παρισαμένη. ΙΛ. 242.

Λαπίθαι ς. 656—Τύτων γένος. Ζ. 329.

Λατιον ἡ χώρα. Α 10 — Τὸ μὲν παλαιὸν, τὸ δὲ νέον. Ζ. 39 καὶ 644——Ὅθεν ἔτως ὠνόμασαι; Η. 335.

Λατῖνοι ἰδιαίτερον ἐκαλῦντο οἱ τὸ Ἀλβανὸν ὄρος ἔχοντες. Ζ. 767.

Λατίνη γενεαλογία. Ζ. 49— Οἶκος καὶ περιυσία. Ζ 54—Πολλοὶ ἐπὶ τῇ αὐτῇ θυγατρὶ μνησῆρες, πρὸ δὲ τῶν ἄλλων Τύρνος. Ε. 56.

Λατῖνος τὸν κατ' Αἰνείαν πόλεμον παραιτύμενος. Η. 1.—Ἀγορεύων καὶ τὸ ἀλόγιστον τῦ κατὰ Τρώων πολέμυ διὰ πολλῶν ἀποδεικνύων. ΙΛ. 317 — Ἅττα προβάλλεται δοθεῖσαι Τεύκροις ἐπὶ διαλύσεσιν. ΙΛ 328—346—Τύρνον τῆς ὁρμῆς ἀναχαιτίσαι διαφόρως ἐπιχειρῶν. ΙΒ 19—46—Διὰ τῶν φύσει ἀδυνάτων τιὼ ἑαυτῦ ἐπὶ ταῖς σιωθήκαις ὁρκομωσίαν διεμπεδῶν. ΙΒ 214. 215.—Μέλα τιὼ τῶν ὁρκίων σύγχυσιν ἀναχωρῶν, καὶ τὰ εἰδώλια ἑαυτῦ σιωπάγων. ΙΒ. 298.

Λατῖνοι δὶς τὰς πρὸς Αἰνείαν ὅρκας ἠθετηκότες. ΙΒ. 608—Καὶ ἐπ' αὐτῆς δὲ ἔτι τῆς πολιορκήσεως διχονοῦντες. ΙΒ. 609.

Λατινίδων εὐχή τε καὶ ἱκεσία πρὸς Ἀθηνᾶν, ὡς καὶ παῤ Ὁμήρῳ ἡ τῶν Ἰλιάδων. ΙΛ. 507—509.

Λαύσητον τὸ Ἄσυ ἐπονομασθὲν ἐκ Ἰῆς Δάφνης, πολλῆς ἐπιπολαζύσης τῷ τόπῳ. Ζ. 61.

Λαῦσος υἱὸς Μεζέντυ. Ζ. 697—Τίσιν ἦν συστρατεύων; Ι. 195—Υἱὸς ἀγαθὸς θανεῖν ἑλόμενος ὑπὲρ πατρὸς ἐκ ἀγαθᾶ. Ι. 832 — Ἀποχωρῆσαι μὴ θέλων τῆς συμπλοκῆς, Αἰνείᾳ χειρὸς ἔργον γίγνεται. Ι. 852.

Λεβηρίδα (τιὼ) Δράκων ἀποτιθέμενος. Β. 507.

Λέβης πυρὶ ὑποκαιομένῳ παφλάζων. ἔνθα τῇ αὐτῇ ἀποχρησαμένων εἰκόνι, Ὁμήρυ τε καὶ Ὁυιργιλίυ παράθεσις. Ζ. 492.

Λεγεών. Θ. 383.

Λειμὼν Ἄσιος. Ζ. 751.

Λείρια ἐπὶ τῇ τύμβῳ Μαρκέλλυ περιπαθῶς ἐπιχεόμενα ὑπὸ τῦ Μάρωνος. ς. 964.

Λείψανα νεκρῶν ἐν οἴνῳ πλυνόμενα, ὀστέων τῶν ἐκ τῆς πυρᾶς συλλεγέντων. ς. 288.

Λέλεγες. Η. 850.

Λερναῖος Θὴρ. Η. 312.

Λεύκαγος ἐπεσβόλος. Ι. 628.

Λεύκαπις. Α 128. καὶ ς. 372.

Λευκὰς ἡ ἐν Νήρικος. Γ 292—Λευκὰς ζέουσα ἐπὶ τῆς Ἀκτιακῆς ναυμαχίας. Η. 720—Ὁ ἐπὶ τῆς Λευκάδος Ἀπόλλων. Γ. 243.

Λευκοθέα λίμνη. Ζ. 87.

Λέων ὁ Νεμέας. Η. 306—Λέων ἄπαστος. Θ. 352.

Λέων ἐπισροφάδιος ὑπαναχωρῶν. Θ. 320—325—Καὶ τραυματίας τοῖς θηρευταῖς ἀγέρωχος ἀπαιτῶν. Η δὲ εἰκὼν καὶ παῤ Ὁμήρῳ, καὶ παῤ Ἡσιόδῳ. Ἰωάννιον ἤ τις ὑπείληφε. ΙΒ 4. Αὐτ:

Λήδα, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἅπερ Ἑλένη ἐτύγχανεν ἔχυσα δῶρα. Α. 700.

Ληδαίη ἡ Ἑρμιόνη πῶς εἴρηται; Γ. 349.

Ληθαία ὑγρὰ εἴρση ὕπνον ἐπιῤῥαίνυσα. Ε. 907. Αὐτ:

Ληθαῖον ὕδωρ. ς. 768.

Λήμνιος ὁ Ἥφαιστος. Η. 472.

Λῆμνος ἡ Νῆσος, μεταλλοφόρος. Ι. 182.

Λήξεως τῆς τῶν Μακάρων οἱ ἀξιύμενοι. ς. 721.

Ληστρικὸς βίος, καὶ ἡ περὶ τὰς κλοπὰς δεξιότης· καὶ ἡ κατὰ τῶν Ἑλώτων παρὰ τοῖς Λάκωσι κρυπτεία. Θ. 635.

Λητᾶς γένος διπλᾶν. ΙΒ. 217.

Λητωὶς ἡ Ἄρτεμις. ΙΛ. 508.

Λιβανωτὶς ἱερὰ βοτάνη. ΙΒ. 126. Αὐτ:

Λιβύα.

Λιβύα. Α. 26—Ἐν αὐτῇ ἔλαφοι κεραὸι. Α. 204. Λιβύης ὄρος. Α. 329—Εἰ τρέφει Ἄρκτος; Ε. 38—Αἱ παρ' αὐτῇ Σύρτεις. Ε. 198—Λιβύσσης Ἄρκτου θέρμα. Η. 383.

Λίγηρ κατ' Αἰνείαν μεγαλαυχῶν, καὶ πίπτων. Ι. 615.

Λίγυρ ὑψαύχην, δολόφρων. ΙΑ. 748—750.

Λιγυστικὴ Πελάγους τὸ ἄχρι Σικελίας διαφόρως ὠνόμασαι. Γ. 408.

Λίθος Μαρπήσιος. ς. 516.

Λικμήτιος ποταμὸς. Θ. 703.

Λιλυβαίου πέτρῃ τυφλαὶ. Γ. 734.

Λιμνὴ Καρχηδόνος, καὶ Ἰθάκης. Α. 175.

Λιμνὴ Δρεπάνου. Γ. 735. καὶ Ε. 25.

Λίμναι Ἅιδου, ἡ Λακρίνη, καὶ ἡ Ἄορνος. Γ. 409. καὶ 466.

Λίμναι Στύγιοι. Η. 307.

Λίμναι Ἀλβάνιαι. Θ. 303.

Λίμνη Ἀρτέμιδος. Ζ. 552.

Λίμνη Σατύρη. Ζ. 853.

Λίμνη Βενετικὴ, ἧς ποταμὸς Μίγκιος ἐξ αὐτῆς ῥέων. Ι. 217.

Λιμὸς ἡ φιλοχρηματία. ς. 663—665.

Λινοσκεπὲς δέρος, ἐφ' ὅτῳ δὴ; Ι. 825.

Λινοσκεπεῖς οἱ θύοντες, ὡς ἐπὶ σιωθήκαις (φασὶν) ἀπληρώτοις. ΙΒ. 126

Λιτανία Τρωϊάδων προσαγωγῶν τῇ Παλλάδι τὸ πέπλον. Α. 523.

Λίτυον τὸ Κυρίνου. Ζ. 199.

Λόγχαι οἱ τρεῖς χαρακτῆρες ἐν τοῖς Ὀυιργιλίου τρισὶ ποιήμασιν. Α. 1—4.

Λόγχαι Κατήϊοι. Ζ 792.

Λοιβὴ, Λοιβάσιον, Λοιβεῖον. Α. 785.

Λοκροὶ Ὀζόλαι, Ἐπικνημίδιοι, Ὀπούντιοι, ὧν Αἴας ὁ Οἰλέως ἡγεμονεύων ἰὼν ἐπὶ Τροίαν. Γ. 422.

Λοκροὶ τὰς Λιβυκὰς ἀκτὰς ναίοντες. ΙΑ. 274.

Λακρῖνος, Λάκκος, ἢ λίμνη. Θ. 736.

Λόφοι Ῥώμης ἑπτὰ. ς. 851.

Λόφος ὁ Κρόνιος, ἀρχιὼ μὲν λοχμήεις, ὕστερον δὲ χρυσοῦς. Η. 363.

Λύγξ, καὶ Λύγκος ὁ εἰς αὐτὼ μεταμορφωθεὶς διὰ τὴν Τριπτολέμου ἀναίρεσιν. Α. 354.

Λύγξ θὴρ ἀσωδύασος. Δ. 604.

Λυδία ἡ Μυσία. Ι. 148.

Λύδιος τὸ ἔθνος καὶ ὁ Τυρρίωος. Η. 498.

Λυκαῖον. Η. 357.

Λυκάων κεραυνῷ βληθεὶς διὰ τὼ περὶ τὰς ξένας ὠμότητα. Α. 780.

Λυκάων ξιφοποιὸς Κρὴς. Θ. 313.

Λύκαινα ἡ Ῥέμου τε καὶ Ῥωμύλου τῶν βρεφῶν ἐκτεθέντων τροφὸς. Η. 654.—658.

Λυκαῖοι οἱ τῷ Πανὶ ἀγιζόμενοι. Η. 688.

Λυκέη κόρυς. Ζ. 738.

Λυκία Θαλπεινὴ. Δ. 155.

Λύκιοι ἄρχοντες. Ζ. 772.

Λυκία φαρέτρα. Ζ. 868. καὶ Η. 177.

Λύκιοι τοῖς Τρωσὶ συστρατεύοντες. Α. 126.

Λύκιοι κλῆροι. Λύκιος Ἀπόλλων. Δ. 379.

Λύκος λιμώττων. Θ. 61.

Λυκόργος Ἠδωνῶν Ἄναξ, ἢ Βιζόνων, ἐμμανῶς Βάκχῳ προσκρούσας. Γ. 16.

Λυρνησσὸς πόλις. Ι. 134. Καὶ ΙΒ. 570.

Λυχνοχίας τρόπος ὁ παρ' Ὁμήρῳ, διαφέρων τοῦ παρὰ τῷ Μάρωνι. Α. 775.

Λῶρα περὶ τὰ ἀκόντια ἑλικτὰ. Θ. 688.

Λωρεντὸ Νύμφη. Η. 73.

Μ.

Μαγάλια, τὰ καὶ Μαπάλια. Α. 459.

Μαγείαν οἱ Ῥωμαῖοι διετέλεν ἀποσεφόμενοι. Δ. 538.

Μαῖα τῶν Πλειάδων μία ἡ λαμπροτάτη, ἡ Ἑρμῆι ἐκτεκοῦσα ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυλλήνης. Η. 145.

Μαίανδρος ποταμὸς, καὶ εἶδος χλαίνης. Ε. 261.

Μαινάδες αἱ Βάκχαι. Δ. 331

Μαιῶτις γῆ. ς. 870.

Μαλέας ἄκρα. Ε. 199.

Μανίαν μανιῶσι, τρόπος τοῦ λέγειν Ἀττικὸς, ἐν χρήσει πάλαι γεγονὼς καὶ Λατίνοις. ΙΒ. 707.

Μάνλιος ὁ τῆς Ταρπείας πέτρας ἐπίκλησος. Η. 677.

Μαντιπόλοι τὰ πολλὰ ἐξαπατώμενοι. Δ. 69,

Μαντωσιώνη μηδὲν ὠφελοῦσα. Θ. 340.

Μαντύας πόλεως, ἢ Μαντόας ὁ κτίσης. I. 211. Αὐτ:

Μάρκελλος Κλαύδιος ὁ πεντάκις ὑπατεύσας, καὶ Διὶ τῷ Φερετρίῳ τὰ Ὁπίμια σκῦλα ἔχατος ςήσας. ς. 934—Τάραχος ἐπὶ τέτε μέγας τῶν Ῥωμαϊκῶν πραγμάτων. ς. 936—Ὅπως νοητέον, τὸ τὰ εἰρημένα Ὁπίμια ὑπ' αὐτῦ Κυρίνῳ ἀνατεθεῖναι; ς. 938.

Μάρκελλος ὁ τῆς Ὀκταουίας, ἅπω εἰκοσαετὴς ἐκ ζώντων γενόμενος. ς. 940--949—Τέτε περιφανὲς ἐφύμνιον. ς. 950.—Ὡς ὑπεροχῆς ἐλπίδα μηδ' ἰῶτιναῦν πρὸς ἀρετῆς ἐπίδειξιν τοῖς ἔξης ὑπολελοιπότος. ς. 955—Μονῳδία θρηνώδης ἐπ' αὐτῷ. ς. 963—Τέτε ἐπὶ τὸν τύμβον λείρια δαψιλῆ ὁ Μάρων περιπαθέσιν ἔπεσιν ἐπιχεύσας, τιὼ μητέρα Ὀκλασυίαν τῇ τῶν ἐπῶν ἀναλνώσει εἰς λειποθυμίαν κατήνεγκεν, ὅθεν ὑπὲρ τῆς περικοπῆς τῦ ῥαψῳδήματος ταύτης, πλεσιωτάτιω ἰσόρηται ἀπενεγκάμενος τιὼ ἀντίδοσιν. ς. 964.

Μαρρύβιον, ἢ Μαρρίον ἡ Μάρσων Μητρόπολις. Z. 801.

Μάρσοι ἔθνος τὰς κατὰ τὸ Ἀπεννῖνον νάπας οἰκῶν. Z. 801. καὶ 809.

Μαρώνεια. I. 376.

Μάρων Ὁυϊργίλιος τιὼ γενεθλιαλογικιὼ Ἀςρολογίαν ἐπιχλευάζων, καί περ ἀυτιώ ποτε κατά τινας μετιὼν. I. 745.

Μάρων Ὁμήρῳ συμπαραθέων ἐν οἷς τιὼ Τύρνε ὑπὸ τῦ Αἰνείε περιδιωξιν ὑπογράφει, ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπὸ τῦ Ἀχιλλέως τιὼ Ἕκτορος. IB. 705—708.

Μασσανίσας καὶ Σύφαξ, ἐν τοῖς Νεμίδαις ἡγεμονεύοντες. Δ. 142.

Μασσικὰ νάπη Z. 777.

Μασσικὸς ἀρχὸς ἐπὶ Ἴης νηὸς Ἴης, ὡς ἐκ Ἴῃ παρασήμε, Χαλκῆς καλεμένης. I. 175.

Μασσύλιοι, ἢ Μασσασύλιοι. Δ. 142. Τέτων ἔθνος, καὶ αἱ παῤ αὐτοῖς Σύρτεις. ς. 69.

Μαυριτανοὶ, ἢ Μαυρέσιοι. Δ. 142. καὶ 224.

Μαχάων. B. 282.

Μάχη ἀμφίβολος. I. 386.

Μέγαιρα τὶς; ς. 629.

Μεγάλε τἐπίθετον, πότερον τῷ Διομήδει προσαπτέον ἐπὶ τῇ ἔπεσ, ἢ τῷ Ἄρει; Ἀμφιβολογία. IA. 231.

Μέγαρα τὰ ἐπὶ Σικελίας. Γ. 716.

Μέγας Ἐννος. Γ. 303.

Μεζέντιος τύραννος Ῥετόλων. Z 696—Ὁποῖός τις ἰῶ. H. 501—Ὁ αὐτὸς. Θ. 544.—Τίνι λόγω καθυπεξαι εἰρηται ταῖς Ζιὼς ὑποθήκαις. I. 428—Πέτρῳ προβλῆτι δι' Ὁμηρικῆς παραβολῆς παρεικάζεται. I. 732—Γιγαντιῶν παρίσαται. I. 802—Μεζεντίε ἀθεία. I. 813—Κατ' αὐτῦ Αἰνείας τὸ ἔγχος προίησι. Διασκευὴ τῆς ἀκοντίσεως ἐξ Ὁμήρε ληφθεῖσα. I. 823—Μεζέντιος τραυματίας ὑπεκχωρεῖ. I. 835—Ὕδασι ῥύπτει τὸ τραῦμα. I. 878—Τῷ ὑῒ ἀναδεξαμένε τιὼ μάχιω, καὶ νεκρῦ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἐκφερομένε ἐπαιθάνεται. I. 885—Κόνει τιὼ πολιὰν ἐπιπάσσει. I. 887—Πρὸς τὰς Θεὰς χεῖρας αἴρει, ἐκ ἐυσεβεῖς ἠλιτότι. I. 889—Ἐπὶ τῇ τῦ ὑῒ ἀναιρέσει πενθεῖ. I. 890--900--Ῥοιβῷ Ἰῷ ἰδίῳ ἵππῳ προσφθέγγεται. I. 905.—Ἀπονενοημένως ἀπεύδει, ἤτοι νικήσαι, ἢ θανεῖν προθέμενος. I. 906.—Πλῆθος βελῶν μεθ' ἑαυτῦ φέρει, οἷς ἐπὶ τῷ ἀγῶνος προχρήσεται. I. 913.—Πολλῶν ὑπὸ παθῶν παραθήγεται. I. 910—Ἑκάτιω ἑαυτῦ ἀπώλειαν τὸν τῦ ὑῒ θάνατον ὀνομάζει. I. 924—Δύθεος ἀναφαίνεται ἐξ ὧν φησὶν, ἢ καὶ ἄθεος. I. 925—Βέλη πολλὰ, ἄλλο μετ' ἄλλο, καθ' ἑνὸς καὶ τῦ αὐτῦ ἐπαφίησι πολεμίε, ἐχ ὡς Ἡρακλῆς κατὰ τῶν πολλῶν Στυμφαλίδων. I. 928—Ἔφιππος λαιόθεν πεζὸν τὸν Αἰνείαν περιελαύνει. I. 938—Καταβληθεὶς Αἰνείαν ἱκετεύει τὸν Τρώσαντα, ἵν' αὐτὸν ἐπιτρέψη ἅμα τῷ ἰῷ σωλαφιῶαι. I. 952—Τιὼ δειρὶ ἑκὼν τιὼ αὐτοῦ εἰς σφαγὶν ὑποβάλλει τῷ Αἰνείᾳ διεργασομένῳ. I. 953—Πολλῶν αὐτῷ πεσόντι ἐπιθεμένων ὁ Θώραξ εὗρηται δωδεκάτρητος. IA. 9

Μειρακίων παρὰ Ῥωμαίοις ἱππικὸν σιώταγμα, καὶ πρὸς γυμνασίαν ἀγώνισμα ἐπιτηδευόμενον. E 575.

Μελάγχροα τῷ Ἀϊδωνεῖ προσήγετο θύματα, καὶ τῇ Κόρῃ. ς. 177.

Μέλαθρα τὰ Λατινιςὶ Atria Λ. 774.

Μελίβοια, πόλις ἐξ ἧς ἡ πορφύρα ἀποφέρεται. E. 260.

Μελικέρτης. E. 249.

Μέλισσαι διὰ καπνῦ, τῇ Σίμβλε ἀποσοβέμεναι. I. 613.

Μελιττῶτα ὑπνοφόρος τῷ ἐν Ἅιδε Κερβέρῳ παρατεθεῖσα. ς. 461.

Μέλος διθυρον. Θ. 640. Αὐτ:

Μέμνων ςρατεύων ἐπίκυρος Τρωσὶν ὑπὸ τὸ Ἴλιον. Λ. 533:

Μεμψ-

Μεμψιμοιρία Αἰνείᾳ. Β. 276.
Μενέλαος σὺ τοῖς λοιποῖς, οἳ ἐκ τῆ Δαρείᾳ ἵππᾳ ἑαυτὲς καθιέντες νυκτὸς ὥρμησαν κατὰ Τρώων ἀπροσδοκήτως. Β. 283.
Μενοίτης Ἀρκὰς, μὰψ ἐπισυγῶν πολέμες, τὸ πεσεῖν ἐν πολέμῳ ἔτοι διέφυγε. ΙΒ. 541—Ἀλία τὸ ζιῶ διαφέρων περὶ τιὼ Ἀργολικιὼ λίμνιω. ΙΒ. 543—Οἵκες θυροκοπεῖν τὲς τῶν πλησίον ἀπαξιῶν. Αὐτ:
Μεσαπία ἡ νῦν Καλαβρία, ἢ ἐξ αὐτῆς ὁ Μέσαπος. Ζ. 740. καὶ Η. 7. καὶ Θ. 27. καὶ 546—Μεσάπε ἡ κόρυς Ἕρμαιον ἑυρεθεῖσα. Θ. 380—Μέσαπος Αὐλήτιω σαρκάζων ἐν τῆ μαχῆ πεσόντα. ΙΒ. 309—Τὲ τῆς Αἰνείᾳ κόρυθος φάλε βέλει τιτυσκόμενος· ΙΒ. 513.
Μέταβος ὁ κτίσας Μετάποντον. ΙΑ. 563.
Μεταλλεργὸι οἱ πρῶτοι τίνες ἐγένοντο; Η. 438.
Μεταμορφώσεις ἀνθρώπων εἰς θηρία. Ζ. 16—Νηῶν εἰς Νύμφας. Θ. 118—123.
Μετάπτωσις ἀπὸ ἀριθμῆ εἰς ἀριθμὸν ἐπὶ τῆς τῆ λόγᾳ Σωτάξεως, ἐκ ἀήθης. Θ. 548—552.
Μέτιος Σκυθέτιος προδοσίας ἁλὲς, καὶ διὰ τετρώρων διαπαθεὶς. Η. 668.
Μεφίτειον ἄθμα, καὶ Μεφίτης Θεὸς, Λευκοθέας ὁμόλεκτρος. Ζ. 89.
Μήνη πλαγκτὴ. Λ. 791.
Μήνης σφαῖρος. ς. 789.
Μῆνις ἡ τῆς Ἥρας. Α. 8.
Μητέρες ἐπὶ τέκεσιν ἔντρομοι. Ζ. 555.
Μητέρες ἀγναὶ, καὶ Ματρῶναι. Η. 690.
Μιάσματα ἄττα ψυχαῖς ἐντετηκότα, καὶ μετὰ τιὺ ἀνάλυσιν, καὶ διὰ τῆτο καθάρσεως δεόμενα. ς. 801.
Μίγκιος ποταμὸς, ῥέων διὰ λίμνης Βενάκης. Ι. 217.
Μίγμα ὑπνοφόρον παρασκευασθὲν ὡς τρωγάλιον τῷ ἐπὶ τῶν χρυσῶν μήλων ἐπαγρυπνοῦντι Δράκοντι. Δ. 532.
Μίμας Πάριδι ὁμήλιξ καὶ ὀπάων. Ι. 742.
Μινίων ποταμὸς. Ι. 194.
Μίνως καὶ Ῥαδάμανθυς ἐν Ἅδᾳ δικάζοντες. ς. 473.
Μισῆνος σκοπευὲς. Γ. 254—Ἄταφος. ς. 173—Αἰολίδης αὐλητὴς ἀρήϊος. ς. 188-190.—Μισήνᾳ Ἀκρωτήριον. ς. 264.
Μίτρα Μῃωνίη, πῖλος βαρβαρικὸς. Δ. 235.
Μνεσθεὺς Μεμμίων ἀρχέγονος, ἔνθα καὶ περὶ ἑτέρων τινῶν οἴκων, τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἐπιφανεςέρων. Ε. 121.
Μνεσθεὺς Τρῶας προτρέπων εἰς ἄμιναν. Θ. 810—815.
Μοίρας τῆς πεπρωμένης ὑπέρθεσις. Η. 415.
Μοιρίδιον. Θ. 139.
Μονόφθαλμοι οἱ Κύκλωπες. Β. 663.
Μορῖνοι πρυμνὲι ἀνθρώπων. Η. 572.
Μόρσιμον. Β. 253.
Μόχοι τέτταρες μελάγχροοι σφαγιαζόμενοι. ς. 274.
Μάκιος Σκαιόλας ὑπὸ Μάρωνος παραλειφθεὶς. Η 676.
Μάμμιος ὁ κατὰ Κορίνθᾳ θριαμβεύσας. ς. 912.
Μασσαῖος ποιητὴς. ς. 728.
Μάσας αὖθις τὰς ἐξ Ἑλικῶνος ὁ Μάρων ἐπικαλέμενος. Ι. 172.
Μύδρος. Η. 471.
Μυκῆναι. Α. 698.
Μυκιωσαίων κρεῖων ὁ Ἀγαμέμνων. ΙΑ. 275.
Μύκονος νῆσος. Γ. 78.
Μύρμηκες. Ε. 417.
Μυρμήκων περιγραφὴ. Δ. 443.
Μυρμιδόνων ἔθνος (περὶ) ὁ μῦθος· ἢ περὶ Μυρμιδόνος τῆ Διὸς καὶ Εὐρυμεδέσης. Β. 7.
Μύρρανος ὑπὸ Αἰνείᾳ κλάσματι λίθᾳ βληθεὶς, καὶ πεσὼν ἀπὸ τῆ ὀχήματος, ἢ ὑπὸ τῶν ἰδίων ἵππων καταπαληθεὶς. ΙΒ. 665.
Μυρρίνη ὕλη ς. 486.
Μύρτος τῇ Ἀφροδίτῃ ἀνάκειται. Ε. 75.
Μύρτος Ποιμενικὴ. Ζ. 869.
Μυσήρια Δήμητρος. Γ. 119.
Μυτύχη ἐλαιοφόρος. Ζ. 762.

N.

Νάξος ἀμπελόεσσα. Γ. 132.
Ναοὶ ἑκατονταπήχεις, ἑκατόμπεδοι. Δ. 216.
Νάρ, ἢ Νάρσος ποταμὸς. Ζ. 553.

Ναρύκιοι. Γ. 422.
Ναυπηγία Αἰνείᾳ ἡ ἐν Ἀνταάνδρῳ. Γ. 8.
Ναῦς, ἣν Αἰνείας ἐπὶ τῷ Τυρρηνικῷ σόλου ναυαρχῶν ἦγε, τίς ποτε ἰῶ; I. 165.
Ναῦς ἑκατόνζυγος πῶς νοεῖται; I. 219.
Ναῦς ἡ Τρίτων καλουμένη, ὡς ἐκ τῆ παρασήμω. I. 221.
Ναύτης, ἐξ οὗ ὁ περιφανὴς ἐν Ῥώμῃ Ναυτίων οἶκος. E. 743.
Ναυτικὸς ὅρκος. ς. 303.
Ναυτικοῖς ἐν σόλοις σωθήματα. I. 225. Ἀυτ:
Ναυτῶν νυσαγμὸς. E 889.
Νεανίαι Τρωάκριοι. E. 312.
Νεὰν κληθεὶς καὶ ὁ ἐν ἀνδρὸς ἡλικίᾳ. Θ. 901.
Νεβρίδες. Z. 423.
Νεῖλος. Θ. 31—Νείλῳ σόματα. ς. 871.
Νεκρῶν σώματα λεύμενα. ς. 246.—Πέπλοις κοσμούμενα. ς. 249.—Ἐπ' ὤμων διὰ φερέτρων ἐκφερόμενα. ς. 250—Ἀποστροφάδιν ἐπὶ ταῖς πυραῖς καιόμενα. ς. 252—Ἅλλως παρ' ἄλλοις ἐνταφιαζόμενα. ς: Αὐτ:
Νεκρῶν (ἐπὶ) ἄττα τελευταῖα ἔπη εἰώθεσαν ἐπιφωνεῖν. A. 237. καὶ ς. 261.
Νεκρῶν εἴδωλα ἔτε ληπτὰ, ἔτε ἀνθιληπτικὰ. ς. 409—Νεκρῶν ἡ γῆρυς ἀβληχρὴ. ς. 539.—Τὰ αὐτῶν ἐν Ἅιδῃ γυμνάσματα, καὶ αἱ διατριβαὶ. ς. 701.
Νεμέης λέων. H. 306.
Νέμος ὅλον ὑπὸ φωνῆς συσσειόμενον ῥηγνυμένης. Z. 755.
Νέοι ἐ καθ' ἡλικίαν ἀεὶ οἱ ἔτω καλέμενοι. A. 352.
Νέοι ἐπὶ νεκρῷ σφαγιαζόμενοι, ἐξ ὧν ὕστερον ἐπὶ τὲς ξιφαγωνισὰς, ἢ διαξιφισὰς μεταπέπτωκε τὸ ἔθος. IA. 82.
Νεοπτόλεμος. B. 282.
Νεοπτολέμῳ βασίλεια. IA. 272.
Νέος Πρίαμος τὶς; E. 588.
Νερτέριοι δόμοι Ἀΐδαο. E. 772. 773.
Νευρὰ τόξῳ ἱππείη. Θ. 644.
Νεφεληγενεῖς Κένταυροι. H. 304.
Νεφέων πάτρη. A. 57.
Νέφος ἐν αἴθρῃ σελάζον. Z. 150.
Νεὼς Ἀθηνᾶς. Γ. 555.
Νῆϊς ὁ Νῖσος, πῶς ἔρηται; Θ. 402.
Νηὸς οἱ ἐκβαίνοντες πρὸς ἐπίγνωσιν τῆς χώρας ἢ προσωρμίσθησαν. A. 336.
Νηὸς ἰσὸς, ἰσία, κεραῖαι, καὶ τέτων τὰ κέρατα. E. 880.—883.
Νηῶν ἀριθμὸς τῶν Αἰνείᾳ περιλοίπων μεθ' ὃν ὑπέρη κλύδωνα. E. 842.
Νηῶν τὰ ἰδία ὀποῖα; ς. 1. Αὐτ:—Νηῶν Σήματα. A. 203—Πυργώματα. H. 718.
Νηρεὺς, B. 445.
Νηρῆος θυγάτηρ ἡ Θέτις. Π. 399.
Νηρηίδων χορὸς. E. 248.
Νήριτον ὄρος. Γ. 289. Αὐτ:
Νῆσοι Σποράδες, Κυκλάδες, Στιχάδες κτ: Γ. 134. 135—Στροφάδες. Γ. 222.
Νῆσος ἱερὰ Ἡφαιστιάς. H. 434.
Νικόπολις ὑπὸ Αὐγέστ κτισθεῖσα μετὰ τὸν Ἀκτιακὸν νίκην. Γ. 294.
Νῖσος καὶ Εὐρύαλος. E. 306. Θ. 179.
Νῖσος τὸ ἀκινδυνότερον τῆς ἐγχειρήσεως ἀπένειμε τῷ μείρακι Εὐρυάλῳ. Θ. 333.
Νόθα καὶ Σκοτία διαφορὰ. Θ. 721.
Νομεντὸν, ἢ Νωμεντὸν Ἄσυ. ς. 841. καὶ 844. καὶ Z. 763.
Νύμικον ἢ Νομίκιον· ἥκει δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ὑπ' ὀνόματι τῷ Νυμίκι, ς. 102. καὶ. Z. 849. ποτάμιον ἔνθα Αἰνείας διάλετο. Z. 158.—Τάτε πηγαὶ. Z. 259. Νότοι, ἀντὶ τῶν Τυφωνικῶν πνευμάτων. B. 117—Καὶ Νότοι σωνεκδοχικῶς οἱ ἄνεμοι. E. 903.
Νομᾶς, τὶς καὶ ὁποῖος; ς. 879.
Νομίδαι, ἢ Νομάδες. Δ. 43.
Νομίτωρ. Λ. 297.
Νῶν βόσκειν, ἐσιᾶν, ἐυωχεῖν. A. 508.
Νῶρσαι ὄρειοι. Z. 795.
Νωρσία. Z. 767.
Νυμάννος βραχὺς χερσὶ. Θ. 615—Καὶ μεγαλοῤῥημονῶν. Θ. 620—Καὶ Φρύγας καθ' ὑπεροψίαν τὲς Τρῶας ἀποκαλῶν. Θ. Αὐτ:
Νύμφαι παντοῖαι. A. 360—Μὴ πάντα εἰδυῖαι. Λ. 404—Ὀρειάδες, καὶ ἄλλαι. A. 544.—Ἑσπερίδες. Δ. 528—Νύμφαι καὶ ποταμοὶ ἄδηλοι. Z. 145—Νύμφαι Λωρεντῷ. H. 72—Νύμφαι καὶ Φαῦνοι. H 326.
Νύμφη Μαρίκη. Z. 49.

Νὺξ Εὐφρόνη. Α. 334—Νὺξ περιγραφομένη. Δ. 572. καὶ Η. 27—Νὺξ διφρευομένη. Ε. 761—Νὺξ αἱρεῖλας ἐπὶ ῶν σωμάτων χροιὰς. ς. 394.

Νυκτερινὰ ἐθύετο Ἀϊδωνεῖ σὺγίῳ Ἄνακτι. ς. 283.

Νυκτὸς ἡσυχάζει πάντα. Θ. 228,

Νυκτόπορος Ἑρινὺς ἡ Ἀληκτὼ. Ζ. 355.

Νυοὶ ἑκατὸν Πριάμε. Β. 539.

Νύσσα λέγεται καὶ ὁ ὄρος πρὸς ὃντις ἀποσκοπεῖ. Ε. 133—Καὶ Τὸ Ἰεθὲν Ἰᾶ διασήμαίλος πέρας, πρὸς ὃοἱ δρόμῳ πεύδονίες Ἰὰ δεξιὰ ἐκκλίνεσιν. Ε. 167—Καὶ Νύσσα ἡ τῆ πόλε μεσάτη, τὶς; Ε. 887.

Ξ.

Ξανθὴ ἐλαία. Ε. 321.

Ξανθῆς ἐκ νεφέλης Ἥρα, τῆς Αἰνείε μεταξὺ καὶ Τύρνε μονομαχίας ἀποσκοπεῦσα τὸ τέλος. ΙΒ. 823.

Ξάνθος ποταμὸς, ὁ αὐτὸς καὶ Σκάμανδρος. Γ. 372—Ξάνθε ῥεῖθρα. Δ. 155.

Ξανθὸς Τιβερῖνος. Ζ. 32.

Ξένης οἱ γῆς ἐπιβαίνοντες, τὶω τε χώραν μαθεῖν σκοπεῦσιν ὁποία τις, καὶ τὲς οἰκήτορας. Ζ 139.

Ξένος Ἀκέσης. Ε. 664.

Ξένων τὲς ἀρίσες οἱ πάλαι, ἐπὶ ταῖο ἰδίαις αὐτῶν θυγατράσιν ἐπιγαμβρέυοντες, ὡς καὶ Λατῖνος Αἰνείαν. Ζ. 288.

Ξίφη φρίσσοντα, ὥσπερ δὴ καὶ ἐπὶ τῶν Ληΐων οἱ ςάχυες. Ἔνθα καὶ τῆς μεταφορᾶς παρίσαται ἡ διώαμις ὅση, κατὰ τὶω τῆ Φαληρέως ἐπίσασιν. Ζ. 564.

Ξίφη τὰ ἐν Κνωσσῷ χαλκευόμενα ἦν ἐν λόγῳ. Θ. 313.

Ξίφος Αἰνείε μαρμαῖρον Ἰάπιδι. Δ. 287.

Ξίφος ἔργον Λυκάωνος τῆ Κρητὸς. Θ. 313.

Ξίφος τὸ Τύρνε, θειοτέροις ὅπλοις προσβαλὸν τοῖς Αἰνείε, κρυςάλε δίκλω διατέθραυσαι. ΙΒ. 768—770.

Ξιφῶν Αἰνείας κατὰ τῶν ἐν Ἅδε εἰδώλων. ς. 321.

Ξίφος ζωσὴς ὁ αὐτὸς καὶ ἀορτὴς ἂν λέγοιτο, κατὰ τὶω διττὶω ἣν παρέχεται χρῆσιν. ΙΒ. 977.

Ξύλινος πύργος κινητὸς, ὑπὸ Τύρνε μηχανεργηθεὶς κατὰ τῶν πολιορκέντων τὸ Λατίνε Ἄσυ Τρώων, ὑπὸ τέτων καταπιμπράμενος. ΙΒ. 701.

Ξυςὰ δορύλλια, ἢ δόρατα· τὸ μὲν ἀπὸ τῆ ξέεθαι, τὸ δὲ ἀπὸ τῆ δέρεθαι ἀποφλοιέμενα. Ζ. 738.

Ο.

Ὀδόντας τρύζοντες ὑπὸ θυμῆ. Η. 238.

Ὀδόντων κόμπος ἐπὶ τῶν ἐξαγριωμένων. Ι. 757.

Ὀδυσσεὺς ὅς τε ὀπέωνας ἔχεν, ὧν τε δήμων ἄρξας ἐγένετο. Β. 8-Ὀδυσσεὺς Αἰολίδης. ς. 579 — Λογοδαίδαλος. Θ. 624.

Ὄιβαλος τὶς; Ζ. 784.

Ὀιδῶν ἐν αἵμασι Θύβρις· Περιαυτολογία Τύρνε μεθ' ὑπερβολῆς. Α. 413.

Ὄϊες διετεῖς. Ε. 160.

Οἶκος λέγεται καὶ ἡ ὅλη περιεσία. Ζ. 54.

Οἰνεὺς Καλυδώνιος δίκας Ἀρτέμιδι τινὺς. Ζ. 330.

Οἶνος ἐπὶ μετώπε τῷ σφαγίῳ ἐπιχεόμενος. ς. 275.

Οἰνοφύτης, τὶς; Ζ. 191.

Οἰνωτρία. Ζ. 90—Καὶ Οἰνωτροὶ οἱ ναίοντες. Α. 576.

Οἰσύϊνοι Ταμεῖοι εἰς παρασκευὶω σακέων. Ζ. 679.

Οἰωνισμῷ νόμος Ῥωμαίοις. Β. 190.

Οἰωνισμοῖς πάντα διεπράττετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Δ. 373.

Ὄκνος τὶς, ὁ ἑτερωνύμως Βιάνωρ; Ι. 204.

Ὀκταβιανὸς Καίσαρ, θεῖον γένος, ὁ καὶ Λύγδος διὰ τᾶτο ἐπικληθεὶς. ς. 855—862.

Ὀκταβίας λειποθυμία ἐπὶ τῇ ἀναγνωσθείσῃ περικοπῇ, περὶ τῆ ὑῆ Μαρκέλλε, ἡ πλεσία ἀντίδοσις ὑπὲς ταύτης τῷ ῥαψῳδήσαντι. ς. 964.

Ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοὶ· ς. 810.

Ὄλμος ὁ τῆ ἐν Δελφοῖς χρηςηρίε. Γ. 98. Λυτ:

Ὀλολυγμὸς ἐπὶ τῶν ἀνιαρῶν, ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χαροποιῶν, τῆ ἐνδομυχέντος πάθες ἐκφώνησις· Δ. 184.

Ὀλολυγόνες οἱ Βάτραχοι. Δ. Λυτ:

Ὄλυμπος πολύπτυχος ὁ Οὐρανός, ὅπως εἴρηται. I. 1.

Ὄμβρος περιγραφὴ χαλαζήεντος. I. 844.

Ὁμηρικὴ παραβολὴ ἐν χήματι παλιλλογίας δριμυσσομένη. Z. 629.

Ὁμηρικαὶ ἅπαι παραβολαί. Χηνῶν ἔθνεα, Γεράνων, Κύκνων. Z. 748—755.

Ὁμηρικὴ εἰκών, πέτρῳ προβλῆτι τὸν Μεζέντιον εἰκάζουσα. I. 732.

Ὁμήρου τὶ δήποτε Μάρων ἐκ ἐμνήσατο; ς. 728.

Ὁμοίωσις παραβολικὴ, ἐξ Ἀετοῦ ληφθεῖσα Δράκοντα ἀφαρπάσαντος. IA. 784—Ἄλλη ἐξ Ἱέρακος Πέλειαν, καὶ Ἱέρακος ἐτυμολογία. IA. 754—Ἔνθα ἐχ ὁ Κίρκος τὸν Πέλειαν, ἡ δὲ Πέλεια τἐναντίον εἶλε τὸν Κίρκον. IA. 756.

Ὁμόλη καὶ Ὄθρυς, ὄρη Θετταλικά. Z. 723.

Ὀμφαὶ θεσπέσιαι, τοῖς ἀμφ' Αἰνείαν ἐυτυχῆ τὸν μετανάστευσιν ὑπιχνέμειαι. Γ. 6.

Ὄνειρος ἐπελθὼν Αἰνείᾳ. Δ. 610.

Ὀνείρων πύλαι δοιαὶ, καὶ τῆς Ἀληγορίας διερμήνευσις. ς. 974.

Ὀνόματα τὰ τῶν βαλόντων καὶ τῶν βαλομένων ἐπὶ τῆς ὑσμίνης, πῶς ἄν διακριθείη, ἃ μὲν εἶναι Τεύκρων δέον νοεῖν, ἃ δὲ Ῥοτόλων; I. 786.

Ὀνύτης ἐπικληθεὶς Ἐχιώνιος, ὡς τῶν Σπαρτῶν ἐνὸς ἀπόγονος, τῆ Ἐχίωνος. IB. 537.

Ὀπαδοὶ αἱ Καμίλλης. IA. 684.

Ὀπίμια τὰ ὑπὸ Μαρκέλλε ἀρθέντα, ὅπως τῷ πατρὶ λέγεται Κυρίνῳ ἀνατεθεῖθαι; ς. 938.

Ὅπλα, τὰ πρὸς χρῆσιν ὁποιανῦν συμβαλλόμενα λέγεται. A. 132.

Ὅπλα κεκλιμένα, ἤτοι ἀντεσταλμένως φερόμενα ἐπὶ νεκρῦ ἐκφορᾶς. IA. 93.

Ὅπλακος, ἀεὶ τῷ Πύρρῳ τῷ Ἠπειρωτῶν Ἄνακτι τὸν νῶν ἐπὶ τῆς συμβολῆς ἐπέχων ἵνα τρώσῃ, ὡς ὧδε ὁ Ἄρρων τῇ Καμίλλῃ. IA. 795.

Ὀργῆς κατευναστικὰ, τίνα; E. 827.

Ὄργια Βακχικὰ. Δ. 333.—IA. 770.

Ὄργια, πόθεν ἔτω καλεῖθαι ἔχει. Z. 430.

Ὀρειάδες Νύμφαι, ἢ ἄλλαι παντοῖαι. A. 544.

Ὀρείχαλκος, οἷον ποτὲ μετάλλε πέφυκεν εἶδος; IB. 90.

Ὀρέστης Ἀγαμεμνονίδης. Δ. 515.

Ὄρη Κεραύνια καὶ Ἀκροκεραύνια. Γ. 531.

Ὅρκοι δὶς ὑπὸ Λατίνων πρὸς Αἰνείαν ἀθετηθέντες. IB. 608.

Ὅρκος Ναυτικὸς. ς. 390—Ὁ κατὰ Στυγὸς. Θ. 106—Ὁ διὰ τῆ σκήπτρε σωήθης τοῖς Βασιλεῦσιν ὀμνύεθαι. Ὅμηρον δὲ καὶν τούτῳ τῆ Οὐϊργιλίε ἐκμιμησαμένε οἱ Ὁμηρομάστιγες ἀντιμασίζονται. IB. 216—222—

Ὄρνεα πόντια αἱ Ἅρπυιαι. Γ. 257.

Ὄρνεις ποτάμιοι ὑδροχαρεῖς. Z. 34.

Ὄρνις τυτθὴ, εἰς ἣν ἡ Λύμη κατὰ Τύρνε μεμόρφωται τρύζεσα ἐπὶ τῆς μονομαχίας, ὁποία τις; IB. 894.

Ὄρος τις ἐξὶν ἡ καλεμένη Νύσσα, ὁ Καμπτὴρ. E. 133.

Ὀρσίλοχος καὶ Ῥεμύλος· πότερος τούτων ὁ δεδοικὼς εἴρηται ἐνταῦθα; Ἀμφιβολογία. IA. 662.

Ὀρσίλοχος καὶ Βάτης ὑπὸ Καμίλλης ἀναιρεθέντες. IA. 122—130.

Ὀρτυγία πάλαι καλεμένη ἡ Δῆλος νῆσος. Γ. 131.

Ὀρφεὺς, καὶ τὰ κατ' αὐτὸν. ς. 138.

Ὀρφεὺς δὲ ἰδίᾳ Ἱερεὺς Θρᾴξ, καὶ ἐυρετὴς γενέθαι Μυσικῆς ᾠδεταί. ς. 704.

Ὀσίνιος, ἀ πάνυ δῆλος, ὅς τις περ ἰῶ. I. 694.

Ὄσσα, Ὄμφη, Ὄναρ, Ὕπαρ. Γ. 182. 183.

Ὀσέα λευκὰ ἐπὶ Σκοπέλων πόρρωθεν καθορώμενα. E. 918.

Οὖδας ὀδὸν ἐλεῖν. I. 519.

Οὐεσοῦλος ὄρος ἐπὶ τῶν παραθαλασσίων Ἀλπεων. I. 747.

Οὖθαρ ἀρέρης. Z. 281.

Οὐϊργίλιος ἐν τοῖς αὐτῆ ποιήμασι τῷ τρισσῷ τῆ λόγε χαρακτῆρι ἐχρήσατο. A. 1—4—Τὰ ὅπλα προθέμενος ἅπαι καὶ τὸν Ἄνδρα, τὶν Ὁμήρε Ἰλιάδα τε καὶ Ὀδύσσειαν ἀπομιμήσαθαι προθέθαι σαφῶς ὑπηνίξατο· ὅπερ δὴ καὶ ἐποίησεν, ἑκατέ αν ζηλώσας ἀντιτρόφω καί τοι τῇ τάξει ἐν τοῖς αὐτῆ ῥαψωδήμασιν. A. 5—Κατ' Ἀναχρονισμὸν Οὐϊργίλιος, ἢ παραχρονισμὸν, τὸ παρελάσαν μεταξὺ τῆ χρόνε ἑκὼν παρεῖδεν. A. 16—Ὁπόθεν ῥαψωδεῖν τὶν Αἰνειάδα κατήρξατο.

τήρξατο. Α. 38—Τὰς τῶν ἐσομένων ὕστερον ψυχὰς ἐν τῇ κατ' αὐτὸν Νεκυίᾳ ἐκτάξαι ἐπιτετήδευται, ἵνα τὰς ἐνδοξοτάτας μεγαλωύῃ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἐν Ῥώμῃ οἴκων, μνημονεύων, ὡς δῆθεν κατὰ πρόρρησιν, τῶν ἀξιαγάστων Ἀνδρῶν, τῶν ἐν αὐτοῖς διαπρεψάντων. ς. 823.

Οὖλε τε καὶ Χαῖρε, ἀσπασμὸς ἐπὶ τῶν νεκρῶν ἐπιτελέυτιος. ΙΛ. 97.

Οὔμβρος κύων θηρευτικὸς· πόθεν ἔτω κληθείς; καὶ Κιλλῶν εἴδη παντοῖα. ΙΒ. 784.

Οὐολτῶρνος, Οὐόλσκος. Ζ. 780—Καὶ ἡ ἐκ τῆ τῶν Οὐόλσκων ἐθνες Καμίλλα. Ζ. 855.

Οὖπις, ἢ Ὦπις, τὶς ἰῶ; ΙΛ. 556.

Οὐρανιώνων παῖδες, οἱ ἐν μάχαις πεσόντες. Ι. 500.

Οὖτις δῆρις πρὸς νικηθέντας. ΙΛ. 104.

Οὖφης κρυερὸς ποταμὸς. Ζ. 854.

Ὄφεις τῇ Κλεοπάτρᾳ κατὰ νώτων ἐφεπόμενοι. Η. 722.

Ὄχανον ἀσπίδος. Ζ. 847. Αὐτ:

Ὄψει τὰ προπίπτοντα τῶν δεινῶν σφοδρότερον καταπλήσσει, ἥπερ ἀκουόμενα. Ζ. 615.

Π.

Παδύσης ῥεῦθρον. ΙΛ. 479.

Πάθη οἷς Μεζέντης παραθήγεται καθ' Αἰνείᾳ. Ι. 916.

Παθῶν ἀρχαὶ ἀνθρωπίνων. ς. 796.

Παιὰν ὁ ὕμνος. ς. 718.

Παῖδες Παίδων, οἱ ἐξ Αἰνείᾳ κατὰ τὸν χρησμὸν ἄρξοντες. Γ. 104.

Παῖδες, ἐχὶ μόνον ἡλικίας ἡ πρόσρησις. Ε. 363.

Παῖδες γονεῦσι προσοικότες. Ε. 601.

Παμωνίαν βοτάνην. Ζ. 826.

Πακτωλὸς ποταμὸς. Ι. 146.

Παλαιοὶ τηρῆντες τὸ νεκρὸ σῶμα πρὸ τῆ ἐνταφιαθῆναι. ΙΛ. 31.

Παλαισμοσύης οἱ Εὑρεταὶ. Γ. 30.

Παλαμήδης πέρι τῆ Βηλογενῆς. Β. 85. 86—89.

Παλλάδιον τὸ Μοιρεῶων. Β. 174—176—Οὐκ ἄνευ ἀσπίδος καὶ δόρατος εἰκονίζετο παρισάμενον. Β. 186.

Παλάντιον, ἢ Παλλάντιον Ἑλαδικὸν Ἄστυ. ὅπερ ὕστερον ὁμώνυμον ὤκισαι τὸ ἐπ' Ἰταλίας. ς. 113.

Παλαντίῳ τῆ Ἰταλικῆ τὰ πρῶτα ἦς οἰκοδομήσεως λιτὰ· καὶ ὅθεν δὴ τὰ Παλάτια τῆς κλήσεως ἔλαχεν. Η. 103.

Πάλας Εὐάνδρε υἱὸς, ἢ υἱωνὸς. Η. 109—Τῆ ἀγῶνος ἐνισαμένε, τὸν Θύβριν ἐπικαλέμενος. Ι. 448—Νεκρὸς ἐπὶ ἀσπίδος ἐκφέρεται. Ι. 537—Τὸ δέμας πελώριος. ΙΛ. 30—Προπομπὴ ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς αὐτῆ. ΙΛ. 83.

Πάλικος Θεὸς Σικελικὸς, εἷς, ἢ δύο· καὶ πόθεν ἡ κλῆσις; Θ. 608.

Παλινῦρος. Γ. 213—Τοῖς ὠσὶν εἰκαζων ὅθεν ἂν ἄνεμος πνεύσοι. Γ. 539—Παλινῦρος. Ε. 12—Ἀντίψυχος ὑπὲρ τῶν συμπλεόντων ποντέμενος. Ε. 864—Τὸ τῶν ἄλλων προηγεῖσθαι ἐπὶ τῆ πλῆ Παλινῦρον, κατὰ χῆμα πλεονασμῆ, τρισσῶς ἐκπέφρασαι. Ε. 888—Παλινῦρος Ἰασίδης πατρωνυμεῖται. Ε. 897—Περὶ τῆ αὐτῆ καὶ ς. 376—387—399. κξ.—Παλινύρε καταπόντωσις. Ε. 911.—Κενοτάφιον παρὰ Λευκανοῖς. ς. 417.

Πάνδαρος. Ε. 519.

Πάνδαρος καὶ Βυτίας υἱοὶ Ἀλκάνορος. Θ. 695.

Πάνθηρος δορὰ, Παρδάλεως ἀτιθάσε. Η. 478.

Πάνθυς Ὀθρυάδης. Β. 339. 340.

Πανοπαίη. Ε. 248.

Παντάγιον, καὶ Πανταγίας ποταμὸς. Γ. 716.

Παραβολὴ δρακόντος τεθραμμένε ἰοβόλοις φαρμάκοις, οἰδαλέε, τιὼ λεβηρίδα ἀποτιθεμένε, τριγλώχινάτινα γλῶσσαν προϊαλλοντος. Β. 505—509.

Παραβολὴ δένδρε καταβαλλομένε. Β. 676.

Παραθετικὴ δήλωσις ὀλιγαρίθμε στρατῆ πρὸς πολυπληθέστερον. ΙΒ. 244.

Παῤῥασίῳ ἔθει, τετέχνι Ἀρκαδικῷ. Η. 358.

Παρασκευὴ πρὸς ἐμβολιὼ τιὼ κατὰ τῶν πολεμίων ἐσομένω ὑπὸ τῆ στρατηγοῦντος παρακελευομένη. ΙΛ. 18.

Παρατάξεις τε καὶ περιελίξεις τῆ παρὰ Ῥωμαίοις ἐθίμε παιδικῆ συντάγματος. Ε. 607.

Παράταξις στρατῆ σφηνοειδὴς. ΙΒ. 476. καὶ 600.

Παρθενοπαῖος. ς. 525.
Πάρθοι. ΙΒ. 889.
Πάρις εἰ Σπάρτιν ἐξέπερσε, κ᾽ εἴπερ βίᾳ Ἑλένην ἀπήγαγεν ἁρπάσας, ἢ ἑκοῦσαν ἑφεπομένην; Ι. 97.
Παροιμία τωθαστική: Ἀδριακὸς ῥόος διῤῥάσσει Αὔφιδος οἶδμα. ΙΑ. 423.
Παρ᾽ ὀλίγον (τὸ) ἂν γεγονὸς, εἰ τὸ καὶ τὸ ξιφίβη. Θ. 785.
Πασιφάη. ς. 490.
Παχάδες αἱ τῆς Λαβινίας ὀθνείῳ πεπρωμέναι, τῷ Αἰνείᾳ. ς. 169.
Πατρόκλε κηδεία. ς. 203.
Παῦλος Αἰμίλιος ὁ Περσέα χειρωσάμενος. ς. 915.
Παφίη. Α. 452. καὶ Πάφος. Αὐτ. κ᾽ Ι. 51.
Πάχνιον (ὑπὲρ) ὁ πλεῖς ἀσφαλέστερος. Γ. 453—Παχνὺς πέτρα. Γ. 727.
Πειρίθης καὶ Θησεύς. ς. 142. καὶ 433. καὶ 656.
Πέλαγος, τὸ ἀπὸ τῆ Λιγυστικῆ ἄχρι Σικελίας, διαφόρων ἔλαχε κλήσεων. Γ. 408.
Πελάγη, Ἀδριατικὸν, Τυῤῥηνικὸν. Ζ. 155.
Πελασγικοὶ Ἄνακτες. Α. 671.
Πελασγὸς, καὶ τὸ Πελασγικὸν. Β. 87.
Πέλεκυς. Ε. 319.
Πέλτη. Ζ. 782.
Πέλται. Η. 689.
Πέλται Σεληνοχήμονες. ΙΑ. 693.
Πελώρη κλεῖθρα. Γ. 434—Ὅσον ἐν αὐτοῖς ἡ πορθμὶς ςενῆται. Γ. 443.
Πέλωρα Θεῶν Αἰγυπτίων. Η. 723.
Πενθεσίλεια. Α. 534. καὶ ΙΑ. 691—692.
Πενθεὺς τὰ ὁρώμενα διττὰ βλέπων. καὶ πόθεν εἰπόντε τὸ τοιῆτο συμβαίνειν; Δ. 513. Αὐτ:
Πέπλον τῇ Ἀθηνᾷ προσαγόμενον. Α. 523.
Πεπρωμένης μοίρας ὑπέρθεσις. Η. 415.
Πεπρωμένον (τὸ) θνητοῖς ἄδηλον. Ι. 531.
Πεπτὴ δρὺς. ΙΑ. 576.
Πέργαμα. Α. 510.—Γ. 142.
Πέργαμα παλινάγρετα. Ι. 59.
Περγάμιος Λάρισ. Ε. 786.
Περιαυτολογία. Η. 137—Ἡ Τύρνε μεθ᾽ ὑπερβολῆς. ΙΑ. 413.
Περίφας Πύῤῥῳ ἑφεπόμενος. Β. 510.
Περσεφόνης ἔργον τοῖς κατοιχομένοις τὶν τρίχα τέμνειν. Δ. 764.
Περσεφόνῃ βοῦς ἄγονος κατεθύετο. ς. 282.
Πετιλείας Ἄξυ, τὸ ὑπὸ Φιλοκτήτε οἰκισθὲν. Γ. 425.
Πηλείδης. Β. 282.
Πήχεος ἀνάτασις ἐπὶ τῶ ἀκοντιῶντος, ἵνα σφοδρότερον πλήξῃ. Θ. 419.
Πιθηκοῦσαι νῆσοι. Θ. 743.
Πιθοῦμνος, καὶ Πιλοῦμνος, πάππος, Τύρνε, ἢ πρόπαππος. Ι. 79.
Πῖκος Φαύνε πατὴρ. Ζ. 183—Ἀπορνιθωθεὶς ὑπὸ Κίρκης, κ᾽ εἰς τὸν Ἄρειον Πῖκον μεταβαλὼν, ἤτοι τὸν Δρυοκολάπτην. Ζ, 202.
Πῖλοι εἰροφόροι. Η. 689.
Πῖλος βαρβαρικὸς. Δ. 235.
Πιλοῦμνος καὶ Πιθοῦμνος, τέτρες Ἰνὲς ἔφασαν εἶναι τὰς Διοσκούρας. Θ. 4.
Πίπτοντες ἐν πολέμῳ ἐπὶ τὰς ἰδίας πατρίδας ἀνεκομίζοντο· ὡς Σαρπηδὼν, καὶ Γλαῦκος, καὶ ἄλλοι. ΙΑ. 618.
Πῖσαι Ἀλφειὰ. Ι. 190.
Πισσῆες ἰδρὼς. Θ. 842.
Πλάνης ἑνιαυτὸς ἕβδομος τοῖς ἀμφ᾽ Αἰνείαν. Ε. 658.
Πλάττεσθαι δηλοῖ τὸ Φαινοπροσωπεῖν. Α. 228.
Πλευραὶ ἐν ζώοις. ΙΑ. 852.
Πληγὴ ὑπὸ Τύρνε, Πανδάρῳ δίχα ἦλω κεφαλὴν διελοῦσα· οἵα καὶ ἡ ὑπὸ Πύῤῥε τῆ Ἠπειρωτῶν Ἄνακτος τῷ Μαμερτίνῳ ἰσόρηται. Θ. 778.
Πλημμύριον. Γ. 720.
Πλόκαμον ἄλδειν ἱερὸν. Ζ. 417.
Πλοῖς δι᾽ ὑλῶν γίνεσθαι δοκῶν. Η. 101.
Πλωτῆρες τὰς ναῦς καταςέφοντες. Δ. 460.
Πλωτῆρσι κακὸς οἰωνὸς τὸ πυρόν τινα κατιδεῖν ἀναγομένοις. Δ. 722.
Πνεῦμα διὰ πάντων διῆκον. ς. 790.

Πνιγα-

Πνιγαλίων ἢ Πνιγάμων, ὁ καὶ Ἡπιόλης, καὶ Ἡπίαλος, σύμπτωμα τοῖς ὑπνώτλασιν ἐπισυμβαῖνον. IB. 941.

Πόα πρὸς Σελλοῦν χαλκείοις ἀμωμένη δρεπάνοις. Δ. 562.

Πόθος ἐπαναβιώσεως τοῖς ἐν Ἅιδῃ· περὶ ᾧ αἱ θυποφοραὶ μὲν Αἰνείου, ἀπάντησις δὲ Ἀγχίσῃ ἐκτενεστέρα. ς. 783—787. 788—818.

Πόθος τῷ ἐπιζῆσαι, ὡς ἄν τις θανὼν ὕστερον, διαμιῶναι ἔχοι τοῖς ὑποχθονίοις τὴν τῆ πολεμίᾳ ἀναίρεσιν. IA. 185.

Ποιηταὶ ὑπερβολαῖς καθ' ὑπερβολὴν χρῶνται. Δεῖ δὲ τὰς ὑπερβολὰς τὰς ἐπαλλήλως ἐπισωρευομένας προβαίνειν κατ' αὔξησιν. Θ. 697.

Ποιηταὶ τὰ ὑποκείμενα ποικιλοχρόως καλλιώντες. Λ. 634.

Ποιηταῖς ἐφῆται ψεύδεσθαι. ς. 116—Καὶ ἐπαυθεντεῖν τοῖς ὀνόμασιν, ὡς καὶν τοῖς πράγμασιν. Θ. 795.

Ποινῶν ἔδη παντοῖα, ἀμπλακήμασι παντοίοις ἐπαγομένων. ς. 666—675.

Πολεμιστὴ τίκτειν λέγονται τὴν παλλάδα, ὑπὲρ ἧς μαχόμενοι θνήσκουσιν. I 25.

Πολεμιστὴ, ἐνισταμένῃ τῇ ἀγῶνος, δέησις καὶ εὐχή. Θ. 420—426.

Πολεμιστὴς ἐρέων κατὰ τὴ τῶν πολεμίων συσήματος, ὅμοιος ἐμπρησμῷ ἐν ὕλῃ δασείᾳ συμβαίνοντι. I. 431—Καὶ Κάπρῳ δὲ παραβάλλεται, ὡς ἀλλαχῆ Λέοντι. Ι. 540.

Πόλεως κατασκευὴ, καὶ κοιναὶ ἀναθήματα καὶ οἰκοδομήματα. Α. 460.

Πόλεως καταβολὴ, τῶν θεμελίων δὶ ἀρότρου διαγραφομένων. Ε. 797. — Ἐκπολιορκουμένης Πόλεως περιγραφὴ. IA. 918—Καὶ ἡ τῆς Λατίνου ἐκπολίορκησις. IB. 692.

Πόλεις καὶ Πολίχνια περὶ τὴν Ῥώμην: Γάβιοι, Φιδῆναι, Κολλατῖναι, Πωμέτιοι, Παινὸς Ἄσυ, Βόλλαι, Κόραι. ς. 841—844.

Πολιὴ ἅλς. Ε. 822.

Πολίτης ὁ τῇ Πριάμῳ πρὸ τῶν τοῦ πατρὸς ὀφθαλμῶν ἀναιρεθέντος. Β. 569—581.

Πολίχνιον Ἀμβρακίας, ἐν ᾧ ὑπὸ Αὐγούστου, μετὰ τὴν Ἀκτιακὴν νίκην, ἐκτίσθη ἡ Νικόπολις. Γ. 294.

Πόλις νύσσα μεσάτη. Ε. 887.

Πολυβοίτης. ς. 530. Λύτ:

Πολυδεύκης καὶ Κάστωρ. ς. 140.

Πολυδώρου τὰ περὶ τὸν τύμβον ἐποφθέντα τε καὶ ἀνοσθέντα τεράστια. Γ. 43—49.

Πολυμνήστορος, καὶ ἄλλων τῶν ἐπὶ Θράκης διωκευσάντων, ὠμότης. Γ. 54.

Πολυφήμου τῇ Κύκλωπος ὁ ὀφθαλμὸς, ἴσος ἀσπίδι Ἀργείᾳ, ἢ λαμπάδι ἡλίου. Γ. 664.

Ποπλωνίη, Ἑτρύριον Ἄσυ. I. 181.

Πόρπη. Δ. 151.

Ποσειδῶνος ἀεματηλασία. Α. 162—Ἵπποι οἱ αὐτοῦ. Α. 172.

Ποσιδήϊον Ἄσυ. Β. 675.

Ποταμοὶ, ἑτεροίχροοι ἕτεροι τὰ ἐξ αὐτῶν ποτιζόμενα πώεα ἀναδεικνῦντες. Γ. 372.

Ποτίολοι. Γ. 465.

Πούς ποδὶ ἠρείρεσθαι. I. 386.

Πραινεστη πόλις Ζ. 726—730—ἣ καὶ Πραινέστη. Η. 584.

Πρεσβεία, ὑπὲρ τοῦ ἐξελθεῖν τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ πεσόντας ἀνελέσθαι τε καὶ κηδεῦσαι. IA. 101—102.

Πρίαμος οἰκτείρειν ἕτοιμος. Β. 154.—Τέτυκται τῶν Ἀνακτόρων ἐκπόρθησις. Β. 471 — 480 — Νυοὶ αὐτοῦ ἑκατόν. Β. 539—Πρίαμος, Πύρρου τὸ ἀπάνθρωπον κατονειδίζων. Β. 583—Βέλος ἀδρανὲς κατ' αὐτοῦ ἀφιεὶς. Β. 588. 589—Πρίαμος ὑπὸ Πύρρου σφαγιάζεται. Β. 590 — Ἀναιρεῖται. Β 503 — Κεῖται ἐπ' ἀκταίης κεῖται Β 602 — Πρίαμος ἔτι νέος εἰς Σαλαμῖνα πολὺ καλαπλεύσας. Η. 165.

Πρίαμος ὁ νέος, τίς ποτε ἦν; Ε. 588.

Πρίβερνον πόλις Ἰταλικὴ. IA. 564.

Πρῖνος τῷ Διὶ ἀνακειμένη. Ε. 133.

Πρῖσκοι Λατῖνοι. Ε. 625.

Πρίστις, ναῦς ἐπώνυμος τῷ κήτει διὰ τὸ ἐν αὐτῇ παρασήμου. Ε. 120.

Προαναφώνησις τῆς περὶ τὸν ποταμὸν ἀπωλείας Αἰνείου. I. 48.

Προβόλεια. Δ. 141.

Πρόκας. ς. 835. 836.

Πρόκρις. ς. 488.

Πρόρρησις πολέμων ἐσομένων, Καρχηδονίων μεταξὺ καὶ Ῥωμαίων. Δ. 680—684.

Προσοχὴ τῶν ταῖς νεκρικαῖς πυραῖς περιεστηκότων, μὴ προσβεθῆναι τῆς τῶν σωμάτων ἐξαναλώσεως· καὶ ἐκλογὴ τῶν ἐν αὐταῖς περιλειφθέντων ὀστέων τῆς φλογὸς ἀπομαρανθείσης. ΙΛ. 205—212.

Πρότονοι νηὸς τίνες; Η. 732.

Προχύτη αἰπὴ, καὶ Ἐναρία· πόθεν τῇ Νήσῳ ἡ κλῆσις; Θ. 742.

Πρυμνόθεν οἱ πάλαι εἰώθεσαν προσορμίζεσθαι. Σ. 3.

Πρὼν Κικαῖος. Ζ. 851.

Πρῶται δαῖτες. Α. 772.

Πρωτέως σῆλαι ἐν Αἰγύπτῳ. ΙΛ. 270.

Πτελέα, ὀνείρων ἕδρα. Σ. 313.

Πτερὸν ἐπὶ στρατῷ. ΙΛ. 629—Πτέρυγες αἱ ἱππικαὶ Ἴλαι. Δ. 128.

Πτίλωσις ἀκταῖα. ΙΛ. 259.

Πυγμαλίων, δέκατος γενέσθαι χρονολογεῖται ἀπὸ Ἀράμ, ὃς φίλος τῷ Σολομῶντι ὑπῆρχεν. Α. 379.

Πυθαγορικὴ δόξα, περὶ τῆς τῶν ἐν Ἅιδῃ ἐπὶ τῆς γῆς ἐπαναβιώσεως. Σ. 777. 778. Πυθαγορικοὶ λῆροι. Σ. 807—889.

Πυκταίς, εἰς ἥτλαν τὸ πεσεῖν χαμάζε ἐπελογίζετο. Ε. 474.

Πύλαι αἱ τῆ Τροίας Ἄστεος, ἴσαι ἠριθμεῖτο. Β. 807.

Πύλαι ἱεραὶ αἱ ἐπάρατοι. Σ. 628.

Πύματα δῶρα, τὰ ἐν ταῖς κηδείαις. ΙΛ. 25. Αὐτ:

Πῦρ καπνηρὸν. Η. 264.

Πυρᾶς νεκρῆ τριττὴ περικύκλωσις. ΙΛ. 193.

Πυρᾶις ἐπὶ ταῖς τῶν νεκρῶν, ἅττα εἰώθεσαν ἐπιῤῥίπτειν. ΙΛ. 198.

Πυράκτωσις σιδήρε ἐν ὕδασι σίζοντος. Η. 469.

Πύργοι, Ἄστυ. Ι. 195.

Πύργος ὁ ἐπὶ τοῖς Πριάμε μεγάροις. Ι. 492.

Πύργος Ξύλινος κινητὸς, ὃν Τύρνες πρὸς ἄμυναν τῆ Ἄστεος ἐτεχνίσατο, φλογὸς τῆς παρὰ Τρώων γενόμενος παρανάλωμα. ΙΒ. 701.

Πυργὼ, τὶς; Ε. 682.

Πύῤῥος ὁ τῆ Ἀχιλέως, ἐν προθύροις τῶν Πριάμε Ἀνακτόρων μαχόμενος. Β. 503.—Πατρώζων. Β. 526—Πρὸς τοῖς πατρῴοις βωμοῖς, ὑπὸ Ὀρέστε δολοφονηθεὶς· Γ. 352. 353.

Πωτίτιος οἶκος, καὶ ἕτερος Πεινάριος, ἐπιφανεῖς· Η. 278. 279.

P.

Ῥαδάμανθυς, σωφρονικὸς Μίνωϊ, τοῖς ἐν Ἅιδῃ δικασῆς· Σ. 473. καὶ Σ. 619.

Ῥαμνήτης ὁ ἄναξ, ἐλεγκων ὑπὸ Νίσου κατακτείνεται. Θ. 337—339—Τέτε τὰ φάλαρα, ἐξ ἄλλε εἰς ἄλλον μεταπεσόντα, καὶ ὡς ἔναρα τέως ὑπὸ τῆ μειρακίε Εὐρυάλε ἀρθέντα. Θ. 374—379.

Ῥαντισμὸς τῶν ἐπὶ ἐνταφιασμῷ νεκρῆ παρεσιαζόντων, ὡς ἤδη τῆς προσοπῆς μεταχόντων, πρὸς κάθαρσιν. Σ. 259.

Ῥέας τὸ ἅρμα ὑπὸ Λεόντων ἑλκόμενον. Γ. 120.

Ῥέμε τε καὶ Ῥωμύλε τῶν ἐκτεθέντων βρεφῶν ἡ τροφὸς. Η. 654—658.

Ῥεύματα θαυμάζοιλα, ἐν σχήματι προσωποποιίας. Η. 95.

Ῥῆνος ποταμὸς δίκερως. Η. 853.

Ῥῆξις τῆς Σικελίας ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. Γ. 438—442.

Ῥῆσος καὶ τὰ κατ' αὐτὸν. Α. 513—Ἐπ' αὐτῆ τε, καὶ ἵππων τῶν αὐτῆ χρησμὸς. Α. 515.

Ῥίπτειν τὸ σάκος ὀπίσω τῆ νώτε λέγεται, ὁ ἐν πολέμῳ εἰς φυγὴν τρεπόμενος. ΙΛ. 644.

Ῥιφεὺς ἐπὶ Κορυβαντος ἀναιρεθεὶς, ὑπὸ Πάνθοος, κτ. Β. 453.

Ῥοῖκος. Η. 305.

Ῥοίτειον Τρωάδος ἀκρωτήριον. Γ. 114.

Ῥοιτήϊος γυνὴ ἡ γραῦς Βερόη, ἡ Δορύκλε θάμαρ, ἧς ἡ Ἶρις ἀνειλήφει τὸ εἶδος. Ε. 682. 683.

Ῥοῖτος ἀναιρεθεὶς, ἐν ᾧ τῆ Κρητῆρος ὄπισθεν ᾤετο κρύπτεσθαι. Θ. 361.

Ῥοτόλοι πυρὰ καίοντες, καὶ νυκτὸς φυλάσσοντες φυλακὰς. Θ. 164—170.

Ῥοτόλων φόνος ἐπιχαμευνάντων. Θ. 341—350.

Ῥύφαι, Βάθυλος κὶ: Καμπανικὰ Ἄστυ. Ζ. 790.

Ῥωμαϊκὸν Ἄστυ τὸ Παλάντιον. Η. 325.

Ῥωμαίων κράτος, καὶ νίκαι κατὰ διαφόρων ἐθνῶν. Ζ. 647.

Ῥωμαίων (ὑπὸ) αἱ εἰς μάχλιν προκλήσεις, ἤτοι αἱ τῇ πολέμῳ ἀνακηρύξεις, ὅπως ἐγίνοντο. Θ. 53.
Ῥωμαλεότης ἀνθρώποις τῇ τῆ χρόνου προόδῳ ἐκλείπουσα κατὰ τὸ ἀντίστροφον. ΙΒ. 932.
Ῥώμης οἱ ἑπτὰ λόφοι. Σ. 851.
Ῥώμης ἔπαινος, παραθέσει Κυβέλης τῆς Βερεκυντίας. Σ. 852—854.
Ῥωμύλιος καλάμη, ἡ τὸ Ῥωμύλῳ οἴκημα κατ' ἀρχὰς ἐπερείσασα. Η. 675.
Ῥωμύλος δίλοφος, ὁ ἐξ Ἄρεος, τῇ ἐν Κυρίνῳ ἐπικληθέντος. Σ. 847. 848.

Σ.

Σαβῖναι, αἱ ἐν τοῖς Κιρκησίοις τελεμένοις ἀγῶσιν ὑπὸ Ῥωμαίων ἁρπαθεῖσαι. Η. 660.
Σαβῖνος πατὴρ, τὶς γενέσθαι ἱερήσας; Ζ. 190. Αὐτ: 191.
Σαβίνων ἔθνος. Ζ. 756.
Σαβίνων μεταξὺ καὶ Ῥωμαίων διαλλαγὴ, δι' αὐτῶν τῶν ἁρπαθεισῶν γυναικῶν, Ἐρσιλίας ἡγησαμένης. Η. 664.
Σάκος τὸ Τύρνου, ἐπταβόειον παρὰ Μάρωνι, ὡς καὶ τὸ τῆ Αἴαντος παρ' Ὁμήρῳ. ΙΒ. 958.
Σακράνιοι. Ζ. 847. Αὐτ:
Σαλακία ἡ Ἑωλία. Ι. 79.
Σαλαμὶν νῆσος. Α. 666. καὶ Η. 165.
Σαλεντῖνοι, Ἀποικία Ἰδομενέως. Γ. 423. 424.
Σάλιοι, οἱ φύλακες ὑπὸ Νεμᾷ καταστάντες τῆς Διοπετοῦς πέλτης. Η. 295 —καὶ 688.
Σάλιος καὶ Πάτρων τίνες; Ε. 311.
Σαλμωνεὺς ὁ ἀντιβροντῶν τῷ Διΐ. Σ. 630.
Σάλπιγξ Τυρσιωὴ. Η. 547.
Σάμος Θρακώα Ζ. 221—Τῇ Ἥρῃ προτιμωμένη. Α. 19. 20.
Σαρκασμὸς Πύρρᾳ κατὰ Πριάμου. Β. 590—Τύρνου κατὰ Εὐμήδους, ἐπὶ τῇ αἱρέσει. ΙΛ. 575.
Σάρνος ποταμὸς. Ζ. 789.
Σαρπηδὼν. Α. 109.
Σαρράσαι. Ζ. 789.
Σατύρη λίμνη. Ζ. 853.
Σαυρομάτιδες, αἱ περὶ τὸν Θερμώδοντος ὄχθον. ΙΛ. 689.
Σεγέξη, ἡ καὶ Ἐγέξη. Ε. 758.
Σειρίων σκόπελοι, καὶ τὰ περὶ τῶν Σειρήνων ᾄδόμενα. Καὶ Νῆσοι δὲ Σειρίωσαι, αἱ Καπρέαι. Ε. 917. Αὐτ:
Σεῖσρον, ὄργανον κροταλιστικὸν. Η. 821.
Σελινοχήμονες πέλται. ΙΛ. 693.
Σελινοῦς Φοινικόεσσα, πόλις. Γ. 733.
Σέλματα νηὸς, Σελιδώματά τινα ὕλαι. Σ. 451.
Σερβανὸς ὁ Φαβρικίῳ ἐφάμιλλος. Σ. 922. Αὐτ:
Σήματα νηῶν Α. 203.
Σημαῖαι ἐν τοῖς στρατοπέδοις πηγνύμεναι. ΙΑ. 19.
Σίβυλλα μάντις. Γ. 467—469—Ἐπὶ φύλλοις τὰ μαντευόμενα γεάφεσα. Γ. 471—476—Αἰδολίη Σ. 11.—Καὶ ταύτης Ἄντρον. Σ. 12—Δηϊφόβη καλεμένη, ἢ Φημονόη. Σ. 42.—Μακραίων. Σ. 336 καὶ 687.
Σιβυλλικὰ Βιβλία. Σ. 81—Καὶ οἱ ἑρμηνεύειν αὐτὰ τεταγμένοι, Σ. 4.
Σιγαλέα τέχνη ἡ Ἰατρικὴ, ὅπως εἴρηται διαφερόντως τῶν ἄλλων. ΙΒ. 415.
Σίγειον Ἄκρωτ: καὶ Σίγειοι πορθμοὶ. Β. 332.
Σιγηραὶ Ἀμύκλαι. Ι. 599.
Σίγμα, καὶ Σίξις, καὶ ᾠδαὶ ἄσιγμοι. Η. 464.
Σιδήρου πυράκτωσις, σίζοντος ἐν ὕδατι. Η. 464.
Σίδικες λαοὶ. Ζ. 778.
Σίζον πῶς τὸ δόρυ ἐν τῷ ἀφίεσθαι λέγεται; Θ. 436.
Σικανία ἡ Σικελία. Α. 603—Σικανοὶ οἱ πάρος. Ζ. 847.
Σικελῶν καὶ Αὐσονίων πλήθη. Η. 341.
Σίκυλοι Ζ. 780.
Σιμόεις Τρωϊκὸς. Α. 109.
Σιμόεις τὸ ἐπὶ τῇ Βαθρωτῇ ῥεῖθρον, ὅπερ ἔτως ὠνόμασεν Ἔλειος, πολλὰ τῶν ἐν τῷ Ἄσει καὶ ἄλλα κατὰ μίμησιν τῆ Τρωϊκῆ ἐπιτηδεύσας. Γ. 322.
Σίνων, ὑπὸ Τρώων ἁλοὺς δεῦρο, καὶ οἷον ἄκων ἑλκόμενος. Β. 60—Περιπλακιζόμενος, παιόμενος, κτ: Β. 68—Μεμψιμοιρῶν τε καὶ περιπαθῶς ποτνιώμενος, ἀλλ' ἐν ὑποκρίσει. Β. 73—Ἐκμειλίσσων, ἢ εἰς οἶκτον ῥᾳδίως κινῶν τοὺς ἀκούοντας. Β. 77—Ἀνακρινόμενος παντοίως

τείως. Β. 79—Ὅς τις ποτὲ ὁ Σίνων ἔτος ὑπάρχων ἦν. Β. 83—Ἐπαγγελλόμενος ἀγχισέυειν τῷ Παλαμήδει. Β. 90—Ἐπιβελέυεθαι φάσκων ὑπὸ Ὀδυσσέως. Β. 110.—Τλὺ ὑπὲρ αὐτῦ ἀπολογίαν ἐπισφραγίζων, ὡς ἄρα τῆς σωτηρίας ἀπογνὺς. Β. 106—Δειλίαν ἔτι προσεπιπλαττόμενος. Β. 113—Τὰ περὶ τῆς τῶν ἀποπλευσάντων Ἀχαιῶν παλινοςήσεως εἰς τὰ ἴδια, πρὸς τὸ οἱ σκοπούμενον διεξιὼν. Β. 114—Καὶ ὡς φεύγων αὐτὸς λιᾷ, καὶ κρυπτόμενος ἐν τενάγεσιν. Α. 142—Ἔτι περὶ τῦ αὐτῦ. Β. 143—Σίνων χεῖρας ἀνατείνων, εὐχόμενος, ἢ μαρτυρόμενος τὺς Θεύς. Β. 162—Ἀποτασσόμενος τοῖς Γραικοῖς. Β. 166.—Κατὰ τὸν ἑαυτῦ σκοπὸν τὸ τῦ Δηρείε ἵππε μέγεθος διερμηνέυων. Β. 201.—Τὰ τῦ μηχανηρήματος κλεῖθρα αὐτὸς διανοίγων. Β. 277.

Σκιπιάδαι δύο, καὶ δύο δὲ ἕτεροι. Περὶ ποτέρων ἄρα ὁ Ποιητὴς ἐνταῦθα λέγει; ς. 922.

Σκυλακεῖον. Γ. 578. καὶ Αὐτ:

Σκύλλα ναῦς ἕυτω καλεμένη, ὡς ἐκ τῦ ἐπ' αὐτῇ παρασήμε. Ε. 126.

Σκύλλαι δίμορφοι. ς. 317.

Σκύλλης πέρι καὶ Χαρύβδεως. Γ. 444—446.

Σκύριος ἦβη Πύρρῳ ἑπομένη. Β. 511. Αὐτ.

Σοράκτη πόλις. Ζ. 744—746.

Σοράκτης Ἀπόλλων. ΙΑ. 719.

Σοράκτιοι ἐπ' ἄνθρακι βαίνοντες. ΙΑ. 822.

Σπάδονες. Δ. 234. Αὐτ:

Σπάρτε (διὰ), οἱ ἐκ τῦ Δηρείε ἵππε ἐκκαθιέμενοι τίνες ὑπῆρχον; Β. 280. 281. καὶ Αὐτ:

Σπινθῆρες ἐκ τῆς σιὼ τῷ χάλυβι προσρίψεως ἅττοντες. ς. 7.

Σπλάγχνα, τὰ ἐκ τῶν θυμάτων ἐν κύμασι προσριπτέμενα. Ε. 246. καὶ 820.

Σπονδαὶ ἄκρατοι. Α. 785.

Σπονδαὶ ἐπὶ τῶν ἀποιχομένων, μονόσπονδοι, διάσπονδοι, τρίσπονδοι. Γ. 69.

Σπονδαὶ ἐπὶ διαλύσει σιωεσῶτος πολέμε. Η. 665.

Σπόνδυλοι, οἱ καὶ Ἀσράγαλοι καλέμενοι. Ι. 140.

Στασιασὴς μὲν, ὁ Πολεμισὴς δὲ. ΙΑ. 354.

Στερόπης, τῶν Κυκλώπων εἷς τῶν ἐν τῷ Ἡφαίσε χαλκείῳ ἐργαζομένων. Η. 442.

Στεροπὴ ἀΐφνης ἐκραγεῖσα. Η. 545.

Στιβὰς σφενδάμνε. Η. 183.

Στιβαθείσης ἐπὶ φυλλάδος, δέρμα Λιβύσσης Ἄρκτε ἐπισρωθὲν. Η. 383.

Στοῖχοι ἐρετῶν ἐπὶ νεὼς. Ε. 124.

Στόλος χιλιοναύτης. Β. 213.

Στοναχὴ πελάγες. Ι. 580.

Στρατηγοὶ τοῖς ἔγχεσιν αὐτῶν ἐπικεκλιμένοι. Θ. 233.

Στρατησοῦτος πρόνοια. Θ. 40.

Στρατηγὸς τὲς εἰς φυγὴν σκεδαννυμένες ςρατιώτας ἀνακαλῶν, καὶ ἐπισωάγων. Ι. 393—398.

Στρατιωτικὰ ἐπιφθέγματα, ἢ ἐπιφωνήματα: Ἐλελεῦ, Ἀλαλᾶ, καὶ ἕτερ ἄττα ὅμοια. Ι. 279.

Στρυμόνιαι Γέρανοι, ἐπὶ ςρατιωτικῦ ἀλαλητῦ· καὶ Στρύμων ποταμὸς ὅπε ῥεῖ. Ι. 282. καὶ ΙΑ. 608.

Συγγένεια Αἰνείε τε καὶ Εὐάνδρε. Η. 137. 138.

Συγκέκοπται πως ἡ Νίσε φράσις, τῦ ἀντίψυχον ὑπὲρ Εὐρυάλε τὸ ἐρωμένε ἑαυτὸν προβάλλοντος. Θ. 444—447.

Συγχαΐος τὶς; Α. 375.

Σύλας ὄρος. ΙΒ. 742.

Σύλλων, πῶς ἄντικα κατὰ τῶν νώτων τέτρωται; ἓν τῦτο τῶν παρὰ τῷ Μάρωνι ἀνεπιλύτων ἀπορημάτων εἰρηται. Θ. 429.

Συλεανὸς. Η. 623.

Συλεία, ἢ Συλβία, ἡ Τυρρέως θυγάτηρ. Ζ. 522.

Συλεῖος, ἢ Σύλβιος, ὁ ἐξ Αἰνείε καὶ Λαυινίας· ἐξ οὗ καὶ οἱ ἑξῆς ἄρξαντες ἐκλήθησαν Σύλβιοι. ς. 828—834.

Συλεῖος Αἰνείας τὶς; ς. 837.

Σύμαιθος ποταμὸς Σικελίας. Θ. 607.

Σιώαμμα πολέμε, ὁ ἐν τῇ μάχῃ μενετικὸς ὢν ἀρισεὺς εἰρηται, ὁ καὶ τὲς ἄλλες σκεδαννυμένες, εἰ τύχοι, εἰς ἕν σιωάπτων, καὶ πρὸς τλὺ ἔνσασιν τῶν πολεμίων ἀντικαθισαμένες ἀνδριζεθαι ὑπαλείφων. Ι. 457.

Σιωασισμὸς ςρατῦ ὁ κατὰ χελώνλιν. Β. 470. καὶ Θ. 527.

Σιώδεσμος ὁ ψυχῆς τε καὶ σώματος, ἐςὶν ἀπόῤῥητος καὶ δυσερμήνευτος. ς. 404.

Σιωεύ-

Σωέυχεσθαι χρὴ καὶ αὐτὲς τοῖς ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν ἐυχομένοις. ς. 59.
Σωθῆναι διὰ πυρός τε καὶ ὕδατος ἐπιτελέμεναι. IB. 125. Αὐτ:
Σωθήκαις ἐπ' ἀπληρώτοις λινοσκεπεῖς παραξιῶαι, ὑπείληφέ Ἶις, Ἶες σωτιθεμένες IB. 126.
Σιώθημα, τὸ ἐκ τῆς τᾶ Ἀγαμέμνονος βασιλικῆς νεὼς, πρὸς τὲς ὑπὸ Τροίαν δοθὲι, τᾷ Δερείᾳ ἵππᾳ ἐντὸς ἐνεδρέυοντας. B. 273—275.
Σιώθημα πολέμε τὶ ἐξὶ; B. 399. καὶ Z. 684.
Σωθημάτων καὶν τοῖς Ναυτικοῖς ϛόλοις γίνεται χρῆσις. I. 275.
Σωτυχία Ἀγχίσε τε καὶ Αἰνείε ἐν Ἅιδ. ς. 749—756—Ὅτε καὶ Ἀγχίσε τᾶ πατρὸς ὁ υἱὸς Αἰνείας ἀντιλαβέθαι μάτιω ὠρέξατο. ς. 726.
Σύρτεις τυφλαὶ. A. 580.
Σύρτεις ψάμμοις ἀνάμικτοι. Γ. 582.
Σύρτεις αἱ ἀπέναντι Λιβύας. Δ. 44.
Σύφαξ, τὶς; Δ. 142.
Σφαγίων ταῖς δορκάσιν εἰώθεσαν οἱ μαντευόμενοι ἐπευνάζεθαι. Z. 93.
Σφενδάμνινον ξύλον. B. 118.
Σφενδόνης τριττὴ περιαγωγὴ. Θ. 610.
Σφηκῶν (παρὰ) ἡ τᾶ τὰ τόξα φαρμάσσειν ἐπίνοια. Θ. 800.
Σφῆνες αἱ Θεάτρε, τίνες; E. 701.
Σφηνοειδὴς ϛρατιᾶς παράταξις, ὁποία; IB. 476· καὶ IB. 600.
Σχῆμα ὑπαλλαγῆς. E. 615.
Σχῆμα ἐπαναδιπλώσεως. H. 73.
Σχῆμα (ὑπὸ) δέος διαβολὴ δριμυσσομένη, ὡς ἂν σφοδρότερον ἡ ἐπιτριβομένη μέμψις καθάψαιτο. IA. 427.
Σχοινία ἐκ ϛύππης. B. 252. Αὐτ:

T.

Τάβυρνον καὶ Σύλας, ὄρη Ἰταλιωτικά. IB. 742.
Ταικερὸς ὁ ἐκ βέλες ἀφιέμενος μόλυβδος. Θ. 611.
Τάλαντα νομισμάτων, τῇ ἀξίᾳ διαφέροντα. E. 116.
Τάλαντον μέγα. E. 257.
Τάνταλος, καὶ τὰ περὶ αὐτᾶ. ς. 661.
Τάραχος τῶν Ῥωμαϊκῶν πραγμάτων ἐπὶ Μαρκέλε τᾶ ἀρισέως. ς. 936.
Ταρκυίοι ἄνακτες. ς. 890.
Ταρκυίιος τῆς Βασιλείας ἐξελαθεὶς. H. 671.
Ταρπείη ἄκρα. H. 362.
Ταρρὸς ἐξ ἀπαλῶν κλάδων, εἰς φέρετρον νέκυος. IA. 64.
Ταρτάρεος Φλεγέθων. ς. 602
Τάρταρος. ς. 327—Τέτε τρίϛοιχα τείχη ς. 600—Τέτε βάθος. ς 631.
Τάρχων τὶς ποτε ἦν; H. 525—Ἐτρέσκοις ἀπαγορεύων τιὼ ὑπὸ Ἠγήτορι ὁμοεθνεῖ ἐκϛρατείαν. I. 163—Τιὼ μάχιω ἀποκαθίϛησι, τὲς εἰς φυγιὼ τραπέντας σωαλίσας. IA. 764—Τέτου Ἀνδραγάθημα, Βενύλον ἀπὸ τᾶ ἵππε ἐφ' οὗ ἐπωχᾶτο, ἐξαρπάσαντος. IA. 776.
Ταῦρος ἀργός τε καὶ πίων ϛίλβειν εἰρηται. Γ. 23.
Ταυρομαχίας εἰκὼν, ἐπὶ Αἰνείᾳ τε καὶ Τύρνε εἰς τὸ μονομαχῆσαι σωερχομένων. IB. 743—751.
Τέγειον ἄορ. H. 477.
Τελαμὼν. H 163.
Τένεδος νῆσος. B. 21.
Τεράϛια, τὰ περὶ τὸ Παλλάδιον. B. 186. Αὐτ:
Τέρας φαεινὸν, τὸ ἐπὶ Ἀσκανίῳ. B. 737. 738.
Τερατώδης διαπύρσευσις, περὶ τιὼ κεφαλιὼ τῆς θυγατρὸς Λατίνε. Z 77.
Τετράκις ὁ Δέρειος ἵππος προσκόψας, ἐν τῷ εἰς τὸ Τροίας Ἄϛυ εἰσέλκεθαι. B. 259.
Τετρίκε κλώμακες, ἢ Σεπτῆρε, ὀρέων τῶν παρὰ Σαβίνοις. Z. 764.
Τεύκρε (οἱ ἀπὸ). A. 257—Τεῦκρος αὐτὸς. A. 666. καὶ Γ. 114—Τεύκρε φύτλη. ς. 547. 548.
Τεύκρων οἱ Ἀρχηγοὶ ἀγρυπνῶντες. Θ. 230.
Τεύχεα τοῖς τῶν ἐνταφιαζομένων Τύμβοις ἐπιπηγνύμενα. ς. 263.
Τεχθὲν ἔραζε τὸ βρέφος ἀναληφθὲν, γνήσιον ἐτίθετο τέκος τᾷ ἀναλαβόντος. Θ. 207.
Τηβεννοφόρον ἔθνος τὸ Ῥωμαϊκὸν. A. 306.
Τιβερῖνος. ς. 102. H. 32. καὶ 345.
Τιβερῖνος ὁ τᾷ ποταμᾷ ἔφορος δαίμων. Z. 31—Τέτε τὸ ἄμφιον γλαυκόχρων. Carbaſus. H. 34.

Τίβερις ποταμ. σφοδρὸς, ξανθὸς. Z. 32—Ὁ αὐτὸς καλὸς ποταμὸς προσειρημένος. Z. 460—καὶ Τυρρηνὸν ῥεῖθρον. Z. 711—καὶ Κεραὸς. H. 79.—Τίβερις Τύρνον ἐν αὐτῷ ἐμπεσόντα φιλίως ὑποδεξάμενος, καὶ σῶον παραπέμψας τῷ ῥεύματι. Θ. 847.

Τίβουρα πόλις. Z. 676.

Τιβέρτος, Κάτιλλος, Κόρας, Ἀδελφοὶ. Z 718.

Τίβρις καὶ Φάβαρις ποταμοὶ. Z. 766.

Τίβρις γίγας, Τύσκων Ἄρχων, ληξέως ἔκδοτος. H. 343.

Τιθωνῦ ἀκοίτη, Ἠὼς. H. 399. Αὐτ:

Τίμαβος ποταμὸς. A. 266.

Τιμὴ τῷ ἔργῳ προσγίνεται ἐκ τῶν χειρῶν τῦ ἐργαζομένυ. IA. 74.

Τίρυνς πόλις Ἀργολικὴ. H. 136.

Τισιφόνη. ς. 606. καὶ 624.

Τιτὰν ὁ ἥλιος. Δ. 126.

Τιτήνιος ἦβη, οἱ Τιτᾶνες. ς. 634.

Τιτυὸς. ς. 649.

Τόξα χυμοῖς δηλήμοσι χρίειν, Σκυθικὸν· ἐξ ὧν Λατίνοις τοξικὸν εἴρηται καὶ τὸ δηλητήριον φάρμακον. Θ. 800.

Τοξεύσεως περιγραφὴ. E. 523.

Τοξευτὴς τὰς βραχίονας ἀνερύων ὀπίσω, ἵν' εὐτονώτερον τοξεύσῃ. Θ. 645.

Τορκυάτος αἰνοδίκης· πόθεν Τορκυάτος κέκληται; ς. 900.

Τραβέη Τήβεννα. Z. 201.

Τράπεζαι πρῶται καὶ δεύτεραι. H. 294.

Τραπεζῶν κατάβρωσις. Γ. 317.

Τρήρων πέλεια. E. 221.

Τριετηρικοὶ ἀγῶνες ἐν Λατίῳ. H. 729.

Τριγάκρια ἡ Σικελία. E. 312—Καὶ ἀκτὴ Τριγάκριος. A. 216—ἡ Αἴτνη. Γ. 579—Καὶ νέοι Τριγάκριοι. E. 317.

Τρίποδες, οἱ μὲν ἱεροὶ, οἱ δὲ κοινοὶ. E. 114.

Τρίποδες, καὶ τάλαντα χρυσᾶ. Θ. 270.

Τρίπλοκος θώραξ. E. 269.

Τρὶς ἀκτινιθεῖσα σκοπέλων φωνὴ. Γ. 590.

Τρὶς ἀφρὸς ἐκθλιβόμενος τῇ τῆς θαλάσσης ἀναῤῥοιβδήσει. Γ. 591.

Τρὶς μάτην ἐπειρήθη κτ: Σωσιθεος δὲ ποιηταῖς τὰ τοιαῦτα φράζειν. I. 724.

Τριτογένεια ἡ Ἀθηνᾶ. B. 182.

Τριττὺ τῦ Ῥωμαίων γένες διανομὴ· Ῥαμνιώσιοι, Τατιώσιοι, καὶ Λουκέριοι. E. 585.

Τρίτωνες. E. 874. 875.

Τρίτων, ὁ τῦ Ποσειδῶνος Σαλπιγκτὴς. I. 221.

Τρίτων ναῦς, ὡς ἐκ τῦ παρασήμυ. I. 221.

Τροίας ἡ πολιορκία, ἧς γ' ἐπὶ τὸ δέκατον παρατείνασα ἔτος. B. 14.—Τροία δῶμα Θεῶν. B. 257—Τροίας παλαιότης. B. 386—Τροίας καπνὸς ἀποθρώσκων. Γ. 3—Τροίας ἐπίκουροι Θεοὶ. Z. 128.

Τροία, καὶ Οἰχαλία ὑφ' Ἡρακλέους πάλαι πορθέμενα. H. 302.

Τροία ἀνάλωτος, εἰ δύο αὐτῇ περιῆσαν Αἰνείαι. IA. 797.

Τροπαῖον, ὅ. τι διαφέρει θριάμβυ. I. 815.

Τροπαῖον ὡς, ὁ δρυὸς ἐκοσμεῖτο κορμὸς. Καὶ ἐτυμολογία τῦ Τροπαίυ ὀνόματος. Καὶ χρῆσις ἀρχαία μὲν παρ' Ἕλλησιν, ἔπειτα δὲ καὶ παρὰ Λατίνοις, τῦ πράγματος. IA. 5. καὶ 7.

Τροχιλῖσκοι τοῖς τῇ Δωρείυ ἵππυ ποσὶ προσαρεσκότες. B. 252.

Τρωὰς, Ἄξυ Ποσειδῶνος. Γ. 4.

Τρῶες, ἄμοτε ἄπαξ ὀνομαζόμενοι παρὰ Μάρωνος. A. 512.

Τρωϊάδες τὰς τῶν πυλῶν σταθμὰς περιπτυσσόμεναι· καὶ αἱ τῶν οἰκημάτων θύραι ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ὀπωσοῦν θρησκευόμεναι. B. 525.

Τρωϊκὴ παρεξιππασία. E. 630.

Τρῶμα τὸ μεταλαβεῖν ἀπότριον, ὅπως νοητέον; I. 821.

Τρώματος ἄντρον. Θ. 724.

Τρωσὶ, τίνες Θεῶν ἀπεχθῶς ἐτύγχανον ἔχοντες; Γ. 2.

Τρῶσις κηρέσιος κατ' ἐκδοχὴν διττὴν ἂν ῥηθείη. IB. 828.

Τυδείδης φέρτατος. A. 104.

Τύλλος ῥαιῳνίῳ ἐμποιήσας τῷ Ῥωμαίων ἔθνει, κληθεὶς περ Ὀσίλιος. ς. 885—887.

Τύμβωσις, γέρας θανόντων. IB. 23.

Τύμπα-

Τύμπανα, καὶ πυξὸς Βερεκυντίου. Θ. 641.

Τύρνος ἄλλος Ἀχιλλεύς. Σ. 103—Μνηστὴρ τῆς Λατίνου θυγατρὸς, τῶν πολλῶν ἔξοχος ἄλλων καὶ τότε γένος. Ζ. 57—Ἴναχος, καὶ Ἀκρίσιος, οἱ τότε πρόγονοι διὰ Δανάης. Ζ. 393—368—Ἦν γὰρ Δαύνου τε ἐκ Πιλέμνου υἱὸς, καὶ Δανάης. Ζ. 437.

Τύρνος παραμορφωθεῖσαν αὐτῷ τιὼ Ἀληκτῷ ἐν Γραὸς εἴδει, ἀθερίζων. Ζ. 472—475—Τύρνος ἀλαζονικῶς ἐπιδιαπρεσβεύομενος. Ζ. 505—Περιγραφὴ τῆς Τύρνου περικεφαλαίας. Ζ. 836—Τύρνος θρασὺς, σιὼ ἱππεῦσιν εἴκοσι τοὺς πολεμίους προκαταλαβεῖν ἐπιπεύδει. Θ. 48. καὶ 128—Μεγαλαυχῶν πρὸς Τρῶας κομπάζει. Θ. 145—158—Τύρνος πελώριος τιὼ τῷ σώματος ἀναδρομιὼ. Θ. 762—Ἐντὸς τῷ Τρωϊκῷ ὀχυρώματος εἰσελάσας ὡς δῆθεν Αἰνείαν ἐπιδιώκων, ἢ παντοχόθεν βαλλόμενος. Θ 837—Ἰδρῶτι πισσήεντι περιῤῥεόμενος Θ. 842—Εἰς τὸν ὑποῤῥέοντα ποταμὸν καθαλλόμενος. Θ. 844

Τύρνος ἐν εἰκόνι Λέοντος, ὁ δὲ Πάλλας ἐν Ταύρῳ, ὁμόσε χωρεῦντες μαχόμενοι. Ι. 486—Τύρνος ὃν ἀνεῖλε Πάλλαντα ἐπαινῶν ἢ ἐπισαρκάζων. Ι. 522—Ἐξῆς τοῖς Πάλλαντος ἑταίροις ἐναγλαϊζόμενος. Ι. 527—Ἔνθα καὶ τὸ ἐσόμενον αὐτῷ ὁ Ῥαψῳδὸς, ὡς ἐκ τῆς Μούσης ἐμπνευσθεὶς προαναφωνεῖ τέλος. Ι. 533.

Τύρνῳ, πρὸς τὰς παρὰ τῷ Δράγκου ἐπαιτιάσεις τε καὶ ἐπιμέμψεις, ἀπάντησις. Α. 394—401—Τύρνος προκαλεῖται Δράγκιν, σιωπεζελθεῖν οἱ κατὰ τῶν πολεμίων, εἰ τοσοῦτον αὐτῷ εὐψυχίας περίεστιν. ΙΑ. 405—410—Τιὼ ὑπὸ Δράγκου προσκατηγορηθεῖσαν αὐτῷ ἀπόκρισιν, ἀφ' ἑαυτῷ Τύρνος ἀποσκευάζει. ΙΑ. 411—Τύρνου περιαυτολογία μεθ' ὑπερβολῆς. ΙΑ. 413—Τωθασμὸς—ΙΑ. 423—Τύρνῳ πρὸς Λατῖνον ἀπόκρισις ἀπολογημένῳ, καὶ πατέρα προσαγορεύοντος, ὡς δῆθεν Ἐκυρὸν. ΙΑ. 430—437—Καὶ μικροψυχοῦντα σηρίζοντος. ΙΑ. 448—453.

Τύρνος, τὸν τῆς μονομαχίας τῆς πρὸς Αἰνείαν κίνδυνον τέως ὑπαναδέχεται. ΙΑ. 455—460—Ἑαυτῷ ἀναμαχαρίζει τὸν μίσακα. ΙΑ. 262—Κατειρωνεύεται τῶν ἐν ἔργῳ χρεία βελεύεσθαι ἐπιβαλλομένων. ΙΑ. 482—Κορύσσεται. ΙΑ. 511—515—Θωρακισθεὶς ἤδη καὶ καθοπλισάμενος, γυμνὸς τιὼ κεφαλιὼ πρόεισι. Διατί; ΙΑ 513—Ὡς εἰ νενικηκὼς εἴη πρὸ τῆς συμβολῆς τὰς φρένας πτερῶται. ΙΑ. 515—Κλέψαι σκοπεῖ δι' ἐνέδρας τιὼ δῆριν. ΙΑ. 539—Τὸν λόχον προλιπὼν ἐν προέσησεν, ἀνέτρεψεν ἑαυτῷ τὰ τῆς νίκης. ΙΑ. 938.

Τύρνος ἡρωϊκὸς τὸ φρόνημα. ΙΒ. 4—Μονομαχῆσαι πρὸς Αἰνείαν ἑτοίμως ἔχειν ἀνεπαγγέλλεται. ΙΒ. 11—Αἰνείαν κατολιγωρεῖ, καὶ ἐξυθενεῖ. ΙΒ. 15—Λατῖνον τῆς εἰς τὸν πόλεμον ὁρμῆς μεταπεῖσαι διαφόρως ἐπιχειρήσαντα ἀποβάλλεται. ΙΒ 19 46—Τὸ διὰ τῆς μάχης κῦδος ὑπὲρ τοῦ ζιὼ τιμᾶν ἐπαγγέλλεται. ΙΒ. 51—Ἀναιρεῖ γενναίως μαχόμενος Σθένελον, Θάμυριν, Φάλον, Εὐμήδιν, καὶ ἄλλους. ΙΒ. 357—Τύρνου περιαυτολογία ἐ πάντη μεμπτέα. ΙΒ. 671—Θεάνεται τὸ φάσγανον Τύρνου κατ' Αἰνείου κατειεγκόντι, ὥσπερ τῷ Μενελάῳ κατὰ Πάριδος παρ' Ὁμήρῳ. ΙΒ. 760.

Τύρνος παρακρουθεὶς ἔλαθεν αὐτὸ τῷ πατρῴου ξίφους, ὅπλου Ἡφαιστοτεύκτου, τὸ Μεζίσκου παρειληφὼς, εὐθρυπτόν τε πεφυκὸς, καὶ θειοτέροις ὅπλοις τοῖς τῷ Αἰνείου ἀντιχεῖν μηδόλως ἔχον. ΙΒ. 765—770—Εἰς φυγιὼ τραπόμενος μετὰ τιὼ τῷ ὅπλου θρασῦνσιν. ΙΒ. 771—Καὶ τὸ γνωτὸν ἄορ παρὰ τῶν ἑταίρων οἱ προσενεχθῆναι ἀπαιτῶν. ΙΒ. 790—Εἶτα ἐκθύμως Θεσκλυτῶν. ΙΒ 807—810—Καὶ παρὰ τῆς Δαυνιάδος Ἰῦτύρνης, ὑπὸ τῷ Μετίσκου χήματι παρεισαμένης, μάτιν ἀναλαβὼν. ΙΒ. 816—Τύρνος φρίττει, τῆς κόμης αὐτῷ ὑπὸ τρόμου ἀνορθυμένης. ΙΒ. 901—Ἐν ἀκμῇ τῷ κινδύνου, τὰς φρένας ἐξεσηκὼς, παραλύεται. ΙΒ. 936—949.—Τύρνος τελευταῖον δόρατι ἰρωθεὶς, πρὸ τῶν Αἰνείου ποδῶν τε προπεσὼν, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἱκετεύει. ΙΒ. 964—967.—Παρ' ὀλίγον ἂν καὶ φειδῆς καταξιωθεὶς, εἰμὴ διὰ τὸν τῷ Πάλλαντος ζωστῆρα, ὃν ὡς ἔναρον φέροντα Αἰνείας σιωπῶν, εἰς ὀργιὼ ὑπερζέσας ἓξτον ἀπέκτεινεν. ΙΒ. 974. 975.

Τύρος, Τσὸρ παρ' Ἑβραίοις, ἢ Σὸρ ἢ Τσὺρ, Σὺρ, ἢ Τὺρ. καὶ διαζολὴ τῆς Παλαιτύρου ἀπὸ τῆς ὕστερον. Α. 372. Αὐτ:

Τυρρεὺς Συφορβὸς. Ζ. 520—Ἀγελάρχης. Καὶ Τυρρεῖδαι, οἱ τότε παῖδες. Θ. 28.

Τυρρίωνικὰ πέδιλα. Η. 476.

Τυρρίωνοι Μηνοίδαι. ΙΑ. 792.

Τυρρίωοὶ δῆμοι δώδεκα, καὶ πόλεις ἰσάριθμοι. H. 494.
Τυρρηνὸς Τίβερις. Z. 259.
Τυρρίωὸς Πορσίνας. H. 671.
Τυρρίωῶν τὸ ἔθνος Λύδιοι, τριώνυμον. H, 498.
Τυρρηνῶν Ἴλαι ἐμπαθῶς σωεπιῤῥεύσασαι κατὰ τῶ αὐτῶν τυραννήσαντος Μεζέντε. I. 730.
Τυρσιωὴ σάλπιγξ. H. 547.
Τυφαῖος. H. 30.
Τυφαώνια κῆλα· καὶ Τυφὼν. Λ. 713.
Τυφάωνος (ἐπὶ) Εἰναρίμη ἐπιῤῥιφεῖσα. Θ. 744.
Τυφλὸς Ἄρης. Θ. 541.
Τύχης ἑδαμῶ παῤ Ὁμήρω γίγνεται μνεία. E. 749.

Υ.

Ὑδασιν (ὁ ἐν) Θάνατος οἴκτιστος. ς. 187.
Ὑδατόεις Ὠρίων. Δ. 55.
Ὑδάτων ἐξ ἀνταναικλάσεως ἀπαύγασμα. Z. 10.
Ὑδάτων ἐξ ἀνταυγείας διατύπωσις. H. 23—26.
Ὕδωρ ληθαῖον. ς. 768.
Ὕδρα τοῖς ἀπὸ Ἡρακλέες καταγομένοις γνώρισμά τε καὶ ἐγκαλλώπισμα. Z. 706.
Ὕδρα πεντηκοντακέφαλος. ς. 630.
Ὕδροι, οἱ ἐκ Τενέδε κατὰ Λαοκόωντος διανηξάμενοι. B. 218—Λοφόεντες. B. 221. 222—Αὐτῶ τε καὶ τοῖς ἱεῦσιν ἐπιφυόμενοι. B. 224—232.
Ὑλαῖος ὁ Κένταυρος. H. 305.
Ὑλαις (ἐν) ἄνεμος προαίθησιν ἑαυτὸ παρέχεται πνεύσων. I. 102.
Ὑλῶν διὰ μέσων πλὸς γίνεθαι δοκῶν. H, 101.
Ὑμέναιος. A. 699.—Ὑμεναίων (περὶ) ἐθύετο τὰ Γαμήλια. Δ. 59.
Ὑνεὼς τε καὶ Ἄρπης, ἐν καιρῶ πολέμε, λόγος ἐδεὶς. Z. 682.
Ὑν, ἐν τελεμένοις ὁρκίοις, ἔθιμον ὑπῆρχε θύεθαι παρὰ Ῥωμαίοις. IB. 117—Αἱ δὲ πρῶται ζωοθυσίαι ἀπὸ χοιρίων ἐγίνοντο. Λύς.
Ὑπαλλαγῆς κῆμα. E. 615. καὶ IB. 495.
Ὑπαπιςὲ ὑπέργημα, τὸ τὰ βέλη τῶ πολεμιῶ, ἤτοι βασάζειν, ἢ ἐν δέοντι προχειρίζειν. I. 357.
Ὑπερβολῶν χρῆσις παρὰ Ποιηταῖς ὑπερβάλλουσα. Δεῖ δὲ τὰς ἐπισωρευομένας ὑπερβολὰς προβαίνειν κατ' ἄυξησιν. Θ. 697.
Ὕπνος δώρημα Θεῶν. B. 288—Πιέζων ὅσσε κὴ ἦτορ. Δ. 580.—Λύων τὰ φάη. E. 909—Ὠκὺς, πτερόεις. E. 914—Θανάτε κάσις. ς. 309.
Ὕπνος κῆφος. E. 890—Σκεδαννὺς τὸν γνόφον ὑφ' ὧ ἐλάνθανεν. E. 891—Εἴκελος Φέρβαντι τὸ εἶδος. E. 894.
Ὕπνος Θεὸς, διὰ κλωνὸς ὑγρὰν ἐέρσιν ἐπιχέων ληθαίαν. E. 907. Αὐτὸ—Σωάμα τῆ τῆς νυὸς πρύμνη καὶ τῶ πηδαλίω, Παλινῆρον καταπεντοῖ, E. 911.
Ὑπνοφόρος μελιττῆτα, ἡ τῶ Κερβέρω προτεθεῖσα. ς. 461.
Ὑποθήκη ἀρίστη, παντὸς χρυσίε τιμιωτέρα. ς. 679.
Ὑποργήματα τὰ ἐν Δήλω. Δ. 157.
Ὑρκάνιοι, Ὑρκανία. Δ. 402.
Ὗς, ἡ μιᾶ τοκέα τριάκοντα ἐκτεκεῖσα. H. 44—49—Τὰ περὶ αὐτῆς ὅπως τοῖς ἀμφ' Αἰνείαν ἀπλώτησε, παρ' ἄλλοις ἄλλως διαμεμύθευται. H. 83—88.
Ὑσερολογία. IA. 196.
Ὕψος ἀναςήματος, τὸ τῦ Κύκλωπος Πολυφήμε. Γ. 646.

Φ.

Φάβαρις ποταμὸς. Z. 766.
Φαβίων ὁ οἶκος περιώνυμος παρὰ Ῥωμαίοις. ς. 924.
Φαβρίκιος, ὁ ἐ μᾶλλον ἐκ τῆς τῶν ἀξιωμάτων λαμπρότητος, ἢ ἐκ τῆς λιτότητος τε βίε κλέος ἀράμενος. ς. 922.
Φαέθοντος πέρι E. 109.
Φαιάκων πόλις Σχερία· καὶ Φαίακες οἷοι ποτ' ἦσαν. Γ. 310.
Φαίδρα, καὶ Πρόκρις, καὶ Ἐριφύλη. ς. 488.
Φαινομηρίδες αἱ Λάκαιναι. A. 351.
Φάλαγξ πενθήρης. IA. 92.
Φάλαγξ Ἀργείων. IA. 590.
Φαλαρικὸν ἔγχος, ὁποῖον ἰῶ; Θ. 731.
Φαλίσκοι, ἢ Χαλίσκοι. Z. 744—746.
Φάος πορφύρεον. ς. 699.

Φαρέ-

Φαρέτραι Ἀμαζόνιοι. Ε. 325—Λύκιοι. Η. 172—Θρήϊκιοι. ΙΛ. 894.
Φαρμακεῖαι τοξικαί. ΙΒ. 889.
Φάσμα Κρεύσης. Β. 828. καὶ 848.
Φάσματα μετέωρα πύρινα. Ε. 552—553.
Φάσματα νυκτερινά. Ζ. 94.
Φάσμα Λίνειαν παρισάνον, Τύρνῳ ὑπὸ Ἥρας προβληθὲν εἰς ἀπάτιω. Ι. 674.
Φαῦνος τίς ποτε ἰών; Ζ. 48.
Φαῦνος ἀγρώτης, ὁ ἐκ Δρυόπης Φύσας Ταρκύϊτον. Ι. 585.
Φεκιάλης. Θ. 53.
Φεσκένιοι Ἴλαι· καὶ Φεσκένια ἄσματα. Ζ. 744—746.
Φενεὸς πόλις Ἀρκαδίας. Η. 171.
Φερωνίας τέμενος. Ζ. 744—746.
Φερώνη, τὶς; Ζ. 851.
Φηγεὺς ἐυψύχως ἀπαντῶν Τύρνῳ ἐπιδιφρίῳ αὐτὸς πεζὸς ὤν, καὶ ὑπὸ τῆς ἐρμῆς τῷ δίφρε καταβραχθεὶς, καὶ ἀποκτανθεὶς. ΙΒ. 387.
Φήμης ὑποτύπωσις, ἢ προσωποποιΐα. Δ. 190.
Φήμη Θεαὶ ὅσσαι. Δ. 212.
Φηρὶ πελώρῳ εἴρηται ἡ θάλασσα ὁμοίᾳ. Ε. 902.
Φθῖος ὁ Ἀχιλλεὺς, ἢ Λαρισσαῖος. Β. 212.
Φικοκτήτης ὁ Μελίβοιος. Γ. 425.
Φιλοχρηματία, λιμὸς. ς. 663—665.
Φλαβιναὶ ἄρεραι. Ζ. 744—746.
Φλεγύας ταλάντατος. ς. 677.
Φλογὸς κύμανσις. ΙΒ. 700.
Φλόγωσις, νεφῶν ὑπὸ χαλκείων ὅπλων ἀντισελαζέσης αὐγῆς. Ζ. 565.
Φλοιὸς Φελλεῦ. Φέλλοδρυς. ΙΛ. 577.
Φόβος τίκτει μῖσος. Α. 395.
Φοιβάδες. Δ. 331.
Φοίβη καὶ ἡ Σελλίνη, ὥσπερ Φοῖβος ὁ Ἥλιος. Ι. 229.
Φοιβόληπτοι ἃ πάντα ἴσασιν. ς. 933.
Φοίνικες τὸ ἔθνος, διαφόρως ὀνομάζοντες τὰ ἡμῖν ἄλλως. Α. 375.
Φοινικόεσσα Σελήνη. Γ. 733.
Φοίνιξ, βραβεῖον παντὶ ἐπ' ἀγῶνι κοινὸν. Ε. 493.
Φολιδωτὸς Θώραξ. Θ. 733.
Φολόη, γυνὴ Κρήσσα. Ζ. 297.
Φόλος. Η. 305.
Φονοκτονία Ῥοτόλων ἀφυλάκτως ὑπνούντων. Θ. 341—350.
Φόνος ἀνεμέσητος τῷ δεδρακότι, ὡς καὶ τῷ παθόντι. Ι. 926.
Φόρκυς ἡ φύτλη, ἐπτάριθμα κατὰ Λίνειαν τοξεύοντες. Ι. 353—354.
Φόρκυν. Ε. 248.
Φόρκυος ἄγημα. Ε. 874. 875.
Φόρμιγξ ἑπτάχορδος. ς. 705.
Φόρυλοι. Ζ. 765.
Φραόρτης Ῥωμαίοις ἐπιστρέφων τὰ ποτὲ ἁλόντα αὐτῶν ὅπλα, καὶ προσέτι καὶ τοὺς ὁμηρεύσοντας ὡς ἐξ αὐτῆς ἐπιπέμπων. Ζ. 650.
Φράσεως καινοπρεπὴς ἐξαλλαγή. ΙΒ. 87.
Φρύγες Λαομεδοντιάδαι. Α. 512.
Φρύγες πρὸς λοιδορίαν ἀποκαλέμενοι οἱ Τρῶες. Θ. 136.
Φρυγία. Α. 201.
Φρυγία ἐλάσσων καὶ μείζων· καί τινες τῶν ἐν αὐταῖς πόλεις. Α. 416—Ἔτι Φρυγία ἐλάσσων. Γ. 1—Φρυγία Ἰδη. Θ. 82—Φρυγία χλιδή. Θ. 636. 637.
Φρυγίη Φύτλη, αὖθις πρὸς ἐξευτελισμὸν εἰρημένη. Ζ, 621.
Φρυγῶν διήρεις. Α. 201.
Φρύξ τε καὶ γύννις, ὑπὸ Τύρνε Λινείας προπηλακιζόμενος. ΙΒ. 102.
Φρύξις καρπῶν εἰς ἄλετον. Α. 197.
Φύκινος λίμνη. Ζ. 811.
Φυλαὶ αἱ παρὰ Ῥωμαίοις (Tribus) ὅθεν ὁ Τριβόνος, οἷον εἰπεῖν ὁ Φυλέτης, ἢ ὁ Δημώτης. Καὶ τῶν Φυλῶν διαίρεσις εἰς Φατρίας· καὶ τῶν Φατριῶν εἰς Δεκάδας ἐπιδιαίρεσις. Θ. 385.
Φύλλων (ἐπὶ) γεάφοντες οἱ Ἀρχαῖοι. ς. 85.
Φύξια. Β. 147.
Φωνὴ ὑσατίη πρὸς τὰς τελευτήσαντας, χαῖρέ τε καὶ ἄλε. Γ 72.
Φωσφόρος ἀνατέλλων ὑπὲρ τῆς Ἴδης Β. 857.

X.

Χαίτην ἀναφρικᾶ τὰ θηρία εἰς ὀργιὼ χαλεπαίνοντα. ΙΒ. 7.

Χαλεπὰ ἔπη, τὰ παρὰ τῶν Ποιητῶν τεχνιτευόμενα, εἰς Φρασικλὴ ὁπωσοῦν τὸ πράγματος δήλωσιν. ΙΔ. 911.

Χάλικος ἐκ παραλιβῆς καὶ Χάλυβος απινθῆρες ἐκθρώσκοντες. ς. 7.

Χαλινοὶ ἵππων ἔπαφροι. Ε. 867.

Χαλινὸς ἵπποι ἐπιδάκνοντες. Δ. 147.

Χάλκεος ὕπνος, ὃν Ὅμηρος σιδήρεον εἶπεν. Ι. 784.

Χάλκειον σάκος τὸ Ἄβαντος. Γ. 305.

Χαλκείων ὑφ' ὅπλων αὐγῆς, νεφελῶν οἵα τις φλόγωσις. Ζ. 565.

Χαλκήρεις πρύμναι. Ι. 237.

Χαλκιδικὴ ἄκρα. ς. 20.

Χαλκὸς χρῆσις εἰς κατασκευὴν ὅπλων τοῖς πάλαι. Θ. 483.

Χάλυψ, ὁ σομωθεὶς σίδηρος. καὶ Χάλυβες τὸ πόντιον ἔθνος. Η. 438.

Χάμ ὁ Ἄμμων. Δ. 215.

Χανεῖν αὐτοῖς τὴν γῆν εὔχονται οἱ ἐν ἀπογνώσει ὁλοτελεῖ τῶν πραγμάτων. Ι. 715.

Χαρακτῆρες οἱ τρεῖς τοῦ λόγου, ἐν τοῖς τρισὶ τοῦ Μάρωνος ῥαψῳδήμασιν. Α. 1—4.

Χαράς δάκρυα ἐστὶν, ὥσπερ καὶ λύπης. Θ. 256.

Χαρίσματα τὰ παρ' Ἀπόλλωνος, ὧν Ἴασπις ἔτυχεν εὐμοιρήσας. ΙΒ. 410—412.

Χάρων. ς. 332.

Χεὶρ Ἡρήτης. Ζ. 761.

Χεὶρ Αὐρύγκων. Ζ. 846.

Χεῖρον τι τοῦ θανάτου Τύρνος ἐτίθετο μεγαλοφρόνως, τὸ ἀκοῦσαι κακῶς. Ι. 717.

Χείρων γενεὴ. 339.

Χελιδόνων καλιαὶ, ἀδόλεχοι καθ' ὑπαλαγὴν εἰρημέναι. ΙΒ. 495.

Χέλυς ἑπτάχορδος. ς. 705. Αὐτὴ

Χελώνη σωματισμοῦ εἶδος στρατιωτικοῦ. Β. 470. καὶ Θ. 527.

Χὴν ἀργύρεος. Η. 680.

Χιωῶν ἔθνη. Ζ. 748—755.

Χθαμαλὴ Θάψος. Γ. 716.

Χθὼν ἡ ἔκτοσθεν τῶν ἄστρων, τὶς ποτ' ἂν εἴη; ς. 866.

Χθὼν, καταγομένοις διὰ πλοῦ, αἵρεσθαι δοκοῦσα. Γ. 217.

Χιλιοναύτης στόλος, ὁ τῶν Δαναῶν κατὰ Τρώων. Β. 213.

Χιλιοστὸς τροχὸς εἰς ψυχῶν κάθαρσιν. ς. 815.

Χίμαιρα, τὸ τέρας ὁποῖον; Χίμαιραι δὲ καὶ ναῦς, ὡς ἐκ τοῦ παρασήμου. Ε. 122. Καὶ Χίμαιρα ἡ ἐν Ἅιδου. ς. 319.

Χίος ἡ νῆσος, ἐν ᾗ ποτὲ ἐμεταλλεύετο σίδηρος, ὡς καὶ τὴν Λήμνῳ. Ι. 182.

Χιώνεος Ὠλίαρος νῆσος. Γ. 133.

Χλαῖναι κογχυλόχρως. Δ. 288.

Χλαῖνα τις καλεῖται καὶ Μαίανδρος. Ε. 261.

Χλαῖναι χειριδωταὶ. Θ. 638.

Χλαμὺς Φρυγία, ὡς καὶ Βαβυλωνικὴ, καὶ Ἀτταλικὴ κτ. Γ. 508.

Χλιδὴ Φρυγία. Θ. 636.

Χλοεροὶ βωμοὶ, διατὶ ἄτως εἴρηνται; ΙΒ. 125.

Χλοιῆς (ἔπη), ἡ τῶν βρεφῶν τροφὸς ὕμνοι εὑρεθεῖσα αὐτὰ θηλάζουσα. Η. 654—658.

Χορδαὶ ἑπτάτονοι. ς. 505.

Χοροὶ ἀτάθαλοι Ἑλένης. ς. 565.

Χοροὶ νέων, καὶ Γερόντων. Η. 297.

Χορὸς Νηρηΐδων. Ε. 248.

Χοῦς ἐπιφερόμενος τῷ Σήματι τοῦ νεκροῦ. ς. 262.

Χρεμετισμὸς ἵππου, αἴσιος τῷ ἐπιβάτῃ εἰκαζόμενος. ΙΒ. 85.

Χρῆμα ἄσεος, ἢ ἔργον, τὸ τοῦ πράγματος ἐμφαίνει μεγαλεῖον, ὡς ἄν ἔτω λέγοιτο. Ε. 123.

Χρῆσις ὑπερβολῶν παρὰ Ποιηταῖς ὑπερβάλλουσα, Θ. 697.

Χρησμὸς τοῖς Δαρδανίδαις δοθεὶς παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Γ. 100.

Χρησμὸς ἐπὶ Ῥήσου, καὶ τῶν ἵππων τῶν αὐτοῦ. Α. 515.

Χρίσις τόξων ἐν χυμοῖς δηλήμοσι, Σκυθικὸν. Θ. 800.

Χροιὰ ἡ τῶν σωμάτων, νυκτὸς ἀναιρεῖται. ς. 303

Χρόνος σωάψαι· δυσχερὲς τὸ Ὀδυσσέως τε καὶ Αἰνείου, τῶν ἐπὶ τῆς Κυκλώπων χώρας καταχθέντων. Γ. 643.

Χρυσᾶ μῆλα τὰ τῶν Ἑσπερίδων. Δ. 528.

Χρυσόθειρες οἱ Γαλάται. Η. 684.

Χρύσεια τάλαντα Ζεὺς τιταίνων, ἐπὶ Αἰνείᾳ καὶ Τύρνῳ εἰς μονομαχίαν προελευσομένοις. Καὶ πότερος τῶν Ποιητῶν, πιθανώτερον χρησάμενος φαίνεται τῷ ἐπεισοδίῳ, διένεξις περὶ τούτου τῶν Φιλολογούντων. Σκαληνότερα μὲν, καί τινων τῶν

τῶν ὕστερον, Ὀυΐργιλίῳ, Μακροβίῳ δὲ Ὁμήρῳ τὰ πρεσβεῖα ἀπονεμόντων. IB. 752—795.

Χρύσεον ἔρνος, τὸ ἐν ὕλῃ τῇ Ἀρικείας· καὶ τέτῳ τροπολογία. ς. 159.

Χρυσὸς ἄπεφθος. H. 948.

Χρυσᾶ ἱερὰ βελιμία. Γ. 60.

Χρυσᾶς αἰὼν ἐν Ἰταλίᾳ, ὁ ἐπὶ Κρόνῳ. ς. 864. καὶ H. 337.

Χύσις ἐλαίῳ δαψιλὴς ἐπὶ τῶν νεκρικῶν πυρῶν. ς. 255.

Χύτλα. Δ. 561.

Χώρας, τὰς ἑτέροις ἀοικήτῳς Αἰνείας ἠτεῖτο πρὸς ἀποίκησιν. Γ. 5.

Χῶρος οὗ ἡ πόλις κτίζεσθαι ἔμελλεν Ἄλβη. Γ, 416.

Χῶρος ἐπὶ μάχῃ ταφίᾳ, ὁ εἰς τὸ ἀκοντίσαι ἱκανῶς ἔχων, τῇ ὁράσει μετρέμενος. I. 811.

Ψ.

Ψάυειν τῶν ἱερῶν ἀ θέμις τοῖς μὴ καθαροῖς. B. 772.

Ψυχαὶ πλείῳς μιᾶς ὑποτιθέμεναι τοῖς τεθνεῶσι· πῶς τέτο; Γ. 71.

Ψυχῶν εἴδωλα. E. 84. Αὐτ:

Ψυχαὶ ἀναπόμπιμοι ἐξ Ἀχέροντος. E. 103.

Ψυχαὶ διάφοροι περὶ Αἰνείαν κατιόντα εἰς Ἅδε σωαλιζόμεναι. ς. 338.

Ψυχαὶ ἀτάφων τε καὶ ἀκηδεύτων ἀπὸ τῆ Ἅδε ἀποσοβέμεναι. ς. 350.

Ψυχῶν περίοδοι κατὰ παλιγγενεσίας. ς. 366.

Ψυχάρια τῶν ἔτι ἐπιμαθιδίων προαρπαθέντων τῆ βίῳ. ς. 367. Αὐτ:

Ψυχῶν σπέρματα. ς. 795.

Ψυχαὶ τοῖς πάθεσι πιεζόμεναι. ς. 797.

Ψυχαῖς καὶ μετὰ τὴν ἀνάλυσιν μιάσματ' ἄττα δευσοποιὰ προσεντέτηκε, καθάρσεως προσεπιδεομένως. ς. 801.

Ψυχῆς καὶ Σώματος ὁ σιώδεσμος ἀπόῤῥητος. ς. 804.

Ψυχῶν ἁγνισμοὶ καὶ μεταγγίσεις. ς. 807—809.

Ψυχῶν κάθαρσις ἐπὶ πολὺ παρατέινεσα. ς. 812—815.

Ψυχοπομπὸς Θεὸς ἐπὶ τὸν λήθης ποταμὸν τὰς ψυχὰς ἀνώγων. ς. 816.

Ψυχαὶ ἰάχεσαι ἄνευ ὀργάνων φωνητικῶν. ς. 820.

Ψυχὴ πορφυρέη τὸ αἷμα. Θ. 363.

Ψυχὴ σιωεζιῶσα μὲν τῷ ἐκχεομένῳ αἵματι, ἀδὲν δὲ ἧττον πράγματί διακρινομένη τῶ αἵματος. I. 95.

Ψυχὴ ἡ ἑνὸς, ἆθλον προκειμένη θυσῖν. IB. 795—796.

Ψαύμενος ἵππος, ὅπως ἤδεται. IB. 89.

Ω.

Ὠγυγίη κέδρος. Z. 190.

Ὠδικαὶ ὄρνεις. Z. 35.

Ὠδῖνες Ἀρδέας, αἱ κατὰ Μεζέντου φάσεις. I. 90.

Ὠλίαρος νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων. Γ. 132.

Ὦνδρες, ὦ ξένοι, ἐπιφώνησις πρὸς ἑταίρες σωήθεις. H. 117—120.

Ὠνητὰ δι' αἵματος ἔδνα. Z. 452.

Ὦπις, ἡ Οὖπις. IA. 556.

Ὠρείθυια. IB. 86.

Ὠρικία, ἡ ἐπὶ τῆς Ἠπείρε χώρα, ἐν ᾗ Τερέβινθος ἡ μέλαινα ἐπιπολάζει. I. 143.

Ὠρικὸς πόλις Ἠπειρωτική. Αὐτ.

ΤΈΛΟΣ.